

Giới thiệu Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja

Có thể thấy, truyện của Huyết Nguyệt Uyên Nhi có tên Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja nói rằng đây là hành trình một cô gái siêu bí ẩn xuyên không tới thế giới Hokage, từng bước trở nên mạnh mẽ, làm chủ vận mệnh của mình.

Còn về thân phận cô ta trong nguyên tác ngôn tình sủng ấy hả? Đơn giản thôi.

Một nhân vật trong truyện online hay này suýt cán ngưỡng quần chúng. Nói trắng ra là chưa được nhắc tới lần nào luôn. Ha ha.

Chi tiết vào truyện sẽ rõ! *nháy mắt*

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Đêm khuya thanh vắng, các hoạt động trong ngày đã dừng lại, trong không gian chỉ còn tiếng gió lạnh vù vù thổi, đầu đó vang lên âm thanh sột soạt của động vật bò sát và tiếng cành lá phát phơ của vài cây đại thụ đang trải bóng dài như những cánh tay vươn trên mặt đất. Khung cảnh âm u quý dị lạ thường.

Cạch!

Một tiếng động khẽ vang lên, lạc giữa không gian tĩnh lặng có vẻ phá lệ nổi bật.

Cánh cửa từ từ mở ra, tấm gỗ to nặng chậm chạp lê trên mặt đất, kéo theo một đồng bụi mù mịt bốc lên làm người đang cố lết vào phải ho khan mấy tiếng, thanh âm non nớt có chút khàn khàn. Không khó để nhận ra đây là một nữ hài tử. Tà váy dài màu trắng như cuộn lấy cả người cô bé, trông có chút buồn cười.

Nhưng nếu nhìn tới những vết máu đỏ loang lổ khắp người kia thì chẳng ai có thể cười nổi. Hàng chục vết thương của dao, của móng vuốt gây ra như muốn nghiền nát cơ thể, có chỗ vết thương sâu đến mức lộ ra xương trắng, quả thực vô cùng khủng bố. Cô bé mất máu thể này mà vẫn còn sống quả là kỳ tích.

Uri vừa bước chân vào phòng và đóng sập cánh cửa, cả cơ thể đã không thể chống đỡ đổ ập xuống sàn, mất đi ý thức.

oOo

“Này!”

“...”

“Nha đầu! Nha đầu!”

“...”

“Còn sống không vậy?”

“...”

“Người mà không dậy ta đi tìm chủ nhân khác đấy nhé.”

“Ồn ào quá!!!! Cẩn thận ta đánh gãy chân ngươi, con hồ ly chết tiệt!” Rốt cuộc có một giọng nói đáp lại, nhưng nội dung lại tràn ngập cảnh cáo cùng mất kiên nhẫn.

“Giờ chứ? Ta kêu ngươi dậy cũng là có ý tốt thôi nha! Không lo dưỡng thương cầm máu, đợi tới lúc cơ thể nhiễm trùng rồi hoại tử thì đừng có hối hận.”

“Ý tốt? Ta một thân khổ sở thể này còn không phải do ngươi ban tặng? Đúng là không biết tốt xấu!”

“...” Bạn hồ ly nào đó đuối lý, ngượng ngùng cúi đầu, một bộ dáng nàng dâu nhỏ chịu ủy khuất. Nó cũng oan lắm có được không? Nhìn tướng khỏe mạnh lắm chứ nội thương bên trong không ít đâu.

Uri không để ý nhắc nhắc tay, cảm thấy đã khá hơn một chút, bèn ngồi thẳng người dậy, chậm chạp đi lấy nước sạch rửa kỹ các vết thương. Tiếp đó, từ tay nàng xuất hiện một luồng sáng tím bạc, nhẹ nhàng phủ lên cơ thể. Không lâu sau, hàng chục miệng vết thương lấy tốc độ mắt thường có thể thấy dần

dần khép lại, đồng thời, trên vầng trán nhỏ bé ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt nàng cũng ngày càng tái xanh.

Cho đến khi vết thương cuối cùng biến mất không chút tung tích, Uri khẽ thở phào, ngã người xuống sàn thở hổn hển.

Một chết nàng rồi!

“Yukino.”

“Hửm?”

“Ra đây đi.”

Sau câu nói của nàng, xung quanh im lặng một chút. Sau đó, một quang sáng thánh khiết xuất hiện làm cho cả ngôi nhà sáng như ban ngày, đi cùng với nó là uy áp cường đại khiến cho vài đồ vật không chịu được rơi cả xuống đất, vỡ tan.

Luồng sáng dần thu hẹp, kết tinh thành một thực thể. Đó là một con hồ ly, kích thước chỉ bằng một con mèo lớn, lông toàn thân trắng như tuyết, cặp mắt to tròn đảo qua đảo lại, rất có linh tính, phía sau là chín cái đuôi nho nhỏ phất phơ qua lại, quả thực vô cùng đáng yêu.

Nó phi tới bên cạnh Uri, hưng phấn nhìn các vết thương đã biến mất không chút tung tích.

“Nha đầu! Năng lực chữa trị của ngươi sao lại có thể biến thái như vậy!” Đến cả một vết sẹo mờ cũng không có.

“Chủ nhân của ngươi mà lại! Thế nào? Tự hào không?” Uri nâng mắt liếc cáo con, trêu chọc.

“Có chút. Nhưng nha đầu ngươi... lực phòng thủ vẫn yếu lắm, còn cần rèn luyện thêm.”

“Cái đó đương nhiên ta biết. Mà đừng có nha đầu này nha đầu nọ nữa, trông ngươi hết như một đứa con nít cổ tỏ ra già dặn vậy. Ha ha.”

“Gi chứ! Cho dù ta mới chỉ là ấu thú nhưng xét về tuổi tác cũng dư sức làm lão tổ tông của ngươi rồi.”

“Có lão tổ tông nhà ai nhỏ bé như vậy sao? Còn nữa, ta là chủ nhân của ngươi, quản ngươi cái gì tuổi lớn tuổi nhỏ, đã nhận ta làm chủ thì phải nghe lời. Từ giờ ta gọi ngươi là Yukino, ngươi phải gọi ta là Uri.” Uri trừng mắt cảnh cáo.

“Biết rồi! Mà... ngươi kêu ta ra đây làm cái gì vậy?”

“Ngắm”

“Cái...???!!!!!!”

“Đùa thôi. Ngồi đó nghỉ tý chờ ta hồi phục chakra lại chữa cho ngươi. Mấy vết thương của ngươi cũng không nặng.”

“...”

“...”

“...”

Một đêm ồn ào cứ thế trôi qua. Trong cuộc sống cô độc của Uri đã xuất hiện một người bạn, cùng sinh cùng tử, sát cánh bên nhau.

Có lẽ... việc thu phục con thần thú này là một quyết định đúng đắn.

oOo

“Oáp...” Ngáp một cái thật dài, Uri mở cặp mắt nhập nhèm, bước xuống giường làm vệ sinh cá nhân. Hôm nay nàng phải tới học viện ninja đăng ký một khóa huấn luyện. Hm... đã lâu lắm rồi nàng chưa được trải nghiệm lại không khí náo nhiệt ở trường học, có chút chờ mong a~.

Nhưng trước gác những chuyện đó sang một bên, việc nàng cần làm bây giờ là ~ lấp đầy bụng nhỏ đã.

Căn nhà này đã lâu không được sử dụng, khắp nơi đều phủ một lớp bụi mờ, ánh mặt trời chiếu qua càng làm nổi bật không khí u ám.

Phòng bếp cũng không ngoại lệ. Đồng bát đĩa nàng mua trước đó bị bỏ quên trong ngăn tủ cạnh bồn rửa bát cùng với hàng tá vật dụng làm bếp. Xem ra lát nữa phải tổng vệ sinh một phen mới có thể sống thoải mái được.

Uri đẩy cửa bước ra ngoài, hít một hơi thật sâu tận hưởng bầu không khí trong lành buổi sáng. Căn nhà của nàng tọa lạc gần bìa rừng, xung quanh là những tán cây lớn nhỏ, phủ rợp cả góc trời. Phụ cận không còn gia đình nào khác, nhưng từ đây đi về phía Tây không xa là một khu chợ nhỏ, chủ yếu là các hộ dân trong thôn trao đổi rau quả, vài vốc, lương thực,... Nàng sẽ tới đó ăn sáng trước.

Yukino sau khi được chữa trị đã sớm vào không gian khế ước đánh một giấc. Kỳ thực điều kiện trong đó rất tốt, nếu chuyên tâm dưỡng thương thì sớm

muộn gì cũng sẽ khỏi mà không cần nàng giúp đỡ, nhưng như vậy sẽ mất thời gian hơn nhiều. Dù gì các vết thương đó cũng là nàng gây ra, bản thân nàng sẽ nắm rõ hơn về độ nghiêm trọng, vị trí tổn hại cũng như hướng điều trị thích hợp,...

Vừa đi vừa nghĩ, chẳng mấy chốc Uri đã bước chân tới khu chợ. Vì mới là sáng sớm nên người tới chưa nhiều lắm, nàng nhanh chóng yên vị tại quán ăn quen thuộc.

“Chào buổi sáng, bác Shono.”

“A! Uri đây hả? Chào cháu! Hôm nay cháu ăn gì nào?”

“Cho cháu một phần ramen ạ.”

“Được được, cháu đợi một lát.”

“Vâng.”

Nhìn người đàn ông trung niên với khuôn mặt phúc hậu đang tất bật chuẩn bị đồ ăn, trong phút chốc trước mắt Uri như hiện lên hình ảnh rất nhiều năm trước, một gia đình ba người quây quần ăn sáng. Có cha, có mẹ, còn có một cô nhóc tóc thắt bím, không ngừng cười nói ríu rít...

Uri thoáng thất thần, sau đó chớp chớp mắt, nhìn tô mì nghi ngút khói vừa được đặt trước mặt mình, khẽ lắc đầu chuyển tâm dùng bữa.

Tất cả đã qua rồi... nên cho qua thôi...

oOo

“Á!!!!!!!!!!!!!!”

Một tiếng hét sợ hãi vang lên. Tất cả mọi người quay đầu hướng về nơi phát ra, không giấu được sự kinh ngạc.

“Có chuyện gì thế?”

Yuna – chủ nhân của tiếng hét vừa rồi hốt hải chạy tới, mặt cắt không còn một giọt máu, thanh âm run rẩy nói với mọi người.

“Không... không hay rồi! Ba cháu... ba cháu... bị người giết... cả mẹ nữa... mọi người đều chết cả rồi!!!” Giọng cô như lạc đi, nước mắt không kìm được rơi xuống.

Mọi người còn chưa phản ứng lại, từ phía sau Yuna đã xuất hiện hai bóng người, động tác nhanh như quỷ mị, chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh.

Bộp.

Cô gái Yuna phút trước còn đang đau khổ vì mất người thân, nay đã được... đoàn tụ với họ. Trên mặt cô vẫn còn dòng nước mắt chưa khô, cùng với vẻ mặt kinh hoàng khi cận kề cái chết...

Mọi chuyện xảy ra hết như một giấc mơ, mọi người trừng mắt nhìn cái đầu bị cắt đứt lia của Yuna cùng với đồng huyết nhục mơ hồ bên cạnh, một trận hàn khí xông thẳng đến đỉnh đầu, lạnh buốt...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Nhìn cái gì chứ? Chẳng bao lâu nữa cũng sẽ đến lượt các ngươi.” Một trong hai bóng dáng lên tiếng. Tên này có ngoại hình khá kỳ dị, trên vai vác theo một thanh đao lớn, sắc sù gai góc. Hắn nhếch môi cười châm chọc nhìn đám người đang vây xung quanh.

Uri quan sát tên ngạo mạn này, rồi như nhớ ra gì đó, nàng giật bắn người, mở to mắt nhìn hai bóng dáng cao ngất đằng xa.

Tên quái dị đó... không phải là Hoshigaki Kisame sao?!

Vậy thì... người đi cùng hắn...

Quả nhiên!

ITACHI!!!!

Uri khẽ đưa tay lên ngực, cảm thấy hôm nay chịu kích thích không nhỏ. Đại thần Itachi lại xuất hiện ở đây sao? Nhưng là... nàng nhớ không nhầm thì Akatsuki là cái tổ chức chuyên chém thuê giết mướn, làm mấy nhiệm vụ ám sát, diệt môn,... khi được yêu cầu mà thôi.

Cái thôn nhỏ này... không hề có ninja, rốt cuộc làm thế nào lại bị chúng nhắm tới chứ?

Uri cảnh giác nhìn về hướng hai người kia, trong đầu âm thầm vạch ra chiến lược đối phó.

Với tình trạng của nàng hiện tại, không thể trực tiếp đấu tay đôi được. Nàng cũng không có ý định cho Yukino xuất chiến. Nó mới là ấu thú, lại chưa được bồi dưỡng bài bản, đối đầu với một trong thất kiếm làng Suirou Mui cùng một nukein vốn là thiên tài ảo thuật thì hết như châu chấu đá xe.

Aiya... mọi chuyện sao lại thế này chứ?! Lần đầu gặp mặt đại thần mà không có thời gian ngắm cho kỹ, ngược lại còn phải lo bảo toàn mạng nhỏ.

Ông trời a! Ông trời người ta sao?!

Đang lúc Uri bất mãn trách trời mắng đất, linh tính cảm nhận được cái gì đó, ngẩng mặt lên, lập tức chạm phải một đôi mắt sâu như biển.

Thịch.

Nàng nghe rõ trái tim mình nhảy lên một cái.

Trước mắt xuất hiện hai bóng người, một cao lớn vững chãi, một mảnh mai nhỏ nhắn cùng giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên bên tai.

“Uri, đã lâu không gặp con.”

“A!” Đây... đây là...

“Con nhóc này! Đừng nói là giờ đến ba con cũng không nhận ra đấy nhé.” Người đàn ông trung niên cười khẽ, theo thói quen vươn tay lên xoa đầu nàng.

Uri ngây người, cảm thấy không thể tin. Kinh ngạc, vui mừng đan xen, trông mắt nàng ươn ướt, sau cùng không kiềm chế được nhào tới ôm chặt hai người trước mắt, miệng hô to.

“Ba!!!!!! Mẹ!!!!!!”

Hai hàng nước mắt chảy dài. Nàng không quan tâm xung quanh là tình huống gì, chỉ có thể vừa khóc vừa cười ôm chặt lấy người trước mặt phát tiết tâm trạng.

“Ba... mẹ... hai người còn sống! Thật sự còn sống!”

“Phải.”

“Vậy là từ giờ... từ giờ gia đình chúng ta lại được đoàn tụ như xưa rồi!”

Không gian im lặng một chút. Uri nghi hoặc ngẩng đầu lên, một lần nữa ngây người.

“Đoàn tụ? Mày nói đoàn tụ sao? Phải rồi! Thứ xui xẻo như mày nên chết đi. Mày phải hiểu cảm giác của bọn tao!”

Khuôn mặt người đàn ông phút trước còn rất ôn hòa, nay tức giận tới vặn vẹo. Người phụ nữ cười hiền đứng một bên, giờ nhào tới túm chặt lấy chiếc cổ thanh mảnh của Uri, từng từ phun ra tràn ngập oán hận.

“Sát tinh! Mày đã hại chết chính cha mẹ ruột của mày đây! Sao hả? Có lúc nào cắn rút lương tâm không? Mày đã giết bọn tao! Đồ lòng lang dạ sói.”

A...

Đây là suy nghĩ của bọn họ sao?

Mình thật sự là sát tinh?

Chính mình đã giết họ?

Tinh thần Uri hoảng hốt, thất lạc, tùy ý để người mẹ điên cuồng đang dần cướp đi sinh mệnh mình.

Nàng nhắm mắt lại, từng dòng ký ức nhỏ vụn hiện lên, chậm rãi nhắc nhở nàng về khoảng thời gian hạnh phúc ở kiếp trước.

“Không...” Uri run rẩy nâng tay lên gỡ tay của người phụ nữ đang nổi điên kia.

Đây không phải sự thật!

Ba mẹ thương mình như vậy, không đời nào lại đổ hết tội lỗi lên người mình. Họ đã hi sinh cả tính mạng bản thân để đổi lấy sự sống của đứa con gái họ yêu thương nhất kia mà.

“Ngươi là đồ giả mạo!”

Bốp.

Người phụ nữ bị Uri đâm văng ra, lập tức tan thành bọt nước. Cặp mắt long lanh như thủy tinh của Uri tràn đầy lửa giận, xông tới đánh thẳng về ‘cha’ của mình. Ánh mắt người đàn ông tròn trĩnh như thể không tin nàng lại ra tay.

Choang.

Áo ảnh bị phá giải.

oOo

“KHÔN KIẾP ITACHI!!!!!!” Sau tiếng hét đầy phẫn nộ, một bóng dáng nhỏ nhắn lao thẳng tới trước mặt Itachi, cặp mắt tím biếc dần biến đổi. Trong mỗi bên đồng tử là một nửa trận pháp âm dương bát quái. Quanh thân nàng tản ra một luồng uy áp mãnh liệt.

Khuôn mặt băng lãnh của Itachi xuất hiện vết nứt, kinh ngạc nhìn Uri.

Con bé này... năng lượng tinh thần thật khủng khiếp.

Còn nữa, cặp mắt kia... là thứ gì? Hắn chưa từng thấy ai dùng nhãn thuật có hoa văn kiểu này cả.

“Hắc Phong Trận! Mò!” Giọng nói cao vút vang lên. Trong khoảng bán kính 10 mét lấy Itachi làm trung tâm, lớp xoáy điên cuồng nổi lên. Từng cơn gió đen ngòm như hội tụ tất cả năng lượng của bóng tối xoay tròn, dần hóa thành hàng ngàn lưỡi dao gió sắc bén. Kisame đứng ngay bên cạnh cũng không thoát khỏi số phận bị tấn công. Hắc cuồng quét giờ Samehada lên đỡ, đồng thời vận chakra phản công.

“Thủy độn : Bộc Thủy Xung Ba.”

Ào!

Một lượng nước không lồ tràn tới như đại hồng thủy, lập tức thay đổi cục diện. Từng lưỡi dao gió chạm vào nước không cách nào tiếp tục di chuyển, hết như bị cố định tại đó. Kisame nhìn trận thế trước mắt mình, hưng phấn chà chà tay dự định ra đòn phản công tiếp theo.

“Đủ rồi, đi thôi.”

“Này?! Nhưng...”

“Ngươi biết đấy. Chúng ta không có nhiều thời gian.”

“Hừ! Thật là...”

Bị Itachi đột nhiên ngăn cản, hắn có chút mất hứng nhũn mảy, sau đó lầm bầm vài tiếng, cũng thuận theo giải thuật, không quên liếc về phía Uri đang đứng đằng xa.

“Xem như ngươi gặp may.”

Dứt lời, cả hai niệm ấn, biến mất.

oOo

Mọi người xung quanh triệt để chết lặng. Mọi chuyện xảy ra buổi sáng hôm nay hết như một giấc mơ, một cơn ác mộng chết chóc.

Nhưng cái xác đầy máu của Yuna cùng chiếc đầu lẫn lóc bên cạnh đã nhắc nhở bọn họ một điều : tất cả đều là sự thật. Chuyện gia đình cô bé bị sát hại, chuyện hai ninja kỳ lạ thân nhiên hạ thủ trước mắt bao người, chuyện ngôi làng của bọn họ bị tấn công...

Và cả chuyện... cô bé Uri thường cười cười nói nói hồn nhiên thân thiện lại có một mặt đáng sợ như thế...

Ánh mắt mọi người nhìn Uri trở nên kiêng kỵ, thậm chí có phần xa cách. Mặc dù có vẻ con nhóc đó vừa bảo vệ thôn này, nhưng... bản thân nó lại nguy hiểm như vậy, ai biết lúc nào hứng lên có lời bọn họ ra làm bao cát không. Tránh xa ra vẫn hơn.

Đôi mắt Uri lúc này đã trở lại bình thường, một màu tím lấp lánh như pha lê. Nàng quan sát phản ứng của đám người xung quanh, nhếch môi cười khẩy. Sau đó, bóng lưng thẳng tắp bước đi, không một lần quay đầu nữa.

oOo

Phịch.

Ngồi xuống một góc cây, suy nghĩ lại những chuyện vừa trải qua, nàng có chút chán nản thờ dài.

Thái độ của mọi người đúng là khiến nàng ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ có thế. Dù gì nàng cũng không phải người trong thôn, quan hệ đối với bọn họ căn bản chỉ là xã giao, chung quy vẫn gói gọn trong cụm từ ‘người ngoài’.

Thứ làm Uri đau lòng hơn là những gì thấy trong ảo cảnh kia!

Nàng mím môi, vành mắt ngập nước nhưng cứng rắn đè ép lại, nhất quyết không để rơi xuống.

Phải mạnh mẽ hơn nữa!

Ba mẹ luôn ở bên nàng, tình yêu thương hai người dành cho nàng cũng mãi mãi không thay đổi, nàng phải sống thật tốt, tuyệt đối không được yếu đuối, phụ sự kỳ vọng của họ!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Cùng cố tinh thần xong, Uri phúi phúi bụi đất trên người, đứng dậy. Nàng cũng không quên mục đích của mình ngày hôm nay : tới học viện ninja!

Chậm chậm băng qua các con phố, cho đến khi chân mỏi nhừ, Uri nghỉ hoặc nhìn nhìn khung cảnh xung quanh.

Quái lạ! Lúc trước mấy người kia nói là đi đường này rẽ phải sẽ tới mà ta?! Tại sao... đi mãi đi mãi sau cùng dẫn tới cái chỗ hoang vu hiu hắt này chứ?

[Yukino, người có chút ấn tượng gì với con đường này không?] Nàng dùng thần thức câu thông với Yukino, hỏi ra thắc mắc của mình, nhưng trong lòng cũng chuẩn bị sẵn đáp án.

[Hm... trước giờ ta chưa từng rời khỏi khu rừng kia, mấy nơi phức tạp thế này... là lần đầu ta được thấy. Người hỏi ta cũng vô dụng.]

Quả nhiên!

Haizzz...

Làm sao bây giờ?

Bỗng dư quang khỏe mắt liếc thấy bóng dáng một người nằm sóng soài trên cỏ, tư thế rất tùy ý, người đó quay lưng về phía này nên Uri không thấy rõ dung mạo. Nhưng qua trang phục cùng mấy thanh kunai rơi bên ngoài túi đựng vũ khí, có thể khẳng định : hần là một ninja!

Nàng nghĩ nghĩ, cước bộ di chuyển về phía đối phương, tay khẽ thủ thế đề phòng trường hợp xấu nhất.

“Xin lỗi! Cho tôi hỏi một chút!”

“...”

“Này cậu!”

“...”

“Này cậu!!!!!!”

Uri khẽ lay người đang nằm dưới đất, hô to.

Rốt cuộc có phản ứng!

Thiếu niên quay người lại, dụi dụi mắt ngẩng đầu nhìn Uri. Lúc này nàng mới có cơ hội nhìn rõ dung mạo hần.

Người này có mái tóc dài sẫm màu buộc kiểu đuôi ngựa hình gai nhọn, đôi mắt nâu hẹp, đeo một đôi bông tai bạc đơn giản, mặc chiếc áo khoác màu xám ngấn với các cạnh tay áo màu xanh lá cây, băng bảo vệ trán mang biểu tượng làng Lá lại được quấn quanh cánh tay, đáng vẻ vô cùng tùy ý.

Hần nheo mắt nhìn Uri, lăm bằm gì đó mà nàng có thể đảm bảo cụm từ này liên quan đến ‘phiền phức.’

Tại sao nàng dám khẳng định như vậy? Đơn giản vì ~ người trước mắt nàng đây chính là vua lười biếng – Nara Shikamaru!

Nhận thức được điều đó, Uri cũng có chút buông lỏng. Trong nguyên tác, hắn là một ninja có nhân phẩm không tồi, mặc dù đôi khi có vẻ lười biếng nhưng lại là người sẵn sàng hi sinh cả tính mạng để bảo vệ mọi người khi cần thiết. Một người bạn đáng để kết giao.

“Có chuyện gì không?” Shikamaru nhàn nhạt hỏi. Bị phá đám giấc ngủ, tâm tình thật không tốt, cho dù người kia có là một cô bé xinh đẹp đi nữa.

“Xin lỗi đã làm phiền cậu. Tôi muốn hỏi đường tới học viện ninja.”

Nghe nàng trả lời, cậu ta có chút ngạc nhiên.

“Cô không phải người vùng này?”

“Đúng vậy.”

“Giờ này cô tìm tới học viện làm gì?”

“Tôi muốn tham gia huấn luyện tốt nghiệp, thi lên Genin.”

Shikamaru liếc nàng, ánh mắt có chút quái dị.

“Cô có nhầm không đấy? Kỳ thi tốt nghiệp đã kết thúc lâu rồi, sắp tới chỉ có những người đã đậu mới được tham gia huấn luyện theo đội để lựa ra một số người chính thức được làm Genin mà thôi. Có vẻ ~ cô tới muộn rồi đó.” Trong mắt Uri lúc này, vẻ mặt hắn vô cùng hả hê.

Đáng ghét!

“Chuyện, chuyện đó... không liên quan tới cậu! Tôi chỉ nhờ cậu chỉ đường tới đó thôi mà!”

“Hô, được thôi! Tùy cô. Nhìn thấy mấy bức tượng phía trên kia không? Đi thẳng đến đó, rồi... ngó xung quanh tìm hoặc hỏi người chỉ tiếp là được.” Cậu ta chỉ tay về phía ngọn núi Hokage, nơi hiện diện khuôn mặt 4 vị ninja vĩ đại nhất của làng.

“Hm... cảm ơn cậu! Chúc ngủ ngon.” Uri nghe xong, khẽ gật đầu nói rồi chạy biến.

“Hừ! Xong việc thì chỉ có chuẩn là giỏi!” Shikamaru ngăn ngấm lăm bầm, này giờ cậu ta trò chuyện với Uri vẫn duy trì tư thế nằm sòng soài đó, hiện tại liền thuận thế úp mặt xuống cỏ tiếp tục đánh cờ với chu công.

“Shikamaru. Con đang làm cái quái gì ở đây vậy hả?!!!!” Một giọng nói hùng hậu vang lên, theo sau đó là bóng dáng cao lớn xông thẳng về phía này.

“Haizz... cha! Có chuyện gì vậy?” Shikamaru miễn cưỡng nâng mắt nhìn cha mình đang nổi giận bưng bưng.

“Còn hỏi nữa hả?! Ta đã dặn con sáng nay phải vào rừng luyện nhẫn thuật, vậy mà mặt trời sắp lên đến đỉnh rồi còn trốn ở chỗ này ngủ! Con muốn ăn đòn quá phải không?”

“Hề hề, đâu có đâu có, giờ con đi ngay đây.” A... thật phiền phức!

oOo

Cùng lúc đó, trong một khu rừng nhỏ giáp biên giới Phong quốc, Kisame và Itachi đang dừng lại nghỉ ngơi.

“Lúc này người dùng ảo thuật với con bé đó sao?”

Bầu không khí im lặng một lát, Itachi mới lên tiếng.

“Phải.”

“Người định làm gì?”

“Chẳng có gì cả. Ta cảm nhận được một cỗ năng lượng nguy hiểm trong người con bé đó nên thử một chút. Không ngờ...”

Nhớ tới cặp mắt kỳ lạ kia, Itachi có chút trầm ngâm. Loại ánh mắt tang thương vô hạn hòa với sát khí hủy thiên diệt địa đó, thật giống với anh. Có lẽ những thứ cô bé đó thấy trong ảo cảnh... có lực tác động rất lớn.

“Thôi bỏ đi, viên ngọc của tộc Kyoko đã tìm được, nên sớm đem về. Chúng ta còn vài nhiệm vụ nữa đấy.”

“...” Itachi khẽ gật đầu, biến mất.

oOo

Uri theo chỉ dẫn của Shikamaru, rốt cuộc thành công tìm được học viện.

Ồi! Quà nhiên sống trong rừng quen rồi đầu óc như muốn lão hóa, sao lại quên chuyện ngọn núi Hokage, tòa tháp và học viện dính thành một chùm chứ?! Mà ngọn núi với mấy bức tượng thì nằm lù lù ngay trước mắt. Một cho nàng còn đi lòng vòng một hồi, thật là phí thời gian.

Nhưng thôi, đến được đây là tốt rồi! Điều chỉnh tâm trạng xong xuôi, Uri cười mỉm bước vào học viện.

oOo

Sau một hồi chạy tới chạy lui, rốt cuộc thành công tới trước cửa văn phòng Hokage, nàng khẽ thở dốc, mở miệng nói với hai người đang đứng trước mặt.

“Chào các sensei! Cho cháu hỏi Hokage – sama có trong đó không ạ?”

“Cháu là ai? Tìm ngài ấy có chuyện gì?”

“À... vâng... cháu muốn hỏi về kỳ thi Genin...”

“Genin? Nó đã kết thúc từ tuần trước rồi!” Một người đáp. “Nếu như không biết chuyện này... cháu từ đâu tới đây?” Trong giọng điệu đã lộ ra một chút cảnh giác.

“Đừng hiểu nhầm. Đây là lần đầu cháu được tới học viện nên không biết chuyện đó. Nhưng xin hãy cho cháu gặp Hokage – sama ạ!”

“Không được! Ngài ấy rất bận, sao có thể gặp cháu vì một chuyện không liên quan thế này? Nếu như muốn hỏi gì về kỳ thi Genin, ta cũng có thể giúp.” Giọng điệu vô cùng kiên quyết.

“Nhưng...”

Cạch!

“Có chuyện gì thế?” Một cái đầu lộ ra.

“Kurenai – sensei!” Hai người đang đứng ngoài cửa khẽ cúi chào. “Cô bé này nói muốn gặp ngài Hokage ạ.”

“Oh!” Cặp mắt đỏ rực của Kurenai chuyển hướng, quan sát Uri. “Này nhóc! Cháu chắc là chuyện mình muốn nói không vô nghĩa chứ?!”

“Không ạ! Nó rất quan trọng với cháu!” Uri mỉm môi, kiên định đáp.

“Hm... được thôi, vào đi. Hokage – sama có rất nhiều việc phải làm, cháu nên tranh thủ thời gian.”

“Vâng! Cảm ơn cô.”

Kurenai bước vào thông báo một tiếng với Sarutobi, ra hiệu cho Uri vào trong rồi đóng cửa lại, rồi đi làm nhiệm vụ.

Ngài Hokage vĩ đại của làng Lá là một ông lão đã có tuổi, khuôn mặt đầy nếp nhăn và in hằn dấu vết của năm tháng, chỉ còn cặp mắt vẫn lấp lánh tinh quang sắc bén. Ngồi bên trong này giờ, ông cũng đã nghe hết toàn bộ câu chuyện của họ.

Ông cười cười, có chút hứng thú hỏi.

“Cô bé! Chuyện quan trọng mà cháu muốn nói là gì?”

“Thưa ngài Hokage! Cháu nghe nói cuộc thi tốt nghiệp đã kết thúc. Cháu tới xin ngài cho cháu đăng ký làm học viên ở đây, và làm bài kiểm tra ngay bây giờ, được không ạ?”

“Ý cháu là muốn tốt nghiệp muộn?”

“Vâng!”

“Nhưng chiếu theo luật, những ai muốn tốt nghiệp đều phải trải qua huấn luyện ở học viện, ít nhất là một năm.”

“Đó là lý do cháu đến tìm ngài để xin việc này! Chờ một năm là quá lâu ạ! Cháu đủ tự tin có thể qua được bài kiểm tra.”

“Ha ha, được. Ta sẽ đích thân kiểm tra năng lực của cháu. Ngoài ra, cháu cần trình lên giấy tờ chứng minh thân phận của mình để ta chắc chắn cháu không phải gian tặc.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Buổi sáng. Học viện Konoha.

Ánh nắng vàng nhẹ chiếu trên từng gương mặt đang hưng phấn bước vào lớp, không khí tràn ngập sức sống khiến cho người ta nhìn cái gì cũng trở nên thuận mắt hơn.

Đương nhiên – trong đó không bao gồm sự xuất hiện của ‘nó’.

Mọi người đều bình thường, có đủ mắt mũi miệng. Và tất nhiên, họ cũng đủ tỉnh táo để nhận ra trong lớp có sự tồn tại của một nhân vật không mời mà đến.

Nhưng chẳng ai thèm lên tiếng. Bởi lẽ cha mẹ đã không ít lần nhắc nhở họ tránh xa ‘nó’ ra, cho dù có chuyện gì đi nữa.

Đội một lát thế nào chẳng có người tổng cô thẳng ngốc đó ra khỏi lớp!

Đó là suy nghĩ của đa phần những người có mặt.

Họ nhanh chóng vớt chuyện đó ra sau đầu, đi tìm những người bạn của mình, tụm năm tụm ba trò chuyện, kể về những gì bản thân trải qua, khoe khoang số điểm trong kỳ thi tốt nghiệp, về chiếc băng đeo trán mới tinh và hàng hà sa số những thứ lặt vặt khác,... Chẳng mấy chốc, không khí đã náo nhiệt hẳn.

“Ồ, Naruto, cậu làm gì ở đây vậy? Hôm nay là lễ ra mắt chỉ dành cho những ai đã tốt nghiệp thôi mà?!”

“Hi hi, cậu không nhìn thấy sao?” Nhân vật bị ngó lơ suốt từ đầu đến giờ – Naruto, khuôn mặt tràn đầy tự hào chỉ lên trán. “Tôi cũng tốt nghiệp rồi đó nha.”

Shikamaru nghe vậy, có chút ngạc nhiên. Rõ ràng cậu ta đã thi rớt mà?! Ở đây cho phép tốt nghiệp muộn nữa sao?

“VẬY con bé đó...” Hình như cũng định tham gia kỳ thi? À không! Cho dù có muốn thì thế nào? Một học viên mới còn chưa qua huấn luyện, sao có thể có đủ năng lực hoàn thành tốt nghiệp vượt cấp chứ. Nói đâu xa, đến cả vị trí học viện ở đâu cô ta còn không biết cơ mà.

Thấy Shikamaru ngăn người đứng đắn ra, Naruto hiếu kỳ hỏi. “Cậu nói con bé nào thế? Chẳng lẽ... ngoài tớ ra vẫn còn người tốt nghiệp sau nữa hả?!”

“Không! Sao có chuyện đó được.” Cậu là ‘hàng độc’ ở đây rồi. Shikamaru âm thầm bỏ sung, chậm rãi bước về chỗ của mình.

RẦM!

“Hôm nay tớ thắng cậu rồi.”

“Thắng cái gì mà thắng! Bộ không thấy gót chân tớ bước vào lớp trước cậu 1 cm hả?”

“Bớt ảo tưởng đi ~ trán vô. Cậu là người vào sau đó!”

“Con heo này!” Sakura tức giận rống lên. Sau đó đột nhiên ánh mắt lia về một nơi, lập tức về mặt thay đổi, chân cũng bước nhanh về phía đó.

Naruto nhìn thấy Sakura chạy về phía mình, thầm hí hửng, trong đầu liên tưởng đủ thứ suy nghĩ làm cho mặt cậu ta ngốc càng thêm ngốc.

RẦM!

“Tránh sang một bên đi Naruto!” Cậu chàng bị hất văng không thương tiếc.

Thủ phạm gây ra lúc này về mặt đã thay đổi 180°, vô cùng dịu dàng nhìn người đang im lặng ngồi trong góc, e thẹn mở miệng.

“Chào... chào cậu, Sasuke. Mình có thể ngồi đây không?”

“Giữ chứ? Tớ mới là người được ngồi kế cậu ấy mà!” Không đợi Sasuke trả lời, Ino lúc này phản ứng lại liền chạy vội tới.

“Ai là người tới trước hả?” Sakura không chịu thua, trừng mắt quát.

“Cậu quên vừa rồi ai là người bước vào lớp trước cậu sao?” Cô bạn tóc vàng phản bác.

“Không dám đâu, tôi mới là người tới trước nè.” Một cô gái khác thấy thế, chen vào.

“Là tôi chứ! Tôi vào này giờ rồi.”

“Tôi là người vô đầu tiên đây. Các cậu giành cái gì chứ!”

“Người vào sớm là tôi!”

“Là tôi!!”

“Tránh ra.”

“Cậu mới phải tránh đó. Sasuke là của tôi!!!”

“...”

Đám con gái tụ lại vây quanh bàn Sasuke, cãi nhau inh ỏi. Đương sự vẻ mặt lạnh nhạt, trong lòng thì vô cùng khó chịu.

Hừm... muốn ngồi yên một lát cũng không xong.

Naruto đáng thương bị hất văng xuống đất, vẻ mặt hậm hực trừng Sasuke. Cậu ta có cái gì tốt mà ai cũng săn đuổi nhiệt tình vậy chứ?! Cái thằng... suốt ngày chỉ biết giả bộ lạnh lùng nguy hiểm. Mình ghét nhất loại người này!

Naruto đứng phắt dậy, mắt nhìn chăm chăm Sasuke, vron người chuẩn bị làm gì đó...

“Xin chào!”

Một giọng nói bất ngờ vang lên, trong trẻo như tiếng trân châu rơi trên mâm ngọc.

Mọi người theo bản năng nhìn ra phía cửa... triệt để hóa đá.

oOo

Trong văn phòng Hokage, các jonin vây quanh thủy tinh cầu quan sát lớp học, nhìn thấy người vừa tới, kinh ngạc nhú nhú mày.

“Thưa Hokage – sama, học viện chúng ta... có người này sao?” Bọn họ tuy thường ra ngoài làm nhiệm vụ, nhưng vẫn nắm rất rõ danh tính các học viên. Họ có thể đảm bảo cô bé này trước đó chưa từng xuất hiện ở đây, trong danh sách 27 thí sinh thi đậu lại càng không có.

Sarutobi nghe hỏi, khuôn mặt già nua treo lên nụ cười thân nhiên, có chút bí hiểm đáp.

“Đây là Genin đặc biệt ta mới cho tốt nghiệp vài ngày trước.”

Hả? Genin đặc biệt? Mới tốt nghiệp? Rốt cuộc... ngài ấy đang có ý định gì thế?!

Một đám người đứng dần ra, lòng đầy thắc mắc nhưng cũng không nhiều lời. Kurenai biết một chút chuyện, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Cô bé này... chỉ mới vài ngày đã có thể làm cho Hokage – sama đồng ý nhận vào học viện sao? Thậm chí chẳng cần huấn luyện gì đã có thể tốt nghiệp làm Genin?

Chuyện này tuyệt đối không đơn giản! Kỳ thi đã kết thúc, theo lý thuyết sẽ không có chuyện vượt cấp nhiều thế này. Cứ cho là ngài ấy mền mộ người tài mà đặc cách cho cô bé, thì riêng khoản thân phận cũng không thể đảm bảo được cô nhóc không phải gián điệp nước khác phải tới gây nguy hiểm cho làng Lá.

Sarutobi hứng thú quan sát vẻ mặt của từng người, chậm rãi giải thích.

“Cô bé này không phải người thường đâu. Căn cứ vào huyết kế giới hạn mà nó sở hữu, có khả năng, đó là tộc nhân cuối cùng... của nhà...”

oOo

“Yonehara.”

Uri đứng trên bục giảng giới thiệu trước ánh mắt chăm chú của đám bạn cùng lứa và thầy Iruka.

“Yonehara Uri là tên đầy đủ của tôi. Từ giờ tôi cũng sẽ là một học sinh của học viện. Hi vọng chúng ta có thể chung sống hòa bình.”

Nghe nàng giới thiệu xong, mấy tên con trai dưới lớp cười tít mắt.

“Tất nhiên rồi.”

“Rất vui khi được làm quen với cậu.”

“Uri – chan thật là xinh đẹp.”

“Phải đó! Cậu là người đẹp nhất tớ từng gặp đấy.”

“Lát nữa ra về cậu đi chơi với tớ được không?”

“Tớ nữa!”

“Là tớ chứ!”

“Các cậu biến hết đi. Tớ là người rù cậu ấy trước cơ mà!”

“...”

Rầm!

Thầy Iruka trực tiếp đập cây thước gỗ xuống bàn, ra hiệu cho cả lớp im lặng.

Đội mọi người ổn định lại, thầy quay sang nói với Uri.

“Em xuống ngồi tạm ở chỗ nào đó nhé.”

“Vâng.”

Nói rồi nàng bước xuống một vị trí còn trống, tập trung nghe thầy Iruka thông báo công việc tiếp theo.

“Tất cả những em ngồi đây đều đã tốt nghiệp và chính thức trở thành một ninja của làng Lá. Nhưng mới chỉ ở trong nhóm genin (ninja hạ đẳng) mà thôi. Các em sẽ được chia thành từng đội ba người để làm nhiệm vụ dưới sự hướng dẫn của một ninja thượng đẳng.” Thầy Iruka chậm rãi nói tiếp. “Sau đây thầy sẽ đọc qua danh sách các đội.”

Ồ? Vậy nghĩa là sẽ có đội nào đó chứa bốn thành viên! Shikamaru nghĩ nghĩ, mắt liếc xuống chỗ Uri.

Đám con gái về mặt hí hửng, lòng thầm mong sẽ được chung đội với người mình thích.

Naruto ngó quanh khắp lớp. Người cậu muốn chung đội nhất đương nhiên là Sakura. Nhưng cô ấy chẳng đoái hoài gì đến cậu cả, suốt ngày chỉ quan tâm Sasuke, Sasuke.

Còn lại những người trong lớp?

Ha ha.

Họ chưa hòa vào bắt nạt cậu đã là tốt lắm rồi...

Naruto nhếch miệng cười. Một nụ cười cay đắng.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Kể từ khi biết bí mật về con quái vật trong người mình, Naruto cảm thấy dường như càng xa cách với mọi người hơn.

Nhưng cho dù như vậy, ước mơ trở thành Hokage và được dân làng công nhận vẫn như một luồng nhiệt huyết sôi sục trong người cậu. Không cách nào dập tắt được.

Cậu tuyệt đối sẽ không từ bỏ ước mơ của mình!

“Naruto! Naruto!”

Đang chìm trong suy nghĩ, đột nhiên nghe được phía sau có người gọi, Naruto xoay người lại, kinh ngạc phát hiện : là cô bạn mới chuyển tới!

“Có chuyện gì thế?” Cậu cười tí mắt, về với bản mặt ngớ thường ngày.

“Cậu...” Nhìn nụ cười sáng lạn của Naruto, Uri khẽ nhủ mảy. Điều chỉnh lại tâm trạng dậy sóng, nàng ra vẻ bình thường hỏi. “Lát nữa rảnh đi ăn ramen với tớ nhé?”

“Hơ...” Ngoài thầy Iruka lại có người chủ động rủ mình đi ăn sao?

“Thế nào? Được không?” Uri quan sát vẻ mặt ngốc lảng của Naruto, khẽ cười hỏi.

“Được! Tất nhiên là được!” Naruto hoàn hồn, vội đáp. Cậu nhìn Uri, mặt chậm rãi đỏ lên, trông hệt như nàng dâu nhỏ e thẹn chọc cho nàng cười không thôi.

“Mà này! Sao cậu biết tên tớ vậy?” Naruto nghiêng đầu thắc mắc, bối rối dời đi lực chú ý của Uri.

“Hi, tình cờ thôi. Thực ra... từ lâu tớ đã muốn làm bạn với cậu.”

“A... thật sao?”

“Đương nhiên!” Cậu chính là thần tượng của tớ đây. Trong lòng Uri thầm bổ sung, nụ cười trên mặt cũng chân thực hơn một chút.

“Đội 7 : Uzumaki Naruto, Haruno Sakura và Uchiha Sasuke.” Phía trên bức giảng, thầy Iruka đã đọc đến danh sách đội của họ.

Naruto giật mình, cẩn thận ngẫm lại mấy cái tên vừa nghe.

Được chung đội với người mình thích, cậu cảm thấy rất vui. Nhưng người còn lại lại là Sasuke – cái tên đáng ghét làm gì cũng giỏi đó.

Còn Uri – chan... không biết cậu ấy sẽ vào đội nào đây...

Tâm trạng của Naruto khá là u ám.

Mặt Sakura biểu lộ sự vui mừng khi được chung đội với người mình thích cùng vẻ khó chịu rõ rệt khi nghe đến tên Naruto.

Chỉ có Sasuke mặt vẫn lạnh tanh.

“Đội 8 : Hyuga Hinata, Inuzuka Kiba và Aburame Shino.” Thầy Iruka tiếp tục đọc danh sách các đội. “Đội 9 : ...”

Hinata lén nhìn xuống chỗ Naruto, cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Vậy là mình thật sự không được cùng đội với cậu ấy rồi!

“Đội 10 : Yamanaka Ino, Nara Shikamaru và Akinichi Choji.”

Không thể nào! Ino khóc ròng T.T

Tại sao Sakura lại may mắn như vậy, được chung đội với Sasuke, trong khi nhóm của mình chỉ có một thằng lười biếng và một thằng tham ăn?!

Iruka trực tiếp bỏ qua phản ứng của đám học sinh, bình thản đọc hết tờ danh sách. “...”

“Vừa rồi là tất cả các nhóm genin năm nay, các em cùng với đồng đội của mình sẽ được một giáo viên jonin hướng dẫn làm nhiệm vụ. Riêng Yonehara, vì các nhóm đều đã đủ người nên em được chỉ định vào đội 7 làm thành viên thứ 4. Chiều nay thầy sẽ thông báo về giáo viên hướng dẫn của từng đội. Giờ thì giải tán nhé!” Iruka – sensei bỏ lại vài câu trước khi biến mất.

“Oa! Vậy là Uri – chan được cùng đội với tớ rồi.” Naruto vui vẻ reo lên, khuôn mặt cậu nở nụ cười rạng rỡ, hệt như ánh mặt trời.

“Phải!” Uri cũng cười cười. Ban đầu nàng vốn nghĩ sẽ được xếp đại vào một nhóm nào đó, không ngờ chuyển một cái lại là vào đội 7 huyền thoại này. “Đi thôi.”

“Phải rồi ha. Chúng ta tới quán Ichiraku ăn mừng nào! Sakura, cậu đi chung luôn nhé?”

Sakura đang mãi tìm Sasuke, nghe tiếng Naruto liền quay phắt lại quát.

“Ăn mừng cái gì? Tại sao tôi phải đi ăn mừng với cậu chứ hả?”

“Ồ... thì... mừng chúng ta được chung một đội.”

“Buồn cười thật! Cậu cho rằng chuyện này đáng tự hào lắm chắc? Nghe cho rõ đây : tôi chẳng muốn dính líu gì tới cậu đâu! Không hôn thì tránh qua một bên!” Nói xong, không nhìn tới phản ứng của Naruto, quay đầu đi thẳng.

“Hơ...”

“Được rồi! Tùy cô ấy vậy.” Uri từ phía sau bước tới, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Ừm.” Naruto nhanh chóng ổn định lại tâm trạng. Dù sao hôm nay cũng là một ngày rất tuyệt, cậu đã có thêm bạn mới – một cô bạn siêu đáng yêu, còn thích ăn ramen giống cậu nữa.

oOo

“Bác Teuchi, chị Ayame!”

“Ồ, Naruto. Hôm nay cháu dẫn bạn tới đây à?”

“Vâng, đây là Uri – chan. Bác làm cho chúng cháu hai phần ramen nhé.”

“Được được, có ngay đây.”

Uri hưng phấn quan sát quán ăn nổi tiếng này, cảm thấy rất thỏa mãn. Đây chính là một trong những nơi nàng muốn tới tham quan nhất a~ Nhìn chung cũng không khác mấy so với quán của bác Shono, có điều không khí ấm áp tình người hơn không ít, bằng chứng là nơi này là cửa hàng duy nhất không xua đuổi Naruto, ngược lại còn xem cậu ấy như một vị khách quý mà đối đãi.

“Hm... ngon thật đó!” Ném thử một đũa mì, Uri ngạc nhiên khen ngợi.

“He he, tớ biết mà. Cậu ăn một lần rồi sẽ mê luôn cho coi. Mà có vẻ trước đó cậu cũng thích ramen hả? Cậu còn rủ tớ đi mà.”

“Ừm, thực ra... nói về các món ăn... không có món nào tớ đặc biệt thích. Thực đơn hàng ngày của tớ cũng không cố định, tùy hứng cả thôi.” Đó là lý do mỗi lần đi đâu ăn, cho dù là quán thân thiết như của bác Shono thì bác ấy cũng không biết được nàng sẽ dùng gì. “Ramen ở đây tớ đã nghe danh lâu rồi, hôm nay mới được thử, quả nhiên rất ngon!”

“Hay quá! Vậy từ nay mỗi lần tới đây tớ sẽ rủ cậu đi cùng luôn nhé?”

“Naruto ngốc! Nhìn thôi cũng biết cậu ăn món này hàng ngày hàng tháng luôn rồi. Nhưng cho dù ngon đến đâu cũng cần phải điều hòa dinh dưỡng, không thể suốt ngày dùng một thứ được. Từ giờ cậu cũng nên sửa dần đi.”

“Nhưng... ngoài ramen ra, tớ chẳng biết nên ăn gì cả.”

“Vậy... được rồi. Tớ sẽ lập cho cậu một thực đơn tháng, cậu chỉ việc làm theo thôi. Tốt nhất là phải thật khỏe mạnh, thật cao lớn, vậy mới ra dáng Hokage tương lai, phải không?” Uri cười cười động viên.

“A! Cậu... cậu thật sự cho rằng tớ có thể làm Hokage sao?”

“Tất nhiên.”

“Oa... oa... Uri – channn!!!!!!”

“Khụ... được rồi, mau ăn đi.”

oOo

Hai người ăn xong, chậm chậm đi dạo trên đường. Những người dân trong làng khi thấy Uri đi cùng Naruto đều có vẻ kinh ngạc, ái ngại, không hẹn mà cùng thể hiện rõ thái độ ghét bỏ làm cho Naruto cảm thấy vô cùng xấu hổ, áy náy.

“Uri – chan, tớ làm liên lụy cậu bị mọi người ghét rồi... thật xin lỗi...”

“...”

Thấy nàng không nói gì, Naruto buồn bã cúi đầu, cặp mắt âm trầm mất đi ánh sáng.

“Ngốc!”

Mãi lâu sau, Uri mới thốt ra một chữ.

“Hả?”

“Rồi sẽ có một ngày bọn họ nhìn cậu với ánh mắt kính trọng, tôn sùng. Đó là khi cậu khẳng định được sự tồn tại bằng chính thực lực của bản thân. Còn

bây giờ, việc của cậu không phải là bận tâm đến cái nhìn của người khác mà là nghiêm túc tập luyện, cố gắng đạt được ước mơ! Mấy lời tự trách như lúc này... đừng bao giờ nói với tớ lần nữa.” Uri liếc Naruto một cái. “Cậu về nhà đi. Gặp lại sau.”

oOo

[Uri, người đang làm gì ở đây vậy?]

[Con hồ ly ham ngủ. Giờ mới chịu dậy sao?]

[Oan quá. Ta là đang bế quan tu luyện đấy! Mà trả lời câu hỏi của ta đi đã!]

[Về nhà.]

[Nhà chúng ta... ở trong rừng cơ mà?!]

[Người mới dậy nên không biết. Mấy hôm trước Hokage đệ tam đã tìm giúp ta một căn nhà trong khu này. Sống ở đây an toàn hơn, cũng gần học viện hơn.]

[À, ra là vậy... Mà này! Cho ta ra ngoài một chút được không?]

[Đề?]

[Hít thở không khí.]

[Chờ về tới nơi đã. Mỗi lần người ra ngoài là một lần oanh động. Nơi này rất đông người, phải cẩn thận tuyệt đối.]

[Ừm, cũng đúng.]

Bước chân Uri đột nhiên khựng lại.

Nàng nhìn hai người ở ghế đá phía trước, có chút xúc động muốn rẽ đường vòng.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Chỉ thấy ánh mắt Sakura đang vô cùng tha thiết nhìn Sasuke, bên cạnh là một hộp cơm trang trí tinh xảo. Cô bước tới phía trước một bước, giọng điệu vô cùng dịu dàng.

“Sasuke, đây là cơm hộp tớ làm tặng cậu...”

“Cảm ơn. Tôi đã ăn sáng rồi.”

“Vậy...”

“Cậu có thấy Naruto đâu không?”

“Hả? Cậu tìm hắn... làm gì thế?”

“Cậu không cần biết.” Đúng lúc có việc cần nhắc nhở mà cậu ta biến đâu mất rồi?

“Sasuke, tớ khuyên cậu tốt nhất đừng dính dáng gì tới tên đó. Hắn nổi tiếng phá phách trong làng, còn không có cha mẹ. Chắc hẳn vì thế mà hắn luôn tùy ý nghịch ngợm, ai ai cũng ghét. Hừ! Tớ mà làm mấy chuyện đó thì đã bị mẹ mắng lâu rồi...”

Sakura vô tư nói một tràng, không hề chú ý tới ánh mắt biến lạnh của Sasuke.

“Nổi cô đơn... không phải là thứ mà ai cũng có thể hiểu được.”

“Hả?” Sakura đang nói hăng say, nghi hoặc hỏi lại.

Sasuke không trả lời, chỉ quay qua liếc cô nàng một cái, lạnh lùng thốt vài chữ.

“Cậu thật đáng ghét.”

oOo

Uri quan sát một màn đó, khuôn mặt thần nhiên nhìn không ra hờn giận. Nàng chậm rãi quay đầu, bỏ qua vẻ mặt thần thờ của Sakura phía sau.

Căn nhà mới của nàng nằm ở hướng Bắc học viện, đi một quãng là tới. Hokage đệ tam đã đặc biệt giúp nàng tìm một chỗ khá vắng vẻ, không gian rộng rãi thoáng mát, rất thích hợp để tập luyện.

Mấy hôm trước nàng đã chuyển một số đồ vật trọng yếu trong căn nhà gỗ lúc trước về, còn dọn dẹp bài trí một phen, hiện tại đây quả thật là một ngôi nhà tuyệt vời đúng sở thích của nàng.

Nằm dài trên ghế sofa, Uri khẽ lẩm bẩm.

“Yukino, ngươi ra được rồi đó.”

Lập tức, một luồng sáng thánh khiết mang theo hơi thở cường đại của thần thú xuất hiện. Bóng dáng tuyết hồ bước ra, chín cái đuôi phía sau hưng phấn đung đưa qua lại.

“Oh, Yukino? Ngươi lại lớn thêm đấy à?”

“Đúng vậy! Hơn nữa không chỉ có hình thể đầu nha, sức mạnh của ta hiện tại cũng tăng lên rất nhiều.” Yukino hí hửng chạy lại chỗ Uri, khoe khoang thành tích.

“Tăng rất nhiều? Vậy có đủ đánh lại một ninja thượng cấp không?”

“Uri!” Yukino tức giận nói. “Trận vừa rồi đúng là ta thua ngươi, nhưng cũng đừng hạ thấp ta như vậy chứ! Ai lại đi so sánh một thần thú với một tên jonin chứ hả?”

“Được rồi được rồi, ta xin lỗi. Nể tình ngươi chăm chỉ cố gắng như vậy, ta sẽ đáp ứng một yêu cầu của ngươi.” Uri nâng tay vuốt ve bộ lông tuyết trắng đang tức giận xù lên, không keo kiệt khen ngợi.

“Thật vậy không? Ta muốn ra ngoài sống!” Cặp mắt Yukino sáng rực như chỉ chờ câu này của nàng.

“Ra ngoài? Hm...” Uri làm như khó xử, ngân dài âm cuối.

“Đi mà ~ chủ nhân xinh đẹp đáng yêu của ta. Ở trong không gian mãi thật sự là chán muốn chết rồi.” Yukino chớp chớp cặp mắt long lanh, cố gắng thuyết phục Uri. “Ta ra đó cũng dễ tiện bảo vệ người nữa.”

Nhìn bộ dạng gấp gáp của Yukino, Uri nheo mắt cười. “Chuyện đó thì ngươi khỏi lo. Nếu không muốn gặp họa sát thân thì tuyệt đối phải che giấu thân phận thần thú, với thực lực của ta và ngươi hiện nay vẫn chưa thể đầu lại mấy tên lãnh chúa tham lam đó được đâu.”

“Vậy... vậy ngươi cho ta ra ngoài thật sao?” Yukino ngấm lại mấy lời Uri nói, âm thanh non nớt chứa đầy vui mừng vang lên.

“Ừm! Nhưng ngươi sẽ phải che giấu sức mạnh của mình, đóng vai một sủng vật vô hại.”

“Không thành vấn đề!” Yukino nhào tới nhảy lên người nàng, hiển nhiên vô cùng mừng rỡ.

Một người một thú đùa vui quên trời đất.

oOo

“Yukino.”

“Hả?”

“Nằm đây đợi một lát. Ta đi nấu cơm trưa.”

“Oa! Ngươi biết nấu cơm sao?”

“Tất nhiên.” Uri để lại một câu, sau đó đứng dậy bước vào bếp. Nguyên liệu nấu ăn nàng đã mua sẵn, chất đầy trong tủ lạnh. Giờ chỉ việc đem ra chế biến thôi.

Một tiếng sau.

Yukino tròn mắt nhìn bàn ăn phong phú với đủ sắc, hương, vị trước mặt, cảm thấy vô cùng khó tin.

“Cái, cái này...”

“Sao hả? Hấp dẫn quá phải không?”

“Người thật sự nấu được chỗ thức ăn này sao?”

“Dám nghi ngờ tay nghề của ta! Phạt nhện đói!”

“A! Xin đừng! Đây là tiệc mừng ta được ra ngoài chính thức sống cùng người mà.”

“Tin đồn thất thiệt này người nghe ở đâu thế?”

“Thôi mà! Chủ nhân đáng yêu dễ mền...”

“Đủ! Nghe người nói thêm chắc ta bệnh mắt. Vào ăn đi.”

“Tuyệt!”

Yukino hí hửng nhảy lên ghế, hai chân trước ôm lấy bát, ánh mắt mong đợi nhìn chăm chăm Uri.

Nàng buồn cười nhìn hành động trẻ con này, vươn tay gấp vào bát nó một ít đồ ăn và com, bản thân cũng bắt đầu dùng bữa.

Yukino hưng phấn ăn hết bát com, thức ăn mỗi món đều thử một ít, sau cùng chỉ vào cái đĩa trước mặt, hỏi.

“Uri, món này tên gọi là gì?”

“Cái đó là tempura.”

“Tempura...” Tiểu hồ ly thì thầm nhắc lại, sau đó hí hửng nói. “Ta thích nhất là tempura!”

“Ha ha, thích thì ăn nhiều vào.” Thực sự là ngày càng giống trẻ con, đáng yêu quá. “Chiều nay ta phải tới học viện, sau đó sẽ đi dạo phố, có lẽ tối muộn mới về. Nếu đói cứ lấy đồ trên bàn ăn trước, ta về lại nấu thêm cho người.”

“Không cần đâu, chỗ này nhiều quá rồi. Mà người đi dạo phố vui không? Cho ta đi cùng với!”

“Để hôm khác. Bữa nay ta có việc cần làm.” Uri thần bí trả lời.

“Hãy... vậy cũng được. Đi đường cẩn thận!”

“Ta biết rồi.”

oOo

Buổi chiều.

Trong phòng chờ.

Bốn người trước sau lần lượt đến, ngồi ngốc ở nơi này cũng đã một lúc lâu, Sakura thỉnh thoảng liếc về phía Uri, vô cùng cảnh giác.

Hừ! Bây giờ mới có thời gian nhìn kỹ cô nàng mới tới này. Vốn tưởng được chung nhóm với Sasuke sẽ có nhiều cơ hội gần cậu ấy hơn mà không bị con heo Ino và đám kia cản mũi nữa, không ngờ phút cuối lại vẫn có người xen vào. Cô ta đẹp như vậy, chẳng may Sasuke thích thì phải làm sao đây?!

Quả thực, cho dù không muốn chút nào nhưng Sakura vẫn phải thừa nhận : Uri đẹp hơn mình, thậm chí có thể nói là người đẹp nhất trong số tất cả phụ nữ mà cô thấy từ khi biết nhận thức.

Uri có một mái tóc lượn sóng màu tím bạc dài ngang lưng, từng sợi trải xuống mượt mà óng ánh như tơ lụa, vô cùng thu hút. Khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn với nước da trắng mịn, cặp mắt tím sâu hun hút, đôi môi thủy chung luôn nở nụ cười nhân hậu làm cho người ta có cảm giác đây là một cô gái thân thiện dễ gần.

Cô ta dường như rất thích hai màu tím và trắng. Nhìn tổng thể thì cả người cô ta cũng chỉ toàn hai màu này nếu không có miếng băng xanh mang biểu tượng làng Lá đeo trên trán.

Không như các ninja khác – thường mặc trang phục gọn gàng, bộ váy dài tới đầu gối của Uri có chút vướng víu, vì nó hết như kiểu váy đi dạ hội chứ không phải đi đánh nhau. Trên cổ cô đeo một sợi dây chuyền bạc với một mặt dây hình ổ khóa. Bên hông là túi đựng vũ khí.

Xưa nay luôn ganh đua với Ino, Sakura cũng biết một chút về mấy dụng cụ làm đẹp, đồ trang điểm, nước hoa,... Hiện tại cô thật tò mò không biết Uri đã dùng thứ gì mà cơ thể luôn tỏa ra hương thơm nhân hậu dễ chịu như vậy, nó như thảo dược giúp người ta định tâm, mọi mệt mỏi đều tan biến.

Aizz... nếu mình và cô ta cạnh tranh công bằng thì có cửa thắng hay không đây? Sakura lo lắng nghĩ, nhưng rồi lại tự an ủi.

Cũng may... có vẻ cô ta hứng thú với tên gốc Naruto kia hơn. Hai người đó mà thành một cặp thì không gì tuyệt bằng.

Sẽ chẳng còn ai cản trở mình và Sasuke nữa...

Cạch!

Một thanh kunai từ trong túi vũ khí xuất hiện, phóng thẳng về phía Sakura, khi còn cách mặt cô vài cm thì dừng lại, bay lơ lửng trên không trung, mũi dao nhắm chính giữa mi tâm.

“Cắt ngay cái ánh mắt khó chịu đó của cô đi Haruno – san. Muốn gì thì nói thẳng, tôi không ngại.” Uri mỉm cười, nụ cười lạnh như băng.

“Kh... không, Yonehara, cậu hiểu nhầm rồi, tớ không khó chịu gì cậu cả.” Sakura mặt tái nhợt, lắp bắp giải thích.

“Nói được thì làm được nhé.” Uri không có ý định vạch trần, chỉ nhàn nhạt bỏ lại một câu, sau đó thản nhiên gục xuống bàn nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Sasuke nghiêng đầu nhìn hai người, tầm mắt tập trung vào chiếc kunai đang bay lơ lửng về chỗ Uri.

Khả năng khống chế chakra tốt thật!

“Uri – chan, sao cậu lại làm vậy với Sakura – chan chứ?! Chúng ta là đồng đội mà!” Naruto bị cảnh vừa rồi dọa sợ, giật mình chất vấn Uri.

“...” Đương sự từ chối cho ý kiến.

Naruto thấy Uri không nói gì, lại nhìn sang Sakura đang tái nhợt mặt ngồi trên ghế, kết luận : chuyện này xảy ra là do thầy giáo tới trễ.

Lạch cạch!

“Cậu làm cái gì vậy Naruto?” Sakura hồi phục tinh thần, nghĩ tới hành vi soi mói của mình vừa rồi đúng là có hơi quá đáng, bèn ra vẻ thoải mái hỏi Naruto mong xoa dịu không khí căng thẳng.

“Đây là hình phạt cho thầy vì tội tới trễ. Giáo viên của các nhóm khác đã đến từ lâu và dẫn bọn họ đi rồi. Chỉ còn đội của chúng ta trơ trọi ở đây thôi.” Naruto nhảy từ trên ghế xuống, trả lời.

“Nhưng làm vậy với thầy là vô lễ đó.” Tuyệt! Mình thích trò này!

Sasuke nhìn lên cánh cửa, thản nhiên nói. “Chẳng có jonin nào mắc phải cái bẫy trẻ con đó đâu.”

“Phải rồi nhì! Naruto, cậu đúng là đồ ngốc!”

Đột nhiên, một bàn tay thò qua, bám lên cánh cửa.

Cả ba người nín thở quan sát.

Bộp.

Cái ghế lau bằng khăn xác rơi xuống đầu người vừa bước vào ngay khi cánh cửa dịch sang.

“Ahahaha trúng rồi kìa.” Thủ phạm gây ra cười khoái chí như vừa lập đại công.

“Thưa thầy, em đã cố ngăn cản Naruto... nhưng cậu ấy không nghe em...” Ha ha ha! Trúng thật rồi! Trúng thật rồi kìa!

“...” Gì chứ? Đây mà là jonin sao?

Sasuke có chút không tin tưởng.

“...” Cảnh này quen quen, phải không nhỉ?

Uri dụi mắt nhìn người vừa tới, thầm lục lọi chút ký ức mờ nhạt trong đầu.

Kakashi với cái mặt nạ đen thui che gần hết khuôn mặt làm như không có chuyện gì cúi xuống nhặt miếng khăn lau bảng, nhìn sang mấy đứa trẻ sắp làm học trò của mình, chậm rãi nói.

“Ấn tượng đầu tiên của thầy về các em là... ừ... các em thật đáng ghét.”

“...” Wow! =.=

oOo

“Được rồi, chúng ta cùng giới thiệu về bản thân nào.” Kakashi nói khi mọi người đều đã đứng trên sân thượng của dãy phòng học.

“Cụ thể là gì hả thầy?”

“À thì... tên tuổi, ước mơ, những thứ các em thích và ghét chẳng hạn.”

“Hay là thầy giới thiệu trước đi, rồi bọn em sẽ làm theo.”

“Oh, cũng được. Ta tên là Hatake Kakashi. Ta không có ý định nói cho các em biết về ước mơ của mình. Sở thích của ta là một bí mật, còn ghét thì có một số thứ. Được rồi, mau giới thiệu đi.”

Hừ! Nói lòng vòng một hồi, mình cũng chỉ biết được cái tên của ông =.=

“Em tên là Uzumaki Naruto. Em thích ăn mỳ, nhất là mỳ ở tiệm Ichiraku mà thầy Iruka thường mua cho em, ghét nhất là đổ nước sôi vào phải chờ những 3 phút. Sở thích là ăn và so sánh các loại mỳ. Còn ước mơ của em...”

Trời ơi! Thằng này... không biết gì ngoài mỳ sao?!

“Ước mơ của em là trở thành Hokage và nhận được sự thừa nhận của mọi người trong làng!!!”

“...”

Thì ra... đây chính là cách mà cậu nhóc này sống và trưởng thành.

“Được rồi, người tiếp theo.”

“Em tên là Haruno Sakura. Sở thích của em là... Điều em thích... em thích là... Nói sao về ước mơ của em nhỉ... Kya!!!!”

Nhìn Sakura không ngừng liếc mắt bắn tim với Sasuke, khuôn mặt nhỏ hồng rực, sau cùng bối rối hô một tiếng, Kakashi có ngốc cũng biết chuyện gì đang xảy ra, lại nghe cô nàng thẳng thừng kết luận.

“Em ghét Naruto!”

Ặc! =.=

Hình như mấy cô bé tuổi này... thích mơ mộng lãng mạn hơn là luyện nhẫn thuật.

“Em tên là Uchiha Sasuke. Nếu nói về điều em thích và ghét : thích thì không biết, nhưng em ghét rất nhiều thứ. Ngoài ra, nguyện vọng của em là phục hưng gia tộc... và giết một người.”

Quả nhiên!

“Được rồi, người cuối cùng nào.”

“Em tên Yonehara Uri. Thích nấu ăn. Ghét bị nhìn chăm chăm khi đang ngủ. Ước mơ... tạm thời chưa xác định.”

Ồ! Cô bé này... có vẻ đơn giản.

Phải không?

“Ha ha...” Kakashi thấp giọng cười. “Được rồi, vậy là phần giới thiệu đã xong. Từ ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu làm nhiệm vụ.”

“Hay quá!” Naruto vui vẻ kêu lên.

“Nhưng mà... trước đó còn phải làm một chuyện.” Kakashi bí hiểm nở nụ cười. “Là bài luyện tập sống còn.”

“Bài luyện tập sống còn?”

“Nếu nó là nhiệm vụ thì tại sao chúng ta lại phải luyện tập chứ? Nói về những bài luyện tập, tụi em đã làm ở trường rất nhiều rồi!” Sakura nghi ngờ hỏi.

“Đừng vội. Đây không phải luyện tập bình thường đâu.” Kakashi nâng tay chạm lên miếng băng đeo trán, khuôn mặt nghiêm túc. “Nếu không vượt qua được, các em sẽ bị trả về trường.”

“Không thể nào! Vậy thì còn tổ chức thi tốt nghiệp làm gì chứ?”

“À, cuộc thi đó chỉ để chọn ra những người có khả năng lên genin mà thôi.”

“Hu hu...” Ngàn lời không nói hết T.T

“Nghe đây! Ngày mai thầy sẽ là người quyết định các em đậu hay rớt. Nhớ mang theo đầy đủ trang bị ninja và có mặt lúc 5h sáng tại sân tập!” Kakashi đồng đặc hồ lên, nhìn về mặt nghiêm trọng của mấy đứa học trò, chậm rãi bồi thêm một câu. “Và nhớ... đừng có ăn sáng, nếu các em không muốn ói ra.”

oOo

Hừ!

Chắc thầy chỉ dọa thôi. Chữ sáng mai mà nhịn ăn thật thì sao có sức mà chiến?

Uri vừa tập trung xâu từng đường chỉ vừa cố nhớ lại diễn biến tiếp theo, nhưng trong ký ức một mảnh mờ nhạt, không hề có chút ấn tượng gì với bài luyện tập này.

Haizz... vậy đành thuận theo tự nhiên đi. Tới đâu thì tới.

Tính ra nàng xuyên vào đây cũng đã gần nửa năm. Thời gian đầu quả thực rất sợ hãi, nhưng may là vẫn giữ được ký ức kiếp trước cùng tất cả các kỹ năng sinh tồn nên mới thích nghi được với hoàn cảnh khốc liệt của nơi này, còn ký được khế ước với tiểu thần thú nữa.

Vốn bộ truyện Naruto nàng đọc từ khi còn nhỏ, đến đoạn Sasuke trở thành bại nhân thì do gia đình gặp biến cố, liền bỏ dở. Trải qua việc kia xong nàng cũng không còn tâm trí mà xem lại, chủ yếu dành thời gian xây dựng thể lực, thám thoát liền hơn mười năm rồi, rất nhiều sự kiện đã không còn nhớ rõ.

Đương nhiên bên cạnh đó cũng có những chi tiết hằn sâu vào trí nhớ với ấn tượng đặc biệt nặng. Chẳng hạn như... cái chết của Jiraiya, sự thật đau lòng về Itachi... hay như chuyện Sasuke phản lảng và biến thành tội phạm quốc tế. Haizz... cứ nhớ đến mấy cái đó là lòng nặng trĩu.

Có điều... thương cảm là một chuyện, sự thật trước mắt lại là chuyện khác. Nàng cũng chưa quên ngay lần đầu gặp mặt mà tên Itachi đó đã dùng ảo thuật với nàng đâu. Còn dám lòi ba mẹ nàng ra đùa.

“Đáng hận!”

Uri khẽ rửa mặt tiếng, lòng bàn tay nắm chặt, lồng ngực phập phồng cổ nén phần uất đang dâng trào, chuyên tâm làm tiếp công việc trên tay.

Bỏ đi! Không thèm chấp hấn nữa. Ngoài em trai ra thì chẳng ai có thể làm cho hấn thương tiếc hết. Vả lại, lần đó hấn cũng chưa thăm dò được thông tin gì về nàng.

Đương nhiên ~ sau này cũng đừng mơ!

Uri thầm nghĩ, tay nhanh chóng cho thêm bông mướt vào phần đuôi vừa may xong, khâu lại. Mỗi động tác đều cẩn thận từng chút một.

Cho tới khi tác phẩm thật sự hoàn thành đã là chuyện của mấy tiếng sau.

Nàng thu dọn đồ đạc, đứng dậy làm vài động tác dẫn cơ, bước chậm ra khỏi khu rừng.

Buổi chiều, sau khi gặp thầy Kakashi nàng liền ra phố lựa vài có màu sắc và chất liệu ưng ý, dự định may một cái ‘giường’ cho Yukino. Cũng vì muốn tạo bất ngờ cho nó nên mới lủi thủi ôm đồ lên rừng làm, tiện thể hóng gió.

Giờ thì hay rồi, được một phen đi dạo trong đêm.=

Uri chậm chậm bước.

Lối đi âm u đầy bóng tối dường như không chút ảnh hưởng đến thị giác của nàng. Chẳng mấy chốc, sân nhà đã ngay trước mặt.

Ôm theo cái ‘giường’ to lớn, Uri nâng chân đá lên cánh cửa.

Rầm! Phương pháp bạo lực quả nhiên hiệu quả tuyệt đối.

Cửa mở ra, bên trong là một mảnh tối tăm.

“Chắc! Ngủ rồi sao?!”

Ôm theo đồng hồ lách vào đến cửa phòng, nàng lập tức thấy một bóng dáng nhỏ đang ngủ ngon lành trên ghế, khóe miệng thấp thoáng còn có thể thấy nước nhỏ xuống =.=

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

“Con hồ ly xấu xí...”

Vừa dứt lời, cặp mắt màu hổ phách của Yukino lập tức mở ra, bên trong hoàn toàn tỉnh táo, không có chút dấu hiệu nào như vừa thức dậy.

Nó nhảy xuống khỏi ghế, bữu môi chuẩn bị tuôn một tràng oán trách thì tầm mắt lia tới thứ sau lưng nàng.

“A...” Đây là cái gì?

Uri mím môi nhin cười, vòng tay lôi thứ đồ kia ra.

“Tặng ngươi!”

Đó là một cái đệm bông rất lớn, được mô phỏng theo hình dáng của Yukino phiên bản trưởng thành, chín cái đuôi bằng bông phía sau được chế tác cầu kỳ tinh xảo, trông y như thật. Trên lưng của hồ ly là một khoảng trống vừa ấm áp vừa mềm mại, rất thích hợp làm chỗ ngủ. Cặp mắt hồ dùng hai viên đại đồng châu làm nên, trong bóng tối lấp lánh quang mang như lưu tinh. Phía trên còn khéo léo thêu chữ ‘Yukino’ bằng chỉ đỏ, nổi bật trên nền vải trắng, quả thực vô cùng xinh đẹp.

“Oa...” Nhìn nó đi đi lại lại sờ sờ chỗ này, ngấm chỗ kia, cái miệng nhỏ há hốc không ngừng, Uri liền mặc nó khám phá, đi xuống bếp dùng cơm.

Đồ ăn nàng nấu lúc trưa còn dư rất nhiều, có vẻ sức ăn của Yukino khá yếu, một bàn ăn lớn gần như còn nguyên.

Ngồi nhâm nhi được nửa bát, liền thấy bóng dáng tiểu hồ ly kích động chạy tới nhảy ào lên người nàng, vẻ mặt vô cùng phấn khích.

“Thích không?”

“Ngươi... cái đó... ngươi tự làm sao?”

“Ừ. Quà sinh nhật.”

“...” Yukino không nói gì, chỉ dụi dụi đầu vào người nàng, biểu lộ tâm tình kích động của nó.

“Những sợi chỉ dùng để may cái giường đều làm từ chakra của ta, sau này ngươi nằm trên đó cũng có thể tu luyện như trong không gian vậy.”

“Hả? Toàn bộ đều dùng chakra sao?” Đây là điều khủng bố cỡ nào chứ?!

“Phải. Loại chakra cố định.” Uri dí trán nó. “Vào ngủ đi, nếu có chỗ nào nằm không thoải mái thì cứ nói, ta sẽ sửa sau.”

Tiểu hồ ly chần chờ một chút, liền thuận theo chạy ù vào phòng.

Còn lại một mình, Uri nhìn chằm chằm bàn ăn trước mặt, thầm nghĩ có lẽ để mai chế biến lại, mang tới buổi huấn luyện luôn.

oOo

Sáng hôm sau – 5h.

Tại sân tập.

Bốn người lần lượt từ bốn hướng khác nhau đi tới, chậm rãi tụ lại một điểm.

Trời vẫn còn mờ mịt, gió lạnh thổi vù vù, đây quả thực chính là loại thời tiết làm cho người ta lười biếng.

Naruto và Sakura vẫn còn ngái ngủ, mắt nhắm mắt mở giờ tay chào.

Uri tối qua thức khuya, sáng lại dậy sớm làm đồ ăn, uể oải che tay ngáp một cái.

Chỉ có Sasuke về mặt tỉnh rụi, lạnh lùng bước tới chỗ mọi người.

Thời gian dần trôi qua.

Một tiếng...

Mặt trời đã lên, cả không gian như bừng sáng.

Hai tiếng...

Gió lạnh ngừng thổi, chừa chỗ cho bầu không khí ấm áp, tâm tình lẽ ra cũng thực tốt nếu bỏ qua cái chân đang mỏi nhừ.

Ba tiếng...

Trên nền đất nổi bật bốn cái bóng ù rũ đứng đần ra chờ ông thầy vô lương nào đó.

“Haizz... sao giờ này thầy còn chưa tới?” Naruto duỗi chân ngồi bệt xuống, mắt kiên nhẫn hỏi.

“Ai mà biết!” Sakura méo mặt.

“Hức, đói quá đi...” Naruto khẽ đưa tay xoa bụng, nói nhỏ.

Kỳ thực không riêng gì cậu ta, cả Sakura và Sasuke cũng rất đói. Chiều qua chứng kiến về mặt nguy hiểm của Kakashi khi nói tới chuyện ăn uống, ba người đều tin rằng thật sự nghiêm trọng nên buổi sáng đều không ăn gì cả, giờ còn phải đứng phơi nắng mấy tiếng đồng hồ thế này...

“Tớ có mang theo đồ ăn đây, các cậu muốn dùng không?” Uri thấy mọi người như vậy, từ tốn đề nghị.

“Uri – chan, sao giờ cậu mới nói chứ?” Naruto mắt sáng rực.

“Nhưng... thầy nói nếu ăn sáng, lát nữa luyện tập sẽ bị ối đó.” Sakura lo lắng.

“...” Sasuke nhú nhú mày, dường như còn đang phân vân.

Uri cũng không để ý, chỉ cười cười lấy ra một tấm vải sạch, sau đó đặt mấy hộp thức ăn lên, ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.

“Ăn hay không tùy các cậu. Tớ chỉ nghĩ đơn giản là nếu nhịn đói sẽ chẳng có sức đấu với thầy đâu.” Nói đoạn, nàng đẩy mấy hộp thức ăn tới trước mặt Naruto, Sakura và Sasuke. “Tớ làm rất nhiều, bốn người chúng ta ăn thoải mái cũng sẽ không thiếu.”

“A... um, cảm ơn cậu.” Sakura nhìn thấy Uri thân thiện như vậy, dường như không chút để ý chuyện hôm qua, còn chủ động nói chuyện với cô, có chút ngạc nhiên.

“Cảm ơn.” Sasuke cũng lên tiếng.

Naruto hưng phấn mở nắp hộp, cầm lấy đũa gấp một miếng thịt gà, không khỏi kinh ngạc kêu lên.

“Ngon quá!”

Bên kia hai người cũng bắt đầu ăn, vẻ mặt lần lượt biến đổi.

Lớp vỏ băng sơn vạn năm của Sasuke có chút tan vỡ, cắn một ngụm onigiri, phía trên còn có rắc okaka băm nhỏ, vô cùng ngon miệng.

Sakura đang thưởng thức món bánh hoa đào, trong lòng rất khâm phục tài nấu nướng của Uri. Cô vốn đang ăn kiêng nên cũng thường nhịn đói, nhưng hôm nay được ăn đồ Uri làm, nhất thời cảm thấy không cách nào bỏ bữa được nữa.

Uri mở nắp một hộp súp miso, bên trong đã không còn chút hơi ấm.

Phải ha! Cũng mấy tiếng trôi qua rồi còn gì.

Phùng.

Một ngọn lửa nhỏ từ đầu ngón tay nàng phát ra, hướng thẳng đến đáy hộp. Vì nàng đã khống chế nhiệt độ khá thấp nên không xảy ra tình trạng chảy nhựa.

“Wow, Uri – chan, cậu dùng được hỏa thuật sao?” Naruto đang ăn, chú ý đến động tĩnh bên này, ngạc nhiên hỏi.

“Ừm.” Uri cũng không giấu diếm. Dù sao trước sau gì họ cũng biết.

Sasuke nhìn chằm chằm phía này, cảm thấy rất khó tin.

Cô ta không hề kết án! Lại còn phun lửa từ ngón tay! Đây là loại trình độ quý quái gì vậy chứ?

Chỉ trong một buổi sáng, bọn họ đã đi từ bắt ngờ này đến bắt ngờ khác. Rốt cuộc cô gái này... còn ẩn giấu bao nhiêu bí mật nữa đây?

“Yo!”

Đang lúc cả bọn trầm mặc, giọng nói của ông thầy bất lương nào đó liền vang lên, vô cùng nổi bật.

“...” Toàn thể học trò cầm nín, nhìn lại đồng đồ ăn mình bày ra, lời oán trách vừa lên tới cửa miệng liền nuốt xuống.

“Ồ! Các em nghĩ mình đang làm cái gì thế này? Đi dã ngoại sao?” Giọng Kakashi u ám vang lên.

“Do... do thầy đến trễ mà! Bọn em đã ở đây chờ hơn ba tiếng rồi đó!” Naruto vô cùng dửng dưng cầm đứng ra chỉ trích.

“Thầy tới trễ, cùng với chuyện các em tự tiện bày đồ như đi nghỉ mát thế này, có liên quan sao?” Giọng điệu như nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nhưng...”

Uri thấy tình thế không ổn, đứng lên cắt ngang.

“Thầy à! Dù sao tụi em ăn cũng đã ăn rồi, bày cũng đã bày rồi. Đầu thế làm gì khác được. Không bằng... thầy tới đây ăn cùng luôn. Rồi chúng ta bắt đầu tập luyện! Phải không?” Miệng nói, tay đưa luôn hộp súp vừa hâm nóng cho Kakashi.

“...” Dụ dỗ trắng trợn!

Ba người còn lại trong lòng gào thét, ngoài mặt trung một bộ biểu tình tán thành.

“...” Kakashi cầm lấy cái hộp, nhất thời không biết nói sao. Nhìn nhìn đồng vô rải rác xung quanh, hần biết... kế hoạch dọa nhện cơm trưa đã triệt để phá sản. Lại nghĩ, thời điểm này so với dự kiến cũng còn sớm rất nhiều, hộp súp trên tay lại tỏa ra từng trận mùi hương vô cùng hấp dẫn, bèn... trực tiếp ngồi xuống.

“Hoan hô!” Sakura thấy tình hình này, vui vẻ kêu lên.

Cứ thế, vốn là một hành trình chờ đợi dài đằng đẳng, phút chốc liền biến thành buổi dã ngoại ăn sáng ngoài trời của năm thầy trò.

Chỉ có thể nói... Kakashi! Người đứng là không có cốt khí!

oOo

“Nào! Chúng ta bắt đầu.” Sau khi giải quyết sạch sẽ đồng đồ ăn Uri mang tới, lại đi lòng vòng tiêu thực, đám người liền tụ lại nghe hiệu lệnh của Kakashi.

“Thầy đã cài giờ ở đây là 12h.” Kakashi lấy ra một chiếc đồng hồ. “Các em có một tiếng để thực hiện nhiệm vụ. Đó là tìm cách lấy mấy cái chuông trên tay thầy đây.” Lắc lắc.

“Nhưng... thầy ơi, tại sao chỉ có ba cái chuông ạ?” Sakura nghi hoặc hỏi.

“Đừng vậy. Chỉ có ba cái.” Kakashi híp mắt. “Chính vì vậy, sẽ có ít nhất một người không hoàn thành được nhiệm vụ. Người đó chính là kẻ thất bại, và tất nhiên ~ sẽ bị trả về học viện.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Cái gì?

Cả bốn người kinh ngạc nhú mày.

Kakashi nói tiếp. “Để có được nó, các em phải hạ gục được thầy. Đây được xem như một trận đấu, vì vậy các em hãy vận dụng tất cả những kỹ năng mình có thể thực hiện.”

“Tất cả? Bao gồm thuật và vũ khí luôn sao?” Uri hỏi.

“Đúng vậy.” Kakashi cười đáp.

“Ha ha, thầy không sợ bị thương à? Đến miếng khăn lau bảng thầy còn chẳng né được kia mà.” Naruto cười nhạo.

“Trên đời này, những kẻ không có năng lực thì thường hay ba hoa nhất. Chúng ta nên mặc kệ những tên đầu đất đó đi.” Kakashi bình tĩnh đã kích.

“Yaaaaa!!!!” Naruto hiển nhiên bị chọc giận, rút ra một thanh kunai xông về phía Kakashi.

Bụi đất mù mịt tản dần, lộ ra hai bóng dáng.

“Từ từ nào. Thầy còn chưa nói bắt đầu mà.”

Giọng Kakashi trầm thấp đầy từ tính vang lên, lọt vào tai mấy người lại có cảm giác nguy hiểm lạ.

Nhanh quá!

Sakura và Sasuke mắt tròn tròn nhìn Naruto đang bị vòng ngược tay ra sau đầu, toàn thân bị khống chế bất động, gậy dựa thế nào cũng không thoát.

Ninja thượng đẳng là đây sao?

“Ồ, có vẻ các em đã có ý chí hạ gục thầy rồi đó.” Kakashi nhàn nhạt liếc nhìn mấy đứa học trò. “Sẵn sàng chưa nào? Bắt đầu!”

Sau tiếng hô của Kakashi, ba người lập tức đề khí biến mất.

Chỉ còn cậu nhóc tóc vàng ở lại, vô cùng hiên ngang và ‘dũng cảm’ =.=

oOo

Uri nhàm chán ngồi trên một gốc cây quan sát trận đấu. Vừa rồi tận mắt chứng kiến cảnh Kakashi dùng loại nhẫn-thuật-không-giống-ai để xử Naruto, năng thật sự cảm nín.

Thầy đúng là đại biến thái mà!

Đáng thương Naruto =.= giờ thì bị treo ngược cành cây sau đòn tấn công bất thành.

Mấy chiếc shuriken được Sasuke ném tới nhân lúc thầy đang giảng đạo cho Naruto cũng bị thể thân lửa gạt.

Sakura thì trúng ảo thuật, nằm ngay đơ sau một tiếng hét vừa nghe đã thấy đau =.=

Hự... đúng là một cái tổ hợp thần thánh!

Cũng chỉ có ông thầy phúc hắc như Kakashi mới trị được. Người gì mà... đến ăn còn cẩn thận không để lộ mặt nữa.

Làm cho nàng cũng bắt đầu có chút hiếu kỳ rồi đây...

Bộp.

Trước mắt Uri đột nhiên xuất hiện một người.

“Uchiha – san?”

“Cậu đang làm gì ở đây vậy?” Sasuke nghe cách xưng hô của Uri, khẽ nhíu mày.

“Tớ đang ăn thân.” Uri vô cùng bình tĩnh đáp, mặc kệ tư thế hiện tại của mình có bao nhiêu tùy ý.

“Cậu không định tấn công sao?”

“Vốn là chưa, nhưng giờ có cậu ở đây rồi... Muốn cùng thử không?”

“Ừm.” Sasuke nghe nàng đề nghị, không chút do dự đồng ý.

“Vậy được, chiến thuật của chúng ta sẽ là...” Uri trao đổi kế hoạch tác chiến của mình. “Nếu thấy ổn rồi, hiện tại liền bắt đầu.”

oOo

Kakashi dựa lưng vào một gốc cây, chăm chú đọc quyển sách yêu quý của mình.

Chà! Cô nhóc kia định bao giờ mới xuất hiện đây...

Keng!

Tiếng kim loại chạm vào nhau vang lên, mười hai chiếc phi tiêu bị chặn lại bởi thanh kunai nhỏ nhắn của Kakashi.

“Bắt đầu rồi sao...” Nhìn lực đạo cùng tốc độ phi tiêu, hẳn có chút tán thưởng lắm bầm.

Ngay khoảnh khắc mấy chiếc phi tiêu đó dừng lại, Sasuke đã kịp đứng vững, trực tiếp đối mặt với Kakashi, nhanh tay kết thủ ấn.

“Hỏa độn : Hào Hỏa Cầu Chi Thuật.”

Phùng!

Một ngọn lửa lớn bốc lên, nhanh chóng lan tỏa thành hỏa cầu bao phủ cả một vùng rộng lớn trước con mắt kinh ngạc của Kakashi.

Thằng bé mới chỉ là ninja hạ đẳng, lại có thể thực hiện được thuật này sao?!

Cho tới khi ngọn lửa biến mất, cả vùng đất đã bị san bằng, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng Kakashi đâu cả.

Sasuke giật mình ngó quanh tìm kiếm.

Đột nhiên, chân cậu bị túm lại bởi một bàn tay bật lên từ lòng đất.

“Thổ độn : Tâm Trung Trảm Thủ Chi Thuật.”

Đất đá vỡ lở, sụp xuống như một đầm lầy. Đang lúc Sasuke sắp bị chôn vùi, một bóng trắng phát qua, thành công kéo cậu ra khỏi hố đất.

Ngay sau đó, bầu trời tối sầm lại, một tia sét màu tím bạc xuất hiện, hướng thẳng đến chỗ bàn tay đang lộ ra ngoài của Kakashi.

Àm! Âm!

Sau tiếng nổ kinh thiên động địa, tàn dư tro bụi bốc lên mù mịt, mơ hồ còn nghe tiếng điện xẹt, vô cùng khủng bố.

Uri và Sasuke đứng trên một cành cây quan sát tình hình, kẻ thù thế đề phòng dị biến xuất hiện.

“Tớ không biết là thầy ấy có thể dùng cả thổ độn đấy!” Uri khẽ nói, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy ngạc nhiên.

“Ừm. Có vẻ chúng ta đã biết quá ít về năng lực của thầy.” Sasuke gật đầu tán thành. Tình huống bất ngờ vừa rồi nếu không có Uri can thiệp chắc hẳn đã bị chôn sống.

“Ha ha ha, hai em làm ta ngạc nhiên đó!” Kakashi xuất hiện sau đống bụi mù, âm trầm lên tiếng, ánh mắt nhìn Uri có chút thay đổi.

Con bé này... lại có thể thi triển nhãn thuật mà không cần kết ấn, nếu không phải hẳn tận mắt chứng kiến thì sẽ chẳng bao giờ tin rằng lại có thể có người làm được như vậy.

Nếu đòn đánh kiểu này áp dụng khi giao chiến với địch thủ thì sẽ vô cùng có lợi, đối phương chưa kịp phòng bị thì đã trúng thuật mất rồi.

Năng lực của cô bé này... sâu không lường được.

Cả thằng nhóc nhà Uchiha cũng rất khá, mới chỉ là genin nhưng đã có thể vận đủ chakra thi triển hỏa độn.

Điều làm hắn ngạc nhiên hơn hết, là... hai đứa này thế nhưng lại hợp tác với nhau.

Hừm... để xem...

“Cẩn thận đấy. Có vẻ thầy định dùng ảo thuật!” Uri nhìn bàn tay Kakashi đang không ngừng kết ấn, cảnh giác nói.

“Ừm.” Sasuke cũng nhận ra điều này, nhẹ khom lưng, mắt nhìn chăm chăm phía trước.

Chỉ tiếc, sau khi thực hiện một chuỗi động tác phức tạp kia, Kakashi bình tĩnh hạ tay xuống.

Gió nhẹ thổi.

Mây nhẹ bay.

Hoàn toàn không có gì khác biệt.

“Này, thầy ấy đang làm trò mèo gì thế?” Uri trán vạch ba đường hắc tuyến, quay sang hỏi Sasuke.

Sasuke cũng không khá hơn, mắt tròn mắt dẹt nhìn ông thầy nào đó giả bộ nguy hiểm, trả lời. “Chắc đang bày trò hù dọa.” Lại nhớ tới cái chiêu thức làm người ta hạn hán lời đối phó với Naruto khi nãy, cậu nói nhỏ. “Mặc kệ, chúng ta đi tìm hai người kia thôi.”

“Ừm.”

Cứ thế, cành cây đung đưa, hai bóng người trên đó đồng loạt biến mất, để lại vị thầy giáo đáng kính phát phơ trong gió lạnh.

oOo

“May quá! Sasuke, cậu chưa chết! Hu hu hu...” Sakura vừa nhìn thấy Sasuke, vội nhào tới khóc lả.

“...” Hừ! Cậu thật sự không có ý định trù dập tôi đấy chứ?? =.=

“Sakura – chan, sao cậu chỉ quan tâm mình tên đó vậy? Tớ cũng bị thầy hành hạ nãy giờ, treo ngược cành cây đây này.”

“Đó là do cậu quá ngốc mà thôi! Cái bầy rõ ràng vậy mà cũng đâm đầu vô, còn trách ai nữa hả?”

“Do thầy quá thâm hiểm, đặt bẫy chồng chất mà!”

“Còn không phải tại cậu ngốc?!”

“Nhưng... nếu tớ không nhầm thì lúc nãy cậu cũng trúng thuật của thầy!”

“Hừ! Chẳng qua lúc đó tớ lo cho Sasuke quá nên mất tập trung thôi.”

“Vậy tớ thì sao?”

“Cậu có cái gì cần lo chứ?”

“ĐỦ RỒI! CÁC CẬU ÒN ÀO QUÁ ĐẤY!” Nhìn hai người bọn họ càng nói càng quá đáng, Uri trừng mắt quát. “Nên nhớ chúng ta còn đang ẩn nấp, nếu muốn bị thầy bắt sớm thì cứ tiếp tục cãi nhau đi, rồi cả đám đều cuốn gói về trường!!!”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

“Cậu ấy nói đúng. Cứ ồn ào thế này sớm muộn gì cũng sẽ bị thầy tóm. Phải tìm cách cướp chuông, thời gian cũng không còn nhiều nữa rồi.” Sasuke tiếp lời.

“Vậy phải làm thế nào?” Naruto ngược mắt hỏi.

“Nếu chúng ta tách ra đấu một mình sẽ không thể thắng được, có lẽ nên phối hợp.” Uri khẽ nói.

“Nhưng mà... chỉ có ba cái chuông, cho dù chúng ta hợp tác thì cũng sẽ có một người bị loại, vậy chẳng phải quá thiệt thòi sao?” Sakura hỏi.

Uri nghe thế, thoáng trầm tư.

Đúng vậy! Cho dù bọn họ có cùng nhau tấn công thầy và giành được chuông đi nữa thì vẫn sẽ có một người bị loại và buộc phải trở về học viện, làm gì có ai muốn chịu thiệt lớn như vậy chứ?

Nhưng nếu cứ cậy mạnh dựa vào sức một người, cho dù sau này có trở thành ninja thì cũng khó hoạt động chung với người khác, khó duy trì đoàn kết và ăn ý trong chiến đấu.

Hừ! Vậy thì... chỉ còn cách đó thôi...

“Tớ có một ý, các cậu nghe thử xem sao nhé?”

“Được, cậu nói đi.”

“Là thế này...”

“...”

Cả bốn người chụm đầu thảo luận kế hoạch, không khí nhìn qua rất hài hòa.

oOo

Kakashi liếc nhìn đồng hồ. Còn mười lăm phút.

Sắp tới sẽ là một cuộc tấn công dồn dập đây. Thật đáng mong chờ...

Sakura leo lên một cành cây, cố gắng theo chỉ dẫn của Uri che dấu hơi thở, nhìn ông thầy đang chăm chú đọc sách phía dưới, tay nhẹ phất, một lượng lớn kunai đồng loạt phóng tới sau lưng Kakashi.

Còn không đợi hấn tránh né xong, hàng trăm phân thân của Naruto đã bao vây tứ phía, hò hét nhốn nháo vô cùng hỗn loạn.

Đương nhiên ~ vì tất cả đều chỉ đơn giản là xông vào mà không có chiêu thức gì nghiêm túc, nên tất cả phân thân liền bị hạ gục nhanh chóng.

Sasuke nắm chắc thời gian, vận chakra ngưng tụ một hỏa cầu, lần nữa tấn công.

Kakashi đơn thân độc mã đối chiến với mấy đứa học trò, còn chưa kịp thở dốc đã thấy hỏa cầu ngay trước mặt, vội vã tránh né. Sasuke chớp thời cơ đó hạ thấp người lao xuống giật lấy một cái chuông.

Khoảnh khắc bàn tay cậu vừa chạm tới, Kakashi giật nảy mình lùi lại. Sakura ngồi trên cành cây vô cùng thành thạo thi hành sứ vụ ném phi tiêu, từng cái từng cái chuẩn xác phóng tới làm Kakashi né tránh một phen chật vật.

“Thỏ độn : Thỏ Lưu Bích.”

Sau loạt động tác nhanh như chớp, một bức tường đất xuất hiện, chắn ngang người Kakashi, thành công ngăn cản trận mưa dao cùng với hỏa cầu.

Nhưng chính vào khoảnh khắc ngọn lửa tiếp xúc với tường đất, dị biến xảy ra.

Xẹt! Xẹt!

Ầm!

Một tia sét bí mật thâm nhập vào, phá vỡ hàng rào phòng thủ, thuận thế liền tiến sâu hơn, trong chớp mắt nghiền ba cái chuông thành bụi phấn, sau đó lập tức biến mất, từ đầu đến cuối không hề tiếp xúc đến thân thể người trước mặt.

Kakashi nhìn uy lực và độ chính xác gần như tuyệt đối của nó, vừa tán thưởng vừa kinh ngạc, tuyệt nhiên không hề có ý định dùng thuật khác phản công.

oOo

“Các em còn gì để nói không? Sau khi đã phá hủy cả ba cơ hội trở thành genin?” Kakashi cười tà hồi khi họ đã tiến tới một vùng đất khô ráo sạch sẽ.

“Thầy nhầm rồi! Mặc dù cả bốn người bọn em đều không cướp được cái chuông nào, nhưng giờ chúng đều đã không tồn tại, hay nói cách khác, thầy cũng không bảo vệ được chúng.” Uri cười nīm trả lời.

Nghe nàng nói, Kakashi trầm mặc chốc lát, nhìn bốn đứa học trò của mình. “Các em... thật đặc biệt.”

Ánh mắt hấn trở nên xa xăm như đang hồi tưởng gì đó.

“Trong số tất cả các học sinh thầy từng dạy, các em là những người đầu tiên vượt qua bài kiểm tra này. Con người thường rất ích kỷ, rất dễ bị chi phối bởi suy nghĩ ‘chỉ có ba cái chuông’, từ đó dễ dàng xảy ra cả mâu thuẫn nội bộ, chà đạp lên nhau.”

“Nhưng trong chiến đấu, thứ cần nhất lại chính là tinh thần đồng đội. Mặc dù kỹ năng siêu hạng giúp ích nhiều cho ninja, nhưng nhiệm vụ lại là của cả tổ.”

“Chính vì vậy, thứ quan trọng nhất vẫn là đồng đội. Về khoản này, các em đã làm rất tốt.”

“Trong thế giới ninja, những người không tuân thủ luật lệ chỉ là rác rưởi, nhưng những kẻ bỏ rơi cả đồng đội của mình thì còn không bằng thứ rác rưởi.”

“Bài luyện tập đến đây là kết thúc. Đội 7 chúng ta, từ ngày mai bắt đầu làm nhiệm vụ.”

Nghe Kakashi nói xong, cả bốn người hưng phấn nở nụ cười, cũng nhận ra ý nghĩa thực sự của bài kiểm tra này, không kém phần tự hào vì mình là một trong những người đầu tiên được chọn.

“Giải tán! Yeah!”

oOo

Khi Uri về đến nhà đã là quá trưa. Đang lúc nàng mở khóa cửa, một tờ giấy trong tay nắm rơi xuống.

[Yonehara, chiều nay rảnh đi ăn với bọn tôi không?

Nếu đi được thì 4 giờ cậu tới quán thịt nướng cuối làng nhé, có cả Ino và Choji nữa.

Ký tên : Nara Shikamaru]

Ồ! Shikamaru? Cậu ta xưa nay cũng đâu phải người nhiệt tình, chủ động như vậy? Lại đột nhiên rủ mình đi ăn?

Hm... mà từ khi chuyển tới đây ở, nàng cũng ít khi ra ngoài, hầu hết là trốn trong nhà luyện nhẫn thuật. Hôm nay nhân dịp này thuận tiện chơi một chuyến cũng tốt!

Về phương diện người gửi, mặc dù có chút ngạc nhiên nhưng Uri cũng không nghi ngờ gì lắm. Chỗ ở của nàng vốn chỉ có Hokage đệ tam biết, nhưng vài ngày trước Shikamaru trở về học viện có đi qua đây, tình cờ thấy nàng, nguyên lai là bọn họ cùng đường, mặc dù nhà cậu ta xa hơn một chút...

Uri tháo giấy ra, tiện tay đặt tờ giấy lên bàn, bước vào phòng ngủ gọi Yukino. Từ tối qua đến giờ nó cứ ôm chặt cái nệm không buông, có vẻ thực sự yêu thích.

Cạch!

“Uri, về rồi sao?”

“Ừm”

“Hôm nay luyện tập tốt không?”

“Cũng tạm, vượt qua bài kiểm tra của thầy rồi. Từ ngày mai ta sẽ bắt đầu làm nhiệm vụ.”

“Hay quá! Vậy là sẽ được đi tham quan nhiều nơi!” Tiểu hồ ly hưng phấn vẫy đuôi.

“Bớt giỡn. Ngươi cho rằng đây là đi du lịch sao? Và lại, bọn ta là ninja hạ đẳng, trước hết chỉ được làm mấy nhiệm vụ đơn giản quanh làng, vài tiếng là xong rồi, làm gì có chuyện đi xa chứ?”

“Không sao không sao, nhiệm vụ đơn giản cũng được, chỉ cần ra khỏi nhà là ta vui rồi.”

“Ngươi đúng là ham chơi!” Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Yukino, nàng có chút bất đắc dĩ trừng mắt. Biết ngay mục đích của nó cũng chỉ là chạy nhảy tung tăng thôi mà!

oOo

“Các cậu nói xem, cô ấy sẽ tới chứ?” Ino cùng hai người bạn của mình bước vào quán thịt nướng, chọn một bàn tương đối dễ nhìn.

“Làm sao tớ biết được.” Shikamaru đáp, mắt khẽ liếc phía cửa ra vào.

“Cậu ấy tới hay không quan trọng lắm sao? Thịt của chúng ta có là được rồi!” Choji hí hóp nói.

“Cậu lúc nào cũng chỉ biết ăn thôi, sau này làm sao mà cưới vợ? Nhìn bộ dạng cậu m...” mập lấm rồi đó!

Ino còn chưa nói hết câu, miệng đã bị Shikamaru bịt chặt.

“Đừng nói nữa, đó là từ húi! Từ húi đấy!” Cậu khề thì thầm, chưa đợi Ino phản kháng, liền nói tiếp. “Nhìn kia! Cậu ấy tới rồi!”

Hai người kia theo bản năng nhìn về phía cửa, quả nhiên thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Uri đang ngó xung quanh tìm kiếm.

“Yonehara, bọn tớ ở đây này!” Ino lập tức gọi.

Uri nghe tiếng nhìn qua, thấy ngay ba người họ.

“Chào các cậu.” Nàng khẽ mỉm cười đi tới. “Thứ lỗi, để các cậu phải đợi rồi.”

“Không có, bọn tớ cũng chỉ vừa tới mà thôi.” Ino cười, ra hiệu cho nàng ngồi bên cạnh.

Khi cả nhóm đã ổn định và chọn món xong, Uri mới khẽ nói.

“Sáng qua lúc tớ vào lớp có nhìn thấy các cậu, nhưng còn chưa có cơ hội làm quen. Không ngờ hôm nay nhanh như vậy đã được gặp lại rồi.”

“Hi, cậu còn nhận thức bọn tớ thì hay quá! Riêng tớ, từ lúc cậu vào lớp đã rất ấn tượng với cậu rồi. Lại nghe Shikamaru nói trước đó hai người từng gặp qua liền nhờ cậu ấy mời cậu ra đây một chuyến. Phải rồi, còn chưa giới thiệu nhỉ, tớ là Yamanaka Ino.”

Nghe Ino nói, hai người còn lại cũng lần lượt lên tiếng.

“Tớ là Akimichi Choji.”

“Còn tôi là Nara Shikamaru.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Đội họ giới thiệu xong, Ino vô cùng nhiệt tình kéo tay Uri, nói tiếp.

“Tớ biết đột nhiên mời cậu ra thế này có hơi đường đột, nhưng thực sự qua ngày hôm nay sẽ rất hiếm có cơ hội rảnh rỗi gặp nhau nữa. Cậu không phiền chứ?”

“Ừm, không sao. Tớ mới tới, được làm quen với các cậu cũng rất vui mà.”

“Vậy thì hay quá! Tớ thực sự rất hâm mộ cậu! Năng lực của cậu hẳn là siêu lắm mới được đặc cách tốt nghiệp, còn chung nhóm với Sasuke – kun...” Nói đến đây, vẻ mặt cô nàng có chút tiếc nuối.

“Đừng nói vậy, nhóm của cậu cũng rất tuyệt. Bộ ba Ino-Shika-Cho còn gì.” Uri cười trừ.

“Bộ ba gì chứ... tớ chỉ mong không làm mất mặt thế hệ trước...” Vừa nói cô vừa liếc xéo hai tên con trai.

“...” Uri nghẹn lời.

Ino =.= quả nhiên luôn thẳng thắn như vậy.

Thức ăn lần lượt được mang lên, Choji liền cái gì cũng không quan tâm nữa, cúi đầu chén say sưa.

Ngược lại, Shikamaru bắt ngờ hỏi.

“Yonehara, đội 7 các cậu là ai phụ trách thế?”

“À, là một thầy giáo tên Hatake Kakashi, có vẻ bí hiểm lắm.”

“Bí hiểm?”

“Ừ. Thầy ấy đeo một cái mặt nạ màu đen che gần hết khuôn mặt, ngay cả ăn cũng rất khéo léo, bọn tớ không tài nào nhìn kịp diện mạo.”

“Ôi trời, trên đời này còn có người như vậy nữa sao?” Ino cảm thán.

“Ông thầy đó lợi hại chứ?” Shikamaru đưa thịt vào vỉ nướng, hỏi tiếp.

“Đương nhiên rồi, thầy ấy là jonin mà! Bọn tớ đã được chứng kiến thầy dùng cả thể thuật, ảo thuật và nhẫn thuật, thực sự là... rất nhanh.” Uri thờ dãi đáp.

“Nghe kích thích quá! Đội của cậu thật là đặc biệt!” Ino giương cặp mắt lấp lánh đầy mơ mộng. “Có một ông thầy tài giỏi bí ẩn, có cả Sasuke đẹp trai lạnh lùng. Hu hu, tại sao cậu và trán vô lại may mắn thế chứ? Cuộc đời thật bất công!” Khóc ròng T.T

“Khụ... còn giáo viên của các cậu thì sao?” Uri khẽ ho khan, nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Đó là một thầy giáo tên Sarutobi Asuma. Thầy ấy... lúc nào cũng cầm một điếu thuốc.”

“Đúng vậy. Ngày hôm qua lúc gặp mặt, thầy ấy thổi khói thuốc vào mặt bọn tớ làm cho cả đám chảy nước mắt, sau đó mới thân nhiên giới thiệu tên của mình, còn dọa đâm vài câu...” Ino tiếp lời Shikamaru.

“Quá đáng hơn, thầy ấy tự động xuyên tạc rằng bọn tớ đang khóc vì nghe thầy nói mình nghiêm túc nữa chứ!” Choji hiếm có lúc ngẩng mặt khỏi bát, cảm phần lên án.

“Ha ha... thú vị thật.” Uri nheo mắt cười, nhìn bộ dạng bất đắc dĩ của ba người trước mặt, không khỏi cảm thấy vui vẻ.

“Mà này giờ các cậu chỉ mãi nói thôi. Mau ăn đi!” Choji vỗ bụng, nhìn ba người cười híp mắt.

oOo

Tại văn phòng Hokage.

Sarutobi ngồi bên bàn làm việc, thanh âm già nua chậm rãi vang lên.

“Kakashi, hôm nay ta gọi cậu tới đây để nhắc nhở cậu một số điều.”

“Vâng, xin ngài cứ nói.”

“Cậu cũng biết đấy, mấy đứa trẻ trong đội 7 đều không phải những người tầm thường, nhóm của cậu lại đặc biệt có đến 4 genin, việc chỉ dẫn sẽ vất vả hơn nhiều so với các nhóm khác. Mong cậu để tâm.”

“Đó vốn là bổn phận của tôi, Hokage – sama.”

“Ta nghe nói sáng nay cậu đã cho chúng làm bài tập huấn luyện. Kết quả tốt chứ?”

“Vâng, cả bốn đều đạt. Và chúng làm tôi thật sự bất ngờ.”

“Về năng lực sao?”

“Cả tinh thần đoàn kết nữa ạ. Chúng đã phối hợp với nhau, và... phá hủy tất cả chuông.”

“Ồ? Phá hủy?”

“Vâng, đòn kết liễu của cô bé nhà Yonehara rất ấn tượng.”

“Ha ha, nếu là cô bé đó thì ta cũng có chút hiểu cảm giác của cậu rồi đấy. Được rồi, từ ngày mai ta sẽ giao nhiệm vụ cho đội 7. Giờ thì cậu có thể đi.”

“Vâng, chào ngài.”

oOo

Trong rừng, tiếng sột soạt của cỏ cây thỉnh thoảng vang lên, xen lẫn đó là thanh âm trò chuyện trầm thấp.

“Thấy rồi!”

“Cách mục tiêu bao xa?”

“Khoảng 5 mét, sẵn sàng bất kì lúc nào.”

“Em cũng đã sẵn sàng.”

“Em cũng vậy.”

“Được. Hành động thôi!!!”

“Aaaaaa!!!!!!!!!!”

“Bắt được rồi! Có một cái nơ bên tai trái. Chắc chắn là nó!”

“Vậy thì tốt. Nhiệm vụ bắt mèo Tora của đội 7 – hoàn thành!”

oOo

Trước bàn làm việc, ngài Hokage vĩ đại cầm một tàu thuốc, trực tiếp bỏ qua vẻ mặt đau đớn của con mèo vừa gặp lại chủ cùng hàng loạt ánh mắt đồng cảm hướng về nó, bình tĩnh cầm tờ danh sách.

“Được rồi. Nhiệm vụ tiếp theo dành cho đội 7 của Kakashi chính là : chăm trẻ giúp một ông bố, xách giỏ đi chợ ở làng bên, vác cuốc đào khoai, và...”

“Không! Không! Nếu là loại nhiệm vụ như vậy thì bỏ đi! Bọn cháu cần một nhiệm vụ khác! Một nhiệm vụ khó khăn hơn cơ!!” Naruto kháng nghị mãnh liệt.

Cậu ấy nói đúng! Sasuke trầm tán thành.

Lắm chuyện quá! Sakura từng mắt.

Aizz... mình biết sẽ có ngày hôm nay mà! Kakashi cười bất đắc dĩ.

Sao cũng được! Uri thân nhiên nâng tay vuốt một lọn tóc.

“Cái thằng ngốc này! Dù có nói gì thì các em cũng mới chỉ là tân binh, đều phải bắt đầu từ những nhiệm vụ đơn giản biết không hả?” Iruka đập bàn giáo huấn.

“...”

Sau đó tất nhiên là một màn lên án nửa cầu xin nửa bắt ép của Naruto, phần giảng giải đến từ quý ngài Hokage và cái cốc đầu đau điếng của Kakashi. Kết quả...

“Được rồi, nếu cháu đã kiên quyết như vậy, ta sẽ thử giao cho các cháu một nhiệm vụ cấp C.” Sarutobi cười nói. “Đó là hộ tống một người.”

“Hay quá!” Naruto đạt được ước muốn, vui vẻ hỏi. “Người đó là ai vậy ông? Là công chúa? Hay hoàng tử?”

“Cháu sẽ biết ngay thôi.”

Sau tiếng gọi của Sarutobi, cửa chậm rãi mở ra, một người đàn ông bước vào.

“Gì đây? Ninja sao mà toàn trẻ con thế này?” Ông ta dùng ánh mắt nghi ngờ có chút xác xược đánh giá bốn đứa trẻ, sau đó vẻ mặt rất đổi nguy hiểm giới thiệu.

“Cho các ngươi biết, ta là Tazuna – thợ xây cầu trứ danh. Sắp tới ta phải hoàn thành một cây cầu, vì vậy các ngươi có nhiệm vụ hộ tống ta về làng an toàn. Xem như ta giao cả tính mạng mình cho các ngươi.”

Hả?!

“Làng của ông ở đâu?” Uri bắt ngờ lên tiếng.

“Ta ở Sóng quốc.”

Nghe được câu trả lời, vẻ mặt nàng có chút cô quái.

Tazuna? Sóng quốc? Hộ tống? Và...

Xây cầu?

Nàng nhớ ra rồi!

Ha ha! Đây chẳng phải lão già xuất hiện ở phần đầu truyện đó sao? Quả thực là càng nghĩ tới càng làm cho người ta nghiêng răng nghiêng lợi. Cho dù ông ta có nổi khờ riêng, nhưng hành động nói dối cấp bậc nhiệm vụ là không thể tha thứ!

Cũng chính vì lời nói dối đó mà đã hại Kakashi bị thương, Sasuke suýt chết, phong ấn cứu vỹ mà Minato dùng cả tính mạng đánh đổi tưởng như bị phá hủy, Naruto thì bị hành hạ tội bởi ‘nhờ’ tuyệt chiêu thiên sát thủy phi của Haku,... quả thực hành động vô tâm nhất thời của ông ta đã suýt giết cả nhóm bốn mạng người này.

“...”

Thành viên đội 7 thấy Uri sau khi hỏi xong toàn thân lại phát ra sát khí dày đặc không chút che giấu, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Tazuna trực tiếp đối mặt với ánh mắt của Uri, một trận hàn khí xông từ bàn chân lên đỉnh đầu, trong lòng không khỏi chột dạ. Con bé này... sẽ không phải nó biết gì rồi chứ?

“Đi thôi.” Uri nhàn nhạt nói, dẫn đầu bước khỏi phòng.

oOo

Đoàn người chậm rãi di chuyển, chẳng mấy chốc đã rời khỏi làng Lá.

“Thầy Kakashi à!”

“Gì vậy Sakura?”

“Ông Tazuna đây là người ở Sóng quốc, nhưng lại phải tới tận chỗ chúng ta để tìm người hộ tống, chẳng lẽ ở Sóng quốc không có ninja sao?”

“Đúng vậy, ở đó không có ninja.” Kakashi chậm rãi giải thích. “Thực ra, ở các quốc gia khác, mặc dù văn hóa và phong tục không giống nhau, nhưng làng ninja và ninja vẫn tồn tại. Cụ thể, đối với nhiều quốc gia trên khắp các lục địa, sự tồn tại của làng ninja được xem như một lực lượng quân sự. Đây là cách để giữ lợi thế so với các nước láng giềng. Tuy nhiên, các em nên nhớ rõ, những làng ninja này không chịu sự quản lý của chính quốc, mà được xem như ngang hàng. Trường hợp của Sóng quốc, vì chỉ là một đảo quốc nhỏ, khó bị các quốc gia khác ảnh hưởng, nên việc xây dựng làng ninja là không cần thiết. Những quốc gia còn lại có làng ninja, bao gồm: Hòa quốc – làng Lá, Thủy quốc – làng Sương Mù, Lôi quốc – làng Mây, Thổ quốc – làng Đá và Phong quốc – làng Cát. Người đứng đầu mỗi làng sẽ được ban danh hiệu là kage. Gồm có: Hokage, Mizukage, Raikage, Tsuchikage và Kazekage. Họ chịu trách nhiệm thống lĩnh hàng trăm ngàn ninja trên thế giới.”

“Wow! Hokage tuyệt thật!” Lão già làng mình thật sự phi thường vậy sao? Khó tin quá!

“Hừm...” Nhớ tới ông lão luôn chảy máu mũi mỗi khi cậu thi triển thuật quyền rũ, Naruto cũng khẽ cau mày.

“Các em đang nghi ngờ sức mạnh của ngài Hokage đúng không?” Giọng nói bình tĩnh của Kakashi vang lên ngay trên đỉnh đầu.

Sakura và Naruto vô cùng chột dạ, lắc đầu như trống bỏi.

Kakashi cũng không truy cứu, cười híp mắt xoa đầu hai người.

“Các em đừng lo lắng. Trong nhiệm vụ ở cấp độ C, chúng ta sẽ không đụng độ ninja làng khác đâu.”

Uri liếc xuống vũng nước dưới chân, khẽ hừ lạnh.

Tất nhiên sẽ không đụng độ ~ nếu nhiệm vụ này thật sự là cấp C!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Quả nhiên, không lâu sau, dưới con mắt kinh hoàng của những người khác, Kakashi cứ thế bị xích nhón quần chặt, cắt thành nhiều mảnh.

Sau đó, vẫn là Sasuke biểu hiện vô cùng xuất sắc, ngăn chặn hai tên địch, Sakura dù sợ nhưng vẫn cầm một thanh dao chắn trước người Tazuna, riêng Naruto thì đã bị biến cố bất ngờ này dọa chết lặng. Sau cùng là sự trở lại huy hoàng của thầy Kakashi với công cuộc vạch trần Tazuna.

À! Hình như vẫn còn một người chưa được đề cập tới nhỉ?

Uri khoanh tay ngồi vắt vẻo trên cây, quan sát mọi người.

Lúc nhìn Naruto tự lấy dao đâm vào tay mình thoát máu độc, nàng vốn cũng định giúp. Nhưng nghĩ lại, hành động quyết liệt của cậu ấy hôm nay sẽ chứng tỏ một bước trưởng thành của mình với quyết tâm không bao giờ làm vướng chân người khác, đồng thời còn nhận được sự tôn trọng của mọi người.

Haizz... cậu ấy thật sự rất kiên cường!

Phốc!

Nhảy từ trên cây xuống, đón nhận ánh mắt nghi hoặc của mọi người xung quanh, nàng chỉ khẽ cup mắt, cũng không biết nên nói gì lúc này.

Quả thực, hành động của nàng hôm nay rất đáng ngờ, đến bản thân nàng cũng thấy mình mâu thuẫn.

Cũng may, Kakashi không hề trách cứ nàng, chỉ mỉm cười dằn dò cả đám cẩn thận hơn.

oOo

Sau khi lên thuyền và làm rõ mọi chuyện, Tazuna đã dùng hoàn cảnh đáng thương của mình để thuyết phục mọi người làm tiếp nhiệm vụ hộ tống.

Linh cảm bất an trong lòng Uri ngày càng rõ rệt.

Tất nhiên, đây mới chỉ là bắt đầu.

Lên bờ chưa được bao lâu, kẻ thù nặng ký liền xuất hiện.

Momochi Zabuza!

“Tất cả mau nằm xuống!” Kakashi nhận ra điều bất thường, lập tức lên tiếng.

Lời vừa dứt, một thanh đao lớn xuất hiện, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lao thẳng đến chỗ ông Tazuna, sau đó ghim chặt vào thân cây phía trước.

Kakashi nhận ra đối thủ, vẻ mặt ngưng trọng ra hiệu cho mọi người lùi lại, tay khê đưa lên chiếc băng bảo vệ trán.

“Người là Kakashi chuyên dùng sharingan chứ gì?” Zabuza đứng trên cán thanh đao vừa phóng, tư thế cao cao tại thượng liếc xuống mọi người, tầm mắt dừng trên ông Tazuna. “Khôn hồn thì mau giao lão già đó cho ta.”

Kakashi không đáp, bàn tay dứt khoát kéo chiếc băng đeo trán lên, lộ ra một vết sẹo dài, bên trong đồng tử đỏ ngầu hiển thị một chấm tròn cùng ba câu ngọc đối xứng nhau.

“Ha ha, không nghĩ tới lại có ngày ta được tận mắt chứng kiến con mắt sharingan nổi tiếng này. Thật là vinh hạnh.” Zabuza cười khẩy, nhìn tổ hợp bốn đũa nhóc vây quanh một lão già, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh.

“Với tình hình này, có lẽ ta cần hạ ngươi trước...” Giọng nói âm u của hắn kết thúc cũng là lúc sương mù giăng xung quanh. “Nhấn pháp : Âm Minh Trong Sương.”

“Cẩn thận đấy.” Vẻ mặt Kakashi nghiêm túc nói với bốn đứa trẻ trước khi họ hoàn toàn không nhìn thấy gì. “Zabuza là một sát thủ nguy hiểm, hắn có thể lấy mạng người trong chốc lát mà không gây ra chút tiếng động. Nghĩa là các em hoàn toàn có thể chết mà không biết chuyện gì đang xảy ra. Hiện tại sương mù giăng khắp nơi, sharingan của thầy cũng không cách nào phát huy được. Thầy khuyên các em tuyệt đối không được khinh suất!”

Uri đứng bên trái Tazuna, âm thầm lấy ra một sợi dây mỏng như cước quấn vài vòng quanh lòng bàn tay, phần còn lại nối với một đầu kim nhỏ như mắt muỗi.

Sương mù ngày càng dày đặc, bóng dáng Kakashi cũng mất tăm.

Zabuza lại tiếp tục dọa người bằng cái giọng nói âm u quỷ dị của mình cùng sát khí ngẹt thở, trong hoàn cảnh mất không dùng được này càng làm cho người ta sợ hãi.

Cũng không biết qua bao lâu, đang lúc thần kinh mọi người căng như dây đàn, một tiếng hét đau đớn vang lên.

Ngay sau đó là âm thanh vật nặng rơi xuống nước cùng mùi máu tươi thán nhiên phiêu trong không khí.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Naruto lo lắng hỏi.

“Không phải thầy ấy bị đánh bại rồi chứ?” Giọng Sakura run rẩy vì sợ hãi.

Bóng dáng Zabuza lại xuất hiện, tiếng cười âm lãnh vang cả một vùng. Sương mù dần tan đi. Sau lưng hắn, Kakashi trôi nổi như một cái xác, trên vai bị cắt một đường sâu, máu chảy đầm đìa.

“Thầy Kakashi!”

“Thầy ơi!”

“Không thể nào...”

Đội 7 hoảng loạn gào lên trước hình ảnh chói mắt này. Uri sững người, trong đầu là một mảnh trống rỗng.

Chuyện gì đang xảy ra đây? Zabuza... đúng là hắn rất mạnh. Nhưng còn chưa đủ để hạ gục thầy Kakashi dễ dàng như thế. Con mắt sharingan của thầy ấy cũng không phải đồ chơi, lại thêm khả năng sao chép tuyệt đỉnh cùng tài vận dụng linh hoạt, sao có thể trong khoảng thời gian ngắn đã bại trận, còn để bị chém một nhát kinh khủng thế kia?

Như để giải đáp thắc mắc của nàng, một bóng người phía sau Kakashi bước ra.

Thân hình mảnh khảnh, mái tóc đen dài cùng làn da trắng muốt, nổi bật nhất là cái mặt nạ của đội ninja sát thủ làng Surong Mù.

Vừa liếc một cái, về mặt Uri như đóng băng.

Haku?

Sao Haku lại xuất hiện lúc này?

Bỏ qua ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cậu ta bình tĩnh bước lên phía trước, đứng cạnh Zabuzza, trong tay là bốn thanh kim châm sắc nhọn.

Zabuzza nhìn phản ứng của đám người, cao ngạo hừ một tiếng, nhanh tay ngưng tụ một thủy cầu nhốt Kakashi, sau đó tạo thêm một phân thân chuyên tâm xử lý mục tiêu trước mặt.

“Các cậu ở đây bảo vệ ông Tazuna, tớ đi xem thầy ấy.” Uri lấy lại tinh thần, nghiêm túc dặn dò ba người kia.

“Uri – chan, thầy ấy... sẽ không chết chứ?” Naruto lo lắng hỏi.

“Chuyện này rất khó nói. Việc cần làm bây giờ là phải đưa thầy ấy ra khỏi cái lồng giam bằng nước kia và tiến hành sát trùng cầm máu. Không thể để vết thương ngấm trong nước quá lâu.”

“Nhưng... nếu muốn cứu được thầy, chúng ta sẽ phải đánh nhau với hai tên kia đó. Người có thể hạ cả một ninja thượng đẳng như thầy Kakashi thì chúng ta làm sao đánh lại đây?!” Sakura khóc nói.

“Không được cũng phải được! Đây là tình thế bất buộc rồi. Chúng ta không còn cách nào khác. Một điều chắc chắn là Zabuzza vì một lý do nào đó chưa thể kết liễu thầy ngay được, vậy nên chúng ta chỉ cần phá được cái lồng giam đó, mọi chuyện sẽ khác.” Uri khẽ đáp, trấn an mọi người.

“Tớ đi với cậu.” Sasuke lên tiếng.

“Không! Phân thân của hắc sẽ tấn công phía này và lấy mạng ông Tazuna. Các cậu phải ở đây đối phó với hắc và tìm cách phá vỡ quả cầu càng sớm càng tốt. Tớ sẽ lo tên đeo mặt nạ.” Dứt lời, nàng quay đầu nhìn cả bốn người. “Cố gắng lên, chúng ta sẽ thoát thôi.”

“Ha ha, người mạnh miệng quá rồi nhóc con. Người nghĩ mọi chuyện dễ dàng như vậy chắc?” Zabuzza mắt lạnh liếc nhìn.

Uri khẽ mím môi, không đáp, ra hiệu cho Sakura chắn phía trước ông lão, Naruto và Sasuke phối hợp cản đường, còn mình nhanh chóng chạy tới cạnh thủy lao.

“Cái gì?” Nhìn con nhóc trong chớp mắt xuất hiện bên cạnh, Zabuzza kinh ngạc kêu lên. Một đứa genin mà dùng được thuật thuần thân sao?

Haku thấy nàng đột nhiên xuất hiện, cũng nâng cao cảnh giác, khẽ nhích lại gần bản thể Zabuzza, ý tứ bảo hộ rất rõ ràng.

Vụt.

Sợi dây trong tay Uri bất ngờ phóng tới, như linh xà quấn chặt lấy thất lưng Haku, ném cả người cậu ra xa.

Cặp mắt sau lớp mặt nạ khẽ nheo lại đầy ngạc nhiên. Cậu ta thuận tay phóng cả bốn kim châm về phía nàng trước khi bị quăng xuống đất. Uri nhảy sang, dễ dàng né được chúng. Nàng rút trong túi ra một thanh kunai, xông thẳng tới đánh trực diện với Haku.

Keng!

Lại là kim châm. Có điều cái lần này cứng và chắc hơn rất nhiều, hoàn toàn chặn đứng được thanh dao trong tay Uri.

Hai bên giằng co một lát, thời điểm Haku mất kiên nhẫn chuẩn bị ra tay niệm ấn, đột nhiên cơ thể co giật, một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ khe miệng sau lớp mặt nạ, thân nhiên nhỏ xuống nền đất.

Ào!

Tiếng bọt nước văng tung tóe vang lên. Phía bên kia, Naruto cùng Sasuke phối hợp thành công, Zabuzza buộc phải nhấc tay khỏi thủy lao, đồng thời giải trừ thuật phân thân của mình.

Khuôn mặt hắc bị shuriken sượt qua, để lại một đường máu nhỏ. Cặp mắt phản nộ tròn trừng lên, ngoan độc hạ thanh đao xuống nhưng lại bị Kakashi vừa thoát ra giờ tay ngăn cản.

Toàn thân Kakashi lúc này găm rất nhiều kim châm, vết thương trên vai trái lại không ngừng đổ máu, thoạt nhìn vô cùng chật vật.

Cẩn rằng cố nén cơn chóng mặt đang dâng trào, Kakashi tập trung dùng sharingan sao chép nhãn thuật.

“Thủy độn : Thủy Long Đạn.”

Hai tiếng hô cùng lúc vang lên, nhưng động tác của Kakashi còn nhanh hơn Zabuzza, thành công dùng chính thuật của hắn để hạ hắn. Ngay sau đó, Kakashi cũng không chống đỡ được nữa, ngã nhào xuống sông, máu đỏ nhuộm cả một vùng.

Uri bên này thấy tình thế như vậy, ngoan tuyệt đập Haku đang học máu qua một bên, nghiêng răng nói.

“Khôn hồn thì nhanh rút về giải độc, đừng để ta gặp người lần nào nữa.”

Haku lãnh một đập quyết liệt kia, lại văng xa thêm vài mét, lao đảo đứng dậy, vận chakra kiểm tra toàn thân, phát hiện trên người có một lỗ nhỏ như đầu kim, chính là vị trí bị sợi dây của Uri quán lấy lúc này.

Cậu lao đảo đứng dậy, chạy nhanh về phía Zabuzza đang nằm úp sấp gần đó, còng hắn trên lưng, không nói một lời liền biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Phía bên này, đám người Uri nhanh chóng đỡ Kakashi lên.

Nhìn những cây gai nhọn chi chít cùng chỗ máu bị ngâm nước đông cứng, ai nấy không tránh khỏi bàng hoàng.

“Nhẹ tay thôi Naruto.”

Sakura lên tiếng nhắc nhở khi thấy Naruto vươn tay định rút đồng kim.

“Tớ biết.” Naruto khẽ đáp. Khuôn mặt cậu vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn không có vẻ cà lơ phớt thờ ơ thường ngày. Từng cây kim đều được rút ra thật cẩn thận.

Có đến ba mươi chín cây!

Uri ngồi bên cạnh bắt mạch cho Kakashi, khẽ nhủ mảy may quay sang hỏi.

“Tazuna, nhà ông gần đây chứ?”

Nghe mình được xưng tên, ông ta hoàn hồn, vội đáp.

“Gần! Đi một quãng nữa là tới.” Lại nhìn sang Kakashi vẫn đang hôn mê. “Mau theo tôi, chúng ta cần đưa cậu ấy về chữa trị.”

oOo

“Này! Cậu không ngồi im một chỗ được sao Naruto? Cứ đi đi lại lại như vậy, tớ chóng mặt lắm rồi đó!”

“Sakura – chan, chẳng lẽ cậu không sốt ruột sao? Uri – chan đã ở trong đó ba tiếng đồng hồ rồi!”

“Thì sao chứ? Cậu ấy đang chữa cho thầy thôi. Cậu không thấy vết thương kia nghiêm trọng tới mức nào sao?”

“Chính vì thế đó! Tớ đang nghĩ... nếu đã nghiêm trọng như vậy, tại sao không mời người tới khám? Chỉ có vài liều thuốc giảm đau cùng một ít bông băng cũ kỹ, có thể dùng được sao?”

“Suýt! Nhỏ tiếng thôi. Họ nghe thấy bây giờ!” Sakura vội nhắc, trong mắt cũng không giấu được lo lắng nhìn về căn phòng đóng kín cửa.

Trưa nay, lúc bọn họ về đến nhà ông Tazuna, cô Tsunami con gái ông ấy liền sắp xếp cho thầy ở căn phòng này. Lúc đó họ mới biết trong thôn không có bác sĩ hay thầy thuốc nào cả, thương thế nặng nhẹ ra sao đều phải tự sinh tự diệt. Trong nhà lại chỉ còn một ít thuốc giảm đau và bông băng.

Sau khi biết được chuyện này, Uri liền nhờ bọn họ đưa thầy vào trong, rồi đi lấy nước sạch, lại đóng cửa suốt từ lúc đó đến giờ, thỉnh thoảng mới ló đầu ra nhờ bọn họ mượn giúp một ít vật dụng.

Không biết tình hình thế nào rồi...

oOo

Ngồi trong phòng, Uri không hay biết gì về tâm tư của những người khác, toàn bộ lực chú ý lúc này đều dồn hết vào chén dược trên tay.

Kakashi nằm trên tấm nệm đặt giữa phòng, cả người chỉ còn một chiếc quần ngắn, ngay cả mặt nạ cũng bị tháo, để lộ gương mặt điển trai. Nhưng lúc này Uri cũng chẳng có tâm trí nào để ngắm cả.

Lúc này sau khi đưa Kakashi vào phòng, Uri quyết đoán cởi hết quần áo của hắn, sau đó lấy khăn lau khắp cơ thể, lại dùng nước sạch sát trùng kỹ các vết thương. Xong xuôi đâu đấy mới vận chakra ‘xóa sổ’ toàn bộ dấu vết. Hiện tại nhìn hắn không khác gì một người khỏe mạnh đang nằm ngủ.

Có điều... đó mới chỉ là chữa hết ngoại thương mà thôi.

Con mắt sharingan của thầy ấy mới là thứ đáng lo nhất!

Nàng đã nhận ra điều này ngay khi đỡ thầy ấy lên sau trận chiến. Sử dụng sharingan quá lâu với nhược điểm khác biệt dòng máu đã làm con mắt chịu áp lực nghiêm trọng, còn xuất hiện tình trạng xuất huyết...

Uri cầm bát thuốc đã được nàng nghiền nhuyễn từ mấy viên đan dược, khẽ khuấy đều, sau đó chậm rãi đút cho Kakashi.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay quả thực làm nàng vô cùng kinh ngạc.

Trong nguyên tác đúng là Kakashi có bị thương, nhưng đó chỉ là một chút ảnh hưởng đến con mắt, hoàn toàn không phải tình trạng đổ máu hôn mê sâu thể này!

Sự xuất hiện của Haku cũng vô cùng kỳ lạ. Nếu nàng nhớ không sai thì lẽ ra ban đầu cậu ta còn thực hiện một cú lừa ngoạn mục, công khai vác ‘xác’ Zabuza trước mắt mọi người, thành công dắt mũi cả đám. Đến lần gặp tiếp theo mới lộ ra thân phận giả mạo của mình và ra tay với nhóm 7.

Vậy mà hôm nay cậu ta lại đột nhiên xuất hiện, còn tham gia tấn công Kakashi. Nếu không phải nàng lợi dụng được yếu tố bất ngờ và nắm chắc thời gian độc phát tác thì cậu ta đã không bị hạ dễ dàng như thế.

Đầu kim nàng gắn với sợi dây lúc đó được tẩm một loại độc đặc biệt, khi xâm nhập vào hoàn toàn không phát hiện được, vốn định dùng để đối phó với tên cao to khỏe mạnh như Zabuza nên hạ đặc biệt nặng, cuối cùng lại là Haku lãnh đủ.

Vậy cũng tốt! Giờ thì có lẽ cả hai tên đó đều chẳng có thời gian tìm bọn nàng gây phiền phức được.

Mỉm cười với suy nghĩ của mình, Uri cầm bát thuốc rồng lên, đặt tạm trên bàn, sau đó lấy bộ quần áo của ông Tazuna mặc cho Kakashi.

Nhìn khuôn mặt đang say ngủ của hắn, Uri tự kỷ nghỉ.

Thầy à! Em thực sự không có ý xâm phạm riêng tư như vậy đâu. Đây chỉ là tình huống bất đắc dĩ. Thầy cũng đừng trách em.

Vừa nghĩ, nàng vừa đeo lại mặt nạ cho hắn, xong xuôi đâu đấy mới đứng dậy bước ra cửa.

“Oa!!! Uri – chan!!!!!!”

Nhìn cậu nhóc tóc vàng đang nhiệt tình xông tới, Uri theo bản năng nghiêng người tránh qua.

Naruto vô huyệt, bắt mất lên án.

“Cậu thật là tàn nhẫn... A! Uri – chan!!!!” Hết lần hai.

“Hà?” Thấy Naruto đang oán trách đột nhiên lại nhảy dựng lên hô tên mình, Uri có chút không kịp phản ứng.

Sakura và Sasuke nãy giờ im lặng không lên tiếng cũng đang dùng ánh mắt kỳ lạ đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

“Các cậu... có chuyện gì sao?”

“Người có chuyện là cậu đấy!” Sakura lo lắng hỏi. “Mặt cậu sao lại tái nhợt thế? Nếu mệt thì nên đi nghỉ ngơi! Đừng quá sức!”

“A, tớ không sao đâu. Chắc lúc nãy dùng hơi nhiều chakra mà thôi.” Nói đến đây, Uri thoáng thấy trước mắt hoa lên. “Thầy đã ổn rồi, các cậu vào thăm đi.”

“Vậy thì hay quá!” Cả bọn vô cùng vui mừng, chạy ù vào phòng theo Uri.

Vào đến nơi, nhìn người thầy mới sáng nay còn vững vàng đứng phía trước bảo vệ bọn họ, giờ lại hôn mê nằm một chỗ, trong lòng mọi người nói không ra tư vị.

“Thầy ấy không sao rồi, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian là ổn thôi.” Uri thấy không khí nặng nề, lên tiếng trấn an. “Các cậu cũng nên chú ý

thân thể, đừng để mệt mỏi sinh bệnh.”

“Ừm.” Ba người khẽ đáp, sau đó ở lại thêm một lúc lâu mới rời đi, trở về căn phòng mình được an bài.

Uri cầm một ít kim chỉ cùng bộ quần áo đã được giặt sạch sẽ của Kakashi, cẩn thận khâu lại những chỗ rách. Từng đường may liên tục hạ xuống, lưu loát như nước chảy mây trôi.

Chẳng mấy chốc, bộ đồ đã hoàn tất.

“Cháu khéo tay quá.” Một giọng nói lạnh lạnh mang theo chút tán thưởng vang lên.

“Cô Tsunami.” Uri ngẩng đầu nhìn người vừa tới, cười chào hỏi.

“Cháu tên là Uri phải không? Đúng là một cô bé ngoan!” Tsunami cười nói. “Phải rồi, từ lúc tới đây cháu chưa ăn gì cả, cô có để phần bữa trưa cho cháu trong bếp, nên ăn luôn đi, nhịn đói lâu không tốt.”

“Vâng, cảm ơn cô.” Uri cười khẽ, gật gật đầu.

Xử lý xong bữa trưa muộn, nàng cũng thấy khá hơn một chút, bèn qua phòng Kakashi kiểm tra hiệu quả dược liệu, lại sắp xếp đồ đạc cho ngăn nắp, sau đó mới trở về phòng nghỉ ngơi.

Thấm thoát đã ba ngày trôi qua.

Mấy ngày này, Uri ngoài việc đều đặn chăm sóc cho Kakashi hôn mê chưa tỉnh, cũng thay hắn làm một số việc, tỷ như... huấn luyện đội 7 khống chế chakra bằng phương pháp leo cây.

Sakura rất có thiên phú trong khoản này, ngay lần thử đầu tiên đã làm được.

Sasuke và Naruto thì khá vất vả, người dùng lực mạnh quá, người dùng lực yếu quá, thành ra tập mãi vẫn chưa thành công. Nhưng cả hai lại đều có máu tranh đua, xem người kia là đối thủ, nên ít ra đều có mục tiêu phấn đấu.

Mấy ngày trước bọn họ cũng đã gặp Inari. Cậu bé luôn xuất hiện với khuôn mặt u buồn và nói những lời đả kích người khác, hiển nhiên sẽ vô cùng khó ưa trong mắt thanh niên lạc quan đầy nhiệt huyết như Naruto. Tuy nhiên, sau khi hiểu được hoàn cảnh quá khứ của Inari, mọi người đều có chút thông cảm, quan hệ giữa Naruto và cậu nhóc cũng không còn gay gắt như trước.

Sau bữa tối, như thường lệ, Uri bung một bát thuốc loãng tới phòng Kakashi.

Nhìn khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai chỉ cách mình vài cm, nàng dần người ra một chút, sau đó nổi hứng trêu chọc, đưa tay捏捏 hai má Kakashi.

Đang cười đến thập phần đắc ý, đột nhiên...

Cổ tay bị nắm lấy.

Uri kinh ngạc mở to mắt, chậm rãi nhìn xuống.

“A! Thầy?!” Nàng chớp chớp mi cao giọng hỏi, bàn tay không dấu vết rút lui.

Kakashi liếc qua hành động mờ ám này, sau đó vươn người ngồi dậy, khoe môi khẽ cong, nhìn Uri thật kỹ, thật chăm chú, cho tới khi toàn thân nàng nổi da gà mới chậm rì rì hỏi.

“Mặt nạ của thầy...?”

Uri lập tức đưa tới một cái mặt nạ màu đen, vô cùng thành khẩn nói.

“Thầy! Em biết làm thế này vậy là xâm phạm riêng tư, nhưng lúc đó thực sự là bất đắc dĩ.” Ngừng một chút, nàng lại nói tiếp. “Ừm... dù sao những người khác cũng chưa được nhìn khuôn mặt của thầy đâu. Còn về phía em... em cũng cho thầy biết một bí mật của mình rồi. Coi như hòa nhé!”

Kakashi nhướn nhướn mi, hỏi lại.

“Bí mật gì?”

“Vết thương của thầy.” Uri chậm rãi phun ra mấy chữ.

Nghe nàng nói, hắn mới ý thức được tình trạng của mình lúc này. Khẽ nhấc nhấc tay, lại cử động thân thể, Kakashi trợn mắt thốt lên.

“Cái này... không thể nào!”

Rõ ràng nhất chém ngoan độc đỏ của Zabuzo đã gần như cắt lìa một mảng thịt trên vai hắn, lại còn đóng kim châm như mưa của tên nhóc đeo mặt nạ.

Hiện giờ... lại có thể biến mất toàn bộ sao?

“Hi, cái này đã đủ xem như một bí mật rồi chứ?” Uri nháy nháy mắt, mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Vài ngày sau.

“Tớ nghe nói cây cầu ở thị trấn này sắp xây xong rồi hả?”

“Ừm, chỉ còn chỉnh sửa một chút ở phần lan can nữa thôi.”

“Haizz... vậy là nhiệm vụ của chúng ta sẽ kết thúc, và phải trở về làng rồi.”

“Theo lý thuyết thì đúng là như vậy.”

“Uri à ~~~” Sakura nghĩ tới gì đó, cười tươi rồi chạy tới lắc lắc tay nàng. “Dù gì chúng ta cũng không có việc làm, ra ngoài đi dạo một lúc không?”

“Hm... cũng được.” Nàng thoáng suy nghĩ, sau đó gật gù đầu.

oOo

Thị trấn nơi ông Tazuna sống có thể được xem là trung tâm của Sóng quốc, khung cảnh đường phố hẳn là người người tấp nập, náo nhiệt vui vẻ.

Thế nhưng, thực tế lại hoàn toàn trái ngược.

Đi trên đường, thử nhìn thấy nhiều nhất chính là bộ dạng kham khổ của người dân. Lớn có, nhỏ có, trên mặt ai nấy đều mang một cổ hơi thở lụn bại, quần áo rách rưới bần thiêu.

Những đứa trẻ mồ côi co rúc trong manh chiếu mỏng ven đường, từng khuôn mặt hiện rõ vẻ tuyệt vọng, cảm lạnh gục đầu xuống.

Hàng hóa trong các cửa tiệm thì ít đến đáng thương. Từ người mua tới kẻ bán, chẳng ai nở lấy nổi một nụ cười.

“Thành phố này... thật là thiếu sức sống.” Sakura nhìn quanh một vòng, kết luận.

“Có vẻ sự xuất hiện của Gato đã đem lại khá nhiều đau khổ.” Uri nhớ lại lời kể của Tazuna, trong lòng có chút đồng tình, cũng thật sự khâm phục hành động dũng cảm của ông lão, dám tiên phong đứng ra tìm đường giải thoát cả thị trấn.

“Bớ người ta! Cướp! Cướp!” Một tiếng hét thất thanh vang lên.

Hai người quay đầu nhìn lại, phía sau là một phụ nhân trung niên đang ngã sóng soài trên đất, miệng không ngừng gọi với theo mấy tên côn đồ mặt mũi bặm trợn vừa giật túi chạy đi.

Những người xung quanh dường như đã quá quen với tình cảnh này, ai nấy bình thản tiếp tục công việc, hoàn toàn không có ý định đưa tay giúp đỡ.

Sakura nhìn cảnh đó, trong lòng vô cùng khó chịu, vội chạy tới đỡ người phụ nữ kia.

Nhưng chính vào khoảnh khắc hai bàn tay va chạm, một cổ hàn khí nhanh như chớp xâm nhập, lan tỏa khắp toàn thân. Cô trở người đứng tại chỗ, cố gắng thế nào cũng không cử động được.

Uri thấy tình thế không đúng, cặp mắt tím khê híp lại, gần như lập tức xuất hiện bên cạnh Sakura.

Vụt.

Một thanh katana xé gió lao tới, lưỡi kiếm sắc bén được ánh mặt trời phản chiếu lấp lánh, không chút do dự nhắm thẳng tới Sakura đang bất động.

Trong lúc Uri giờ vũ khí tránh né, người phụ nữ ‘đáng thương’ vốn đang nằm lẩn trên đất nháy mắt đứng phắt dậy, hiện nguyên hình là một tên áo đen xấu xí, trên mặt chẳng chút sọ. Hắn nhanh chóng rút ra dây xích với các đầu gai nhọn hoắt, tẩn ra từng trận hàn khí lạnh lẽo.

Uri thận trọng quan sát bọn chúng, lựa đúng thời cơ tung ra một nắm phấn bột, sau đó ôm Sakura chạy thực mạng.

oOo

Cùng lúc đó, trong một căn nhà giữa rừng sâu.

Gato cùng hai tên thuộc hạ thân tín của hắn đá cửa bước vào, tư thế hiên ngang đến hách dịch.

“Oh, Zabuz, không nghĩ tới cái kẻ tự xưng ‘quái vật’ như ngươi cũng có ngày lâm vào tình cảnh này.”

Lão đẩy đẩy gọng kính đen, cười mỉa.

“Hai đứa các ngươi, từ chủ đến tớ đều chỉ là lũ phế vật. Đi một chuyến, chẳng những không trừ khử được tên ninja nào, ngược lại đều mang thương tích đầy mình lết xác về đây. Thật thất bại tại sao các ngươi không chết luôn ở đó đi? Lại còn không biết xấu hổ quay về! Ngươi cho rằng ta thật sự rộng lượng chữa chấp được lũ ninja phản lảng vô dụng như các ngươi sao? Ha, đừng làm ta cười chứ! Chịu đựng một tuần là quá đủ rồi.”

Trước ánh mắt kinh ngạc của Zabuz, một nhóm người mở cửa bước vào, trên tay cầm đủ loại vũ khí, chỉnh tề đứng phía sau Gato.

Hắn hài lòng nhìn trận thế xung quanh mình, cười âm hiểm.

“Xin lỗi, Zabuz. Hôm nay ngươi chết chắc rồi!”

Vừa dứt lời, hắn liền kiễng chân nhảy vào một góc, ra hiệu cho cả đám xông lên.

“Chết tiệt! Lão dám trở mặt với ta sao?” Zabuz khó khăn đứng dậy, thương thế vì không được chăm sóc tốt nên vẫn chưa khỏi hẳn, nhìn qua có chút chật vật.

“Ha ha, thật ngu ngốc! Thử nghĩ xem tại sao ta lại tìm đến đám nukenin các ngươi chứ? Đơn giản là vì nếu thuê ninja chính thức sẽ vô cùng tốn kém. Kế hoạch ban đầu của ta là để cho bọn ninja đánh nhau, và rồi ta sẽ giết hết khi chúng yếu đi. Như vậy ta sẽ chẳng phải tốn một xu nào. Tuyệt chứ?” Lão cười khẩy. “Nhưng giờ thì chuyện đó đã không còn quan trọng nữa. Ta đã tìm được những người cao cấp hơn nhiều, và sẽ chẳng có chuyện thất bại trở về như ngươi đâu, con ma đáng yêu ạ.”

“...” Zabuz đã chẳng còn thời gian tức giận với câu nói của Gato. Hắn cúi người rút ra một thanh kiếm, vung lên chém lia lịa hông ngăn cản đợt tấn công như vũ bão của đám người kia.

Phập.

Một loạt kim châm bất ngờ xuất hiện, ghim thẳng vào đầu kẻ đang muốn đánh lên Zabuz.

“Haku, đừng cố sức...” Zabuz vừa liếc sang, thấy ngay bóng dáng gầy yếu vốn nên nằm nghỉ ngơi, giờ phút này lại kiên cường đứng lên chiến đấu cùng hắn, trong lòng không khỏi mềm xuống.

“Em biết.” Haku lúc này không dùng mặt nạ che chắn, gương mặt lộ rõ vẻ xanh xao. “Thuốc giải lần trước tìm được mặc dù không nhiều nhưng cũng có tác dụng, ít ra em đã có thể dùng được chakra rồi. Ngược lại, anh mới phải cẩn thận đây.”

Dứt lời, cậu lao tới chắn trước người Zabuz, cánh tay nhìn như yếu ớt lại mang sức mạnh phi thường, dễ dàng hạ gục từng nhóm địch.

Tuy nhiên, nhìn bề ngoài thì có vẻ họ đang chiếm thế thượng phong, nhưng trong lòng cả hai đều biết : đây không phải là một phương án hay! Đối thủ quá đông, trong khi bọn họ chỉ có hai người, lại trong tình trạng không mấy khỏe mạnh. Nếu cứ dây dưa thế này thì chỉ một lúc nữa thôi, bọn họ chắc chắn sẽ bị giết!

Không ngoài dự đoán, giữa vòng vây tấn công vừa chặt chẽ vừa hung ác, chút chakra ít ỏi còn lại của Haku và Zabuz cũng không duy trì được lâu.

Trên người cả hai đều đã rải rác các vết chém, sắc mặt vốn tái nhợt nay càng thêm nghiêm trọng.

“Khốn kiếp.” Zabuz khề rủa. Sai lầm lớn nhất của hắn từ khi sinh ra tới giờ là tin lời Gato. Không thể ngờ được lão lại là kẻ trơ trẽn như vậy, hắn chỉ vừa thất thế đã quay lại cắn ngược.

“Phụt!” Haku bên kia cũng không khá hơn chút nào, sau vài lần dùng băng thuật, lại lãnh thêm mấy đòn đánh từ các hướng và nội thương do độc tái phát, khoe miệng chậm rãi trào ra một đường máu.

Đám tay sai của Gato quần áo này giờ thương vong không ít, nay thấy hai người kia sắp không chống đỡ được, sĩ khí liền tăng vọt, càng thêm hăng hái xông tới. Một đám người vừa bị hạ lại có đám khác nhảy lên thay thế, tưởng như không bao giờ kết thúc.

“Đầu hàng đi hai con chuột đáng thương. Tụi mày sắp xong đời rồi. Nếu muốn có một cái chết êm ái thì đừng chống cự vô ích nữa.” Gato tựa như một kẻ xem kịch, đứng bên cạnh nhàn nhả lên tiếng.

“Đừng có mơ.” Tiếng Zabuzar rít qua kẽ răng tràn ngập oán hận. Tay hắn không ngừng vung lên, hàng loạt xác chết la liệt trên sàn cũng chưa thể nguôi oán khí trong lòng hắn.

Vốn bọn họ chỉ cần tìm được một lối đi thoát ra bên ngoài, sau đó chạy trốn đường thương hoặc lùi vào đầu đó đánh lạc hướng là ổn. Nhưng thực sự thì... nói dễ hơn làm.

Tòa nhà này ngay từ đầu đã được thiết kế vô cùng đặc biệt, mấy cây trụ căn bản chính là thân cây bên ngoài xuyên qua, tạo ra một ngôi nhà lơ lửng giữa rừng, hoàn toàn treo trên không. Xung quanh chỉ có một lối thông duy nhất là cửa chính. Với tình trạng của bọn họ hiện tại, chưa nói đến việc có đủ sức để phá tường xông ra hay không, chỉ tính riêng chuyện phải đối phó với đám người đang bao vây bốn phương tám hướng này là đã đủ dập nát hi vọng rồi.

Hiện tại... nếu có ai đó phá vỡ mái nhà từ bên ngoài...

Mọi chuyện sẽ khác.

oOo

“Naruto. Sasuke. Các em không sao chứ?”

“Kh... không, thầy đừng lo. Bọn em vẫn ổn.”

“Ha ha, buồn cười thật! Lại là một lũ ngốc thích lừa mình dối người. Tự nhìn tình trạng tại đây hiện giờ đi, chết đến nơi vẫn còn mạnh mẽ!”

“Người sắp chết là ngươi đấy! ANH PHÂN THÂN CHI THUẬT!”

“Đừng hấp tấp Naruto!”

“Tên đầu đất này!”

Hàng loạt âm thanh không ngừng vang lên, vừa tức giận vừa vội vã, nhưng cũng không ngăn được cậu nhóc hiếu động thi triển tuyệt chiêu của mình.

Ngược lại, đám ninja phía trước vẫn vô cùng bình tĩnh, thuận lợi giải quyết tất cả phân thân của Naruto.

“Đừng phí chakra vào những việc thế này nữa! Nó chỉ làm em mau kiệt sức và gục ngã sớm hơn thôi. Phải bình tĩnh giải quyết.”

“Chết tiệt! Thầy bảo em làm sao có thể bình tĩnh được đây hả?! Uri – chan, Sakura – chan... hai cậu ấy giờ này không biết ở đâu rồi! Lỡ như...”

“Nếu có thời gian suy nghĩ những điều tệ hại này, sao em không tập trung tìm ra chiến lược đối phó? Lo lắng suông chẳng có ích lợi gì cả!”

Naruto nghe thầy nói vậy, bất lực thở dài. Cậu lùi lại phía sau, đứng bên cạnh Sasuke.

“Rốt cuộc bọn này là thứ quái gì thế? Toàn ra những chiêu thức kỳ lạ chưa từng thấy bao giờ. Đáng gh... A!”

“Gì thế?”

“Mọi, mọi người! Sasuke! Mắt của cậu ấy...”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Trong khi đó, bên phía Zabuzar, cuộc chiến đang vô cùng căng thẳng.

Mấy chục tên đàn em của Gato đều là có chuẩn bị mà đến, chẳng những toàn thân khỏe mạnh mà vũ khí cũng được trang bị chu đáo, đối phó với hai người Haku và Zabuzar hiển nhiên có ưu thế rất cao.

Phập.

Lại thêm một con dao cắm vào người Haku.

Cậu lão đảo chống tay xuống sàn, mắt máu không ngừng càn làm cho sắc mặt cậu trắng bệch.

Nãy giờ cố gắng kéo dài thời gian cốt chỉ để tìm được đường bứt phá, ai ngờ hiện tại chuyện gì cũng chưa làm được, ngay cả vận một lượng chakra nhỏ bé cũng vô cùng khó khăn.

Zabuzza đứng phía sau Haku, thể lực cũng bị bào mòn đến cạn kiệt. Hắn cố gắng giơ một thanh kiếm lên chặn đòn, ánh mắt vạn phần căm hận chiếu thẳng vào Gato đang trốn trong góc.

RẦM!!!!!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa bất ngờ vang lên. Ngay sau đó, trần nhà vỡ tung tóe, một tia sét mạnh mẽ đâm thẳng vào, nghiền chiếc giường giữa phòng thành bụi phấn.

“Kẻ nào?” Gato tức giận hét lên.

Zabuzza thấy phản ứng kinh ngạc của lão và đám người xung quanh, trong lòng nhất thời nhen nhóm chút hi vọng. Thế nhưng, câu nói tiếp theo của Gato khi nhìn rõ mặt người vừa tới lại triệt để dập tắt hi vọng của hắn.

“Suha! Người đang làm cái gì ở đây vậy? Nhiệm vụ của người là lũ ninja làng Lá cơ mà.”

Tên áo đen vừa xông vào cũng có vẻ rất ngạc nhiên.

“Gato? Đây là chỗ ở của ông à?”

“Chuyện đó không quan trọng! Trả lời ta đi đã! Sao người lại ở đây?”

“Ta đuổi theo hai con bé ninja trong nhóm người bảo vệ lão già kia, đến đây thì mất dấu. Còn tưởng bọn chúng trốn vào chỗ này.”

“Hừ, lần sau ra đòn cẩn thận một chút, nhờ đâm trúng người của ta thì phải làm sao. Mà khoan... mặt người bị cái gì thế?”

Không nói thì thôi, vừa nhắc tới, Suha cũng tức phát điên. Con bé ninja áo trắng kia tung cái thứ quỷ quái gì đó lên người bọn hắn, chẳng những khắp người nổi mẩn, toàn thân ngứa ngáy mà các giác quan cũng bị ảnh hưởng đáng kể. Hắn thậm chí còn không theo kịp tốc độ chạy trốn của bọn chúng.

Gato nhìn sắc mặt biến đổi liên tục kia, cũng đoán được chút ít sự tình, cười ha ha chuyển chủ đề.

“Được rồi, người đến đây cũng tốt! Có hai con chuột vờn nãy giờ chưa chết đây, giúp ta xử lý chúng nào.”

“Ta...”

Còn chưa nói xong, bên ngoài lại vang lên một tiếng nổ lớn, mặt đất rung chuyển như gặp phải địa chấn, hàng loạt cây cối đổ rạp, trong không khí phiêu đảng một cỗ năng lượng quỷ dị.

“Chết tiệt! Kazuo...” Suha thấp giọng rủa thầm, sau đó bay vội ra ngoài để lại một đám ngốc lảng đang nhìn theo.

Chớp thời cơ mọi người đều đang lơ là cảnh giác, Haku và Zabuzza liền vắt kiệt sức lực phóng về phía khe hở trên mái nhà do đòn tấn công của Suha.

“Đứng lại!”

“Mau bắt lấy chúng!”

“Đừng để bọn chúng thoát!”

“...”

Gato vốn chủ quan cho rằng hai người kia đã bị trọng thương không thể làm được trò gì lớn, nên trong đám người hắn thuê hôm nay không có bất kì ai là ninja, hiện tại chỉ có thể trợ mắt nhìn con mồi sắp vào tay lại để tuốt mất.

Chỉ vừa nghĩ tới chuyện này, toàn thân hắn đã run rẩy không thôi. Nếu ngày hôm nay không giải quyết dứt điểm hai đứa nó, người chết... chắc chắn sẽ là hắn!

“Mau đuổi theo. Bọn chúng đang bị thương, không thể đi xa được. Kẻ nào lấy được đầu chúng về đây, ta sẽ thưởng thật lớn.”

Nhìn đám người được cổ vũ hưng phấn chạy đi, lão khẽ cười âm trầm, cũng chẳng có hứng thú thu dọn tàn cuộc, liền nhanh chóng xách gậy rời khỏi đó.

oOo

“Không thể tin được! Đất đá nứt cả rồi.” Sakura núp trong một bụi cây, quan sát tình cảnh trước mắt.

“Gato lần này đúng là xuất hết vốn liếng.” Uri cười lạnh. “Chỉ là đối phó hai kunoichi cấp genin cũng bằng lòng thuê sát thủ nguy hiểm thế này.”

“Vậy thì chỗ thầy Kakashi, Naruto và Sasuke – kun...” Họ còn gặp phải đối thủ kinh khủng tới mức nào đây?

“Không cần lo lắng quá đâu. Sức khỏe của thầy đã hồi phục hoàn toàn. Hai người kia thì đã thành công khống chế chakra, việc chiến đấu ít nhiều cũng sẽ thuận lợi hơn. Chỉ không biết là... hiện tại ông Tazuna có đang ở cùng bọn họ không?”

“Haizz...” Sakura khẽ thở dài. Giờ phút này cô lại có chút oán giận ông lão đó. Chính vì phải bảo vệ ông ta nên bọn họ mới vướng vào cái nhiệm vụ vượt cấp nguy hiểm này, từng giây từng phút đều phải cảnh giác lo sợ, còn có nguy cơ chết lúc nào không biết.

“Nhanh lên nào. Bọn chúng quyết tâm diệt trừ chúng ta bằng mọi giá, chẳng mấy chốc sẽ đào tung cả khu rừng này thôi. Trước hết có lẽ phải tạm rời xa trị trấn.” Giọng nói của Uri lại đều đều vang lên.

Nhưng...

“Mau đuổi theo. Bọn chúng chạy về phía bên kia rồi.”

“Chỉ cần lấy được đầu hai đứa nó, chúng ta sẽ có rất nhiều tiền.”

“Đúng vậy.”

“Nhanh chân lên.”

“...”

Nghe thấy tiếng người nhón nhào đằng xa, hai cô gái có chút bất đắc dĩ. Không phải chứ? Thêm một đám nữa tham gia sao?

Đúng lúc này, mặt đất lại bắt đầu rung chuyển, những vết nứt ở đôn tấn công lần trước lan rộng ra, từng hố sâu cứ thế hình thành. Hàng loạt cây cối đổ rạp xuống cùng âm thanh nhức tai của những vụ nổ.

Cứ đà này, chẳng mấy chốc khu rừng sẽ bị san bằng!

Uri khởi động một luồng chakra bao quanh chân hai người, một đường phi thẳng tới trước, thể như chẻ tre, bỏ mặc tên ninja đang điên cuồng truy sát bọn họ.

Bên phía Suha, khi hắn chạy ra ngoài cũng thấy ngay tên đồng đội ngu ngốc của mình đang tấn công như điên đại vào khoảng không trước mặt.

“Kazuo, dừng lại ngay cho ta!” Vừa nói, tay hắn nhanh chóng túm một thủy cầu không chút do dự đập thẳng mặt đối phương.

“Chết tiệt! Ngươi làm cái gì vậy hả?” Vô duyên vô cớ bị dội nước, Kazuo hiển nhiên cực kỳ bất mãn.

“Tĩnh ra chưa? Ta bảo ngươi với ta chia hai đường tìm kiếm tụi nó, vậy mà ngươi lại ở đây hao phí chakra vào những chuyện vô nghĩa này sao?”

“Cái gì gọi là vô nghĩa? Hai con bé giao hoạt đó trốn vào rừng rồi, cứ san bằng cả khu này là thấy thôi.”

“Nói hay lắm” Suha cười mỉa. “Chờ tới lúc ngươi hoàn toàn hủy đi khu rừng này thì bọn chúng đã cao chạy xa bay rồi, còn chịu đứng yên chờ bị bắt sao? Hòn nữa, loại độc phản kỳ lạ kia vốn đã cản trở lắm rồi, nếu còn cậy mạnh dùng những đòn thế này, chẳng mấy chốc chakra của chúng ta sẽ cạn kiệt.”

“...” Kazuo nghiêm túc suy nghĩ, quả thực hắn nói không sai. “Vậy bây giờ phải làm thế nào?”

“Theo ta.”

oOo

“Ngươi...” Sakura ghen hờn trên trời nhìn hai kẻ tàn tạ trước mắt. Nếu không phải có thanh đao to lớn cùng khuôn mặt quần vải trắng không lẫn vào đâu kia thì cô không cách nào tin được đây là đối thủ hung ác bọn họ gặp lần trước.

“Các ngươi...” Zabuza trừng mắt nhìn, hiển nhiên cũng kinh ngạc không kém. Phía sau hắn, Haku suy yếu giương mắt, ý tứ bảo hộ vẫn vô cùng chắc chắn.

“Oh, trên đời này đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nhìn bộ dạng của các ngươi kia. Xứng đáng.” Uri không chút do dự mỉm cười đã kích, khuôn mặt thiên thần vô cùng xinh đẹp, trên tay lại là một con dao lấp lánh hàn quang. “Các ngươi nói xem, nếu như bây giờ ta khắc lên người các ngươi vài nhát trả thù cho thầy, sẽ thế nào?”

“Hừ.” Zabuza tức giận hừ lạnh, không lên tiếng. Hắn cũng chẳng ngại thờ cho rằng trải qua việc lần trước, con bé này sẽ không ghi thù. Nhưng nếu bảo hắn ngoan ngoãn giờ tay chịu trời, hắn tuyệt đối không làm được, nhất là khi đối phương chỉ là một con oắt cấp genin.

“Đừng hiểu lầm! Lần đó chúng tôi vốn không muốn ra tay với các vị, chỉ là vì nhiệm vụ mà thôi. Huống hồ, những cây kim đó đều tránh đi yếu huyệt.” Haku nhận thấy rõ tình trạng bất lợi của bản thân và người mình yêu quý, vội vã nói. “Vả lại, chúng ta cũng không có lý do gì phải đánh nhau nữa, vì lúc

này kẻ thù chung của chúng ta là Gato. Hắn đã lật lọng và công khai tìm cách tiêu diệt chúng tôi rồi.”

“Ý người nói... hắn muốn giết người diệt khẩu sao?” Uri cũng không thật sự muốn đánh với hai người này, nhướn mi hỏi.

“Ừm, có vẻ hắn đã tìm được mấy tên ninja rất lợi hại.”

“Xem ra không chỉ nhóm bọn ta bị săn đuổi. Nói thật với các người, ta cũng đang cần người giúp. Nếu muốn, chúng ta có thể hợp tác giết hắn. Nhưng... làm sao ta có thể đảm bảo các người thật sự không có tâm tư khác đây?”

“Chuyện đó thì người khỏi lo.” Zabuza trầm giọng đáp. “Ta mặc dù không phải loại người tốt đẹp gì, nhưng cũng hiểu rõ đạo lý có ân tất báo. Hơn nữa, lão Tazuna bây giờ đã không phải mục tiêu của ta, càng không có lý do gì ta phải đối đầu với các người.”

Uri nghe hắn nói, trầm mặc một lát, sau đó lấy ra hai viên thuốc, một viên cho hắn, một viên cho Haku.

“Đây là thuốc giải loại độc lần trước ta hạ với người, Haku. Còn đây là thuốc chữa nội thương và cầm máu, Zabuza.”

Nhìn viên được nhỏ bé tròn vo tỏa vàng sáng nhạt trên tay, ánh mắt hai người không giấu nổi kinh ngạc.

Thương thế hành hạ bọn họ suốt cả tuần qua... lại chỉ đơn giản thế này đã giải quyết xong sao?

Haku vốn am hiểu các loại thuốc từ thảo dược, lúc này đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn hướng Uri, sau đó quyết đoán nuốt vào.

Cả hai ngồi yên tiếp nhận được hiệu, xung quanh là một kết giới bí mật che giấu hơi thở.

Cho đến khi mở mắt ra lần nữa đã là một lúc lâu sau. Trong mắt cả hai đều lấp lóe quang mang rạng rỡ, bề ngoài đầy thương tích và vết máu khô cũng không cách nào che được khí thế hùng mạnh đó, tuyệt không chút yếu thế so với tiếng la hét ngày một gần của đám người.

Tới lúc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

“Bọn chúng ở đây!” Đám người truy sát không biết từ khi nào đã nhập cùng một hội với Suha và Kazuo, lúc này nhìn thấy bọn họ, vô cùng hưng phấn hét lớn xông lên.

Haku này giờ được an ổn dưỡng thương, lại dùng chính thuốc giải do Uri điều chế, độc gần như đã triệt tiêu hoàn toàn, chỉ cảm thấy cả người tràn đầy một cỗ năng lượng, vội chạy tới chặn trước người Zabuza.

“Không cần đâu, Haku. Hôm nay chính ta sẽ tự tay tiễn chúng xuống địa ngục.” Vác thanh Thủ cấp đoạt đao trên vai, Zabuza trở lại là một tên quý dữ khát máu, ánh mắt nhìn đám người phía trước như muốn ăn tươi nuốt sống chúng ngay lập tức.

Uri thấy tình thế này, biết bọn họ cũng đã khôi phục tám chín phần, liền khẽ cười nói.

“Vậy thì đám người ôm vũ khí kia giao cho người. Ta và Haku sẽ lo hai tên còn lại.” Nhìn về phía Sakura, nàng có chút suy nghĩ, sau cùng vẫn nhẹ lắc đầu nói. “Cậu ở đây đợi một lát, xong việc chúng ta sẽ đi tìm thầy.”

“Tớ biết rồi! Cậu nhớ cẩn thận!” Sakura tự hiểu với thực lực hiện tại của mình thì có xông lên cũng chỉ vướng chân, tươi cười dần có chút miễn cưỡng.

“Được. Vậy tớ đi đây.” Bóng Uri khuất dần cũng là lúc màn chắn bằng nước được hoàn chỉnh, bao quanh người Sakura.

“Này! Bọn chúng có tiếp viện sao?” Suha quay qua hỏi những người đi cùng.

“Không! Cái thằng nhóc gầy nhỏ kia và tên vác thanh đao lớn chính là hai người mà bọn ta nói lúc nãy. Chúng đã lợi dụng sơ hở và xông ra ngoài khi đang bị tấn công. Nhưng... lạ thật.”

“Chuyện gì?”

“Từ trước khi bọn tôi theo lệnh ngài Gato tới giết hắn thì hắn vốn đã bị thương nặng, sau đó còn bị chúng tôi hợp lực quần ẩu một lúc, lẽ ra phải hấp hối rồi. Nhưng hiện tại... chẳng có vẻ gì như bị thương cả?”

“Hừm...” Đây lại là tác phẩm của con bé đó đi? “Không việc gì phải lo. Cho dù bọn chúng đã khỏe cũng không thể nào đơn thương độc mã đối kháng

với tất cả chúng ta. Các người cứ dùng hết sức mà lên. Giết được bọn chúng sẽ có thưởng rất lớn.”

Đám người nghe vậy, quả nhiên bị tiền tài làm mờ mắt, trực tiếp bỏ qua bộ dạng hung ác của Zabuza mà đồng loạt vác vũ khí xông về phía hắn.

Soạt.

Một nhát dao hạ xuống liền mấy mạng người ra đi. Máu tươi vấy lên mặt, lên người Zabuza, bên chân hắn là những cái xác không nhắm mắt, mùi huyết tinh tràn ngập trong không khí. Quả thực không khác gì ác quỷ bò ra từ địa ngục.

“Chạy dễ vậy sao?” Zabuza cười lạnh, cặp mắt sắc bén như chim ưng chiếu thẳng vào bóng dáng đang sợ hãi tháo chạy của đám người, thân thể bay vút qua điểm danh từng cái đầu một.

Kazuo nhìn cảnh này, có chút do dự không biết nên ra tay hay không. Bên cạnh hắn, Suha cũng nhắm mắt nhủ mảy, có vẻ vô cùng căng thẳng, nhưng tuyệt nhiên không phải vì quan tâm đến tính mạng đám người trước mắt.

Vù... vù...

Tiếng gió rít âm trầm vang lên. Trước mặt bọn họ xuất hiện hàng chục tấm kính trong suốt, bên trên phản chiếu hình ảnh một thẳng nhóc xinh như con gái với đôi mắt nâu đang lạnh lùng quan sát.

“Ch, chết tiệt! Từ khi nào?” Suha ngó quanh quất, phát hiện nơi này đã hoàn toàn biến thành một nhà giam bằng gương, không khỏi tức giận quát. Hắn khởi động chakra bao quanh người, đồng thời vận một đạo lôi điện bổ xuống các tấm gương. Uy lực của nó hiển nhiên không nhỏ, nhưng lại chẳng có chút tác dụng.

“Bộc độn : Địa Lôi Quyền.”

Ngay khoảnh khắc tia sét biến mất, Kazuo đã nhanh nhẹn tung chiêu. Một mảng lớn băng dưới chân hai người bị nổ tung, tản ra từng đợt hàn khí lạnh lẽo.

“Đây là... huyết kế giới hạn?” Cảm nhận được độ cứng rắn của những miếng băng này, Kazuo khẽ lầm bầm.

Là một nhẩn giả sở hữu huyết kế giới hạn, hắn cũng có hiểu biết nhất định về loại năng lực đặc biệt đó. Tên nhóc trước mặt hiển nhiên là ninja dùng Băng độn.

Hừm... trận này có lẽ phải tử chiến một phen.

“Kẻ vừa ra tay là một ninja cấp cao, sở hữu huyết kế Bộc độn – loại nguyên tố kết hợp Lôi và Thổ. Người còn lại cũng là thượng nhẩn, am hiểu Thủy thuật và Lôi thuật.” Bên cạnh Haku, giọng nói trầm trầm của Uri vang lên. Chính vào khoảnh khắc nàng hoàn toàn lộ diện, một vùng không gian bên trong ma kính khẽ rung, sau đó như được gia cố, phần băng bị Kazuo phá hủy dần khôi phục lại hình dạng ban đầu, độ cứng rắn và hàn khí phát ra cũng tăng mạnh.

Haku gật gù đầu tỏ ý đã hiểu, bàn tay nhẹ phất, từng chuỗi ngân châm liên tiếp phóng tới.

Kazuo tung người tránh đi, lại tạo thêm ba phân thân tản ra các góc, đồng thời ra hiệu cho Suha dùng Lôi độn, ý đồ hợp lực phá hủy ma kính.

Bùm. Bùm. Bùm.

Cả hai đồng loạt tung chiêu. Những đòn này cơ hồ là dùng hết sức lực mà đánh, uy áp điên cuồng tản ra, khí thế như hủy thiên diệt địa, đập thẳng tới các tấm gương.

“Băng độn : Hoàng Long Bạo Phong Tuyết.”

Ngay khi ma kính hoàn toàn bị chấn vỡ, Uri khẽ nhắm mắt niệm án, một con rồng khổng lồ xuất hiện, toàn thân tản ra hàn khí lạnh lạnh khủng bố làm người ta rét đến tận xương tủy.

Nó lao thẳng tới trước mặt Suha và Kazuo. Hai người còn chưa kịp thở dốc, trực giác sát thủ vang lên hồi chuông cảnh báo mãnh liệt. Nhưng vì quá tập trung vào đợt tấn công lúc này, lại thêm độc phần khuếch tán... liền chỉ có thể tro mắt nhìn con rồng to lớn đó xông tới, nuốt chửng cả hai.

Ầm. Ầm.

Sau khi xong việc, con rồng lập tức biến mất, chỉ để lại trên nền đất lạnh lẽo hai khối thi thể hóa băng, gương mặt tái nhợt vẫn còn nguyên nét kinh hoàng.

“Chết rồi sao?” Haku bước tới gần thân thể cứng ngắc của Suha, khẽ nói nhỏ. Bàn tay vừa chạm nhẹ vào, dị biến xuất hiện.

Rắc rắc.

Trên người Suha phát ra những tiếng động. Chỉ thấy hai cánh tay, vùng cổ, đùi, eo, cẳng chân... từng khối từng khối giống như bị cắt, chậm rãi tách rời ra, mạch máu đỏ rõ rệt thường, trên bề mặt phủ một lớp tuyết nhạt lóe hàn quang lấp lánh. Cả người hệt như một bức tượng bằng đá, vỡ tan.

Zabuza xử lý xong đám người bên kia, vác thanh đại đao dính máu của mình chậm chạp bước tới, nhìn thấy cảnh này cũng không nhìn được thốt lên.

“Hào ngoan độc!”

Uri khẽ liếc hẳn, sau đó tầm mắt lia tới những cái xác đầm máu phía bên kia, nhếch môi châm chọc.

“Còn phải học hỏi người nhiều.”

“...”

Phía Haku, sau khi xem xét kỹ từng mảnh thi thể của Suha cùng phương pháp giết người tàn nhẫn này, cậu đứng thẳng người dậy, trong mắt chứa đầy nghi hoặc nhìn về phía Uri.

Cô bé này...

Uri tiếp nhận ánh mắt của cậu, không dấu vết tránh đi.

Đang lúc bầu không khí xung quanh cả ba ngày càng quỷ dị, phương xa truyền tới vài tiếng gọi thất thanh. Nhìn lại, đúng là thầy trò Kakashi, Sasuke và Naruto. Đi cạnh họ còn có ông lão Tazuna cùng nhiều dân làng khác.

“Các người...” Kakashi là người đầu tiên đuổi tới, nhìn thấy Haku và Zabuza, không khỏi nhủu mày cảnh giác.

“Thầy, chuyện này dài dòng lắm. Em sẽ giải thích với mọi người sau.” Uri lên tiếng trấn an Kakashi, đoạn quay sang hai người kia. “Giờ các người định làm gì?”

“Giết Gato.” Một câu trả lời vô cùng khẳng định.

Uri còn chưa kịp đáp, những dân làng bên cạnh đã lên tiếng, vẻ mặt không giấu nổi vui mừng. “Không cần đâu. Lão Gato đã chết rồi.”

“Người bảo sao?” Zabuza quay phắt sang, hiển nhiên là không mấy tin tưởng.

“Tôi nói thật mà. Không biết đám tùy tùng của lão ở đâu mà để lão một mình vác gậy đi loanh quanh, gặp ngay đoàn người của chúng tôi, liền bị đánh hội đồng, chết luôn rồi.” Nói đến đây, người kia không khỏi cười ngượng ngùng. “Cũng nhờ nhóc Inari không ngại vất vả tới gõ cửa từng nhà một, lại kiên trì thuyết phục nên chúng tôi mới có dũng khí đứng lên chống lại lão.”

“Ha ha, tôi đã bảo mà. Nhóc ấy không phải đồ mít ướt.” Naruto cười híp mắt, sau đó chạy vụt tới chỗ Uri, cẩn thận đánh giá nàng từ trên xuống dưới, xác định không có vết thương nào mới an tâm thở phào một hơi.

“Phải rồi, Sakura – chan đâu nhỉ?”

“Cậu ấy đang tạm tránh ở mỏm đá phía bên kia.” Uri đáp, tiện tay giải trừ kết giới.

“Đề tứ tới đó.” Nói xong, Naruto liền một mạch chạy đi. Ông Tazuna cùng mấy người dân làng thì về nhà chuẩn bị trước, dự định mở tiệc ăn mừng sự hồi sinh của Sóng quốc, cũng là để tạ ơn mấy thầy trò.

Về phía Zabuza, vì trước đó đã suýt chết một lần, nay có cơ hội sống lại, hẳn cảm thấy những thứ quyền lực mình mong ước trước kia đã không còn ý nghĩa gì nữa.

“Có lẽ ta và Haku sẽ tìm đến một nơi nào đó, sống cuộc sống riêng, không chém giết, không hận thù. Về phần ơn cứu mạng hôm nay, nếu ngày nào đó người cần trợ giúp, bọn ta tuyệt đối không chối từ.”

Đó là câu nói cuối cùng của Zabuza trước khi hoàn toàn biến mất.

oOo

“Tạm biệt mọi người. Cảm ơn vì tất cả!”

“Anh Naruto, bọn anh sẽ còn quay lại đây chứ?”

“Chắc chắn rồi, Inari!”

“Tạm biệt.”

“Hẹn gặp lại.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

“Ta về rồi đây.” Uri lên tiếng khi vừa bước vào ngôi nhà. Nghĩ tới sắp phải đối mặt với bộ dạng ủy khuất của con hồ ly nào đó, nàng không khỏi cười bất đắc dĩ.

Quả nhiên...

“Cuối cùng cũng chịu về!” Cục bông nhỏ không biết từ đâu xuất hiện, lao như bay lên người nàng khóc rống. “Tại sao người lại đi lâu như vậy chứ hả? Có biết ta ở nhà vất vả thế nào không? Oa oa...”

Nhìn vẻ mặt nó đáng thương, lại nghĩ tới những việc nó đã làm trong suốt mấy ngày qua, trong lòng Uri thực sự cảm động, kiên trì an ủi một lúc lâu. Một người một thú nào loạn đến gần nửa đêm mới nặng nề chìm vào giấc ngủ. Khóe miệng cả hai đều không giấu nổi nụ cười.

oOo

“Theo như thầy nói, sau trận chiến đó Sasuke đã khai nhãn? Còn trực tiếp lên đến sharingan cấp hai?”

“Đúng vậy.”

“...” Nhíu nhíu mày, Uri có chút suy tư.

Nguyên lai ngày đó ở Sóng quốc, lúc nàng đang chiến đấu với hai tên ninja kia thì phía thầy Kakashi cũng bị tấn công, chỉ là bên đó phải đối phó những năm người. Điều làm nàng đặc biệt chú ý là huyết kế giới hạn của tên thủ lĩnh – Từ độn, được kết hợp từ Thổ và Phong. Chính tốc độ ưu việt của tên đó đã kích thích Sasuke khai nhãn, chỉ khác một chút là cả hai mắt đều trực tiếp vượt cấp, lên đến sharingan cấp hai.

Về phía Naruto, cậu ấy vốn là người dễ kích động, chính vì thế vô tình tạo điều kiện cho chakra Cửu Vĩ thoát ra, kích hoạt trạng thái Jinchuuriki và gần như lập tức tiêu diệt được hai trong số năm tên đó.

Aizz...

Chuyện đến nước này, nàng chỉ có thể nói...

Sức mạnh của nguyên tác thực đáng sợ! ㄟ (▽) ㄟ

Mà khoan, nhắc đến nguyên tác mới nhớ. Sau khi đội 7 làm nhiệm vụ ở Sóng quốc trở về, sẽ có chuyện gì xảy ra nhỉ?

“Uri – chan!”

“Hả?”

“Cậu không nghe sao? Thầy Kakashi nói sẽ thưởng cho chúng ta một bữa ra trò vì có biểu hiện tốt trong nhiệm vụ đó!” Naruto cười tí mắt, dường như vô cùng tự hào.

“Xin lỗi các em. Tiếc là giờ thầy phải đi báo cáo nhiệm vụ, nên sẽ không đi cùng được. Mấy đứa tự túc nhé.” Kakashi bất ngờ bỏ lại một câu, sau đó hóa thành một cơn gió, biến mất.

Sakura cầm xấp tiền trên tay nhìn ba người còn lại. “Tớ nghe mẹ nói trong làng chúng ta có một quán ăn mới mở, tên là Miura, bán đủ thứ đồ uống, bánh và kem, hương vị lại rất đặc biệt. Chúng ta tới đó nhé?”

“Ồ... cũng được.” Naruto ngăn lại ý định lôi cả bọn đi ăn ramen. Từ khi tiếp nhận thực đơn dinh dưỡng của Uri, cậu cũng đã thử tập ăn những món khác, hiện tại tình yêu đối với ramen vẫn còn, nhưng không đến mức ăn một ngày ba bữa, quanh năm suốt tháng như trước.

“Tớ không có ý kiến.”

“Tớ cũng vậy.”

Sau khi nhất trí xong, cả bọn đồng loạt di chuyển đến địa điểm Sakura nói.

“Ồ, tớ không nhớ là cạnh học viện của chúng ta có một nơi đẹp thế này đấy?” Naruto nhìn biển hiệu nhỏ xinh in tên ‘MIURA’ bằng chữ nổi, không khỏi trầm trồ ngợi khen.

“Thì tớ đã bảo rồi mà, nó mới mở khoảng nửa tháng trước thôi. Khi đó chúng ta còn đang ở Sóng quốc.” Sakura cười nói, dẫn đầu đoàn người bước vào.

“Xin chào quý khách!” Hai nhân viên đứng ở cửa nhìn thấy họ, đồng thanh lên tiếng, thái độ vô cùng hòa nhã.

Trong quán lúc này đang có không ít người, cả già lẫn trẻ, tiếng nói cười, đùa giỡn vô cùng náo nhiệt, tạo nên một bầu không khí đầy sức sống.

Yên vị tại một chiếc bàn đặt gần cửa sổ, Naruto cầm quyền thực đơn, ngạc nhiên nhìn hàng tá những món ăn lạ mắt cùng những cái tên chưa nghe bao giờ. “Các cậu xem này, mấy thứ ở đây hình như không giống với dango hay daifuku chúng ta thường ăn đâu.”

Sakura nhìn vào loạt ảnh sinh động đó, nói thầm “Tớ cũng chẳng biết nữa. Chúng ta cứ gọi ra dùng thử xem sao. Ý các cậu thế nào?”

“...”

Đồ ăn thức uống trong này đều là những món mọi người chưa từng thấy qua, nên sau đó, họ quyết định gọi bốn ly Latte Macchiato cùng một phần Custard cỡ nhỏ – theo lời gợi ý của Uri.

Không lâu sau đó, những chiếc cốc thủy tinh cao với ba tầng riêng biệt là sữa, bọt sữa và cà phê được mang ra, bên trên còn có rắc bột cacao. Đi cùng với nó là bánh quy và một đĩa custard cũng nổi bật không kém với ba lớp riêng biệt.

“Hm... ngon thật đó.” Naruto hút một hơi ly ‘cà phê sữa’ của mình, không nhịn được thốt lên.

“Cái này cũng ngon nè.” Sakura cắn một miếng bánh, vị béo ngọt thơm ngậy chậm rãi lan tỏa trong miệng làm cô không tự chủ khép hờ đôi mắt, vô tư thưởng thức.

Đến cả Sasuke – người vốn rất ghét đồ ngọt, dường như cũng không bài xích loại bánh này. Hương vị của nó thực sự đạt đến hoàn mỹ, ngọt mà không gắt, béo nhưng không ngấy, thực sự đã chinh phục được vị giác của cậu.

Uri nhâm nhi ly cà phê trên tay, tầm mắt phiêu tới mấy nhân viên đang tất bật chuẩn bị đồ uống cùng rất nhiều người khách háo hức chờ đợi, trong mắt ánh lên tia hài lòng.

“Xin chào quý khách!” Giữa dòng người ra vào không dứt, tiếng hai nhân viên đứng ở cửa vẫn đều đều vang lên. Chỉ là, khác với những vị khách họ tiếp đón trước đó, nhóm ba người này nổi bật với sát khí đặc trưng cùng ánh mắt không chút thiện ý.

“Thì ra đây là quán ăn nổi tiếng của làng Lá đó sao?” Tên con trai đi đầu lên tiếng, trên mặt hằn chằng chịt những hình vẽ, trông khá dị hợm.

“Thôi đi Kankuro, ngại sợ người khác không biết mình từ nơi khác tới sao?” Cô gái đi cùng hằn lên tiếng, thái độ có chút không hài lòng.

Kankuro nhún nhún vai, dường như chẳng quá bận tâm, nhưng cũng không nói gì nữa, hướng chiếc bàn duy nhất còn trống đi tới.

Ngoài hai người này, vẫn còn một thanh niên thấp nhất đi ở cuối. Hắn sở hữu nước da trắng xanh cùng mái tóc màu nâu đỏ rẽ lệch, làm nổi bật ký tự kanji trên trán.

Một nhóm người đặc biệt như vậy, hiển nhiên thu hút không ít sự chú ý.

“Xem kia, bọn họ là ai vậy?”

“Lạ mặt quá, tôi chưa gặp họ bao giờ. Có khi nào là người làng khác không?”

“Ánh mắt họ chẳng thân thiện chút nào cả!”

“Đúng đấy. Nhất là cậu thanh niên tóc đỏ, trông thật đáng sợ.”

“...”

Nghe những lời bàn tán xôn xao của mọi người, sắc mặt Kankuro ngày càng xấu.

Từ khi nào một đám dân thường ngu ngốc lại dám công khai soi mói bọn họ như vậy chứ? Đúng là chuyện cười. Lúc này nếu hắn im lặng bỏ qua chẳng phải để chúng làm tới sao?

Ánh mắt của Kankuro âm trầm liếc qua từng bàn một, sau cùng dừng lại trên người hai thanh niên gần nhất. Bàn tay hắn nhẹ nâng lên, từng sợi chỉ chakra trong suốt phóng thẳng đến hướng bọn họ.

“Chào quý khách, ngài có muốn gọi thêm gì không?”

Một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, lại vừa hay chặn đứng đường đi của chakra.

“Ngươi!” Kankuro trừng mắt, có chút không biết phải làm sao, đành chỉ đại một trang nào đó trong cuốn thực đơn, phát phát tay. “Sao cũng được, mỗi thứ một ít.”

“Vâng.” Nữ nhân viên xinh đẹp cầm tờ giấy ghi hết lại, sau đó mỉm cười rời đi.

Ngay khi bóng cô ta vừa khuất, ánh mắt Gaara đã phiêu tới. Đôi con ngươi màu ngọc lam từ đầu đến cuối đều không thể hiện chút biểu cảm nào, nhưng nó tuyệt đối có giá trị hơn bất kỳ lời uy hiếp nào khác.

Đối diện với vị sát thần này, bản tính hung hăng thường trực của Kankuro cũng lập tức bay sạch, chỉ có thể cắn răng cúi đầu xuống, không dám hành động tùy tiện nữa.

Động tĩnh bên này không thoát được ánh mắt của nhóm người Uri.

“Các cậu, mấy người đó ở làng Cát thì phải?” Sakura nhìn băng đeo trán của bọn họ, nghi hoặc hỏi.

“Người làng Cát tới đây làm gì chứ?” Naruto thắc mắc.

“Theo tớ biết thì Hòa quốc và Phong quốc là đồng minh với nhau, nhưng không có chuyện ninja làng này được tự do đi lại ở làng khác đâu. Nếu nghiêm trọng còn có thể bị bắt giữ.” Sakura phát huy vốn hiểu biết của mình, thận trọng nói.

“Hoặc là sắp xảy ra sự kiện nào đó?” Sasuke nhỏ giọng lầm bầm.

“Cậu nghĩ thế nào, Uri?”

“Ồ... ba người này dám công khai đi lại trong làng ta như vậy, khả năng cao là đã có giấy thông hành và làm tốt các thủ tục cần thiết rồi.” Uri cười nói, vẻ mặt có chút bí hiểm. “Dù sao đó cũng là việc của bọn họ, mặc kệ đi. Chúng ta về thôi.”

“Được.”

oOo

“Lúc này ta làm tốt chứ?” Trên chiếc giường bông mềm mại, Yukino cười híp mắt, vô cùng thích thú hỏi.

“Tạm được.” Uri nhéo nhéo mũi nó. “Vậy sau đó có phát hiện được gì không?”

“Cái này... tên áo đen đó có vẻ là ninja sử dụng thuật khối lỵ, chỉ chakra đó hơi khác so với chỉ của ngươi, còn có con rối bọc sau lưng hẳn nữa.” Yukino ngẫm nghĩ một lát, nhận xét. “Năng lực của hắn không tệ, đã có thể nén chakra đến gần như vô hình. Có điều... cái tính ngạo mạn đó cũng thật làm người khác khó chịu.” Nói đến đây, nó không khỏi phồng mang trợn mắt, tức giận thở phì phì.

Uri nhìn bộ dạng trẻ con đó, buồn cười không thôi, trong lòng cũng vì sự tiến bộ của nó mà vui vẻ không ít.

Vốn nàng đã hứa sẽ dẫn nó đi làm nhiệm vụ từ trước khi tới Sóng quốc, nhưng ngay lúc đó, vì nhớ ra được một chút diễn biến nguy hiểm trong nguyên tác, lại cũng thật sự đang có ý định mở một cửa hàng, nên đành giao cho Yukino ở nhà giải quyết.

Kết quả... thành công ngoài mong đợi! Tiệm bánh Miura với phong cách phương Tây cùng những công thức làm bánh, pha cả phê được nàng áp dụng như ở kiếp trước mang đến sự mới lạ cùng thích thú cho hầu hết mọi người.

Đa số chúng đều là các loại đồ uống phương Tây như Espresso, Capuccino, Latte Macchiato, Mocha, Ristretto, Lungo, Americano. Về bánh và kem thì có Custard, Biscotti, Cannoli, Panna Cotta, Semifreddo, Gelato...

Tiệm bánh được lập ra vừa để thỏa mãn sở thích cá nhân của nàng, vừa để tăng thêm thu nhập. Dù sao... có cách kiếm tiền thuận lợi như vậy, tội gì không làm chứ?!

Để tiện quản lý, đồng thời có thể sử dụng những công thức pha chế một cách hiệu quả nhất, toàn bộ nhân viên phục vụ ở tiệm đều là phân thân của nàng và Yukino. Với nguồn chakra dồi dào của Yukino, việc giúp nàng duy trì hơn mười phân thân hoạt động liên tục không có gì là khó.

A ~ không nghĩ tới sở thích tự nấu nướng và tìm hiểu các loại đồ ăn của nàng ở kiếp trước, nay lại giúp ích nhiều như vậy. Với tiệm bánh này, nửa đời sau của nàng chẳng cần làm nhiệm vụ cũng có thể sống sung sướng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

“Chào các em” Kakashi đứng trên thành cầu nhìn bốn đứa học trò, cười híp mắt nói.

“Các cậu có để ý không, dạo này thầy ấy xuất hiện rất đúng giờ.” Sakura thì thầm.

“Phải đấy, nhớ lúc trước còn bắt chúng ta đứng đợi ít nhất là mấy tiếng đồng hồ. Bây giờ đột nhiên nghiêm túc thế này, khẳng định có bí mật.” Naruto liếc mắt nghi ngờ nhìn ông thầy nào đó.

“Nhưng xét cho cùng thì thế này cũng tốt. Ít nhất việc bỏ cả thời gian ngủ nướng và sấy tóc để chạy vội tới đây cũng không coi là uổng phí.”

“Đúng đó. Tớ còn bỏ qua cả bữa sáng, thậm chí chưa kịp đánh răng rửa mặt đây nè.”

Ê, giỡn mặt nhau à? =.=

“Khụ khụ.” Kakashi nhảy xuống đứng đối diện mấy đứa học trò, hắng giọng thông báo. “Tin nóng đây! Ta đã đề cử các em tham gia kỳ thi Chunin sắp được tổ chức ở làng ta.”

Một câu này, hiển nhiên vô cùng có sức công phá.

“Kỳ thi chunin ư?!”

“Đúng vậy, đây là đơn đăng ký.” Kakashi chia ra bốn tờ đơn, giao cho từng người. “Mặc dù là một cuộc thi nhưng nó không hề bắt buộc. Các em được quyền quyết định sẽ tham gia hay không. Nếu có, hãy điền vào lá đơn này, ba ngày sau đến trường lúc một giờ chiều, phòng 301. Vậy nhé.” Vừa dứt lời, anh lại biến mất nhanh chóng, hệt như lúc vừa xuất hiện.

“Hay quá! Hay quá! Mình sắp được làm chunin rồi!” Naruto nhìn tờ đơn trong tay, nghĩ tới cuộc thi sắp tới, không nhịn được vui vẻ nhảy cẫng lên.

“Thảo nào... vậy đám người ngoại quốc chúng ta thấy hôm trước cũng là genin tới đây tham gia thi tuyển rồi...” Nghĩ tới chuyện này, sắc mặt Sakura càng thêm âm u. Trong nhóm 7, thực lực của cô là yếu nhất, làm sao có thể tham gia chứ? Huống hồ còn có khả năng phải đối đầu với mấy người làng khác nữa. Làm sao mà thắng được?

“...” Đối với cuộc thi này, giống như Naruto – cả Sasuke và Uri ít nhiều đều có chút chờ mong. Dù sao... với thành phần tham gia trải rộng khắp các nước như vậy, đây sẽ là một cơ hội rất tốt để kiểm tra năng lực của mình.

oOo

Sau khi cuộc tranh cãi giữa Kakashi và Iruka kết thúc bằng việc tổ chức một cuộc khảo hạch cho các thí sinh, kết quả nhận được không ngoài dự đoán – tất cả đều đổ. Những phân thân do Iruka gửi đến toàn bộ đều bị đánh bại.

Đối với chuyện này, các genin lại không quá để tâm, căn bản chỉ cho là trò đùa của một tên rồi hơi nào đó, liền không nghĩ gì nữa, chuyên tâm chuẩn bị cho cuộc thi.

Sáng hôm đó, lúc Sakura tới cũng đã khá muộn.

“Ừa, Uri vẫn chưa đến sao?”

“Đừng lo. Cậu ấy có nhắn kêu chúng ta vào trước báo danh rồi, một lát nữa cậu ấy sẽ vào ngay.”

“Oh, ra là vậy. Ch... chúng ta vào thôi.” Mặc dù ngày hôm qua đã đánh bại được tên ninja bí ẩn kia, nhưng Sakura vẫn chưa thực sự tự tin về khả năng của mình.

Cả ba chậm chạp bước đến căn phòng được chỉ định.

oOo

“Coi kìa, thực lực như vậy mà cũng đòi thi chunin sao? Tốt nhất các người nên về tập luyện thêm vài năm nữa.”

“Chunin là người sẽ đứng đầu một nhóm và chịu mọi trách nhiệm, từ những sự cố xảy ra trong khi làm nhiệm vụ, cho tới sự sống chết của các thành viên trong nhóm mình. Chẳng lẽ các người cho rằng nó sẽ chỉ đơn giản như những buổi tập luyện bình thường sao?”

“Bọn ta từng chứng kiến không ít người từ bỏ ý định làm ninja, thậm chí phải mang thương tật cả đời sau cuộc thi này. Đuổi những kẻ không có khả năng đậu thì chẳng có gì là sai cả.”

Nhìn hai người đang đứng chắn trước cửa nói ra những lời đầy đạo lý, Sasuke nhếch môi bước lên.

“Đủ rồi chứ? Cảm phiền hai vị đẹp mấy trò ảo thuật vớ vẩn này. Chúng tôi cần lên tầng ba.”

Nghe Sasuke nói, mọi người đều có chút kinh ngạc. Những kẻ không biết thì chỉ cảm thấy cậu đang nói nhảm, còn những người đã biết – điển hình là hai vị giám khảo Izumo, Kotetsu lại cảm thấy khá bất ngờ về năng lực nhận biết của cậu.

“Phải không Sakura?” Đang lúc mọi người xôn xao bàn tán, Sasuke nghiêng đầu nhìn lại phía sau. “Cậu vốn là người đầu tiên phát hiện ra chuyện này mà. Cũng phải thôi, vì dù sao thì... trong nhóm chúng ta, chỉ cậu mới có khả năng nhận biết và phân tích ảo thuật nhạy bén nhất.”

Hả?

“Cậu...” Sakura bất ngờ được khích lệ như thế, vô cùng cảm động, xóc lại tinh thần đồng dạng nói với đám người trước mặt.

“Chính xác! Ngay từ đầu tôi đã nhận ra, đây mới chỉ là tầng hai mà thôi.”

“Khá lắm” Kotetsu cười cười, phá giải ảo thuật, thân hình bất ngờ lao về phía Sasuke.

Đang lúc mọi người cho rằng giữa cả hai sẽ xảy ra một trận chiến, Rock Lee lại đột nhiên chen vào giữa, dùng tay chặn lại cả hai đòn tấn công trước ánh mắt không thể tin của Sasuke.

“Chuyện gì đây? Chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận sẽ không gây chú ý rồi sao?” Neji bước lên truy vấn.

“À, thì...” Rock Lee ấp úng đáp, bước chân nhanh chóng di chuyển tới một nơi.

“Thiệt tình! Còn không phải vì cô ta sao?” Tenten ôm trán bất đắc dĩ.

Phía bên này, anh chàng chân mày rậm đã tiếp cận được mục tiêu. “Xin tự giới thiệu, mình là Rock Lee. Còn cậu tên Sakura phải không?” Nói đến đây, anh chàng nhe răng nở nụ cười sáng chói, tuyên bố. “Hãy làm bạn gái mình! Mình sẽ bảo vệ cậu suốt đời!”

Hơ...

Mọi người triệt để hóa đá.

“Không... đời nào...” Sakura tái mặt quan sát cậu từ trên xuống dưới. “Thời trang... đúng là thảm họa!”

Rầm! Một câu này trực tiếp giáng hàng trăm hòn đá lớn lên đầu Rock Lee.

Cho nên lúc Uri tới nơi, chứng kiến chính là một cảnh khôi hài như vậy.

“Chà! Có vẻ tớ vừa bỏ qua chuyện gì đó rồi hả?”

“Uri – chan!” Naruto liếc thấy bóng nàng, vui vẻ chạy tới, cặp mắt nẩy lửa vốn đang trừng Sasuke, nay biến mất không tung tích. “Vừa rồi có người tỏ tình với Sakura – chan đó!”

“Oh.” Có gì đó sai sai thì phải? Sao mặt cậu ta lại tươi tỉnh thế kia?

“Các cậu! Chúng ta mau đi thôi!” Sakura có vẻ phần chấn hơn rất nhiều, cao hứng vẫy tay gọi bọn họ.

Cả bốn người bước chậm vào căn phòng 301. Ngoài dự đoán, Kakashi đã đứng chờ sẵn bên trong.

“Thầy rất vui vì các em đều đến đây. Có lẽ cũng tới lúc thầy nên nói thật cho mấy đứa về nội quy của cuộc thi này rồi.”

“Nội quy? Chẳng lẽ vẫn còn điều gì chúng em không biết sao?” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Kakashi, Uri nhũn mày lên tiếng.

“Đúng vậy.” Kakashi gật gù. “Có một sự thật là cuộc thi này chỉ có thể tham gia nếu một đội đủ ba người mà thôi. Ngược lại, nếu đội nào thiếu người, sẽ bị xem như không đủ điều kiện tham dự.”

“Nhưng chẳng phải trước đó thầy đã nói rằng việc tham gia hay không là tùy ý các thí sinh sao? Thầy nói dối chuyện đó?” Sakura sững người hỏi.

“Cũng có thể xem là như vậy. Dù sao, cái ta muốn là các em đều đến với cuộc thi này trên cơ sở tự nguyện, không có vương bận gì cả.”

“Và giờ thì chuyện gì sẽ xảy ra đây? Thầy cũng thấy đó – nhóm chúng ta có bốn người...” Uri nhắm ngay vấn đề mấu chốt, hỏi.

“Chuyện này...” Ánh mắt Kakashi có chút phức tạp. “Tổng số genin tham gia kỳ thi năm nay là 156 người, tương ứng 52 nhóm, bao gồm ninja từ 6 làng: làng Cát, làng Mưa, làng Cỏ, làng Lá, làng Thác và làng Âm Thanh. Mỗi đội thường được quy định sẽ chỉ gồm ba người, nhưng riêng trường hợp của nhóm chúng ta, vốn sau khi vượt qua vòng một và hai sẽ tiến hành bốc thăm cho một người tiến thẳng vào chung kết. Tuy nhiên...” Nói đến đây, Kakashi hơi ngập ngừng. “Vài giờ trước, Hokage – sama nhận được tin một thành viên trong đội ninja đến từ làng Thác Nước gặp phải sự cố ở khách sạn, bất hạnh bỏ mình. Chuyện này vốn là lỗi của chúng ta, nhưng đối phương không hề truy cứu, chỉ yêu cầu tiếp tục được tham gia kỳ thi với sự trợ giúp của một thành viên làng Lá. Vừa vặn, nhóm chúng ta lại có bốn người, nên...”

“Em hiểu rồi.” Nhìn Kakashi không giấu được vẻ áy náy, Uri cười khẽ. “Một người trong nhóm chúng ta sẽ tham gia vào đội ninja của làng Thác, đúng chứ?”

“Phải.” Kakashi cúi đầu nhìn thẳng mặt nàng, nói tiếp. “Và mọi người đã quyết định chọn em, Uri. Em sẽ tham gia kỳ thi này cùng với hai genin làng Thác.”

“Giờ chứ? Ý thầy chẳng phải là Uri – chan sẽ không được thi cùng bọn em? Chuyện này sao có thể? Thật bất công!” Naruto nghe thầy nói, hiểu câu được câu không, chỉ biết là Uri sẽ phải tách ra khỏi nhóm, bất mãn kháng nghị.

“Naruto nói đúng! Tại sao Uri lại phải làm việc chung với những người cậu ấy chưa từng gặp bao giờ?” Sakura lo lắng hỏi.

“Hơn nữa, cuộc thi này yêu cầu phải đủ ba người, rõ ràng là để phối hợp đội. Mấy người đó ở làng khác, làm sao đảm bảo họ sẽ không cản trở cậu ấy chứ?” Sasuke nghĩ tới một khả năng, trầm giọng nói.

“Các cậu.” Uri nghiêm túc nhìn cả ba. “Tớ rất vui vì mọi người đều lo cho tớ, nhưng các cậu cũng nên biết, chuyện này chỉ là tạm thời mà thôi, nếu không có gì bất ngờ, có lẽ ngay sau vòng thi lý thuyết chúng ta sẽ gặp lại.” Nghĩ tới vấn đề Sasuke nói, nàng khẽ bổ sung. “Về phía hai ninja làng Thác, bọn họ hiểu lý lẽ như vậy, chuyện phối hợp chắc sẽ không quá khó khăn.”

“Nhưng... tại sao phải là cậu chứ?” Naruto không cam lòng để Uri chịu ủy khuất như vậy, cao giọng nói. “Chúng ta đều giống nhau, đều là thành viên đội 7. Chẳng có lý do gì để cậu phải làm vật hi sinh cả...”

“Đủ rồi Naruto.” Kakashi nghiêm mặt nói. “Chúng ta chọn Uri là vì năng lực, bản lĩnh và tính cách ôn trọng của em ấy. Chuyện này không chỉ là tranh tài giữa các thí sinh, mà còn liên quan đến cả mối giao hảo giữa hai làng. Thầy có lòng tin rằng Uri tuyệt đối có thể làm tốt.”

“Cảm ơn thầy.”

“...”

Sau khi đã thống nhất xong, đội 7 cùng nhau bước vào căn phòng được chỉ định – nơi quy tụ những thí sinh giỏi nhất năm nay.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Vì đã được tiết lộ chút thông tin về số người tham gia nên khi đối mặt với hàng trăm con mắt mãnh liệt hướng đến phía này, bọn họ cũng không ngạc nhiên tới mức làm ra hành động nào thất thố.

“Giờ tớ sẽ đi tìm hai người kia, tạm biệt các cậu.” Uri vẫy tay chào ba đồng đội của mình, tầm mắt đảo nhanh tìm kiếm một bóng dáng.

Hm ~ xem nào ~ theo lời thầy mô tả thì nhóm đó có một cô gái ngoại hình khá nổi bật. Da ngăm, mắt cam, và mái tóc màu xanh bạc hà.

Bộp.

“Đi đâu vậy cô bé?”

Một cánh tay đột nhiên vươn tới đặt trên vai Uri, cùng với nó là một câu hỏi mang đầy ý ngả ngớn đùa giỡn.

Trời ạ! Giữa lúc thi cử căng thẳng này mà vẫn có người rảnh rỗi làm mấy chuyện này sao?

Khóe miệng Uri giật giật, cứng ngắc xoay người lại.

“Cô bé còn nhỏ thế này cũng đến thi chunin ư?” Nhìn thấy nàng quay lại, vẻ mặt hấn vô cùng rạng rỡ, dùng sức mở to cặp mắt hí. “Em từ làng nào tới đây?”

Giờ chứ?

Uri nhún nhún mày, chợt nhớ ra lúc này vì trẻ nên nàng quên đeo băng trán.

Nhưng tên này đúng là phiền phức.

“Ta là người làng nào thì liên quan gì tới người? Thay vì đứng đây nói nhảm, tốt hơn là người nên tập trung chuẩn bị cho bài thi viết.” Không muốn mất thời gian vô ích với hấn nữa, vừa nói xong, nàng phóng vù tới hướng góc phòng, nơi vừa lấp ló một quả đầu xanh nổi bật.

Sau khi đến và xác nhận người kia đúng là cô nàng mà thầy Kakashi đã miêu tả, Uri chủ động lên tiếng giới thiệu, cũng nói rõ mục đích tới đây.

Cô gái từ đầu đến cuối đều duy trì một loại biểu tình lạnh nhạt, nghe nàng giới thiệu tên liền thân nhiên đáp.

“Gọi tôi là Fuu được rồi. Nhóm của tôi còn một thành viên nữa, cậu ta vừa ra ngoài một chút, có lẽ sẽ quay lại ngay.”

Vừa dứt lời, một bóng dáng cao lớn xuất hiện, giọng nói bốn cột một lần nữa vang bên tai Uri.

“Có duyên thật đấy! Chẳng lẽ cô bé chính là ninja được làng Lá gửi tới gia nhập đội thi chúng ta?”

“Daiki? Người biết cô ấy sao?” Fuu liếc mắt hỏi.

“A... ừm... tôi mới gặp lúc này...” Vừa nhận ra Fuu là người lên tiếng, vẻ mặt tên này thay đổi hoàn toàn, bộ dạng lưu manh biến mất không tung tích.

Chậc! Cái tổ hợp này luôn quái dị như vậy sao? Uri nhú nhú mày, âm thầm đánh giá hai ‘đồng đội’ tương lai.

Thái độ của Daiki đối với đội trưởng của mình... rất kỳ lạ. Nó không hẳn là cung kính, hay sợ hãi. Ngược lại, biểu tình đó dường như hòa trộn rất nhiều loại cảm xúc mâu thuẫn. Có chán ghét, căm hận, phẫn nộ, hờ hững, bất bình. Đặc biệt... còn có cả sát ý. Loại tâm tình mãnh liệt này không cách nào che giấu được, dường như chỉ cần cậu ta có cơ hội sẽ lập tức xông tới băm vằm đối phương.

Hiển nhiên Fuu cũng nhận ra điều đó, nhưng cô chỉ khẽ nhếch môi, rồi quay đầu làm như không biết, có vẻ đã quá quen với những ánh mắt như vậy.

Bầu không khí giữa ba người càng lúc càng kỳ quái, tương chừng sẽ như vậy mãi mãi, cho tới khi một giọng nói hùng hậu vang lên.

“Tất cả mọi người tập trung nghe đây! Tôi là Morino Ibiki, giám khảo của vòng thi thứ nhất.”

Nghe tiếng hô này, thần kinh mọi người trong nháy mắt đều trở nên căng thẳng, không hẹn mà cùng nhìn về phía người vừa lên tiếng.

Đó là một ninja đứng tuổi, trên khuôn mặt nghiêm nghị nổi bật hai vết sẹo dài, đi cùng ông ta là hơn mười ninja của làng Lá, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng nghiêm túc.

“Bây giờ chúng ta sẽ tiến hành vòng thi đầu tiên.” Ibiki tiếp tục nói. “Thay vì chỗ ngồi hiện tại, mỗi người hãy bước lên chọn lấy một lá phiếu có đánh số thứ tự, và quay lại ngồi đúng vị trí viết trên đó. Chúng tôi sẽ phát đề đến tận tay các thí sinh.”

Trên mặt bàn có ghi sẵn rất nhiều số thứ tự. Uri nhận lấy lá phiếu của mình, đảo mắt tìm kiếm chỗ ngồi số 23.

Hm ~ kia rồi!

Nhưng... vị trí đó, chẳng phải ở ngay bên cạnh Gaara sao?

Uri méo mặt đi tới, cố gắng giảm sự tồn tại của bản thân đến mức thấp nhất.

Đùa sao? Cái tên sát thần này nổi tiếng coi mạng người như cỏ rác, ai biết hắn có đột nhiên chường mắt muốn ra tay giết nàng hay không. Dù sao lúc này gây chú ý không phải chuyện tốt, cứ thu liễm cho xong.

Nhanh chóng di chuyển đến vị trí của mình, Uri lơ đãng nhìn qua những người còn lại.

Fuu ngồi ngay bàn đầu tiên, bên trái là một ninja làng Cỏ. Kế sau đó là Naruto ở bàn hai và Daiki ở đây một của bàn bốn. Sakura, cậu ấy ngồi ở bàn thứ năm, bên cạnh là Temari của làng Cát và Shino của làng Lá. Còn lại là Sasuke yên vị cách đó hai dãy.

Hừm...

Kết luận một câu là chẳng có ma nào quen biết ngồi gần nàng cả!

“Trước khi bắt đầu làm bài, có một số điều lệ quan trọng ta cần nói trước. Và nên nhớ là ta sẽ không nhắc lại lần hai, vì vậy hãy tập trung mà nghe cho rõ.” Ibiki cầm viên phấn gỗ nhẹ lên mặt bảng. “Điều thứ nhất : đây là một bài thi điểm trừ. Tất cả thí sinh đều bắt đầu với số điểm tuyệt đối là 10, bài thi cũng có 10 câu hỏi tương ứng, mỗi câu làm sai sẽ bị trừ một điểm.”

“Điều thứ hai : đây là bài thi đồng đội. Nghĩa là điểm chung của mọi người sẽ quyết định việc đậu hay rớt cho cả nhóm.”

“Điều thứ ba : nếu giám khảo phát hiện ra các cậu đang gian lận hoặc làm gì đó tương tự, thì mỗi lần như thế, các cậu sẽ bị trừ 2 điểm. Nói cách khác, có thể có những thí sinh bị loại trước khi họ làm xong bài thi.”

“Và – điều cuối cùng : bất cứ ai bị điểm 0, cả đội sẽ bị loại.”

Theo từng câu nói của Ibiki, sắc mặt các thí sinh cũng ngày càng u ám.

Naruto ôm đầu gục trên bàn, tâm trạng khủng hoảng không cách nào hình dung.

Làm sao đây? Phải làm sao đây? Nếu mình bị 0 điểm, cả Sakura và Sasuke cũng sẽ bị loại theo!!! Như vậy chẳng phải họ rút kỳ thi này chỉ vì chung nhóm với mình sao?

Sakura và Sasuke không hẹn mà cùng nhìn nhau, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Đến cách duy nhất cứu vãn tình thế là cố gắng làm thay cho phần của Naruto để bù đắp qua cũng không được, vậy thì bọn họ phải làm thế nào đây? Nhìn bộ dạng tên ngốc kia như thể sắp bỏ cuộc luôn vậy.

Nhưng... đó còn chưa phải chuyện bọn họ lo lắng nhất.

Thứ khiến cả ba cảm thấy không an lòng hơn cả chính là...

Nhóm của Uri!

Nếu vòng thi này áp dụng cái cách chấm điểm quái gở kia, thì rất có khả năng hai ninja làng Thác sẽ làm liên lục đến cậu ấy. Nếu thực sự xảy ra chuyện đó, chẳng phải rất bất công đối với Uri sao?

Giữa lúc tâm trạng các thí sinh đang vô cùng phức tạp, Ibiki lại đầy thâm ý nói ra một câu. “Mọi người đến đây đều là để tham gia thi lên Chunin. Vì vậy, nếu muốn vượt qua kỳ thi này, hãy hành động như một ninja chân chính. Câu hỏi thứ 10 của đề sẽ được tiết lộ vào phút thứ 45. Các cậu có một giờ để làm bài. Bắt – đầu!”

Sau khi nghe được hiệu lệnh, mọi người lập tức tập trung vào đề thi, cố gắng suy nghĩ tìm phương pháp giải quyết.

[Quan sát ảnh, biết rằng khoảng cách xa nhất mà ninja trong ảnh có thể phóng shuriken là 7 mét. Đối với kẻ địch trong tầm phóng như vậy, trình bày các phương án tấn công khả thi.]

[Quan sát ảnh, giải mã toàn bộ ám hiệu.]

[Quan sát ảnh, trình bày biểu đồ quãng đường ngắn nhất để mười thanh kunai tại điểm A có thể đâm trúng các đối tượng nguy tại C mà không bị phát hiện bởi nhóm ninja B đang đứng bên trái.]

[Quan sát ảnh...]

$$[\dots]$$

Sau khi cẩn thận đọc hết chín câu, Sasuke chậm rãi đặt tờ giấy xuống, sắc mặt âm trầm không rõ, chỉ có khóe môi khẽ nhếch tạo thành một nụ cười nhạt.

Ha ha, hiểu rồi! Với đề thi này, mình...

Không thể trả lời bất cứ câu nào cả!

Bên phía Naruto, tình trạng của cậu cũng không khá hơn chút nào. Vừa đọc xong toàn bộ các câu hỏi, cảm giác khủng hoảng trong lòng quả thực tăng gấp vạn lần lúc trước.

Ngược lại, chỗ Sakura, việc giải bài đường như khá ổn. Thứ duy nhất làm cô lo lắng là hai câu bạn sẽ gian lận quá lộ liễu, và dễ bị phát hiện.

Chep.

Uri nhảm chán xoay xoay bút, mắt dán chặt vào từng câu trên đề thi.

Khốn thật! Đây rõ ràng là một bài làm tổng hợp! (卐—卐—)

Nếu muốn giải hết cái đồng này, phải vận dụng cả công thức lý thuyết lẫn kinh nghiệm thực tế, mà từ lúc đến học viện nàng chưa hề tham gia buổi học nào cả. Giải bằng niềm tin sao?

Tuy nhiên... chuyện này có lẽ đã chẳng còn quan trọng nữa rồi. Dựa theo những gì Ibiki nói, việc nàng cần làm bây giờ hẳn là dùng hết khả năng của mình mà... gian lận đi?

Hiển nhiên, không ít người trong phòng thi cũng đã nhận ra điều đó. Dù thứ chiều trò, mảnh khóe được tung ra. Không khí bề ngoài tưởng chừng vô cùng yên bình, nhưng ẩn dưới đó lại là trận trận sóng ngầm mãnh liệt.

Chú chó nhỏ của Kiba dùng cặp mắt linh động quan sát khắp nơi, thỉnh thoảng phát ra những tiếng sủa khe khẽ.

Kankuro điều khiển con rối Karasu của mình – trong hình hài một giám khảo, công khai nhìn qua các thí sinh.

Dosu Kinuta lợi dụng sở trường về âm thanh của mình, lắng nghe tiếng bút của người phía sau, thành công xác định được câu trả lời thông qua tiếng vọng, thứ tư viết và số nét chữ.

Chú bộ Kikaichuu của Shino cũng rất có ích trong việc quan sát và miêu tả đáp án.

Tenten khéo léo sử dụng các sợi dây để điều chỉnh tấm gương ẩn trên trần nhà, giúp Lee có thể nhìn thấy bài làm của các thí sinh khác mà không bị phát hiện.

Sasuke sử dụng đồng thuật tả luân nhãn, sao chép toàn bộ thao tác của người trước mặt.

Neji kích hoạt Byakugan, trực tiếp nhìn xuyên thấu đối thủ.

Ino dùng chuyển tâm thuật xâm nhập vào tâm trí Sakura, không chút khó khăn lấy được đáp án.

Gaara che mắt thí sinh khác bằng cát của mình rồi dùng con mắt thứ ba để chép đáp án của anh ta.

Fuu mắt lạnh nhìn mấy vị giám khảo chỉ cách mình chừng một mét, im lặng cúi đầu xuống, từ miệng cô, một chuỗi chất lỏng lấp lánh như thủy tinh trào ra, chậm rãi khuếch tán vào không khí, thành công ngăn cản tầm nhìn của thí sinh bên cạnh, sau đó nắm chắc thời gian lấy được toàn bộ đáp án mà không làm kinh động bất cứ ai. Mặt khác, cô nhanh chóng sử dụng bí thuật ngụy trang, gửi đáp án đến cho hai người đồng đội.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Những hành động mờ ám đó cứ tiếp tục diễn ra trôi chảy như vậy. Trong suốt quá trình này, những thí sinh bị bắt gặp gian lận quá nhiều lần sẽ bị trừ hết số điểm và tước bỏ quyền tham gia.

Cho đến thời điểm Ibiki mở miệng lần nữa để thông báo nội dung của câu hỏi cuối cùng, thì tổng số thí sinh trong phòng đã bị giảm đến hơn mười đội. “Trước khi đưa ra câu hỏi này, tôi cần các em quyết định lựa chọn sẽ trả lời hay không.”

“VẬY... chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng em chọn không trả lời?” Temari lên tiếng.

“À, nếu không trả lời, điểm của em sẽ về 0.” Ibiki thần nhiên đáp. “Nghĩa là em sẽ rớt. Và đội của em – cũng rớt.”

“Gi chứ? Vậy thì đương nhiên chúng tôi chọn trả lời rồi!” Những người xung quanh nghe thế, kỳ quái hỏi.

“Ta chưa nói xong mà.” Ibiki tiếp tục dùng cái giọng điệu bình tĩnh đó, thần nhiên nhả từng chữ. “Nếu chọn trả lời, mà lại trả lời sai, thì người đó – sẽ vĩnh viễn mất quyền thi tuyển chunin.”

“Này! Đây là cái điều luật quái quỷ gì thế hả? Chẳng phải ở đây có rất nhiều người đã từng tham gia cuộc thi này trước đó sao?”

“Ha ha.” Ibiki thấp giọng cười, một nụ cười vô cùng quý dị. “Do các cậu không may mà thôi. Năm nay thì phải thi theo luật của ta. Ta chính là người đặt ra luật.”

“...” Toàn thể thí sinh nghe câu này, triệt để câm lặng.

“Được rồi, mau chọn đi. Những ai không tự tin trả lời thì hãy giơ tay, năm sau còn có cơ hội thi lại.”

Nghe câu này, mọi người càng cảm thấy bối rối.

Nên làm thế nào?

Chọn không trả lời thì cả nhóm đều rớt, còn nếu chọn trả lời mà chẳng may trả lời sai, thì sẽ phải làm genin mãi mãi.

Cách nào cũng tồi tệ cả!

Rất nhiều người không chịu nổi áp lực, nhanh chóng giơ tay rời khỏi cuộc thi. Lần lượt từng người từng người đứng dậy, đưa tới áp lực tột cùng cho những kẻ còn đang ở đó.

Uri nắm chặt tay nhìn vị giám khảo trung niên này, không thể không khen ngợi một câu.

Cừ thật! Lại có người có thể áp dụng cả chiêu đánh đòn tâm lý trong một cuộc thi viết thế này. Lão ta mà không tham gia vào đội tra khảo thì tiếc lắm.

Ngoài ý muốn của Uri, trong số những người nhất gan đứng dậy thì tên gốc Daiki kia từ đầu đến cuối không hề có dấu hiệu muốn bỏ cuộc.

Hừm. Không cần biết chuyện này là do tự hấn thông suốt hay là có chỉ thị của Fuu, dù sao kết quả như vậy cũng là một chuyện tốt.

Ngoài ra, cả ba người trong nhóm 7 cũng không có ai rời khỏi cuộc thi, đúng với dự đoán của nàng.

Dù sao, với cá tính Naruto, cậu ta tuyệt đối không dễ dàng chịu thua như vậy. Hơn nữa, công sức Uri bỏ ra để chuyển đáp án chín câu hỏi tới cho cậu ta cũng không thể lãng phí.

Kết thúc bài thi, Ibiki giải thích ý nghĩa thực sự của nó với những người còn lại, chính thức mở ra vòng thi thứ hai của kỳ thi tuyển với sự xuất hiện hoành tráng của nữ giám khảo Anko.

Sáng hôm sau, 28 đội vừa vượt qua vòng một đều tập trung đứng trước khu rừng chết – nơi sắp diễn ra bài thi thứ hai.

Anko phát cho mỗi người một tờ giấy, cười đến rạn rở.

“Từ bây giờ, sẽ có người phải bỏ mạng. Vì vậy chúng tôi cần các cậu ký vào giấy cam kết này. Nói cách khác, tôi sẽ không chịu trách nhiệm cho những gì sắp xảy ra đâu. A ha ha ha...”

Có chuyện gì xảy ra với bà giám khảo này thế? Nụ cười kiểu đó đúng là làm người ta lạnh sống lưng!

“Giờ ta sẽ giải thích nội dung của bài kiểm tra. Nói một cách ngắn gọn, đó chính là một cuộc chiến sống còn. Trước tiên mọi người hãy nhìn vào tấm bản đồ này.” Anko chỉ chỉ. “Đây là khu vực luyện tập số 44, được cách ly bằng 44 cánh cổng. Khu vực này có rừng, sông và tháp trung tâm. Khoảng cách từ cổng vào đến tòa tháp là 10 km. Trong suốt thời gian tồn tại ở kỳ kiểm tra, các em được yêu cầu hoàn thành một nhiệm vụ. Đó là – giành lấy mật thư.” Nói đoạn, cô lôi ra hai cuốn trục, bên trên mỗi cuốn đều ghi một ký tự kanji. “Kỳ thi thứ nhất có 28 đội vượt qua. Một nửa trong số đó sẽ có Thiên thư, và một nửa còn lại sẽ có Địa thư. Tuy nhiên, để vượt qua kỳ kiểm tra này, các em phải mang cả hai cuộn giấy tới tòa tháp.”

“Vậy là sẽ có ít nhất 14 đội bị cướp đi mật thư, và thua cuộc.” Sakura trầm giọng phân tích.

“Nhưng cũng có giới hạn thời gian.” Anko tiếp tục. “Tổng thời gian cho các em hoàn thành bài thi này là 120 giờ, tương đương 5 ngày. Đây bản chất là một cuộc chiến sinh tồn, vì vậy các em phải tự lo về khoản đồ ăn, nước uống hay các dụng cụ trị thương... Cứ mỗi ngày trôi qua, khả năng chiến thắng sẽ càng xa hơn, thời gian nghỉ ngơi sẽ càng ngắn hơn. Trong rừng này ẩn chứa không ít quái vật ăn thịt người, côn trùng và cả cây độc. Với điều kiện sống khắc nghiệt đó, chẳng có thời gian cho các em vui đùa đâu. Và bây giờ, tôi sẽ kết thúc phần giải thích bài thi với một số nguyên tắc khiến các em có thể bị loại. Một, đến tháp mà không có mật thư hoặc quá thời gian cho phép. Hai, lạc mất đồng đội. Ba, tự ý rời khỏi khu vực thi khi chưa hết thời gian quy định. Và bốn – là mở mật thư khi chưa đến được tòa tháp. Là một chunin thì phải có khả năng bảo mật thông tin. Đây cũng là bài kiểm tra độ tin cậy của các em” Anko vỗ vỗ tay, nói. “Đó là toàn bộ phần hướng dẫn. Giờ thì các em hãy cầm lấy ba tờ cam kết để đổi một cuốn mật thư, và đi đến cánh cổng được chỉ định. Chúc may mắn!”

oOo

Cuộc chiến của vòng hai thực sự bắt đầu khi Anko phát hiệu lệnh mở cổng đến tất cả những người hướng dẫn.

“Oh, không khí trong này thật tuyệt!” Daiki reo lên ngay khi cả ba vừa hạ chân xuống một bãi đất trống, cặp mắt hí sáng như đèn pha. “Giờ chúng ta sẽ đi tìm mấy đứa mang Thiên thư, phải không?”

“Ngươi sốt ruột như vậy làm gì?” Fuu liếc mắt, nói đầy thâm ý. “Dù sao, chẳng cần chúng ta phải ra mặt, kẻ thù cũng sẽ tự dẫn xác tới.”

“Đúng vậy.” Uri gật gù. “Hiện tại mới là ngày đầu tiên, việc chúng ta cần làm là dự trữ đồ ăn thức uống và thăm dò địa hình trước.”

“Hơ, không lẽ ngay cả người làng Lá các cậu cũng chưa từng được bước vào khu rừng này sao?” Daiki tròn mắt hỏi.

“Chắc, cậu nghĩ đi đâu thế? Chẳng phải trước đó giám khảo đã nói rồi sao? Khu vực luyện tập số 44 này bản chất là một vùng hoang dã tràn ngập nguy hiểm, chỉ có trình độ trên cấp chunin mới có thể thanh thân dạo chơi. Hơn nữa, nơi diễn ra kỳ thi chung tuyệt đối phải được giữ bí mật, bảo đảm công bằng cho các làng. Vậy nên không có chuyện ninja làng tớ biết trước địa hình đâu.”

“Cũng phải.” Daiki ngượng ngừng cười. “Giờ chúng ta bắt đầu luôn chứ?”

“He he, thật đáng tiếc, không có thời gian cho chúng mày làm điều đó nữa rồi.” Phía sau lùm cây vang lên một trận cười quái dị, cùng với đó là bóng dáng ba tên ninja lạ mặt đang nghênh ngang bước tới.

“Trong đội các ngươi, kẻ nào là người cầm mật thư hả? Khôn hồn thì giao ra đây.” Tên cầm đầu bước lên phía trước, lớn tiếng ra lệnh.

“Oh, hài hước thật. Ngươi dựa vào đâu mà cho rằng chúng ta sẽ làm theo yêu cầu ngu ngốc đó chứ?” Uri cười nửa miệng, trong giọng nói tràn đầy châm chọc.

Cả Fuu và Daiki cũng vô cùng chướng mắt thái độ kiêu ngạo này của chúng, đồng loạt rút ra một chuỗi phi tiêu.

Hừm, đối phó với loại người này, chỉ cần vài chiêu thể thuật là đủ!

Nhóm ninja đối diện thấy bọn họ chẳng những không để ý đến lời đe dọa của mình, ngược lại còn rất bình tĩnh lôi ra vài thanh vũ khí, thậm chí đến chakra cũng không thêm vận, cảm giác bị khinh thường một lần nữa chèn ép đến muốn nổ tung.

“Khốn nạn! Lũ chúng mày cứ luôn tỏ ra mình giỏi giang lắm. Đã vậy, bọn ta liều mạng với các nguoi!!!!”

Tên thủ lĩnh điên cuồng gào lên, quay sang ra hiệu cho hai người còn lại, cứ thế xông tới đánh giáp lá cà, hoàn toàn là bộ dạng mất hết lý trí.

Nhóm người Uri mặc dù không rõ vì sao hấn đột nhiên nổi điên như vậy, nhưng vẫn giữ vững lập trường, quyết đoán hạ sát chiêu.

Phập. Phập.

Sau vài tiếng động nhỏ, cả ba tên ninja đều từ từ ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Uri nhìn bọn họ, chỉ cảm thấy trong đầu một trận đau nhức.

Đừng trách ta! Chuyện này là do các nguoi gây sự trước! Nếu không giết các nguoi, chúng ta sẽ là người bị giết!

Daiki chậm rãi lại gần xác mấy người kia, lục tìm một hồi, sau cùng – đau đớn nhận ra một sự thật.

“Mẹ kiếp! Bọn này đúng là một lũ vô dụng! Đến mật thư cũng đã bị cướp mất rồi!”

“Vậy nghĩa là... còn có kẻ ra tay sớm hơn sao...?” Fuu thoáng trầm ngâm, sau đó lắc lắc đầu, quay sang nói với hai người còn lại. “Mặc kệ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, chúng ta cứ làm việc của mình đi. Ba tên này yếu như vậy, hạ được chúng cũng không có gì đáng nói. Hiện tại tốt nhất là cứ làm theo kế hoạch lúc này, đi tìm thức ăn và thăm dò xung quanh trước.”

“Tôi có ý kiến.” Daiki bất ngờ xen vào. “Việc thăm dò này tốt nhất là chia ra làm, ba người ba hướng, sẽ có hiệu quả hơn.”

“Khoan đã! Lúc này tách ra chẳng phải sẽ rất bất lợi sao?” Uri không cho là đúng, nói. “Nơi này ngoài kẻ địch còn tồn tại không ít độc vật cùng thú dữ. Chúng ta chưa có hiểu biết gì về những thứ này, tốt nhất không nên hành động tùy ý như vậy.”

“Đừng lo. Những nhóm khác đa số cũng sẽ chọn ngày hôm nay để nghỉ ngơi, thăm dò, xác suất chạm mặt khá thấp. Hơn nữa, cho dù thật sự đối đầu, tôi vẫn có thể đánh lại chúng kia mà. Thời gian lúc này không còn nhiều đâu, nếu để đêm xuống sẽ còn khó hơn nữa.” Daiki rất kiên trì thuyết phục, lại quay sang Fuu, hỏi. “Tôi nói đúng chứ? Chúng ta nên tách ra!”

“Tùy.” Fuu khép mắt trả lời, giọng điệu có chút chán ghét. “Muốn đi đâu cứ đi. Nhưng nên nhớ, đừng để chết mất xác nơi nào đó rồi làm liên lụy đến bọn ta.”

“...”

Thấy không khí giữa hai người đang có xu hướng ngày càng tệ, Uri bước lên nói. “Được rồi, chúng ta sẽ chia ra tìm xung quanh. Nhưng trước đó, tớ có cái này.” Nàng lôi trong túi ra ba viên ngọc, đưa cho mỗi người một viên. “Đây là một thiết bị cảm ứng, khi ai đó trong nhóm chúng ta gặp nguy hiểm, hãy rót chakra của mình vào đây, tín hiệu cầu cứu sẽ được gửi tới hai người còn lại.”

“Hay thật!” Fuu ngắm nghía viên ngọc hình oval trong suốt này, nhỏ giọng cảm thán.

Sau khi thống nhất xong địa điểm và thời gian trở lại, ba người mỗi người một hướng, lần lượt rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

“Trong rừng có khác. Nhìn đâu cũng toàn cây với cây.” Uri giọng thanh chủy thủ rẽ đường, thông thả bước từng bước.

“Lâu lắm rồi ta mới được cảm nhận lại hương vị của rừng. Tuyệt thật.” Yukino nheo mắt ngồi trên vai Uri, dáng vẻ vô cùng hưởng thụ.

“Từ giờ đến lúc trở về còn khoảng bốn tiếng nữa. Không biết có gặp được ba người kia không?”

“Nguoi đang nói ai cơ?”

“Nhóm Naruto, Sasuke và Sakura ấy.”

“À, mấy người đó...” Cặp mắt hẹp dài của Yukino khẽ híp. “Ta còn chưa lần nào được chính thức gặp bọn họ. Cũng thật tò mò.”

“Ha ha, yên tâm. Sớm muộn gì các người cũng sẽ biết nhau thôi mà.” Uri dừng lại trước một thân cây, vén vấy ngồi xuống.

“Nghỉ ngơi chút đi, ta cần chỉnh lại trang phục và đầu tóc. Hoạt động trong rừng với bộ dạng này thật không ổn chút nào.”

oOo

“Cậu nhìn xem! Lại có kẻ sử dụng nhẫn thuật kinh khủng mức này sao?”

“Khuôn mặt của mấy cái xác trông như bị tan chảy vậy.”

“Dựa vào trang phục và giấy tờ tùy thân, đây rõ ràng là nhóm genin làng Cỏ đến tham gia kỳ thi.”

“Xác bọn họ nằm đây, trong khi không hề có thông tin báo vắng của bất cứ thí sinh nào.”

“Chuyện này không ổn rồi! Mau đi báo cho giám khảo Anko!”

oOo

Vụt.

Một mũi tên xé gió lao tới, ghim thẳng vào thân một con hươu.

“Lại trúng rồi Uri! Tuyệt quá!” Yukino nhảy cẫng trên vai nàng, cái đuôi nhỏ lắc qua lắc lại, hiển nhiên vô cùng phấn khích.

“Nhỏ giọng thôi. Có người nghe thấy bây giờ.” Uri xoa xoa búi tóc, khẽ nhắc nhở nó, lại đi tới bên xác chú hươu con, đem theo tất cả những con thú vừa bắt được gom lại cùng một chỗ. “Hm ~ nhiều đây hẳn là đủ cho chúng ta ăn trong vài ba ngày. Giờ thì... cần tìm một thứ nữa thôi.”

“Là nước à?” Yukino hiếu kỳ hỏi.

“Không, chuyện đó đã có Daiki lo rồi. Nhiệm vụ của ta chỉ là tìm thức ăn.”

“Vậy chẳng phải xong rồi sao? Người còn định đi đâu nữa?”

“Ha ha, cái đó ~ người sẽ biết ngay thôi mà.” Uri cười bí hiểm, đem tất cả những con thú vừa bắt được giấu vào bụi rậm gần đó. “Đặt tạm chúng ở đây vậy. Lát nữa chúng ta quay lại xử lý sau.”

Thời gian dần trôi qua. Hai tiếng.

Một người một thú đi lòng vòng ngang dọc, rẽ qua đủ mọi đường, rốt cuộc khi tới trước một thân cây to cao không thấy ngọn, Uri mới hài lòng dừng bước.

“Yukino, người nhìn thấy mấy chùm hạt nhỏ màu xanh phía trên kia không? Trèo lên hái xuống đây.” Nàng chỉ vào một nhánh cây, cẩn thận dặn dò. “Tránh đề bị gai đâm đó.”

“Không thành vấn đề.” Yukino mặc dù không biết nàng muốn hái mấy cái đó làm gì, nhưng cũng không thắc mắc, trong chớp mắt bay vọt lên cây.

Uri im lặng đứng phía dưới quan sát, nghi hoặc nhíu nhíu mày.

Suốt quãng thời gian vừa rồi nàng đã đi một đoạn rất xa, còn vòng vèo ngang dọc đủ chốn, những vẫn chẳng thấy tung tích đội 7.

Từ sau vòng thi viết, nàng cùng hai đồng đội tạm thời phải đến ở tại đại sứ quán làng Lá nhằm đảm bảo an toàn tuyệt đối cho đến trước vòng hai, đến nay vẫn chưa có cơ hội gặp lại mấy người Naruto.

Vốn nàng dự định sau khi vào khu rừng này sẽ tới tìm bọn họ, sau đó hai đội cùng kết nhóm và tìm đường đi tới tòa tháp. Nhưng với tình hình này... có lẽ trong ngày hôm nay cũng chưa thể gặp được. Hi vọng bọn họ không gặp chuyện gì bất trắc.

Đi vòng quanh này giờ, Uri cũng đã được trải nghiệm sự nguy hiểm của nơi đây. Đúng như Anko nói, trong khu rừng này, thứ không thiếu nhất chính là độc vật. Nàng thậm chí còn gặp cả một tổ kiến đầu đạn cùng với vài con Fer-de-lance. Ngoại hình của chúng cũng không khác mấy so với trước, vẫn vô cùng ghê tởm. Chẹp.

Đang lúc nàng lơ đãng suy tư, khóe mắt liếc thấy một vật tròn nhỏ toàn thân xanh thẫm đang lao tới bên này với tốc độ ánh sáng, theo bản năng nắm chặt thanh kunai.

Phập.

Tiếng da thịt bị cắt rở rệt vang lên. Con vật lạ bị ghim chặt vào cây, thân mình chia làm hai nửa.

“Không sao chứ?” Một giọng nam trầm thấp lạnh lẽo vang bên tai Uri.

Nàng ngẩng đầu, bắt gặp ngay bóng dáng một thiếu niên có mái tóc đen dài cùng làn da trắng nhợt. Trên trán hắn đeo băng đầu mang biểu tượng Konoha, kết hợp với khuôn mặt lạnh lẽo nghiêm túc đến cứng nhắc, quả thực trông như một phiên bản khác của Sasuke. Chỉ có điều, cặp mắt người này rất đặc biệt – nó có màu ngọc trai, và gần như không có đồng tử.

Một cái tên vụt xuất hiện trong đầu nàng.

“Hyuga Neji?”

Nghe nàng nói chính xác tên mình, Neji không khỏi ngạc nhiên. “Cô biết tôi sao?”

“Khụ.” Uri ho khan. “Tôi có nghe về anh. Anh là genin có thành tích đứng đầu trong lớp học sinh năm ngoái.”

“Vây... cô là người làng Lá à?”

“Phải.” Lại nghe câu này lần nữa rồi! Uri than thầm.

“Đấu với tôi một trận đi.”

Hả????!!!!

Nàng thiếu điều ngã nhào ra đất. Tên này... có vấn đề gì không vậy? Theo lẽ thường, nếu hắn biết mình cùng làng thì hắn sẽ không gây khó dễ chứ?!

“Anh... đùa vậy không vui đâu.”

“Cô nhìn mặt tôi giống đang đùa lắm à?” Neji nhếch mép.

“Nhưng... có đấu với tôi cũng chẳng ích lợi gì cả, tôi không giữ mặt thư.”

“Chuyện đó không quan trọng. Thứ tôi cần là một trận đấu.”

Nói ra câu này, đến Neji cũng phải ngạc nhiên. Có chết cậu cũng không nghĩ tới lại có ngày mình chủ động đòi đánh nhau với người khác, hơn nữa còn là một cô bé. Nếu Lee hay thầy Guy biết chuyện này, e là sẽ kỷ thị cậu dài dài mất.

Nhưng có điều, người đang đứng trước mặt cậu đây... lại chẳng phải một cô bé bình thường.

Thân thủ và ánh mắt của cô ta lúc đi săn hoàn toàn là bộ dạng của một sát thủ ngầm. Cách thức tiêu diệt, động tác phóng dao và cả phương pháp thu dọn tàn cuộc đều cực kỳ dứt khoát tàn nhẫn. Bản thân cậu hoàn toàn tin tưởng nếu vừa rồi mình không ra tay, con sóc gai kia cũng sẽ nhanh chóng bị xử tử.

Nguồn sức mạnh nguy hiểm ẩn giấu trong thân thể mảnh mai đó quả thực đã kích thích ý muốn chiến đấu của cậu. Nếu không phải được tận mắt chứng kiến khi tình cờ dùng bạch nhãn quan sát khu vực này, Neji tuyệt đối không thể tin lại có người dùng sát chiêu với một tốc độ đáng kinh ngạc như vậy.

Loại người đó... nếu đối đầu, sẽ là tình cảnh thế nào đây? Neji âm thầm tự vấn.

Nhưng tính cậu vốn thẳng, nghĩ gì nói đó, tới khi nhận ra thì đã buông lời tuyên chiến mất rồi.

Yukino ngoáy ngoáy đuôi từ trên cây nhảy phóc xuống, mang theo không ít hạt nhỏ. Nhìn thấy Neji, nó vô cùng bình tĩnh giả trang thành một sủng vật ngoan hiền, ngồi yên trên đầu vai cô chủ, còn giả bộ kêu lên vài tiếng khe khẽ.

Uri dờ khóc dờ cười đón nhận đám hạt màu xanh, cất vào giỏ, sắp xếp xong đâu đấy mới quay lại nhìn đàn anh cứng đầu đứng đằng kia, nhíu mày suy nghĩ một lời từ chối.

“Đủ rồi.” Neji đột nhiên lên tiếng. “Xin lỗi vì đã hơi đường đột. Nếu có duyên, chúng ta sẽ gặp lại trong vòng thi tiếp theo. Đến lúc đó, tôi hi vọng chúng ta có thể đấu một trận công bằng.”

“...” Uri mở miệng định nói gì đó, đột nhiên, trong cơ thể cảm nhận được một cỗ năng lượng mạnh mẽ khuếch tán.

Viên ngọc nàng cất trong ngực áo lúc này đang lặng lẽ phát sáng, đồng thời, quanh thân nó tỏa ra một nguồn năng lượng vô cùng mãnh liệt, dần dần kết lại thành một bức chắn dung.

Đối mặt với hình ảnh này, Uri không khỏi biến sắc.

Đây là...

Fuu.

[Không ổn rồi Yukino! Một người trong nhóm của ta gặp rắc rối.]

[Nhóm nào cơ? Làng Lá hay làng Thác?]

[Hai người làng Thác ấy.]

[Bọn họ đang ở đâu?]

[Ta không biết. Dựa theo định vị trên viên ngọc, vốn có thể xác định được vị trí đứng. Nhưng có vẻ cậu ấy gần kiệt sức rồi, chỉ còn rất ít chakra chống đỡ.]

Như để mình chứng cho lời của Uri, hình ảnh trên viên ngọc đột nhiên nhạt dần, sau đó tắt hẳn.

Cái quái gì đây?!

Cậu ấy đã đụng phải ai thế này?

Nắm viên ngọc trong tay, sắc mặt Uri không khỏi ngưng trọng.

Ban đầu, nằng giao thứ này cho hai người đó vốn chỉ để đề phòng khi cả đội đang tách ra mà vô tình gặp phải đối thủ mạnh, thì sẽ gọi đồng đội tới giải nguy. Bản thân nằng thực sự không hi vọng có lúc phải dùng tới nó.

Nhưng không ngờ nhanh như vậy đã... xem tình hình hiện tại, nguồn chakra do Fuu truyền tới cực kỳ yếu ớt, điều này đại biểu tính mạng cậu ấy cũng đang bị đe dọa! Nếu không tìm được trong thời gian sớm nhất, e là...

Nhưng hiện tại tín hiệu đã ngắt hoàn toàn, chẳng lẽ thực sự phải dùng tới ‘thứ đó’ sao?!

“Có chuyện gì thế?” Neji đứng đối diện tinh tế nhận ra tâm trạng lo lắng của nằng, tốt bụng hỏi.

Ánh mắt Uri lóe lên. Phải rồi! Nhân thuật của tộc Hyuga nổi tiếng với khả năng nhìn xuyên thấu ở khoảng cách hàng trăm dặm, có thể...

“Đi thôi Hyuga – san! Tôi cần anh giúp một chuyện!”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

“Phù.”

Bên dòng suối nhỏ, Daiki ngồi xếp mấy bình nước, vẻ mặt phức tạp nhìn viên ngọc vừa thoáng tỏa hơi ấm trên tay.

“Kẻ nào có thể làm cho con quái vật đó phải gửi lời cầu cứu nhỉ?” Hắc khê lầm bầm.

Sự thật là kể từ khi sinh ra tới nay, bản thân Daiki cảm thấy, chuyện xui xẻo nhất hẳn gặp phải chính là chung đội với con nhóc quái vật tên Fuu này.

Cô ta căn bản chính là nguồn gốc của mọi rắc rối, suốt ngày trung cái bản mặt khó ưa, còn ra vẻ ta đây cao quý lạnh lùng. Người dân trong làng chỉ mong cô ta chết quách đi cho xong.

Thế nhưng... còn ai nhọ bằng hắc nữa?

Vô duyên vô cớ phải vào chung nhóm với cô ta, mang tiếng là thành viên cùng nhóm mà chẳng có cái gì gọi là phối hợp, đoàn kết. Đến khi làm nhiệm vụ còn phải nơm nớp lo sợ cô ta có đột nhiên phát điên tấn công mình không, thậm chí giờ phút này ngay cả muốn thi chunin cũng phải đảm bảo an toàn tính mạng cho cả đội. Đó là chưa kể tới được đây lại gặp phải sự cố bất ngờ, xuất hiện thêm một con nhóc làng Lá mảnh mai gầy yếu nhìn đã biết chẳng có tý năng lực.

Haizz... hắc đúng là xui xẻo hết sức.

Đã vậy, cứ mặc kệ hai người đó thôi. Nếu tình cờ bọn họ gặp phải đối thủ mạnh và bị giết, cũng chẳng có gì nghiêm trọng cả. Cùng lắm thì năm sau hẳn thi lại, chung đội với người khác. Ha ha.

oOo

“Liên đan : Sa Thời Vũ.”

“Thổ độn : Thổ Lưu Đại Hà.”

“Phong độn : Vô Hạng Sa Trần Đại Đột Phá.”

“Hỏa độn : Hỏa Long Tiền.”

“Sa phục cữu.”

“Quyết trùng điệp.”

Thời điểm Uri tìm đến nơi, toàn bộ vùng đất quanh đây đều phủ một lớp đất bụi dày đặc, ánh sáng của các nhẫn thuật thỉnh thoảng lóe lên, cho thấy bên trong là một trận quyết đấu long trời lở đất.

“Chakra của bọn họ... thật kinh khủng!” Cảm nhận được cỗ năng lượng khổng lồ bao quanh cả vòng chiến, nàng không nén nổi kinh ngạc.

“Người thanh niên tóc đỏ kia là genin làng Cát phải không? Cậu ta có vẻ rất mạnh.” Neji đứng bên nhận xét, giọng điệu có chút tán thưởng.

Nghe câu này, Uri không khỏi ngẩn ra. Thanh niên tóc đỏ? Làng Cát? Rất mạnh?

Ôi trời! Không phải chứ?

Nàng tập trung nhìn kỹ hơn. Xuyên qua lớp bụi mờ, bóng dáng từng người một hiện rõ ra trước mắt.

Quả nhiên, kẻ vừa ra tay chính là Gaara – một người trong nhóm ba chị em làng Cát!

Mặc dù khá ngạc nhiên về việc đụng độ cậu ta ngay ở vòng hai này, nhưng thứ khiến Uri cảm thấy ngạc nhiên hơn... là sự xuất hiện của...

Một đôi cánh.

Nó chính xác là những gì nàng đang chứng kiến.

Vẫn mái tóc màu xanh bạc hà, vẫn làn da ngăm khỏe khoắn, vẫn cặp mắt cam nổi bật. Nhưng lúc này, sau lưng Fuu lại xuất hiện thêm một đôi cánh màu xanh ánh đỏ. Nó vươn dài ra sau lưng cậu ta, nâng cả người bay lơ lửng trên không trung, cho đến khi bị một luồng gió lớn quật ngã xuống đất, đáp thẳng vào tảng đá bên cạnh.

“Hự...”

Khóe miệng Fuu trào ra một dòng máu. Cô khó khăn thở dốc, toàn thân bị chấn đến tê dại, cảm tưởng như xương cốt trong người đều vỡ ra. Đúng lúc này, trong lòng như có linh cảm gì đó, ngẩng đầu lên, liền thấy Uri cùng một người nữa đang đứng trên quan sát.

“A.” Cậu ta thấy hết rồi sao??!!

Chưa để cô suy diễn thêm thứ gì đó tệ hơn, Uri đã lao vụt xuống.

“Khà khà, tiếp viện đó sao?”

Bên phía đối diện, một giọng nói âm trầm vang lên, kết hợp với khuôn mặt dữ tợn cùng cặp mắt khát máu cuồng sát, quả thực trông kinh khủng đến cực điểm.

Rạt. Rạt.

Vài tiếng động lạ vang lên, dưới chân bọn họ, cát như có linh tính vươn tới bám chặt quanh thân thể, tốc độ nhanh đến khó tin.

“Sa phục cữu?” Uri nhìn đám cát vây quanh mình, nhúu mày lẩm bẩm.

“Khà khà, ta còn tưởng ai. Thì ra là con bé hôm thi viết.” Gaara nhìn nàng chằm chằm, giọng điệu lạnh lẽo mang chút giễu cợt. “Một chút kỹ năng thu thập thông tin cũng không có, còn để đồng đội phải dang đáp án tới tận nơi. Người đứng là hạng người vô dụng.”

“Oh, vậy sao?” Uri một bên đỡ Fuu dậy, một bên liếc nhìn Gaara đang cao giọng nói, khóe môi thoáng hiện một nụ cười như có như không.

“...” Temari nghe em trai chỉ trích, sắc mặt không khỏi cứng đờ. Dù sao, ngày hôm qua, chính cô cũng phải nhờ Kankuro chuyển đáp án. Hiện tại Gaara không khách sáo nói toạc ra như vậy, chẳng khác nào tát thẳng mặt cô.

Nhưng, cho dù cô có bất mãn thế nào, cũng chẳng ai rảnh rỗi đếm xỉa tới.

[Uri, thằng nhóc này là thứ quái quỷ gì thế? Năng lượng của nó thật bất thường.]

[Người cũng thấy vậy sao?]

[Đương nhiên, mà không chỉ mình cậu ta đâu. Cả cô bạn có cánh của người nữa. Chúng làm ta nhớ tới một thứ năng lượng thực sự không dễ chịu chút nào.]

[Tạm gác chuyện đó qua một bên đi, ta cần giải quyết mớ rắc rối này đã. Nhờ người trông chừng Fuu.]

[Được.]

Thỏa thuận xong, Uri đặt Yukino xuống, sau đó quay đầu bước tới chỗ Gaara.

“Gừ... gừ...” Nhìn đồng cát của mình hoàn toàn bị vô hiệu hóa, Gaara trừng mắt giận dữ.

“Tại sao lại muốn giết chúng tôi?” Uri trực tiếp bỏ qua bộ dạng hung ác của cậu ta, bình thản chất vấn.

“Vô nghĩa.” Gaara gầm gừ. “Ta giết người còn cần có lý do sao? Bất cứ kẻ nào chướng mắt ta, đều phải chết.” Theo động tác tay của cậu, cát lại trào lên như thủy triều, tạo thành một đầm lầy không đáy, cô gắng lời kéo cơ thể nhỏ bé của Uri. “Giờ thì chẳng còn thời gian để người lo chuyện người khác nữa đâu, đồ vô dụng.”

“...” Uri cảm nhận từng trận sóng cát dồn ép lên người mình, mang theo cảm giác ngọt ngào khó chịu làm cho sắc mặt nàng không khỏi âm u.

Bực mình quá! Phải nhanh chóng kết thúc trận đấu này thôi! Dây dưa ở một nơi toàn cát thật không ổn tí nào.

“Phong độn : Phong Trần Thuật.”

Bụi đất mờ mịt bốc lên, đồng cát đang vây quanh Uri bị cỗ năng lượng gió hất tung, bay tán loạn trong không khí.

Mọi người xung quanh chứng kiến đòn phản công bất ngờ này, không khỏi kinh ngạc tròn tròn mắt.

“Muốn giết người hay không là việc của cậu, nhưng chấp nhận chết hay không là việc của chúng tôi. Hiện tại, chúng tôi không muốn đấu ở đây. Dây dưa thế này đối với cả hai đều không có gì tốt. Huống hồ...” Nàng khẽ liếc qua hai cuộn giấy trên tay Kankuro. “Đội của các cậu đã đủ tư cách vào được tòa tháp. Nếu cậu vẫn kiên trì muốn đối đầu, đợi vòng sau rồi nói.”

“Phải đấy Gaara, em xem...” Chứng kiến uy lực của đòn phong độn vừa rồi, trực giác Kankuro cho biết đây là một đối thủ khó chơi. Bản thân hắn ngay từ đầu cũng không tán thành hành động gây hấn này của Gaara, lúc này liền thuận theo lên tiếng.

“Gaara, dù sao em cũng đã xử lý xong con bé tóc xanh kia rồi, chúng ta không cần thiết phải dây dưa ở đây nữa. Coi như chị cầu xin em, làm ơn...” Temari thấy em trai dường như ngày càng có xu hướng hưng phấn muốn đánh tiếp, giọng điệu chuyển sang van nài. Dù sao, từ trước tới giờ, cô chưa từng có hứng thú với các cuộc tranh chấp như vậy.

“...”

Không gian rơi vào trầm mặc, không có tiếng ai đáp lại.

Sau một lúc lâu, Gaara nghiêng đầu thờ hất, về mặt kim nén thu lại tất cả cát vào bình hồ lô.

“Lần sau gặp lại... ta nhất định không tha cho người.” Cậu trừng mắt để lại một câu trước khi cùng nhóm Temari rời khỏi.

“...” Phía trên kia, Neji nhận ra đã tới giờ phải quay lại điểm tập hợp, có chút lo lắng không rõ, nay thấy mọi chuyện bất ngờ kết thúc như vậy, khóe môi khẽ nhếch, không tiếng động rời đi.

Trên bãi đất rộng lớn thoáng chốc chỉ còn lại hai người.

Fuu tựa thân vào gốc cây, đôi cánh sau lưng đã biến mất, trên người tro bụi hàng đồng vết thương lớn nhỏ, ánh mắt buồn bã nhìn vào khoảng không trước mặt.

Uri lấy ra một lọ thuốc trị thương, đi tới thoa cho cô nàng.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Ah...” Nhớ tới thảm trạng khi chết của các genin làng Mưa, toàn thân Fuu không khỏi căng thẳng. “Tớ đi ngang qua chỗ hắn, bắt gặp ngay lúc hắn đang

giết người, bộ dạng vô cùng kinh khủng. Sau khi giết chết ba người kia, hắn nói với đồng đội rằng cảm thấy chưa đủ và dùng cát tấn công tở.”

“À, ra là vậy. Chuyện này xui xẻo thôi. Không sao rồi.” Uri cười an ủi.

Nhìn nàng như vậy, đáy mắt Fuu là một mảnh phức tạp.

“Bạn không sợ sao?”

“Chuyện gì?”

“Tôi... có cánh đấy.”

“Đó là điều khác thường, chứ không đáng sợ.”

Nghe câu trả lời dứt khoát này, Fuu không khỏi ngỡ ngàng. “Bạn thật là một người kỳ lạ! Chomei từng nói rằng cậu sẽ không mù quáng như những người khác, ban đầu tôi còn không tin.”

“Chomei? Đó là ai vậy?” Uri vẫn đang thoa thuốc, nghe tên lạ liền thuận miệng hỏi.

“Là bạn của tôi.” Fuu cười, vẻ mặt có chút tinh nghịch. “Nó cũng đáng yêu giống như hồ ly nhỏ của cậu vậy, suốt ngày còn tự xưng mình là ‘số 7 may mắn’. Chỉ tiếc... không phải lúc nào muốn cũng có thể gặp được.”

“Tại sao?” Nghe cách so sánh của cậu ta thì có vẻ ‘Chomei’ không phải người, vậy mà lại có thể nói chuyện ư?

Quả nhiên, còn chưa để Uri kịp suy đoán, Fuu đã thông thả nói ra một tin tức động trời.

“Vì nó là Bijuu.” Hải lòng thấy được vẻ kinh ngạc hiếm có trên khuôn mặt Uri, Fuu vui vẻ nói tiếp. “Còn tở... là Jinchuuriki Thất Vĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Thời gian dần trôi.

Hoàng hôn bắt đầu buông xuống, những tia nắng mặt trời dần biến mất, thay vào đó là sự ngự trị của bóng đêm.

Dưới một tán cây cao, Anko thờ dốc bắt lấy tay người đã từng là thầy của mình, ngoan tuyệt dùng kunai đâm xuyên qua cả hai bàn tay, ghim chặt vào thân cây phía trước.

“Orochimaru, hôm nay, cả ta và ngươi sẽ cùng chết tại đây.”

Còn chưa đợi cô kết xong thủ ấn, người phía trước đột nhiên biến thành một đám đất vụn, nhanh chóng tan chảy.

“Anko, nên nhớ, ngươi là một ninja ưu tú của cái làng này.” Giọng Orochimaru vang lên từ phía sau. “Ngươi không nên sử dụng những thuật cấm ta từng dạy ngươi mới phải.”

oOo

Không khí trong rừng lúc đêm tối quả thực không hề dễ chịu, nhất là đối với các genin đang căng thẳng từng giây từng phút để bảo vệ mạng sống. Đứng trước hoàn cảnh nguy hiểm trùng điệp này, đa số mọi người đều lựa chọn im lặng ẩn mình và giảm thiểu tất cả những tác nhân có thể thu hút sự chú ý, mang đến họa sát thân.

Tuy nhiên, ở một góc của khu rừng, từng trận ánh sáng rực rỡ hiện lên, đám lửa với sắc vàng nổi bật được thổi bùng trong đêm tối, vô cùng bắt mắt.

Không chỉ thế, từ hướng đó còn xuất hiện từng trận mùi hương thơm nức mũi của thịt thú nướng, kích thích dạ dày trống rỗng của không ít đội ninja đang có ý đồ... cướp giật.

Cũng không thể trách bọn họ. Trong hoàn cảnh tất cả đều phụ thuộc vào thiên nhiên này, việc tìm kiếm thức ăn thường chỉ đơn giản là hái quả dại, xuống sông bắt cá hoặc bẫy chim chóc. Vấn đề đi săn thú rừng còn phụ thuộc nhiều vào yếu tố may mắn, vì không phải cứ bước ra ngoài là có thể gặp thú được. Bọn họ đã lùng sục rất nhiều chỗ quanh đây, nhưng ngay đến bóng một con khỉ cũng không thấy. Aizzz...

Mặc kệ tâm tư rối rắm của những kẻ đang ẩn nấp, nhóm người Uri vẫn thản nhiên như không, thông thả giải quyết đồng đồ ăn của mình.

“Hm...” Yukino cắn một miếng thịt thỏ, híp mắt kêu khẽ, dáng vẻ lười biếng hường thụ.

“Uri, giao cho cậu phụ trách khoản thức ăn quả là một quyết định đúng đắn. Xem đi, chẳng còn nhóm nào trong khu rừng này có được món ngon như chúng ta đâu.” Daiki cười ha hả, đắc ý nói, hoàn toàn không có một chút xấu hổ khi để một cô bé đi săn bắt.

“Uri, cậu làm sao mà ướp được cả gia vị vào đây thế?” Fuu cảm một xiên thịt hươu vàng sém đang tỏa hương cay nồng, hiếu kỳ hỏi.

“Trong rừng này đâu thiếu thứ gì chứ. Lúc này bắt thú xong, tớ rảnh rồi đi tìm một ít hạt tiêu thôi.” Uri cười, đối với kết quả nhận được hiển nhiên khá hài lòng.

Sau sự kiện lúc chiều, Daiki làm như không biết chuyện Fuu gặp nạn, cười ha ha nói rằng mình vì mãi tìm nguồn nước nên không để ý đến viên ngọc.

Cả Fuu và Uri đều chẳng thèm vạch trần cái lý do đầy kẻ hở đó của cậu ta, thống nhất với nhau rằng sau khi ăn xong sẽ cùng đi tìm đội 7.

Đối với anh bạn được mệnh danh là Jinchuuriki Cửu Vĩ đó, trong lòng Fuu vô cùng chờ mong. Dù sao, theo cô biết, các Jinchuuriki thường bị mọi người xa lánh hắt hủi. Trong hoàn cảnh đó, lại vẫn có người có thể giữ được tính cách vui vẻ rạng rỡ sao?

“Đi thôi.”

Bầu trời đã vào đêm, tối mịt. Sau khi dập tắt đồng lửa và sắp xếp lại những thứ cần thiết, ba người một hồ ly chậm rãi di chuyển, động tác nhìn như tùy ý, kỳ thực đều vô cùng cảnh giác, sẵn sàng phản công bất cứ lúc nào.

Nói ra, hành động chơi nổi ngày hôm nay của bọn họ cũng không phải không có chủ đích. Vừa nhóm lửa thật lớn, vừa nướng thịt thật thơm. Chuyện này đến kẻ ngốc nhìn vào cũng biết là đang thu hút sự chú ý, thành ra lại chỉ ẩn núp quan sát chứ không tùy tiện tấn công. Kết cục, chiến lợi phẩm bọn họ thu được chỉ là hai cuộn mật thư khác nhau, đến từ hai đội genin... mạnh động của làng Thác.

Đối với việc tấn công ninja làng mình, cả Fuu và Daiki đều không có ý kiến. Dù sao, hai người họ, một người bị cả làng hắt hủi, một người luôn theo chủ nghĩa an toàn cho bản thân, đương nhiên không có lý do gì để cảm tình xen vào mà tha cho địch thủ được.

oOo

“Hu hu...” Dưới gốc cây lớn thỉnh thoảng vang lên từng trận nức nở. Một bóng dáng nhỏ bé với mái tóc hồng đặc trưng quỳ rạp xuống, sợ hãi ôm lấy cậu bạn đang dần mất ý thức. Cách đó không xa, một người bạn nữa của cô cũng đang lơ lửng, toàn thân chỉ được cố định bằng một thanh kunai đâm xuyên qua áo, ghim chặt vào thân cây phía sau.

Bóng dáng nhỏ nhoi tro tro trong đêm tối, giữa khu rừng rộng lớn này phá lệ cô độc.

Sakura chậm chạp đứng dậy, toàn thân vì sợ hãi mà run rẩy không ngừng, cố gắng từng bước đỡ lấy Sasuke và Naruto vào trú trong một hang động nhỏ.

Lúc này, thực sự trong lòng cô chỉ mong rằng mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay là một cơn ác mộng. Từ đầu đến cuối bọn họ chưa từng gặp phải quái nhân có cái lưỡi dài ngoằng cùng cơ thể tách được cả đầu kia, chưa từng gặp con rắn khổng lồ góm ghiếc, chưa từng bị sát khí đè ép đến không thở nổi, Sasuke cũng chưa từng bị dính lên người cái ấn chú kỳ lạ đó,... và còn thật nhiều thứ khác.

Nhưng, bất kể cô có mộng tưởng thế nào, sự thật vẫn là sự thật. Hai người bạn của cô đều đã bị tấn công, và đang bất tỉnh nằm ở nơi này.

Nghĩ tới chuyện đó, Sakura suýt nữa không kìm được bật khóc.

Uri – chan! Cậu đang ở đâu? Tới đây cứu chúng tớ với!!!

oOo

“He he, đã xác định được mục tiêu.”

“Theo lệnh từ Orochimaru – sama, chúng ta sẽ tấn công vào lúc rạng sáng, đối tượng là Uchiha Sasuke.”

“Nhưng nếu hai đứa kia cản đường, ta giết chúng được chứ?”

“Tất nhiên.”

oOo

Đội của Uri một đường thẳng tiến, ngoài ý muốn không hề đụng độ thêm bất cứ ai, nhưng di chuyển một thời gian dài, thể lực cũng có chút không chịu nổi.

Dừng chân dưới một gốc cây, Fuu nhìn bộ dạng Uri bồn chồn lo lắng, lấy làm lạ hỏi.

“Sốt ruột thế này thật chẳng giống cậu chút nào? Chúng ta đang trên đường đến tòa tháp, sớm muộn gì cũng sẽ gặp ba người bọn họ thôi. Cậu đừng lo lắng quá.”

“Tớ... không biết nữa.” Uri nhíu nhíu mày. Từ sau chuyện của Fuu lúc chiều, nàng càng ý thức rõ hơn về sự nguy hiểm đến từ con người. Trong vòng thi này, thí sinh được quyền giết hại lẫn nhau. Chỉ mong bọn Naruto không gặp đối thủ nào quá kinh khủng. Như Gaara chẳng hạn.

Có điều nàng không ngờ tới, kẻ mà nhóm bọn họ gặp phải... còn đáng sợ hơn Gaara gấp nhiều lần...

“Nếu cậu đã lo lắng như vậy, chi bằng chúng ta đi nhanh hơn một chút. Có lẽ sẽ nhanh chóng tìm được bọn họ.” Fuu nhiệt tình đề nghị.

Nhìn hai đứa con gái mới lúc chiều còn giữ thái độ dè chừng nhau, bây giờ đã thân thiết như bạn lâu năm, Daiki âm thầm hừ lạnh một tiếng, trong lòng vô cùng khinh thường.

Con quái vật này đúng là đồ phản bội, cô ta có còn nhớ mình ở làng nào không? Dựa vào cái gì mà bắt hắn phải cùng đi nhập hội với bọn làng Lá???

Đối với bất mãn nồng đậm của Daiki, Fuu trực tiếp từ chối cho ý kiến. Dù sao tên tiểu nhân này cũng chỉ là loại dám nghĩ không dám làm, có bất mãn đến đâu cũng chẳng thể làm gì cô được, qua vòng hai này bọn họ cũng không cần hợp tác nữa, đường ai nấy đi. Giờ chịu đựng một chút là ổn.

Về phía Uri, ban đầu nàng chỉ cho rằng Daiki là một kẻ nhất gan háo sắc, nhưng không ngờ hắn còn có thể bỏ rơi đồng đội vô tư như vậy. Đời này nàng hận nhất là chính là loại người đó, hạo cảm đối với hắn đã sớm về số âm.

“Đi thôi.” Sau khi nghỉ ngơi đủ, bọn họ liền tăng nhanh tốc độ lên đường, mục tiêu vẫn là hướng tòa tháp.

oOo

“Này! Sao các cậu có thể bình thản như vậy chứ? Mặt trời đã lên rồi, chúng ta lại sắp phải trải qua một ngày dài đằng đẳng trong khu rừng quái quỷ này đây.”

“Cậu có nôn nóng đến mấy cũng vậy thôi, chúng ta cần phải có mặt thư để tiến vào tòa tháp.”

“Vậy hãy mau đi tìm những đội khác nào, những đội yếu kém hơn chúng ta!”

Làm gì còn đội nào yếu hơn chúng ta?! À, cũng không hẳn... “Đội của Naruto đấy.”

“Giữ chứ?” Ino vừa nghe, không nhịn được liếc mắt khinh thường. “Cậu đúng là đang trí mất rồi Shikamaru! Trong cái đội đó, Sakura và Naruto đúng là yếu kém thật, nhưng họ có một siêu thiên tài Sasuke đấy! Còn nữa, chẳng phải Uri cũng rất mạnh sao?”

“Tớ không phủ nhận năng lực của hai người đó, nhưng... cậu từng thấy Uri chiến đấu rồi sao?”

“À, cái đó... không có. Chẳng qua... tớ linh cảm là cậu ấy rất mạnh.”

“Sao cũng được. Mà nhắc mới nhớ, trong đám tân binh ngày hôm qua không có cậu ta phải không?”

“Hình như vậy...”

Hai người đang nói, phía trên Choji cầm bịch bánh ngồi vắt vẻo trên cây, kinh ngạc nhướn mắt.

“Các cậu xem kia, bên kia... Sasuke đang bắt tỉnh, còn Sakura thì đang chiến đấu.”

“Cái gì???” Ino nhảy phóc lên cây, theo hướng tay chỉ thuận lợi quan sát toàn bộ tình hình.

Dưới tán cây, Sasuke và Naruto nằm bất động, bộ dạng thảm hại không chịu nổi, toàn thân xây xước khắp nơi. Một người thanh niên có ngoại hình khá kỳ dị với cặp lông mày nổi bật đang đứng chắn trước người Sakura, nhưng có vẻ đã bị thương khá nặng, không lâu sau thì lão đảo phủ phục xuống. Đối đầu với bọn họ là ba tên ninja làng Âm Thanh, vẻ mặt chúng vô cùng hung ác. Một tên trong số chúng lao tới túm lấy tóc Sakura, thô bạo giật mạnh.

“Trông ngươi đẹp hơn ta nhiều đấy. Đang cố trở thành ninja đây quyền rừ sao? Nếu đã có thời gian chăm chút cho mái tóc của mình, ngươi nên tập trung luyện tập mới phải! Giờ thì sao? Ngươi chỉ có thể ngồi chờ chết, thật quá thảm hại.” Kín gần giọng chỉ trích, tay lại tăng thêm lực.

Sakura đau đến phát khóc, trong lòng vừa tức giận vừa tủi hổ, cúi gằm mặt suy nghĩ tất cả những việc mình đã làm từ trước đến nay... thế nhưng chỉ toàn là đứng sau lưng người khác, chờ được bảo vệ.

Nước mắt cô từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, bàn tay run rẩy bắt lấy thanh kunai.

Sasuke, nghe nói cậu thích con gái để tóc dài. Mái tóc này, tớ nuôi đến ngày hôm nay chính là vì cậu. Nhưng... từ giờ... có lẽ tớ không thể giữ được nó nữa rồi...

Pháp.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Pháp.

“Kẻ nào?” Kin ôm bàn tay bị vũ khí cắt qua, nghiêng đầu quát.

Một bóng đen nhanh như chớp phóng tới ngay trước mũi cô nàng, kéo Sakura đang ngây người tránh về phía sau.

“U-Uri...” Trông thấy người vừa tới, Sakura kinh ngạc mở to mắt, thanh kunai trên tay cách một tiếng rơi xuống.

“Tớ đây, không sao rồi.” Nàng khẽ trấn an, trong lòng thầm may mắn vì tới kịp lúc. Daiki và Fuu cũng theo sát, trợ giúp nàng đưa Lee tới nằm cùng hai cậu bạn đang bất tỉnh.

“Giờ đây? Thêm vài con chuột nhất lo chuyện bao đồng nữa à?” Zaku ngao mạn cười một tiếng, nhìn họ đầy châm chọc.

“Không đâu Zaku. Bọn này...” Dosu cẩn thận đánh giá kẻ vừa đến, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

Kin ôm bàn tay chảy máu, tức giận trừng mắt nhìn đầu sỏ gây nên, khi thấy rõ mặt nàng càng thêm điên tiết, từ đầu đến cuối không hề cảm nhận được chút nguy cơ nào.

“Mau nằm xuống, Kin!” Nhận ra thứ sáng lờ lờ đang lao tới, Dosu giật mình hô to.

Nhưng đã muộn.

“A!!!!!!!!!!!!”

Sau vài giây ngắn ngủi, một vùng không gian xung quanh nơi này chỉ còn vang vọng tiếng hét kinh hoàng của Kin. Cô nàng như phát điên nhìn mái tóc vốn dài chạm đất của mình qua vài nhát cắt liên tiếp chỉ còn lưa thưa ngang mặt, lưỡi dao sắc bén thậm chí rạch lên má cô hai đường sâu hoắm, máu trào ra không ngừng.

“Ha... ha ha. Tóc của ta... tóc... tóc...” Đưa tay hứng lấy từng lọn tóc lớn đang rơi xuống, chẳng cần soi gương Kin cũng biết bộ dạng của mình thảm hại đến mức nào. Cô ả ngây người thì thầm, sau đó trợn ngược mắt, cứ thế ngất đi.

“...” Hội con gái thấy cảnh này, triệt để trầm mặc, mỗi người một suy nghĩ.

Sakura khóc mỗi giọt giọt, cảm thấy vô cùng may mắn vuốt vuốt mái tóc còn nguyên vẹn.

Ino ngây người nhìn động tác xuống tay vô cùng dứt khoát quyết tuyệt kia, cảm thấy vừa nể phục vừa sợ hãi.

Riêng Fuu, nhìn về phía Kin đang không chịu được đã kích nằm ngay đơ, khinh thường xì một tiếng. Đúng là làm lớn! Chỉ là cắt tóc thôi mà. Cỡ đó... ngắn tầm cô chứ mấy =.=

“Các người... tiếp tục?” Uri quay sang hai kẻ còn lại.

“Đừng vênh vao quá vậy nhóc con.” Zaku cười khẩy, bỏ qua bộ dạng thảm hại của Kin, tập trung nâng tay kết ấn.

Dosu ban đầu vốn muốn ngăn cản, sau đó lại thay đổi chủ ý, lao vút tới đối chiến với Fuu và Daiki. Hắn không biết tại sao bọn ninja làng Thác này lại giúp nhóm của Sasuke, nhưng bằng mọi giá, hôm nay hắn phải hoàn thành được nhiệm vụ.

Vụt. Vụt.

“Lại là thể thuật sao!” Nhìn Daiki nhảy thoăn thoắt né đòn, Dosu nhếch mép. “Đụng phải tao, mày tàn đời rồi.”

Hắn nâng cánh tay che đầy đầy những ống khí, dùng chính đòn đã đối phó Lee lúc nãy, khuếch đại âm thanh đến cực đại, tấn công thẳng vào màng nhĩ Daiki.

“Mau tránh ra, Daiki!!!!” Fuu ở phía trên hét lớn.

“Vô ích. Luồng âm thanh này không chỉ đi theo sự điều khiển của cánh tay, mà ta còn dùng chakra để làm cho nó luôn tấn công con mồi của mình.” Dosu vừa nói vừa thích thú nhìn khuôn mặt đau đớn của đối phương. Xem ra, mọi việc dễ dàng hơn hẳn tưởng.

Bụp.

“C-cái gì???”

Một phân thân?!

Bên phía Uri, không khí trái lại dường như rất hài hòa. Một người một hồ ly im lặng đứng cạnh nhau, đối diện là Zaku đang không ngừng khoe khoang tự đắc.

“Các ngươi có thể ra tay được đều nhờ vào chiến thuật đánh lên đề tiện đó mà thôi. Ngươi thực sự cho rằng có thể vượt qua tốc độ âm thanh của bọn ta sao? Nhìn đi, thằng ngu đang nằm bẹp dí dưới kia chính là minh chứng rõ ràng nhất cho sự thất bại đấy.”

“Vậy sao?” Uri hỏi, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ. Nàng nâng mắt nhìn thẳng vào Zaku, đôi đồng tử màu tím sâu thẳm. “Có vẻ ngươi rất tự hào về khả năng của mình, đặc biệt là cái tốc độ âm thanh đáng-ngưỡng-mộ đó. Vậy thì hôm nay, ta sẽ cho ngươi thấy một rào cản tốc độ, thứ mà âm thanh... vĩnh viễn không thể vượt qua được.”

Ngữ điệu càng về sau càng trở nên sắc bén, trong lòng Zaku dấy lên một nỗi bất an khó hiểu, hắn đề phòng quan sát khắp nơi, mở rộng lòng bàn tay tấn công Uri.

“Đoạn không ba. Trăm không cực sống.”

“Chắc, muộn rồi.”

ẦMMMM!!!!!!!

Sau một tiếng nổ đình tai nhức óc, toàn bộ vùng không gian bao xung quanh hai người bắt đầu rung chuyển, cây cối đổ rạp, trong không khí phiêu tán hai cỗ năng lượng đối chọi nhau, xen lẫn với nó là hàng chục tia sét nhỏ uốn éo như linh xà, toàn bộ đều chuyển hướng tập trung tấn công vào một điểm.

“Cái gì?” Động tĩnh bên này hiển nhiên rất thu hút sự chú ý. Dosu nhất thời mất cảnh giác, lập tức ăn một đòn của Daiki, ngã sấp mặt.

“Cái đó... là Lôi độn sao?” Trố xong Dosu và Kin, những người còn lại mới có cơ hội quan sát tình hình.

Phía sau tầng đất bụi dày đặc, luồng ánh sáng màu tím dần tiêu thất. Một bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc bước chậm ra, bỏ lại người thanh niên đang nằm bất động. Mọi chuyện sẽ chẳng có gì đáng nói nếu như từ bãi đất trống phía sau không trời lên một con người.

Cảm nhận thêm được đạo hơi thở này, Uri lập tức cảnh giác nhảy phóc lên một cành cây, quay đầu đối diện với kẻ lạ mặt.

Đó là một người đàn ông có làn da vô cùng nhợt nhạt, mái tóc đen dài đến ngang hông. Hắn sở hữu đôi mắt màu hổ phách với đường sỏ dọc trong con ngươi và vết dài màu tím quanh mắt – những đặc điểm làm người ta không tự chủ liên tưởng đến một con rắn.

“A! Chính là hắn!” Nhìn rõ chân dung kẻ đã ám ảnh mình chỉ sau vài giờ gặp mặt, Sakura sợ hãi kêu lên, cả người không tự chủ run rẩy liên tục.

Uri nhíu mày cảnh giác, tâm trạng nhanh chóng chuyển từ bất ngờ sang khó chịu.

Tên này tại sao lại xuất hiện ở đây chứ?

“Chà chà, năng lực ấn tượng đấy, cô bé.” Hắn phát ra một tiếng cười quái dị từ cổ họng, cặp mắt sắc bén không bỏ qua bất cứ hành động nào của nàng.

[Uri, tên này là ai vậy?]

[Cẩn thận một chút, hắn là bạt nhãn cá S của Konoha.]

[Cách hắn nhìn ngươi thật không thoải mái gì cả.]

Uri mím môi.

Yukino nói không sai. Bộ dạng Orochimaru lúc này như đang quan sát một con mồi vậy. Hơn nữa, theo lời ‘khen ngợi’ kia thì có vẻ hắn đã đứng đó quan sát từ trước rồi, nhưng lại cố tình che giấu khí tức. Thật nguy hiểm!

“Ngươi là ai?” Nàng ra vẻ nghi hoặc lên tiếng.

“Không cần thận trọng như vậy. Ta sẽ không hại ngươi.” Orochimaru cười cười, sắc mặt hắn vốn tái nhợt làm cho nụ cười đó càng thêm đáng sợ.

“Nếu không có chuyện gì nữa... ta đi đây.” Uri không đoán được mục đích của hắn, cảm giác này làm cho nàng vô cùng bất an.

“Từ từ nào, sao phải vội thế chứ?” Ước chừng chỉ trong một khoảnh khắc, cảnh vật xung quanh hoàn toàn thay đổi, chỉ còn lại mình nàng đối diện với bộ mặt vận vẹo của Orochimaru.

Này... sát khí? Hắn trở mặt nhanh vậy sao?!

Chưa kịp nàng kịp phản ứng, trong tay Orochimaru đã xuất hiện một thanh kiếm có phần đầu nhọn hoắt, thẳng tắp đâm về phía này.

Chết tiệt!

Uri vận chakra tăng tốc độ, tung người nhảy lên tránh, hiểm hiểm thoát được số phận bị bỏ đời.

[Yukino! Người đang ở đâu?]

[Chủ nhân, hiện chúng ta chỉ cách nhau một bức tường mà thôi. Tên kia... hắn sử dụng Thổ thuật rất mạnh.]

[Ta hiểu rồi, hiện tại có việc cho người đây. Lập tức nói Fuu thông báo mọi người rời xa chỗ này, càng nhanh càng tốt.]

[Nhưng còn người?]

[Đừng lo. Một lát nữa ta sẽ đuổi theo ngay.]

[Vâng.]

“Người chỉ biết né tránh thôi sao?” Phía trước không xa, Orochimaru vừa vung kiếm vừa nói, giọng điệu có chút giễu cợt.

“Đừng đùa! Né đòn cũng là cả một nghệ thuật đấy.” Uri cười nửa miệng, lời từ trong bao vũ khí ra một chuỗi kunai đã được mài sắc. Bề mặt chúng đều được phủ một lớp kịch độc, có thể phát tác ngay sau khi va chạm.

Vụt. Vụt. Vụt.

Liên tục từng thanh từng thanh được phóng không khác gì ngân châm, lực đạo cùng độ chính xác làm cho Orochimaru không khỏi âm thầm tán thưởng. Hắn nhoài người về phía trước, tách hẳn đầu ra phóng về phía Uri.

A!

Nhìn cái đầu đang điên cuồng lao tới, Uri một trận toát mồ hôi. Tên mặt rắn này sao lại chơi chiêu bắn bừa như vậy?!

Thời điểm cái lưỡi dài ngoằng của hắn chuẩn bị quấn lấy một thanh kunai, Orochimaru đột ngột chuyển hướng, hàm răng nhọn hoắt hướng thẳng về phía cổ nàng.

Pặc.

“Đừng hòng đụng vào ta!” Chấn động từ chỗ cắm dao khiến tay nàng run lên, dùng sức ghì chặt con dao vào hai hàm răng đang mở rộng ngay trước mặt.

Song phương giằng co một lúc, thời điểm bàn tay Uri dần tê liệt, bên tai truyền tới giọng nói của Yukino.

[Xong rồi Uri. Hiện tại mọi người đều đã di chuyển đến nơi an toàn.]

[Tốt.]

Nhìn đầu rắn đang bị ghim chặt, khóe môi Uri nở nụ cười lãnh khốc.

Orochimaru cảm nhận được điều gì đó không đúng, vội vã rút đầu lại. Nhưng từ vị trí tiếp xúc với con dao truyền tới một trận tê dại, sau đó là đau đớn lan khắp toàn thân khiến hắn không thể cử động được.

Ước chừng chỉ vài giây sau, trong không khí xuất hiện một cỗ năng lượng tím quý dị, sau cùng hóa thành một tiếng nổ.

BUMMMMM!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

“Này, vừa rồi là gì thế?”

“Hương đó chẳng phải chính là chỗ Uri vừa bị vây sao?”

“Không hay rồi!”

“Phải làm sao đây? Cậu ấy sẽ nổ tan xác mất.”

“Vớ vẩn. Biết đâu người tạo ra vụ nổ này là cậu ta.”

Đang lúc mọi người tranh cãi suy tới suy lui, dư quang khoe mắt Fuu liếc về một hướng, cao giọng quát.

“Kẻ nào đang nấp ở đó? Ra đây ngay!”

“A...” Thật xui xẻo! Bị phát hiện rồi!

Ino, Choji cùng Shikamaru chậm chậm nhảy xuống, vén cành cây bước về phía mọi người.

“Là các cậu sao?” Sakura nhìn thấy họ, kinh ngạc hỏi.

“A ha ha, chào. Tụi này... tỉnh cờ... đi ngang qua đây...” Đón nhận ánh mắt sắc lẹm của Fuu, Ino có chút chột dạ, đảo đảo mắt tìm cách chuyển đề tài.

“Các người... đang làm gì ở đây?”

Bất thành linh, phía sau truyền tới một giọng nói. Mọi người giật mình quay đầu lại, thiếu chút nữa kinh ngạc hô lên.

Sakura là người đầu tiên lấy lại tinh thần, lập tức nhào tới, vui mừng hỏi. “Cậu tỉnh rồi sao Sasuke – kun?”

Sasuke trầm mặc không nói, đảo mắt quan sát một vòng những người xung quanh. Cậu chỉ mới ngủ một giấc, hiện tại mở mắt ra liền có nhiều người thế này? Ngoài Naruto đang bất tỉnh, xung quanh còn có Sakura, Ino, Choji, Shikamaru, Lee cùng hai tên làng Âm Thanh đang bị trói. Đứng cạnh họ còn có hai ninja đeo băng đầu của làng Thác cùng một con hồ ly chín đuôi.

Khoan đã!

Ninja làng Thác?

Không đợi cậu có thời gian suy nghĩ, trong cơ thể, từng cỗ nhiệt lưu bốc lên, từ vị trí ẩn chứa không ngừng tràn ra những đốm đen hình ngọn lửa, phủ lên mặt, lên cổ và cả người cậu, trông vô cùng đáng sợ. Tuy nhiên, cảm giác nó đem đến lại là...

“Sasuke!!!!” Sakura chứng kiến một màn này, kinh hãi la lên.

“Không sao, tôi cảm thấy một nguồn sức mạnh to lớn đang trỗi dậy trong cơ thể mình. Cảm giác thật... tuyệt vời. Chính hắn đã đưa nó cho tôi...” Sasuke chậm chậm quan sát những hạt lửa đen ngòm phủ khắp cơ thể, đôi mắt lóe tinh quang. “Giờ thì ta đã hiểu, ta là một kẻ báo thù. Vậy nên kẻ cả có phải bán linh hồn cho quỷ dữ đi nữa, ta vẫn phải tìm kiếm sức mạnh cho mình.”

Khoảnh khắc cậu thốt ra câu này, quanh cơ thể như có một luồng khí chất tà ác bao phủ khắp xung quanh, mọi người đứng đó đều cảm nhận được từng trận hàn khí lạnh lẽo.

“Chà, tuyệt thật.” Phía bên kia, Orochimaru nhìn thấy cảnh này, nở nụ cười đắc ý. “Ta đúng là không nhìn lầm nó, cơ hội sống sót chỉ có 10%, vậy mà cũng qua được.”

Đứng đối diện cách đó không xa, Uri cũng nhìn thấy bộ dạng Sasuke, cau mày hỏi. “Người đã làm cái quái gì với cậu ấy vậy?”

“Đừng lo lắng, một món quà nhỏ thôi mà.” Hắn bình tĩnh đáp, quay lại nhìn vùng đất đã nổ tan tành dưới chân cùng với vài mảnh thịt vụn dùng thoát xác còn sót lại, trong chớp mắt cả thân mình tan vào không khí, chỉ để vọng lại một câu. “Vốn còn muốn chơi thêm chút nữa, nhưng tiếc là hết thời gian rồi. Tạm biệt. À... có thể hạ độc được ta, người là người đầu tiên đấy.”

“...” Uri từ đầu đã biết sẽ không thể giết được hắn dễ dàng như vậy, nên cũng không có gì bất ngờ. Nàng thoáng liếc qua vùng đất vừa bị mình tàn phá, nghiêng đầu định chạy tới chỗ mọi người.

Cạch.

Một vật hình tròn nhỏ rơi trên mặt đất, xoay vài vòng rồi dừng lại. Định thần nhìn kỹ, thì ra đó là một chiếc nhẫn. Bề mặt nó phủ một màu tím sẫm, phía trên có khắc chữ ‘Sora’.

“Hừm?” Uri bước tới nhặt chiếc nhẫn lên, chăm chú quan sát.

Đây là...

oOo

“Lee!!! Tỉnh lại! Tỉnh lại mau!” Nhìn thấy hành động bạo lực của người nào đó, mọi người không hèn mà cùng ném tới một ánh mắt cảm thông cho cái cổ đáng thương của anh chàng chân mày rậm.

“Oh... Tenten? Sao cậu lại ở đây?” Mơ hồ nhận ra cô bạn nóng tính, Lee ngây ngốc hỏi.

“Cậu thật là... sao lại dễ bị đánh tới nông nổi này hả?!”

Nghe câu hỏi này, đầu óc Lee thoáng tỉnh ra một chút, trong đầu như dội lại tiếng cười ngạo mạn của đám người làng Âm Thanh.

‘Màng nhĩ của con người sẽ bị thủng khi chịu một lực tác động trên 150 decibels, và nếu như ống bán khuyên nằm sâu bên trong tai bị hư hại, người sẽ bị mất thăng bằng, không thể cử động theo mong muốn trong một khoảng thời gian ngắn.’

‘Ta có thể tự do điều khiển làn sóng siêu âm và áp suất không khí, dù có là đá cũng có thể đánh nát, đưa không khí vào trong lòng đất để tạo nên tấm đệm cũng chỉ là chuyện nhỏ, thuật của bọn ta khác xa so với kỹ thuật ngu ngốc của người đó.’

‘Một chiêu taijutsu cỡ nhỏ cũng dám đem ra dùng, đúng là nực cười.’

Từng hành động, từng lời nói hiện về rõ ràng trong tâm trí, tàn nhẫn đâm thẳng vào lòng cậu.

Thấy vẻ mặt Lee đột nhiên ảm đạm đi, Tenten cũng biết cậu ta đang nghĩ tới cái gì, thờ dãi an ủi.

“Thôi nào, phần chấn lên! Cứ xem như đây là kinh nghiệm cho cậu đi, dù sao trận hôm nay bọn người đó tấn công bằng âm thanh đã là một bất lợi với cậu rồi.” Thề thuật sư rất kỹ với những chiêu sóng âm, vì năm giác quan của họ rất nhạy. Bọn người đó lại còn chơi ba đánh một nữa, đúng là khinh người quá đáng.

“Tớ biết rồi...” Lee gật gù đầu, rồi chợt nghĩ tới gì đó, quay đầu hỏi. “Phải rồi, lúc nãy tớ nhớ là có một cô gái rất mạnh đã đến đây.”

“À, kia phải không, Neji đang nói chuyện với cô ta.” Tenten chỉ về một hướng, nơi có một nam một nữ đang đứng đối diện nhau trò chuyện.

“Chào đàn anh, lại gặp rồi.” Uri cười nói. “Tôi vẫn chưa gửi lời cảm ơn tới anh nữa, ngày hôm qua thực sự nhờ anh giúp rất nhiều.”

“Chỉ là tiện tay thôi.” Neji nhàn nhạt đáp, cặp mắt màu ngọc trai dưới ánh mặt trời như phát sáng lấp lánh.

Hai người lại hàn huyên mấy câu, sau đó quay sang chào hỏi nhóm Ino cùng Fuu, không khí vô cùng hài hòa vui vẻ.

Trong lúc này, không ai ngờ tới, giữa Yukino và Kurama lại đang diễn ra một cuộc trò chuyện sắc mùi thuốc súng.

[Tên của ta đã rất lâu không ai nhắc tới rồi. Không nghĩ tới nhãi con như ngươi cũng biết.]

[Nhãi con sao? Ngươi nghĩ mình là ai hả tên ngoại tộc đáng ghét! Ngươi cho rằng cứ mang trên mình chín đuôi là thành viên tộc Kyuubi chúng ta sao?]

[Xi, ta còn hiếm lạ gì cái tộc rách nát của ngươi chứ? Chẳng phải nó đã bị tuyệt diệt từ ngàn năm trước sao? Biết đâu được ngươi lại là thứ chồn hoang thành tinh giả trang tuyết hồ ra vẻ cao quý?]

[Câm ngay! Ai cho phép ngươi xúc phạm gia tộc của ta? Để một kẻ như ngươi mang hình dáng cửu vĩ hồ đúng là sự sỉ nhục lớn nhất đối với Kyuubi.]

[Vậy thì sao? Ngươi có thể làm gì đây? Sức mạnh quyết định tất cả. Có ngon thì nhào vô phân thắng bại.]

[Được thôi! Giỏi thì lăn ra đây mau!]

[...]

[Sợ rồi sao? A ~ ta suốt thì quên mất. Hiện tại làm sao ngươi ra ngoài được? Chừng nào thoát khỏi phong ấn rồi nói tiếp thì hơn. Thật đáng thương.]

[Ranh con chết tiệt!]

[Đang tự nói ngươi sao thẳng nhóc hỗn láo?]

[Ngươi cứ chờ đi! Một ngày nào đó ta ra khỏi đây, việc đầu tiên ta làm sẽ là xé xác ngươi.]

[Tốt thôi, ta chờ ngày đó.]

Nói xong, không nhìn tới vẻ mặt tức giận kia nữa, Yukino thoát khỏi tiềm thức, bước nhanh về phía Uri.

Lúc này xung quanh chỉ còn lại vài người. Nhóm của Neji và Ino đã rời đi. Sakura mãi bám lấy Sasuke hỏi thăm sức khỏe, Fuu và Daiki đứng nói chuyện, còn lại là Naruto vừa tỉnh giấc sau tiếng gầm giận dữ của Kurama.

“Mọi người mau trốn đi! À không, mau nằm xuống đi!” Cậu hét toáng lên, nằm rạp trên mặt đất, cảnh giác nói. “Hắn... hắn ở đâu rồi?”

Sakura ngán ngẩm nhìn cậu bạn, gào to. “Ngừng được rồi đó Naruto! Phải nhìn xung quanh đã chứ! Đúng là đồ ngốc!”

“A...” Naruto hoàn hồn, đảo mắt quan sát một vòng xung quanh. “Uri – chan!!!! Cậu tới đây lúc nào vậy?”

“Mới nãy thôi.” Uri cười đáp, tâm trạng khá vui vẻ. Nàng quay sang hai người kia, cười giới thiệu. “Đây là Naruto, người mà tớ đã kể với các cậu. Còn Naruto, hai bạn này là Fuu và Daiki, đến từ làng Thác Nước.”

“Oh...” Naruto đứng thẳng người dậy, tròn mắt quan sát hai người, rất nhanh liền cười tươi nói. “Rất vui khi được gặp các cậu, cảm ơn các cậu đã giúp đỡ Uri...” Nhà chúng tôi.

“Xin chào.” Fuu cũng cười, trong lòng vô cùng mừng rỡ khi gặp được một Jinchuuriki thân thiện như vậy. “Là Uri giúp đỡ chúng tớ mới phải.”

“Ha ha, tớ biết mà. Uri – chan rất giỏi.”

“Im đi Naruto.”

“Hề? Không phải chứ? Cậu đang đỏ mặt sao?”

“Làm gì có!”

“Rõ ràng tớ thấy vậy mà.”

“Cậu nhìn lầm rồi. Mà thôi, ba người cứ ở đây làm quen đi. Tớ tới xem Sasuke một lát.”

Uri nhanh chóng nói, sau đó lùi tới chỗ Sasuke đang ngồi.

Ban nãy, trước khi nàng kịp quay lại, Sasuke đã dùng sức mạnh có từ ấn chú, đánh trọng thương Kin và Dosu. Hiện tại những đốm lửa đen phủ trên người cậu ta đã tiêu tán gần hết, chỉ còn duy nhất một dấu ấn phía trên cổ, đường vân trưng tự sharingan.

“Kẻ đó đã làm thế nào để gieo ấn chú vào người cậu vậy?” Uri ngồi xuống.

“Hắn trực tiếp cắn vào cổ tớ.” Sasuke nhướn mày đáp.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Trên bãi đất rộng lớn, sáu cặp mắt tròn tròn nhìn vào cuốn trục thư trên tay Naruto.

“Aizz... có vẻ vận may của chúng ta đến sai thời điểm rồi.” Sakura ngán ngẩm lầm bầm.

“Sai thời điểm?” Uri có chút nghi hoặc.

“Ừm, vì ban đầu trục thư của đội bọn tớ là cuốn ‘Thiên’. Sau đó vào rừng gặp gã quái dị kia, bị hắn đốt mất rồi.” Sakura gật đầu trả lời.

“Giờ mà ‘đội bọn tớ’ chứ? Uri và chúng ta vốn cùng đội cả mà, Sakura – chan!” Naruto bất ngờ kháng nghị.

“A, phải rồi, tớ xin lỗi.” Sakura cúi đầu cười gượng gạo.

“Bỏ đi, đó không phải vấn đề chính. Có lẽ cũng sẽ có đội gặp tình cảnh như chúng ta, có thể đối với họ mà.” Uri nhìn hai quyển trục đều là ‘Địa’, chậm rãi nói.

“Phải đó phải đó, nếu không đối được, chúng ta cũng có thể đi cướp mà. Các cậu không biết đâu, cuộc thi này dễ hơn mình tưởng rất nhiều. Tới qua bọn

tớ lấy được hai quyển trục kia chỉ nhờ một ít độc phần thôi đó.” Fuu hớn hờ reo lên, bộ dạng khác hoàn toàn với lần đầu gặp mặt. “Hiện tại chúng tớ sẵn sàng giúp các cậu đến cùng.” Cô quay sang Naruto, nháy nháy mắt.

“He he, cảm ơn cậu nhiều, Fuu.” Anh chàng tóc vàng hoe vẫy tay cười.

Nhìn bọn họ náo nhiệt như vậy, Uri cũng cảm thấy vui vẻ, chút tiếc nuối vì trục thư không khớp cũng nhanh chóng tan biến.

Ban đầu, nhóm của nàng, Fuu cùng Daiki được phân cho cuốn Địa thư. Sau đó nhờ hạ gục được hai nhóm ninja khác nên tình cờ có thêm cả Thiên thư lẫn Địa thư. Trừ đi cuốn trục của nhóm nàng thì vẫn còn dư một cuốn ‘Địa’. Ban này, trước khi Dosu chạy đi, hẳn đã ném lại một cuốn trục, không ngờ cũng lại là ‘Địa’.

“Hiện tại mới qua ngày thứ hai mà thôi, chúng ta còn khá nhiều thời gian, cứ hướng thẳng về tháp, chắc chắn sẽ đụng độ vài nhóm.”

Liền như vậy, mọi người thống nhất ở lại nghỉ ngơi một chút, sau đó cùng nhau lên đường.

oOo

“Akamaru vẫn còn run sao?”

Trong phòng chờ tĩnh lặng, giọng nói của một cô gái vang lên, có thể thấy bên cạnh cô còn có hai người, một trong số họ đang ôm một chú cún nhỏ.

“Nó sợ hãi là phải thôi. Ngày hôm qua nếu không có cô gái kia đột nhiên xuất hiện, người bị tấn công chắc chắn là chúng ta.” Anh chàng đeo cặp kính râm tối màu và áo khoác cao cổ màu xanh biển từ từ nói.

“Chết tiệt! Tên ninja làng Cát đó thật sự là genin sao? Hắn giết người như giết một con kiến vậy.” Chủ nhân của chú chó nhỏ – Kiba – tức giận lên tiếng.

Hiển nhiên, ba người này chính là đội genin số 8 được Kurenai cử tới tham gia kỳ thi.

“Vậy nghĩa là cô gái kia sẽ chết sao?” Hinata lo lắng hỏi.

“Có thể lắm, cứ nhìn cách tên kia giết nhóm ninja làng Mưa là đủ biết hắn tàn nhẫn thế nào.”

Nói đến đây, Kiba cũng có chút hối hận. Đội của bọn họ may mắn cướp được mật thư chỉ ngay sau khi vòng hai bắt đầu, lẽ ra đã có thể an bình tới được tòa tháp. Chỉ tại cậu nhất thời ham chiến không suy nghĩ, đi theo dõi trận đánh của mấy người kia. Kết quả là suýt nữa bị thủ tiêu. Đúng lúc đó có một cô gái cũng tình cờ đi ngang, liền cứu vớt thay bọn họ lãnh nạn.

Nghĩ tới cái chết oan ức tức tưởi đó, Kiba không khỏi lạnh xương sống.

Cô gái ơi, tôi nhất định sẽ cầu nguyện cho cô sớm siêu thoát. Làm ơn đừng về ám tôi nhé!

oOo

“Hơ... hắt xì!!!”

“Cậu bị cảm rồi sao?”

“Không có, chắc kẻ nào đang rửa tớ rồi.” Fuu xoa xoa mũi, không tự chủ liếc một cái về phía Daiki.

“...” Này này! Cái ánh mắt đó của cô là có ý gì thế hả?

“Các cậu à, chúng ta đi đường này có đúng không? Sao mãi chẳng thấy một bóng người nào cả.” Naruto ngó nghiêng ngó dọc.

“Cứ tin tưởng tớ! Chuyện gì chứ riêng khoản dò đường thì tuyệt đối không sai được!” Fuu vỗ ngực đảm bảo. “Ra khỏi vách núi này sẽ là đường mòn, khả năng cao là có các đội ninja nấp sẵn xung quanh. Các cậu nhớ cẩn thận một chút.”

Nhìn Fuu hòa đồng thân thiện với mọi người như vậy, Uri cũng thấy vui, trong đầu nàng như vang lên từng câu nói trong buổi trò chuyện ngày hôm qua của họ.

Qua tiếp xúc, nàng có thể thấy rõ, bản chất con người Fuu hoàn toàn không phải lạnh lùng khó gần như cô ấy từng thể hiện, mà ngược lại, trong các trường hợp nguy hiểm, cô ấy sẽ chẳng màng tới mâu thuẫn xung đột mà sẵn sàng ra tay cứu giúp người khác. Hơn nữa, theo lời Fuu nói, cô còn từng có ước muốn sẽ kết được trăm bạn.

Biến đổi lớn như vậy... đều là đến từ sự cố của người tên ‘Shibuki’ ư?

Đang lúc nàng im lặng tự hỏi, bên tai chợt vang lên một tiếng xé gió sắc bén. Một thanh kim châm nhọn hoắt lướt qua người bọn họ, ghim sâu vào thân cây trước mặt. Tốc độ của nó nhanh tới mức mọi người chỉ kịp nhìn thấy một tàn ảnh.

“Đến rồi!” Naruto hưng phấn nói, muốn xông lên trước nhìn rõ bộ dạng đối thủ.

“Chà, vội gì chứ?” Một bóng người vô thanh vô tức lại gần cậu, giọng nói nhẹ như gió vang lên.

“Ngươi!” Cảm nhận được dưới cổ có vật gì đó sắc lạnh đang kề sát, thân mình Naruto cứng đờ, trong giây lát hoàn toàn bị chế trụ.

Mọi việc xảy ra hết như nó phải thế, nhanh đến mức mọi người hoàn toàn không kịp làm ra hành động gì can thiệp.

“Giờ thì sao? Chỗ này các ngươi có sáu người, vậy ít nhất là hai quyền trục. Đưa ra đây, hoặc tên này sẽ chết.” Kẻ đang nói là một ninja làng Mura, cô ta ngẩng cao đầu ra lệnh với những người đang đứng, tay thuận thế rạch một đường máu nhỏ trên cổ Naruto.

Nhìn thấy người bạn mới quen của mình bị như vậy, sắc mặt Fuu nhanh chóng trở nên lạnh lẽo, nhắm mắt lại, tiềm thức bí mật xâm nhập vào một nơi.

“Con bé tóc xanh, cầm lộn xộn!” Một tên trong nhóm đôi phương nghiêm mặt quát lớn.

Gì chứ?!

Fuu cùng Uri hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt không giấu nổi kinh ngạc. Năng lực che giấu của Fuu có thể qua mặt được cả các giám khảo trong cuộc thi viết, hiển nhiên không thể coi thường. Vậy mà mấy người này liếc mắt một cái đã có thể nhận ra sao?

Nghĩ tới đây, Uri càng thêm nghiêm túc đánh giá đối thủ.

Dựa vào thái độ của bọn họ, không khó để nhận ra kẻ đang khống chế Naruto chính là đội trưởng. Hai tên còn lại gồm một nam một nữ, không loại trừ khả năng chúng là ninja cảm nhận.

Nhưng... kỳ lạ nhất ở đây vẫn là hai chỗ.

Thứ nhất, chúng không hề quan tâm đến việc đội các nàng có cuốn ‘Thiên’ hay ‘Địa’, vừa tới liền ép buộc giao ra. Điều này có thể do chúng cần cả hai, hoặc đối với chúng, trực thư loại nào đều không quan trọng.

Thứ hai, năng lực của bộ ba này rõ ràng không tệ chút nào. Tên đội trưởng có biệt tài về tốc độ, hành xử thần không biết quỷ không hay. Kunoichi cảm nhận kia không chỉ phản ứng nhanh nhạy, mà còn có khả năng phân tích dao động chakra chính xác nhất, nhận ra cả bí thuật ẩn hình của Fuu. Còn lại là một thanh niên chưa xuất chiêu lần nào, nhưng dựa vào hình thể to cao lực lưỡng đó, ít nhất có thể biết thể thuật của hắn ăn đứt các nàng. Một đội như vậy không lý nào đến giờ vẫn chưa cướp được mật thư, ngược lại còn bản cùng tới mức đâm đầu vào khiêu chiến với nhóm sáu người các nàng. Dù sao, ba đấu sáu, cho dù mạnh đến đâu cũng vẫn có bất lợi.

Chỉ có thể nói... bọn này rõ ràng đã có đủ trực thư, nhưng vẫn tiếp tục tấn công các đội khác!

“Đừng có ngăn người ra đó nữa, đến cùng các ngươi có chịu giao ra không hả?” Giọng nói của ả đội trưởng bắt đầu trở nên mất kiên nhẫn, nghiêng răng tăng thêm lực cổ tay.

“A...” Cảm nhận được đau đớn khi da thịt bị cắt, Naruto khẽ nhíu mày, nhưng ánh mắt vẫn hướng về phía đồng đội, hô to. “Đừng lo cho tở, cứ tập trung tấn c...”

Bốp.

“Cầm miệng lại và an phận làm một con tin đi! Ở đây không có chỗ cho ngươi lên tiếng.”

“...” Lau đi vết máu ở khóe miệng, Naruto ngẩng đầu nhìn kẻ vừa đánh mình, trong mắt như có lửa giận hừng hực bốc lên.

“Làm sao bây giờ?” Sakura vô cùng lo lắng. “Mấy người này ra tay không kiêng dè chút nào cả. Họ sẽ giết cậu ấy mất.”

“Cho nên việc chúng ta cần làm là nhanh chóng hạ gục bọn chúng.” Uri nhìn mấy người, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh. “Nhưng trước khi thực hiện được điều đó, phải giúp Naruto thoát khỏi giam cầm đã.”

“Bằng cách nào?”

“Chúng ta sẽ...” Câu nói của Uri bị cắt đứt bởi một tiếng hét thảm thiết đến từ ả trưởng nhóm làng Mura.

Mọi người đồng loạt quay đầu lại, cảnh tượng trước mắt khiến họ giật bắn người.

Toàn thân Naruto đang được bao phủ một luồng ánh sáng màu đỏ đậm, vết cắt dưới cổ nay đã biến mất không tung tích. Đôi con ngươi hiển thị rõ một đường kẻ dọc đang gắt gao nhìn theo bóng dáng ả ninja vừa bị đánh văng. Vài vệt râu mèo hai bên má cậu kéo dài ra cùng với hàm răng sắc nhọn lia chia cang khiến cậu ta trông dữ tợn như một con thú.

“Lại nữa rồi.” Sasuke nhíu mày lăm lăm.

“Cậu nói cái gì?” Fuu kích động xông tới, gắt gao nhìn chằm chằm Sasuke. “Cậu ta... từng bị như thế rồi sao?”

“Phải. Ngày hôm qua trong lúc đánh nhau, cậu ấy cũng biến thành như vậy. Chỉ có điều... quanh người không có luồng ánh sáng đó.”

“Rồi sau đó làm thế nào mà cậu ấy quay lại bình thường được?” Fuu gấp gấp hỏi.

“Chuyện này...” Sasuke có chút mơ hồ.

“Là hấn!” Sakura xen vào. “Chính kẻ tấn công bọn tớ ngày hôm qua, hấn đâm vào bụng Naruto và thi triển một thuật gì đó rất lạ, sau đó thì cậu ấy ngất xỉu và trở lại hình dạng bình thường.”

Thi triển một thuật gì đó?

Chỉ có thể là thuật phong ấn mà thôi!

Bản thân là một jinchuuriki, Fuu thừa hiểu sức mạnh của một vũ thú khi phát tác sẽ khủng bố đến mức nào. Nhưng nó chỉ tốt khi vũ chủ đã khống chế được cỗ năng lượng đó. Hiện nhiên, trường hợp của Naruto, cậu ta chưa hề điều khiển qua lần nào cả. Việc rò rỉ chakra cứu vũ hấn là do kích động quá mức.

Nói gì thì nói, tuyệt đối phải ngăn cậu ta lại trước khi cứu vũ hoàn toàn chiếm được quyền kiểm soát.

“Dừng lại, Fuu.” Ngay khi cô chuẩn bị bước lên, một cánh tay bất ngờ chắn ngang trước mặt.

“Uri? Cậu định làm gì?”

“Ồ làng tở, sự tồn tại của cứu vũ là một bí mật. Hiện tại, phong ấn chỉ bị lỏng thôi, chúng ta ngăn nó lại là được. Đừng kinh động mọi người.” Nói xong, nàng đưa mắt nhìn xuống Yukino. “Người có thể, phải không?”

[Tất nhiên rồi.] Yukino ngoe nguẩy mấy cái đuôi đằng sau, trong mắt hiện lên chút hứng thú.

Kurama chết giẫm! Giờ người được ra ngoài như ý nguyện rồi đấy. Chỉ tiếc là... không lâu đâu.

Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

“Grừ.”

Phía bên kia, Naruto đang trong trạng thái gia tăng cả về thể lực và tốc độ, không chút khó khăn hạ gục được tên trưởng nhóm.

Thấy tình hình đó, hai đồng đội của ả lập tức nhào lên, dự tính liên kết tấn công Naruto.

“Thủy độn : Âm Khí Thủy Khiên...”

Bốp.

Sau cú đánh này là tiếng hét thảm thiết không kém của cô nàng ninja cảm nhận. Toàn bộ phần má trái của cô ta bị móng vuốt cào rách, máu tuôn ra như suối, cánh tay đang kết thủ ấn cũng bị chấn gãy, lòi cả đầu xương.

“Khôn kiếp! Làm gì đi chứ?” Nhìn tên đồng đội của mình cứ nghệt mặt đứng đần ra, ả tức giận gào thét.

“Còn làm gì bây giờ? Đụng phải mấy kẻ khó chơi rồi. Rút mau.” Tên kia lại gần đỡ lấy ả đội trưởng, sau đó lao thẳng tới đám người Uri bên này, về mặt vô cùng thành khẩn.

“Các người còn thiếu quyền trục nào không? Tôi đưa cho mấy người. Làm ơn tha cho chúng tôi.”

“Hả? Người nói thật không?” Sakura liếc mắt hoài nghi.

“Thật. Ở đây tôi có rất nhiều, mấy người thiếu cuốn nào, tôi đưa ngay cuốn đó.”

Nhìn thấy hần từ trong túi lấy ra một đồng trục thư cả ‘Thiên’ lẫn ‘Địa’, mọi người không khỏi mơ hồ. Bọn này... gom nhiều vậy là để dành cho trường hợp như vậy phải không?

“Được, chúng tôi cần cuốn ‘Thiên’.” Sakura vừa trả lời, ngay lập tức nhận được cuốn mật thư như ý, mọi chuyện tốt đẹp hơn cả tưởng tượng.

Chứng kiến việc này, Uri cũng không có ý kiến. Nàng rời mắt khỏi nhóm người đó, tập trung quan sát nguồn năng lượng mạnh mẽ đến từ cữu vũ, gặt đầu ra hiệu cho Yukino.

Đứng đằng xa, nhận được hiệu lệnh này, Yukino tung người nhảy lên trước, trực tiếp đối mặt với cặp mắt đỏ ngầu của Naruto.

“Tiếc thật đấy bé cưng, với tình trạng của ngươi hiện tại, có làm cách nào cũng không xé xác ta như đã nói được đâu.”

Dứt lời, nó nâng hai chi trước lên, lựa chỗ khuất tầm nhìn của đội Uri bên này, bắt đầu thiết lập phong ấn.

Buổi tối.

“Um...”

“Cuối cùng cậu cũng tỉnh, Naruto.”

“Sakura – chan? Chuyện gì đã xảy ra vậy? Kẻ địch đâu rồi?”

“Cậu không nhớ gì sao? Chính cậu đã đuổi chúng đi đó.”

“Thật vậy ư? Mà... mọi người đâu cả rồi?”

“Bọn họ đang tản ra xung quanh tìm thức ăn. Đêm nay chúng ta sẽ nghỉ ở đây, sáng sớm mai xuất phát.”

“Aizz... nhắc tới đồ ăn mới nhớ, tớ đói quá đi mất! Hay chúng ta cũng đi đâu đó tìm phụ mọi người đi?”

“Nhưng... bọn họ quay lại không thấy chúng ta sẽ rất phiền phức đó.”

“Không sao đâu mà! Đi nhanh thôi, một lát lại quay về đây. Cũng không thể ngồi không như vậy chứ.”

“C-cậu nói phải.”

Thống nhất xong, hai người liền xếp gọn lại đồ đạc, sau đó hướng bừa về một nơi trong rừng, đi thẳng

“Cô giám khảo đó cũng không lừa chúng ta nhỉ. Có đầy quả dại này. Cả nắm nữa.”

“Đừng hấp tấp Naruto! Ai biết chúng có độc hay không?”

“Không sao đâu mà, cậu nhìn đi.” Naruto bứt một gốc nấm nhỏ màu trắng đục đưa cho Sakura, bản thân cũng cầm lấy một cây ăn thử.

“Ngon thật đó! Vị của nó ngọt ngọt nữa.”

“Thật chứ?” Sakura có chút nghi ngờ.

“Cậu cứ ăn sẽ biết. Tớ không nói sai đâu.”

Nghe Naruto khẳng định như vậy, lại nhìn bộ dạng cậu ta ăn ngon lành, Sakura cũng có chút tin tưởng, nhìn cây nấm trong tay, chậm chạp đưa lên miệng cắn một miếng.

“Dừng lại đi. Đó là nấm độc.” Một bóng người vô thanh vô tức xuất hiện, ngăn lại động tác của hai người.

“Kia... anh Kabuto? Sao anh lại ở đây?” Nhận ra là người quen, Naruto suýt bỏ qua nội dung câu nói vừa nghe được. Cậu tròn tròn mắt đánh rơi gốc nấm trên tay, thân mình lay lắt. “Không phải chứ...”

Sakura cũng kinh hãi không kém. Cô nhìn nhìn cây nấm, lại nhìn sang Kabuto, chần chừ hỏi. “Làm sao anh biết đó là nấm độc?”

Còn chưa đợi được câu trả lời, bên cạnh, Naruto đột nhiên ôm bụng ngã ập xuống, thân mình co giật, mồ hôi không ngừng tuôn ra.

“Naruto! Cậu không sao chứ?” Thật sự ngộ độc rồi! “Anh Kabuto, anh có cách gì chữa cho cậu ấy không?”

Nhìn hai cô cậu đang chật vật trước mặt, Kabuto thoáng cười mỉm, nâng tay sửa lại gọng kính.

“Cách thì có thôi.”

oOo

“Ê? Hai người bọn họ đi đâu rồi?”

Fuu xách theo một ít thịt thỏ cùng chỗ đồ ăn còn dư tối qua, ngó nghiêng tìm kiếm. “Rõ ràng Sakura – san nói rằng sẽ ở đây canh chừng Naruto mà nhỉ? Không lẽ...”

Bọn họ bị kẻ địch tấn công?

Nghĩ tới khả năng này, sắc mặt Fuu thoáng chốc nghiêm trọng.

“Gì nữa thế?” Daiki thân mình treo ngược cành cây, nhảm chán hỏi. “Lũ làng Lá lại gây rắc rối chứ gì.”

“Đừng có nói như vậy. Bọn họ đã giúp chúng ta rất nhiều đấy!”

“Giúp được cái quái gì? Là chúng ta giúp họ hay họ giúp chúng ta đây?”

“Ngươi đừng có ích kỷ như vậy! Chẳng phải vừa rồi Naruto đã đánh đuổi nhóm genin làng Mura sao?”

“Đó là việc bọn hán phải làm! Nếu không đi chung thể này, chúng ta sớm đã tới được tòa tháp rồi. Là do giúp đỡ bọn hán nên mới để phí thời gian như vậy.”

“Hừ, bỏ đi. Ta không nói với ngươi nữa.” Fuu cau mày ngán ngẩm. Cái tên Daiki này... lá gan thật sự càng ngày càng lớn.

“Ê? Sakura – san?” Nhìn thấy mái tóc hồng nổi bật, Fuu chạy ào tới. “Nãy giờ cậu đi đâu vậy? Naruto đâu rồi?”

“Cậu ấy ở đây.” Kabuto bước lên, trên lưng là Naruto đang bất tỉnh.

“Lúc nãy cậu ấy ăn phải nấm độc, may nhờ có Kabuto – san hỗ trợ thuốc giải. Chỉ một lát sẽ tỉnh lại thôi.” Sakura giải thích, không quên một lần nữa cảm ơn Kabuto.

Bốn người chậm rãi bước về vị trí tập hợp, không lâu sau, nhóm của Uri và Sasuke cũng trở về. Nhìn thấy Kabuto, Uri nhướn mày liếc qua những người còn lại, chờ đợi một lời giải thích.

Sakura hiểu ý, thuật lại nguyên văn tất cả mọi chuyện, cũng giới thiệu luôn rằng bọn họ đã từng gặp Kabuto trước khi bắt đầu vòng một cùng với các tân binh khác.

“À, cảm ơn anh nhiều.” Uri cười chào hỏi, đoạn bước nhanh lại chỗ Naruto.

Đồng tử co, vã mồ hôi, nhịp nhanh, thất phé quản, chảy nước mắt,...

Những triệu chứng này, không nghi ngờ gì nữa, chính là do chất độc Muscarin có trong nấm Clitocybe Dealbata.

Kabuto, hẳn có thể điều chế ra một loại thuốc tương tự Atropin trong thời gian ngắn như vậy để tiếp cận bọn họ, quả nhiên không thể xem thường. Xứng đáng là trợ thủ đắc lực nhất của tên mặt rắn đó. Lần này hẳn tiếp cận bọn họ hẳn là để quan sát tác dụng của ấn chú trên cổ Sasuke đi?

Chắc, làm sao hẳn có thể ngờ được nãy giờ nàng cùng Sasuke rời đi, chính là để tập trung nghiên cứu cái nguyên án đó nhỉ?

Về phần Naruto, Yukino nói rằng nó phát hiện trên bụng cậu ấy có dấu vết của phong ấn bát quái, sau đó lại thêm một phong ấn ngũ hành. Đó vốn là thuật tạo ra một ấn phong cực mạnh được sử dụng để chặn hoặc làm nhiễu dòng chảy chakra của mục tiêu. Nhưng vì lý do nào đó, trong lúc Naruto bị à làng mura khống chế, Kurama lại có thể làm thoát chakra. Dù sao đi nữa, hiện tại, tình trạng cậu ấy xem như ổn định, chất độc trong nấm cũng sẽ không gây tử vong.

“Sao anh lại xuất hiện một mình ở đây?” Fuu hỏi, tay vói lấy mấy nhánh củi khô.

“À, tôi bị lạc mất đồng đội, hiện tại vẫn đang tìm đường đến tòa tháp.” Kabuto cúi đầu cười khỏ.

“Hay là anh đi cùng đội chúng em luôn đi. Nhiều người càng an toàn hơn mà.” Sakura hào phóng đề nghị.

“Chuyện đó... không phiền các em chứ?”

“Không đâu, nếu không phải anh ngăn cản kịp thời, tội em sẽ gặp nguy hiểm với mớ nấm đó mất.”

“Thật là... Sakura – san, cậu cũng không cần thận gì hết, rõ ràng cậu đã nói sẽ ở yên đó trông chừng Naruto mà.” Fuu lầm bầm. “May là hai người không sao.”

“Tớ xin lỗi, lúc đó Naruto tỉnh dậy, đòi đi dữ quá...”

“Được rồi, trời sắp tối rồi đó, đêm nay chúng ta sẽ nghỉ tạm trong khu rừng này, sáng sớm mai lên đường tới tòa tháp.” Uri cắt ngang. “Lúc này tớ có thấy một hang động cách chỗ này không xa, có lẽ có thể tránh được. Hiện tại chúng ta di chuyển đến đó nhé?”

“Được.”

Thống nhất với nhau xong, mọi người đánh thức Naruto dậy, sau đó cùng phân chia đồ đạc, di chuyển đến vị trí hang động.

Ban đêm trong rừng vô cùng lạnh lẽo, tiếng gió thổi xào xạc qua các tán cây khiến bầu không khí càng thêm phần quỷ dị. Tuy nhiên, điều đó dường như lại chẳng chút ảnh hưởng gì đối với nhóm người này, đặc biệt là khi họ đều đã có đủ mặt thư – điều kiện tiên quyết để vào được tòa tháp.

Bên đồng lửa, bảy người một thú ngồi quây quần bên nhau ăn thịt nướng, không khí hài hòa đến kỳ lạ.

Nếu có ai đó nhìn thấy cảnh này, tuyệt đối sẽ cho rằng họ là đi dã ngoại ban đêm chứ không phải sinh tồn giết chóc.

Kabuto vốn muốn chờ đợi thời cơ để thu thập thêm thông tin về năng lực của cậu bé nhà Uchiha, cũng như cách cậu ta sử dụng ẩn chú. Nhưng mọi việc thật sự không diễn ra như ý định của hắn. Trong suốt quãng đường bọn họ tiến tới tòa tháp vào buổi sáng hôm sau, không hề có bóng ai tấn công. Ngược lại, một số đội gặp phải bọn họ còn quay đầu chạy trốn chết.

Giải đáp nghi hoặc này của hắn, Fuu chỉ nhàn nhạt nói một câu.

“Bọn người này căn bản là đánh giá đối thủ bằng mắt, tất nhiên sẽ không mạo hiểm nhào vô ba đánh bảy.” Trừ khi chúng đã chuẩn bị thật nhiều trực thư để hồi lộ... như cái nhóm ninja nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

“Chào mừng các em đến với vòng ba của kỳ thi chunin.” Hokage Đệ Tam lớn tiếng nói với bảy đội ninja đang đứng trước mặt.

Chà, đông người quá! Ông già Hokage, thầy Iruka, thầy Kakashi, cả thầy của anh bạn chân mày rậm nữa! Có cảm giác tất cả những nhân vật lớn đều có mặt ở đây vậy!

Naruto ngó nghiêng xung quanh, thích thú nghĩ thầm.

Uri nhìn số lượng người còn sót lại, có chút suy tư. Cuộc thi này đúng là không đơn giản chút nào. Cái đội genin làng Mưa đã tấn công bọn họ lúc trước...

Không có ở đây.

“A! Cô, cô là...” Một giọng nói hốt hoảng đột nhiên vang lên từ phía sau, Uri quay đầu lại, thấy ngay một cậu nhóc ôm trong ngực một chú chó con đang trừng mắt kinh ngạc nhìn Fuu.

“Cái quái gì thế?” Fuu nhíu mày.

“À không, không có gì.” Kiba đón nhận ánh mắt đầy nghiêm túc kia, có chút chột dạ cười trừ, nhưng tận sâu trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ. Thì ra cô ta chưa chết!

“Xin... xin chào cậu... tớ...” Sau lưng Kiba, Hinata rụt rè nhìn sang, chậm chạp thốt từng chữ.

“...” Fuu thoáng liếc nhìn Uri. Mấy người này... rốt cuộc đang muốn nói cái gì vậy?

Ai biết được chứ! Uri nhún nhún vai.

Phía trên kia, Hokage Đệ Tam vẫn đang phát biểu. Ông cẩn thận phân tích rõ mục đích thực sự của kỳ thi này, sau cùng chốt lại một câu.

“Chính vì thế, đây không chỉ là một cuộc thi thông thường, mà còn là một trận chiến sinh tử để bảo vệ danh dự của làng, bảo vệ ước mơ của bản thân.”

Đệ Tam nói xong, mọi người phía dưới đều xôn xao hẳn, ai nấy không khỏi hồi hộp trước vòng thi sắp diễn ra. Đúng lúc đó, một ninja mặc trang phục jonin tiêu chuẩn bất ngờ xuất hiện, cúi đầu tạ lỗi với Đệ Tam, sau đó quay sang các thí sinh.

“Xin chào, tôi là giám khảo của vòng thi này – Gekkou Hayate.” Sắc mặt anh ta tái nhợt, hai mắt thâm quầng u ám, miệng còn ho không dứt. “Để tránh mất thời gian, tôi xin vào thẳng vấn đề. Các cô cậu có mặt ở đây sẽ tham gia vòng đấu loại trước khi quyết định ai là người bước vào vòng thi chính.”

Không đợi mọi người đặt câu hỏi, anh ta liền giải thích. “Như ngài Hokage đã nói lúc này, cuộc thi lần này có rất nhiều khách mời đến từ các nơi. Vì vậy không thể có quá nhiều trận đấu. Chúng tôi buộc phải giới hạn số thí sinh qua vòng đấu loại này. Hiện tại, ai cảm thấy không đủ khả năng hoặc gặp vấn đề về sức khỏe, có thể bỏ cuộc. Vì vòng thi sẽ bắt đầu ngay bây giờ, theo hình thức một chọi một.”

Hả?

Ngay bây giờ?

Vậy nghĩa là không có cả thời gian nghỉ ngơi, chuẩn bị sao?

Tâm trạng các thí sinh lên xuống không ngừng. Dù gì, cuộc chiến trong rừng chỉ vừa mới kết thúc, nay lại xuất hiện một vòng thi không báo trước thế này, họ đều có chút lo lắng.

“Sasuke – kun, cậu thật sự không sao ư?” Sakura nhìn dấu ấn màu đen trên cổ Sasuke, nghi ngờ hỏi.

“Tớ đã nói bao nhiêu lần rồi, tớ thật sự ổn.” Sasuke gằn giọng đáp.

“Nhưng dù gì đi nữa, cậu không thể thi với bộ dạng như vậy được! Ít nhất cũng phải để các jonin kiểm tra qua đã. Dấu ấn đó có vẻ rất nguy hiểm, lúc đó cậu đã đau đớn đến như vậy kia mà.”

“Cậu im đi! Cơ thể của tôi, tôi rõ hơn ai hết. Đừng nhiều chuyện xen vào.” Sasuke tức giận gạt tay Sakura. Khó khăn lắm cậu mới tới được đây, chẳng lẽ lại chỉ vì cái ấn chú chết tiệt này mà bỏ cuộc? Cậu không ham gì cái danh hiệu chunin, thứ cậu muốn là kiểm tra thực lực của mình đã đến đâu. Chỉ khi cậu thật sự mạnh lên, mới có thể thực hiện được ước mơ của mình – giết chết kẻ đó. “Sakura, xin lỗi, tôi biết cậu lo cho tôi. Nhưng hiện tại tình trạng của tôi đang rất ổn, Uri đã dùng thuật ức chế sự lây lan của ấn chú rồi.”

“Được, tớ biết rồi.” Sakura cười gượng. Lại là... Uri sao?

“Được rồi, nếu mọi người đã quyết định không ai bỏ cuộc. Hiện tại, vòng thi sẽ bắt đầu.” Hayate nói. “Chúng ta có tất cả 21 người, chia làm 10 trận đấu. Riêng ở trận thứ mười, người thắng sẽ tiếp tục đấu với người cuối cùng còn lại trong 21 thí sinh. Các trận đấu sẽ dừng lại khi một trong hai người bị knock out, tự nhận thua, hoặc chết. Tuy nhiên, một khi tôi tuyên bố trận đấu đã kết thúc, thì các cậu buộc phải ngừng lại. Điều đó nhằm tránh đi những cái chết không cần thiết. Còn bây giờ, mời nhìn lên phía bảng điện tử trên kia, nó sẽ hiển thị ngẫu nhiên tên của từng cặp thí sinh.”

Theo loạt ký tự không ngừng nhảy múa trên tấm bảng, thần kinh mọi người cũng căng như dây đàn, nín thở theo dõi.

Ting.

Màn hình kêu lên một tiếng rồi dừng lại, phía trên hiển thị rõ hai cái tên. Một là Fuu của làng Thác, hai là Akadou Yoroi của làng Lá.

“Hả? Trận mở đầu à.” Fuu tắc lưỡi.

“Cố lên nhé.” Uri mỉm cười bỏ lại một câu, sau đó cùng mọi người bước lên khu vực quan sát.

“Hai người sẵn sàng rồi chứ?” Hayate nhìn cặp thí sinh đang đứng đối diện nhau, tay thoáng vung lên. “Tôi tuyên bố : trận đấu thứ nhất, bắt đầu.”

Vừa nghe hiệu lệnh này, tên Yoroi đó đã lao vút tới, tung nắm đấm hướng thẳng mặt Fuu. Cô nhếch mép tránh được, thì thầm trừu tức.

“Vội vàng quá nhỉ, anh bạn?”

“Hừ.”

Hắn lơ đi không đáp, tay chân thoăn thoắt di chuyển qua lại, tiếp tục giáng hàng loạt đòn thể lực vào người Fuu. Fuu thì lại vận dụng tốc độ linh hoạt của mình, tránh đi toàn bộ.

Đứng trên cao, Uri chăm chú quan sát trận đấu, khi nhìn thấy cách tấn công của đối thủ, có chút kỳ lạ nhứ mảy. Tại sao... nàng cứ có cảm giác tên này đang cố chạm vào người Fuu thế nhỉ?

Hơ...

Không phải chứ? Nổi cả da gà.

Đột nhiên, nàng cảm nhận được một cỗ ánh mắt ghê rợn làm cho người ta khó chịu, đang nhìn chăm chăm vào người mình. Uri hơi nghiêng đầu, thấy ngay một tên ninja tóc dài buộc đuôi ngựa, khóe miệng treo một nụ cười chọc người chán ghét. Băng đeo trán của hắn mang ký hiệu làng Âm Thanh.

Ý khoan.

Làng Âm Thanh?

Bảy đội lọt vào vòng đấu loại lần này bao gồm một đội làng Thác, một đội làng Cát cùng năm đội làng Lá. Thế quái nào gã này lại có mặt ở đây? Dù sao

thì nhóm của Dosu vốn đã chết mất tên Zaku rồi, không thể vào đây được. Hơn nữa, cái loại ánh mắt kia, khiến nàng không tự chủ liên tưởng tới thằng cha mặt rắn gớm ghiếc đó.

A! Hắn còn cười nữa chứ, thật ghê tởm!

Dòng suy nghĩ của Uri bị cắt đứt bởi một loạt động tĩnh dưới sàn đấu. Chẳng biết từ khi nào, cánh tay Fuu đã bị nắm chặt, xung quanh vị trí đó còn có một luồng sáng nhạt bao quanh. Yoroï một tay giữ chặt Fuu, tay kia áp lên người cô, khỏe mỗi nờ nụ cười đắc ý.

Con mẹ nó chứ! Sàm sỡ gái nhà lành à?

Uri thật muốn nhảy lên lan can hô một câu như vậy, nhưng nàng hiểu rõ, mọi chuyện không đơn giản như thế. Dựa vào luồng dao động mỏng manh, rõ ràng chakra của Fuu... đang bị tên kia không biết làm thế nào liên tục rút cạn.

Nét mặt Fuu thể hiện nỗi kinh ngạc tột cùng, nhưng tuyệt nhiên không hề sợ hãi. Cô dồn sức vào hai bàn chân, đập thật mạnh lên người Yoroï, đồng thời tránh xa hẳn hết mức có thể.

Trước khi Yoroï kịp quay trở lại một lần nữa, Fuu đã nhanh chóng làm ra phương án phòng thủ. Hai bàn tay cô chắp vào nhau, tốc độ kết ấn nhanh đến chóng mặt.

“Nhấn pháp : Bọc Kén.”

Rào. Rào.

Một mảng lớn sàn đấu dưới chân Fuu đột nhiên trôi lên một loại chất lỏng đặc sệt màu xanh lục, chậm rãi bao phủ khắp người cô trước khi hoàn toàn kết thành một vật tương tự bình hồ lô cỡ lớn.

Yoroï thấy thế, vội vã chạy tới tụ chakra vào hai bàn tay, điên cuồng đập phá cái kén khổng lồ này.

“Ngu ngốc.” Fuu khoanh tay, cảm nhận rõ ràng vị trí hắn đang đứng, liên tục trung tâm chakra tại một điểm, thuận thế giải thuật, đồng thời thiết lập thêm một phân thân.

Thời điểm Yoroï vui mừng vì phá được cái kén, hắn không chút do dự lao tới trước mặt ‘Fuu’, ý đồ tiếp tục hút chakra. Đúng lúc này, phía sau truyền tới một trận hàn khí.

“Bão táp làng Thác Nước.”

Àm!!!

“Như thế này... kết thúc rồi chứ?” Fuu nghiêng đầu hỏi.

Hayate tiến tới quan sát bộ dạng ướt sũng thảm hại của Yoroï, gật đầu tuyên bố người chiến thắng.

“Làm tốt lắm, Fuu.” Uri tặng một nụ cười cho cô bạn vừa bước tới.

“Chep, đúng là một bọn quái dị. Ai mà ngờ hắn lại có thể hút chakra bằng cách đó chứ.” Fuu liếc xuống kẻ đang được đội y tế khiêng đi, sắc mặt âm trầm phun ra từng chữ.

“Trận đấu thứ hai.” Dưới khán đài, Hayate thì thảo đọc tên cặp thí sinh. “Kankuro của làng Cát, và Yamanaka Ino của làng Lá.”

“Ể? Không phải chứ?” Cô bạn tóc vàng tròn mắt nhìn tên mình được xướng lên.

“Tôi phiên em rồi, cố lên Ino.” Asuma hiểu được tâm trạng lo lắng của cô, cười động viên.

“Nhưng mà thầy ơi... trông hắn thật nguy hiểm. Em có thể làm được sao?”

“Hãy tin vào bản thân và thể hiện tất cả những gì em có thể. Thầy tin vào năng lực của em.”

“Cảm ơn thầy.” Ino ủ rũ đáp, sau đó mím môi lấy lại tinh thần, dậm chân bước xuống sàn đấu.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

“Ngươi nên bỏ cuộc đi.” Phía đối diện, Kankuro nhìn thấy đối thủ của mình, khinh thường liếc mắt, ngạo nghễ nói. “Cứng rắn sẽ chỉ khiến ngươi ăn đau mà thôi.”

“Nhiều chuyện.” Ino trừng mắt. “Đàn ông con trai gì mà nói lảm thế? Ngươi mới là người nên bỏ cuộc.”

“Tốt thôi.” Kankuro nhếch miệng cười, vươn tay ra sau lôi xuống một vật hình trụ được bọc kín trong băng vải. “Nếu ngươi đã nói như vậy, ta sẽ không phí thời gian nữa.”

Không để hấn kịp mở lớp vải trắng kia ra, Ino đã lập tức xông tới, vận dụng ưu thế về tốc độ, liên tục ném hàng loạt dao găm cùng phi tiêu sắc bén về phía Kankuro.

“Trò trẻ con.” Hấn nhàn nhạt giẫm cột, nhảy lên tránh đi toàn bộ.

Nhìn vẻ mặt đầy quyết tâm của Ino, trong lòng Kankuro đột nhiên nổi lên chút hứng thú muốn đùa dai. Ha ha, ngoài bà chị đánh đá của hấn ra, hiếm khi thấy có kunoichi nào lý lộn thế này, đùa với con nhỏ này một chút chắc cũng không sao.

Cứ thế, một người ném, một người tránh, trận đấu không cân sức cứ vậy kéo dài. Cho tới khi Ino buộc phải dừng tay lại. Một phần vì kiệt sức, một phần vì hết vũ khí.

“Trời ạ!” Shikamaru ôm trán. Đối thủ còn chưa ra tay mà đã để bản thân mệt đến thế kia. Thắng thua rõ cả rồi.

Ino thở dốc, nhìn lên phía khán đài. Ánh mắt cô lia qua từng khuôn mặt, chợt dừng ở một chỗ, thân hình cứng đờ.

Không được! Tuyệt đối không thể thua được! Lần này mà thua, chẳng phải sẽ tay không dâng tặng cho con nhỏ trán đỏ cơ hội chê cười mình sao? Phía trên kia mọi người đều đang nhìn mình, Sasuke cũng đang nhìn mình. Còn có thầy và các bạn nữa, mình không thể bỏ cuộc lúc này được.

“Ê! Không phải chứ? Cậu ta định dùng Thuật Tâm Chuyển Thân sao?” Shikamaru nhìn động tác kết ấn của Ino, kinh ngạc hỏi.

“Đối thủ sẽ tấn công Ino khi cậu ấy nhắm trụt mắt.” Đứng bên cạnh, Choji lo lắng nhận xét.

Asuma chăm chú nhìn cô học trò nhỏ của mình đang kiên cường chiến đấu, hoàn toàn vứt bỏ bộ dạng nao núng sợ hãi khi đối diện với người làng khác. Con bé... thật sự đã mạnh lên rất nhiều. Nhưng...

“Tâm Chuyển Thân của Ino chỉ có thể phát huy tác dụng khi kết hợp với Thuật Trói Bóng của tớ mà thôi. Và lại, đó là thuật dễ do thám, có phải tấn công đâu chứ.” Shikamaru lầm bầm.

“Khoan đã, chúng ta hãy chờ xem em ấy định làm gì. Biết đâu... lại có bất ngờ đấy.” Asuma nhin lại tâm trạng lo lắng đang dâng lên, nói khẽ.

Lúc này, dưới sàn đấu, Kankuro đã mất kiên nhẫn, lao vút tới tháo các miếng vải treo trên người vật kia ra, để lộ một con rối có mái tóc nâu bù xù, ba mắt, bốn tay và một hàm răng nhọn. Chưa bao giờ Ino cảm thấy khuôn mặt chẳng chịt mực kabuki tím của hấn lại đáng ghét đến như vậy. Cô nhú mày, tập trung cao độ nhìn thẳng vào Kankuro, mặc cho hấn liên tục chế giễu.

“Ngươi là người của tộc Yamanaka, nổi tiếng với khả năng ngoại cảm chứ gì? Rất tiếc, ngươi không thể cùng lúc đối phó với cả ta và Karasu được đâu.”

“Chưa thử sao biết.” Ino cắn răng.

“Đồ ngốc!” Phía trên khu vực quan sát, Sakura nhú mày nhìn Ino đang gần như liều mạng. Nhược điểm của thuật này rõ ràng cậu ấy đã biết, vậy mà còn dùng sao? Cậu ta cho rằng đối thủ sẽ dừng lại để bị trúng thuật chắc?!

Mặc cho mọi người xung quanh tâm tư loạn chuyển, tầm mắt Ino vẫn không chút nao núng nhìn thẳng người đối diện, hai bàn tay chắp vào nhau.

“Nhấn pháp : Tâm Chuyển Thân Chi Thuật.”

Sau câu này, cơ thể Ino gục xuống sàn đấu. Đang lúc mọi người thầm mong một tia hi vọng cho cơ hội nhắm trúng của cô, Kankuro lại nhón nhơ đi lại như không có chuyện gì, bởi lẽ trước đó hấn đã tránh khỏi đòn kiểm soát tinh thần này bằng cách di chuyển liên tục.

Hựt rồi!

Xác định được điều này, mọi người đều có chút thông cảm cho số phận tương lai của cô gái tóc vàng đang nằm rạp dưới kia.

Trận này... thắng thua đã rõ.

Hiển nhiên, bản thân Kankuro cũng nghĩ như vậy. Hấn cười đắc ý, toan nhảy tới tung một đòn kết liễu vào người Ino, kết thúc trận đấu ngớ ngẩn này.

Cạch. Cạch.

“Cái quái gì?!” Trùng mắt nhìn đồng ám khí đang lao tới từ phía sau, lại nhìn sang con rối yêu quý của mình vừa tự thân chuyển động, Kankuro mới vỡ lẽ.

Con bé đó... nhập vào Karasu rồi? Mẹ kiếp! Cái đứa khốn nào đã từng nói với mình thuật của tộc Yamanaka chỉ cho phép hoán đổi với con người chứ?!

Ino trong thân xác Karasu nhanh chóng bước tới chắn trước cơ thể đang ngã gục của mình, ngăn Kankuro ra đòn, đồng thời đánh giá sơ qua về năng lực của con rối mình đang ngụy.

Tên làng Cát này cũng thật nguy hiểm quá đi! Lại mang theo món đồ chơi bạo lực như vậy. Nếu không phải hiện tại cô đang ở bên trong, tuyệt đối sẽ không cách nào ngờ tới bản chất con rối này lại là cả một kho vũ khí.

Phi tiêu, kunai, kim châm, bom khói, khí độc giấu trong cánh tay, lưỡi kiếm dài giấu dưới thân, dao cắt dưới cổ tay, kim độc cỡ lớn trong miệng, hàng loạt lưỡi kiếm lớn nằm trong tay, chân, đầu. Bất kỳ bộ phận nào cũng có thể tách ra để tấn công và chiến đấu riêng biệt, còn có thiết bị ghi âm gắn ở mắt nữa.

Ha ha.

Ino như khám phá ra món đồ chơi mới, liền thử hết cái này đến cái kia. Kankuro vô cùng tức giận, vừa chật vật tránh né ám khí, vừa huy động chỉ chakra ý đồ lấy lại quyền điều khiển.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Naruto nhìn một người một rối đánh nhau, cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

“Ino dùng Chuyển Tâm Thuật của cậu ấy, nhập vào con rối mà tên kia mang theo rồi.” Sakura vừa quan sát vừa nói. “Có điều, con rối vốn là của hắn. Hắn sẽ dễ dàng điều khiển nó mất.”

“Không hẳn.” Kakashi đột nhiên cười nói. “Về phương diện này thì Ino gặp may rồi. Một ninja dùng thuật khói lầy, để truyền suy nghĩ của mình tới con rối thì cần dùng tới chỉ chakra, nhưng quá trình truyền đi sẽ tốn thời gian. So với cách của Ino vẫn chậm hơn rất nhiều.”

“Vậy cậu ấy sẽ thắng sao?” Naruto nghiêng đầu hỏi.

“Không, ngược lại mới đúng. Cô bé đang gặp nguy hiểm.”

“Gì chứ? Thầy chẳng phải vừa bảo Ino nhanh hơn tên kia sao?”

“Đúng là như vậy. Nhưng điều đó chỉ an toàn khi tên kia cứ tiếp tục đánh kiểu này. Một khi hắn thực sự muốn kết thúc trận đấu, Ino sẽ thua.”

“Làm sao có thể? Hắn sẽ kết thúc bằng cách nào chứ?”

“Ha ha, dễ thôi mà.” Kakashi cười nhạt. “Phá hủy con rối.”

oOo

“Người thắng : Kankuro.”

Giọng nói u ám của Hayate chính thức khép lại kết quả trận đấu, mở đầu cho trận thứ ba, giữa Daiki của làng Thác và Aburame Shino của làng Lá.

“Thầy sẽ đưa con bé tới khu y tế kiểm tra một chút. Hai em phải cố gắng lên đây.” Asuma bế Ino lên, dặn dò hai người còn lại.

“Em biết rồi.” Shikamaru đáp.

“Thầy nhớ bảo họ chăm sóc cậu ấy cẩn thận đây.” Choji nhìn Ino mặt mũi bầm dập, trong đầu không tự chủ nhớ lại cảnh tượng vừa rồi. Thằng cha áo đen kia cũng tàn nhẫn phết, không chỉ ra tay hủy đi con rối của mình, còn đánh đập phụ nữ đã mạn như vậy. Đúng là không đáng mặt đàn ông!

Kankuro mà nghe được lời này chắc hẳn sẽ tức điên người. Hắn bắt quả chỉ đập một cú vào gáy cho cô ta ngất đi mà thôi, như vậy mà gọi là đánh đập đã mạn sao?! Về phần vết bầm kia là do cô ta bất tỉnh úp mặt xuống sàn cơ mà. Liên quan gì hắn?

“Đến phiên cậu ta rồi.” Uri nhìn cặp thí sinh đang đứng đối diện nhau, mắt khê nheo lại.

“Ừm.” Fuu thoáng gạt đầu, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh. “Đến được vòng này cũng như là một sự giải thoát cho hắn rồi. Cậu nghĩ trận này, ai thắng?”

“Tớ không biết.” Uri lắc đầu. “Cả hai người này hầu như đều chưa thực sự ra tay lần nào cả, trình độ mạnh yếu lại càng mơ hồ. Nhưng tớ nghe nói, Aburame là một tộc chuyên điều khiển côn trùng.”

“Còn... trùng sao...?” Fuu nhỏ giọng lầm bầm.

Bên dưới sàn đấu, Daiki nhủ mảy nhìn đồng vật thể đen ngòm đang vây quanh người đối thủ, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Lại một kẻ dùng côn trùng làm vũ khí nữa? Thật là... thể loại này nên gặp phải con quái vật kia mới đúng chứ.

Hắn nhú nhú mày, cố gắng lấy lại bình tĩnh dồn chakra vào hai bàn tay, thẳng tắp xông về phía Shino.

Phương pháp tấn công trực diện của Daiki chủ yếu thiên về thể thuật. Nhưng khác với Lee – người chỉ có thể phát triển ở một mảng duy nhất, lượng chakra tự nhiên của Daiki tuyệt đối không hề thua kém bất kỳ ai. Chỉ tiếc... lần này người hắn gặp phải, lại là Shino.

“Tôi khuyên cậu nên dừng lại.” Giọng nói trầm trầm ẩn sau cái cổ áo cao ngất bất ngờ vang lên. Hàng chục con bọ đen ngòm trong phút chốc nhảy vòng ra sau lưng Daiki, không tiếng động bám lên người hắn. “Chúng là loại bọ hủy diệt, tấn công theo đàn và ăn chakra. Hiện tại, nếu tôi muốn tất cả bọn chúng tấn công cậu, cậu chắc chắn sẽ bại trận thảm hại. Nếu không muốn vậy thì mau đầu hàng đi, đó là lựa chọn tốt nhất.”

“Chết tiệt! Từ khi nào...?” Cảm nhận được thứ đang bò lổm ngổm trên người mình, Daiki hận đến nghiến răng.

Côn trùng... quả nhiên luôn là thứ đáng ghét nhất! Đáng ghét nhất!

“Đừng mơ ta bỏ cuộc!” Hắn gào lên một tiếng giận dữ, điên cuồng giải phóng chakra, bắt chấp sau lưng còn một đám bọ đen ngòm vẫn đang nhắm nhe tấn công.

oOo

Sau khi giám khảo tuyên bố người chiến thắng, Daiki với tình trạng cả người xây xát lâm vào bất tỉnh, nhanh chóng được đội y tế mang đi, để lại Shino với khuôn mặt lạnh lùng cất bước rời khỏi sân đấu.

“Trận thứ tư.” Hayate ho vài tiếng trước khi đọc tên cặp đối thủ. “Haruno Sakura và... Nara Shikamaru.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

“Cái gì?!” Cả hai nhân vật vừa được xướng tên đồng loạt dụi dụi mắt nhìn lên màn hình một lần nữa như để chắc chắn mình không nghe sai.

“Tại sao mình lại phải đấu với con gái?” Shikamaru cau mày ngán ngẩm. Đối thủ là con gái thì thôi đi, còn đánh ngay Sakura nữa. Nếu Ino mà ở đây chắc chắn sẽ cổ vũ to nhất. Hầy, tại sao mình lại vướng vào mấy thứ phiền phức này chứ?!

“Cố lên Sakura!” Phía bên này, Naruto nhiệt tình cổ vũ cho cô bạn đang bối rối thù người ra. Nhưng mặc cho cậu nói thế nào, tâm trạng lo lắng tự ti của Sakura vẫn không hề giảm bớt. Cho đến khi Naruto buột miệng nhắc tới một cái tên. “Cậu không cần lo lắng vậy đâu, cho dù trường hợp tệ nhất là thua cuộc đi chăng nữa, thì cậu cũng ngang với Ino rồi.”

“Gi... gì chứ?” Sakura tái mặt, lắp bắp.

Dưới sân đấu, Hayate khó hiểu nhìn lên hai thí sinh còn đang chậm chạp chưa bước xuống, cao giọng hô tên họ lần nữa, cũng cắt ngang cuộc trò chuyện của Sakura.

Trước khi cô bước xuống sân đấu, Kakashi nhàn nhạt nói. “Tự tin lên chút đi. Vận dụng tất cả khả năng của em, và đừng có nghĩ nhiều quá đến lời của tên gốc này.”

“Vâng, em biết rồi.” Sakura trầm giọng đáp.

oOo

“Bao giờ bọn họ mới xuất chiêu đây? Nhìn mặt thẳng Shikamaru như muốn bỏ cuộc vậy.”

“Đừng nói ngu ngốc! Cậu ta đang suy nghĩ phương án tấn công thôi.”

“Phải không? Nhìn chẳng giống chút nào.”

“Đối phó với con nhỏ trán dô này thì cần gì suy nghĩ chứ?”

“Ha ha, đúng đấy.”

Bỏ qua những tiếng xì xào nửa đùa nửa ché giễu của mọi người xung quanh, Sakura đưa mắt nhìn đối thủ, cẩn thận hồi tưởng lại năng lực của cậu bạn cùng trường cùng lớp nhưng không hề thân này.

Khi còn ở học viện, ấn tượng duy nhất của cô đối với Shikamaru là cậu ta nằm trong nhóm cá biệt nhất lớp. Chuyên cúp tiết, trốn học, lười nghe giảng, không viết bài... lại còn hay ngủ gật.

Cho tới khi lên làm genin thì cậu ta vẫn lười biếng đến mờ nhạt như vậy, điểm đáng chú ý duy nhất chính là cả cậu ta và Ino đều là thành viên nhóm 10.

Và... đó là tất cả những gì cô biết về Shikamaru. Thật tệ hại!

Trong lúc Sakura mãi suy nghĩ, trước mặt cô, Shikamaru chậm chạp nâng lên khuôn mặt ngái ngủ, vừa ngáp vừa nói. “Tớ sẽ kết thúc nhanh, được chứ?”

“... Nếu cậu có thể.” Sakura mím môi trả lời.

Cho tới khi nhìn thấy dải bóng đen đặc trải đều trên mặt đất, Sakura mới mơ hồ biết được một chút về năng lực của cậu bạn nhà Nara. Cô nhảy lùi về phía sau, cố gắng động não tính toán khoảng cách an toàn nhất cùng giới hạn của nhẫn thuật.

Thấy vẻ mặt này của cô, Shikamaru thoáng nheo mắt, hai bàn tay chấp lại, giọng nói lười biếng lần nữa vang lên.

“Nhẫn pháp : Thuật Ảnh Chân Tự.”

Vụt.

Song song với tầng bóng trải dài là âm thanh phóng phi tiêu của Sakura. Cặp mắt xanh ngọc không bỏ qua bất cứ hành động nào của người đối diện, vừa tấn công vừa suy nghĩ phương án đối phó.

Tuyệt đối không thể để cậu ấy bắt được!

Sakura nhú nhú mày, trong đầu đột nhiên vang lên lời thầy Kakashi nói với cô trước khi bước xuống sàn đấu.

Tự tin lên và vận dụng tất cả khả năng? Nhưng đũa không có khả năng như mình thì biết làm cái gì chứ?

À, cũng không hẳn, hình như Sasuke – kun từng nói...

“Trong nhóm chúng ta, chỉ cậu mới có khả năng nhận biết và phân tích ảo thuật nhạy bén nhất.”

Phải rồi! Cậu ấy đã nói với mình như vậy trong lần chạm mặt trước kỳ thi!

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Sakura thoáng chốc đỏ rực, lắc lắc đầu tập trung tránh đi dải bóng dưới chân.

Đã vậy... mình sẽ dùng chiêu này...

Phía trên khán đài, Uri cười cười nhìn hai người bạn, tầm mắt liếc qua khuôn mặt thần nhiên của Shikamaru. “Một trận đấu trí giữa những người thông minh, thú vị thật!”

Ngoài ý muốn, sau khi thành công thi triển một tầng bóng đen, Shikamaru đột nhiên ngẩn người, tầm mắt như đang nhìn về một khoảng không vô định, mất đi tiêu cự vốn có.

“Này, cậu ta làm sao thế?”

“Không biết, trông như đang dính ảo thuật vậy. Trước kia cô Kurenai dường như có nhắc tới cái này.”

“Vậy đây là loại ảo thuật gì? Nhìn mặt Shikamaru thật khó tả.”

“...”

Mọi người xung quanh khán đài thấy dị trạng xuất hiện, không ngừng bàn tán, suy tới suy lui.

Uri nhướn mày nhìn xuống Shikamaru đang bất động đứng đó, cùng với Sakura vẻ mặt khó dò.

Ảo thuật Sakura vừa dùng chính là ‘Nại Lạc Kiến’ – loại thuật mà thầy Kakashi đã thi triển với chính cô ấy trong bài diễn tập đầu tiên bọn họ tham gia. Sau ngày đó thầy ấy cũng đã dạy họ một số thuật cơ bản, riêng về phần ảo thuật, Sakura thực sự rất xuất sắc. Nhưng... ‘Nại Lạc Kiến’ là thuật khiến nạn nhân nhìn thấy những thứ họ sợ hãi nhất. Dùng thuật này đối với vua lười biếng Shikamaru, không biết hiệu quả ra sao nhỉ?

Đang mãi nghĩ, bên cạnh nàng chợt vang lên một tiếng kêu trầm thấp. Uri bất động thanh sắc nhìn qua, sau đó thì thào hỏi.

“Sao rồi, Sasuke?”

“Cái ấn chú đó... dường như đang nóng lên. Tớ cảm giác nó như một vết bỏng đang lan rộng vậy.”

“Không ổn rồi.” Nàng nhú mồm, khẽ nghiêng đầu quan sát xung quanh.

Nơi này hiện tại quá đông người, cách duy nhất để cậu ấy không bị nghi ngờ là thi đấu xong mới để thầy Kakashi giúp phong ấn nó lại. “Đã bốn trận rồi, hi vọng tiếp theo tới phiên cậu. Chúng ta không thể chần chừ thêm được nữa.” Nói đoạn, nàng quay mặt sang, nhìn thẳng Sasuke. “Nghe này, nếu như, tớ nói là nếu như, trận đấu của cậu vượt quá thời gian giới hạn, và ả chú phát tác, thì hãy nhớ : tuyệt đối không được vận chakra.”

“Thật sự không thể sao?” Sasuke có chút không cam lòng hỏi. Một ninja mà không được dùng tới chakra thì chiến đấu thế nào chứ?

“Đó là thật, Sasuke. ả chú này sẽ tác dụng ngược khi cậu cố gắng vận chakra, và sẽ bòn rút năng lượng của cậu. Đây là một cấm thuật ăn mòn dần người bị ả chú. Cho tới thời điểm phong ấn trên cổ cậu trở nên không điều khiển được, nó sẽ giết chết cậu.”

“Nhưng thật sự không còn cách nào điều khiển được ả chú ngoài việc phong ấn nó lại sao?”

“Cậu đang nghĩ cái gì vậy?” Uri rít khẽ. “Cái phong ấn tớ làm lúc ở trong rừng chỉ là tạm thời mà thôi. Chúng ta cần sự can thiệp của các jonin mới có thể ngăn chặn được nó. Lúc chặn dây thần kinh quanh khu đó, tớ đã cảm nhận được. Cái ả đó ăn chakra của cậu, và nó lan theo đường chakra. Cậu đừng nghĩ tới việc sẽ điều khiển được nó. Đây là năng lượng hắc ám, sẽ chẳng có gì tốt đẹp khi cậu dùng nó cả.”

“...” Nhớ tới nguồn sức mạnh to lớn khi ở trong rừng, Sasuke có chút trầm ngâm. Nãy giờ để ý về mặt của ngài Đệ Tam và các jonin khác, cậu cũng mơ hồ đoán được có lẽ bọn họ đã biết tới sự tồn tại của cái nguyên ả này rồi.

Đúng lúc này, một trận huyên náo dưới sàn đấu kéo tâm trí hai người về thực tại. Nhìn xuống, chẳng biết từ khi nào tình thế đã đảo ngược, Shikamaru ranh mãnh cười một tiếng, phá giải ảo thuật, thành công thi triển thuật trời bồng và đánh bại Sakura.

“Trận thứ năm” Tiếng Hayate đều đều vang lên. Uri cùng Sasuke nín thở theo dõi loạt ký tự nhảy múa trên bảng, tâm trạng từ hồi hộp chuyển sang thất vọng. “Temari của làng Cát, và Tenten của làng Lá.”

Ôi...

Cả hai âm thầm nén một tiếng thở dài, đoạn nhìn xuống Sakura đang chậm rãi tiến lại. Cậu ấy hầu như không bị xây xát nhiều, vì Shikamaru vốn cũng chẳng muốn mạnh tay. Tuy nhiên, có vẻ tinh thần Sakura bị đá kích khá nghiêm trọng. Cô mím môi dựa vào thành lan can, chẳng thèm quan tâm tới Naruto đang đứng bên làm nham cùng với thầy Kakashi đang ở ngay bên cạnh.

Trận đấu thứ năm dường như là một cuộc đối mặt không cân sức. Hàng loạt nhẫn cụ của Tenten chỉ trong phút chốc đã bị vô hiệu hóa trước những con lốc xoáy dữ dội đến từ cây quạt sắt trong tay Temari.

“Đó là cô gái chúng ta đã gặp trong rừng nhỉ?” Fuu bất ngờ lên tiếng.

“Cậu muốn nói đến ả?” Uri thoáng nghiêng đầu, đáp.

“Người dùng Thiết Phiến Thuật ấy.” Về mặt Fuu có chút trầm ngâm. “Lần đó nhìn cô ta không phải kiểu người ham gây chiến, không ngờ thực lực lại mạnh như vậy. Phen này cô bạn tóc nâu e là... lành ít dữ nhiều.”

Vừa dứt lời, một loạt âm thanh do kim loại va chạm vang lên. Trên sàn đấu rải rác hàng đồng vũ khí cùng các loại nhẫn cụ – đều là những thứ được Tenten triệu ra bằng tuyệt chiêu ‘Song Thăng Long’. Temari mỉm cười khiêu khích, tay vuốt nhẹ cán quạt nhìn Tenten đang gập người bắt tỉnh sau khi bị cô tàn nhẫn hất lên không.

Hayate thấy vậy, tiến tới quan sát tình trạng của hai người, gật đầu tuyên bố người chiến thắng.

Ngay sau khi anh ta dứt lời, khóe môi Temari nhẹ cong, vẽ nên một nụ cười mỉm đầy tính báo động.

Nụ cười này khiến Fuu đang quan sát không tự chủ nhớ tới viễn cảnh ngày đó – khi Gaara dùng sa phước cứu nghìn nát bọn người Shigure. Cô còn nhớ, khoảnh khắc cánh tay đám ninja làng Mưa tội nghiệp ấy nâng loạn lên cầu cứu, Temari đứng bên ngoài đã vẫy tay tạm biệt với họ, nụ cười khi đó của cô thật sự là một viễn cảnh làm người ta sởn gai ốc.

Quả nhiên, hành động tiếp theo của Temari không hề kết thúc dễ dàng theo lẽ thường. Cô nâng cả cây quạt của mình lẫn Tenten lên, đoạn hất thẳng người đối thủ tới chỗ đồng vũ khí nhọn hoắt đang rải đầy dưới sàn đấu.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

“Này! Đây là cách cô đối xử với người đã vất kiệt sức ra chiến đấu sao?” Lee ngay từ lúc nhận ra tình huống không ổn đã vội lao xuống đỡ lấy Tenten.

Lực đạo Temari dùng mạnh tới mức cậu phải lui về phía sau vài bước. Điều này càng làm cậu thêm tức giận.

Temari nghe lời chất vấn, thần nhiên nhếch môi cười khẩy, cao giọng hỏi lại. “Đây là việc ngươi nên quan tâm đấy à? Tốt nhất là biến khỏi mắt ta, và mang cả đũa bại trận đi nữa.”

“Ngươi!” Đối mặt với thái độ khinh thường không chút che giấu này, lửa giận trong người Lee nhất thời không kiềm chế được. Cậu lao vút tới trước mặt Temari. “Mộc diệt toàn phong.”

“Dừng lại mau, Lee!” Mọi người xung quanh chứng kiến biến cố bất ngờ này, hiển nhiên đều ra sức ngăn cản. Chỉ có điều, bọn họ không nghĩ tới, năng lực của kẻ mà Lee vừa đụng phải tuyệt đối không hề thấp.

“Đúng như ta nghĩ.” Temari nhẹ nâng cán quạt, khóa chết đòn đánh của Lee, không quên nhếch môi cười khiêu khích. “Ngươi quả thực giống với cái bộ dạng của mình.”

Mọi việc sau đó chắc hẳn sẽ còn đi xa hơn nếu không có Might Guy can thiệp. Ông lên tiếng trấn an cậu học trò của mình, đồng thời để lại vài lời nhắc nhở vô cùng ‘chân thành’ với Gaara sau khi cậu dùng cái chất giọng lạnh lẽo của mình công khai mỉa mai họ.

“Trận đấu thứ sáu.” Sau khi giải quyết xong tất cả mọi chuyện, Hayate tiến lên, đọc tên cặp thí sinh. “Uchiha Sasuke và Tsurugi Misumi.”

Thời điểm nhìn thấy tên kia từ bên cạnh Kabuto bước xuống, Uri cũng phần nào đoán được thân phận thực sự của hắn cùng với Akadou Yoroi – kẻ vừa đối đầu Fuu. Ba người bọn chúng có thể công khai giả mạo ninja làng Lá như vậy, hiển nhiên đều là do bàn tay của Orochimaru sắp đặt.

“Sasuke, chú ý một chút. Có thể tên này cũng sẽ sở hữu loại năng lực kỳ dị nào đó giống đồng đội của hắn đấy.”

“Năng lực kỳ dị?” Sasuke khó hiểu nhướn mày.

“Cậu cũng thấy rồi đó, tên Yoroi kia có thể hút chakra chỉ bằng cách chạm vào người đối thủ. Ai biết lần này người cậu gặp sẽ như thế nào.”

Sắc mặt Sasuke thoáng chốc trở nên nghiêm túc hẳn, gật gật đầu với Uri. Trước khi bước xuống sàn đấu, cậu thì thầm một câu bên tai nàng. “Tớ hứa... sẽ không để nó điều khiển được mình đâu.”

“Tớ tin cậu.” Uri mỉm cười.

Đứng cách đó không xa, cô gái tóc hồng nhìn hai người thì thầm to nhỏ, sắc mặt có chút âm u, bàn tay nắm chặt lại, không biết là đang nghĩ tới điều gì.

Sasuke từ trên lan can nhảy phóc xuống, đứng đối diện với Misumi. Đó là một người đàn ông cao lớn, đeo cặp kính tròn cùng một chiếc khăn đen che kín khuôn mặt. Hắn cao ngạo đánh giá Sasuke một lượt, tầm mắt dừng lại trên họa tiết hai phẩy của sharingan.

“Thiên tài tộc Uchiha, tốt nhất... ngươi đừng làm ta thất vọng.”

Sau câu nói ngắn gọn này, còn chưa để Sasuke kịp phản ứng, hắn đã nhào tới, tay không bám chặt lấy người cậu. Chỉ trong vài giây, Sasuke hoàn toàn lâm vào bất động, bởi lẽ tứ chi của tên kia đột ngột duỗi dài ra, hóa thành những sợi dây bằng thịt, trực tiếp trói chặt cậu.

Chứng kiến vẻ mặt kinh ngạc đến hóa đá này, Misumi tự mãn lắm bầm. “Nhằm thuận lợi thu thập tin tức, cơ thể ta luôn phải biến đổi để có thể vừa vặn với bất kỳ chỗ trống nào.” Tay hắn trườn lên siết chặt lấy cổ Sasuke. “Với tình hình này, ta có thể siết cho đến khi xương ngươi gãy vụn. Không muốn chết thì mau chịu thua đi.”

“Dừng hồng.” Sasuke nghiêng răng, thân mình cố gắng gầy dựa hồng thoát khỏi kiểm soát.

Rắc.

“Chết tiệt!” Misumi khẽ rửa, sắc mặt hoảng hốt nhìn xuống bàn tay vừa bẻ gãy xương cổ của Sasuke.

Làm sao bây giờ? Mình vốn đâu có định giết hắn! Ngài Orochimaru sẽ không tha cho mình mất.

Liên tưởng đến bộ mặt của Orochimaru khi nhìn thấy cảnh này, Misumi hốt hoảng buông xác Sasuke ra, run rẩy lùi lại vài bước.

Đúng lúc này, một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu hắn.

Thực sự không muốn đánh giá cao nó đâu, nhưng hình như... mọi chuyện diễn ra quá suôn sẻ rồi?!

“Giờ ngươi mới nhận ra sao.” Giọng nói lạnh lùng của Sasuke vang lên cũng là lúc Misumi vinh dự nhận một đập, ngã nhào trên mặt đất.

Nhìn khung cảnh xung quanh thay đổi trong thoáng chốc cùng cái xác đang dần biến mất của cậu thiếu niên, Misumi hốt hoảng nhận ra một điều. “Ào, ảo thuật?” Hắn ngạc nhiên tới lắp bắp, mồ hôi thì nhàu tủa ra. Lại nhìn thấy Sasuke đang hùng dũng lao tới, hắn không biết nên cảm thấy may mắn hay xui xẻo nữa, vội tung người tránh đi.

Sasuke từ lúc thành công giam Misumi vào ảo thuật, đã muốn tranh thủ thời gian kết thúc trận đấu nhanh chóng. Mọi người trên khán đài cũng không hẹn

mà cùng nín thở quan sát, trong lòng càng thêm phần kính nể năng lực của cậu nhóc nhà Uchiha.

Kết thúc rồi!

Đó là suy nghĩ của mọi người khi nhìn thấy bộ dạng hai thí sinh phía dưới. Nhưng thật trớ trêu khi mọi chuyện lại chẳng diễn ra tốt đẹp như vậy.

Chính lúc cơ hội hạ gục đối thủ đang tới thì Sasuke lại đột ngột khựng lại, toàn thân bất động, cặp mắt nhanh chóng biến trở lại màu đen tuyền vốn có, những đốm lửa thần bí lại xuất hiện.

Chỉ bản thân Sasuke biết rằng lúc này cậu đang phải tiếp nhận đau đớn kinh khủng đến mức nào, hàng mi nhú chặt, nhiệt độ từ phía cổ không ngừng dày vò, bức cậu muốn điên.

Phải!

Ấn chú đang phát tác.

Misumi không ngờ mình may mắn đến thế, vội vã từ trên mặt đất bò dậy. Qua vẻ mặt của Sasuke, không khó để hắn đoán ra được ấn chú của ngài Orochimaru đang hành hạ tên nhóc đó khổ sở như thế nào.

Nhận ra được ý định tấn công của Misumi, Sasuke trừng mắt nén đau, cật lực lùi tránh đôi bàn tay quái dị đang duỗi dài ra của hắn.

Tại sao? Chỉ một chút nữa thôi! Cậu chỉ cần một chút thời gian nữa là có thể hạ gục được hắn rồi! Tại sao lại phát tác vào lúc này chứ?!

Sasuke bắt lực cắn răng, cảm nhận từng trận đau đớn dày vò từ phía cổ cùng những đốm lửa đen nóng rực đang lan tràn. Ánh mắt cậu trở nên điên cuồng hơn bao giờ hết.

Trừng mắt nhìn về mặt tự mãn của Misumi, trong đầu cậu vang vọng đủ thứ tạp âm, cảnh tượng lúc ở trong rừng một lần nữa tái hiện.

‘Chắc hẳn các ngươi đang muốn có cuốn Địa thư này của ta lắm? Vì có vẻ như, cuốn trục các ngươi giữ là Thiên.’

‘Nào, tới đây đi. Cùng bắt đầu trận chiến giành mật thư bằng chính mạng sống của chúng ta.’

‘Thật thảm hại. Sao các ngươi lại buông thả bản thân như vậy? Đã là một con mồi, thì phải luôn cố hết sức mà chạy trốn... trước sự hiện diện của kẻ đi săn.’

‘Ồ, thằng nhóc cừu vĩ đây sao? Không nghĩ tới ngươi có thể sống sót tới tận bây giờ. Ngũ Hành phong ấn.’

‘Ngươi... đốt được mặt nạ của ta? Hừ, có thể sử dụng sharingan tốt như vậy ở độ tuổi này, ngươi quả thật không làm hổ danh gia tộc Uchiha. Ta muốn ngươi, Sasuke – kun.’

‘Ta thấy thật thích thú với bài kiểm tra sức mạnh này. Hai ngươi quả là anh em, ta thậm chí cảm thấy sức mạnh trong ngươi còn lớn hơn cả Itachi đấy.’

‘Tên ta là Orochimaru. Nếu còn muốn gặp ta, thì hãy cố mà sống sót và vượt qua bài thi này. Tất nhiên, phải đánh bại những thuộc hạ của ta, là bộ ba ninja làng Âm Thanh nữa.’

‘Rồi ngươi sẽ tới tìm ta, để có được sức mạnh.’

Ký ức như thủy triều tràn tới, sát khí mãnh liệt cùng khuôn mặt nham hiểm tà ác lộ ra sau lớp mặt nạ cháy đỏ như ám ảnh lấy thần trí Sasuke.

He he, tới rồi! Hãy sử dụng sức mạnh của ta đi. Orochimaru nhìn bộ dạng thảm hại của cậu, nhếch môi cười âm trầm.

Không chỉ hắn, cả các jonin biết chuyện cùng với Hokage Đệ Tam cũng cho rằng cậu không thể kiểm soát được ấn chú nữa. Nhìn những đốm lửa đen ngòm dần lan tràn khắp nửa khuôn mặt, qua mắt, lên trán và bao trọn xuống vùng cổ, đến Kakashi cũng không khỏi nhủ mày.

Ầm!

Ngay lúc tinh thần mọi người đồng loạt căng lên, một âm thanh trầm đục vang vọng dưới sàn đấu.

‘Chuyện, chuyện này?’ Sarutobi mở to cặp mắt già nua nhìn kẻ vừa ngã lún xuống đất.

‘Thằng bé làm được rồi sao?’ Kakashi cũng không khỏi kinh ngạc. Sasuke... trong hoàn cảnh bất ngờ này mà nó vẫn có thể vận dụng những đòn thể thuật họ từng luyện tập cùng nhau để phát huy tới đa sức mạnh. Thật làm cho người ta kinh ngạc.

‘Thằng bé có thể tự mình kiểm soát được ấn chú...?’ Anko ngây người nhìn một màn trước mắt, tay bất giác đưa lên chạm nhẹ vào nguyên ấn trên cổ.

Không ai chú ý tới, ở một góc của khán đài, Orochimaru trong bộ dạng một ninja làng Âm Thanh, đang mở to mắt nhìn Sasuke, toàn thân run rẩy. Không phải vì sợ hãi, mà vì kích động hưng phấn.

Ta thật sự muốn nguoi rồi, Sasuke – kun!

“Này này, thắng gì mà thâm hại te tua quá vậy hả, đồ ngốc!” Naruto đứng phía trên hét lớn sau khi nghe giám khảo tuyên bố người thắng trận.

“Hộc... hộc...” Sasuke nhìn kẻ đang reo hò ầm ỹ, chẳng chút khó khăn nhận ra tâm trạng vui mừng ẩn sau những lời trách móc đáng giận kia. Thoáng liếc sang một chút nữa, cậu thấy ngay cặp mắt sáng lấp lánh của Sakura, cùng nụ cười vui vẻ của Uri.

Mình... làm được rồi, làm được rồi.

Bộp.

Trước khi cậu ngã gục ra giữa sàn đấu, Kakashi đã kịp xuất hiện. Anh lên tiếng ngăn cản một nhân viên y tế đang có ý định tiến lại gần, đồng thời tự mình công Sasuke lên, nhảy vọt qua lan can và phóng thẳng vào một căn phòng phía sau khu vực thi đấu.

“Họ đi đâu vậy?” Naruto nhìn hướng hai người rời đi, cảm thấy vô cùng khó hiểu. “Ồ này, cả cậu nữa sao Uri – chan? Cậu còn chưa đấu mà?”

“Đừng lo, tớ sẽ quay lại ngay.” Uri cười trấn an, ôm theo Yukino bước ra sau cánh cửa.

Đúng lúc này, bảng điện tử lại tiếp tục nhấp nháy, một hàng chữ lớn hiện ra trước mắt mọi người.

Uzumaki Naruto và Inuzuka Kiba.

“Hơ? Đến lượt mình à?” Naruto thoáng nhìn qua phía đội 8, nơi Kiba đang vui vẻ hò hét, lại nhìn về phía vị trí của đội mình, cặp mắt xanh ngọc vụt qua một tia buồn bã.

Đúng lúc này, từ phía sau cánh cửa, Uri một lần nữa xuất hiện. “Bộ dạng đó là sao hả Naruto? Tự tin lên. Đừng để thua cậu ta đấy.”

“Ha.” Naruto mở to mắt nhìn nàng. “Chắc chắn là vậy rồi! Tớ còn tưởng cậu không xem được trận này đấy.” Vừa nói xong, hai tai cậu ta cũng đỏ lên, không quay đầu lại, chạy một mạch xuống sàn đấu.

“Ngốc.” Uri phì cười, ngấm lại lời cậu ấy vừa nói.

Làm sao tớ lại bỏ qua trận đấu của các cậu được? Phân thân thuật là để làm gì nha?

Còn đang nghĩ, linh tính lại cảm nhận được một ánh mắt mãnh liệt hướng đến phía này. Ánh mắt đó chứa đựng sự tìm tòi, nghiên cứu, và còn cả sát khí lạnh lẽo.

Nàng thoáng quay đầu lại, trực tiếp đối diện với nó.

Gaara?

Hm, chắc không phải cậu ta biết hết rồi nhì...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Quay lại với tình trạng của Sasuke.

Sau khi lên tạo một phân thân ra phía ngoài theo dõi các trận đấu, Uri dùng bản thể của mình cùng với Yukino chạy tới căn phòng mà thầy Kakashi đã dặn trước.

Phía bên trong, Sasuke ngồi giữa trung tâm trận pháp, trên tấm lưng trắng nõn được vẽ lên hàng đồng văn tự cổ xưa, thoạt nhìn vô cùng bí ẩn.

“Em có dự định gì sao?” Trông thấy nàng bước vào, Kakashi bình tĩnh lên tiếng.

“Phải.” Uri thẳng thắn đáp, đoạn bước lại gần phía Sasuke, đặt Yukino xuống.

“Đây là?” Kakashi nhìn thấy tuyết hồ chín đuôi, có chút kinh ngạc nheo mắt.

“Linh thú triệu hồi của em.” Uri khẽ liếc xuống Yukino. Bảo nó là linh thú triệu hồi thực có chút ỳ khướt, nhưng không còn cách nào khác. Cũng không thể để nó giấu thân phận và im lặng cả đời phải không?

“Xin chào.” Yukino đưa một chân ra trước mặt Kakashi. “Xin tự giới thiệu, ta là Yukino, Hồ tộc.”

“Khụ...” Kakashi ho khan nhìn bộ dạng ra vẻ chững chạc của nó, lại quay sang Uri, chờ nàng nói tiếp.

“Yukino biết rất nhiều trận pháp phong ấn, trong đó có một loại gọi là Huyền Ấn Phù. Dựa vào những gì em nghiên cứu lúc ở trong rừng, tình trạng hiện tại của Sasuke không chỉ đơn giản dùng Phong Tà Pháp Ấn là có thể giải quyết xong được.”

“Vậy ý em là để cho tiểu hồ ly này làm thay sao?” Đối với chuyện nàng có thể nhận ra phong ấn hắc định làm chỉ với một cái liếc mắt, Kakashi đã quá quen thuộc, đảo đảo mắt hỏi.

“Vâng, có điều...” Uri nhìn thoáng qua Sasuke đang hôn mê. “Để thực hiện được nó, em vẫn cần thầy trợ giúp.”

“Không thành vấn đề. Nhưng trước hết, ta cần biết cụ thể tác dụng và quá trình thực hiện loại thuật này đã.”

“Vâng.”

Hai người một thú nhanh chóng chạm đầu thảo luận, sau cùng đi tới quyết định chung, thống nhất sẽ sử dụng loại thuật này để khắc chế nguyên ấn của Orochimaru.

Tác dụng của nó kỳ thực cũng tương tự Phong Tà Pháp Ấn. Có điều, khả năng khống chế lại cao hơn rất nhiều. Trong khi Phong Tà Pháp Ấn chủ yếu dựa vào ý chí của nạn nhân làm nguồn năng lượng chính, nghĩa là nếu Sasuke mất lòng tin vào khả năng của mình và để ý chí bị lung lay, nguyên ấn trên cô cậu ta sẽ có cơ hội hoạt động; thì với Huyền Ấn Phù – giống như tên gọi – tác dụng của nó là biến thành một lá bùa vững chắc phong ấn toàn bộ lối phát tác của nguyên ấn. Chỉ có điều, quá trình thực hiện lại rất tốn thời gian, hao chakra và thể lực của người thi triển. Uri và Yukino đều không lo đến việc sử dụng quá nhiều chakra. Có điều, thể lực của hai người lại không chống đỡ nổi. Việc nhờ đến Kakashi là thực sự cần thiết.

Bận rộn một lúc lâu, thời điểm phong ấn hoàn toàn kết thúc, cả ba không hẹn cùng ngồi phịch xuống. Một mỏi, nhưng cũng không thiếu vui mừng.

Chờ thêm vài phút cho hơi thở ổn định lại, Uri quay sang Kakashi. “Giờ em sẽ ra bên ngoài, thầy lo cho cậu ấy xong cũng ra đi nhé.”

“Ta biết rồi. Em nhớ cẩn thận đây.”

“Vâng.”

Thời điểm Uri cùng Yukino quay trở lại, trận đấu của Naruto đã kết thúc khá lâu. Nàng ngụy trang đổi vị trí với phân thân, sau đó giải trừ thuật. Mọi chuyện diễn ra nhanh chóng như chưa có gì thay đổi.

Bên dưới sàn đấu, trận chiến giữa Rock Lee và Gaara đang ngày càng khốc liệt. Chứng kiến năng lực vận dụng thể thuật mạnh đến đáng kinh ngạc cùng tốc độ chớp lóe của anh chàng chân mày rậm, Uri không khỏi than thầm.

Đấu với một người chuyên về thể thuật...

Mình sẽ không bao giờ làm điều bất lợi đó!

“Uri – chan.”

“Hả?” Nàng nghi hoặc nhìn sang cậu bạn tóc vàng.

“Lát nữa cậu phải cố gắng lên nhé! Chỉ còn cậu, Choji và anh Kabuto là chưa đấu thôi.”

“Phải rồi...” Uri cẩn thận ngẫm lại. Trận của Naruto là thứ bảy, hai anh em nhà Hyuga thứ tám, tiếp đến là Lee và Gaara. Vậy là chín cặp đã đấu xong rồi!

Dựa vào ký ức thu được từ phân thân, nàng có thể cảm nhận được sự tiến bộ đáng kinh ngạc của Naruto, cũng như thù hận mãnh liệt của Neji đối với chi Tông gia làng Lá.

Còn đang âm thầm suy nghĩ, phía dưới khán đài, một trận huyên náo vang lên.

Lee trong bộ dạng chật vật xuống sức sau đòn Biểu Liên Hoa, giờ đây đã đứng thẳng dậy, ánh mắt quyết tâm nhìn vào đối thủ của mình. Cậu gỡ các miếng băng quấn quanh cánh tay ra, toàn thân hừng hực một cỗ khí thế mạnh mẽ.

Thầy Guy! Cảm ơn thầy! Em tuyệt đối sẽ không để thầy thất vọng!

“Cổng ba Sinh Môn. Khai.”

Mọi người xung quanh triệt để ngây người, còn chưa kịp hoàn hồn sau tiếng hô bất ngờ này, giọng nói Lee lại lần nữa vang lên. “Cổng bốn Thương Môn.

Khai.”

Dưới tốc độ mắt thường có thể thấy được, phần da toàn thân Lee biến trở thành màu đỏ đậm, các mạch máu cùng gân xanh không ngừng nổi lên, căng cứng như có thể vỡ ra bất cứ lúc nào.

Không chỉ thế, tốc độ của cậu ta cũng biến đổi nhanh đến đáng sợ. Khiên cát của Gaara hoàn toàn không theo kịp vận tốc kinh khủng đó. Mặc dù vậy, vẫn thật khó khăn để Lee làm bị thương được vào cơ thể thực của Gaara khi luôn có áo giáp cát cản trở. Cậu mím môi quyết tâm. Đã đến nước này, đành phải...

“Công năm Đỗ Môn. Khai.”

Uri ngây người nhìn một màn tấn công điên cuồng không kể giờ đang diễn ra trước mắt. Đây chính là... Bát Môn Độn Giáp trong truyền thuyết sao?

Nếu đánh phải một đòn như vậy, mình chết chắc!

Ầm!!!

Khiên cát không thể theo kịp, áo giáp cát cũng bị vỡ. Vẻ mặt băng sơn vạn năm của Gaara không cách nào có thể duy trì được nữa. Cậu mở to mắt nhìn Lee. Đây... còn là tốc độ của con người sao?

Mọi người quanh khán đài cơ bản chỉ nhìn thấy một màn khói bụi dày đặc do va chạm của cát đối với thể thuật liên chiêu tốc độ cao, những thứ còn lại hoàn toàn không thể nhìn tới. Nhưng dựa vào khí thế cùng uy áp lớn đến đáng sợ phát ra từ người Lee, họ đều cho rằng trận chiến này thực sự đã đi đến hồi kết.

“Lý Liên Hoa.”

Ầm!!!!

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, toàn bộ khu vực thi đấu bị chấn đến nát vụn, gạch đá dưới sàn đồng loạt vỡ tan, đất đá văng khắp nơi, trông không khác gì một đồng đồ nát.

“Kết thúc rồi.” Naruto sững người nhìn xuống phía dưới. Lũnh một đòn trực tiếp như vậy, có lẽ quý cũng không thể tránh thoát được.

“Không, hắn vẫn còn sống!” Fuu cảm nhận được luồng chakra mãnh liệt đang dao động, kinh hãi thốt lên.

Uri rũ mắt nhìn tầng khói bụi đang dần tan, lộ ra bóng dáng hai người phía dưới. Gaara nằm giữa một đám cát, cặp mắt trừng to nhìn về phía đối thủ đang kiệt sức. Bàn tay cậu nhẹ nhấc, một luồng cát lại xuất hiện, thẳng tắp lao về phía Lee.

“A!!!!”

Phần chi trái bị cát túm được ngay lập tức bị nghiền nát. Chứng kiến cảnh tượng tàn nhẫn này, một số người không nhìn được hết thất thanh. Gaara dường như cảm thấy chưa đủ, tiếp tục huy động lượng cát còn lại bao trọn lấy người Lee, dự định một đòn kết liễu.

Trước khi cậu kịp làm điều đó, Guy đã xuất hiện ngăn cản. Mọi chuyện càng trở nên bi thảm hơn khi họ chứng kiến anh bạn Rock Lee cho dù mất ý thức vẫn kiên trì muốn chiến đấu. Hayate sau khi tuyên bố kết quả, nhanh chóng điều các nhân viên y tế đến cấp cứu cho Lee.

“Tôi thật tiếc khi phải nói điều này.” Một người trong số đó tiến tới trước mặt Guy. “Tình trạng của cậu bé rất tệ, xương toàn thân gãy vụn, cơ bắp nứt toạc, gân cốt cũng bị đứt. Sẽ mất khá lâu để có thể hồi phục lại. Nếu chỉ có thể thì chúng tôi vẫn có thể cứu chữa được. Nhưng trọng điểm là... vết thương ở tay và chân trái rất nặng. Rất rất nặng.”

Guy nghe đến đây, hai bàn tay run rẩy nắm chặt, chờ đợi lời nói tiếp theo của vị y sĩ. Quả nhiên, sự thật trước mắt còn nghiệt ngã hơn con người ta tưởng rất nhiều. Vì...

“Cậu bé này sẽ không thể làm ninja được nữa.”

“...”

Naruto vừa chạy tới nơi, nghe được câu này không khỏi sững sờ đứng lặng tại chỗ. Trước mặt cậu, Guy cũng trong tình trạng tương tự, nhưng ông còn khổ sở hơn rất nhiều. Bao nhiêu ân hận, dằn vặt đều xuất hiện, bóp méo đi gương mặt luôn tràn đầy nhiệt huyết tuổi trẻ đó.

Lúc Kakashi bước ra, nhìn thấy chính là một cảnh tượng thê thảm như thế. Anh nghi hoặc nhìn sang phía Uri, tìm kiếm một lời giải thích.

“Cậu ấy đã mở cổng thứ năm của Bát Môn.” Uri đơn giản nói một câu, nhưng lượng thông tin trong đó lại đủ khiến Kakashi ngạc nhiên đến ngây người.

Này? Chuyện quái gì xảy ra vậy? Thăng bé mới chỉ 13 tuổi thôi! Lại có thể mở được đến cổng thứ năm ư? Còn Guy, sao anh ta lại đồng ý chuyện nguy hiểm này cơ chứ?

Trong lòng tràn ngập thắc mắc, nhưng Kakashi vẫn nén lại, đi tới vỗ vai người bạn của mình, nhắc nhở Guy rời khỏi khu vực sân đấu, nhường chỗ cho

trận kế tiếp.

Âm thanh loạch xoạch của các ký tự đang nhảy múa trên bảng điện tử kéo căng dây thần kinh của Choji. Cậu nhìn sang phía thầy Asuma vừa trở lại từ chỗ Ino, lo lắng nói.

“Trong hai người kia, em chẳng muốn phải đấu với ai cả. Có thể bỏ cuộc không thầy?”

“Giờ đây? Nghĩa là em không muốn ăn thịt nướng phải không?”

“Hả? Tất nhiên là muốn rồi. Thịt nướng! Em sẽ ăn thật nhiều thịt nướng!”

“...” Trời, đây là cái kiểu khích lệ gì thế? Shikamaru ngẫm nghĩ.

Đứng cách đó không xa, Kabuto nâng tay đẩy gọng kính tròn nhìn hai dòng chữ hiện trên tấm bảng, khóe môi khẽ nhếch, vẽ nên một nụ cười khó đoán.

Ngài Orochimaru, tôi không biết tại sao ngài đột nhiên thay đổi kế hoạch, nhưng có lẽ lần này tôi phải ra tay rồi...

Vốn ban đầu Orochimaru lệnh cho hắn tiếp cận và quan sát lấy toàn bộ thông tin về Uchiha Sasuke. Nhưng người tính không bằng trời tính, thời điểm hắn cho rằng bọn nhóc này đã thấm hại kiệt sức không chịu nổi, thì hoàn toàn ngược lại, một đám người chẳng những đã tìm được đủ trục trặc, toàn thân còn không có vết thương nào nghiêm trọng, an nhiên một đường đi tới tòa tháp. Nếu không phải tên nhóc Naruto lộ ra sơ hở ăn phải nấm độc thì hắn cũng không biết nên dùng cách gì để tiếp cận bọn chúng. Đặc biệt, ánh mắt của con bé Uri làm cho hắn có cảm giác rất bất an, như thể mình bị nhìn thấu hết rồi vậy.

Cũng vì lẽ đó mà đến cuối cùng hắn không hề thu thập được gì từ Sasuke, cả về năng lực của cậu ta cũng như cách sử dụng ẩn chú. Điều đó dẫn tới việc Orochimaru ban một mệnh lệnh mới – tham gia vòng đấu loại. Nhưng chỉ cần thật sự đánh nghiêm túc nếu đối thủ của hắn là hai người. Một là Uchiha Sasuke. Người còn lại...

Kabuto chậm rãi đưa mắt nhìn xuống sàn đấu, nơi một bóng trắng đang đứng bất động.

Yonehara Uri.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Uri đứng giữa sàn đấu đồ nát, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Tại sao chứ? Hai tên chết tiệt kia phá hỏng cả khu này rồi giờ nàng phải lăn lộn trong này ư? Công lý ở đâu?!

Với một người có tính kiết phích nặng như Uri, đây thực sự là một trải nghiệm khó chịu. Nàng ngẩng đầu nhìn anh bạn mập mạp đang đứng đối diện mình. Cậu ta có vẻ không quá quan tâm tới địa hình, mắt vẫn chăm chăm nhìn Uri.

Hai người cứ thế đứng mắt đối mắt, hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ di chuyển.

“Khụ.” Hayate ho khan. “Có thể bắt đầu được rồi.”

“Tớ sẽ kết thúc trận này nhanh chóng đây, Uri – chan.” Choji hùng hồn nói, cố gắng quên đi bộ dạng tàn nhẫn của nàng khi đánh bại nhóm Dosu.

“Được.” Uri nghe vậy, nhẹ nhàng đáp một tiếng. Nàng tất nhiên cũng không muốn phí thời gian vô ích, đặc biệt là trong một chỗ như thế này.

“Nhấn pháp : Bội Hóa Thuật. Nhục Đạn Chiến Xa.”

Thân hình béo mập của Choji trong nháy mắt căng phồng lên. Phần tay, chân, đầu đồng loạt thu gọn vào, trực tiếp hóa thành một cục thịt viên cỡ lớn, lăn thẳng về phía Uri.

Nàng nghiêng đầu quan sát xung quanh một chút. Choji... làm thế nào mà cậu ta có thể thân nhiên lăn qua đồng đồ nát bừa bãi này nhỉ?

Nghịch ngợm cười một tiếng, Uri từng bước lùi về phía sau, đại thịt viên cũng điên cuồng rượt theo sát. Cảnh tượng này vào mắt nhóm người trên khán đài lại như nàng đang dẫn đường cho Choji vậy.

Và tất nhiên, chuyện gì đến cũng sẽ đến...

Rầm!

A ha, dính tường nhé.

Nhìn anh chàng béo mập đang kẹt đầu không sao thoát ra được, Uri không phúc hậu cười một tiếng, quyết đoán nâng tay điểm một đòn vào huyệt ngủ trên người Choji.

Trận đấu kết thúc.

“Ồi trời!” Shikamaru nhìn người bạn thân lâu năm đang được khiêng đi. “Đề bị thua dễ dàng như vậy...”

“Thôi kệ.” Asuma cười trù. “Nó cũng đã cố gắng lắm rồi, có lẽ thầy sẽ dẫn nó đi ăn thịt nướng.”

“Hay lắm Uri – chan!” Phía trên kia, Naruto và Fuu đồng thanh reo lên chúc mừng, bộ dạng vô cùng phấn khích. Yukino nằm trên đầu vai của Fuu cũng đang mở to mắt, chăm chú nhìn xuống sàn đấu.

“Trận thứ mười một.” Hayate tuyên bố ván đấu cuối cùng. “Mời hai thí sinh tiến lên phía trước. Yonehara Uri và Yakushi Kabuto.”

“Này, bây giờ tớ mới đề ý.” Naruto quay sang nhìn Fuu. “Người thắng ở trận thứ mười phải đấu tiếp trận sau, như vậy không phải bất công sao?”

“Không đâu.” Fuu trả lời. “Việc sắp xếp như vậy đã là rất hợp lý. Bởi vì những người đấu trận cuối sẽ có một khoảng thời gian nghỉ ngơi khá lâu, sức khỏe cùng tâm lý đã có chuẩn bị sẵn sàng. Ảnh hưởng của nó cũng tương tự việc tổ đấu trận đầu ngay sau khi vừa ra khỏi khu rừng vậy.”

“À.” Naruto nghiêng đầu suy nghĩ. “Vậy nói cho cùng thì những người đấu trận giữa là có lợi nhất.”

“Đúng vậy.” Fuu khẽ gật đầu, lại hỏi. “Cậu thấy giữa Kabuto – san và Uri – chan, ai có khả năng thắng hơn?”

“Chắc chắn là Uri – chan rồi!”

Nhận được câu trả lời không chút do dự, Fuu khẽ mỉm cười, gật đầu ra hiệu cho Naruto dời mắt xuống sàn đấu.

“Ngạc nhiên thật.” Kabuto đẩy gọng kính, khóe môi thoáng nhếch lên tiếng với Uri. “Không nghĩ tới chúng ta lại tái ngộ trong hoàn cảnh này.”

“Đúng vậy.” Uri cũng mỉm cười. “Còn nhờ anh chỉ giáo thêm.”

“Rất sẵn lòng.”

Vừa nói xong câu này, Kabuto trực tiếp lao vào Uri. Trong khoảnh khắc, trên tay hắn xuất hiện thêm một thứ. Đó không phải kunai thông thường, mà là dao mổ.

“Sở thích của anh đặc biệt thật.” Uri tung người nhảy ra khỏi phạm vi tầm phóng, nhếch miệng cười mỉa mai.

“Quá khen rồi, tôi còn có nhiều thứ khác hay ho hơn nữa, cô sẽ được biết sớm thôi.” Kabuto đã nhận định trận này hắn sẽ đánh nghiêm túc, nên cũng không thèm che giấu loại vũ khí sát thương ưa thích của mình, lao tới chém liên tiếp về phía Uri.

Trên khán đài, Hokage Đệ Tam nhìn thấy trình tự kết án đặc biệt của ninja trị liệu, có chút kinh ngạc quay sang nhìn Anko. “Người thanh niên đó... ta đã từng thấy ở các cuộc thi trước phải không?”

“Đúng vậy ạ.” Anko mở tập tài liệu của các thí sinh, ánh mắt dừng lại trên một tấm ảnh. “Tôi cũng đã từng thấy khuôn mặt này vài lần rồi. Ở vòng đấu chính của kỳ thi trước, hắn đã bỏ cuộc giữa chừng. Và theo thông tin được ghi nhận, đã có sáu trường hợp tương tự xảy ra. Mục đích của hắn là gì chứ?!”

“Hừm.” Đệ Tam có chút trầm ngâm. “Thông tin cụ thể về hắn thế nào?”

“Khi còn ở học viện, hắn không có thành tích hay rắc rối nào đặc biệt cả. Thi tốt nghiệp đến lần thứ ba mới đậu. Các nhiệm vụ từng làm chủ yếu là cấp D, nhìn chung kinh nghiệm chiến đấu không có gì nổi bật lắm.” Anko nhìn những dòng chữ trên tay, lại đối chiếu với con người đang chiến đấu hăng say phía dưới, nên lại cảm giác nghi hoặc, nói tiếp. “Hokage – sama, còn một chuyện này nữa...”

“Chuyện gì?”

“Ngài có nhớ câu chuyện về cậu bé được đem về từ trận chiến Kikyo?”

“Dĩ nhiên là nhớ.” Hokage Đệ Tam trầm giọng. “Một jonin của đội ngũ y thuật đã chăm sóc một đứa bé của kẻ thù đi lạc trong trận chiến. Ra là... cậu bé đó sao?” Vậy thì chuyện hắn biết các thuật dùng trong trị liệu cũng không có gì bất ngờ cả...

Nhưng rất nhanh sau đó, ông phải xem xét lại kết luận của mình, bởi người thanh niên trẻ tuổi thoạt nhìn vô cùng hiền lành chất phác này, lại đang vận dụng những chiêu thức cực kỳ hung hiểm đối phó với đứa bé nhà Yonehara.

“Cô còn định đùa giỡn đến bao giờ?” Kabuto mỉm cười, dao chakra trên hai bàn tay phát ra ánh sáng màu xanh đậm, phản chiếu khuôn mặt ngập tràn giả dối.

“Câu đó tôi nên hỏi anh mới phải.” Uri híp mắt nhìn vàng sáng rực rỡ trên tay Kabuto. Đây chính là những lưỡi dao được cấu thành từ chakra của hắn, có thể chém phần mềm của đối thủ, hay là huyết đạo và các huyết quan trọng khác. Đặc điểm của loại dao này là có thể cắt vào trong cơ thể mà không hề gây ra tổn thương bên ngoài. Hoàn hảo cho một chiêu ném đá giấu tay!

Trong lúc nàng đang đánh giá hắn, Kabuto cũng âm thầm ước định sức mạnh và phong cách chiến đấu của Uri.

Với tài quan sát sắc bén cùng kinh nghiệm làm việc quá lâu trong quân y, Kabuto mơ hồ cảm thấy cô bé trước mặt đang che giấu điều gì đó. Dựa vào phương thức di chuyển và tư thế tấn công của cô ta, người ngoài có thể không biết, nhưng hắn thì...

Một suy nghĩ vừa thoáng lóe lên, còn chưa kịp nắm bắt, Kabuto buộc phải nghiêng người lùi tránh thứ đang lao tới.

Đó là hai sợi tơ tử sắc.

Uri trong lòng cả kinh trước phát hiện gần tìm ra điểm mấu chốt của Kabuto, nhưng ngoài mặt vẫn vô cùng thong dong trấn định. Nàng tuyệt đối không thể để bí mật này bị phát hiện được. Tuyệt đối không. Thoáng nâng tay áo lên, sợi tơ mềm mại như có linh tính lao thẳng tới phía trước, trói chặt lấy Kabuto.

Phía trên khán đài, ánh mắt mọi người đều đang chú mục vào bóng dáng hai kẻ dưới sàn đấu. Nhìn thấy thứ vũ khí bất ngờ của Uri, ai nấy không khỏi kinh ngạc.

“Cái đó... là Thiên Tầm Tì mà? Liệu có phải loại bí thuật đó không, hay chỉ là hình dạng tương đồng?”

“Đúng là nó đấy. Cô bé kia cũng mang họ Yonehara, hẳn là không sai được.”

“Nếu đây là sự thật thì quả là đáng kinh ngạc. Cô nhóc mới chỉ 12 tuổi thôi, đã luyện được tử sắc Thiên Tầm Tì sao?”

“Cái này còn bất ngờ hơn việc thiên tài Uchiha khai nhãn nữa.”

“...”

Tiếng bàn tán xôn xao của mọi người lôi kéo sự chú ý của bọn Naruto. Cậu nghiêng người nhìn Fuu, lại nhìn Sakura, cuối cùng là hướng về phía Uri dưới sàn đấu.

Bọn họ nói bí thuật gì đó, là ám chỉ sợi dây màu tím kia sao?

Kỳ thực, ngoại trừ những thiếu niên trẻ tuổi bọn họ ra, những người còn lại ở đây chỉ cần có chút thâm niên đều sẽ biết đến danh tiếng của gia tộc này.

Tộc Yonehara là một gia tộc lãnh đời, ẩn sâu trong thung lũng chết của Hỏa quốc. Sở dĩ thế lực tộc này làm người ta kiêng dè như vậy là vì từng có một đoạn thời gian, sức ảnh hưởng của tộc đối với Hỏa quốc còn lớn hơn cả lãnh chúa. Ngoài bí thuật và huyết kế giới hạn đặc biệt, Yonehara còn chiếm một mảng lớn trong việc điều hành kinh thương cùng các mối quan hệ quốc tế. Có thể nói, trong Hỏa quốc lúc bấy giờ, nếu Senju cùng Uchiha là những người chi phối sức mạnh quân sự của làng ninja, thì Yonehara chính là nguồn cung cấp hùng mạnh về tiền tài và binh khí.

Đương nhiên, đạo lý công cao chấn chủ không phải chuyện đùa. Nhận thức được mối nguy hại có thể xảy ra khi lãnh chúa ngày càng tỏ ra đa nghi, gia chủ đương nhiệm đã trình đơn xin đưa cả tộc về ở ẩn, đồng thời hiến hơn phân nửa gia sản vào quốc khố, phần còn lại đưa tới chia cho các trại trẻ mồ côi chịu ảnh hưởng bởi chiến tranh.

Mọi chuyện có lẽ vẫn vô cùng tốt đẹp, cho đến khi...

Phập.

“Ngạc nhiên thật.” Kabuto nhìn sợi tơ tưởng như mềm yếu trước mặt lại không chút suy chuyển trước con dao chakra mà hắn luôn tự hào, khoe miệng treo một nụ cười thích thú, nâng mắt kính nhìn thẳng vào Uri. “Tôi thật sự lấy làm tiếc đấy. Một thiên tài như cô... lại phải sống trong cảnh không cha không mẹ, thân thích ruộng bỏ.”

“Câm miệng. Người thì biết cái gì!”

“Tại sao không?” Kabuto trầm giọng, cố gắng nhớ lại một số thông tin mà mình đã từng được nghe. “Chính nguồn tài lực khổng lồ cùng bí thuật nguy hiểm của tộc Yonehara các người mà chiến tranh đã không ngừng được kéo dài, liên lụy đến mạng sống hàng nghìn người vô tội. Các người cho rằng chỉ cần lui về nơi rừng rú nào đó ở ẩn thì sẽ thoát được toàn bộ trách nhiệm sao? Ha ha, chính vì thế mà kết cục của gia tộc các người mới thảm hại như vậy đấy, tự mang đến họa diệt thân.”

Nghe được câu khẳng định này, trong đầu Uri như vang lên từng trận sóng vỗ. Cảm giác đau nhức bất ngờ xuất hiện lần đầu tiên làm nàng như muốn nổ tung.

Vì cái gì? Hẳn rõ ràng là đang hồ ngôn loạn ngữ. Nhưng tại sao những mảnh ký ức này lại chân thật đến như vậy?

Uri có phần hốt hoảng lùi về phía sau một bước, cặp mắt tím hiện lên một tia dao động, hàng mi dày nhú lại thật sâu.

Cuộc đối thoại vừa rồi giữa hai người diễn ra công khai trước mắt toàn khán giả, nhưng chỉ một số ít trong đó nghe được nội dung cuộc trò chuyện.

Hokage Đệ Tam ngồi phía trên hàng ghế chủ vị, thông qua thần sắc Uri lúc này, cảm thấy thật sự lo lắng cho tâm trạng đứa bé, đồng thời cũng thêm phần đề phòng đối với Kabuto.

Người thanh niên này... tại sao lại biết nhiều chuyện như vậy?

Bộp.

Lợi dụng lúc Uri đang sơ hở, Kabuto chớp mắt thuần thân tới trước mặt nàng, dao mổ trên tay không chút do dự nhắm thẳng vào tim Uri.

Mọi người xung quanh hoàn toàn không ngờ tới biến cố bất thành linh này, đều triệt để ngây người. Hayate hốt hoảng quay đầu, muốn ngăn cản cũng đã muộn.

Từng giọt máu đỏ tràn ra, loang lổ trên nền gạch vỡ của sàn đấu.

“Né tốt đấy.” Kabuto nhìn cánh tay nhỏ bé của Uri bị cắt một đường sâu, cặp mắt không giấu nổi kinh ngạc. “Cấu trúc xương rõ ràng là có vấn đề, lại vẫn phản ứng nhanh như vậy. Người như cô... nên chết đi mới phải.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Xoẹt.

Không hề hấn đắc ý lâu, một mảng lớn da thịt trên vai trái bỗng bị cào nát. Hai sợi tơ mềm đó không biết từ lúc nào đã tiến lại, hóa thành những lưỡi dao sắc bén mảnh như đầu kim liên tục ghim vào da thịt. Chẳng mấy chốc, nguyên một vùng vai đã huyết nhục mơ hồ.

“Người luôn tự cho mình là đúng, Kabuto.” Uri nhìn vết máu đỏ loang lổ khắp người mình, còn có cánh tay đang không ngừng chảy máu, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn. “Biết được thì sao? Người chẳng lẽ lại chưa từng nghe qua câu, biết càng nhiều càng dễ chết. Hừm?”

Thanh âm trong trẻo của nàng nhiễm một tầng sát ý dày đặc. Kabuto không ngờ tới chỉ với hai sợi tơ mỏng manh lại làm mình chật vật như vậy, cố gắng gầy dựa tránh thoát. Nghe được lời cuối của Uri, hấn sừng sốt cúi đầu, trực tiếp lọt vào cặp mắt tím sâu hút như mê cung đó, nhất thời lạng tại chỗ, quên luôn đau đớn trên cơ thể.

Tình huống đảo ngược bất ngờ như vậy khiến mọi người đang quan sát không khỏi sững sờ. Sau một màn kinh động do Gaara mang tới, họ cho rằng không còn trận nào trong vòng đấu loại có thể kích thích hơn vậy nữa, nhưng dường như điều đó đã lầm rồi.

“Lãng động : Lãng Tiêu.”

Hai mảnh tơ vốn đang quấn chặt lấy Kabuto bất chợt dừng lại, tủa ra hàng trăm nhánh nhỏ khác, sợi nào sợi nấy chắc đến không thể chống cự, đồng loạt đâm xuyên qua người Kabuto.

Cảnh tượng huyết tinh này làm mọi người quanh khán đài không khỏi nuốt khan. Đùa sao? Một sát thần Gaara đã đủ kinh khủng rồi, cô bé này ra tay lại chi hơn chứ không kém.

Nhưng cũng không thể trách được...

Những người nơi đây đa phần đều là ninja cấp cao, hiển nhiên đều biết rõ tên Kabuto kia cũng không phải hạng người tốt lành gì. Tình huống vừa rồi nếu không phải cô bé kia phản ứng lại kịp thì tuyệt đối đã mất mạng. Kết cục này cũng là do Kabuto gieo gió gặt bão.

Trong khi đó, Uri lại đang gặp rắc rối lớn với mớ thông tin loạn xạ trong đầu. Từng mảnh ký ức bỗng rời rạc xuất hiện, kiếp trước đan xen kiếp này, tên họ cùng những khuôn mặt nửa quen thuộc nửa xa lạ không ngừng ám ảnh, dày vò lấy thần trí Uri.

‘Đại chiến lần ba sắp xảy ra rồi, chính phủ yêu cầu chúng ta quyên góp vũ khí cùng mười tiểu đội tham gia tấn công.’

‘Gì chứ? Chiến tranh lần này là do bọn ninja phát động, cứ để chúng tự giải quyết. Người nhà ta đã tới tận cái thung lũng này ẩn cư rồi, chuyện của giới ninja bọn họ liên hệ gì đến ta.’

‘Nhưng tộc trưởng à, người tới lần này là đích thân Hokage Đệ Tam, ngài mau ra nói chuyện với ông ấy. Đáng vẻ ông ấy dường như đang rất gấp.’

‘Chết tiệt, là Hiruzen tự mình tới ư? Vậy... Uri ngoan, cháu ở đây đợi ông nội một chút. Còn người, trông chừng tiểu thư cẩn thận, đừng để con bé bò đi lung tung.’

‘Vâng, xin ngài cứ giao cho tôi.’

‘Con thích không, Uri? Mô hình piano này là ông nội con từ Mĩ gửi về đấy.’

‘Tại sao chỉ là mô hình thôi ạ? Con muốn đánh piano thật cơ!’

‘Bây giờ con còn nhỏ lắm, làm sao nhấn phím được? Chờ thêm vài năm nữa, ba nhất định sẽ mua cho con.’

‘Ba hứa đấy nhé?’

‘Ừ, chắc chắn rồi.’

‘Tại sao người lại cản ta hả? Ta phải ra đó giúp ông!’

‘Không được! Tình hình chiến tranh bên ngoài đang vô cùng nguy hiểm, tiểu thư mà ra có khác nào tự tìm đường chết?’

‘Vậy người bảo ta phải làm gì bây giờ? Bò trốn sao?’

‘Đúng là như vậy. Thử cho tôi nói thẳng, tiểu thư, với năng lực của người lúc này chẳng những không giúp được gì cho tộc trưởng, mà còn làm vướng chân ngài ấy.’

‘Tránh ra, mặc kệ! Ta phải ra đó.’

‘Cháy nhà! Bên kia có cháy nhà! Mau gọi cứu hỏa.’

‘Đó là căn biệt thự của nhà Yonehara mà? Tôi nghe nói ba người bọn họ mới chuyển về chiều nay.’

‘Lửa lớn như vậy... thật bất thường.’

‘Chỗ này tìm thấy một đứa bé vẫn còn thở. Mau đưa tới bệnh viện.’

‘Ha ha, từ giờ trở đi, cái tên Yonahara sẽ biến mất vĩnh viễn. Các người mau vào lục soát kỹ cho ta, tuyệt đối không được để lại bất cứ tàn dư nào.’

‘Tiểu thư... nghe tôi nói này...’

‘Đừng nói, đừng nói gì nữa. Vết thương của người!’

‘Bây giờ... không có thời gian để ý nó đâu. Phía dưới hầm chứa rượu có... có một cánh cửa. Người hãy chạy trốn bằng lối đó, tuyệt đối... đừng để bị chúng bắt được. Người là hi vọng cuối cùng của chúng ta. Cầu xin người... đừng để bản thân xảy ra chuyện.’

‘Không được! Hu hu, người phải đi cùng ta.’

‘Đừng như vậy... tiểu thư... tôi không qua khỏi rồi.’

‘Cô nhi viện chúng ta có người mới à?’

‘Ừ, nghe nói là tiểu thư của gia tộc lớn cơ đấy.’

‘Ha ha, tiểu thư gia tộc lớn sao? Vậy chính là cái nhà bị cháy hôm trước ti vi đưa tin à?’

‘Đúng đấy, mà nhìn mặt nó đi. Tới đây rồi cũng giống như chúng ta thôi, còn bày đặt ra vẻ cao quý.’

‘Tớ thật muốn rạch nát cái bản mặt của nó.’

‘Này, cô tiểu thư gì đó ơi, gia đình cô đâu rồi, sao lại ngồi một mình ở đây vậy?’

‘Ha ha ha...’

Bản thân Kabuto lúc này thực sự có khổ mà không thể nói. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Uri lợi hại như vậy, hơn nữa trọng yếu nhất là, chiêu thức của nàng ta đột nhiên trở nên rất quái dị, hoàn toàn là cái loại chiêu thức liều mạng, từng chiêu tung ra đều tràn ngập hận ý, từng bước ép sát, từ trong tới ngoài phát ra hơi thở âm hàn.

Rầm!

Một phen bị quăng mạnh xuống đất, toàn thân Kabuto đau nhức không thôi, khắp người rải rác các vết thương lớn nhỏ.

Mọi chuyện còn chưa dừng ở đó. Uri trong tình trạng điên cuồng vì các mảnh ký ức lộn xộn cùng quá khứ hai kiếp, nhanh chóng nâng tay ngưng tụ một thủy cầu, không chút do dự đập thẳng mặt Kabuto.

Tiếp đó, một luồng sáng tím bạc từ tay nàng xuất hiện, đi cùng nó là âm thanh điện xẹt đầy khủng bố.

“Lôi điện : Sát Điện Từ.”

“Tôi chịu thua!”

Hai âm thanh vang lên cùng một lúc. Toàn thân Kabuto bị nước tạt ướt sũng, cặp kính tròn trượt khỏi mũi, vệt hướng mắt về phía giám khảo hô to.

“Trận đấu kết thúc. Người thắng : Yonehara Uri.”

Mọi người quanh khán đài vẫn chưa hoàn hồn lại. Sau khi nghe Hayate tuyên bố kết quả, lại nhìn Kabuto người đầy máu và nước đang được khiêng đi, quanh thân họ như có một trận hàn khí bao phủ.

Thật đáng sợ! Nếu vừa rồi cô bé kia không chịu dừng tay mà vẫn kiên quyết xuất ra đòn Lôi điện đó, họ dám đảm bảo tên Kabuto sẽ có một cái chết thê thảm nhất.

“Bình tĩnh lại, Uri.” Kakashi nhảy vọt xuống sàn đấu, vỗ nhẹ lên vai cô học trò nhỏ đang nhắm mắt thở dốc.

“Vâng.” Ước chừng qua vài phút, đôi con người màu tím mở ra, lại khôi phục về vẻ lạnh nhạt thường ngày, gật gật đầu cùng Kakashi rời khỏi sàn đấu.

Trông thấy nàng đi tới, các genin không tự chủ lùi lại, mắt tràn ngập đề phòng nhìn hai sợi tơ đẫm máu đang lê trên nền đất.

“Cậu... không sao chứ?” Nhìn người kia bất chợt dừng bên cạnh mình, Sakura cười gượng gạo, cố gắng không nhìn vào thứ chất lỏng đỏ tươi chói mắt đó.

Uri nghe câu hỏi của cô, thoáng nhìn xuống đồng máu trên người mình, còn có cánh tay bị rạch một đường sâu, từ chối cho ý kiến.

“Uri – chan!” Một giọng nói vội vã vang lên từ phía sau. Naruto chạy vù tới trước người nàng, sắc mặt vô cùng lo lắng. “Tại sao không để cho bọn họ sơ cứu?” Mặc dù nhìn qua có vẻ không nặng lắm, máu cũng đã ngưng chảy, nhưng cẩn thận vẫn hơn mà?

[Đút gân tay rồi.] Yukino hípcặp mắt màu hổ phách, thông qua thần thức cảm nhận rõ ràng thương thế sâu bên trong Uri, có chút bức bối. Đây là ý đồ thật sự của Kabuto khi dùng dao chakra đi? Thoạt nhìn vết thương chẳng có gì ngoài một vết rạch.

[Đờ sọ.] Uri tỉnh bơ đáp, trực tiếp bỏ qua cảm giác đau nhức ở cánh tay. Mấy chuyện này nàng tập mãi thành quen rồi.

Kakashi và Fuu mặc dù đã thấy qua năng lực chữa trị tuyệt vời của Uri, nhưng vẫn không tránh khỏi lo lắng. Nháo loạn một hồi, rốt cuộc cũng cưỡng chế sơ cứu thành công. Các genin thắng trận đồng loạt tập trung lại nghe ngài Hokage phổ biến nội dung vòng thi chính.

Nhằm đảm bảo công bằng, vòng thi cuối này sẽ diễn ra sau một tháng nữa. Đây được cho là dịp để các thí sinh tự rèn luyện, cũng như phân tích thông tin có được của đối thủ trong vòng đấu loại và tìm ra biện pháp đối phó giành chiến thắng.

“Trước khi giải tán, ta muốn các em làm một chuyện quan trọng cho vòng thi này.” Hokage ra hiệu. “Mỗi người hãy bốc một tờ giấy trong thùng trên tay Anko.”

Các thí sinh lần lượt tiến lên. Uri mở tờ giấy của mình, bên trong vón vện một con số 8.

“Xong rồi chứ? Giờ thi hãy đọc số thứ tự ghi trên giấy.” Ibiki cầm một cuốn sổ và một cây bút, thông thả nói.

Mọi người mặc dù có chút khó hiểu, nhưng vẫn lần lượt đọc lên số của mình. Naruto số 1, Kankuro số 3, Shikamaru số 6, Gaara số 7, Fuu số 9, Temari số 5, Uri số 8, Neji số 2, và Shino số 10.

“Vây của cậu bé kia sẽ là số 4.” Hokage nói thầm với Ibiki, sau đó quay sang các thí sinh. “Được rồi, bây giờ ta sẽ công bố lịch đấu của vòng thi chính thức.”

“Cái gì?????” Toàn thể thí sinh không giấu nổi kinh ngạc. “Xếp lịch bằng trò rút thăm đó sao?”

“Ibiki, đưa bảng đấu ra được rồi.”

“Vâng.”

Mọi người không hên mà cùng nhìn lên, dây thần kinh căng ra hết cỡ. Phía trên mặt cuốn sổ là biểu đồ các trận đấu, vẫn theo thể thức một chọi một, có tổng cộng năm trận, người thắng trận này sẽ tiếp tục đánh với người bên kia cho đến khi chỉ còn một người cuối cùng.

“Các giám khảo sẽ thông qua trận đấu để bình phẩm từng người, từ đó đánh giá tố chất và quyết định xem các em có đủ tư cách trở thành chunin hay không. Vì vậy, những người ở đây đều có khả năng trở thành chunin. Ngược lại, cũng có thể là không một ai vượt qua được.” Đệ Tam ôn tồn bổ sung.

#1 Naruto vs Neji

#2 Kankuro vs Sasuke

#3 Temari vs Shikamaru

#4 Gaara vs Uri

#5 Fuu vs Shino

“Ha ha...” Uri cười nhặt nhìn tên các cặp đối thủ.

Mọi chuyện có vẻ thú vị rồi đây...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

“Thầy cũng cảm nhận được, phải không?” Trên sân thượng bệnh viện, hai bóng người đứng đối diện nhau. Uri nheo mắt nhìn ra xa, nhẹ thốt từng chữ. “Có kẻ đang cố gắng phá vỡ phong ấn trên người Sasuke.”

“Đúng vậy.” Kakashi trầm ngâm. “Hắn phen này nhất định sẽ không bỏ cuộc dễ dàng. Đệ Tam từng nói qua, vì ham muốn bắt từ cùng sức mạnh từ con mắt sharingan đó mà Orochimaru đã thực hiện hàng trăm thí nghiệm trên cơ thể người. Tham vọng của hắn thực sự đáng sợ.”

“Cái chính còn ở Sasuke.” Uri đáp. “Hận thù trong lòng cậu ấy là chìa khóa nhanh nhất dẫn tới con đường tội lỗi. Một khi trải nghiệm được loại sức mạnh đó rồi, khao khát của cậu ta sẽ chỉ càng tăng thêm. Một tháng tới... thầy định thế nào đây?”

“Ừm... có lẽ ta sẽ ở cạnh nó, vừa để hướng dẫn, vừa để giám sát.”

“À, vậy còn Naruto? Thầy tính bỏ mặc cậu ấy chứ gì.”

“Con nhóc này!” Kakashi cười trách, mắt nheo lại hình bán nguyệt. “Dự định thế nào còn không phải em đã sắp xếp tốt rồi sao? Bằng không cậu nhóc hiếu động kia mấy ngày nay làm sao có thể an phận như vậy?”

“Hừ. Thầy đừng tưởng có lý do chính đáng như vậy là xong.” Uri bĩu môi. “Chuyện này xem như thầy nợ em đấy.”

“Được rồi được rồi, giúp thầy đi, sau này chắc chắn không để em chịu thiệt.” Kakashi bắt đầu đi nói, bàn tay lại vò mái tóc dài rối tung.

“A, buông ra, tóc em chải cẩn thận là để cho thầy vò thế này sao hả!” Uri nhảy lùi tránh khỏi ma trảo, háng giọng. “Đỉnh chính lại chút, em giúp Naruto không phải vì thầy đâu, nhưng thầy vẫn nợ em một việc đấy.”

“Cái logic gì thế này?” Kakashi ngẩn người.

“Mặc kệ, thầy biết vậy đi. Naruto là bạn của em, giúp cậu ấy cũng là việc nên làm thôi. Nhưng không thể để thầy an nhàn được. Thầy nhớ đấy nhé. Tạm biệt.” Nói rồi cả người trong chớp mắt hóa thành một làn gió, biến mất.

oOo

“Đã xác minh được chưa?”

Trong căn phòng tối, Shimura Danzo khẽ nhắm con mắt duy nhất lộ ra của mình, lên tiếng hỏi bóng đen trước mặt.

Ánh sáng le lói từ những cây nến trong phòng không đủ soi rõ dung mạo người đó. Chỉ thấy đôi phương nhẹ gật đầu, giọng nói khàn khàn mang chút quái dị vang lên.

“Đúng như ngài nghĩ. Con bé đó không chỉ là người sống sót cuối cùng, mà vừa vặn còn là cháu gái của tên tộc trưởng, thừa hưởng huyết kế giới hạn

Lăng động.”

“Hừm. Tên Hiruzen khôn kiếp luôn thích làm theo ý mình như vậy. Bọn người đó vốn hận làng Lá chúng ta tới tận xương tủy, làm sao có thể yên phận? Cái chính sách hòa bình ngu ngốc này sớm muộn gì cũng sẽ dẫn làng Lá đến con đường diệt vong. Và ta... tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra được!” Nói đoạn, lão nhìn xuống bóng người phía trước. “Tiếp tục nhiệm vụ của người đi, trong thời gian sớm nhất phải tìm cho ra điểm yếu của con nhóc đó. Ta không tin nó thật sự mạnh như vậy.”

oOo

“Này ông kia! Đang làm gì thế hả?” Naruto cảnh giác nhìn ông già tóc bạc đang đứng đối diện mình. Người gì mà kỳ cục, lớn già đầu rồi còn để bị bắt gặp đang đi rình nhà tắm phụ nữ.

“Ha ha, chào cậu trai. Ta là một nhà văn, đang đi khắp mọi nơi để viết sách.” Ông bác già không chút xấu hổ khi bị phát hiện, cười ha ha đầy tự hào.

“Nói dối, viết sách thì liên quan quái gì đến nhà tắm phụ nữ chứ?” Nghĩ tới tình cảnh Uri cũng có thể đang ở trong đó, mặt Naruto đỏ bừng, tức giận xông lên. “Tôi phải cho ông một trận để chữa cái thói xấu này.”

Bộp.

Nhìn trước mặt vô duyên vô cớ xuất hiện thêm một con cóc lớn không chút khó khăn đẩy ngược cậu, Naruto trừng mắt kinh ngạc, thân mình lặn thêm vài vòng, trực tiếp ngã ra mảnh đất phía sau.

“Ông... ông...”

“Ha ha, biết sợ rồi chứ gì? Nghe cho kỹ đây! Ta chính là tinh linh tiên tổ đạo nhân của thần cóc Diệu Mộc sơn, được biết đến với cái tên – Tiên Nhân Cóc.”

“Hả? Tiên nhân?” Naruto gượng đứng dậy, quên đi nỗi tức giận vừa rồi, trong đầu lóe lên một ý quay sang nhìn người nọ. “Tôi không quan tâm ông là ai. Tiên nhân... háo sắc, ông phải dạy cho tôi vài chiêu hay hay đền bù cho cú ngã vừa rồi.”

“Buồn cười thật. Người tự xưng ở đâu xuất hiện cản trở ta tìm tư liệu, ta chưa xử lý người là may.”

“Tìm tư liệu cho mấy cuốn sách nhảm nhí của ông sao?”

“Người thì biết cái gì? Đây chính là Icha Icha – cuốn sách tình yêu nổi tiếng nhất!”

“Hơ... nó... chính nó...” Nhìn cái bìa sách quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, Naruto ghen hòng lấp bắp. Ông thầy Kakashi suốt ngày ôm cái này, tác giả của nó lại là lão dê cụ trước mặt, vậy chẳng phải bọn họ đều công khai đọc truyện bậy bạ bao lâu nay sao?!

“Naruto.” Đang lúc hai người mắt to trừng mắt nhỏ, một giọng nói bất ngờ vang lên, ẩn trong đó còn có chút không hài lòng. “Cậu đang làm cái gì ở đây vậy?”

“Ha.” Naruto nuốt khan quay đầu, nhìn thấy bóng người trước mặt, có chút luống cuống giải thích. “A, tớ... không có... tớ chỉ...”

Uri trên người mặc một bộ yukata màu xanh nhạt, mái tóc tím bạc được nàng búi gọn lên. Làn da trắng nõn vừa ngâm nước nóng nên có chút hồng, cặp mắt tím mơ hồ giăng một tầng sương.

Tâm trạng của nàng lúc này thực sự không được tốt lắm, không hẳn là vì phát hiện hai người này đang đứng trước phòng tắm nữ, mà do ngâm nước nóng lâu, cảm thấy có chút chóng mặt.

“Không cần luống cuống như vậy. Nãy giờ tớ ở khu bên kia mà.”

“A, vậy à.” Naruto thở phào, chuyển lực chú ý lên cánh tay Uri. “Vết thương của cậu đỡ hơn chút nào chưa?”

“Khá hơn nhiều rồi, có lẽ vài ngày nữa sẽ khỏi hẳn.” Uri đáp, tầm mắt chuyển sang nhìn người đang đứng bên cạnh Naruto.

Đó là một người đàn ông cao lớn, mái tóc trắng dài buộc túm ở phía sau, trên mặt nổi bật hai đường kẻ đồ trái từ mắt xuống cằm.

Oh! Trùng hợp thật đấy nhỉ?

“Chào ngài, Jiraiya – sama.” Nàng khẽ cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Naruto thấy động tác bất ngờ này, vô cùng kinh ngạc, loay hoay nhìn qua nhìn lại giữa hai người. “Uri – chan, cậu biết lão già dê này sao?”

“Đừng thất lễ như vậy!”

Gì chứ?! Naruto kinh ngạc mở to mắt. Ông già trước mặt rốt cuộc có thân thế ra sao vậy?

Jiraiya nheo mắt nhìn cô bé đang đứng đối diện mình. Ông có thể dễ dàng nhận ra thằng nhóc hùng hổ kia rất dễ tâm đến suy nghĩ của cô bé. Nhưng đó còn chưa phải trọng điểm. Cái chính ở đây là...

Cô bé gần như ngay lập tức nhận ra ông!

Dựa vào phản ứng nửa kinh ngạc nửa vui mừng, còn có ánh mắt trong khoảnh khắc như đang hồi tưởng quá khứ kia, không khó để một kẻ lão luyện như Jiraiya biết được điều đó. Ông cũng thêm phần thương thức khi cô bé đã lựa chọn thẳng thắn đối mặt chứ không phải che giấu hoặc cố tình diễn trò làm như không biết. Tuy vậy, thái độ cô bé vẫn làm cho Jiraiya có chút khó hiểu. Kinh ngạc thì thôi, tại sao lại có cả vui mừng? Ông nhớ là trước đó hai người chưa từng gặp nhau lần nào cả?!

“Uri – chan.” Nhân vật bị bỏ qua này giờ – Naruto – bắt bình lên tiếng, vẻ mặt như kiểu ‘hãy quan tâm tôi một chút đi’. “Tớ đã luyện thành công bài tập đi trên mặt nước rồi!”

“A...” Uri hoàn hồn từ cảnh tượng cái xác Jiraiya bị đâm thủng, ngẩng phát đầu nhìn Naruto.

“Tớ... làm cho cậu xem nhé?” Phản ứng bất ngờ của Uri làm Naruto có chút luống cuống. Tại sao nhìn cậu ấy lạ vậy nhỉ?!

“À, ừm, cậu làm thử đi.”

Thoáng gật gật đầu, Naruto đi tới chỗ hồ nước mình đang luyện tập, bắt đầu nén chakra.

Nhìn bộ dạng cậu ấy thuần thục đi lại trên mặt hồ cùng nụ cười rạng rỡ vui vẻ, Uri cũng cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều. Còn chưa kịp nói gì, người bên cạnh đã lên tiếng.

“Thằng bé đó là vật chứa Cửu Vĩ sao?” Rõ ràng là đang hỏi, nhưng ngữ khí lại tràn ngập khẳng định.

“Vâng.” Uri thành thật đáp.

Nhìn bộ dạng nàng như vậy, lại liếc qua cậu nhóc tóc vàng đang hí hửng khoe thành tích, đáy lòng Jiraiya một mảnh gọn sóng. Ra vậy, đã đến lúc cho nó điều khiển chakra của con hồ lỵ rồi sao?

“Từ giờ giao thằng bé cho ta. Ta sẽ phụ trách huấn luyện nó.”

oOo

“Em có thể mượn chỗ sách này về nhà không ạ?”

“Được chứ Yonehara – chan. Mấy cuốn sách đó đã lâu không có ai đọc, em có thể giữ đến khi nào cũng được.”

“Vâng, vậy ba ngày nữa em sẽ quay lại.”

Ôm một chồng sách nhỏ rời khỏi thư viện làng Lá, trong đầu Uri như vang lên tiếng bàn tán của dân làng mấy ngày nay.

Từ sau khi danh sách thi đấu được công bố chính thức, người dân và shinobi các nơi đều bận rộn chuẩn bị cho sự kiện quan trọng này. Lãnh chúa các làng có ninja dự thi đều đến xem, không khí trong làng vui như mở hội. Có điều, đi cùng với nó cũng là sự nổi tiếng bất đắc dĩ.

Chuyện nàng là tộc nhân duy nhất còn sót lại của nhà Yonehara dường như vô cùng đáng bận tâm. Qua lời kể của những người trực tiếp quan sát cùng sự thêm thắt thần kỳ của hầu hết người nghe, câu chuyện về nữ ninja sử dụng Thiên Tâm Tỉ cùng huyết kế Lăng độn đã truyền khắp các đầu đường ngõ phố. Hiện tại, mỗi lần nàng ra ngoài đều bắt gặp rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ, hâm mộ của người dân.

Đối với chuyện này, Uri ngược lại có chút vui vẻ.

Sự kiện ngày đó nàng sử dụng bí thuật tộc Yonehara đã là một dấu ấn chắc chắn nhất, khẳng định việc nàng là người sống sót cuối cùng của gia tộc.

Như vậy... em hài lòng rồi nhỉ?

Uri?

Nhớ tới ước nguyện nhỏ nhoi của cô bé sắp mười hai tuổi đã phải rời xa nhân thế, nàng không khỏi có chút thần thờ.

Tiểu thư dòng chính? Cháu gái tộc trưởng? Rồi còn huyết thống thuần khiết?

Tất cả, tất cả những thứ đó đều chỉ là gánh nặng, là áp lực đè lên vai phé vật yếu đuối nhu nhược của dòng họ mang sức ảnh hưởng khủng khiếp này.

Bí thuật tộc Yonehara vì một vài nguyên nhân đặc thù nên luôn thiên về âm nhu, chiến đấu theo dạng tĩnh, sử dụng tơ làm vũ khí trong phần lớn các cuộc chiến.

Tuy nhiên, để có thể điều khiển chúng thật tốt mà không gây ra tai nạn ngoài mong muốn, người sử dụng phải thật sự nhuần nhuyễn các thuật liên quan

đến Lăng động – huyết kế giới hạn cho phép biến đổi thuộc tính chakra, có chút giống với khối lỵ thuật, nhưng hơn ở chỗ có thể dùng tơ thật hoặc nén chakra trong chính cơ thể để tạo ra tơ. Việc này giúp người dùng có thể tùy ý biến đổi hình dạng cùng độ dài của loại vũ khí này, khi thì mềm như giấy, lúc lại sắc hơn dao, từ đó dễ dàng gây ra sát thương trên người đối thủ.

Đáng tiếc thay, trong khi các thành viên hầu hết đều có khả năng sử dụng, thì Uri – tiểu thư duy nhất thuộc dòng chính của thể hệ này lại không cách nào điều khiển được nó. Mọi ý nghĩ được tộc trưởng mời tới đều nói rằng do thể chất tiểu thư quá đặc biệt, nên thậm chí còn không thể nén được chakra tự nhiên.

Đây vốn được coi là một bí mật rất lớn, chỉ xếp thứ hai trong số những điều cần kín miệng nhất. Vì vậy mà đến ngay cả bản thân cô nhóc cũng không nhận ra được là mình không thể trở thành shinobi.

Cho tới lúc nhận ra... cũng muộn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

“Trời ơi! Ta nói bao nhiêu lần mà vẫn không hiểu sao, thằng đàn này! Phải nén hết toàn bộ chakra trong cơ thể, tưởng tượng như mình sắp chết vậy đó!”

“Ông im đi! Tôi cũng đang cố gắng lắm chứ bộ. Vì ông mà tôi không được luyện tập với Uri – chan nữa, giờ ông còn to tiếng với tôi sao?”

“Ngươi còn dám nói? Chẳng phải chính ngươi đòi ta ‘dạy cho vài chiêu hay hay’ trước sao?”

“Lúc đó tôi chỉ buột miệng nói vậy thôi. Ông còn chẳng lợi hại bằng Uri – chan!”

“Thằng nhóc hỗn xược, ngươi nói ra câu đó cũng không tự thấy xấu hổ?!” Mà khoan đã, hình như có gì đó không đúng. “Ta nhớ các ngươi đều là thí sinh chuẩn bị thi chunin vòng ba mà?”

“Đúng vậy, chuyện đó thì liên quan gì?”

“Con bé Uri không cần tập luyện sao?”

“Ờ... chuyện này... thầy Kakashi nói thầy ấy có việc, không thể luyện tập cho tôi được, nên Uri – chan đề nghị tôi với cậu ấy tập chung.”

“Thú vị đấy. Vậy mà ta còn tưởng con bé là thầy của ngươi luôn rồi.”

“Gì chứ?”

“Không phải sao? Đến bài tập đi trên mặt nước đơn giản như vậy ngươi cũng phải mất mấy ngày mới qua được, trong khi con bé mới bằng ngươi đã có thể dạy ngược lại rồi kia.”

“Ông... chuyện này đâu phải chỉ mình tôi chứ? Lần trước cậu ấy còn huấn luyện cho cả đội của tôi kia.”

“Huấn luyện cái gì?”

“Leo cây.” Naruto nhăn mặt. “Lần đó thầy Kakashi bị thương rất nặng, trong lúc chờ thầy ấy hồi phục, Uri – chan đã dẫn ba người bọn tôi đi tập cái bài leo cây nén chakra đó.”

Trong khi Naruto một lòng kể về chuyện tập luyện vất vả ra sao, và cậu thực sự tài giỏi như thế nào, thì thâm tâm Jiraiya lại đang chú ý tới một điều khác.

“Ngươi nói... Kakashi bị thương rất nặng? Vậy lúc đó ai đã chữa cho cậu ta?”

“À, cũng là Uri – chan.”

“Con bé là ninja trị liệu?”

“Ai biết được. Hôm đó cậu ấy không cho bọn tôi xem quá trình chữa trị, tôi cũng không biết cậu ấy đã làm gì với mớ thuốc giảm đau và bông băng ít ỏi đó, nhưng thực sự tình trạng thầy Kakashi đã khá lên rất nhiều.”

“Nếu như vậy, ngươi thử nhớ lại xem, lúc con bé chữa trị xong có biểu hiện gì bất thường không?”

“Biểu hiện bất thường?” Naruto hí hóp mắt suy nghĩ, có chút phân vân. “Cậu ấy không có gì bất thường hết, chỉ đi ra thông báo với bọn tôi là thầy đã ổn

thời.” Phải không nhỉ? Hình như trước đó còn diễn ra cái gì đó? Nhưng cái đó là cái gì? Là cái gì nhỉ?

Naruto có chút suy nghĩ, nhưng mãi vẫn không nhớ ra được, liền trực tiếp bỏ qua. “Mà sao tự dưng ông quan tâm tới cậu ấy quá vậy? Đang có ý đồ xấu xa phải không?”

Về mặt nghiêm túc hiếm có của Jiraiya trực tiếp bị câu nói này phá hỏng, trừng mắt quát Naruto. “Cái thằng nhóc láo lếu này! Nhìn ta có chỗ nào giống với loại người đó hả?”

“Chỗ nào cũng giống.”

“Người... người có tin là ta đi nói với con bé người thích nó không?”

“A, ông già chết tiệt! Ông nói linh tinh cái gì thế! Ai bảo ông là tôi thích cậu ấy chứ?”

“Ha ha, người còn non lắm nhóc.” Mới dụ một chút đã gãy nãy lên rồi.

Trong khi việc tập luyện giữa hai thầy trò còn chưa đâu vào đâu, ở một nơi khác, Uri đang hết sức chuyên chú nghiên cứu quyển sách trước mặt.

Kể từ thời điểm bắt đầu nghỉ ngơi đến giờ đã mười ngày trôi qua, cuộc gặp gỡ với Jiraiya cũng dần rơi vào quên lãng. Nàng dành hầu hết thời gian của mình cho việc đọc sách.

Ngoài việc tới thư viện đọc các loại sách về y thuật, nhẫn thuật, ảo thuật, thể thuật... Uri còn chú tâm vào việc tìm hiểu tài liệu về các ninja trong làng để tô đậm lại những mảng ký ức sắp mờ nhạt. Nhưng dường như điều đó không giúp nàng nhớ được các chi tiết trong nguyên tác, có chăng chỉ là ấn tượng hơn về tên họ, năng lực cùng tính cách của mọi người.

“Ta ra ngoài một lát, Yukino.”

Xoa xoa mắt đứng dậy, nàng khẽ nói vọng một câu vào căn phòng đang đóng kín cửa, đoạn sắp xếp lại chỗ sách trên bàn, ôm theo chúng rời khỏi nhà, hướng thẳng đến thư viện làng Lá.

Các nhân viên trực ở đây đã quá quen với cô gái nhỏ này, không nói hai lời trực tiếp đưa cho Uri mấy quyển sách dạy thuật trừ đồ mới nhập về chiều qua.

“Uri?”

Nghe thấy có người gọi tên mình, nàng theo phản xạ quay đầu lại.

“Chào cậu, Sakura.”

“Cậu cũng tới đây đọc sách à?” Sakura hỏi, mắt thoáng liếc qua tựa đề mấy cuốn sách trên tay Uri. “Tớ đang định tới bệnh viện thăm Lee, cậu đi cùng chứ?”

“Cảm ơn cậu, tớ sẽ tới sau.”

“Vây cũng được.”

Bỏ lại một câu nói, Sakura chậm rãi rời khỏi thư viện, suy nghĩ trong lòng dần trở nên phức tạp.

Tại sao lúc nào cậu ta cũng trưng ra vẻ mặt bình thản như vậy? Vòng thi chính nay mai sẽ bắt đầu, mọi người đều đang vất vả luyện tập, cậu ta lại có dư thời gian đến làm bạn với thư viện. Thật không thể hiểu nổi!

Dừng chân trước cửa hàng hoa nhà Ino, Sakura chân chừ một lát, sau đó đành bước vào.

“Chà, hiếm lắm mới thấy cậu ghé qua đây nhỉ.” Ino đứng sau quầy bán hàng, không mặn không nhạt nói.

“Ồ.” Sakura nhếch môi, quay đầu nhìn vào những giỏ hoa tươi chất xung quanh. Chọn loại nào bây giờ? Hm... có lẽ nên là loại cấm được!

“Tớ lấy bông thủy tiên này.” Cầm lên một nhánh hoa, Sakura dứt khoát nói.

“Đi thăm Sasuke sao?” Ino nghiêng đầu hỏi.

“Không, cậu ấy đã cùng thầy Kakashi đi luyện tập ở nơi khác rồi.”

“Sao cậu biết?”

“Tại sao tớ lại không biết? Đùng quên, tớ mới là người chung đội với Sasuke – kun.”

Sau câu nói này, hai cô gái trừng mắt nhìn nhau, mơ hồ có tia lửa điện dao động trong không khí. Sakura nhìn Ino, cười khiêu khích. “Trước khi đưa

Sasuke đi, thầy Kakashi đã dành nguyên một ngày luyện tập cho cả đội bọn tớ rồi. Hiểu không? Cả-đội-bọn-tớ.”

“Luyện có một ngày thì nhằm nhò gì?”

“Còn hơn người nào đó đến một giờ ở cạnh Sasuke cũng không được.”

“Con nhỏ trán vồ chết tiệt này!”

“Nói gì đó hả heo mọi?”

oOo

Đôi đũa trong tay Uri cạch một tiếng rơi xuống mặt bàn, biểu thị cho tâm trạng kinh ngạc chưa từng có của nàng sau thông tin vừa nghe được từ Yukino.

“Ngươi nói... là thật sao?”

“Thật.” Yukino ngồi trên chiếc ghế cao ngất của mình, giọng nói trong vắt nhiễm một tầng vui mừng nồng đậm. “Có lẽ chuyện này hơi đường đột, nhưng ta nghĩ vẫn cần phải thông báo với ngươi. Ta... sắp tới có thể hóa hình được rồi.”

Nhìn Uri ngồi đối diện vẫn chưa lấy lại tinh thần, Yukino thực sự cảm thấy rất vui vẻ, một mạch chạy ào tới trước mặt nàng. “Không lâu nữa đâu, ta sẽ có thể sống dưới hình dáng của một con người, có chân có tay, đến lúc đó chúng ta có thể cùng đi chơi, cùng nấu nướng, ta nhất định sẽ làm thật nhiều món cho ngươi ăn. Đảm bảo ngon không kém đồ ngươi làm đâu.”

“Ngốc.” Uri ghen nửa ngày mới thốt ra được một câu như vậy. “Chúng ta như bây giờ còn không tốt sao?”

“Đương nhiên là tốt! Nhưng không tiện chút nào cả. Ta muốn đường đường chính chính xuất hiện bên cạnh ngươi, dưới hình dáng một con người. Ngươi không vui sao?”

“Làm gì có.” Uri cười, giọng nói có chút run rẩy. “Ta thực sự chưa từng nghĩ tới chuyện ngươi có thể hóa hình, nhất thời không tiếp nhận được. Vậy ra đây là lý do mấy ngày nay ngươi trốn trong phòng tu luyện suốt sao?”

“Đúng vậy.” Yukino gật gù đầu. “Nhưng làm thế này thực sự rất lâu, không biết khi nào mới xong nữa. Ta muốn hoàn thành chuyện này trước khi ngươi thi chunin. Vì vậy, có lẽ ta sẽ trở lại không gian cho đến khi hoàn tất lần thăng cấp này.”

“Được.” Nàng gật gù đầu, nhìn vào sợi dây chuyền trên cổ. “Khi nào thì bắt đầu?”

“Tối nay được không?”

“Tất nhiên.” Uri gật đầu, chợt nghĩ tới gì đó, liền hỏi. “Một khi ngươi hóa thành người, mọi thứ bên ngoài cũng đều phải giống mới tốt. Ta sẽ chuẩn bị quần áo cho ngươi.”

“Phải rồi, ta suýt thì quên chuyện này.” Yukino nghiêng đầu suy nghĩ. “Dựa vào số tuổi của ta, khả năng cao là chỉ có thể biến thành bộ dạng nhóc tỳ bảy tám tuổi mà thôi. Có lẽ cao khoảng chừng này.” Vừa nói, nó còn vừa đưa một chân lên miêu tả.

“Được rồi, vậy xem như ngươi là em gái của ta. Phải không?” Uri vừa nghĩ tới viễn cảnh Yukino hóa hình, nụ cười trên môi càng thêm rực rỡ.

“À, thực ra... vẫn có chút phiền phức nho nhỏ.” Về mặt Yukino xụ xuống. “Chuyện này mới chỉ là bước đầu tiên thôi. Đúng là ta sẽ có chân, có tay, mặt mũi bộ dạng hết như con người. Nhưng đuôi... lại không giấu được.”

“Hả?” Không phải một lần biến hình là xong luôn sao?

“Bước quan trọng nhất đánh giá thực lực một thần thú tộc hồ ly là dựa vào số đuôi giấu được. Lần biến hình này đại diện cho một bước thăng cấp của ta, sức mạnh cũng tăng lên rất nhiều. Nhưng theo thời gian, chỉ khi ta tập luyện chăm chỉ, chín cái đuôi đó mới lần lượt mất đi. Cho đến khi hoàn toàn có bộ dạng của một con người, có lẽ ta vẫn phải dùng tới phép biến hình bằng chakra.”

Nhìn vẻ mặt thất vọng của Yukino, Uri ho khan nói. “Ha, được như ngươi đã là tốt lắm rồi. Chuyện kia trước sau gì cũng sẽ tới, chỉ là vấn đề thời gian thôi, không phải sao?”

Yukino vừa ngẩng đầu định nói gì đó, ngoài cửa bỗng truyền tới một tiếng gọi dồn dập.

Nhận ra giọng nói quen thuộc này, Uri đứng dậy, cấp tốc ra mở cửa.

“Fuu? Cậu tới từ khi nào thế?”

“Mới nửa tiếng trước thôi. Sắp xếp ổn thỏa bên kia xong tớ chạy tới đây luôn đó.”

Hai người cùng bước vào nhà. Nhìn thấy Yukino, Fuu cười híp mắt vẫy tay lia lịa.

“Cậu về đây gấp như vậy, chắc là chưa ăn gì phải không?” Uri trực tiếp kéo một cái ghế cho Fuu, cười nói.

“Chỉ có cậu hiểu tớ thôi.” Fuu ủ rũ đáp, mệt mỏi nằm nhào lên bàn. “Thật sự là đói bụng muốn chết. Cái đám người kia cũng thật quá đáng. Tớ tức điên mất thôi. A!!!!!!”

“Có chuyện gì vậy?” Yukino cũng không còn xa lạ gì với cô bạn này, chớp chớp mắt hỏi.

“Tên Daiki đó, không biết hắn đã nói gì với lão làng mà ông ta ra lệnh từ giờ đến khi thi cấm tớ rời khỏi làng nửa bước, còn cho người giám sát tuyệt đối. Ban đêm mở mắt ra thôi cũng có người canh bên ngoài.” Nói đến đây, vẻ mặt Fuu như sắp khóc. “Nếu... nếu Shibuki còn ở đây, làm sao bọn chúng dám đối xử với tớ như vậy?”

Những phiền não rắc rối này cô không dễ gì bộc lộ ra với người khác, Uri trong quá trình chung sống cũng hiểu được. Cười trấn an, nàng nói.

“Đã như vậy, cậu cứ ở lại đây với bọn tớ. Còn khoảng hai mươi ngày nữa mới đến vòng thi cuối, thuận tiện có thể tập luyện cùng nhau. Hơn nữa, Hokage cũng đã nói một tháng này còn là để thăm dò đối thủ. Bọn người kia có muốn ép cậu về cũng đuối lý.”

“Đúng vậy, tớ chính là vịn vào cớ này để không phải ở chung với đám người họ tống đó. Phải rồi, đồng đồ của tớ còn ở đây không vậy?”

“Sao lại không? Căn phòng của cậu hoàn toàn không có gì thay đổi hết.”

“Cảm ơn cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

“Bát Môn Độn Giáp, một thứ thuật thật kinh khủng!”

Trước giường bệnh của Lee, Uri nhìn xuống các vết thương đã được băng bó cùng với màu máu đỏ thẫm đang cô tràn ra qua lớp băng vải, không nhìn được cảm thán một câu.

Đây thực sự là chiêu thể thuật đáng sợ nhất trong tất cả các chiêu nàng từng được nhìn thấy. Dựa vào tốc độ cùng uy lực của nó, không khó để tưởng tượng ngày đó nếu Gaara không kịp dùng cát bảo vệ thì sẽ nhận phải hậu quả như thế nào.

Nhưng... chiến thắng bằng loại biện pháp lường bại câu thương này có gì hay? Uri nhẹ thở dài.

Suốt mấy ngày nay, nàng đã tới bệnh viện này xem qua thương thể cùng độ nghiêm trọng của các vết thương trên cơ thể Lee. Ngoài phần xương và cơ bắp bị rách ra, trọng điểm trong lần chấn thương này còn nằm ở tay và chân trái. Một rắc rối lớn mà nàng vừa phát hiện thêm đó là những mảnh xương vỡ ra trong lúc tay chân bị nghiền đã đâm vào cột sống của Lee, và quá trình tháo gỡ chúng cần một cuộc đại phẫu mà tỷ lệ thành công không khả quan chút nào. Có thể thấy, đòn tấn công của Gaara vô cùng dứt khoát tàn nhẫn, rõ ràng trong đầu cậu ta lúc đó, ý nghĩ giết chết Lee là nghiêm túc thực sự.

Uri im lặng nhìn người đang nằm trên giường, suy nghĩ trong đầu dần phiêu tới những khoảnh khắc họ từng gặp nhau. Một người có tính cách hào phóng vui vẻ như cậu ta cũng không dễ gặp, chưa kể trước đó Lee còn giúp đỡ đồng đội của nàng. Nếu ngày đó không có cậu ấy can thiệp kéo dài thời gian, nhóm Dosu hẳn là đã kịp xử lý bọn Sakura rồi. Đối với chuyện này, nàng thực sự rất biết ơn cậu ta.

“Vết thương này cũng chưa phải là hết hy vọng. Tớ chắc chắn sẽ giúp cậu!”

Uỳnh. Uỳnh.

Chấn động đột ngột xuất hiện làm cả khu bệnh viện như rung chuyển. Uri nghi hoặc lộ đầu ra, thoáng bắt gặp một bóng đen khổng lồ đang thả một vật gì đó xuống trước cổng chính.

“Naruto?”

Nhận ra chân dung người kia, Uri không khỏi kinh ngạc. Cậu ấy lẽ ra phải đang luyện tập với ngài Jiraiya mới đúng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?

Nghĩ tới loại trường hợp này, Uri không khỏi lo lắng. Nàng vội lấy cái chăn mỏng ở góc giường đắp cho Lee, sau đó bước vội ra khỏi căn phòng.

“Xin lỗi, cho cháu qua với.” Nhìn đám người đông đúc đang vây quanh cổng bệnh viện, Uri nén lại nghi hoặc chạy tới xem nhân vật đang nằm ở trung tâm kia. Đó thật sự là Naruto. Nàng nhanh chóng tiến hành kiểm tra sơ lược cho cậu ấy trước khi các bác sĩ điều động cáng cứu thương đưa người vào. Thật may là tình hình cậu ấy không có gì nghiêm trọng, việc ngắt đi chỉ là do kiệt sức.

oOo

“Tỉnh rồi sao?”

Naruto chậm chạp ngồi thẳng dậy, cảm thấy ngoại trừ phần đầu có chút choáng váng thì mọi thứ còn lại đều ổn. “Sao tớ lại ở đây?”

“Ai mà biết.” Shikamaru chỉ vào một giỏ trái cây. “Tớ mang thứ này đi thăm Choji, nhưng bác sĩ nói cậu ấy không thể ăn được. Lại tỉnh cò thấy Uri, cậu ấy nhờ tớ trông cậu một lát.”

“Hả? Uri – chan?” Mặt Naruto chuyển từ kinh ngạc sang vui mừng. “Cậu ấy cũng tới đây sao?”

“Ừ.” Shikamaru lăm bằm, đoạn ném giỏ trái cây về phía Naruto. “Cái này bỏ đi cũng phí, cho cậu đấy.”

“Cậu tốt bụng phết nhỉ.” Naruto cầm lấy một quả táo, cười ha ha.

“Ngốc, chỉ là tớ không muốn lãng phí mà thôi.”

“Sao cũng được.” Naruto vừa cắn một miếng, đột nhiên nghĩ tới gì đó, nhảy vụt xuống giường, về mặt vô cùng nghiêm túc. “Không được, giờ không phải lúc ăn, tớ phải đi tìm Uri – chan đã.”

“Đề làm gì?”

“Tớ... có thứ muốn đưa cho cậu ấy.”

“Đề sau đi, không nghe tớ bảo là cậu ấy nhờ tớ ở đây trông một lát à?” Shikamaru nhắm mắt. “Sớm muộn gì Uri cũng sẽ quay lại đây thôi. Dù gì cậu ấy cũng ở đây suốt ba ngày rồi.”

“Gi? Sao cậu biết?”

“Các y tá nói. Mỗi ngày nay cậu ngủ mê mết, có biết cái gì đâu. Cơ mà cậu cũng may mắn đấy nhỉ, bị bệnh cũng vẫn có con gái tới thăm nom chăm sóc, chẳng bù cho Choji.”

“Ha ha...” Naruto cười trừ quay lại giường, bàn tay khẽ lần vào túi, về mặt nửa vui mừng nửa mong đợi, tiếp tục ngồi gặm quả táo Shikamaru cho. “Phải rồi, Choji cũng đang ở đây, chẳng lẽ cậu ấy bị thương nặng đến vậy sao?” Minh nhớ lần đó Uri – chan đâu có mạnh tay với cậu ta?

“Tất nhiên không phải rồi. Tên Choji đó sau trận đấu vì ăn quá nhiều thịt nướng nên bụng có vấn đề, phải nhập viện.”

“Ha ha, đúng là Choji!”

oOo

“Tại sao các người lại bảo vệ nhau? Chẳng có lý do gì để con người phải sống vì kẻ khác cả.”

Trong phòng bệnh của Lee, hai luồng sát khí lạnh băng đang giao chiến. Uri nghe được những lời từ thiếu niên đeo hồ lô cát, cặp tử mâu lóe lên một tia giận dữ. Đứng đối diện nàng, Gaara vẫn đang nói, không biết là muốn nói cho nàng nghe, hay là cho chính mình.

“Ta đã cướp đi sinh mạng của người đàn bà mà ta phải gọi là mẹ đẻ đến thế giới này. Chỉ vì muốn đào tạo một ninja mạnh nhất, cha ta đã dùng nhẫn thuật cây hóa thân của cát vào cơ thể ta. Ta là một quái vật ngay từ khi mới sinh. Yêu thương? Đừng có lấy thước đo của các người mà đánh giá ta. Gia đình? Thực chất cũng chỉ là một khối cảm hờn, phản bội và giết chóc. Đối với bọn chúng, ta như một di vật của quá khứ mà chúng rất muốn xóa sổ. Vậy thì ta tồn tại vì cái gì? Ta phải sống vì cái gì?”

“Thật ngu ngốc! Ngươi đã ôm cái suy nghĩ lệch lạc này từ khi nào hả?” Uri tức giận quát. “Gia đình không phải như vậy, tuyệt đối không phải như ngươi nói. Muốn không bị phản bội, ngươi phải đối xử chân thành với mọi người xung quanh!” Đây là điều nàng đã được dạy, cũng là lời trấn trối cuối cùng ba mẹ nói với nàng, không phải sao?

“Đối xử chân thành? Điều đó chỉ đúng khi những người xung quanh không xem ngươi là quái vật. Bọn dân làng ngu ngốc kia thậm chí còn không cho ta lại gần chúng. Đến cả người ta từng yêu thương nhất cũng phản bội ta.”

“...” Nụ cười, mức độ kỳ thị một đứa trẻ sa cơ ở thế giới đó so với con quái vật nơi này có khác gì nhau? Phản bội cái gì chứ? Nhưng người hẳn đang nói đến là ai? Yashamaru, em trai của mẹ hắn sao?

“Một sự tồn tại quá mạnh mẽ là một sự tồn tại khiến người ta khiếp sợ. Sau cùng ta cũng hiểu, ta chỉ có bản thân mình. Ta sẽ không tin ai, không yêu ai! Ta chỉ có bản thân mình!”

Giữa lúc tinh thần Gaara dần trở nên bất ổn và có xu hướng dùng cát tấn công Uri, cửa phòng bệnh bất ngờ bị đập tung. Naruto và Shikamaru xông vào, dải bóng đen đặc từ thuật ảnh chân tự nhanh chóng trôi lấy Gaara.

“Dừng lại đi!” Uri lên tiếng ngăn cản trước khi Naruto kịp giáng một đấm vào mặt người thanh niên tóc đỏ đang ôm đầu đứng đó.

“Cậu không sao chứ?”

Nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Naruto, Uri vô cùng áy náy. “Tớ không sao hết. Mọi chuyện không có gì đâu. Chúng ta rời khỏi đây mau đi.”

“Ta không cho phép!” Gaara tức giận quát lên, không chút khó khăn thoát khỏi khống chế. “Các người lấy quyền gì mà ngăn cản ta? Tất cả các người chỉ là một lũ rác rưởi, đều không nên sống trên đời này.”

“Nói cái gì?” Naruto nhìn đồng cát rải trên giường Lee, cũng mơ hồ đoán được chút sự tình, tức giận nói. “Trận đấu vừa rồi người đã thắng, giờ còn âm thầm tới đây gây sự, người có biết hành động này hèn thế nào không hả? Thử như người lại dám nói bọn ta là rác rưởi sao?”

“Ta không quan tâm.” Gaara nhếch mép. “Chính lũ người-bình-thường các người luôn xem ta như quái vật mà đối đãi, ta giết hay không cũng không sao cả.”

Cái gì? Quái vật? Naruto lặng người nhìn Gaara, trong đầu không ngừng vọng lại hai chữ đó. Hắn nói ‘quái vật’ là sao chứ?! Không lẽ...

Rạt. Rạt.

Đám cát trong hồ lộ bắt đầu tràn ra, bao vây lấy cả ba người. Và một lần nữa, đòn tấn công này lại bị ngăn cản. Vừa nhìn thấy Guy đứng trước cửa phòng bệnh, những mảng ký ức từng có với Yashamaru lại vọng về trong đầu Gaara. Cậu như phát điên gầm lên. Tại sao? Tại sao lũ người này hết lần này tới lần khác cứ bảo vệ nhau như vậy?

“Cứ chờ đây, trận đấu sắp tới, ta nhất định sẽ giết chết người... cùng với cái tư tưởng chân thành ngu ngốc đó.”

oOo

Thời điểm Uri về đến nhà đã là buổi tối.

Fuu mấy ngày nay cứ thoát ần thoát hiện, đáng vẻ vô cùng thần bí, nàng mặc dù có chút nghi hoặc nhưng cậu ấy không nói, nàng cũng không muốn hỏi.

Cả căn nhà yên tĩnh trống vắng thực sự có chút không quen. Từ khi Yukino vào không gian thiết lập phong ấn hóa hình, chakra của hai người các nàng cũng bị tách ra hoàn toàn độc lập, các phân thân đang hoạt động ở tiệm bánh Miura đều được nàng triệt tiêu tất cả, tạm thời đóng cửa để chuyên tâm thực hiện xong lần thăng cấp quan trọng này. Hiện tại, mỗi khi có thời gian rảnh, nàng không phải luyện tập thì là nghiên cứu chữa trị dứt điểm vết thương của Lee, còn có chuẩn bị thật nhiều quần áo cho Yukino, cuộc sống cứ đều đều trôi qua như vậy, chẳng mấy chốc vòng đầu chính cũng tới.

oOo

“Kế hoạch lần này ta đã nói xong. Mong ông giữ lời hứa, tuyệt đối không can thiệp.” Trong căn phòng tối, Orochimaru nhếch miệng kết luận.

“Tất nhiên, chuyện này đối với ta cũng không hề có hại.” Danzo vuốt ve cánh tay hiếm khi lộ ra của mình, phần da trên đó nổi bật một cách kỳ dị với sự xuất hiện của rất nhiều sharingan. “Giờ thì ta lại mang cả sức mạnh của Senju lẫn Uchiha, tuyệt thật!”

“Ngắm nghía thế đủ rồi, ông còn rất nhiều thời gian thử nghiệm loại huyết kế giới hạn đặc biệt đó. Giờ thì nói tôi nghe, cái người mà ông chọn kia là ai, thật sự có thể qua mặt cô tiểu thư ghê gớm đó sao?”

“Ha ha, tất nhiên.” Danzo cười nhạt. “Kế hoạch lần này ta đã định cả, tuyệt đối sẽ không có một chút sơ suất. Con nhóc đó cho dù lợi hại, đối mặt với đồng đội bên cạnh làm sao có thể đề phòng chứ? Huống hồ, một khi đã dính phải thứ này, cho dù có là người mang đẳng cấp kage chẳng nữa cũng tuyệt không thoát được.”

Bộ dạng tự tin này của lão làm Orochimaru không khỏi có chút hứng thú. Hắn nhướn mày nhìn Danzo, cười ha ha giấu đi những suy tính trong lòng. “Con bé đó thật sự khiến ông phí nhiều tâm tư nhỉ.”

“Sao lại không?” Danzo hừ lạnh. “Tên Hiruzen kia thật sự mù quáng đến ngu ngốc rồi, lại không nhìn ra được tâm tư con nhóc đó hoàn toàn không đặt ở Konoha. Nếu một ngày nào đó nó làm phản, cũng sẽ tạo được một phen sóng gió. Huống hồ bây giờ mọi người trong làng đều đã biết đến danh tiếng của nó, Hiruzen lại cố ý nâng đỡ, trước sau gì con bé cũng là một mối uy hiếp với làng.”

“Ông cũng biết thừa tính cách lão thầy của ta mà.” Orochimaru nhẹ khiêu mi. “Lão hẳn là đang muốn bù đắp cho con bé đó đi. Nói thật, với năng lực của nó, chẳng cần cố gắng nâng đỡ gì cả, sau này cũng vẫn sẽ đạt thành tựu lớn, ông không nghĩ đến chuyện lôi kéo ngay từ bây giờ sao?” Nếu không phải nhân thuật của tộc Uchiha lợi hại hơn, có khi hắn đã chọn con bé thay vì Sasuke – kún rồi.

“Người không hiểu.” Danzo lắc lắc đầu. “Tâm ý của nó hoàn toàn không đặt ở đây. Một kẻ như vậy không được phép tồn tại ở nơi này, ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ thứ gì uy hiếp đến làng được.”

“Đừng nói như thế ông tốt lành lắm.” Orochimaru cười nhạt. “Lần này tôi đem quân đi đánh cái làng yêu quý này của ông, ổn chứ hả?”

“Trận này là ngoại lệ.” Danzo vừa lấy băng vải quấn lại cánh tay, vừa đáp. “Sau khi Hiruzen chết, ta sẽ lên làm Hokage, cải cách lại ngôi làng này. Tới lúc đó hưng thịnh của nó do ta quyết định, hi sinh chịu chút tổn hại lần này có là gì.” Mục đích của hắn là mạng của lão già Hiruzen cùng với con bé mất tim đó. “Người có cho rằng, một ninja cảm nhận sẽ là lựa chọn tuyệt vời nhất cho kế hoạch này không?” Sau cú phát tay của lão, một bóng người từ trong

tôi bước ra, cặp mắt cam như phát sáng lấp lánh.

“Kế hoạch lần này ta hoàn toàn giao cho người đây, Fuu.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Sáng ngày thi đấu chính thức.

Mặt trời còn chưa kịp ló rạng, người dân trong làng đã tranh thủ dậy thật sớm sắp xếp hoãn lại tất cả các công việc để tới xem kỳ thi. Hai bên đường phố tràn ngập tiếng nói cười ríu rít, đoàn kiệu rước lãnh chúa và kage các làng chậm chậm băng qua các con phố, tiến thẳng vào cổng chính Konoha. Không khí náo nhiệt vui vẻ dị thường. Các sòng bạc cũng nhân cơ hội này mà thực hiện đủ các vụ cá cược.

“Naruto – niichan!”

Một tiếng gọi thất thanh vang lên. Nhìn cậu bé đang nhe răng cười chạy về phía mình, Naruto không khỏi bất đắc dĩ. “Em thật ồn ào, Konohamaru.”

“Biết làm sao được, nhìn anh như người mất hồn.” Konohamaru bĩu môi, sau đó ánh mắt sáng rực, hỏi. “Hôm nay cả anh và chị Uri đều thi chunin đúng không?”

“Ừ.” Naruto gật đầu.

“Anh này.” Konohamaru nâng bàn tay thành hình quả đấm, hướng về phía Naruto. “Phải cố lên đấy! Em không thể xem được trận đấu của hai người, nhưng em tuyệt đối sẽ cổ vũ nhiệt tình nhất, sau giờ học cũng sẽ tới xem. Anh đừng làm em thất vọng!”

“Ha ha, tất nhiên rồi.” Naruto cười xòa, trong đầu không tự chủ nghĩ tới mấy lời nhận xét về tên thiên tài tộc Hyuga, một giọt mồ hôi lăn từ trên trán xuống. “Làm sao anh lại để thua tên mất mặt trắng kiêu ngạo đó được. Nhất định anh sẽ cho hắn biết mùi vị thất bại là như thế nào.”

“Em tin anh.” Konohamaru đang cười đến ngốc nghếch, tầm mắt vô tình liếc xuống thứ nằm trên cổ tay Naruto. “Này, không phải chứ?” Cậu nhóc cúi đầu xoa mắt nhìn thật kỹ, sau đó lại nhìn lên Naruto, miệng mở to như có thể nhét một quả trứng gà. “Chị ấy, chị ấy còn tặng lại cho anh cái này sao?” Trao cả tín vật? Chuyện của hai người này từ khi nào lại diễn biến nhanh như vậy? Tại sao cậu đây còn chưa biết? Tại sao?

Dưới sức ép đến từ Konohamaru, Naruto vô cùng bất đắc dĩ thành thật kể lại mọi chuyện. Cậu gãi cổ tay lên – nơi đang yên vị một chiếc vòng tay nhỏ nhắn màu đỏ cam – ngắm nghía một hồi, kết luận. “Chuyện là vậy đó. Em cũng không cần ghen tỵ với anh đâu, ha ha.”

“Đáng ghét.” Konohamaru tròn mắt nhìn vẻ mặt tự mãn của Naruto, ầm ục quay đầu. “Em mặc kệ anh đấy, đi học đây.”

“Ha ha ha...”

“Cười gì vui thế?”

“Còn gì nữa, xem mặt thằng nhóc kia... A, cậu?!”

Nhận ra người vừa xuất hiện sau lưng mình, Naruto không khỏi giật bắn. Cậu thoáng bối rối vài giây, sau đó ổn định tinh thần lên tiếng chào hỏi. “Sakura – chan.”

“Ồ.” Nhẹ đáp một tiếng, Sakura đưa tay vuốt lại mái tóc hồng xinh đẹp của mình, nhún mày hỏi. “Tớ nhớ không lầm thì trận của cậu xếp đầu tiên đấy, giờ này vẫn còn nhón nhơ ở đây sao?”

“Phải rồi.” Naruto vò vò tóc. “Giờ tớ lập tức tới đó ngay đây, cậu đi cùng chứ?”

“Tất nhiên.” Ánh sáng lấp lánh từ viên ngọc màu cam gắn trên chiếc vòng tay thu hút ánh mắt Sakura. Ha, làm cả vòng tay tặng nhau, tình cảm quá nhỉ?

oOo

“Cậu đâu rồi, Fuu?”

Trong căn nhà nhỏ, Uri sau khi đã kiểm tra xong mọi thứ, thay đổi một bộ quần áo thoải mái cùng một kiểu tóc nhẹ nhàng, lòng đầy hứng khởi lên tiếng gọi người bạn luôn thoát ần thoát hiện mấy ngày nay.

“Tới đây tới đây.” Người còn chưa thấy, tiếng đã đi trước. Fuu vác trên lưng cái hộp trụ đỏ lồng với dây ruy băng đồng màu, chạy ào tới trước mặt Uri.

“Sẵn sàng rồi! Hôm nay nhất định tớ sẽ giành chiến thắng.”

“Ha ha.” Uri nheo mắt cười nhìn cô nàng, bất giác bỏ qua cỡ năng lượng khổng lồ vừa vụt xuất hiện. “Đi thôi.”

“Yukino không đi cùng à?” Ngó quanh khắp phòng, vẻ mặt Fuu có chút nghi hoặc.

“Ừm, sự kiện hôm nay sẽ có rất đông người tới, tránh mặt cũng nên.” Đối với chuyện Yukino sắp sửa hóa hình, một phần do Fuu mấy ngày nay biệt tích, một phần do chuyện này xảy ra lâu hơn dự kiến, đến giờ vẫn chưa hoàn thành, nên Uri dự định tạm thời không tiết lộ.

Trong khi đó, bản thân Fuu cũng đang có một chuyện giấu Uri. Cả hai người tuyệt đối sẽ không ngờ rằng, khoảnh khắc mọi chuyện phơi bày, cũng là lúc chia tay đau đớn nhất...

oOo

Nơi diễn ra vòng thi chính.

“Sakura, cậu không định vào kia cổ vũ Naruto sao? Trận của cậu ấy đầu tiên đấy.”

“Im lặng chút đi.”

“Cái, cái gì?”

“Nghe này, có một việc tớ muốn hỏi cậu. Lần trước cậu đã biết được bí mật của con rối mà tên làng Cát mang theo đúng chứ? Nói cho tớ biết đi.”

“Không.” Ino tròng mắt. “Sao tớ phải nói cho cậu? Ai là người vừa gắt lên bảo tớ im đi hả? Phải rồi, cậu đang định thu thập thông tin chỗ tớ để lập công với Sasuke – kun chứ gì? Còn lâu tớ mới cho cậu toại nguyện! Chính tớ sẽ tự làm việc đó.”

“...” Nghe Ino thao thao bất tuyệt, sắc mặt Sakura tối sầm lại, trong đôi mắt xanh lấp lánh như có tia tàn độc xẹt qua. Ino chưa từng thấy vẻ mặt này của cô, trong giây lát như khựng lại, chớp chớp mắt nói. “Hôm nay cậu quá đần thật, mặc kệ cậu, tớ quay lại khán đài đây.”

“Ha ha.” Nhìn bóng lưng đang rời đi của Ino, Sakura cười nhạt. “Là cậu ép tôi đấy.”

Bốp.

oOo

“Chào mừng tất cả mọi người đã tề tựu đông đủ tại đây để theo dõi vòng thi chính của cuộc thi tuyển chunin tổ chức tại làng Lá này.” Phía trên bục cao, Hokage Đệ Tam lớn tiếng nói với hàng nghìn người đang chen nhau ngồi ở khán đài, háo hức chờ đợi diễn biến các trận đấu. “Để không làm mất thời gian của các vị, cuộc thi sẽ lập tức được bắt đầu với sự tham gia của mười thí sinh ưu tú nhất. Rất mong mọi người sẽ theo dõi cho đến phút cuối cùng.”

“Oh.” Người bên cạnh nghe xong câu này, khẽ phát ra một tiếng kêu trầm thấp. “Theo số người ông nói thì có vẻ như thiếu ai đó rồi nhỉ?” Toàn bộ khuôn mặt hấn ần sau chiếc mặt nạ mỏng màu trắng đục, trên đầu đội một chiếc mũ tương tự cái của Đệ Tam, nhưng nó có màu xanh, bên trên khắc chữ ‘Phong’ lớn.

Hiển nhiên, đây chính là Kazekage – người lãnh đạo làng Cát trực thuộc Phong quốc, cũng là đồng minh với Hỏa quốc làng Lá, đại diện cho hàng ngàn ninja làng Cát tới xem kỳ thi này.

Đối diện với ánh mắt của ông ta, Đệ Tam cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng ông vẫn nhẹ nhõm cười. “Đúng là thiếu một người, nhưng cậu ta sẽ sớm đến thôi.”

Bùm.

Ước chừng chỉ vài giây sau khi lời vừa dứt, bãi đất trống nơi chín thí sinh đang đứng bỗng nổi lên một tiếng vang lớn, sau đó một trận gió mạnh cuốn đồng lá gần đó bay tứ tung, tạo nên một khung cảnh thiên nhiên đầy thơ mộng.

“Mầu mè quá, Sasuke.” Nhận ra danh tính kẻ vừa xuất hiện, Naruto không khỏi bĩu môi chằm chọc.

Đứng bên cạnh, Kakashi với chiếc mặt nạ quen thuộc để lộ ra một con mắt, cười khề. “Xem ra vẫn chưa quá muộn.”

“Em biết ngay là thầy đi huấn luyện riêng cho Sasuke mà.” Naruto phóng tới một ánh mắt hình lưỡi dao, nửa đùa nửa thật oán trách.

Cuộc nói chuyện của ba người bị cắt đứt bởi một câu nói vang lên từ phía giám khảo. “Tán gẫu để sau đi. Ngoại trừ hai thí sinh đầu trận đầu tiên, những người còn lại mời tiến lên phòng chờ phía bên ngoài.”

Đứng cách đó không xa, Uri nhìn người vừa lên tiếng. Đó là giám khảo trông coi vòng thi chính của bọn họ ngày hôm nay – Genma Shiranui. Trông anh ta có phần lạnh lùng và bình tĩnh, miệng ngậm một thanh kim châm mảnh, ánh mắt lười biếng lại sắc bén. Nhìn tổng thể thì rõ ràng vẻ bề ngoài khỏe mạnh hơn nhiều so với vị giám khảo lần trước. Dù sao, với căn bệnh ho mãn tính của Hayate, sức khỏe anh ta ít nhiều cũng sẽ bị bào mòn.

Phòng chờ của các thí sinh đấu trận tiếp theo được cách biệt trong một gian riêng, ngăn cách hoàn toàn với khán giả. Nhưng từ nơi này, họ vẫn có thể dễ dàng quan sát tất cả mọi người cùng toàn bộ diễn biến các trận đấu.

Giữa bãi đất rộng, Naruto và Neji đứng đối diện nhau, không khí tuyệt nhiên vô cùng căng thẳng. Hiềm khích giữa bọn họ vốn đã xuất hiện từ trận đấu của Hinata lần trước, giờ phút này lại càng thêm chông chênh đối phương.

Tiếng xì xào của mọi người quanh khán đài lôi kéo sự chú ý của Uri. Nàng nghiêng tai lắng nghe một chút, không khỏi nhủ mảy, bởi hầu hết ý kiến đều là mỉa mai châm chọc, cho rằng một phế vật như Naruto sẽ không thể có cơ hội đánh bại Neji – kẻ được mệnh danh là thiên tài Hyuga – dù chỉ một chút.

Đối với đám người ngu muội này, Uri không hề có ý định ra nói lý với họ. Năng lực của mỗi người sẽ được chứng minh qua cách họ hành động, và nàng tin chắc rằng Naruto có thể làm được điều đó. Dù sao đi nữa, sự thật luôn chỉ có một.

Sau cuộc đụng độ với Gaara trong bệnh viện tuần trước, Naruto đã ở lại trong làng, còn kể cho nàng nghe một số chuyện. Tỳ như... cuộc gặp gỡ với Kurama. Cậu ấy cũng thật gan dạ, lại dám tuyên bố điều kiện trao đổi xem như tiền trọ thuê nhà với con hồ ly nổi tiếng tàn ác đó. Nhưng kết quả thì đúng là vượt mong đợi, chẳng những triệu hồi được cóc lão đại, còn được nhận làm đệ tử của ông ta. Lần này, cậu ấy thực sự đã rất cố gắng.

Có một chuyện nàng không nghĩ tới là Naruto hóa ra cũng rất màu mè, trong kỳ luyện tập với Jiraiya còn đi chọn cho nàng một cái vòng tay. Nó cũng không phải thứ đồ cầu kỳ, đơn giản chỉ là một sợi dây đeo màu tím. Điểm đặc biệt nhất là trên đó in một ký tự nhỏ, chính là tên của nàng, do chính tay Naruto dùng kim thêu lên. Mặc dù chữ viết có phần xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng vẫn vô cùng dễ thương. Cả về mặt cậu ấy khi tặng cái vòng này cũng vậy, hết ngập ngừng rồi ấp a ấp úng, đưa cho nàng xong liền một mạch chuyển thẳng.

Mỉm cười chạm nhẹ vào chiếc vòng trên cổ tay, Uri lại cúi đầu chuyên tâm theo dõi diễn biến trận đấu.

Suốt từ đầu trận tới giờ, Neji hoàn toàn chiếm lợi thế. Chiêu Hồi Thiên Chưởng với uy lực dừng mãnh khiến cậu ta dễ dàng quét tung mọi thứ, chặn đứng toàn bộ các đòn tấn công của Naruto.

Chắc, lại là một kẻ chuyên dùng thể thuật. Đội thầy Guy như thể đang tập hợp tất cả những ninja chuyên đánh cận chiến vậy.

“Người thua rồi.” Neji nhắm hờ mắt, bộ dạng chắc chắn, “Người đang nằm trong vùng bất quá của ta.”

Này?! Mí mắt Uri giật giật, cặp tử mâu sắc bén mơ hồ có dấu hiệu biến chuyển. Nàng cố trấn tĩnh lại bản thân, mở to mắt nhìn đồ án rộng lớn đang hiện ra dưới chân Neji. Loại ký hiệu âm dương bát quái này, chẳng phải là...

“Nhu quyền : Bát Quái Lục Thập Tứ Chưởng.”

Chỉ trong một khoảnh khắc, Naruto đã bị bắt được. Cơ thể cậu ngay sau đó liên tiếp nhận phải hàng đồng đòn tấn công đến từ Neji. Nhị chưởng, tứ chưởng, bát chưởng, thập lục chưởng, tam thập nhị chưởng, rồi tới lục thập tứ chưởng. Mọi người xung quanh chứng kiến cảnh tượng này không khỏi toát mồ hôi lạnh. Hiashi ngồi ở ghế khán đài nhận ra chiêu thức này, sắc mặt càng thêm u ám.

Một Hồi Thiên đã quá lắm rồi, giờ còn tới Lục Thập Tứ Chưởng? Người Phân gia sắp vượt qua Tông gia rồi sao?

“Hự.” Naruto lãnh toàn bộ tuyệt chiêu này của Neji, cả cơ thể như quả bóng xì hơi bị quăng thẳng xuống đất, khoe miệng trào ra một đường máu.

Không chỉ khán giả mà cả các thí sinh đang quan sát trận đấu cũng không khỏi nhủ mảy. Kankuro và Temari có chút dè chừng nhìn anh chàng bạch nhãn. Shino giấu cả khuôn mặt sau chiếc cổ áo cao ngất, cặp mắt khuất sau chiếc kính đen, không biết là đang nghĩ cái gì. Gaara nhếch miệng, cả cơ thể run lên vì hưng phấn. Trái ngược với bọn họ, đám người Uri bên này lại biểu lộ sự lo lắng rõ rệt. Sasuke cùng Shikamaru không bỏ qua bất cứ hành động nào của Naruto, cả hai thực sự lo rằng anh chàng hiểu động này sẽ nằm như vậy mãi mãi. Uri mím môi nhìn bóng lưng đang nằm úp sấp của Naruto, lại nhớ tới đồ án mình vừa thấy, tâm trạng vô cùng phức tạp.

“Nguy rồi, toàn bộ hệ chakra của cậu ấy đã bị phong ấn.” Fuu không ngờ năng lực của tộc Hyuga lại kinh khủng tới mức này, giọng nói biểu lộ rõ sự kinh ngạc. Nhưng ngay sau đó, còn có một thứ khiến cô sợ hãi hơn.

Luồng chakra màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

"Người thắng: Uzumaki Naruto."

Khoảnh khắc giám khảo nói ra câu này, hiện trường thực sự chấn động.

"Thằng nhóc đó thật sự đánh bại được Hyuga Neji rồi!"

"Phải đấy, làm sao nó có thể mạnh như vậy?"

"Thật không thể tin được!"

"Nó sẽ còn tiến xa lắm đây."

Cùng với loạt âm thanh cảm thán đầy ngạc nhiên là những tràng pháo tay âm ỉ không dứt. Chứng kiến nỗ lực cùng quyết tâm của Naruto, mọi người đều tỏ ra khâm phục, những lời khen, lời cổ vũ lần đầu tiên dồn dập đến với cậu.

"Tuyệt lắm, Naruto!" Sakura từ trên khán đài nhảy phóc xuống, tiến thẳng vào khu vực thi đấu ôm chầm lấy Naruto. "Cậu làm được rồi!"

"Sa, Sakura – chan..."

"Mau lên trên nghỉ ngơi nào, chắc cậu mệt lắm rồi."

Ngốc lảng bị Sakura kéo đi, lại nhìn phản ứng nhiệt tình của mọi người xung quanh, Naruto ngây ngô nhếch miệng cười. Cảm giác được người khác ủng hộ thay vì chê bai phỉ báng... thật tốt!

"Trận thứ hai: Kankuro của làng Cát, và Uchiha Sasuke của làng Lá."

Sau khi điều động cáng cứu thương đưa Neji toàn thân xây xát vào nghỉ ngơi, Genma nhanh chóng quay trở lại vị trí của mình, tuyên bố ván đấu kế tiếp.

"Lần này là thiên tài tộc Uchiha sao?" Kazekage Đệ Tứ thản nhiên buông một câu, cặp mắt tinh vi sát sao theo dõi hai bóng người đang đứng trên sàn đấu. "Thật đáng mong chờ."

"Nào Naruto, cậu lại đây ngồi với tớ luôn nhé?" Lôi kéo Naruto tiến về phía khán đài, Sakura lại chỉ vào một chỗ, cười tươi nói.

"A, không cần đâu." Thái độ cô thay đổi đột ngột thế này làm Naruto ngược lại có chút không yên. Cậu gỡ tay khỏi tay Sakura, ngập ngừng nói. "Bây giờ tớ sẽ quay lại chỗ mọi người, còn phải cổ vũ cho các cậu ấy nữa chứ. Shikamaru, Fuu – chan và cả Uri – chan đều chưa đấu mà." Nhìn vẻ mặt thất vọng rõ rệt kia, Naruto vô cùng khó xử. "Tớ xin lỗi."

"Không sao đâu." Sakura miễn cưỡng nở nụ cười. "Cậu cứ đi đi. Tớ chỉ là cảm thấy ngồi một mình hơi buồn nên muốn rủ cậu ở đây coi chung thôi. Đã như vậy, cậu cứ lên phía trên, tớ không sao hết."

"..." Naruto nghe lời này, thoáng nhìn ra xung quanh. Chỗ ngồi của Sakura thực sự không có người quen nào hết, đến cả Ino luôn xuất hiện cùng cậu ấy cũng không thấy đâu. Giờ mình cứ đi như vậy chẳng phải quá đáng lắm sao?

"Tớ không đi nữa, ở đây xem với cậu."

"Thật sao?" Cặp mắt xanh ngọc kia trong giây lát như bùng sáng. Naruto càng cảm thấy quyết định của mình là đúng, gật đầu cười ngốc nghếch. "Mau ngồi xuống đi. Trận của Sasuke sắp bắt đầu rồi."

oOo

"Ông nghĩ tôi có thể tin cái câu chuyện vô lý đó sao? Đừng có đùa! Nó chẳng qua chỉ là lời biện hộ cho hành động xấu xa của Tông gia các người mà thôi."

Bên trong phòng bệnh, Neji ngồi trên giường, tâm trạng vừa hoang mang vừa tức giận, không chút che giấu ánh mắt căm ghét của mình đối với người trước mặt.

"Neji, ta biết con luôn hận Tông gia, và ta cũng luôn muốn chờ đợi một thời điểm thích hợp để giải thích chuyện này với con. Sự thật là ta muốn truyền đạt di ngôn cuối cùng của em trai ta cho con, không phải với tư cách của Tông gia, mà là anh của Hizashi." Người đàn ông quyền lực nhất phủ Hyuga lúc này hoàn toàn rũ bỏ thân phận, không chút do dự quỳ rạp xuống trước mặt đứa cháu nhỏ. "Xin hãy tin ta."

oOo

Uri đứng ở đầu hành lang đợi khá lâu mới thấy Hiashi trở ra. Nhìn thấy nàng, ông ta có vẻ khá kinh ngạc. "Yonehara? Ta tưởng cháu đang chuẩn bị cho trận đấu sắp tới của mình chứ?"

"Vì có một chuyện quan trọng hơn cháu cần biết." Uri quay đầu. "Ngài có phiền không, nếu cháu hỏi về nguồn gốc và các mối liên quan của hai gia tộc Hyuga và Yonehara?"

"Mối liên quan?" Hiashi nheo mắt, cảm thấy có chút mơ hồ, sau một thoáng ngần người liền cất bước. "Cháu đi theo ta."

oOo

"Đầu phải chỉ có mình người mới đặc biệt."

"Kẻ đang cố chống lại vận mệnh chính là người!"

"Tại sao ta lại cố gắng như vậy hả? Bởi vì ta... từng bị gọi là kẻ thất bại."

Nằm trên giường, trong đầu Neji không ngừng vang vọng từng câu nói đầy dứt khoát của Naruto trong trận chiến, còn có sự thật mới được hé lộ từ Hiashi. Đưa mắt nhìn qua song cửa, lần đầu tiên kể từ khi xảy ra sự cố Hyuga, Neji mới nở một nụ cười.

Cha ơi, vận mệnh con người cũng giống như là mây sao? Chỉ trôi nổi trong những dòng chảy đã được định sẵn, hay có thể tự do di chuyển theo ý mình? Cho đến giờ con vẫn không hiểu rõ lắm. Nhưng dù là cách nào thì đích đến có lẽ cũng như nhau, vì khi lựa chọn cách sống cho mình, con người luôn cố gắng phấn đấu vì mục đích sống đó. Và những người như thế đã thật sự mạnh lên, nhờ trận đấu này mà con đã nhận ra.

Và... cha ơi, mục tiêu của con cũng chỉ có một. Con muốn mạnh hơn nữa, mạnh hơn bất cứ ai. Giờ con nghĩ như thế đấy.

Cha ơi, hôm nay chim bay nhiều thật. Trông chúng rất hạnh phúc...

oOo

"Chuyện về tộc của cháu, giống như Uchiha Sasuke, cháu được biết đến là tộc nhân duy nhất còn sống sót. Thời điểm ta nhận chức tộc trưởng này từ cha, ông ấy có trao lại một cuốn mật thư, trong đó viết rằng Hyuga và một tộc khác tên gọi Otsutsuki cùng là hậu duệ của một vị tổ tiên. Còn với Yonehara, ta chưa từng nghe đến mối liên quan nào giữa hai tộc cả." Bên trong thư phong phủ Hyuga, hai bóng người đang lặng lẽ nói chuyện.

"Ngài nói tộc Otsutsuki sao? Họ không ở làng Lá?"

"Có vẻ là vậy. Đây chỉ là chuyện được viết lại thôi, không có bất cứ thông tin cụ thể nào về sự tồn tại của họ." Hiashi đáp, đoạn lời từ trong tay áo ra một mảnh gỗ, bên trên khắc gia huy của tộc Hyuga. "Ồ đây có một điều rất kỳ lạ, như cháu nói, cháu thấy được một trận pháp tương tự cái này lúc Neji thi triển nhu quyền sao?"

"Vâng." Uri quan sát kỹ hai mảnh đen trắng, nghiêm túc gật đầu. "Ngoài ký hiệu này ra, xung quanh còn bao phủ một đồ án xanh lục cùng với rất nhiều văn tự cổ xưa."

Lần này thì Hiashi thực sự kinh ngạc. Ông nhíu mày, suy nghĩ có chút rối loạn.

Lẽ thông thường, các loại trận pháp cùng vòng bát quái xuất hiện khi sử dụng nhu quyền chỉ được nhìn thấy bởi Byakugan. Cô bé này có thể thấy được chúng, phải chăng..

"Vậy cháu có nhìn thấy hệ kinh mạch cùng chakra của Neji lúc đó không?"

"Cái này thì hoàn toàn không có." Uri thành thật trả lời. Nhìn mặt Hiashi nghiêm trọng quá, phải chăng ông ấy nghĩ ra cái gì rồi?

Cặp mắt màu ngọc trai kia sau một hồi suy nghĩ, bất ngờ mở to, gân hai bên thái dương nổi lên, sâu bên trong trong mắt như xuất hiện một cặp đồng tử nhỏ, chiếu thẳng vào người Uri.

"Cái, cái gì?" Trải qua bao nhiêu sóng gió cuộc đời, tâm tình đã dường đủ ổn trọng, vậy mà lúc này, Hiashi lại không thể không lắp bắp.

...

oOo

"Người thắng: Temari."

Khác với hai trận trước, ở lượt đấu này, dù đang có lợi thế chiến thắng, Shikamaru vẫn xin thua với lời giải thích rằng mình đã tổn quá nhiều chakra nên không thể tiếp tục trận đấu được nữa.

"Thắng ngược này!" Ngồi bên cạnh Sakura, Naruto không khỏi tròn trĩnh mắt nhìn xuống anh chàng lười biếng. "Cơ hội tốt vậy lại bỏ qua!"

Mặc kệ những lời cảm thán đầy kinh ngạc của mọi người, Shikamaru vẫn thong thả bước từng bước. Sau lưng cậu, Temari tức giận cắn môi, thầm nghĩ, so với Kankuro, chiến thắng này của cô thậm chí còn thảm hại hơn chiến bại của cậu.

"Trận thứ tư." Genma cười nhạt bước ra giữa sân. "Yonehara Uri, và... Gaara."

"Tới rồi tới rồi. Hôm nay toàn trận hay cả." Tiếng xì xầm trên khán đài bắt đầu dồn dập. "Đúng thế, thiên tài của các tộc trong làng gần như có mặt hết. Trận này là Yonehara, tiếp theo còn là quý tử nhà Aburame đấy."

"Tới đây hôm nay thật không phí chút nào."

"Cái cậu đeo hồ lô kia, nghe nói ở trận đấu loại cậu ta đã làm cho đối thủ tàn phế hả?"

"Cái gì? Có chuyện đó sao?"

"Không sai đâu! Hôm trước tôi ghé vào bệnh viện cũng nghe được. Y tá họ nói vết thương nặng đến mức không thể trở thành ninja nữa."

"Thật kinh khủng!"

Nghe được lời bàn tán của mọi người, Naruto nhú mồm, nín lại toàn bộ lo lắng mà hét lên với Uri. "Cố lên Uri – chan!!!"

Sakura ngồi bên cạnh đồng dạng hướng về phía sàn đấu, nhiệt tình cổ vũ.

Cùng lúc đó, trong phòng chờ của các thí sinh, Shikamaru vừa lên đến nơi có chút nghỉ hoặc nhìn qua nhìn lại, ngờ ngợ hỏi.

"Cái cô Fuu làng Thác ấy, vẫn chưa quay lại sao?"

"Ừm." Sasuke đáp một tiếng, mắt vẫn dõi theo hướng hai thí sinh trước mặt. Ngược lại, Shino bất ngờ dùng chất giọng âm trầm của mình mà hỏi. "Cô ta có ý định quay lại không vậy?"

"Ai mà biết, từ cuối trận đầu cô ấy đã rời đi rồi." Từng gập gờ và chào hỏi qua trong vòng thi trước nên Shikamaru cũng có chút ấn tượng với Fuu. Cậu nhìn nhìn Shino, lại nói. "Dù sao trận của hai người cũng tận cuối lận, có lẽ cô ấy sẽ quay lại trước đó thôi."

"Mong là vậy." Shino ậm ừ.

Dưới sàn đấu, hai bóng người im lặng đứng đối diện nhau. Ngay sau khi nghe hiệu lệnh bắt đầu của giám khảo, cát trong hồ lô của Gaara bắt đầu tràn ra, bao trọn lấy khu vực quanh đó.

"Ái..." Uri lẩm bẩm. Giữa lúc thi đấu này, không hiểu sao nàng lại có tâm tư để ý cái hình xăm kanji đỏ rực trên trán cậu ta. Lắc lắc đầu tránh đi đồng cát đang lao tới, Uri lòi ra hai mảnh thiên tâm tí mông như cước – nhưng khác với cái đã dùng với Haku – lần này, trên cả hai sợi dây đều không hề có độc.

"Cậu nôn nóng hơn tôi tưởng." Tròng mắt tím biếc ánh lên một tia nhìn lạnh lẽo. Trước khi Gaara kịp điều khiển cát quay trở lại một lần nữa, sợi dây trong tay Uri đã nhanh như cắt bay tới quấn chặt lấy hồ lô.

"A!" Biến cố bất ngờ này làm Gaara vô cùng hoảng hốt, thậm chí không ý thức được rằng cát sẽ bảo vệ mọi thứ trên người cậu. Cho đến khi thấy hai sợi dây kia chậm rãi trở về chỗ của mình, thờ dốc vài hơi, Gaara trừng mắt nhìn người trước mặt, tâm trạng thực sự vô cùng giận dữ.

"Lần này ta nhất định sẽ giết chết ngươi!"

Theo lời nói này, toàn bộ vùng đất quanh khán đài đồng loạt nổ tung, chakra theo đường lòng đất lan truyền, nghiền những khoáng chất có trong đó thành cát, hỗ trợ cho đám cát sẵn có phía trên làm cho quy mô bao vây càng thêm khủng khiếp.

Uỳnh. Uỳnh.

"Chuyện gì đang xảy ra bên trong? Bụi mù mịt quá."

"Bọn họ có vẻ đang đánh rất kinh hoàng. Tia sáng kia là Lôi điện phải không?"

"Tôi không biết, trông gần giống chiêu Chidori của cậu bé nhà Uchiha lúc nãy nhỉ?"

"Nhưng chiêu này không tạo ra những âm thanh kỳ lạ đó. Ngược lại giống tiếng nổ hơn."

"..."

Trong lúc toàn thể khán giả đang mờ mịt chẳng hiểu chuyện gì, bên phía đội Temari là một mảnh căng thẳng.

"Gaara... không phải nó lại tự hành động chứ?" Baki mím môi nhìn vào trung tâm trận đấu, cát bụi bay tứ tung làm cho tầm mắt mọi người đều bị cản trở, chẳng thể biết rõ bên trong đang xảy ra chuyện gì, càng làm tâm trạng họ thêm lo lắng.

Đúng lúc này, một âm thanh tương tự tiếng huyết sáo lan tỏa trong không gian, hàng loạt lông vũ rơi từ trên trời xuống, mọi người đang căng mắt theo dõi không hẹn mà cùng ngã gục.

"Kế hoạch bắt đầu rồi sao?" Baki có chút kinh ngạc lẩm bẩm, đảo mắt nhìn lên Temari và Kankuro, ra hiệu cho cả hai rời khỏi phòng thi đấu.

"Thầy, bây giờ chúng ta làm gì đây?" Giọng nói Temari hạ thật thấp, cô nhìn về phía con rối – giờ đây chỉ còn là những mảnh nát vụn trong tay Kankuro – tâm trạng vô cùng phức tạp.

"Ta không biết tại sao Kazekage – sama đột nhiên thay đổi thời gian sớm hơn dự kiến thế này, nhưng ảo thuật cũng đã làm rồi, ninja làng Lá chắc chắn sẽ nhận ra ngay thôi. Giờ phải mau tìm cách liên lạc với Gaara, kế hoạch này không thể chậm trễ được."

"Cứ vậy xuống phá hồng trận chiến sao?" Temari lo lắng hỏi, nhưng còn chưa đợi được câu trả lời, từ trong rừng đã xuất hiện hàng chục ninja bịt mặt.

Ánh mắt sắc lạnh của Genma xuyên qua tầng tầng bụi dày, quan sát khung cảnh trong vòng đầu. Chỉ thấy từ trong quả cầu màu vàng đất trời ra một cánh tay sắc nhọn lờ mờ. Đối diện nó, bóng dáng trắng của Uri vẫn bất động, mái tóc dài xõa tung, che khuất vết máu trên khuôn mặt.

Rầm!

Kakashi giải xong ảo thuật, không chút do dự nâng chân đạp thẳng mặt một tên đang có ý đồ tấn công từ phía sau. Bên cạnh, Guy cũng giáng một đòn tương tự vào hai tên ninja khác.

"Bắt đầu thật rồi."

Sakura nhìn mọi người ngã xuống, tâm trạng có chút hoang mang. Người kia nói đây là thời điểm bắt đầu phải không nhỉ?

Bỏ mặc Naruto đang nằm ngất gần đó, cô nhảy vọt khỏi ghế ngồi, vận dụng thuật ẩn thân tiến về phía khu vực thi đấu của hai thí sinh.

Mà lúc này, khung cảnh trong và ngoài nhà thi đấu đều vô cùng hỗn loạn. Bìa rừng phía tây xuất hiện ba con mãng xà khổng lồ, tấn công thẳng vào các nhà dân. Ninja làng Cát và làng Âm Thanh đồng loạt tràn vào khu vực tập trung các lãnh chúa. Hàng đồng thuốc nổ, bom khói được tung ra, tùy tiện ném thẳng vào những chỗ đông người. Tiếng khóc lóc, la hét vô cùng hỗn loạn.

Giữa lúc các jonin cùng đội anbu lo tới bảo vệ lãnh chúa và người dân, không ai chú ý tới, vị Kazekage vốn đang yên vị trên ghế ngồi của mình, lúc này lại đang cầm kunai chìa thẳng vào cổ Hokage. Từ các góc của nóc nhà xuất hiện thêm bốn ninja trang phục tương tự. Cả bốn đồng loạt dựng lên một kết giới quanh hai vị kage, ngăn cách toàn bộ những ai có ý định xâm nhập bằng một màn lửa điện.

Cánh tay Gaara lúc này đã trở lại bình thường, cậu ngồi bệt dưới đất, gương mặt nhăn nhó vì đau đớn. Baki, Temari cùng Kankuro nhảy vọt xuống chắn trước mặt cậu. Genma đồng dạng bước tới chắn trước mặt Uri.

"Thằng bé này... thật sự tự ý chuyển hóa rồi." Nhìn bộ dạng Gaara, không khó để Baki đoán ra được sự tình.

"Đây là tác dụng phụ." Temari nhíu mày. "E là nó không thể đấu được ngay."

"Vậy giờ chúng ta phải làm sao?" Kankuro nóng nảy kêu lên.

Baki mím môi suy nghĩ, ánh mắt phức tạp nhìn Gaara, sau cùng nhẹ khép mi, bộ dáng cam chịu. "Kế hoạch phải hủy bỏ rồi. Hai đứa... mau đưa Gaara rời khỏi đây."

"Còn thầy thì sao?" Temari lo lắng hỏi.

"Ta sẽ đuổi theo ngay thôi. Mau đi đi." Rút ra một thanh kiếm, ánh mắt Baki âm trầm nhìn thẳng vị giám khảo.

Keng.

Thanh kim châm mảnh được Genma ngậm trong miệng phút chốc phóng vọt ra như tia chớp, chặn đứng đường kiếm của Baki. Trong lúc cả hai còn đang giằng co, ba chị em Temari đã nhanh chóng trốn thoát.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Uri nhíu nhíu mày. Từ sau lưng nàng, Sakura bất ngờ xuất hiện, dùng chất giọng quen thuộc của mình hô to tên Uri.

Mà chính thời điểm này, trong lòng nàng lại vang lên một hồi chuông cảnh báo mãnh liệt, kinh ngạc quay phắt đầu, khoảnh khắc nhìn thấy thứ trong tay Sakura cũng là lúc phát hiện ra bản thân thế nhưng không thể cử động.

"Cậu..." Khó nhọc cất từng tiếng, Uri kinh hãi mở to mắt nhìn biểu cảm lạnh lùng của Sakura, còn có trận đấu kiếm giữa Genma và Baki đang diễn ra ngay trước mắt. Khoảng cách rõ ràng không hề xa, chẳng lẽ không ai phát hiện ra chuyện này sao?

Từ vị trí cánh tay, một con tê liệt xuất hiện, lan dần khắp cơ thể. Mọi chuyện diễn ra nhanh đến không kịp phản ứng. Nhận thức được một ý niệm khác xuất hiện trong đầu mình, Uri cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Đây là... bí thuật tâm chuyển thân của nhà Yamanaka!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

“Để tôi đấu với hân, Genma.”

Một tiếng gọi giật vang lên từ phía sau. Nhận ra người tới, Genma cũng có chút thả lỏng, thân mình nhẹ chuyển, trong nháy mắt đã yên vị cách đó một quãng. “Tên này rất giỏi dùng kiếm, nhờ anh đấy, Hayate.”

Gật gật đầu, vị giám khảo có quảng mắt u ám cầm trên tay thanh kiếm, lao như bay tới trước mặt Baki.

“Vũ Khúc Tam Nhật Nguyệt.”

Phập.

“Giỏi lắm” Baki trừng mắt nhìn thanh kiếm không chút khó khăn ghim vào người mình, cách một lớp áo giáp vẫn cảm nhận đau đớn rõ rệt. “Người chính là kẻ được xưng tụng cao thủ Mộc Diệp kiếm thuật. Còn trẻ như vậy mà đã có thể dùng được chiêu này, làng Lá quả là giàu tiềm năng. Nhưng mà... thật tiếc cho người...” Không thể sống qua hôm nay rồi.

Nửa câu sau của Baki còn chưa có cơ hội nói ra, người đối diện trong nháy mắt cảm nhận được nguy cơ đã không tiếng động biến mất. Khó hiểu nhìn chuỗi thanh kiếm vẫn đang lơ lửng, Baki có chút kinh hoàng.

“Xong rồi.” Genma nhếch môi nhìn Hayate đang sử dụng tuyệt kỹ tàng hình, cơ hồ cũng đã xác định được kết quả, bèn chạy tới đánh thức đám genin thắng trận cùng tụ lại đuổi theo nhóm Gaara.

“Nghe đây mấy đứa, kỳ thi chunin đã kết thúc.” Trước ánh mắt mơ hồ của mọi người, Genma chỉ có thể nói ngắn gọn. “Mọi chuyện rất phức tạp, các em chỉ cần biết, làng Cát cùng làng Âm Thanh đã phản bội chúng ta. Giờ phải ngăn tên Gaara đó lại.” Dậm đất cả vũ thú vào làng, Kazekage lần này thật sự là xuất hết vốn liếng.

“Phản bội ư?” Sasuke âm trầm nói, quay sang nhìn cả phòng chỉ còn Shino cùng Shikamaru, lại nhìn sang Genma. “Có cần gọi thêm những người khác không?”

“Ba đứa các em là đủ rồi. Nhưng nên nhớ, nếu có thể, đừng chọn cách đánh trực diện. Tên Gaara này không phải kẻ các em có thể đánh bại đâu.”

Đang lúc cả bọn nghi hoặc, phía sau truyền tới một giọng nói. “Mấy đứa đây rồi.”

“Kakashi?” Sasuke nhướn mày nhìn ông thầy của mình, còn có anh bạn tóc vàng đang cười ha ha phía sau.

“Hiện tại không có thời gian giải thích đâu, cứ làm theo những gì Genma nói. Và nên nhớ, từ sau nhiệm vụ ở Sóng quốc thì đây chính là nhiệm vụ cấp A cho các em” Về mặt Kakashi trở nên vô cùng nghiêm túc. “Naruto, Sasuke, Shino, Shikamaru. Bốn đứa sẽ theo dấu Uri và Sakura tìm tới chỗ đội genin làng Cát.”

“Khoan đã, bọn họ đã đi từ khi nào rồi? Chúng em có thể tìm thấy họ không?” Shikamaru hỏi.

“Chuyện đó khỏi lo.” Giọng nói trầm trầm của Shino vang lên sau chiếc cổ áo cao ngất. “Nói về truy tìm, nó chính là sở trường của tớ.”

Phải rồi ha, bí thuật nhà Aburame... Kakashi nghĩ thầm, vẫn lên tiếng. “Bọ của em mặc dù hữu dụng, nhưng hãy để dành đó khi chiến đấu, vì rất có thể hai người còn lại đi cùng Gaara sẽ không dễ dàng buông tha mấy đứa đâu.” Nói xong, Kakashi đặt tay xuống đất, một làn khói trắng xuất hiện, theo sau là một con chó thân hình nhỏ bé với bộ lông nâu, phía trên còn mặc cả áo khoác và đeo băng đầu. “Pakkun sẽ lo việc truy tìm”

“Gi? Con chó xấu xí này sao?” Naruto trừng mắt.

“Thằng nhóc hồn láo.” Pakkun nhảy xổ lên người Naruto, đe dọa. “Phải gọi ta là chú chó dễ thương.”

“A! Nó biết nói này. Giống y như cóc sư phụ.” Naruto kinh ngạc.

“Đồ ngu, ta đường đường là linh thú triệu hồi, có phải sủng vật bình thường đâu chứ?” Pakkun bĩu môi.

“Được rồi, nghiêm túc nào.” Kakashi giờ tay ra sau hạ gục một tên đánh lén, nói tiếp. “Nhiệm vụ của các em bây giờ là đuổi theo Uri và Sakura, nhập bọn chung và ngăn hai đứa giao đấu trực diện với ninja làng Cát. Sau đó chờ ở nơi an toàn cho đến khi được giao nhiệm vụ đặc biệt.”

“Em biết rồi.” Nhớ tới những điều Gaara đã làm với Rock Lee, Naruto cảm thấy vừa căm tức vừa e sợ, chỉ muốn mau mau tới chỗ hai cô bạn ngăn lại trận chiến nguy hiểm có thể xảy ra của mấy người.

“Để bọn chúng đi như vậy, liệu có ổn không?” Genma nhìn đoàn genin từng người một biến mất, thấp giọng hỏi.

“Có Pakkun đi cùng, trước mắt là tạm ổn. Chỉ mong chúng đừng nhúng sâu quá.” Kakashi bình tĩnh trả lời.

Mà trong lúc bọn họ đang lo xử lý từng lớp ninja không ngừng tràn vào làng, ở một nơi nào đó, cặp mắt thâm trầm của Danzo khẽ nheo lại, tâm trạng vui vẻ như sắp đạt được mục đích.

“Chỉ một chút nữa thôi...”

oOo

Trên khu đất nhỏ thuộc một góc khu vực thi đấu, hai bóng người đang tiến hành chiến tranh trong im lặng.

Uri lúc này đã chẳng còn tâm trí quản tới lý do mọi người không nhận ra nàng, nàng chỉ biết một điều, lá bùa mà Sakura dán lên tay mình lúc này đang phát ra từng trận nhiệt khí, truyền thẳng qua da thịt, bao trọn lấy lực phủ ngũ tạng mà hành hạ, sức lực trong người vốn chẳng có bao nhiêu, giờ cũng bị rút không còn một mảnh.

[Loại người cơ hội như ngươi, có chết ta cũng không cho toại nguyện.] Cắn chặt môi đan hai bàn tay vào nhau, Uri nhắm mắt nhìn kẻ đang nghênh ngang đứng đối diện mình, cơ thể ngày càng có dấu hiệu mất kiểm soát.

[Cứ thoải mái nói những gì mình muốn.] Người thanh niên có mái tóc nâu vàng chậm rãi lên tiếng, khuôn mặt thản nhiên không chút biểu cảm. [Bởi có lẽ, hôm nay là ngày cuối của cô rồi.] Vừa nói dứt lời, giữa không gian tối đen chợt sáng bừng lên. Trên tay Fuu ngưng tụ một lõi cầu cỡ lớn, tản ra từng trận lạnh lẽo, không chút do dự phóng thẳng vào người Uri.

Vù.

Một tiếng động nhỏ vang lên, trên cơ thể Uri tỏa ra một vàng sáng mỏng, lõi cầu vừa tiếp xúc với luồng sáng này, không dấu vết tiêu thất.

[Lập chakra phòng thủ trong cả tâm thức?] Lần đầu tiên gặp phải trường hợp này, Fuu cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Con bé trước mặt rõ ràng không phải ninja cảm nhận, làm sao có thể tính toán kỹ được tới mức này chứ?

Mặc kệ sự hoang mang đang dấy lên trong lòng, Fuu lại tiếp tục tấn công, từng đòn xuất ra đều vô cùng mãnh liệt, muốn đập tan ý chí của con người trước mặt mà chiếm lấy quyền kiểm soát. Con bé chết tiệt, năng lượng tinh thần làm sao lại khủng bố như vậy?

Nhìn từng đòn tấn công điên cuồng lao đến với mình, Uri cố gắng trấn định lại cảm giác run rẩy trong tận đáy lòng. Sức mạnh thể chất không có lợi thế, nàng đã vất vả biết bao lâu mới luyện được ý chí cùng nguồn chakra tinh thần mạnh mẽ như hiện tại. Vậy mà giờ, thứ cấm thuật ẩn trong lá bùa kia lại thực sự là khắc tinh của nàng, những văn tự gắn trên đó cứ điên cuồng chạy dọc khắp cơ thể, khóa lại toàn bộ cử động.

Nhưng đó còn chưa phải điều đau lòng nhất. Chuyện khiến Uri không thể tin được là Sakura lại liên kết với bọn người này mà gài bẫy nàng.

Gắng gượng mở mắt, Uri gần như muốn bỏ cuộc, để mặc Fuu đang dần chiếm lấy cơ thể mình, nàng dùng hết sức lực thoát ra ngoài nói với Sakura.

“Cậu có biết mình đang làm gì không? Mau dừng lại trước khi quá muộn...”

“Tớ xin lỗi, nhưng không còn cách nào khác. Cậu cứ yên tâm đứng ở đây đi, đừng tham gia vào bất cứ chuyện gì.” Sakura thấy sắc mặt Uri ngày càng xấu, có chút khó hiểu, nhưng vẫn không buông tay.

“...” Nhìn vẻ mặt kiên quyết của Sakura, Uri quả thực muốn khóc. Thể xác thì bị tra tấn dày vò, tinh thần thì tiếp nhận đau đớn bị phản bội, nàng thực sự rất muốn khóc. Hai hàm răng cắn chặt vào nhau, nàng cố hít thở sâu để ép xúc động muốn giết chết người trước mặt. Đúng lúc này, khóe mắt Uri mờ hồ liếc thấy một bóng người.

Ino?

Cậu ấy có thấy mình không nhỉ?

Trước lúc tầm mắt mờ dần, nàng nghe thấy một tiếng gọi vội vã. “Sakura! Cậu đang làm cái gì vậy hả?”

“Biến đi Ino. Không liên quan tới cậu!” Sakura nghiêm mặt quát.

“Sao lại không liên quan? Từ đâu mà cậu có cái này?” Ino run sợ nhìn lá bùa nguyên rủa trên tay Sakura. Thứ cấm thuật nguy hiểm này cô từng được nhìn thấy trong đồng sách của gia tộc. Cha còn đặc biệt dặn dò nó là một trong những thuật không nên tồn tại nhất. Vậy mà giờ, nó lại đường đường xuất hiện trước mặt cô, còn là trong trận chiến của hai người bạn sao?

“Ino...” Vừa nói được một chữ, toàn thân Uri bắt ngờ co giật, khóe miệng trào ra một đường máu. Biểu cảm khuôn mặt thoáng chốc thay đổi hoàn toàn. “Tớ không cần cậu giúp. Xéo đi.”

Đối với người thường, bị nói như vậy hẳn sẽ vô cùng bức bối. Nhưng bản thân Ino hiểu rõ, đây là dấu hiệu khi cơ thể sắp bị chiếm lấy. Cô dùng hết sức hất tay Sakura khỏi người Uri, lại lao tới gỡ lá bùa ra khỏi người cô bạn.

“Tại sao? Tại sao lại không được?” Đầu Ino như hoa lên do ảnh hưởng của cú đánh lúc trước. Cô cần môi suy nghĩ. Phải làm sao đây? Bây giờ gọi cha tới có kịp hay không?

Nhìn tình trạng Uri càng ngày càng nguy hiểm, Ino cũng đành bất chấp. Hai bàn tay cô chấp vào nhau, giọng nói kiên định chưa từng có.

“Nhấn pháp : Tâm Chuyển Thân Chi Thuật.”

Cơ thể Ino một đường gục xuống, ngã phịch trên nền đất đỏ nát. Sakura bàng hoàng nhìn hai người, bối rối không biết phải làm sao.

[Anh, anh là...] Vừa nhìn rõ chân dung kẻ đang không chế Uri, Ino không thể không kinh ngạc.

[Ha, tiểu thư? Lâu lắm không gặp, cô lớn nhanh thật đấy.] Fuu, hay gọi chính xác là Yamanaka Fuu, cười khẩy nói. [Đây là nhiệm vụ của tôi, tốt nhất cô đừng xen vào. Nếu không đừng trách tôi không nể tình gia tộc.]

[Nhiệm vụ của anh liên quan gì đến Uri chứ?]

[Cô không cần biết. Hiện tại, cô có hai lựa chọn, một là tự ra khỏi đây, hai là bị tôi đánh cho ra khỏi đây.]

[Quá đáng thật! Anh không sợ tôi nói chuyện này với cha sao?]

[Tự nhiên đi. Tôi chẳng quan tâm.]

Hai người họ biết nhau à? Uri mở mắt nhìn thế trận giằng co trước mặt, lại cẩn thận dò lại thương thế của bản thân. Với lượng chakra bị kiềm chế này giờ, cộng với nội thương bị bào mòn phía trong, hiện tại nàng chỉ có thể sử dụng con mắt đó một lần thôi. Mấu chốt hiện tại là phải nhanh chóng giải thứ ẩn thuật quỷ quái giăng trên lá bùa này, một khi thành công, cho dù là ai cũng không thể ngăn được nàng nữa!

Tâm tư nhẹ chuyển, Uri chợt nhớ tới lời nói của Fuu khi nãy. Hẳn có nhắc đến gia tộc? Phải rồi, khả năng chuyển đổi tâm trí ở cả làng Lá này mạnh nhất cũng chỉ có gia tộc Yamanaka, tên ninja trước mặt hẳn cũng là thành viên xuất thân từ đó, mình có thể nhờ Inoichi. Ông ấy chắc chắn sẽ giúp được.

Chỉ còn một cơ hội cuối cùng, nhất định phải nắm bắt thật tốt!

Ngay lúc Uri chuẩn bị hành động, sợi dây chuyền trên cổ nàng bất ngờ rung lên, trên bề mặt tỏa ra một luồng ánh sáng thánh khiết, cũng làm cho nàng sợ đến sắc mặt tái nhợt.

[Tránh ra.] Một cước đá bay Ino, Fuu chạy tới, trực tiếp dùng một tay bóp chặt lấy cổ Uri, tay còn lại giật phăng sợi dây chuyền của nàng.

[Buông... buông ta ra...] Phổi bị tổn thương, hô hấp vốn khó khăn nay còn kèm theo đau đớn mãnh liệt, Uri cảm giác như cổ của nàng sắp bị bẻ gãy, híp mắt nhìn về phía sợi dây chuyền.

Không được rồi, Yukino...

[Người giấu thứ gì trong này hả?] Fuu cảm nhận từng trận năng lượng mãnh liệt không ngừng dao động trong sợi dây. Loại chakra thần thánh này khiến hắn sợ hãi, giống như tùy thời đều có thể mất đi mạng sống. Nhưng có một điều hắn có thể khẳng định, thứ này đang phụ thuộc vào bề mặt ổ khóa gắn trên sợi dây. Hiện tại nếu hắn phá hủy nó, không phải tốt rồi sao?

[Dừng lại!!!] Uri kinh hãi kêu lên. Quá trình cố gắng bao lâu nay sắp đạt được, nếu giờ bị đã thương trực tiếp thể này, Yukino chắc chắn sẽ chết.

Vù.

Lại một tiếng động nhẹ, chỉ sau một khoảnh khắc, cả không gian quay lại một màu tối đen. Ánh sáng biến mất, sức mạnh biến mất, và cả sợi dây chuyền trên tay Fuu... cũng biến mất.

May quá, kịp rồi... Uri hé môi cười một tiếng, cặp mắt đang hiện vòng bát quái kia dần quay trở lại hình dạng ban đầu, không tiếng động nhắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Trận Chiến Của Jinchuuriki

"Đứng lại, Fuu. Ai cho phép cô tự ý di chuyển? Cô đây là muốn chống đối lão làng sao?" Trong khu rừng nhỏ cách xa khu vực thi đấu, Fuu trong bộ dạng thất vĩ hai đuôi đang vội vã bay về nơi dự thi, sắc mặt nửa lo lắng nửa vui mừng.

"Câm đi Daiki." Liếc xuống kẻ đang lúi nhúi bên tai suốt từ khi gặp mặt, cặp lông mày xanh không kiên nhẫn nhàu lại. Cô phải nhanh chóng đi tìm Uri! Chakra cậu ấy không biết vì sao mà cực kỳ hỗn loạn. Lệnh của lão làng? Mặc kệ chứ, giờ phút này ai quan tâm?

"Cô nên tự biết rõ thân phận của mình đi. Là ninja làng Thác Nước, vậy mà từ khi tới đây cô cứ bám dính lấy bọn Konoha, cô muốn phản bội lại làng sao?" Daiki vẫn không biết sống chết, vừa đuổi theo vừa không ngừng truy hỏi.

"Ta bảo ngươi câm đi!" Giọng nói Fuu đột ngột cao vút, cặp mắt cam vốn cười đùa vui vẻ thoáng chốc biến lạnh. Một đường bay tới trước mặt Daiki, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt hắn, Fuu nhếch môi, cười như không cười. "Người có tin chỉ một câu nữa thôi, ta sẽ cho ngươi im lặng mãi mãi không?"

"Cô..." Nhìn thấy tầng sát khí âm tàn ẩn trong đôi mắt cam sáng rực, Daiki không khỏi lạnh xương sống. Phải rồi! Từ khi nào hắn lại quên mất bản thân từng sợ hãi con quái vật này ra sao chứ? Do cô ta hay dùng khuôn mặt tươi cười khi ở cùng bọn Konoha nên hắn mới mất cảnh giác ư?

Nhìn bóng lưng Fuu bình tĩnh quay lại tiếp tục bay, Daiki không khỏi âm thầm vỗ ngực. Cô ta... luồng chakra khủng bố kia dường như lại càng tăng thêm rồi. Đây là thật, hay hắn ảo giác?

"Chuyện gì đang xảy ra thế này?" Nhìn khung cảnh đổ nát cùng xác người vương vãi trên nền đất, Fuu sốc nặng. Cô chỉ mới đi một lúc mà thôi, sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Phía trên kia là Hokage? Ông ấy đang chiến đấu với ai thế? Kỳ thi chunin ra sao rồi?

Trong lòng tràn ngập thắc mắc nhưng cô cũng không có thời gian tìm hiểu. Cảm nhận được luồng chakra quen thuộc đang dao động, Fuu nhắm mắt lại, yên lặng tìm kiếm.

Thấy rồi!

oOo

Sakura mở to mắt nhìn Ino đang ngồi dậy, có chút kinh ngạc không biết phải nói gì.

"Chết tiệt!" Nghiến răng phun ra hai chữ, tầm mắt Ino dừng lại trên người cô bạn tóc tím bạc.

Yamanaka Fuu, anh được lắm! Lại dám câu kết với người ngoài mà đánh cả ta!

"Tôi không biết cậu đang bị cái gì, trán vồ. Nhưng tình hình hiện tại đã không phải là chuyện mà đám genin chúng ta có thể giải quyết. Giờ tôi sẽ đi tìm cha, cậu làm ơn giữ Uri ở yên đây nhé."

"Tất nhiên." Sakura bĩu môi, chạy tới giữ chặt tay Uri. Đây vốn là nhiệm vụ của cô mà, rõ là cậu ta tới phá đám, giờ còn nói như vậy.

"Cẩn thận đấy." Nhíu mày nhìn bộ dạng thần nhiên của Sakura, Ino thừa biết cô đang nghĩ cái gì, cũng không có thời gian nói nhiều, vội vã rời đi.

Sakura chẳng để tâm lắm, nhìn xuống người trước mặt. Giờ phút này Uri hai mắt nhắm nghiền, hàng mi đen cong vút như cánh bướm, đối lập với làn da trắng như bạch ngọc. Bên má phải có một vết cào, máu đang chậm chậm rỉ ra, tăng thêm một phần yếu dị. Nàng lẳng lặng nằm đó, như một vị tiên từ lạnh lùng.

Sakura mím môi nghĩ, chỉ cần gương mặt xinh đẹp này thôi, ấn tượng của mọi người về cậu ấy đã rất tốt rồi. Ngay như tên ngốc Naruto, trước kia luôn miệng nói thích mình, bây giờ lại chỉ thấy tò tò theo sau Uri. Còn Sasuke – kun, ánh mắt cậu ấy nhìn Uri dường như rất dịu dàng, trong khi đối với cô lại chẳng đoái hoài gì tới. Thật bất công!

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, ác tâm trong lòng Sakura càng lớn, cũng không nghĩ tới tại sao cô đồng đội lại đột nhiên nằm im thế này, bàn tay đưa lên chạm nhẹ vào mặt Uri, lại dùng lực bấm xuống một chút...

"Buông."

Một chữ, lạnh như băng, bật thốt ra từ đôi môi nhỏ xinh. Sakura thấy người kia đột ngột mở mắt, có chút chột dạ thu tay lại, lòng thầm hy vọng một phút thất thần kia của mình không bị nhìn thấy.

Không để ý tới con bé tóc hồng đã hết giá trị lợi dụng bên cạnh, Yamanaka Fuu ngụ trong cơ thể Uri đang hoàn toàn chiếm được quyền điều khiển, thoáng nhìn qua tình hình bên ngoài, âm thầm tính toán số thời gian phạm lúc giăng co.

Trên đài cao, Hokage Đệ Tam Sarutobi Hiruzen đang chiến đấu. Mặc dù đã phong ấn xong Đệ Nhất và Đệ Nhị, nhưng với ông, trận chiến thực sự chỉ vừa mới bắt đầu, vì đứa học trò ngỗ nghịch Orochimaru đến giờ mới ra tay thực sự.

Thoáng liếc thấy tình cảnh trong kết giới, Fuu cắn răng, có chút lo lắng khi đã để phí nhiều thời gian như vậy. Ngài Danzo đã đặc biệt dặn hắn, kế hoạch lần này phải thực hiện thật nhanh, dùng danh nghĩa của con bé này đâm Đệ Tam càng sớm càng tốt. Giờ ông ta đã thấm mệt rồi, hi vọng tiếp theo mọi chuyện trôi chảy.

Bình tĩnh nâng tay kết ấn, lượng chakra cuộn cuộn chảy dọc trong não khiến Fuu bình tĩnh. Năng lực của con bé này thực sự rất kỳ lạ, hắn không hề cảm nhận được chút sức mạnh nào trên cơ thể, nhưng lượng chakra khổng lồ vẫn dao động vô cùng rõ rệt. Với khả năng hiện tại, không khó để Fuu đoán được lý do Danzo muốn dùng Yonehara Uri làm quân cờ chính cho kế hoạch, còn yêu cầu tấn công ngay lúc Sarutobi còn đang tràn trề sức mạnh để dễ bề kết tội con bé, một mũi tên trúng hai đích.

Giờ thì... bắt đầu thôi! Vừa nghĩ, Fuu vừa nhắm mắt sử dụng thuật thuần thân, tận hưởng cảm giác thỏa mãn chưa từng có của một ninja sở hữu lượng chakra dồi dào.

"Đứng lại." Một tiếng xé gió vang lên, đi cùng nó là một đôi cánh màu xanh ánh đỏ, bắt ngờ xông tới chắn ngang phía trước.

oOo

"Tập trung chút đi Naruto! Hấn lại biến hóa lần nữa rồi."

Trong khu rừng giáp biên giới Hòa quốc, giọng nói lạnh lẽo của Sasuke vang lên, ánh mắt ngập tràn cảnh giác nhìn kẻ địch hình dáng vốn kỳ dị nay trải qua mấy lần biến hóa đã không còn chút đặc điểm gì của một con người.

"Tớ đang rất tập trung đây." Naruto trầm giọng đáp lại, trong lòng vô cùng lo lắng. Thầy Kakashi nói Sakura – chan và Uri – chan đang ở đây, nhưng khi bọn họ tới không hề thấy hai cậu ấy. Đội của họ vốn có bốn người một chỗ đuôi theo bọn Gaara, giờ đây lần lượt bị cản đường. Shino ở lại đối phó với Kankuro, Shikamaru lo cầm chân lũ ninja làng Âm. Rốt cuộc, tới thời điểm này, chỉ còn cậu và Sasuke đối mặt với tên Gaara nhân quỷ bất phân đó.

"Lê ra các ngươi nên làm theo lời Kakashi." Pakkun đứng trên một cành cây, vẻ mặt thộn ra nhìn tên quái vật đối diện. Ánh mắt kia, cái vuốt kia, còn có thân hình đồ sộ lớn tướng, chỉ nhìn thôi nó cũng thấy rợn hết cả người.

"Nói thì dễ lắm đồ chó xấu xí." Naruto không nhịn được trừng mắt. "Thầy Kakashi cử ngươi đi theo giúp đỡ, không làm được gì thì đừng có đứng đó chỉ đạo."

Sasuke bắt đầu đi đứng ra ngăn cản trận đấu khẫu vô nghĩa sắp nổ ra của một người một chó, vẻ mặt vô cùng ngán ngẩm. "Thích cãi thì để sau đi, tên kia có thể tấn công chúng ta bất cứ lúc nào đấy."

Naruto nghe vậy, thoáng quay sang nhìn Sasuke, hàng mi cau lại suy nghĩ.

Cậu ấy cũng mệt lắm rồi...

Sự thật thì Naruto hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại của họ. Cứ đà này, cả hai sẽ chẳng cầm cự được lâu nữa. Hợp lực tấn công tên Gaara kia cả tiếng đồng hồ, bức hấn chuyển hóa được tới dạng này xem như là cực hạn. Tên này gần như đã mất hết lý trí, đến cô ả ninja đi cùng cũng bị hấn đánh cho thổ huyết. Hơn nữa, ánh mắt của hắn... rất buồn. Hắn luôn nói rằng mọi người ở làng Cát gọi hắn là quái vật. Mình không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng có lẽ hắn luôn phải chịu đau khổ một mình. Không một chút thanh thản, giờ hắn chỉ tin vào chính mình, và đang chiến đấu trong địa ngục.

Phải rồi, so với hắn – một kẻ không được ai chấp nhận – mình như một kẻ yếu.

Mình... có thể thắng được một tên như vậy sao?

Lần đầu tiên trong đời, Naruto cảm thấy không tự tin vào thứ gọi là "ý chí chiến đấu".

"Grào." Tiếng gầm gừ từ phía đối diện cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu. Gaara trong bộ dạng tiến hóa gần tới thể hoàn chỉnh, đặc điểm duy nhất còn sót lại là hình xăm chữ Ái, lớn tiếng gào lên với Naruto. "Sao thế, sợ ta à? Ngươi chiến đấu vì bản thân hay vì người khác?" Hối xong câu này, với một loại tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, móng vuốt sắc nhọn của Gaara duỗi dài ra đâm trực tiếp vào người Sasuke đang đứng gần đó, thuận thế ghim thẳng cậu vào gốc cây trước mặt, đầu va vào thân cây cứng rắn, máu nhuộm đầm mả tóc đen tuyền. "Chỉ nên yêu chính bản thân mình và chiến đấu cho chính bản thân mình. Đó mới là định nghĩa của kẻ mạnh nhất."

"Tên khốn kiếp này!" Naruto nhìn cảnh đó, tức giận muốn điên. Cậu lao tới trước mặt Gaara, vận lực tạo ra hàng chục phân thân bao vây tứ phía.

"Tốt lắm, mau đấu với ta. Hãy cho ta xem sức mạnh giống như khi ngươi hạ gục tên Hyuga kia. Ta sẽ bóp nát sức mạnh đó!" Vẻ hung phấn của Gaara hiện rõ qua cả giọng nói và cặp mắt hình thoi vàng. "Phong độn Đại Đột Phá: Vô Hạn Sa Lam"

Uỳnh.

Trong lúc nhóm Naruto còn đang chật vật ở chỗ này, thì giữa trung tâm thi đấu, hai trận chiến ác liệt đang song song xảy ra.

Yamanaka Fuu khó khăn tránh đi hàng loạt ám tiễn bằng chỉ mỏng, trong lòng hoảng hốt trước năng lực của cô gái tóc xanh vừa xuất hiện, tùy tiện vận chakra phản công.

Mà ở phía đối diện, Fuu vừa điều khiển loại chi chakra dùng dặt kén tấn công, vừa cố gắng bình tâm lại nghiêm túc suy nghĩ cách giải thích cho mọi chuyện.

Tại sao lại có kẻ sử dụng được bí thuật chuyển tâm này lên người Uri? Hắn đã dùng cách gì? Thật xui xẻo khi mình không hề có kiến thức sâu về các loại bí thuật tâm linh này. Hiện giờ chỉ còn cách... bức hấn ra ngoài và tiêu diệt!

Nghĩ như vậy, cặp mắt cam thoáng ánh lên một tia sáng. Fuu chấp tay niệm ấn, nhưng khác với lần đầu với Akadou Yoroi, lần này, cái kén mới tạo của cô cả về độ lớn lẫn năng lượng bên trong đều toát ra một loại hàn khí lạnh lẽo âm u, vừa nhìn đã thấy không phải cùng một đẳng cấp.

[Giúp ta nhé, Chomei?] Tiềm thức xâm nhập vào một nơi sâu thẳm, Fuu thận trọng lên tiếng, mắt khẽ nhìn về phía người bạn bí mật của mình bao lâu nay.

Chân thể của Thất Vỹ Chomei thực ra là một con bọ hung màu xanh, bọc giáp. Sáu trong số bảy đuôi của nó có dạng giống như cánh côn trùng có thân đuôi màu xanh và cánh màu cam đỏ. Sau đầu còn có một cái sừng lõi lên. Nghiêng đầu nhìn Fuu một cái, lại nhìn cái kén vừa hình thành, nó khẽ gật đầu, giọng nói non nớt đáng yêu vang vọng trong không khí.

[Không thành vấn đề.]

Song song với cuộc đấu của hai người, phía trên mái nhà, trận chiến một mất một còn giữa hai sư đồ cũng đang xảy ra.

Với ý định phong ấn luôn cả Orochimaru vào bụng tử thần, bầu không khí bên trong kết giới thực sự căng thẳng đến cực điểm. Cho dù có sự trợ giúp từ khi Enma, Đệ Tam vẫn không chiếm được lợi thế. Đang lúc ông tức thành Kusanagi khôi phục tên học trò và cố gắng lấy linh hồn của hắn ra niêm vào cấm thuật, Orochimaru đã kịp thời phản ứng lại. Với tâm trạng hốt hoảng tột độ khi bắt đầu nhìn thấy tử thần, hắn lập tức triệu hồi thanh Kusanagi và đâm Hiruzen từ sau lưng.

Khi Enma vừa thấy thế, bò ra sau lưng Đệ Tam, dùng chính bàn tay của mình trực tiếp nắm chặt lấy lưỡi kiếm. Nhưng đã muộn...

Thanh Kusanagi một đường xuyên thẳng qua người Đệ Tam, mũi kiếm nhọn hoắt lóe hàn quang sắc bén.

"Ông... tại sao không né?" Orochimaru hoảng hốt hỏi.

"Người vẫn không hiểu ư? Dùng thuật này, trước sau gì ta cũng chết." Đệ Tam thần nhiên mỉm cười, dùng sức giữ chặt lấy tay Orochimaru. "Tất nhiên, người sẽ phải đi cùng ta." Khóe môi Đệ Tam trào ra một dòng máu, ánh mắt vô cùng không cam lòng. Chỉ có thể lấy được đôi tay này của hắn sao?

Quả nhiên... mình già rồi...

"Khốn kiếp! Ông già khốn kiếp!" Orochimaru nhận ra ý đồ của đối phương, đáng tiếc, hai bàn tay của hắn đã hoàn toàn bị giữ chặt, cảm giác như chúng lần lượt tách rời khỏi cơ thể và hoàn toàn mất quyền kiểm soát. Điều này khiến hắn vô cùng sợ hãi. Làm sao bây giờ? Minh tuyệt đối không thể kết thúc cuộc đời ở chỗ này được!

"Sasuke!" Tiếng hét tuyệt vọng của Naruto không ngừng quanh quẩn khắp khu rừng, cặp mắt xanh hoảng hốt nhìn theo bóng dáng người vừa chắn trước mình, nhận một trào của Gaara, cơ thể như điều đứt dây rơi xuống.

"Im đi dobe, chưa chết được..." Giọng nói Sasuke như thì thầm từng hơi một, vết thương trên người không ngừng trào máu, vô cùng thâm thẳm, đi cùng nó là nỗi đau đớn cào xé tới tận xương. Anh mắt cậu trầm xuống, lần đầu tiên sau ác mộng thăm sát năm đó, cậu có thể nhắc về nó với một thái độ bình tĩnh như vậy. "Biết không Naruto? Tổ... tớ đã một lần mất tất cả, tớ không muốn nhìn thấy những người đồng đội quan trọng nhất chết trước mặt mình nữa." Cặp mắt đen tuyền vụt biến đổi, trong mỗi bên đồng tử hiện thị hai câu ngọc đối xứng nhau. "Cậu... bằng mọi giá phải tìm được Uri và Sakura, bảo đảm hai cậu ấy được an toàn. Nhớ chưa?"

"Chuyện đó là trách nhiệm của cả hai chúng ta!" Naruto kiên quyết nói, cặp mắt xanh biến như ánh lên từng trận nhiệt huyết, chĩa thẳng vào người Gaara – hay nói đúng hơn là Shukaku biến thể. "Cậu hãy ở yên đó nghỉ ngơi một lúc đi, Sasuke. Tớ tuyệt đối sẽ không để thua hắn." Dứt lời, cả người Naruto ực lên một luồng ánh sáng đỏ, loại năng lượng khủng khiếp một lần nữa xuất hiện, bao trùm lấy toàn không gian.

Trận chiến giữa Nhất Vũ và Cửu Vũ, bắt đầu.

oOo

"Giết chứ?"

"Không cần, con bé tóc vàng này là con gái duy nhất của Yamanaka Inoichi. Nhà đó có loại bí thuật rất đáng sợ, nếu hắn quyết truy ra được chúng ta thì thật sự rắc rối to!"

"Thế bây giờ phải làm gì?"

"Xóa đoạn ký ức đó của nó, rồi ném xuống con sông phía trước."

"Mẹ kiếp, thế không phải giết người rồi sao?"

"À à, ta nhầm, không phải sông, quăng ra bãi cỏ đằng kia là được."

"Ta hiểu rồi."

oOo

Giữa khung cảnh hỗn loạn của cuộc xâm lược bất ngờ, toàn bộ lực lượng cấp cao có mặt trong Konoha đều được điều tới trợ giúp ở khắp nơi, một số anbu và jonin thì ở lại ngóng chừng cuộc chiến bên trong kết giới, đồng thời tìm cơ hội hạ gục mấy tên thuộc hạ đang bày trận pháp vây hãm Đệ Tam.

"Tôi cứ cảm thấy có gì đó không ổn." Guy lúc này đang cùng nhóm Hayate, Genma và Kakashi đuổi ra tới bìa rừng, chợt chau mày quay lại nói.

"Cái gì không ổn?" Genma hỏi lại, trên miệng đã sớm ngậm một cây kim châm khác.

"Không thể diễn tả bằng lời." Guy nhủ mày. "Chỉ biết là... sắp có chuyện rất tệ xảy ra."

"Tất nhiên là tệ rồi." Kakashi trầm giọng đáp. "Lần này không chỉ có làng Cát, đến cả làng Âm Thanh và Thác Nước cũng tham gia. Nếu nói đây là chiến tranh cũng chẳng sai chút nào." Dùng một chút, anh tiếp. "Mà quan trọng nhất, bọn chúng lại dám dắt cả vũ thú vào làng, đây đúng là chuyện khiến chúng

ta bắt ngờ nhất."

"Lần này bọn chúng xâm nhập trót lọt được như vậy cũng có không ít công lao của Yakushi Kabuto. Hẳn che giấu đúng là đủ sâu, làm gián điệp bao năm vậy mà không ai phát hiện." Hayate cầm một thanh kiếm không vỏ, nhủ thầm nói. Chính thẳng ranh tóc trắng đỏ cùng với tên Baki làng Cát nhân lúc anh ta đang mất cảnh giác mà tấn công, còn đã thương Yugao, năng lực rõ ràng không hề thấp. Trận đấu ở kỳ thi chunin với cô bé nhà Yonehara có lẽ hẳn cũng chưa đánh hết sức mình.

Đang lúc bầu không khí quanh mấy người ngày càng căng thẳng, một luồng ánh sáng mãnh liệt chiếu tới từ chỗ trung tâm làng buộc họ phải dừng bước.

"Cái gì..." Guy ngậy người cảm nhận từng tia năng lượng khủng khiếp đang dao động, còn có một vật tương tự hình cầu phát sáng trong khu trung tâm thi đấu, thoáng chốc đầu óc như đình trệ. Thứ này, mười hai năm trước đã từng xuất hiện ở đây.

Một đoàn bốn người quay mặt nhìn nhau, sau đó lập tức đưa ra quyết định. Genma và Hayate tiếp tục tìm đến chỗ bọn Naruto, Kakashi và Guy cùng nhau quay trở về. Sắc mặt ai nấy không khỏi nghiêm trọng, vì lần đầu tiên cũng như duy nhất họ được chứng kiến thứ này, chính là thời điểm Đệ Tử hi sinh trong sự kiện tấn công của Cửu Vũ.

Phải, quả cầu năng lượng chứa nguồn sức mạnh khủng khiếp kia, chính là... bom vũ thú.

Ở chiến trường bên này, Fuu đầu tóc hỗn loạn đang khởi động chakra đối phó với mấy tên ninja vừa tới, thậm chí không tiếc sử dụng vũ thú ngọc. Năm chiếc đuôi phía sau cô khẽ đung đưa, năng lượng khổng lồ hoàn toàn bùng phát. Mặc cho cơn cuồng phong mà mình vừa gây ra đang phá nát vài thứ gần đó, Fuu một đường tập kích, vừa đánh vừa chạy tới chỗ Uri, lòng hi vọng không quá muộn.

Trong tay Uri không biết từ lúc nào xuất hiện một thanh đoản đao sắc bén. Cơ thể không tự chủ được phóng về phía Sarutobi đang suy yếu nằm dưới đất. Bốn tên thuộc hạ của Orochimaru vừa thấy năng lượng về phía này, tức thì ẩn ý nhảy ra xa, Tứ Tử Liệt Trận cũng nhanh chóng bị gỡ bỏ.

Không ổn!

Nhận ra ý đồ của kẻ điều khiển mình, Uri cắn răng dồn hết sức lực chuyển hướng thanh kunai. Nhưng sức mạnh của lá bùa khống chế trên người thực sự vô cùng kinh khủng, bàn tay cầm đao của nàng hầu như không hề suy chuyển, vẫn thẳng tắp nhắm tới trái tim đang thoi thóp của ông lão hiền lành đang nằm đó.

Nhớ tới những việc ông ấy đã từng làm cho mình, từng câu nói, nụ cười hiền từ, Uri gấp đến phát khóc. Nước mắt trong suốt của nàng hòa với vết máu đỏ tươi rỉ ra từ khóe môi, tạo nên một bức tranh xinh đẹp mà bi thương. Sakura đứng cách đó vẫn luôn chú ý động tĩnh bên này, phát hiện có điểm không thích hợp, bèn cuống cuồng chạy đi tìm Kakashi, mong cứu vẫn được chút tình thế.

Cảm giác này là sao chứ? Hình như cô vừa phạm phải điều gì đó rất nghiêm trọng rồi!

Đáng tiếc, thời điểm các jonin tới nơi, mọi chuyện đã quá muộn. Trước mắt họ chính là cảnh ngài Đệ Tam đáng kính nằm dưới đất, máu chảy đầm đìa, bên cạnh là Uri đang không ngừng run rẩy, cặp mắt ánh lên tia hoảng loạn điên cuồng. Bối lễ, thời điểm cánh tay nàng cầm đao đâm vào Hokage Đệ Tam, một tia hi vọng cuối cùng trong lòng Uri cũng triệt để bị đánh nát.

"Có kẻ ám sát Đệ Tam! Mau bắt cô ta lại." Trong đám người, không biết là ai hô lên một câu. Không gian vốn thiếu thốn người bảo vệ đột nhiên mọc ra hàng đồng anbu đeo mặt nạ, bọn họ không chút chậm trễ lao tới túm lấy cánh tay Uri. "Kẻ này đã có thể đâm ngài Đệ Tam, chúng ta phải tuyệt đối cẩn trọng. Tốt nhất là..."

Rắc. Rắc.

Tiếng xương vỡ vụn làm người ta sơn gai ốc chậm rãi vang lên. Hai cánh tay của Uri mềm nhũn hạ xuống. Phần xương ngón tay, cổ tay, khuỷu tay,... toàn bộ đều bị vỡ vụn.

"A!"

Nghe giọng nói quen thuộc của Sakura vang lên đầy hoảng hốt, khóe môi Uri chậm rãi nâng lên một nụ cười chua xót.

Trong đầu nàng chỉ còn vọng lại một câu cuối cùng trước khi hoàn toàn lâm vào hôn mê bất tỉnh.

"Khi con đối xử chân thành với người khác..."

Họ sẽ không phản bội con."

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Đội 7 Tan Rã

Căn nhà nhỏ ở phía Bắc học viện là một nơi vắng vẻ, ít người lui tới. Không gian nơi này yên tĩnh quanh năm, dường như hoàn toàn cách biệt với những ồn ào náo nhiệt của một thành phố phát triển như Konoha. Thời điểm sắp xếp căn nhà này, có lẽ Đệ Tam cũng mang một suy nghĩ như vậy.

Lúc này, trên chiếc giường bông mềm mại hình hồ ly đặt giữa phòng, đang có một cảnh tượng kỳ lạ xảy ra.

Giữa trung tâm chiếc giường, một cô gái trẻ nằm bất động, bên trên phủ một kết giới hình cầu, từng trận ánh sáng lạnh liên tục tràn ra, đóng băng mọi vật nó tiếp xúc.

Cô gái nằm trên giường dường như lại chẳng chịu chút ảnh hưởng, nằm yên tĩnh như đang ngủ say, gương mặt tuyệt sắc bị che đi bởi mái tóc bạch kim lấp lánh, chỉ để lộ hàng mi dài cong vút cùng bên gò má trắng nõn như ngọc tạc.

Đột nhiên, hàng mi khẽ rung, từ sau làn tóc trắng hiện ra một cặp mắt màu hổ phách. Khoảnh khắc người bên trong mở mắt, kết giới hình cầu liền kêu lên vài tiếng loảng xoảng, rồi vỡ tan. Một luồng sáng chói mắt xuất hiện, chiếu lên các vật bị đóng băng trong phòng, tiếng rơi vỡ liền nối tiếp nhau vang vọng, như một bản đồng ca bằng thủy tinh.

Mặc kệ những âm thanh lạo xạo vui tai kia, Yukino ngồi dậy, bước chân loạng choạng ra khỏi giường, tìm tới trước tấm gương lớn trong phòng tắm. Đối diện với hình ảnh mới của mình, nó không khỏi ngẩn ngơ.

Trong gương là một cô gái trẻ, nhìn qua không thể phân biệt được tuổi tác. Khuôn mặt nhỏ nhắn mang nét ngây thơ, môi khẽ cong lên, dáng người tuyệt đẹp quyến rũ, làn da trắng nõn như ngọc Dương Chi hoàn toàn bại lộ trong không khí, hai loại khí chất một trong sáng một kiêu mị kết hợp với nhau làm trời đất như mất màu, vẻ đẹp đối lập nhưng hài hòa đến kỳ lạ, vừa giống một bông hoa trắng nhỏ thuần khiết, lại vừa giống một đóa hoa hồng đỏ kiêu diễm. Mái tóc bạch kim dài tới tận gót chân khẽ lay động theo từng nhịp bước, đôi môi đỏ như máu mang theo sự quyến rũ chết người. Cặp mắt phượng lúc này vì kinh ngạc mà mở to, ánh sáng vàng lấp lánh trong hai con ngươi như muốn hút lấy hồn người đối diện.

"A." Yukino khẽ la lên, giọng nói trong vắt vang khắp cả căn phòng. "Đây là nhân dạng của mình?"

Mang theo tâm tình vừa kích động vừa hưng phấn, cô gái nhỏ nghiêng người xoay mấy vòng, ngắm nghía thật kỹ bộ dạng của mình, còn có chín chiếc đuôi hồ ly vừa lớn vừa mềm phía sau, miệng cười không ngớt. Sau khi dùng hơn nửa tiếng để ghi nhớ từng chút dung mạo khuynh thành này, Yukino chỉ muốn hét lên thật lớn để thỏa nỗi vui mừng trong lòng. Bộ dạng này của nó rõ ràng là lớn tuổi hơn Uri, cao hơn nhiều, cơ thể cũng phát triển, đường cong lộ rõ như thiếu nữ rồi!

Mà nhắc tới đây, Yukino chợt nhận ra một vấn đề.

Quần áo.

Sự thật là nãy giờ nó đang khóa thân nhảy nhót trước gương à! Thật xấu hổ, cũng may là ở đây không có ai. Giờ thì phải tìm đồ mặc vào thôi, mấy bộ Uri chuẩn bị cho nó có lẽ không dùng được nữa rồi.

Trong lúc đang loay hoay tìm quần áo, một trận hàn khí phát ra từ chiếc giường giữa phòng thu hút sự chú ý của Yukino. Nhìn lại, thì ra là hai sợi dây chuyền song song nhau đặt ngay ngắn ở đó. Cả hai mặt dây đều được đúc bằng bạc, chỉ khác là một cái là ô, một cái là chia, vừa nhìn đã thấy chính là cùng cặp với nhau.

Yukino chạy tới bên chiếc giường, cầm lấy cả hai sợi dây chuyền, ngắm nghía một chút rồi đeo lên. Giờ thì nó đã biết tại sao mình lại xuất hiện trong nhà rồi, hẳn là do Uri đã dịch chuyển cả không gian về đây. Chiếc giường bông hồ ly này được thêu bằng chỉ chakra, nằm tu luyện thật sự cũng không khác mấy so với ở bên cạnh Uri. Vậy thì cái cảm giác bất an thoảng xuất hiện kia hẳn là lúc mình đang bị dịch chuyển rồi.

Nỗi vui mừng khi lần đầu hóa hình người đã làm Yukino bỏ qua một sự kiện rất quan trọng, đó là... tại sao Uri phải làm điều đó?

oOo

"Anh... nói thật sao?"

Trong căn phòng nhỏ, Kakashi ngẩng người lên tiếng, con mắt đen sâu thẳm không bỏ qua bất cứ hành động nào của người đối diện.

"Tôi xin lỗi, nhưng đó là sự thật." Guy nhìn người bạn của mình, tâm trạng phức tạp không kém. Đây thực sự là một chuyện lớn, vậy mà cậu ta có thể bình tĩnh như vậy? Không, đúng hơn là tỏ ra bình tĩnh. Tại sao phải như thế chứ? Thà là cậu ta đứng dậy hò hét đòi đạo lý cho học trò của mình, như thế có phải tốt hơn không?

"Tôi biết rồi, cảm ơn anh." Kakashi không để Guy kịp nói thêm điều gì, liền ra lệnh đuổi khách. "Tôi mệt rồi. Anh về trước nhé, chúng ta sẽ nói chuyện sau."

"Được rồi, nhớ nghỉ ngơi cho tốt." Guy bắt lực bỏ lại một câu, sau đó bước ra khỏi phòng.

Nhìn trần nhà đến ngẩn người, Kakashi thoáng đảo mắt, nhớ tới những lời mình vừa nghe được.

Konoha phát lệnh thanh trừ kẻ ám sát Hokage Đệ Tam, đối tượng là Yonehara Uri.

Nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc đó, sắc mặt Kakashi không khỏi âm ảm. Con mắt duy nhất lộ ra của anh sụp xuống, hàng mi phủ ợp trên khuôn mặt. Biểu cảm vẫn lạnh lẽo như thường, nhưng lại có nét gì đó ưu thương khó tả.

Lệnh thanh trừ sao?

Lại còn về tội ám sát?

Đúng là chuyện cười.

oOo

Đối với một đất nước phát triển như Hỏa quốc, ổn định kinh tế và đầu tư cần thiết cho làng ninja là hai việc trọng tâm luôn được đặt lên hàng đầu. Trên cương vị là một nước lớn, các cuộc ám sát và nổi loạn xảy ra hầu hết đều bị dập tắt khi vừa nhen nhóm. Tuy nhiên, cái gì cũng có một ngoại lệ.

Trên hành lang âm u trước cửa phòng giam, một đội ninja đang trực sẵn, vẻ mặt uy nghiêm lạnh lùng. Phía sau họ là một căn phòng rất rộng, ước chừng có thể chứa được đến chục người. Trước cửa buồng giam treo một cây đuốc nhỏ, ánh sáng vàng le lói phát ra từ nó làm cho bầu không khí quanh đây mang nét gì đó âm u khó tả.

Yonehara Uri ngồi dựa lưng sát vách tường, cặp mắt đờ đẫn nhìn khoảng không trước mặt, khóe môi treo một nụ cười nhạt nhẽo, hai cánh tay buông thõng không tự nhiên, gương mặt trắng bệch khuất sau song cửa sắt nặng nề làm cho lòng người thêm lạnh lẽo.

Đã hai ngày kể từ lúc nàng tỉnh dậy. Khoảnh khắc nhận thức được điều gì đang xảy ra với mình, trái với dự đoán của một số người, Uri chỉ nghiêng đầu cười to một tiếng, không hề mở miệng nói lấy một câu. Suốt mấy ngày sau đó đều không khóc nháo, không đập phá, không thanh minh, lại làm cho người ta ổn lạnh tới cực điểm.

"Uri – chan! Cậu ở đâu? Uri – chan!!!"

Tiếng gọi thất thanh cùng loạt bước chân vội vã bên ngoài kéo thần trí Uri về thực tại. Nhận ra giọng nói quen thuộc cùng thân ảnh vàng cam đang lao hết tốc lực tới phía này, nụ cười nhàn nhạt trên môi nàng vẫn không hề thay đổi, có chăng chỉ là ánh sáng trong mắt lấp lánh hơn một chút.

"Uri – chan, cậu đây rồi. Hộc..." Naruto thở dốc chạy qua tìm từng phòng một, không quá khó khăn nhận ra buồng giam của Uri, vì đây là căn phòng lớn nhất, và có nhiều lính canh nhất. Trên trán cậu ướt đầm mồ hôi, cánh tay còn băng bó vài chỗ, vẻ mặt xanh xao mệt mỏi như vừa bước ra từ một cuộc chiến.

"Uri – chan?" Thấy người bên trong không có động tĩnh, Naruto thoáng ngần ngừ, sau đó quay sang mấy tên lính canh. "Các người đang làm cái gì vậy? Tại sao lại nhốt cậu ấy trong này chứ?"

"Hỏi hay đấy nhóc." Một tên trong số đám lính trả lời, vẻ mặt vừa mỉa mai vừa phẫn nộ. "Cô ta dám thông đồng với địch phản quốc, ra tay ám sát ngài Đệ Tam. Bọn ta còn chưa làm gì quá đáng đã là nể Kakashi – senpai lắm rồi. Tội đồ như cô ta, sớm phải đưa ra xử tử từ lâu mới đúng, còn có mặt mũi sống tới tận giờ này sao?"

"Ngươi!" Naruto trừng mắt giận dữ, sau đó dứt khoát quay đầu về phía Uri, áp sát mặt vào chấn song, nói khản khản. "Uri – chan, cậu làm sao vậy? Ra đây cho tớ xem một chút được không?"

Giữa không gian tối tăm của nhà ngục, mái tóc vàng óng cùng cặp mắt xanh biển kia sáng lên rực rỡ, giọng nói chứa đầy lo lắng quan tâm làm cho đáy lòng tĩnh lặng của Uri như ngọn từng tầng sóng. Nàng cô nhen đau đớn trên người, làm cho giọng nói trở nên bình thường hết mức có thể.

"Tớ ổn, Naruto."

"Đừng nói dối, Uri – chan! Tại sao cậu không ra đây nói chuyện với tớ?" Khoảng cách từ song cửa đến vách tường thật sự rất xa, lại thêm ánh sáng hạn hẹp trong nhà ngục, Naruto chỉ có thể thấy mờ mờ một màu trắng bên trong. Cậu vốn không phải kiểu người tinh tế, nhưng lúc này lại vô cùng khẳng định cô bạn của mình thực tế không hề ổn. "Uri – chan, nếu cậu không bước ra đây, tớ sẽ vào..."

"Đủ rồi, Naruto."

Trước khi đám ninja canh gác túm cổ anh chàng tóc vàng đem ra ngoài, Kakashi đã xuất hiện. Vẫn chiếc khăn bịt mắt quen thuộc, vẫn dáng người cao ráo vững chãi, nhưng lúc này, trong con mắt đen như mực của Kakashi lại mang nét gì đó lạnh lùng khó tả.

Nhìn thấy anh, toàn bộ đám ninja đang canh gác đồng loạt cúi chào.

"Tôi có thể nói chuyện riêng với cô bé không?" Kakashi lên tiếng.

"Chuyện này... xin thứ lỗi. Chúng tôi được lệnh phải ở đây canh chừng cho tới khi cô ta, ừm, Yonehara chịu án tử."

"Sẽ không có chuyện đó xảy ra." Sắc mặt Kakashi âm u đáng sợ, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo. "Lệnh từ hội đồng đã ban xuống rồi, chẳng mấy chốc sẽ tới chỗ các anh. Và tới lúc đó, cho dù muốn hay không, các anh vẫn sẽ phải thả người." Chi là... không phải "thả" khỏi nhà giam, mà hoàn toàn "thả" ra

khỏi làng, vĩnh viễn còn không thể trở lại! Kakashi cắn răng thêm một câu trong lòng.

"Anh nói vậy là có ý gì?" Tên đội trưởng nghi hoặc.

"Muốn biết đến vậy thì anh đi tìm Ibiki mà hỏi. Tôi nhắc lại lần nữa, tôi muốn nói chuyện riêng với cô bé này." Kakashi tuyên bố, lần này không phải câu hỏi, mà hoàn toàn là câu khẳng định.

Đám lính gác thấy thái độ kiên quyết này của anh, cũng có phần dao động. Bọn họ thực sự không muốn đắc tội với Kakashi, cho dù anh ta không còn trong anbu đi chăng nữa. Và lại, giờ nếu để ba người đó ở đây cũng sẽ không có chuyện gì. Phòng giam này đã được giăng một loại kết giới đặc biệt, một khi bị phá sẽ kinh động tới tất cả mọi người. Bọn họ tin rằng Kakashi cũng sẽ không phản bội lại làng mà đưa con nhóc kia trốn thoát. Hơn hết, giờ họ phải tìm đại nhân Morino xác nhận lại chuyện vừa nghe được.

Nghĩ vậy, tốp lính đồng loạt di chuyển, tiến về phía khu bên kia, để lại hai thầy trò đứng bên ngoài song sắt.

"Tới đây, Uri. Ta cần xem qua thương thế của em." Kakashi nói, ngữ điệu chắc nịch, không cho phép người đối diện từ chối.

Naruto đứng bên cạnh cũng im lặng nhìn chăm chăm vào trong. Sau trận chiến với Gaara mấy ngày trước, cả cậu và Sasuke đều bị thương nặng, nằm bất tỉnh ở bệnh viện đến tận sáng nay. Thời điểm biết được Đệ Tam đã chết, Naruto kinh ngạc đến sững người. Nhưng tới lúc nghe được kẻ gây ra chuyện này lại là Orochimaru cùng với Uri – chan, cậu mới thật sự cảm thấy như sụp đổ.

Ấy thế nhưng, nguyên nhân chính khiến Naruto tới đây ngày hôm nay, hoàn toàn không phải để xác minh chuyện Uri có thật sự giết Đệ Tam hay không, mà là xem tình trạng cô trong nhà lao cùng với vết thương trong trận đấu thứ tư do Gaara gây nên.

"Em nghĩ điều đó không cần thiết." Trong bóng tối, giọng nói của Uri nhẹ nhàng. Ánh mắt trầm buồn của nàng chiếu vào hình bóng hai kẻ ngoài kia, lại nhìn xuống tay mình. "Thương tật ra sao, thầy biết mà."

"Đừng cãi ta." Kakashi hít sâu một hơi. "Và cũng đừng biến ta thành một tên thầy giáo vô dụng như vậy. Cho dù bằng cách nào, ta cũng phải cứu được em. Và, hẳn là em đang rất muốn biết tình hình bên ngoài mấy ngày nay? Ta tới đây chính là để nói cho em những điều đó."

Nghe đến đây, ánh mắt Uri có chút dao động. Phải rồi, tình hình của mọi người...

Nàng nhếch môi, vén tà áo đứng dậy, bước từng bước chậm chạp về phía song sắt, biểu cảm trên mặt thủy chung làm cho người ta lạnh đến rợn tóc gáy.

Kakashi dời mắt quan sát chuyển động của Uri, không hề bỏ qua bất cứ cử chỉ nào dù là nhỏ nhất. Sau cùng, anh cay đắng nhận ra một sự thật... hai cánh tay của Uri từ đầu đến cuối hoàn toàn bất động, buông thõng xuống hai bên bất chấp chủ nhân của nó di chuyển thế nào.

Khốn kiếp!

Tới tận khi Uri đã tới trước mặt, Kakashi vẫn không thể chấp nhận nổi. Anh hít sâu một hơi, đưa tay qua kéo lấy cánh tay trái của người đối diện. Naruto cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, nín thở theo dõi.

Rắc...

Một chuỗi âm thanh lạo xạo vang lên giữa không gian tĩnh lặng của nhà lao, làm lạnh hẳn cả ba con người đang ngồi đó.

Uri cắn răng lùi lại, trên trán toát ra một tầng mồ hôi, cánh tay đang bị Kakashi cầm cũng thuận thế hạ xuống, hết như một bộ phận được lắp ráp.

Kakashi mở to mắt nhìn xuống tay mình, còn có thân hình nhỏ bé vừa lùi lại kia, môi run run, sau cùng chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi. Naruto bây giờ mới chân chính nhận ra sự việc nghiêm trọng đến mức nào. Không cách nào bình tĩnh được như Kakashi, cậu nhảy phắt dậy, tay nắm chặt lấy chấn song bằng sắt, cặp mắt phản nộ nhìn kỹ hai bàn tay của Uri, điên cuồng hét lên.

"Chuyện gì đang xảy ra? Bọn họ đã làm cái gì với tay của cậu? Nói đi, Uri – chan!" Lại quay sang nhìn thầy của bọn họ, trong lòng Naruto trào lên một loại cảm giác bất lực. "Thầy cũng biết, phải không? Thầy mau nói đi đi chứ! Chuyện gì đã xảy ra? Đây chính là hình phạt cậu ấy phải nhận cho một việc mình không hề làm ư?"

"Đù rồi, Naruto." Một lần nữa bị ngăn cản, nhưng lần này là một người khác. Giọng nói Uri truyền ra sau cánh cửa, trong vắt, lại có chút mỉa mai nhàn nhạt. "Ai nói với cậu là tớ không làm chứ? Ha, nhầm rồi, chính tay tớ đã cầm kunai đâm vào tim Đệ Tam, trước sự chứng kiến của bao nhiêu người đấy." Nhưng có ai hiểu được lý do? "Cậu nghe rõ chưa? Vì bọn họ tận mắt nhìn thấy tớ giết ông ấy, nên sự thật cũng có nghĩa tớ chính là thủ phạm! Chính tớ đã giết ông ấy!" Khoảnh khắc nói xong câu này, cả người nàng run bần bật, bao nhiêu oán hận ứ khuất tích lũy mấy ngày nay chỉ có thể giải tỏa bằng hàng nước mắt trong suốt. Nhớ tới nụ cười cuối cùng của Đệ Tam, Uri càng cảm thấy căm hận, nâng bàn tay lau đi bộ mặt lấm lem thấm hại lại phát hiện giờ mình đến tay còn chẳng có, nàng chỉ có thể cay đắng bước lùi về phía tường, trở về vị trí ban đầu, quay lưng lại phía hai thầy trò Kakashi, tuyệt nhiên không khóc một tiếng.

"Hai người... có thể trở lại vào ngày mai. Còn bây giờ, em muốn yên tĩnh."

oOo

"Thả ta ra! Thả ta ra mau!"

Trong một ngục thất hướng tây nam Konoha, một giọng nữ thất thanh vang lên. Âm điệu sắc như dao cùng tần số ngày một lớn của nó làm cho mấy tên ninja đang đứng xung quanh vô cùng bức bối.

"Chết tiệt thật, cô ta không mệt sao?"

"Con quái vật đó làm sao biết mệt chứ? Cứ đà này, phải đợi lão làng đích thân tới, lỗi tai chúng ta mới được nghỉ ngơi."

"Này các anh, tôi thắc mắc, cô ta chỉ là một tù nhân thôi, tại sao không đánh ngất đi? Như vậy không phải mọi chuyện được giải quyết rồi sao?"

"Cậu là lính mới nên không biết, cô ta đâu phải người bình thường chứ."

"Anh nói vậy nghĩa là...?"

"Lên năm đuôi rồi."

"Cái gì cơ?"

"Ừ, thật đấy, ý tôi là..."

"Câm miệng!"

Đoạn đối thoại ngắn ngủi giữa mấy người nhanh chóng kết thúc khi một tên trong đó nhận ra bọn họ đang bàn chuyện quá xa. Việc Fuu chuyển hóa được sang dạng thất vĩ năm đuôi mà vẫn không bị đánh mất ý thức thật sự là một bí mật vô cùng nghiêm trọng! Nếu tận dụng tốt chuyện này, làng Thác Nước bọn họ sẽ không phải lo lắng bị cường quốc tấn công. Vì vậy, tuyệt đối phải đảm bảo giữ chân Fuu ở chỗ này cho đến khi lão làng xuất hiện khống chế cô ta.

"Tăng cường canh gác cho cẩn thận. Còn nhiều chuyện thêm câu nào, ta nhất định phạt hết các nguoi."

"Vâng."

Bỏ mặc tiếng la hét âm trời có thể làm cho người ta phát điên kia, tốp lính đồng loạt tản ra xung quanh, sắp xếp bao vây trọn nhà ngục, chặt chẽ đến không lộ sơ hở.

Thế nhưng, không một ai ngờ tới, hoàn cảnh thực sự bên trong căn phòng cuối hành lang kia so với tưởng tượng của bọn họ lại hoàn toàn khác.

"Thả ta ra, lũ chết tiệt! Ta nhất định sẽ giết hết các nguoi!" Fuu một bên gân cổ gào to, cặp mắt cam lấp lánh ngược lại chăm chú nhìn xuống viên ngọc nhỏ hình oval trên mặt đất, từng chút một truyền chakra kết nối.

"Tại sao lại lâu như vậy?" Thấp giọng lầm bầm, trong lòng Fuu như có ngọn lửa tràn qua, cảm giác lo lắng cùng bất an khiến cô càng thêm sốt ruột.

Sau sự kiện Hokage làng Lá bị tấn công, một dao cuối cùng của Uri bị hội đồng bên đó lợi dụng triệt để, không chỉ tống giam cậu ấy, mà còn đề xuất án tử hình. Nếu không phải có tiền nhân Jiraiya gì đó đứng ra quả quyết rằng nguyên nhân khiến Đệ Tam tắt thở không phải tại mũi dao kia, thì có lẽ Uri đã bị hành hình ngay trong ngày hôm đó.

Nội bộ làng Lá rắc rối, cô hoàn toàn không có chút manh mối gì về thân thế kẻ ra tay, nhưng có một điều vô cùng chắc chắn – hẳn rất mạnh. Có thể thần không biết quỷ không hay thì triển được loại ảo thuật thay đổi nhận thức của toàn bộ những người ở đó, kể cả các jonin nổi tiếng như thầy của Uri là Kakashi, làm họ định ninh rằng khu vực nơi đó không hề có bóng ai, thì năng lực kẻ này phải kinh khủng tới mức nào? Nghĩ tới đây, Fuu không khỏi lạnh người.

Tầm mắt cô càng trở nên sắc bén khi nhớ tới những người có mặt thời điểm đó, thậm chí có đánh chết Fuu cũng không quên được kẻ trực tiếp đầu quân khiến cho kế hoạch này thành công là ai. Đúng là ở đâu cũng có loại người phản bội, về mặt quả quyết của Haruno Sakura khi đó chứng minh chắc chắn cô ta có liên quan không nhỏ tới việc Uri bị la bùa khống chế.

Bản chất thực sự của buổi ám sát ngày hôm đó chỉ có vài người biết, thật kinh khủng là cô bạn tóc vàng họ Yamanaka kia vậy mà đã bị người ta động tay chân, hoàn toàn không nhớ được chút gì về sự việc đó cả, chỉ như những người bình thường khác – mọi ký ức dừng lại ở việc trúng ảo thuật Niết Bàn Tĩnh Xá của tên thuộc hạ Orochimaru. Đáng tiếc, những chuyện cô biết được còn chưa kịp nói lại cho người nào thì đã bị tống vào đây.

Một điểm rất lạ nữa là ngoài tên thanh niên có bí thuật chuyển tâm kia, chắc chắn vẫn còn người chờ sẵn để điều khiển Uri, vì linh hồn của tên kia nửa chừng đã bị Chomei trực tiếp tước ra, thời điểm Uri di chuyển về phía Đệ Tam rõ ràng cậu ấy cũng đã lấy lại được thần trí. Vậy thì tại sao? Kẻ đứng đằng sau chuyện này cùng với người thi triển ảo thuật lên các jonin có phải là một hay không? Vì cái gì hẳn lại cầm hận cậu ấy đến như vậy, thậm chí không tiếc đề ra cả một kế hoạch tình vi thế này?

Đang lúc Fuu cần môi suy nghĩ, viên ngọc trên nền đất bất ngờ lóe lên một tia sáng, bề mặt lấp lánh từng dải vòng tròn, dần dần loang rộng ra.

Hay quá! Tín hiệu kết nối rồi! Fuu không khỏi mừng rỡ. Viên ngọc này là chính tay Uri đưa cho cô lúc còn trong vòng hai của kỳ thi chunin, cũng đã kết nối qua một lần, hiện tại nếu như hai bên một lần nữa liên lạc được với nhau, cô chắc chắn sẽ có cách thoát khỏi nhà giam!

Sau khoảng nửa phút, trên bề mặt viên ngọc dần hiển thị một bóng người, khoảnh khắc Fuu há hốc mồm nhận ra kẻ xuất hiện cũng là lúc cửa phòng bị đá vỡ.

"Hết đường chạy rồi nhé." Daiki nhếch môi cười tà ác, con mắt híp nhìn chòng chọc về phía cô gái đối diện. Trên tay hắn, một viên ngọc đang lấp lánh tỏa ánh sáng xinh đẹp, trong mắt Fuu lại không khác gì quỷ đòi mạng. Đặc biệt, khi tầm mắt lia tới lão nhân đứng phía sau, trong đầu Fuu chỉ có một suy nghĩ.

Mình chết chắc rồi!

oOo

Xoảng.

Trong căn phòng cao nhất bệnh viện, một tiếng động chói tai vang lên.

"Chuyện họ vừa nói có phải là thật không?" Sasuke tức giận gầm lên, cặp mắt đen láy chiếu thẳng vào cô gái đối diện.

"Bình tĩnh lại, Sasuke – kun!" Đối diện với hành động thô bạo của chàng trai mình yêu quý, Sakura không khỏi sửng sốt. Đưa mắt nhìn xuống chiếc đĩa sứ bày những lát táo cắt gọt cẩn thận giờ chỉ còn là những mảnh vụn lấm lem trên nền đất, khóe mắt cô rung rung, lại sợ người kia kích động quá mức, liền chỉ có thể vừa khóc vừa nói. "Cậu đừng nghe bọn họ nói bừa, tất cả đều chỉ là tin đồn mà thôi. Ngài Jiraiya đã đứng ra bảo lãnh, sớm muộn gì Uri cũng sẽ lấy lại trong sạch."

"Chết tiệt, chuyện lớn như vậy." Sasuke nghiêng răng đập vào thành giường, hàng mi nhú lại đau đớn do ảnh hưởng của vết thương mấy ngày qua, trên trán cậu quẩn một lớp băng trắng, chân phải bị bong gân khá nặng khiến cho việc di chuyển gặp không ít khó khăn. "Giờ này cậu còn có tâm tình ở đây gọt táo sao?" Khẽ lâm bầm một câu, Sasuke cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, nhìn sang Sakura đang đứng một bên khóc lóc, cậu nhún nhún mày, nghĩ tới gì đó, liền kéo chăn nằm xuống giường, đoạn quay sang Sakura. "Tôi muốn nghỉ ngơi, cậu về được chứ?"

"A, tó... tớ biết rồi." Nhẹ đáp một câu, trong lòng Sakura hoàn toàn không tin cậu ta đột nhiên trở nên an phận như vậy, dự cảm bất an trong lòng khiến cô sợ hãi vô cùng, như một kẻ xấu chốt dạ lo lắng sự việc bị phanh phui, Sakura chỉ đành thu xếp rời khỏi bệnh viện, lòng thầm nghĩ sẽ ở yên trong nhà cho tới hết ngày.

Thế nhưng, mọi việc không suôn sẻ như cô nghĩ.

Trong phòng làm việc của các Jonin.

"Em có gì muốn nói không?" Vươn tay chỉnh lại xấp giấy tờ, khóe mắt Kakashi lơ đãng nhìn cô học trò tóc hồng đang run rẩy đối diện, giọng nói lạnh băng từ từ vang lên.

"Cái này..." Tự thuyết phục bản thân rằng người kia chỉ đang thử, Sakura vẫn cảm thấy lạnh người, cố gắng để mình không lắp bắp, cô lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào mắt Kakashi. "Em không biết thầy đã nghe được chúng từ đâu, nhưng chỉ vì thế mà thầy gọi em tới đây? Chẳng lẽ thầy cho rằng em là kẻ đã hại Uri sao?"

"Tất nhiên là không." Kakashi cười khẽ, lòng chùng xuống. Con bé hẳn đã đoán được Uri sẽ không nói gì với mình đi? "Ta dám chắc rằng bất mãn của em cho dù sâu đậm đến đâu cũng chưa thể bày ra một kế hoạch tàn nhẫn thế này. Hơn nữa, em không-có-khả-năng." Lùi người trở lại dựa vào ghế, giọng Kakashi vẫn thản nhiên vô cùng. "Nói đi, là kẻ nào đưa em lá bùa đó?"

"Em không hiểu thầy đang nói gì cả." Sakura cứng giọng. "Lúc các ninja làng khác xông vào tấn công, rõ ràng em đang ở chỗ khán đài cùng mọi người. Tại sao thầy không nghi ngờ những anbu ở gần Uri lúc đó, mà lại chia mũi dùi về phía em? Thầy không thấy mình vô lý sao?"

"Sakura." Giọng Kakashi dường như vẫn bình thản như vậy, nhưng Sakura lại cảm thấy vô cùng áp bức. "Đừng thử thách kiên nhẫn của ta. Nếu giờ em chịu nói thật, ta sẽ xem như chuyện này chỉ là mâu thuẫn nhỏ giữa các kunoichi và không tham gia truy cứu. Còn nếu em vẫn không chịu tình ra mà cố che giấu sự thật, đừng trách ta không nể tình." Con mắt đen như mực của anh bình tĩnh nhìn Sakura, thản nhiên nhả từng chữ. Dường như nghĩ tới gì đó, trước khi cô học trò kịp tìm ra một lời biện hộ khác, Kakashi lại rút trong người ra một tấm ảnh. "Xem cho kỹ đi rồi quyết định." Anh thực sự không muốn tin lại có ngày mình phải đi điều tra một vụ án mà cả hung thủ và nạn nhân đều là học trò cùng một đội anh đang dẫn dắt. Thật đáng mỉa mai.

Về mặt cương quyết của Sakura nhanh chóng tan rã sau khi nhìn rõ những gì ở trong bức ảnh. Cô khụy gối, gần như quỳ rạp xuống sàn. Đưa hai tay che miệng, Sakura không dám tin mình lại có thể làm ra loại chuyện xấu xa đến thế. Trong tấm ảnh có rất nhiều người, dân thường đang sợ hãi chạy khắp nơi, jonin đang mở đường diệt địch, còn có cả các ninja làng Âm đang tàn sát bừa bãi. Nhưng đặc biệt nhất là góc cuối tấm ảnh, nơi đó có hai cô gái một trắng một hồng, và Sakura thế, cái màu tóc hồng rực rỡ kia có tìm ở khắp Konoha cũng không ra được người thứ hai. Giờ phút này, cái bóng màu hồng đó lại đang dán một thứ tương tự bùa nguyên rửa vào người cô gái bên cạnh. Lá bùa chẳng chịt những ký tự màu đỏ, trông đen ghê người.

"Bức ảnh này là do một ninja làng Cỏ trong lúc chạy trốn vô tình kích hoạt bộ phận chụp ảnh của máy quay." Kakashi bình thản giải thích, làm như không thấy vẻ mặt ngạc nhiên đến chết lặng của Sakura. Để có được tấm ảnh này, anh cũng phải tốn không ít công sức.

"Em... em xin lỗi." Sakura biết mình đã hết đường chối cãi, cũng biết rõ sở dĩ Kakashi đưa tấm ảnh này cho cô xem trước là để cô không phạm thêm sai lầm nào nữa, liền thành khẩn cúi đầu. "Lá bùa đó, đúng là do em dán vào người Uri."

"Kẻ nào nhờ em làm việc này?"

"Một người đàn ông cao lớn, có tóc nâu vàng và đôi mắt màu cam."

Nghe lời miêu tả, chân mày Kakashi thoáng nhếch lên. "Hắn là ai?"

"Em cũng không biết." Sakura lí nhí đáp.

"Cái gì?" Kakashi có chút không tin nổi. "Vì một người lạ mà em có thể sẵn sàng đưa những thứ không rõ ràng lên người đồng đội cùng làm việc bấy lâu nay sao? Từ khi nào em lại trở nên hồ đồ như vậy?"

"Không có!" Sakura vội thanh minh, giọng điệu vô cùng gấp gáp. "Em không hề biết lá bùa đó sẽ khiến cậu ấy bị như vậy. Ban đầu người kia chỉ nói rằng nó có tác dụng cố định hoạt động mà thôi." Khóe mắt cô rung rung. Làm thế nào bây giờ? Cô thật sự không muốn nói dối điều gì nữa, nhưng chuyện này nếu truy đến cùng, việc đánh Ino trước cuộc thi cùng với chuyện gián tiếp gây ra cái chết của Đệ Tam sẽ không thể chối cãi. Cô thừa nhận ban đầu mình đồng ý làm việc này vì không muốn Uri can thiệp vào chuyện của Sasuke – kun, lấy đi sự chú ý của cậu ấy, nhưng cô cũng không thể ngờ mọi chuyện lại đi xa như vậy. Đến nước này, nói ra một nửa sự thật là lựa chọn sáng suốt nhất. "Lá bùa đó là do em bị lừa nên mới cài lên người Uri, thầy không thể..."

Rầm

"Cậu vừa mới nói cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Nước Mắt Hồ Ly

"Na-Naruto?" Nhìn cậu thiếu niên vừa bất ngờ xuất hiện trước mặt mình, Sakura nuốt nước bọt, cố gắng tự thuyết phục bản thân rằng cậu ta chưa nghe được gì cả.

Naruto không để ý tới vẻ mặt âm trầm của Kakashi, cặp mắt xanh ngọc nhìn thẳng vào Sakura, chất vấn. "Lời cậu vừa nói là sao? Lá bùa gì hả?"

"Tớ..." Sakura lúng túng, đưa mắt cầu cứu Kakashi. "Tớ chỉ đang báo cáo với thầy một chút chuyện trong cuộc thi lần trước mà thôi."

"..." Kakashi liếc sang Naruto, bắt đầu đi lên tiếng. "Đừng có hấp tấp như vậy. Con bé nói đúng, và chuyện này thì không liên quan đến em."

"Cái gì?" Mờ to mắt nhìn hai kẻ trước mặt, Naruto giận run. Tại sao lại có lừa dối cậu? Tại sao trong mắt mọi người cậu luôn là một thằng ngốc? Cậu cũng là thành viên đội 7 kia mà, cứ vậy mà muốn bỏ qua sao?

Đừng hòng!

Đứng thẳng người nhìn về phía Sakura, Naruto cười nhạt, trái với vẻ nóng nảy thường ngày, cậu bình tĩnh nói. "Không muốn cho tớ biết cũng không sao, nhưng đừng có xem tớ như thằng ngốc vậy. Tốt thôi, tớ sẽ tìm Sasuke, và tự bọn tớ sẽ tìm ra sự thật."

"Không được!" Sakura giẫy nảy.

"Tại sao?" Naruto mím môi hỏi lại. Cậu biết thừa cứ động tới Sasuke là cô ấy sẽ phản ứng thế này. Và không biết từ bao giờ, suy nghĩ đó đã không làm cho cậu khó chịu nữa. Hiện tại, việc cậu muốn làm chỉ là tìm ra chân tướng sự thật và trả lại công bằng cho người con gái đầu tiên chấp nhận mình mà thôi.

"Tớ, tớ..." Sakura lắp bắp. Giờ phải làm sao đây? Tuyệt đối không thể để Sasuke – kun biết chuyện này! Ấn tượng của cậu ấy về cô vốn đã không tốt, bây giờ chuyện này lộ ra, cậu ấy sẽ từ không thích chuyển sang ghét mất. "Có gì từ từ nói, Naruto. Tớ sẽ trả lời thật tất cả câu hỏi của cậu."

"Là cậu nói đấy nhé." Naruto khẳng định, sau liền tiếp tục. "Lá bùa mà cậu bị lừa cài lên Uri – chan, nó có tác dụng gì?"

"Cái đó..." Suy nghĩ của Sakura nhẹ chuyển. Vậy ra Naruto cũng vừa tới mà thôi. Nhưng bây giờ, có nói dối cậu ấy hay không kết quả cũng chỉ có một. Thầy Kakashi vẫn đang nhìn chăm chăm mình. A, đánh vậy, chỉ cần che giấu Sasuke – kun là được rồi. "Hứa với tớ một chuyện, Naruto."

"Chuyện gì?"

"Những điều tớ sắp nói đây, cậu tuyệt đối không được để Sasuke – kun biết. Cả thầy nữa, Kakashi – sensei. Coi như đây là chuyện duy nhất em cầu xin hai người."

"...Được."

oOo

Uri giật mình khỏi giấc ngủ hiêm hoi trong mấy ngày qua bởi loạt bước chân âm thầm của vài kẻ đang tiến tới. Nhũn nhẽ hàng mi, nàng có chút khó hiểu cùng cảnh giác đối với những vị khách không mời mà đến này.

“Cô ta đây à?” Đoàn người dừng bước, ngoại trừ tên quân ngục thì còn bốn kẻ nữa. Một tên lên tiếng hỏi người bên cạnh. Trông hắn có vẻ là thủ lĩnh, toàn bộ khuôn mặt giấu sau chiếc mặt nạ ôm sát, phía trên còn đeo một cặp kính đen ngòm, tổng thể cả khuôn mặt cũng chỉ chừa ra được mũi và miệng. Loại phong cách bí ẩn này làm nàng không tự chủ liên tưởng tới Shino.

“Đúng vậy ạ.” Tên bên cạnh trả lời vô cùng cung kính. Dưới ánh sáng mờ mờ của hành lang nhà ngục, Uri mơ hồ thấy được vẻ lạnh lẽo bất thường của tên thủ lĩnh. Loại biểu cảm này không đơn thuần là lạnh nhạt, mà như một cỗ máy, bình thản đến lạnh người.

Tiếng cánh cửa sắt nặng nề bị kéo ra vang bên tai Uri. Còn chưa kịp xác định được tình huống, cả người nàng đã bị nhấc bổng, ném phịch xuống nền đất lạnh lẽo.

“Các ngươi muốn làm gì?” Cảm giác hai tay truyền tới cơn đau nhức đến chết lặng, quá nhiều va chạm xảy ra với chúng trong mấy ngày qua khiến Uri còn chẳng buồn nhũn mày.

“Đặt cô ta xuống đây.” Giọng nói tên thủ lĩnh âm trầm truyền ra qua chiếc mặt nạ. Hai tên thuộc hạ của hắn không chút khó khăn đem Uri ngồi tựa lên góc tường. Quân ngục thấy việc này, vô cùng ân cần đưa tới một sợi dây.

“Cần gì chứ, cô ta hiện tại trời với không trời có khác gì nhau sao?” Câu nói vang lên, đổi lại một tràng cười châm biếm.

Uri hiện tại như con búp bê hoàn toàn bị khống chế, sức lực đã bị bào mòn cạn kiệt, lượng chakra cũng bị kết giới phong ấn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn trên tay tên thủ lĩnh ngưng tụ một mảng màu đen hắc ám.

Cho tới khi hắn ném cái đám màu đen đó vào người nàng, Uri mới kinh hoàng nhận ra một chuyện... đây thực ra là hàng trăm con côn trùng hắc ám có kích thước siêu nhỏ. Chúng vừa chạm vào người nàng, đã lập tức xâm nhập vào trong, mà nơi tụ tập nhiều nhất, lại là nhãn cầu và thanh quản.

Aburame Torune ngưng mắt nhìn bộ dạng người phía dưới. Những tù nhân giam trong nhà ngục Konoha vốn luôn được chữa trị tất cả các tổn thương có trước đó, bất kể bọn họ phạm tội lớn thế nào. Thương thế trên hai tay của con bé này, có lẽ là do chủ nhân đã đặc biệt dặn dò. Mục đích việc này cũng chỉ là khuyến mãi thêm chút khổ sở, vì dù sao đi nữa, có tìm khắp giới ninja này cũng không ra được kẻ nào có thể chữa khỏi vết thương bị nhiễm hàn độc trong tình trạng toàn bộ hệ xương tay đều bị nghiền nát như thế.

Vừa nghĩ, hắn vừa đảo mắt quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn gần như đã hoàn toàn bị bao phủ bởi bộ nano của mình. Khác với kikaichuu mà Shino sở hữu, loại bộ mà Torune dùng được thừa hưởng từ chính cha của hắn, và họ là những thành viên duy nhất trong tộc sở hữu loại bộ đặc biệt này.

“Cảm thấy sao hả?” Biểu cảm lạnh lẽo trên mặt Torune như bị phá vỡ, hắn từng bước lại gần Uri, sát khí phát ra không chút che giấu, đám bộ nhận được hiệu lệnh cũng tản dần, chỉ còn một lượng nhỏ bám chặt trên mí mắt. “Anh bạn Fuu của ta chính là vì ngươi mà chết, ngươi nói xem, ta nên xử lý cái mạng này của ngươi thế nào?” Âm điệu lãnh khốc sắc như dao đâm đám bộ càng thêm nhao nhao hung mãnh. Uri cảm thấy cả người bị cắn đến tê liệt, nhưng cảm giác nóng rực ở cổ vẫn là thứ nàng sợ hãi nhất, khẽ ho khan, một vài con bộ đen ngòm nhảy ra từ cổ họng làm nàng ghê tởm đến run rẩy. Thế nhưng, đó còn chưa phải điều đáng sợ nhất.

Trên tay Torune không biết từ lúc nào xuất hiện mười chiếc kim châm trắng bạc, ánh sáng lạnh phát ra từ nó làm cho căn nhà giam trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết. Hắn liếm liếm môi, ra lệnh cho đám bộ trên mí mắt phối hợp giữ chặt, ép buộc Uri mở to mắt nhìn đám kim mỏng ngay một tiến gần, từng chút một phá tan khoảng cách giữa đầu kim và con ngươi màu tím biếc sâu như mê cung, cho tới khi trông mắt chính thức bị đâm thủng.

“A!!!!!!!!!!”

oOo

Sự ra đi của Hokage Đệ Tam là một cú sốc lớn với tất cả cư dân làng Lá. Sau buổi đưa tang đầy mưa và nước mắt, bầu không khí buồn bã bao phủ quanh làng mãi mới có dấu hiệu thuyên giảm. Các cửa hàng dần được mở trở lại, mọi người tiếp tục công việc của mình. Buôn bán, săn bắt, đàn đèn, dệt vải... không khí dần có chút náo nhiệt.

Naruto lững thững bước đi trên con đường quen thuộc, cặp mắt xanh biển lấp lóe một thứ ánh sáng tăm tối. Cậu cứ bước chậm chạp, thỉnh thoảng lại nhắm mắt hít thật sâu, hai bàn tay nắm thành quyền, dường như đang cố ẩn nhẫn một cơn giận dữ nào đó.

“Sakura – chan.” Mím môi thốt ra một cái tên, loại cảm giác phức tạp trong lòng khiến Naruto thực sự không muốn tái trải nghiệm. Cậu nhìn lên biển hiệu Ichiraku bên vệ đường. Trước kia, những lúc có chuyện buồn, cậu luôn tới đây. Khác với những người dân trong làng, bác Teuchi và chị Ayame luôn chào đón cậu, điều đó làm cậu cảm thấy rất hạnh phúc, thầy Iruka cũng thường hay dắt cậu tới nơi này.

Phải rồi, đây cũng chính là nơi mình và cậu ấy tới trong lần gặp đầu tiên mà! Còn nhớ ngày đó, chính Uri – chan đã chủ động nói chuyện và mời cậu tới nơi này. Bữa tiệc mừng đội 7 thành lập rốt cục chỉ có hai người tham gia, nhưng với cậu đã rất hạnh phúc. Thời gian trôi qua, bọn họ đã thân thiết gần bó hơn rất nhiều. Vậy mà giờ đây, hạnh phúc yên bình giữa năm người lại sắp phải tan rã sao? Còn vì một lý do ghen tuông mù quáng hết sức ngớ ngẩn mà có nghĩ nát óc cậu cũng chẳng thể hiểu được.

Sakura – chan, tớ phải làm thế nào với cậu bây giờ?

“Này nhóc.”

Một cánh tay bất ngờ đặt lên vai cậu. Naruto quay đầu, nhận ra người mấy ngày nay đã không xuất hiện. Bình thường chắc chắn cậu sẽ nhảy ra và hét toáng lên cái biệt danh không mấy lịch sự của ông ta, nhưng hiện tại, Naruto chỉ lẳng lặng nhìn, chờ đợi cậu nói kế tiếp.

“Người...” Jiraiya khựng lại khi nhận ra cảm xúc Naruto có gì đó không ổn. Nhíu nháu mày, ông nói tiếp. “Ta dự định đưa người đi huấn luyện và tìm một người. Đồng ý chứ?”

“Không.” Naruto dứt khoát trả lời.

“Tại sao?”

“Còn nhiều thứ phải làm. Chuyện của Uri – chan còn chưa được giải quyết.”

“Con bé chắc chắn sẽ thoát án tử.”

“Như vậy là đủ à? Ông có biết bọn họ đã làm gì với tay của cậu ấy không?” Naruto bắt đầu cảm thấy kích động. “Với một ninja, hai bàn tay còn quan trọng hơn mạng sống. Bọn họ rõ ràng cũng biết điều đó, vậy mà lại phế đi hai tay của cậu ấy sao?”

“Mọi chuyện đều có lý do. Con bé đâm Đệ Tam trước mặt nhiều người.” Jiraiya bình tĩnh giải thích.

“Cậu ấy tuyệt đối không muốn như vậy.” Naruto hét lên. “Ông làm sao mà hiểu được hả? Ông không phải cậu ấy, ông không phải tôi. Làm sao mà hiểu được? Cậu ấy là đồng đội của tôi đấy!”

“Vậy người có nghĩ tới người chết không?” Jiraiya gần giọng. “Đệ Tam, ông ấy... cũng là thầy của ta kia mà?”

“Gì chứ?” Naruto gần như sững sờ trước giọng điệu bình thản của Jiraiya. Loại thái độ xa xăm và bình tĩnh vượt bậc đó khiến cho người ta khó có thể chấp nhận. Cậu suy nghĩ một chút, buồn bã cụp mắt. Ông ta nói đúng. Đầu phải chỉ có cậu mất đi người thân thiết bên cạnh, ông ấy cũng vừa mất thầy mà. Thế nhưng làm sao... có thể bình tĩnh như vậy?

“Bỏ đi, ta tới đây không phải để nói cho người mấy thứ này.” Jiraiya chớp mắt, khôi phục bộ dạng cá lơ phát phơ. “Lần này ta sẽ dắt người rời làng, vừa để tìm người vừa để huấn luyện. Và ta cam đoan với người, người mà chúng ta sắp tìm có y thuật rất cao. Một khi tìm được cô ta, thương thế trên hai tay Uri chắc chắn sẽ được chữa trị, con bé có thể hoạt động lại bình thường.”

“Thật chứ?” Naruto lại một phen kinh ngạc. Chuyện khiến cậu lo lắng nhất được giải quyết dễ vậy sao?

“Ta có khi nào lừa người chưa? Được rồi, bây giờ về nhà lấy hành lý luôn đi, gặp ta ở cổng làng. Chúng ta sẽ xuất phát ngay chiều nay.”

“Khoan, tôi phải tạm biệt mọi người đã chứ?”

“Không muốn kéo dài thời gian chữa trị thì đừng có làm mấy việc rườm rà đó. Người cứ như vậy, bao giờ mới tìm được người hả?”

“Tôi hiểu rồi. Ông ở đây đợi một lát, tôi tới ngay đây. Nhất định phải chờ đó.”

“Biết rồi.”

Nhìn theo bóng cậu nhóc đang hối hả rời đi, Jiraiya có chút cảm thán. Hai vị trưởng lão trong hội đồng làng vài ngày trước đã tìm tới ông đề cử chức vị Hokage Đệ Ngũ, nhưng có lẽ phải đẩy cho Tsunade thôi. Cô ta hợp với công việc này hơn ông nhiều. Huống hồ, cứ để cô ta lêu lổng bên ngoài cũng không phải là tốt, y thuật cao minh cùng sức mạnh khủng khiếp đó rất dễ bị Orochimaru lợi dụng. Cái tên chết tiệt đó, lần này đúng là làm ra chuyện lớn, trực tiếp giết chết cả hai vị kage. Bên làng Cát mấy ngày trước đã báo tin tới xác minh trận chiến vừa rồi họ bị lợi dụng, trực tiếp qua mặt vì một phép biến hình giả mạo, trong khi xác Kazekage Đệ Tứ đã muốn mục rữa ở một xó trong hoang mạc rồi.

Đúng là lũ người ngu ngốc.

oOo

Song song với thời điểm Jiraiya đưa Naruto ra ngoài làng, ở nhà ngục Konoha đang có một cuộc huyết tẩy diễn ra trong câm lặng.

Âm thanh còi báo động cùng với bầy rập chằng chặt xuất hiện do kết giới bị phá vỡ không ngừng vang vọng bên trong khu nhà giam, nhưng lại chẳng có một sinh vật sống nào còn tâm tư để ý tới. Bầu không khí bên trong nơi này âm u tới cực điểm, mùi máu tanh xộc lên cùng với tần suất xuất hiện ngày một dày của đồng xác dưới sàn khiến bất cứ ai nhìn vào cũng cảm thấy sồn gai ốc.

Rề... rề...

Một bóng người lững thững bước từng bước, tiến về phía cổng chính. Trên đỉnh đầu người này có một đám mây nhỏ màu tím bạc, không ngừng phát ra sét thiêu cháy những cái xác, mùi khét và mùi máu hòa trộn, tạo nên một bầu không khí quỷ dị vô cùng.

Cho tới khi chân chính bước ra được tới cổng, bóng đen dừng lại, dưới ánh trăng mờ ảo, gương mặt đầm máu của Uri dần hiện rõ ra. Trên khắp cơ thể đầy rẫy vết thương, thấm ướt cả bộ váy trắng. Đặc biệt, hai hàng huyết lệ chảy dọc từ khóe mắt khiến người ta cảm giác như vừa nhìn thấy ma nữ bước ra từ địa ngục.

Há miệng học ra một ngụm máu tươi, cả cơ thể nàng đổ gục xuống trước cánh cửa, đám mây tím chậm rãi tiêu thất, để lại một vết sét dài đánh xuống sàn.

[Yukino...] Trong cơn đau đớn và phẫn hận, lòng tin của Uri triệt để bị đánh vỡ, cặp mắt bị kim đâm không biết bao nhiêu nhát khe nhướn lên, một dòng máu lại chảy xuống, kết hợp với cơn đau từ cánh tay và cổ họng, nàng chỉ muốn giết hết tất cả, sau đó một đao kết liễu bản thân. Nhưng nghĩ tới một người còn chưa rõ tình trạng, Uri chỉ đành nén lại, từng chút từng chút bò dậy, theo cảm tính dò dẫm bước tới, cũng không quay đầu, trong tiềm thức vang lên một khẩu lệnh dứt khoát.

[Hỏa độn : Liệt Hỏa Ngục.]

Phùng.

Cả tòa nhà giam rộng lớn thoáng chốc chìm trong biển lửa. Ngọn lửa với sắc đỏ vàng cháy bùng lên như đang nhảy múa, thiêu rụi tất cả mọi vật nó tiếp xúc, mà ở vị trí cánh cổng, nơi đã đổ không còn một bóng người...

oOo

Uchiha Sasuke chăm chú đọc tấm bia đá trong đền Nakano, hai bàn tay nắm chặt, những ký ức về ngày gia tộc bị thảm sát cứ hiện lên trong đầu cậu, cử chỉ hành động cùng tất cả lời nói của người anh ruột như một thước phim rõ nét, không ngừng bao lấy tra tấn toàn bộ tinh thần cùng suy nghĩ. Không chỉ vậy, chuyện thực lực tăng lên đột biến của Naruto trong trận đấu với Gaara lần trước làm trong lòng cậu tràn lên một loại cảm giác đổ kỵ ngày một lớn dần. Đôi lúc chính Sasuke cũng không hiểu, cậu và Naruto luôn ở bên cạnh nhau, thực lực cùng sự thay đổi của Naruto, cậu là người biết rõ nhất. Bên trong cậu ta ẩn chứa một loại sức mạnh kinh hồn. Và đôi khi, nó làm cho cậu khiếp sợ.

Phải làm thế nào để mạnh lên đây? Cẩn trọng suy nghĩ, Sasuke không biết rằng, ẩn chứa Thiên Vốn lặng yên trên cổ cậu vừa khẽ chuyển động, đâu đó như lấp ló khuôn mặt vặn vẹo của Orochimaru.

Mà lúc này, ở một nơi cách xa trung tâm thành phố, đội Kakashi đang phải chiến đấu với hai kẻ thù có cấp độ nguy hiểm không thua gì tên mặt rắn đó.

“Bất ngờ thật.” Hoshigaki Kisame nhe hàm răng nhọn hoắt nhìn sang kẻ vừa xuất hiện phá đám bản án tử hình hẳn dành cho Asuma và Kurenai. “Không ngờ ngoài Itachi cũng vẫn còn kẻ có con mắt đó. Vậy người chắc chắn là ninja sao chép Kakashi.”

“Người bất ngờ là ta mới đúng.” Kakashi đáp, ánh mắt tràn ngập lạnh lùng cùng cảnh giác cao độ. “Tuồng hai kẻ lạ mặt ở quán trà là ai, thì ra là...” Ánh mắt anh nhẹ chuyển. “...Uchiha Itachi, và tên quái nhân làng Sương Mù Hoshigaki Kisame.”

“Biết cả tên của ta, thật lấy làm vinh dự.” Kisame cười nhạt, vuốt nhẹ thanh Samehada. “Ta nghe nói người đã đụng với thằng ranh Zabuzza hả?” Cặp mắt hấn trợn lên. “Ha, có thứ để ta tức rồi.”

oOo

“Tĩnh lại mau, Uri!” Trong khu rừng vắng, màn đêm thăm tối bao phủ toàn không gian, bên gốc cây cổ thụ lớn nổi bật một luồng sáng lạ thường. Nơi đó có hai bóng người, một đang nằm rạp dưới đất, một nửa quỳ nửa ngồi cố gắng tìm chút dấu hiệu của sự sống trên người đối phương.

“Làm ơn, Uri, đừng bỏ ta mà!” Yukino nhìn bộ dạng thê thảm của người trước mắt, đau lòng đến khóc nghẹn.

[Ta...] Ý thức Uri đã có chút thanh tỉnh, nhưng tầm mắt lúc này hoàn toàn không còn thấy được gì nữa, chỉ theo hướng âm thanh mà mờ mờ ảo ảo ra nhân dạng hoành tráng của Yukino, khóe môi nhếch lên một nụ cười méo mó. [Chúc mừng người hóa hình thành công... ta không nhìn tận mắt được ngay... nhưng nhất định sẽ có lúc nhìn được, hự...]

“Đừng nói nữa!” Trên gương mặt khuyếch thành của Yukino là nỗi sợ hãi vô tận. Nhìn cặp mắt bị châm đến huyết nhục mơ hồ, còn có hai cánh tay mềm nhũn như muốn đứt lìa kia, một ngọn lửa hận thù cháy rực lên trong lòng Yukino. Nó không ngừng khóc, một mặt đỡ Uri ngồi dậy, một mặt truyền chakra chống đỡ. Bàn tay đụng tới đâu cũng là máu khiến đáy lòng Yukino sợ hãi đến run rẩy. “Người bị thương ở đâu?”

[Đừng lo, máu đó không phải toàn bộ đều là của ta.] Uri yếu ớt trả lời, hơi thờ lúc có lúc không. Cơn đau truyền tới từ mắt và cánh tay khiến nàng chỉ muốn ngủ để quên hết mọi sự, trong cổ họng như có ngọn lửa thiêu đốt, Uri thử ho khan mấy lần, xác định mọi chuyện đúng như mình nghĩ, cũng không tỏ thái độ gì, thân mình run run nói với Yukino ngồi bên đang cố vận chakra. [Kết tam ấn, vòng ngón cái lên ngón trỏ, tụ chakra trên hai tay, sau đó... đặt lên nơi bị thương.]

“Ta hiểu rồi.” Cố gắng làm theo, chưa bao giờ Yukino cảm thấy bản thân vô dụng như vậy. Từ khi ký giao ước với Uri, những điều cơ bản từ thuật phân thân đến điều hòa chakra, quản lý cửa hàng hay thiết lập trận pháp đều là do Uri từng chút một giảng dạy. Bây giờ lâm vào tình cảnh này lại phải thuật trị thương đều không biết. Nếu hôm nay chủ nhân có mệnh hệ gì, nó làm sao có mặt mũi sống tiếp đây. Hơn nữa...

Nghĩ tới điều bản thân vô tình bỏ qua kia, nước mắt Yukino càng rơi dữ dội, áy náy cùng ân hận đè ép nó đến không thở nổi. Nó đúng là sùng vật tốt a, lại có thể hồn nhiên cho rằng cảm giác bất an kia là do bị dịch chuyển, hoàn toàn không nghĩ tới trong thời gian bản thân yên tâm cắt đứt liên lạc mà hoàn

thành thăng cấp, chủ nhân phải chịu khổ sở thế nào. Lượng chakra tinh thần khi đó dư sức dịch chuyển một người trưởng thành tới cứu viện, lại vì nó đứng lúc chuyển hóa mà dễ bị kẻ thù phát hiện, cuối cùng đành lãng phí như thế.

Yukino sẽ không biết được rằng, tình hình lúc đó, nếu được quay trở lại, Uri nhất định vẫn sẽ chọn bảo vệ nó.

“Tại sao lại không được?” Trơ mắt nhìn các vết thương lớn nhỏ trên người vẫn liên tục chảy máu, còn có cặp mắt bị già tới nát bét, Yukino cuống lên không biết phải làm sao. Rõ ràng khả năng điều khiển chakra của nó rất tốt, tại sao không làm được chuyện này?

[Bỏ đi, Yukino.] Hô hấp Uri bắt đầu trở nên dồn dập không ổn định, một ngụm máu trào ra từ khóe môi. Không cần nhìn nàng cũng biết tâm trạng Yukino hiện tại phức tạp ra sao. Chuyện ở nhà giam sớm muộn gì cũng tới tai hội đồng làng, nàng tuyệt đối không thể trở về nữa. Hiện tại, có lẽ chỉ còn một cách. [Yukino, đừng khóc. Phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi, chúng ta sẽ... tới Thủy quốc...]

Nói xong câu này, nàng liền mất đi ý thức, hoàn toàn chìm vào hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Người Quen Ở Thủy Quốc

Konoha mấy ngày gần đây liên tiếp xảy ra những chuyện làm người ta khiếp sợ. Sau cuộc xâm lược bất thành của Orochimaru, lực lượng trong làng thiệt hại đáng kể, số tài sản bị phá hủy không hề ít. Với tinh thần lạc quan của người dân làng Lá, việc tái phục hồi đã là một khó khăn. Vì thế, thật đáng sợ làm sao khi cái hậu quả đó... chỉ là ‘một trong những’.

Bệnh viện Konoha.

“Tình hình cậu ta sao rồi?”

“Không khả quan chút nào.”

“Giữ chứ? Vậy là thuốc không có tác dụng?”

“Phải, cả hai người dường như đều trúng cùng một loại thuật, tôi không biết giải thích thế nào, nhưng nó tác động rất mạnh mẽ lên hệ thần kinh, gây tổn hại nghiêm trọng vào tế bào não.”

Nghe bác sĩ giải tích tình hình, Guy cảm thấy vô cùng lo lắng. Rốt cuộc Konoha đang gặp cái vận gì thế này? “Giá mà có con bé ở đây...” Ông buột miệng.

“Suyt.” Bên cạnh lập tức vang lên tiếng nhắc nhở. Kỳ thực, không riêng gì Guy, đó cũng là suy nghĩ của phần lớn jonin có mặt trong phòng này. Ai mà không biết ‘con bé’ trong lời ông là ai.

“Sensei!” Cánh cửa phòng bệnh bị đẩy mạnh, một bóng người màu xanh lá bước nhanh vào, còn chưa thấy rõ người, giọng điệu hốt hoảng đã truyền tới. “Em vừa nghe chuyện ở nhà giam Sokiru. Là thật sao ạ?”

“Đừng hấp tấp.” Guy vội đứng dậy, cẩn thận kéo Lee qua kiểm tra từ trên xuống dưới. “Em đang phải tập vật lý trị liệu, sao lại tự ý chạy sang đây?”

“Đừng lo Guy – sensei. Đây không phải trọng điểm.” Cặp mắt to tròn của Lee lấp lánh một loại ánh sáng vô cùng thanh khiết. Cậu nắm lấy tay thầy của mình, gấp gáp hỏi. “Trả lời em đi đã. Mọi chuyện là sao?”

“Cái này...” Guy khó xử, dưới ánh mắt chăm chú của Lee, bắt đầu dẽ thừa nhận. “Đúng vậy.”

“Là thật...” Lee ngây người, dường như nghĩ tới gì đó, lại hỏi. “Vậy Uri thì sao? Cậu ấy, có trong đám người lúc đó không?”

“Ta không biết. Hiện tại không còn chút manh mối nào sót lại cả.” Guy thở dài, có chút tiến thoái lưỡng nan. Gần đây các jonin bọn họ phải nói là bận tới mất tới mũi, lực lượng trong làng còn đang hồi phục, các đơn đặt hàng từ khắp nơi vẫn dồn dập gửi tới, mà không thể không làm. Hơn nữa, sau cuộc đụng độ với Itachi lần trước, cả Kakashi và Sasuke đều bị thương. Nếu tình lại nhận được tin này, họ có kích động mà ngắt đi luôn không. Bản thân Guy cũng không thể tin ân nhân của hai thầy trò họ lại gặp chuyện như vậy. Quá trình chữa trị cho Lee đã kéo dài đến hơn một tháng, ca phẫu thuật thành công ngoài mong đợi, chỉ còn phải tập vật lý trị liệu một thời gian, Lee sẽ có thể hoạt động lại bình thường. Giờ xảy ra chuyện này, ông biết ăn nói thế nào với bọn họ đây?

Mà nhắc tới nhà giam Sokiru, đây quả thực là vụ án kinh hoàng bậc nhất trong những năm gần đây, chỉ sau sự kiện tộc Uchiha bị thảm sát và ngài Hokage tử trận trong cuộc chiến vừa rồi.

Một đám cháy quy mô lớn đã diễn ra trong đêm, thiêu hủy toàn bộ những thứ có trong nhà giam, bao gồm tường, cửa, hình cụ, và cả con người. Tất cả

những kẻ có mặt trong trại giam thời điểm đó đều chết sạch. Từ quản ngục tới tù nhân, số lượng tối thiểu cũng lên tới hàng trăm. Những kẻ bị giam trong đó hầu hết đều là tù tù đã kết án, trước sau gì cũng sẽ chết, nhưng còn các ninja lãnh nhiệm vụ trông coi, trình độ đều từ chunin trở lên, trong một đêm đều chết cháy như vậy, khó tránh khỏi làm người ta bàng hoàng sợ hãi.

Một vấn đề được đặt ra, kẻ nào đã làm chuyện này?

Lửa được dùng trong đám cháy là hỏa thuật cấp cao, nước thường không thể dập tắt, hơn nữa, phạm vi của nó bị giới hạn trong một khoảng nhất định, giống như đang bày trên một trận pháp, mà cái này, ngay cả hai vị trưởng lão tối cao của làng cũng không thể lý giải nổi.

Điều đáng nói ở đây, trước ngọn lửa hung bạo đó, toàn bộ mọi thứ bên trong khu nhà đều bị hủy thi diệt tích, không để lại bất cứ gì, kể cả tàn tro bụi. Tất cả đều biến mất, cả một khu nhà rộng lớn chân chính bị san bằng như chưa bao giờ tồn tại. Thời điểm đám lửa được dập tắt, cũng là lúc sinh mạng hàng trăm con người bên trong chính thức lụi tàn.

oOo

“Tiên nhân dê cù.” Trên con đường phố đông đúc, Naruto vai khoác ba lô, hiếu kỳ quay sang hỏi người bên cạnh. “Cái người tên Tsunade mà chúng ta đang tìm, thực ra là người thế nào?”

“Oh, có hứng thú với cô ta rồi sao?” Jiraiya cười khế, xoa cằm hồi tưởng. “Nói sao nhỉ, cô ta là một người khá kỳ quặc, và rất mê đánh bạc, đến nỗi tất cả các nước đều biết danh.”

“Vậy thì sẽ nhanh chóng tìm ra thôi nhỉ? Nổi tiếng thế mà.”

“Ha ha, vậy người có biết biệt danh của Tsunade là gì không?” Jiraiya cười to. “Huyền thoại đánh đầu thua đó.”

“Cái gì?” Mặt Naruto nghệt ra. “Bà ta đánh bài dở lắm sao?”

“Ồ, cho nên dù cô ta có nổi tiếng đến thế nhưng không dễ tìm được đâu. Huống hồ, Tsunade rất ghét tuổi già nên bây giờ có lẽ đã dùng một thuật đặc biệt nào đó để thay đổi dung mạo.” Jiraiya nói tiếp. “Dù tuổi thật là 50 nhưng chắc biến thành gái 20 rồi. Đạo gần đây ta có nghe nói, có lúc cô ta biến thành 10 tuổi, 30 tuổi hoặc thậm chí 40 tuổi để tránh bọn cho vay nặng lãi nữa.”

“Gì ghê vậy trời.” Naruto tặc lưỡi.

“Tsunade từ nhỏ đã rất mê đánh bạc, nhưng vận may và thực lực lại không có. Cái biệt danh kia xuất hiện cũng vì cô ta đánh toàn thua. Vì thế, cứ vay tiền và chạy trốn như thế suốt. Ôi, những kỉ niệm thật đáng nhớ.”

“Nhớ nhưng cái gì giờ này chứ! Làm cách nào để tìm được bà ta đây?”

“A? Cách thì không thiếu, quan trọng là cách nào chậm mà chắc kia.”

“Cái gì?” Naruto giãy nảy. “Vậy nghĩa là không rõ sẽ mất bao lâu rồi còn gì. Vết thương của Uri – chan, Sasuke và thầy Kakashi phải hoãn tới khi nào đây?”

“Người đừng có hấp tấp. Chính vì không biết sẽ đi tới khi nào nên chúng ta không được lãng phí thời gian.” Jiraiya nói. “Chuyến đi này, cho tới khi tìm được Tsunade, toàn bộ thời gian sẽ là để cho người tập luyện.”

“A.” Naruto ngầy ngời, sau đó phấn khởi reo lên. “Tôi nhất định sẽ tập luyện chăm chỉ!” Một khi mạnh lên rồi, mình sẽ có thể bảo vệ Uri – chan, và đánh bại tất cả những kẻ mang ý đồ xấu như tên Uchiha Itachi đó!

oOo

Đây là đâu?

Yukino vất vả lắm mới tìm được đường tới Thủy quốc. Đứng trước một màn sương dày đặc lạnh lẽo, nó cảm thấy vô cùng bất an. Đang lúc loay hoay tìm đường thoát khỏi đây, một cánh tay bất ngờ đặt phía sau khiến Yukino giật mình quay phắt lại.

“A.” Kẻ kia hiển nhiên không nghĩ đối phương phản ứng mạnh như vậy, có chút sững sốt.

“Chuyện gì?” Yukino định thần, lạnh lùng hỏi.

Người vừa tới là một nam nhân trung niên tuổi độ tứ tuần, trên người mặc một bộ áo vải thô, mặt mũi hiền lành chất phác. Nghe câu hỏi, hắn khẽ vuốt mồ hôi trên trán, cười trả lời. “Nhìn cô bé chắc hẳn là từ nơi khác đến. Phía trước có một con sông dài, không dễ gì vượt qua được. Tôi là người chuyên lái đò ở đây, cần giúp chứ?”

“Ra vậy.” Yukino cười nhạt. “Cảm ơn ý tốt, nhưng hiện tại tôi lại không có ý định qua sông.”

Nói xong, không nhìn tới khuôn mặt tươi cười có chút cứng đờ kia, Yukino dứt khoát quay đầu đi về hướng ngược lại.

Vù.

Phía sau lập tức truyền tới một âm thanh xé gió rất nhỏ, Yukino nhếch môi, tung người bay thẳng lên một ngọn cây cao, thuận tay ném ra một chiếc vuốt.

Là ninja! Tên nam nhân có chút kinh hoàng nhìn một loạt động tác trôi chảy diễn ra trước mặt, chật vật né đi chiếc vuốt nhọn. Bề mặt nó lấp lánh giữa tầng tầng sương mù dày, lại như có linh tính hướng thẳng hấn mà tiến, tốc độ nhanh như cắt.

“Nhẫn pháp : Vụ Ân Thuật.”

Ngay trước khi hấn kịp thì triển nhẫn thuật thành công, trên vai đã nhận một vết chém lớn. Vừa thấy máu chảy ra, hai mắt hấn tức giận trợn ngược, hét lên một tiếng kêu gọi cứu viện. Lờn vừa dứt, một đám hắc y nhân đã xông ra, trên tay cầm đủ loại ám khí.

“Ha ha.” Yukino cười lạnh nhìn qua một đám người khỏe mạnh lực lưỡng lại đi thông đồng nhau dùng chiêu trò lừa đảo du khách, còn hạ đẳng tới mức đánh hội đồng một cô gái, bàn tay khẽ nâng, trong nháy mắt mọc ra một dãy móng vuốt bén nhọn. Được lắm, tâm trạng ta đang không tốt, lại cứ thích chọc tới, để ta tiễn các ngươi một đoạn, sẵn tiện trừ hại cho dân.

Đám hắc y nhân rõ ràng muốn đánh bại Yukino tới cùng, đồng thời xông lên bao vây tứ phía, còn định đánh chủ ý lên người đang được bảo hộ phía sau, thời điểm nhìn thấy bộ móng tay trong nháy mắt dài ra, không nhịn được kinh hô. Đáng tiếc, trước khi chúng kịp tránh, Yukino đã lao xuống trực tiếp cắt cổ từng người, lực đạo cùng tốc độ kia khiến người ta không khỏi sợ hãi. Đặc biệt, chiêu thức giết người của Yukino chân chính là một đao duy nhất ngang cổ họng, phút chốc biến từ một cô nương xinh đẹp mảnh mai thành ma nữ khát máu, cảnh tượng kinh khủng đến cực điểm.

“Làm ơn! Làm ơn tha cho tôi!” Tên giả mạo lái đồ lúc này nhìn đồng bọn xung quanh toàn bộ đều đã chết, sợ đến sắc mặt tái nhợt, liên tục hướng Yukino cầu xin, lần này mồ hôi trên trán lại không phải diễn trò, hoàn toàn là một bộ dạng sợ đến kinh hồn táng đảm, chỉ thiếu điều quỳ rạp xuống mà lạy sát thân trước mặt tha mạng cho hấn.

“Giờ mới thấy hối hận?” Giọng nói Yukino bình tĩnh vô cùng, công theo một người trên lưng bay nhảy này giờ lại không hề thờ ơ, cặp mắt màu hổ phách trong màn sương đang dần tan phát ra một loại ánh sáng quỷ dị.

“Phải, tôi thề sẽ không có lần sau!” Hấn hối hận, thực sự hối hận rồi. Làm cái nghề này đã lâu, vốn luôn trót lọt, mỗi lần đều là lừa người ta tới giữa sông rồi cướp bóc, chưa bao giờ gặp phải trở ngại gì, sao ngờ được hôm nay lại đụng phải một con quái vật thế này.

“Hối hận thì có ích gì? Đổi lại được những mạng người các ngươi từng lấy đi sao?” Yukino nhẹ nhàng hỏi lại. “Nếu như hôm nay, người các ngươi gặp không phải ta, mà chỉ là một người dân bình thường, một đao đánh lén phía sau kia của ngươi chẳng phải đã trực tiếp tiễn họ đi luôn rồi?”

“Không, tôi biết sai rồi! Sau này tuyệt đối không làm vậy nữa!” Thấy người phía trước vẫn bình thản lấy khăn ra lau sạch móng tay, tâm trạng hấn vô cùng hoảng hốt, lập tức từ trong người ném ra một đồng vật phẩm, còn có hàng đồng tiền vàng. “Đây là những thứ tôi cướp được gần đây, xin đưa hết cho ngài. Từ giờ tuyệt đối không dám...”

Phập.

Một câu cuối cùng của hấn rốt cuộc còn chưa nói xong, hai mắt đã trợn trừng, tắt thở. Phía đối diện, Yukino vẫn hồ hững lau móng tay, chẳng mấy chốc để tâm tới cái xác vẫn còn nguyên vẹn một chiếc móng vuốt cắm ngang cổ. Hừm, có trách thì trách các ngươi không biết tự lượng sức, một đao kia nếu như ta không phản ứng kịp, chẳng phải để Uri chịu trận sao?

Yukino cứ im lặng đứng đó, giữa một đồng xác người ngổn ngang. Lúc này sương mù đã tan bớt, quang cảnh Thủy quốc cũng hiện ra rõ ràng, tiếng nói cười ở khu chợ bên kia sông vang tới tận bên này, phá lệ nào nhiệt.

Liếc qua đồng tiền vàng dưới chân, Yukino có chút phiền não. Nhiều tiền thế này, cái người bị cướp hấn là đang khổ sở lắm. Mím mím môi, nó khề cúi người nhặt túi tiền, dự định trích ra một ít thuê phòng trọ, số còn lại sẽ gửi tới cho đội trị an tìm người hoàn trả. Hiện tại việc quan trọng nhất là rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Nghĩ là làm, Yukino sửa sang lại y phục, mặt không chút thay đổi công theo Uri tới một khu nhà chuyên cho thuê thuyền bè, cách đồng xác chết kia khá xa. Còn chưa bước vào trong, một giọng nói già nua xen lẫn tiếng khóc đã truyền tới.

“Sao các người có thể vô cảm như vậy? Tôi cho dù có già cả cũng chưa lú lẫn tới mức không phân biệt được thực hư, số tiền đó không phải bị đánh rơi xuống sông mà.”

“Nhưng bà à!” Giọng một người thanh niên vang lên. “Nếu như thật sự bà bị cướp, tại sao còn có thể bình yên tới được đây? Bọn chúng đã có gan lấy hết tài sản của bà, lại không tiện tay hất người xuống sao?”

“Cậu!” Bà lão nghe vậy, tức đến nghẹn lời, chỉ tay vào mặt người kia mà nói. “Lấy được tiền không phải xong rồi sao? Chính là vì sợ tôi về báo với người nhà nên chúng mới đưa tôi quay lại đây. Hiện tại các cậu cho tôi thuê một chiếc thuyền sang đó, gặp được con cái, tôi nhất định sẽ bảo chúng nó trả tiền cho các cậu.”

“Không được.” Một giọng nói khác quả quyết vang lên. “Chẳng có lý do gì chúng tôi phải tin bà cả. Những người già cả như bà, đi lừa lọc người khác cũng không phải bọn này chưa thấy, đừng mơ nói những nói cuội kiếm có lừa gạt.”

Chứng kiến vẻ mặt bình tĩnh nói đầy lời đạo lý của lũ người vô liêm sỉ này, bà lão tức giận đến toàn thân phát run. Đang lúc không biết phải làm sao, cửa

bật mở, một cô gái trẻ bước vào.

“Tôi thuê một chiếc thuyền, đi cùng với bà ấy. Được chứ?”

oOo

“Không thể nào!”

Trong một quán ăn phổ Tanzaku vang vọng một tiếng hét thất thanh đầy kinh ngạc. Nhận thấy ánh mắt mọi người đều đang dồn về phía này, Jiraiya ho khan, kéo Naruto lại, ra hiệu im lặng trước khi lực chú ý của mọi người một lần nữa tập trung tới.

“Chuyện này đáng ngạc nhiên lắm sao? Mà, thằng nhóc này là ai thế?” Ngồi đối diện họ là một người phụ nữ tóc vàng vô cùng xinh đẹp, mặc haori màu xanh, trên trán có ấn ký hình thoi tím, cả người toát lên một vẻ đẹp vừa quyến rũ vừa nguy hiểm. Người này không ai khác chính là công chúa ốc sên Senju Tsunade. Ngồi bên cạnh bà là Shizune cùng với một con heo nhỏ.

“Ồ, tôi vẫn chưa giới thiệu sao?” Jiraiya cười hi hi. “Đây là Uzumaki Naruto.”

“À.” Tsunade thoáng nhướn mày. Thằng nhóc ‘Cửu Vỹ’ sao?

“Này, chuyện bà ta làm Đệ Ngũ là thật chứ? Không phải ông nói lần này chúng ta đi tìm người là để chữa trị thôi sao?” Ngồi một bên, Naruto không nhịn được lên tiếng, thanh âm đã thấp hơn một chút, nhưng hiển nhiên vô cùng ầm ức.

“Bình tĩnh chút đi. Chỉ có Tsunade mới trở thành Đệ Ngũ được.” Jiraiya cười nói. “Là người đóng góp rất lớn, quyết định đến thắng lợi của làng Lá trong chiến tranh. Cho đến giờ, không ai có thể sánh được với y thuật chiến trường của cô ấy. Và lại, Tsunade cũng là cháu của ngài Đệ Nhất, là người mang dòng máu ninja làng Lá chính thống, còn gì thích hợp hơn? Nếu thành Hokage thì cô ấy sẽ về làng, lúc đó lại như người nói, cô ta khám cho ba người kia liền. Trên hết...” Jiraiya đưa mắt nhìn sang Naruto, nghiêm túc nói. “... Đây là quyết định của mấy người cổ vấn tối cao trong làng Lá. Một thằng nhóc genin như người, không có quyền xía vào.”

“...” Naruto nghe vậy, tức giận nhưng không biết phản bác thế nào, đành hậm hực cúi đầu xuống.

“Hừm, Jiraiya.” Phía đối diện, Tsunade lên tiếng, cười khẩy. “Thằng nhóc này khác xa đệ tử trước đây của anh đấy, từ cái miệng cho tới cái đầu. Thậm chí khuôn mặt cũng gớm hơn.”

“Nói gì há!” Naruto ngẩng phắt đầu, trừng mắt.

“Ai mà bị so sánh với Đệ Tứ chẳng phải tội cho họ lắm sao.” Jiraiya chậm rãi nói, tầm mắt xa xăm như đang hồi tưởng, giọng nói xen lẫn vui vẻ tự hào. “Nó là ninja mạnh nhất trong lịch sử kia mà. Thiên tài tinh thông rất nhiều thuật. Thông minh, xuất chúng, tài ba và nổi tiếng... nói chúng là cũng ngang ngửa tôi.”

“Nhưng rồi... cũng chết liền đấy thôi.”

Bầu không khí vừa có chút thả lỏng vì câu nói đùa tự đắc của Jiraiya lại triệt để căng thẳng sau lời này của Tsunade. Dường như thấy chưa đủ, bà lại tiếp tục, không chút quan tâm tới bàn tay đã hơi nắm lại của hai người trước mặt. “Bỏ mạng vì ngôi làng này đó. Sinh mạng khác với tiền bạc, vứt bỏ mạng sống dễ dàng như thể chỉ là hành động ngu xuẩn mà thôi. Cả ông tôi và Đệ Nhị chỉ mong muốn dẹp yên chiến loạn, kết cục thì sao? Cũng chỉ là phí mạng vô ích vì ngôi làng này.”

“Cô thay đổi thật rồi Tsunade, không biết trong lòng cô nghĩ thế nào nhưng lời lẽ cay đắng như vậy thì...”

“Hừm, nhìn thế này nhưng tôi cũng 50 rồi còn gì. Đến tuổi trung niên, con người ta sẽ thay đổi chứ.” Tsunade ngửa cổ uống một ngụm rượu lớn, nói tiếp. “Cả thầy Sarutobi cũng vậy. Tuổi già sức yếu, gắng gượng chỉ để rồi cũng phải bỏ mạng.” Bàn tay Naruto bên dưới bàn dân nắm chặt lại. “Hokage là cái thá gì, chi có những kẻ ngu xuẩn mới thích làm thôi...”

RẦM

“Muốn gì đây?” Nhìn thằng nhóc mạnh động giờ nắm đấm nhảy thẳng lên bàn, Tsunade trầm mặt hỏi.

“Tôi không cho phép bà nói những lời đó!” Bất chấp việc bị Jiraiya túm lại từ phía sau, Naruto vẫn kiên quyết đối mặt với Tsunade, nói như hét. “Dám phi báng Hokage trước mặt tôi, dù có là đàn bà đi chăng nữa, tôi cũng đánh cho bà toi bởi hoa lá!”

“To gan lắm. Dám chửi thẳng ta.” Tsunade cũng đứng dậy. “Ra ngoài đấu đi nhóc.”

“Tsunade – sama.” Ngồi bên cạnh, Shizune lo lắng gọi khẽ. Sao cô ấy lại hành động kỳ lạ thế này? Là do ảnh hưởng từ cuộc gặp gỡ với Orochimaru chiều nay sao?

oOo

Trên dòng sông lớn ở phía bắc Thủy quốc, một chiếc thuyền con đang trôi nhẹ nhàng. Không khó để nhận ra, trong bốn người đang ngồi trên đó, có hai cô gái dung mạo giống hệt nhau. Hay nói đúng hơn, đây chính là bản sao với chủ thể.

Yukino đặt Uri nằm xuống khoang thuyền, bà lão kia ngồi ngay bên cạnh. Vốn đám người ở khu nhà còn đề nghị đưa một người lái đò theo sang bên kia sông, nhưng Yukino không muốn phiền phức nên đã mua đứt con thuyền này rồi tự tạo một ảnh phân thân lo nhiệm vụ lái. Nó quen sống trong rừng, hiển nhiên mấy kỹ năng sông nước này hoàn toàn không biết tới, nên mặc dù tay cầm mái chèo, cũng chỉ là tượng trưng, chủ yếu vẫn là dùng thủy thuật rẽ nước đẩy thuyền mà di chuyển.

Bà cụ kia sau khi đi cùng, cũng nhận lại được số tiền của mình. Bà ấy cũng thật thà, chỉ đếm đủ tiền bị mất rồi nhất quyết trả lại, Yukino cũng không ép, trực tiếp giữ chỗ tiền dư. Dù sao, sang tới bên kia cũng phải lo chỗ ở nữa. Uri chỉ nói là tới Thủy quốc, cũng chưa tiết lộ chi tiết nơi bọn họ sẽ tới, người bọn họ sẽ gặp, Yukino cũng không biết nên đi đâu. Nhưng theo nó, trước hết vẫn là xem thử nơi này có thầy thuốc hay không đã.

Thời gian trôi qua, hai bên cũng không nói chuyện gì. Được một lát, bà cụ bắt ngờ hỏi.

“Em gái của cháu bị thương ở mắt à?”

“Vâng.” Yukino thân nhiên đáp, thanh âm đã có chút lạnh lẽo.

Bà cụ dường như cũng nhận ra sự cảnh giác mà cô gái đối diện dành cho mình, không để ý cười cười, lời từ trong giỏ ra một ít bông vải. “Mắt là một bộ phận rất nhạy cảm, một khi bị thương phải chăm sóc cẩn thận hơn nhiều so với các nơi khác, sơ suất một chút liền có thể bị mù. Đề ta băng bó lại cho.”

Trong lòng Yukino thoáng kinh ngạc, nhưng nghĩ tới gì đó, lại lắc lắc đầu. Hiện tại nó còn dám tin ai đây? Tên cướp lúc sáng sớm chẳng phải cũng mang bộ mặt hiền lành ôn nhu này, kết quả thì sao chứ? Còn không phải sẵn sàng đón người ta vào chỗ chết?

Vết thương trên mắt của Uri nghiêm trọng thế nào, trong lòng Yukino biết rõ. Toàn bộ phần mí mắt bị máu khô đông cứng, đồng tử bị vật nhọn mảnh đâm liên tục, hoàn toàn nát bấy. Loại thương tật kiểu này, trừ phi là cây mắt khác, ngoài ra nó cũng không biết còn có thể chữa bằng cách nào. Và vì đề như vậy quá nổi bật nên nó mới dùng một miếng vải băng vòng quanh. Hiện tại nếu mở ra, bà cụ còn không bị hù chết?

“Ta có biết một vị thầy thuốc rất giỏi y thuật, ngày trước trong làng có vài người bị thương rất nặng, tưởng như chết đến nơi, vậy nhưng đưa tới chỗ hần đều khỏe mạnh trở về. Trường hợp của cô bé, ta nghĩ nên thử một chút.” Không để ý tới lời từ chối của Yukino, bà lão vẫn nói, ánh mắt nhìn về phía Uri đang hôn mê hoàn toàn là thương cảm. Thời buổi hòa bình rồi, cô bé này làm sao lại bị thương nặng như vậy?

“Người đó ở đâu?” Im lặng một lúc lâu, Yukino mới lên tiếng.

“Trên đồi Kanto, ngọn núi duy nhất của Thủy quốc.” Bà lão trả lời, đoạn đưa cuộn băng trắng cho Yukino. “Cháu tự làm đi, ta sẽ chỉ. Để nhem nhuộm như vậy rất dễ nhiễm trùng.”

“...”

Sau hai tiếng đồng hồ ngồi thuyền, mấy người rớt cuộc cũng đến nơi. Điểm đầu tiên Yukino đặt chân tới là một khu chợ hải sản nằm sát biên giới, bao gồm hàng hóa được đưa tới từ khắp các nước, con người thì có đủ mọi chủng tộc, trang phục sắc sỡ khác nhau. Tiếng nói cười, đùa giỡn vang khắp một vùng, vô cùng náo nhiệt.

“Cháu không ngại có thể tới nhà ta uống tách trà chứ? Lần này cũng may có cháu giúp, nếu không ta thật chẳng biết làm thế nào. Ở nhà ta có mấy người chuyên tới chỗ vị thầy thuốc trẻ kia mua thảo dược, đường đi đều rành hết. Ta bảo chúng dẫn cháu đi.” Bà lão nhiệt tình đề nghị, trên khuôn mặt già nua lộ ra một loại biểu tình chân thành hiếm có.

“Cảm ơn bà.” Yukino cúi đầu đáp.

Sau khi bà lão về tới nhà, gặp được con cháu và kể lại tường tận mọi chuyện, ai nấy đều cảm thấy cảm phần. Chuyện bọn cướp thường xuyên giả mạo người lái đò không phải họ chưa từng nghe qua, chỉ là đến giờ mới nhận ra đến bọn người ở nhà đò cũng cấu kết hợp tác với chúng ức hiếp dân lành. Người con trai trưởng của bà lão cũng là một nhân vật có tiếng nói, quả quyết sẽ trình chuyện này lên ngài Mizukage Đệ Ngũ.

“Tạm biệt. Cảm ơn mọi người.” Yukino lên tiếng chào những người ở căn nhà, vẫn cố theo Uri sau lưng, bước theo người cháu út của bà lão. Hai người cứ đi, đi mãi, đoạn đường ngày càng xa xôi hẻo lánh. Cho tới thời điểm người phía trước dừng lại, Yukino khẽ liếc ra xung quanh, thấy ngay một căn nhà nhỏ biệt lập giữa rừng, bên ngoài là một ruộng thảo dược.

Người cháu út của bà lão quay lại, cẩn thận dặn dò Yukino một hồi rồi rời đi. Theo lời hần, chủ nhân nơi này không thích ồn ào nên đã đặt ra một quy định, một lần tới chỉ được đem theo hai người, bao gồm người nhà cùng với người bị thương.

Nghĩ vậy, Yukino không tự chủ thả nhẹ bước chân, tiến chậm về phía ngôi nhà, kéo sợi dây treo trên vách cửa. Một chuỗi tiếng động thanh thúy vang lên, bên trong truyền ra một giọng nói. “Xin chờ một chút.”

Sau vài phút, cánh cửa bật mở, một bóng người bước ra. Đó là một cô gái trẻ rất xinh đẹp, mặc bộ kimono màu lam nhạt, mái tóc đen dài xõa sau lưng. Yukino có thể khẳng định nó hoàn toàn không biết người này, nhưng ngược lại, đối phương khi nhìn thấy nó rõ ràng sững sốt một chút, chính xác hơn, cặp mắt nâu kia đang chăm chú nhìn vào người nằm phía sau, kinh ngạc lên tiếng.

“Yonehara Uri?”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Nguy Hiểm Đến Gần

Một tuần sau.

Ánh nắng mặt trời lấp ló một dải vàng óng chiếu xuống mặt đất, báo hiệu khởi đầu một ngày mới. Trên các cành cây, chim hót líu lo rồi tỏ, vài hạt sương sớm đọng trên từng nhánh cỏ non mang tới một bầu không khí tràn đầy sức sống. Thấp thoáng xa xa là một căn nhà biệt lập, không khó để nhận ra trong mảnh vườn bên ngoài là một ruộng thảo được xanh ngắt.

Haku đang nghiền thuốc trên chiếc chày nhỏ, tầm mắt thoáng liếc về phía cô gái yên lặng ngồi thiền cách đó không xa, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Chỉ thấy bên trên tảng đá lớn hình tròn là một lồng giam bằng băng trong suốt, có thể thấy rõ người bên trong. Lúc này, ở vị trí trung tâm là một cô gái khuyên quốc khuyên thành đang ngồi yên lặng, mái tóc bạch kim như phát sáng, hai mắt khép hờ, phía sau là chín chiếc đuôi trắng muốt chậm rãi đung đưa. Theo thời gian, bên trong ma kính hiện ra một tầng hơi nước mỏng, tiếp theo là chín đạo lôi điện lần lượt bò xuống, cả một bề mặt đá lớn rung lên từng đợt, cho tới khi trán người bên trong toát ra một tầng mồ hôi lạnh, nắm chặt tay thét lên một tiếng, chuỗi tia chớp đồng loạt hội tụ lại, đập thẳng lên thành ma kính. Một tiếng ầm long trời lở đất vang lên, mảnh băng vỡ bay tứ tung, khí lạnh thâm thấu liên tục tràn ra ngoài, đông cứng vài góc cỏ. Mà người bên trong, vốn là có chín chiếc đuôi, hiện tại chỉ còn tám.

“Thành công rồi sao?” Yukino có chút không tin được lắm bả, hít một hơi thật sâu cảm nhận cỗ năng lượng mạnh mẽ đang dao động, khuôn mặt xinh đẹp rốt cuộc cũng có một chút biểu cảm.

Đây là lý do cô ấy nhờ mình tạo một ma kính bảo hộ? Haku mở to mắt nhìn tuyệt chiêu của mình bị phá đến nát vụn, ngạc nhiên đến không khép miệng được. Chỉ mới tấn thẳng thần thú cấp một mà lực phá hoại đã kinh khủng thế này. Thời điểm lên tới cấp bảy cấp tám, sẽ là cảnh tượng thế nào chứ?

“Chuyện gì vậy?” Một bóng dáng cao lớn từ trong nhà lao vụt ra, chứng kiến tình cảnh trước mắt, thoáng ngây người, sau đó quay sang Haku, hỏi: “Không bị thương chứ?”

“Vâng, em không sao.” Haku cười trả lời, nhìn Zabuzabaku cầm cũi thu lại tất cả mảnh vỡ, liếc sang Yukino, gật đầu ra hiệu cho nó vào trong trước.

“Cảm ơn người.” Bỏ lại một câu, Yukino đi như chạy, muốn nhanh chóng báo chuyện này cho Uri biết.

oOo

“Anh Kabuto?” Naruto sững sờ nhìn một màn trước mắt, cảm thấy khó có thể tin. Chàng thanh niên có mái tóc xám bạc hiền lành từng đi tới tòa tháp cùng bọn họ, giờ lại cầm dao đâm thẳng vào tay mình, màu máu đỏ tươi văng tung tóe khắp nơi, cũng thật dễ dọa Tsunade đang đứng gần đó. Thảm cảnh ngày xưa như tái hiện rõ mồn một trước mặt, làm cho bà sợ đến sắc mặt tái nhợt, gần như ngã khụy xuống.

“Chà, lâu lắm không gặp nhỉ.” Kabuto cười nhạt nhìn thẳng ranh tóc vàng trước mắt. “Về mặt ngu ngốc đó là sao chứ? Định hỏi tôi vì sao đứng ở đây ư?”

“Nhìn băng đeo đầu của hắn đi.” Jiraiya nghiêm túc nhắc nhở. “Hắn là thuộc hạ của Orochimaru.”

“Cái gì?”

“A, lại nữa. Quả nhiên cậu chẳng giống Sasuke – kun chút nào.” Kabuto cười nhạt. “Còn nhớ mấy lá bài về thông tin các thí sinh mà tôi từng cho cậu xem chứ? Trong đó có cả thông tin về cậu. Chính vì thế, tôi biết một điều rằng, cậu là một ninja chẳng có tài cán gì cả.”

“Khốn kiếp, vậy ra ngay từ đầu mọi thứ đều chỉ là đóng kịch thôi sao?” Naruto thoáng chốc nhận ra, mắt tròn trĩnh lên. “Anh tiếp cận bằng cách cho xem thông tin thí sinh, sau đó thì đi cùng đội với chúng tôi trong vòng hai kỳ thi, còn giúp đỡ tôi giải độc trong năm. Tất cả đều có mục đích sao?”

“Đúng.” Kabuto sáng khoái gật đầu. “Chỉ tiếc là con nhỏ tóc tím đó cảnh giác quá nên cuối cùng tôi phải về không, phải tham gia vòng đối kháng cuối cùng, còn ăn một trận đòn lớn.” Nhắc tới chuyện này, quanh người Kabuto như có sát khí tán mát, ánh sáng lóe qua từ tròng kính làm cho người khác không biết hắn đang nghĩ gì.

“Là anh đâm Uri – chan trước!” Trong mắt Naruto như có ngọn lửa bốc lên. Giờ thì cậu hiểu rồi. Nguyên bản vốn nghĩ là do Uri cậu ấy tức giận vì bị đâm thương, nhưng giờ xem ra không đơn giản. Có khi nào ngay từ đầu cậu ấy đã biết chuyện này không? Và còn tên Kabuto, hiện tại lại theo Orochimaru tới đây gây sự, còn lừa bà Tsunade bỏ thuốc vào rượu tiên nhân hạo sắc!

“Ồ, có làm về mặt đáng sợ như thế thì cậu cũng vẫn chỉ là một genin dễ thương mà thôi. Quả thật con quái vật đang trú trong người cậu rất mạnh, nhưng giờ đứng trước sannin huyền thoại, nó chẳng là cái thá gì cả. Cậu bây giờ chỉ như một thứ côn trùng nhỏ bé.” Kabuto nheo mắt cười, giọng điệu vô cùng hòa nhã, từ nào từ nấy nói ra lại đều là đá kích người khác. “Cứ thử can thiệp vào xem, ta giết cậu liền.”

oOo

“Haku à.” Yukino thần thờ nhìn về phía giường, nổi vui mừng khi đột phá cấp một nhanh chóng chuyển thành lo lắng buồn bã. “Uri lại hôn mê rồi, sẽ không... như vậy mãi chứ?”

“Đừng nói vậy.” Haku lúng túng đáp. “Uri là người kiên cường nhất tôi từng gặp, cô ấy tuyệt đối sẽ không vứt bỏ cuộc sống vì những chuyện thế này.” Nói đến đây, trong lòng cậu cũng có chút do dự. Thật sự thì những điều xảy ra với Uri thời gian qua hoàn toàn vượt khỏi tưởng tượng của cậu. Cô gái có mái tóc tím bạc cười tự tin trao hai viên thuốc giúp cậu và anh Zabuza thoát nạn ngày đó, chỉ trong mấy tháng lại rơi vào hoàn cảnh này, làm sao có thể chấp nhận được? Hơn nữa, nguồn gốc mọi chuyện lại xuất phát từ cô bạn tóc hồng kia. Đối với Sakura, Haku cũng có chút ấn tượng, không chỉ vì màu tóc đặc biệt của cô ấy, mà còn cả mối quan hệ hài hòa và sự quan tâm chu đáo từ Uri. Còn nhớ ngày đó, trước khi rời đi xử lý đám người được Gato thuê tới, Uri còn không quên dựng một kết giới bằng nước bảo vệ Sakura. Quan hệ hai người rõ ràng rất tốt, là do mâu thuẫn sau này, hay do bản thân cậu phán đoán sai?

“Vậy còn cách nào không?” Yukino ngược mắt hỏi, cũng cắt ngang dòng suy nghĩ rối loạn trong đầu Haku. “Thương thế của Uri nặng nhất là ở mắt, tay và cổ họng. Cả ba đều không thể chữa sao?” Nói đến đây, giọng nó đã xen lẫn nước mắt.

“Tôi xin lỗi.” Haku rất muốn nói gì đó để an ủi, nhưng lại không thể phủ nhận sự thật đó, vô cùng xấu hổ cúi đầu. Các vết thương của Uri, cái nào cũng là trí mạng, ra tay đều không chữa cho người ta đường sống. Ngoài cặp mắt bị hủy hoàn toàn thì toàn bộ hệ xương tay cũng bị nghiền nát, lục phủ ngũ tạng nhiễm hàn độc, đứt dây thanh quản, lâm vào hôn mê sâu. Thời điểm xem xét hết các vết thương lớn nhỏ trên người Uri, trong đầu cậu chỉ xuất hiện một suy nghĩ. Đó là... tại sao bọn người đó không giết cô ấy luôn đi?

“Phần mắt và cổ họng tôi hoàn toàn không thể thay đổi gì được, về phía hai tay, trong trường hợp tệ nhất, tôi sẽ tập trung chữa khỏi một bên tay thuận của cô ấy, sau đó hướng dẫn kết ấn một tay.”

“Vậy à.” Tới mức này rồi sao? Yukino chớp chớp mắt, cố gắng để bản thân trở nên bình tĩnh nói lời cảm ơn với Haku. Vốn dĩ chuyện Uri có thể thi triển nhẫn thuật mà không cần kết ấn cũng không phải chuyện bí mật, nhưng vì tránh gây chú ý, trước mặt người ngoài, Uri vẫn làm mấy động tác tay tượng trưng. Cho đến hiện tại, ngoài trừ đội 7, có lẽ chẳng còn ai biết chuyện đó. Nhưng cho dù vẫn dùng được thuật, với một người cao ngạo như Uri, chấp nhận sống dựa vào người khác cả đời là một quyết định vô cùng kinh khủng. Phải làm thế nào đây?

Bầu không khí trong phòng dần lắng lại, chỉ còn tiếng hít thở nhàn nhạt. Đang lúc Haku đứng dậy định ra ngoài, người trên giường đột nhiên cựa quậy mũi chân, cái chân mỏng đắp phía trên trượt dài xuống, rơi trên nền đất, người kia cũng mấp máy môi, dần có dấu hiệu tỉnh lại.

Yukino mở to mắt, tức khắc bật dậy khỏi chiếc ghế, tiến lại gần phía Uri. Haku cũng chạy lại, chăm chú quan sát sắc mặt cùng biểu hiện của người trên giường, thuận tiện nhờ Yukino hỏi một chút về tình hình hiện tại.

[Uri! Người thấy trong người thế nào?]

[Khá hơn nhiều rồi.] Thần trí Uri có chút mơ hồ. Nặng nề lắc lắc đầu, nàng hỏi. [Chúng ta đang ở đâu? Đã qua bao lâu rồi?]

[Vẫn ở chỗ Haku và Zabuza. Người hôn mê liền ba ngày rồi.] Yukino kích động trả lời. [Haku đã tìm rất nhiều thảo dược để chữa khỏi độc cho người, hiện tại trong người hết lạnh rồi chứ?]

[Ừm, đỡ hơn rất nhiều. Giúp ta gửi lời cảm ơn đến cậu ấy.] Uri cười khẽ. [Mấy ngày qua, vất vả cho các người rồi.]

[Đừng nói vậy.] Yukino hít hít cái mũi, giọng vui vẻ. [Buổi sáng hôm nay ta vừa thành công tấn thăng cấp một, người liền tỉnh lại. Đây là vì muốn chúc mừng ta phải không? Người... sẽ không đột ngột hôn mê liền mấy ngày như lần trước nữa phải không?]

Nói hết câu, nước mắt Yukino đã muốn rơi đầy mặt. Cổ họng nó nghẹn đắng, bao nhiêu lời muốn nói chỉ hóa thành một câu đùa không chút hài hước. Thật tâm nó rất sợ hãi, sợ Uri lại không nói một lời liền bất tỉnh liền mấy ngày như lần trước, thậm chí suốt thời gian nó đóng kết giới thăng cấp cũng không tỉnh lại. Biết lần này có như vậy nữa không?

[Chúc mừng người! Đừng lo lắng nữa.] Uri không nhìn thấy gì, cũng chẳng nói được một câu thành tiếng, nhưng vẫn cố cười an ủi. [Dược liệu của Haku rất tốt, ta có thể nhận rõ độc trong người đã tiêu tan hoàn toàn, cơ thể cũng không còn đau nhức, một chút nữa là có thể đi lại.] Im lặng một chút, nàng bất ngờ nói. [Hiện tại ta muốn nghỉ ngơi, người ra ngoài một lát được chứ? Yên tâm, lần này tuyệt đối không hôn mê nữa.]

Yukino thoáng chần chừ, sau đó cũng đáp ứng, rời khỏi căn phòng, thuận tiện đóng cửa lại, cùng Haku ra phía ngoài kể lại cuộc trò chuyện vừa xong.

Cả hai người đều không biết, ngay sau khi nghe được tiếng đóng cửa cùng âm thanh bước chân xa dần, khóa môi Uri mím chặt lại, từ kẽ mắt bị băng kín, một dòng máu đỏ thấm ra.

Yonehara Uri, từ nay... chính là phế vật!

oOo

“Naruto!!!”

Tiếng hét của Tsunade vang vọng khắp cả khu đất rộng lớn. Hai mắt bà mở to nhìn cậu nhóc tóc vàng mới không lâu còn bị mình khinh thường, giờ đây

lại làm một điều không ai ngờ tới – dùng chính thân mình làm mồi nhử, để con dao của Kabuto đâm xuyên qua bàn tay, và thành công tung một đòn rasengan cự li gần vào ngực hắn.

“Tôi nhất định sẽ không chết, cho tới khi trở thành Hokage.”

Hoảng loạn bỏ tới chỗ Naruto, trong đầu Tsunade không ngừng vọng lại câu nói này. Trước mắt bà lại hiện lên hình ảnh hai người thân yêu nhất, cả ước mơ, nụ cười cùng kiêu chiến đấu quên mình đó, đều giống với cậu nhóc trước mặt.

“Không được! Không được chết!”

Áp sát đầu cảm nhận được nhịp tim hỗn loạn dần có dấu hiệu biến mất của Naruto, Tsunade vừa nhanh chóng dùng chakra cứu thương, vừa khê lăm bầm, như nói với đối phương, lại như nói với chính mình.

Đối diện hai người, Kabuto cũng bị thương không gượng dậy nổi. Dầu cho năng lực tự phục hồi của hắn mạnh tới đâu, vết thủng trên ngực vẫn tiêu hao gần như toàn bộ sức mạnh, khiến hắn không thể làm gì ngoài nằm sấp trên nền đất. Tuy nhiên, vẻ mặt Kabuto vẫn bình tĩnh đến đáng sợ, không ngừng dă kích Tsunade.

“Ha ha, cậu ta hết cứu được rồi. Tôi đã phá hủy hệ thần kinh của tim, bộ phận giúp biến chakra thành sức mạnh.” Kabuto cười thỏa mãn, bất chấp việc bản thân trông thảm hại tới mức nào. “Không có năng lực tự phục hồi kia, sớm muộn gì cậu ta cũng tiêu.”

“Câm miệng.” Tsunade không quay đầu lại, gằn giọng nói. “Ta sẽ giết ngươi sau.”

Tay bà run run di chuyển khắp vùng tim, cảm nhận được cơ tim đã đứt lìa, mạch đập dần tắt, hai mắt tuyệt vọng tối sầm lại, trên tay không ngừng vận chakra cứu chữa.

Mà cũng thời điểm đó, sâu thẳm bên trong cơ thể Naruto vang lên một giọng nói trầm khàn. Đứng trước nguy hiểm bất ngờ xuất hiện, Kurama cũng có chút hoảng hốt. Không gian quanh người nó đã biến thành một màu đen sâu thẳm, không thể nhìn rõ được thứ gì, cả người cũng mệt mỏi như bị rút hết sức lực.

Đang lúc găm gù trong tuyệt vọng, một luồng sáng thánh khiết mang theo uy áp cường đại đột nhiên xuất hiện, rọi sáng cả một vùng trong kết giới, cũng thay nó chữa lành vết thương của Naruto. Nghi hoặc ngó quanh, Kurama nhanh chóng nhận ra luồng sức mạnh đó đến từ chiếc vòng màu cam sáng mà Naruto luôn nâng niu trên cổ tay. Giờ phút này, viên ngọc đính trên đó đang tỏa ra một luồng chakra rực rỡ mà êm dịu, từng chút một hồi phục vết thương trên người Naruto, cũng giúp Kurama dễ thở hơn không ít.

Chakra này... là của nha đầu tóc tím sao? Kurama tự hỏi, lại ngay lập tức phủ nhận. Không hẳn. Uy áp kia hắn từng gặp qua rồi. Nếu hắn nhớ không sai, luồng chakra được giấu bên trong, hẳn là có một nửa của nha đầu lông trắng nữa.

Nhận ra chuyện này, Kurama nhếch nhếch miệng. Vốn tưởng con bé nhà Yonehara đưa cái vòng tay này chỉ là thuận tiện trao đổi với chiếc vòng màu tím mà thằng ngọc tóc vàng tặng, nhưng xem ra ngay từ đầu chuyện này đã được định rồi.

Nói sao đi nữa, lần này đúng là phải cảm ơn hai người đó...

Trước lúc nhắm mắt, trong đầu Kurama dường như hiện lên khuôn mặt một con hồ ly trắng muốt kiêu ngạo không sợ chết trừng mắt với hắn, con ngươi đỏ rực nhắm lại, yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Tsunade bên ngoài vận dụng hết khả năng y thuật của mình, liều mạng cứu sống Naruto. Thời điểm cậu nhóc tóc vàng bất ngờ mở mắt đưa tay nắm lấy sợi dây chuyền của bà mà nói một câu ‘tôi thắng cuộc’, cảm xúc vỡ òa, nước mắt Tsunade lăn dài trên má. Bà tháo sợi dây chuyền trên cổ, nâng đầu Naruto lên mà đeo cho cậu.

Phía bên kia, Orochimaru vừa đối phó với Jiraiya, vừa lo đề ý tình hình bên này, thấy Naruto bị thương nặng như vậy mà vẫn không chết, từ trong họng rút ra một thanh kiếm, lao như bay về phía Naruto.

Thằng nhóc này, không thể lưu lại!

Trái ngược với bầu không khí chiến đấu nghẹt thở của những ninja này, ở một nơi xa xôi khác, đang có một bữa tiệc chúc mừng vô cùng náo nhiệt.

“Từ từ thôi, sắp tới rồi.”

Trong căn nhà nhỏ, mọi người đều vì sự tỉnh lại của Uri mà vui vẻ không ít. Zabuza cầm trên tay một đĩa thức ăn, vô cùng thuận thực bày trên bàn, lại đi tới tú lấy bát đĩa sắp ra. Đứng cạnh hắn, Haku đang bỏ gia vị vào nồi, thuận tiện đảo cháo thịt bên cạnh. Tiếng nồi niêu va vào nhau cùng với âm thanh lách cách không ngừng vang lên làm cho căn bếp trở nên náo nhiệt đầy sinh khí.

Yukino đỡ Uri bước từng bước tới bàn ăn, trên mặt không giấu được vui vẻ. Đặt nàng ngồi vững trên ghế xong, nó quay đầu, hăng hái tới chỗ Haku phụ việc. Đến đây được một tuần, Yukino căn bản đã không còn xa lạ gì với hai người họ, ngoài việc luyện tập thăng cấp, nó vẫn rất dễ mất tới việc phụ giúp Haku làm mấy việc cơ bản. Dù sao, nếu không có hai người này, việc sống sót ở một nơi xa lạ như Thủy quốc không thể nghĩ ngờ là một chuyện hết sức khó khăn.

Theo lời kể của Yukino, Uri căn bản cũng đã xác định được một chút tình hình hiện tại. Nàng tới đây tính đến nay vừa tròn bảy ngày, lần tỉnh lại đầu tiên

là vào ba ngày trước, ý thức mơ hồ chỉ kịp xác định được nơi mình đang ở, sau đó liền tiếp tục hôn mê tới tận sáng nay, cũng vừa lúc Yukino hoàn thành tấn thăng cấp một.

Khe khẽ thở dài, Uri không tự chủ hướng mắt về phía âm thanh phát ra. Haku và Zabuzza, một thời gian không gặp, thật khó để nhận ra bộ đôi sát thủ ngày nào lại có một mặt ôn hòa như vậy. Nhất là Zabuzza, nàng có cố gắng đến mấy cũng không tưởng tượng được bộ mặt dữ tợn của hắc lưc nói ra toàn những lời dịu dàng này sẽ là tình cảnh quý dị tới mức nào. Mà nói không chừng bộ dạng hắc lưc bây giờ cũng đã thay đổi, quyết chí tu tâm tích phúc. Nghĩ tới đây, khéo môi Uri nhẹ nâng. Thật sự, rất muốn được tận mắt nhìn thấy họ.

Đĩa thức ăn cuối cùng được bung ra, cả bàn đã ngập kín. Vì chú ý đến vết thương của Uri, Haku đã chuẩn bị rất nhiều món bổ dưỡng cho nàng, lại không tổn thương đến cổ họng. Không khí trong phòng mặc dù có chút ngưng ngưng khi toàn bộ câu trả lời cùng hỏi thăm của Uri đều phải thông qua Yukino mà nói ra, nhưng nhìn chung vẫn tạm ổn.

Qua lời kể của Haku và Zabuzza, nàng cũng biết được không ít chuyện về bọn họ. Sau trận tử chiến với tên xảo quyệt Gato và suýt mất mạng trong tay hắc lưc, Zabuzza đã nhận ra được nhiều điều, cả về mục đích sống của hắc lưc Haku. Bỏ luôn ý định đảo chính Mizukage, hai người cùng nhau tìm tới nơi này. Buổi sáng Zabuzza sẽ vào rừng đi săn, chiều về cùng Haku hái thuốc. Mảnh đất trống bên ngoài được dành làm ruộng thảo dược, thỉnh thoảng cũng có người bị thương tới nơi này xin chữa bệnh, sau còn tặng cho Haku chút thức ăn, vài vốc bầy tỏ lòng thành. Có thể thấy, cuộc sống của cả hai mỗi ngày trôi qua đều vô cùng thích ý, tựa như một cặp tri kỷ sớm ngày sống cùng nhau, sáng ra ngắm mặt trời mọc, cuối ngày xem mặt trời lặn. An nhiên thoải mái đến cực điểm.

“Chúng tôi được như hôm nay ít nhiều cũng nhờ cô ngày đó ra tay cứu giúp.” Zabuzza nhìn Uri, nhẹ mỉm cười.

Cuộc trò chuyện từ một phía này cứ tiếp tục diễn ra. Uri đã chuẩn bị tinh thần trước, đối với việc mọi thứ đều phải nhờ Yukino, nàng không biểu hiện chút khó chịu hay áy náy, ngược lại tập quen, chôn sâu cảm giác bất lực vô hạn dưới đáy lòng.

Yukino không biết đến suy nghĩ biến chuyển liên hồi của Uri, chỉ một lòng lo cho cái dạ dày mấy ngày không ăn của người trước mặt, kéo sát ghế lại, ta một muỗng người một muỗng, nhanh chóng giúp Uri ăn hết một chén cháo loãng. Haku nói người mới ốm dậy không thể ăn đồ vật quá khó nuốt, huống hồ Uri lại còn bị thương cổ họng, ăn mấy thứ như cháo này mới được.

Bốn người cùng nhau vừa ăn vừa trò chuyện, chẳng mấy chốc đã gần hết bữa. Yukino vừa dứt cho Uri một muỗng súp, nàng nuốt xong, mặt không biểu tình hỏi.

[Là súp cà rốt?]

[Đúng vậy.] Yukino thành thật gật đầu, chợt bưng tỉnh. [Quên mất. Để ta đổi cho người.]

Bình sinh Uri vốn kén ăn, ăn dưa không ăn rau, ăn khoai tây không ăn cà rốt, thịt chỉ ăn nạc không ăn mỡ, lại rất nhạy cảm với mùi vị. Chuyện nàng ghét cà rốt cũng đã từng đề cập qua với Yukino, nhưng vì trong các bữa ăn nàng đều là người nấu, Yukino ngoại trừ việc ở tiệm bánh ra thì hầu như không phải đụng tới bếp núc, nhất thời quên cũng là điều dễ hiểu.

Nhìn bát súp tỏa hương ngào ngạt trong tay, Yukino lén lút nghĩ thầm. Có phải do mắt không nhìn được nên các giác quan còn lại của nàng nhạy hơn không? Trong bát súp này còn có bơ, bột mì, khoai tây, hành tây và lá quế, mới ăn một ngụm nhỏ đã nhận ra đâu phải dễ?

Tất nhiên, đây cũng không phải chuyện lớn, bốn người không lâu sau đã kết thúc bữa cơm, Uri được đưa về phòng nằm lại, chuẩn bị cho một quá trình chữa trị lâu dài.

oOo

Sau trận chiến kinh hoàng giữa Tam Nin, Orochimaru rời đi với lời cảnh cáo cuối cùng của hắc lưc. Tsunade vì kích hoạt giải Âm Phong Ấn, cùng với Jiraiya đã bị bỏ thuốc tử trước, đều không có ý theo đuổi đánh tới cùng nữa. Sau khi nghỉ ngơi hồi phục lại, bốn người một heo lên đường quay về làng.

“Không ngờ cậu thật sự thuyết phục được Tsunade.” Một trong hai vị trưởng lão – Koharu Utatane lên tiếng, cặp mắt già nua không giấu nổi kinh ngạc.

“Ha ha, chuyện nhỏ, chuyện nhỏ ấy mà.” Jiraiya cười to, bộ dạng vô cùng đắc ý.

Naruto âm thầm hừ lạnh, cũng không để mấy người lớn này tiếp tục nói chuyện dư thừa, trực tiếp kéo Tsunade tới bệnh viện. Trên đường đi bọn họ có gặp qua cha con Shikamaru, tin Đệ Ngũ về làng cũng đang được thông báo khắp nơi cho lãnh chúa và mọi người trong làng biết.

“Là thằng nhóc này à?” Cánh cửa phòng bệnh mở ra, Tsunade thấy bên trong có hai người, một nằm một ngồi, liền quay sang hỏi Jiraiya.

“Đúng vậy.” Thoáng liếc qua cô bé tóc hồng rút rề ngồi đó, còn có vẻ mặt né tránh của Naruto, Jiraiya có chút nghiêng ngả cười cười. Bọn trẻ thời nay a, luôn thích giận hờn như vậy.

Vì đã được ông báo trước về loại thuật mà Sasuke mắc phải nên gần như lập tức, trên tay Tsunade ngưng tụ một luồng chakra tỏa ánh sáng ấm áp, phủ lấy đầu Sasuke.

Ước chừng sau vài phút, bà bình tĩnh thu tay, trong ánh mắt kinh ngạc vui mừng của những người xung quanh, chàng thanh niên trên giường lờ mờ mở to cặp mắt đen láy.

“Sasuke – kun.” Sakura vẫn luôn ngồi đó quan sát, thấy cảnh này, mừng đến rơi lệ, nhảy vọt tới ôm chầm lấy Sasuke.

Naruto mắt lạnh nhìn hai người, hoàn toàn không có ý định xen vào, quay sang Tsunade. “Còn thầy Kakashi và Uri – chan nữa.”

“Đi thôi.” Tsunade thoải mái cười cười. Tâm tư của bà đủ tinh tế để nhận ra giữa Naruto và cô bé trước mắt này đang có khúc mắc.

Phòng bệnh của Kakashi chỉ cách đó một chút. Tsunade chữa xong, không chút khách khí buông lời đả kích. “Kakashi, tưởng người thế nào, vậy mà để thua hai tên đó dễ dàng như vậy.”

“Tsunade – sama?” Kakashi vẫn chưa tỉnh táo lắm, mở cặp mắt lơ lơ nhìn Tsunade.

“Trúng phải Tsukuyomi từ hậu duệ mang sharingan chính thống kia mà. Cũng không thể trách cậu ta.” Jiraiya cười nhạt.

“Chuyện đó để sau đi. Vẫn còn một người nữa.” Trong lòng Naruto dâng lên một cảm giác bất an khó hiểu, không nhịn được lên tiếng thúc giục.

Ba người cùng đi xuống sảnh chính bệnh viện, thấy Naruto vẫn không ngừng lại, Tsunade nghi hoặc hỏi. “Người đi đâu thế?” Không phải nói còn một người nữa sao?

“Uri – chan... chỗ cậu ấy ở có chút đặc biệt.” Naruto cười gượng đáp. Đúng lúc này, Rock Lee từ đâu chạy vọt tới chỗ cậu, gấp gáp hô. “Naruto, cuối cùng cậu cũng trở lại!”

“Lee?” Chưa kịp mặt nhiều nhưng Naruto cũng nhận ra Lee là một người rất nhiệt tình tốt bụng, không nỡ bỏ qua lời chào của cậu ấy. Để lại cảm xúc hoang mang trong lòng, Naruto hỏi. “Vết thương của cậu thế nào rồi?”

Tsunade thoáng liếc cậu bé ăn mặc kỳ quái này, tầm mắt lơ đãng lia tới phía sau lưng cậu ta.

Dùng cả điện xung trị liệu? Xem ra thương thế trước đó không nhẹ đâu.

Ngừng một lát, Tsunade chợt mở to mắt nhìn Lee, đang định mở miệng hỏi, câu trả lời với Naruto đã làm kinh động cả ba người.

“Vết thương của tớ đã hoàn toàn bình phục. Nhưng có chuyện không hay xảy ra rồi! Nhà giam chỗ Uri, đã bị thiêu cháy mười ngày trước.”

Cái gì?

oOo

“Có thể bắt đầu rồi.”

Trên bãi đất trống, Uri và Haku ngồi đối diện nhau, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Yukino đứng cách đó không xa đang di chuyển đến chỗ này một chiếc bàn chất đầy dược liệu, còn có bông băng vải và nước sạch.

Nghe được hiệu lệnh của nàng, Haku hít thở mấy cái, ra hiệu cho Yukino đặt chiếc bàn xuống, bản thân phát tay, năm ngón bên tay phải lập tức hóa thành những con dao bằng băng, dưới ánh mặt trời lóe lên một luồng sáng bảy màu, xinh đẹp mà lạnh lẽo đến cực điểm.

“Sẽ rất đau, cố nhịn.”

Thấp giọng báo một câu, Haku cầm lấy bàn tay trái của Uri, đặt lên chiếc bàn đá trước mặt, không nói hai lời trực tiếp chém xuống.

Uri cảm nhận được đau đớn trên tay, thân mình hơi run rẩy. Từ sau khi rời khỏi Konoha, đôi tay này của nàng đã không còn nhận biết được gì nữa. Vì không muốn để tình trạng này kéo dài mà dẫn tới bại liệt không thể một lần nữa cử động lại, hằng ngày Haku đều dùng nước thuốc xoa bóp hai cánh tay, hiện tại trực tiếp dùng lưỡi dao rạch từng ngón, nàng thậm chí có thể cảm nhận được đến những mảnh xương trong đó cũng được tiếp xúc với không khí rồi.

Đứng bên cạnh nhìn rõ từng sự việc xảy ra, Yukino cũng thấy hãi hùng. Cảm xúc này qua đi, lại bị nỗi giận dữ thay thế. Nó vốn biết đám người đó ra tay độc ác, nhưng không nghĩ mức độ lại nghiêm trọng như vậy. Đôi môi đỏ hồng khẽ mím lại, cặp mắt hồ phách tăn ra sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ khác.

Không chỉ Yukino, đến người trực tiếp mở miệng vết thương là Haku cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh. Bên dưới lớp da mỏng manh, tình cảnh hoàn toàn là huyết nhục mơ hồ, các mảnh xương bị nghiền nhỏ trong quá trình di chuyển đều chạy tán loạn khắp nơi, có chỗ xương bị dồn nén, cộm lên một cục nhỏ, có chỗ lại chẳng thấy một mảnh nào. Nói không ngoa, với tình trạng hiện tại, có thể cảm cánh tay của Uri cuộn tròn lại cũng không phải chuyện lạ.

Mặc dù trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng Haku cũng chỉ sững sốt vài giây, lập tức chuyển tâm vào vết thương, bôi dược cầm máu xong liền cẩn thận gỡ các mảnh xương nhỏ ra, cố gắng ghép lại thành hình.

Vì đã thống nhất với Uri trước mắt lo cho bàn tay thuận của nàng để tiện kết ấn nên Haku cũng không đụng tới các nơi khác. Ngày hôm qua Yukino cũng đã nói rõ mọi chuyện với cậu, kể cả việc Uri có thể dùng thuật mà không cần kết ấn. Trước mắt phương pháp chữa trị cho loại thương tổn này cậu vẫn chưa chắc chắn thành công, nên đây được coi như một loại may mắn trong hàng đồng xui xẻo. Thử với bàn tay trước, nếu thành công sẽ thực hiện

với cả cánh tay. Còn ngược lại, trong trường hợp tệ nhất, cậu sẽ để Uri vận dụng phương pháp nén chakra điều khiển đồ vật, mặc dù khó khăn hơn rất nhiều so với hoạt động trực tiếp, nhưng ít nhiều cũng sẽ giảm áp lực cho cô ấy.

oOo

“Tớ xin lỗi...”

Naruto ngồi lặng trong căn phòng tối mịt, ánh sáng yếu ớt xuyên qua khe cửa không đủ hắt lên người cậu, chỉ mơ hồ thấy được trong vòng tay khum tròn kia đang ôm một vật.

Đó, là tấm ảnh duy nhất bọn họ chụp chung.

Trong ảnh có năm người. Hai bên ngoài là cậu cùng Sasuke, đang mắt to mắt nhỏ trừng nhau. Chính giữa là hai bàn tay nắm chặt của cặp thiếu nữ một tím một hồng, trên mặt cả hai đều nở nụ cười rạng rỡ. Phía sau, thầy Kakashi đặt tay lên đầu hai thằng con trai, khuôn mặt vẫn khuất sau chiếc mặt nạ, nhưng khóe mắt cong cong kia đã bán đứng tâm tình của thầy.

Nhìn bức ảnh này, trí nhớ Naruto như thủy triều dâng lên, từng nhiệm vụ, từng kỷ niệm của đội 7 dần hiện lên trong đầu cậu, rõ ràng như vừa mới xảy ra.

Lần đầu tiên làm bài khảo sát, cả đội bốn người hợp lực phá chuông của thầy Kakashi, thành công thông qua khảo hạch, mà kế hoạch đó, vốn đều nhờ chủ ý của Uri – chan.

Nhiệm vụ ở Sóng quốc, họ đụng độ toàn những ninja nguy hiểm sở hữu thứ năng lực mang tên ‘huyết kế giới hạn’, lại có thể từ từ tìm được đường sống trong chỗ chết, cùng nhau phối hợp phá vỡ thủy cầu giải cứu thầy, đối phó đám ninja được thuê tới thay Zabuzza, sau cùng nghênh ngang trở về trong sự hoan hô vui mừng của người dân Sóng quốc.

Nhiệm vụ nhặt cỏ trồng khoai, cậu vì muốn ganh đua với Sasuke, nhắm mắt làm ngơ vùng tay liền đi cả ruộng thảo dược, bị bà chủ nhà dần toi tã, Uri – chan chỉ cười bất đắc dĩ thoa thuốc cho cậu, còn dạy cậu nhận biết hình dáng được thảo.

Nhiệm vụ trông chó cho chủ trang trại, cậu vẫn chứng nào tật nấy, chọn bằng được con chó lớn nhất. Kết quả, nó cũng là con hung hăng nhất, kéo cả dây cả cậu vào khu vực cấm nơi nơi là bấy, kết quả kích cho ngòi pháo nổ tung bùng, suýt nữa thì cậu đã không thể nhìn thấy ánh sáng ngày mai. Khi đó, vẫn là Uri – chan vừa trách cứ vừa băng bó cho cậu. . .

Từng cái từng cái xuất hiện trước mặt Naruto, lúc này cậu mới nhận ra, không biết từ khi nào, trong những nhiệm vụ của cả đội, hình bóng cậu ấy luôn nổi bật nhất, cũng là người để ý quan tâm cậu nhất.

Nghĩ nghĩ, lại liên hệ tới chuyện mới xảy ra, Naruto cay đắng khóc. Ngoại trừ lúc nhỏ bị dân làng đuổi đánh, đây là lần đầu tiên cậu rơi lệ vì uất hận. Tại sao? Cố gắng tìm cho được người, rồi cuộc trải qua bao nhiêu chuyện, thành công đưa bà ấy về làng thì lại nhận được tin người mình lo lắng nhất đã chết! Đã chết! Uri – chan đã bị thiêu chết rồi!

“Xin lỗi, xin lỗi cậu nhiều lắm!” Cấn răng bật ra mấy chữ, trong mắt Naruto như có lệ khí xẹt qua, cậu nhắm mắt lắm bả, hai tay nắm chặt. “Những kẻ dám bức tử cậu, một người ta cũng không tha!”

oOo

Giữa lúc Konoha đang ngàn hồi vạn chuyển vì đủ thứ chuyện, ở một nơi khác, hai ninja đang thông thả lên thuyền. Một trong hai người thân hình vô cùng cao lớn, vác theo thanh đại đao quấn chặt trong băng vải. Người còn lại vóc dáng thấp hơn, nhưng cổ khí chất vượt trội kia lại khiến bất cứ kẻ nào cũng không dám khinh thường. Thuyền rời bến được một lúc, tên cao to mới mở miệng.

“Không lâu nữa sẽ tới Thủy quốc. Nhiệm vụ lần này rất quan trọng, ngươi dò ra mục tiêu cụ thể rồi chứ?”

Người còn lại vẫn đứng im như vậy, cũng không liếc mắt qua. Sau vài giây trầm mặc, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng truyền tới.

“Đến đồi Kanto.”

Giữa con sông rộng, gió bất thành linh nổi lên, cuốn bay tà áo choàng của hai người. Trên đó dường như còn thấp thoáng vài đám mây màu đỏ, đẹp đẽ mà quý dị.

oOo

Uri ngồi trên ghế, đối diện là một chiếc bàn đặt hai rỗ hạt dẻ. Công cuộc chữa trị của Haku đã kết thúc từ mấy ngày trước. Sau khi cẩn thận xem xét, gỡ nối lại trật tự từng khớp cùng với hàng trăm mảnh xương nhỏ, Haku chỉ có thể lắc đầu kết luận không còn cách nào khác. Vốn dĩ Uri đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nghe được lời này nếu nói không thất vọng thì không đúng, nhưng nàng cũng tuyệt không đau khổ đến mức dùng nước mắt rửa mặt, sau khi nghỉ ngơi lại một đêm, tràn đầy quyết tâm ra chỉ thị cho Yukino lên đường quay trở lại Konoha cùng với mười phân thân khác, một lần nữa lãnh đạo và mở rộng phạm vi tiệm bánh Miura vốn bị nàng cho đóng cửa từ lúc thiết lập phong ấn hóa hình. Tích tiểu thành đại, một khi nơi này trở nên lớn mạnh và hoàn toàn biến thành một cơ sở ngầm đủ để nàng vừa lòng, khi đó nàng sẽ quay trở lại, lật ngược ván cờ và cho bọn người kia sống không bằng chết.

Vừa nghĩ, Uri vừa cẩn thận đẩy luồng chakra của mình tiến đến tách vỡ một hạt dẻ. Đây là phương pháp luyện tập hiệu quả, nhưng lại rất khó khăn. Thay vì dùng chakra xuất đòn đánh địch, nàng phải điều khiển những vật thể tĩnh này tự chuyển động qua năng lượng tinh thần, thật sự không phải khó bình

thường, nhưng nàng biết, đây đã là tốt lắm rồi, cũng bắt chấp đau đớn mà thực hiện. Công việc tách hạt dẻ vốn dễ dàng, nay lại trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

Căn nhà lúc này vô cùng yên lặng. Haku đã cùng Zabuza vào rừng săn thú, hái thuốc. Yukino sau khi ổn định việc ở tiệm bánh, cương quyết dùng bản thể quay lại đây với nàng.

Vừa nghĩ, bên tai liền truyền tới một loạt tiếng bước chân từ phía cửa. Yukino ôm theo một chồng bát nhỏ tiến vào, cẩn thận lại gần hỏi thăm nàng, lại sắp cơm trưa ra cho Uri ăn trước.

Ăn xong không bao lâu, một cảm giác buồn ngủ đánh úp lại. Uri ra hiệu cho Yukino, mình thì bước chậm vào phòng ngủ.

Thực tế, từ sau khi các vết thương có cảm giác trở lại, đau nhức ở mắt và cánh tay luôn tra tấn nàng đến không ngủ được, phải dùng đến cả thuốc an thần tẩm trong đồ ăn. Hiện tại được hiệu đã bắt đầu, tốt xấu gì nàng cũng muốn mình có một tương ngủ duyên dáng.

Nằm xuống chiếc giường bông ấm áp, Uri mỉm cười, dần chìm vào giấc ngủ.

Gian ngoài, Haku vừa trở lại, đem về rất nhiều dược thảo. Cúi xuống nhìn rõ hạt dẻ đã được tách vỏ bỏ ngay gần trên bàn, cậu không khỏi kinh ngạc tán thưởng. Không lâu sau, Zabuza cũng trở về, còn vác thêm không ít thịt sống. Ba người nhanh chóng xử lí bữa trưa, lại nghỉ ngơi một giấc rồi vào làng giao dược liệu, chỉ để Yukino ở lại trông coi nhà cửa.

Qua vài tiếng, bên ngoài truyền đến một cỗ khí tức lạ. Yukino vốn tưởng đó là người bệnh đến xin chữa, vừa thoáng nhìn ra liền ngăn cả người, trong mắt không giấu được sát ý. Nó niệm thuật biến hình làm mất đi hết các đuôi, trong chớp mắt xuất hiện trước cửa chính, ngăn lại bước chân của hai kẻ lạ mặt.

“Cả hai người. Lập tức đứng lại.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Ảo Thuật Vs Mị Thuật

"Mọi chuyện rốt cuộc là sao?"

Tsunade ngồi trước bàn làm việc, cau mày hỏi Jiraiya. Đối với những tin đồn đang không ngừng lan truyền trong làng, bà biết sẽ không cách nào xử lý được chúng nếu bản thân không hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

"Aizz..." Jiraiya nhẹ thờ dài kể lại tường tận mọi chuyện cho Tsunade, từ sự kiện Orochimaru liên kết với làng Cát, Âm Thanh và Thác Nước tiến hành xâm lược Konoha, cho tới việc ngài Đệ Tam dùng cấm thuật lấy đi hai cánh tay của hắn. Giữa lúc Đệ Tam đang hấp hối, Yonehara Uri – genin có thành tích đáng nể trong lửa tân binh năm nay, lại tay cầm dao xông thẳng tới hạ một đòn kết liễu. Chân tướng trong đó ông cũng chưa rõ ràng, nhưng thông qua cách kết án của thầy, loại thuật kia rõ ràng là Thi Quý Phong Tận mà Đệ Tứ từng sử dụng. Một khi dùng xong, tính mạng mất đi là điều chắc chắn. Mũi dao kia chỉ như dẹt hoa trên găm, con bé rơi vào tình cảnh bị phế hai tay ném vào tù rõ ràng là hằm oan. Chỉ tiếc, mọi chuyện diễn ra trước mặt rất nhiều người, không có chứng cứ nào có thể chứng minh trong sạch.

"Tôi vừa tới xem nhà giam Sokiru. Quả thật như họ nói, không còn một dấu vết nào cả. Mạnh mẽ mất hết, hòa thuật cũng tắt rồi. Hoàn toàn không tra ra được thủ phạm." Sau khi kể xong, Jiraiya nhún mày kết luận.

"Một dao cuối kia, là có kẻ chủ ý nhắm vào cô bé đó, hay vì cô bé là người dễ ra tay nhất?" Tsunade nhắm ngay điểm máu chốt, hỏi.

"Không biết được." Jiraiya hí hóp mắt. "Dựa vào thân phận của con bé, trường hợp thứ nhất cao hơn. Nhưng nếu xét năng lực, trường hợp thứ hai lại rất hợp lý."

"A, vậy ông cho rằng có kẻ muốn nhân cơ hội này tiêu diệt cả thầy lẫn đệ nghiệt nhà Yonehara?" Tsunade cười quỵn rũ, trong mắt ánh lên tia sáng lạnh.

Nhìn khắp cả Konoha này, người có tham vọng lật đổ thầy và mang tình yêu bảo vệ đến cực đoan với làng, có thể là kẻ nào đây?

Jiraiya bình tĩnh, thoáng gạt đầu với Tsunade, lại nói. "Chuyện đó tôi sẽ điều tra. Trước mắt, còn nhờ cô giải quyết một chuyện."

"Ừm?"

"Có thể lấy danh tiếng của cô rửa sạch tội oan cho Yonehara Uri chứ?"

"Ý anh là..."

"Nói rằng quá trình khám nghiệm tử thi cho thấy thầy đã chết trước khi lưỡi dao kia tổn thương vào tới tim."

"Oh, ngạc nhiên thật." Tsunade cười khê. "Trước nay anh chưa từng nhúng tay vào mấy chuyện thế này. Tôi ngược lại tò mò cô bé này có điểm gì đặc biệt để anh tin tưởng tới vậy?"

"Không phải tin tưởng, đó vốn là sự thật." Jiraiya nghiêm túc nói. "Về cô bé này, thật sự đáng tiếc. Tôi tin là nếu hai người gặp nhau, cô sẽ có một đệ tử rất tuyệt vời."

"Vậy sao." Tsunade cười nhạt, không quá để ý hỏi. "Con bé giỏi về cái gì?"

"Cái khác tôi không biết, nhưng khả năng điều khiển chakra và chữa trị vết thương của nó rất tốt." Jiraiya cảm thán. "Thằng bé đệ tử của Guy từng bị chấn thương rất nặng trong cuộc thi, cũng đã được con bé chữa trị khỏe mạnh. Thật sự đáng tiếc." Đều là người tài hoa nhưng yếu mệnh. Ông bất giác nhớ tới Đệ Tử, lại thở dài.

"Cái gì?" Tsunade ngẩng đầu lên. "Ông nói đệ tử Guy, không phải là thằng nhóc áo xanh chúng ta gặp trong bệnh viện đấy chứ?"

"Chính là nó."

Tsunade không đáp lại, chậm rãi hồi tưởng những biểu hiện của cậu bé lúc gặp. Nhịp tim ổn, tay chân di chuyển linh hoạt, thần trí cũng rất thoải mái. Nếu không phải nhận ra chuỗi xung điện vừa hoạt động và dấu vết xương vụn được nối lại phía sau lưng, bà không cách nào tưởng tượng được một người gần như tàn phế lại có thể hoạt động trở lại dễ dàng như vậy. Cô nhóc đó mới bao nhiêu tuổi? Thật sự là người có tài. Khó trách Jiraiya lại tiếc hận như thế.

"Thằng bé Naruto không sao chứ?" Kinh ngạc qua đi, Tsunade chợt nhớ tới cậu nhóc hiếu động kia vừa chịu phải đả kích, hỏi. Suốt quãng đường đều nghe nó nhắc tới "Uri – chan", giờ biết được chuyện này, sợ là cảm phần đến điên mất.

"Về nhà rồi. Nó rất yêu quý con bé, lần này biết chuyện, e là không chịu nổi."

Hai người ở lại văn phòng Hokage thảo luận một lúc lâu, Tsunade đồng ý giúp đỡ trong việc giải oan cho Uri. Vì xác Đệ Tam sớm đã chôn cất, Tsunade chỉ có thể nói với bên ngoài rằng bà đã có mặt ở đây thời điểm đó, chỉ là tình hình quá mức hỗn loạn nên không kịp ngăn cản. Với danh tiếng của một trong Tam Nin cùng với hàng chục năm kinh nghiệm chiến trường, về khoản y thuật, Tsunade nói một không ai dám nói hai, trong chốc lát, hận ý của mọi người đối với Uri cũng dần chấm dứt. Dù sao, bọn họ cũng không phải người không hiểu lý lẽ. Chuyện lần đó nói sao thì nói, tổn hại nặng nhất cũng vì tên Orochimaru lén thâm nhập vào làng mở âm mưu xâm lược.

Chuyện này vừa mới giải quyết xong, Guy từ đầu đến mang theo bộ mặt hốt hải, vác một ninja tới gõ cửa văn phòng Hokage. Cửa mở, chỉ thấy đôi phương về mặt kinh hoàng hét lên với Tsunade.

"Hokage – sama, làm ơn giúp tôi! Ma nữ đó sẽ còn quay lại. Cô ta chưa chết!"

oOo

Khí hậu ở Thủy quốc mát mẻ quanh năm. Ngoài những tầng sương mù ẩn hiện cùng ao hồ chẳng dứt, căn nhà nhỏ tọa lạc trên tận đỉnh núi cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến mọi người ở đây dần quen với những cơn gió lạnh lẽo thổi tới từ bốn phương tám hướng cùng loại khí hậu khắc nghiệt đặc trưng của nơi này.

Vào thời khắc này, không gian vốn lạnh lẽo càng như ngưng đọng giữa hai luồng sát khí lạnh băng.

"Các người muốn gì?" Yukino trầm giọng hỏi, cặp mắt gắt gao nhìn chăm chăm hai kẻ lạ mặt, không hề có chút ý tứ thoái lui.

"Chuyện của bọn ta, người tốt nhất đừng nên can thiệp." Kisame nhe hàm răng nhọn hoắt, tay vuốt vuốt thanh đao lờm chờm, ý tứ đe dọa rất rõ ràng.

"Nực cười, các người tự tiện xông tới chỗ này, ngược lại yêu cầu ta không can thiệp, có phải quá vô lý rồi không?" Yukino cười lạnh, bàn tay giấu sau tay áo nhẹ chuyển vài động tác, nhất thời không gian xung quanh đặc quánh lại, tầng sương mù dày đặc không dấu vết giăng xuống, ngăn cản tầm mắt của cả hai.

"A, Vụ Ẩn Thuật?" Kisame cười khê, ánh mắt đánh giá màn sương xung quanh như đang quan sát một trò hề. Khắp cả Thủy quốc này có nơi nào hãn chưa đặt chân tới? Lại có thuật nào hãn không biết? Dùng một nhãn thuật hệ Thủy trên chính nơi từng là địa bàn của hãn, rõ là muốn chết.

"Đừng vội, Kisame." Đang lúc nóng lòng định xông lên, giọng nói trầm thấp từ bên cạnh truyền tới. Kisame thực sự bất đắc dĩ, lại không thể làm gì khác, quay đầu nhìn Itachi.

Cặp mắt đỏ rực của Itachi vẫn nhìn Yukino chăm chú, lời nói ra lại là đối với người bên cạnh. "Cô ta dùng thuật này không phải để hạn chế tầm nhìn, mà là kéo dài thời gian." Đoạn, hãn chuyển mắt nhìn giọt sương ngưng tụ trước mặt mình, không thờ ơ, không kết án, một ngọn lửa cứ thế phun ra từ trong miệng.

"Hỏa độn: Phụng Tiên Hỏa Thuật."

Ngọn lửa với sắc đỏ rực rỡ lập tức lan tràn với tốc độ chóng mặt, thoáng chốc lại bùng lên như một con phượng hoàng vũ cánh. Màn sương trước mặt nhanh chóng tiêu thất, chỉ còn lại một căn nhà nhỏ xinh cùng với ruộng thảo được xanh ngắt hiện ra trước mắt hai người.

Kisame cảnh giác thăm dò xung quanh, xác định không còn chút khí tức nào của người vừa nãy, không khỏi kinh ngạc. "Cô ta đâu rồi?"

Itachi có chút ngoài ý muốn, nhưng tâm tình bình tĩnh mọi lúc nhanh chóng giúp hắn nhận ra ảo thuật của mình vừa bị phá vỡ. Thực tế, từ lúc mới đối mặt với cô gái kia, cặp mắt sharingan này đã thi triển một tầng ảo thuật. Cô ta thậm chí còn trực tiếp nhìn vào mắt hắn, lại có thể không dấu vết tránh thoát sao?

Bỏ qua sự kinh ngạc đang dâng lên dưới đáy lòng, Itachi quay sang nhìn Kisame, ra hiệu cho đối phương chuẩn bị, cặp mắt đỏ rực xoay tròn, chiếu thẳng vào căn nhà gỗ cùng ruộng thảo được phía trước.

Cảnh tượng lập tức thay đổi. Căn nhà gỗ biến thành những tảng đá to, vườn thuốc trước mắt qua vài giây đã trở thành một khu rừng xanh bạt ngàn với những gốc cây cao tit. Ẩn sau một thân cây lớn, cô gái lúc nãy đã xuất hiện trở lại. Gương mặt không chút huyết sắc cùng mái tóc bạch kim xõa tung càng làm cho sự hiện diện của cô ta tăng thêm mấy phần quỷ dị.

Đánh giá sơ qua cảnh tượng trước mặt, Itachi nhanh tay kéo Kisame bay tới một góc. "Đề tôi."

"Được." Kisame hiểu ý, nhanh chóng gật đầu. Sở trường của hắn không phải ảo thuật, tốt nhất là để Itachi giải quyết. Nếu cần, hắn sẽ yểm trợ từ sau cho cậu ta.

Itachi bình tĩnh tiến lên đứng đối diện với thân cây cao nhất, đối mặt với cô gái kia, trong lòng không thể không dâng lên một nỗi cảnh giác cao độ. Lượng chakra của người này nhiều đến đáng kinh ngạc, thậm chí có thể so sánh với kẻ được mệnh danh "vỹ thú không đuôi" như Kisame. Đặc biệt, trình độ genjutsu của cô ta quá nhuần nhuyễn, nếu không có cặp mắt sharingan này, hắn tuyệt đối không nhận ra lại có người dùng được ảo thuật phản hồi nhanh như vậy.

Kỳ thực, Itachi sẽ không bao giờ nghĩ tới, thứ hiện ra trước mặt hai người họ vốn không phải ảo thuật thông thường, mà là một tuyệt chiêu cơ bản Yukino từng học – mị thuật tộc hồ ly.

Từ xa xưa, nhắc đến hồ ly tinh, trong đầu mọi người không tự chủ đều sẽ liên tưởng đến hình ảnh một con thú xinh đẹp biến thành mỹ nhân thao túng tâm trí người khác, ẩn tượng về chúng vì thế mà xấu đi, còn tăng thêm vô hạn đề phòng.

Yukino là thần thú, bản chất cao quý đã ngấm vào xương tủy, cả màu tóc và chakra nó dùng cũng cùng là màu trắng thuần khiết, đại biểu cho huyết thống thuần chủng trong người nó.

Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa những lợi thế cùng đặc trưng của một Kyubi sẽ bị mất. Trên người Yukino tồn tại cả hai loại khí chất đối lập – cao quý thanh lãnh của thần thú, và yêu mị xảo quyệt của hồ ly. Đó là lý do loại năng lực đặc trưng của yêu hồ như mị thuật, Yukino cũng có thể sử dụng.

Mị thuật là một loại năng lực đặc biệt cho phép người sử dụng biến đổi tần số dao động chakra trong não đối phương, tạo nên vô số huyền cảnh chân thực đánh lừa mọi giác quan. Vì loại thuật này chỉ có trong truyền thuyết, độ phổ biến và thông tin về nó lại mơ hồ nên nhiều người nhầm lẫn đây là ảo thuật và áp dụng các biện pháp giải ảo thuật để chống đỡ. Tất nhiên, thất bại là điều rõ ràng trước mắt.

Từ lúc mới đến, Itachi đã cảm nhận được một luồng chakra rất lớn bao quanh cả ngọn núi này, lại không ngờ tới những thứ tưởng như ảo ảnh mình thấy ban đầu mới là thật, còn khu rừng và hàng loạt đá tảng xuất hiện phía sau kia lại chính là bùa phép của đối phương. Với sức mạnh hiếm có cùng trí tuệ siêu việt, đối với tình cảnh bất lợi này, hắn không hề tỏ ra luống cuống, cặp mắt thâm trầm lóe lên một tia sáng, gắt gao theo dõi từng cử chỉ hành động của Yukino.

"Đừng tốn công vô ích. Trừ khi ta đồng ý giải thuật, nếu không, cả hai người đừng mong thoát khỏi nơi này." Giọng nói Yukino nhẹ tênh, hòa cùng tiếng gió rít thật sự làm người ta lạnh lẽo đến cực điểm.

Itachi nhú nhú mày. Phía sau, Kisame cũng nhận ra tình thế bất lợi của bọn họ, khinh thường xì một tiếng. Câu này chẳng phải lúc chạm trán ở khách sạn, lão già Jiraiya cũng từng nói đó sao. Rốt cuộc, dạ dày con cóc đá đó vẫn bị hỏa thuật của Itachi đục thủng (ep 85 dattebayo). Hắn không tin cả hai người bọn họ lại không thể đối phó được con nhóc này.

Vừa nghĩ, Kisame quay sang liếc Itachi, đoạn vác thanh đại đao nhanh như cắt chạy tới trước mặt Yukino, nâng tay chém xuống.

Keng!!!!

Tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên. Samehada tiếp xúc với con dao nhỏ vừa xuất hiện trong tay Yukino lại không chút nào chiếm được ưu thế, hoàn toàn khựng tại chỗ.

Con bé này... khỏe quá! Trợn mắt nhìn thân hình mảnh mai trực tiếp đứng đầu tay đôi với mình, bước chân vững vàng như ghim vào mặt đất, Kisame không thể không ngạc nhiên. Nhanh chóng kéo thanh đao tách ra, hắn vận khí tung một đòn vào khoảng không đối diện.

"Thủy độn: Thiên Thực Giao."

Làn nước như thủy triều quét tới tấp vào cánh rừng sau lưng Yukino. Cảnh tượng lại thay đổi, trước mặt Kisame hiện lên hình ảnh Suikazan Fuguki nằm

giữa vũng máu, trên người là thanh kiếm nhọn hoắt hấn tự tay đâm vào, còn có xác rất nhiều đồng đội làm chung nhiệm vụ đều bị một tay hấn sát hại (ep 251 shippuuden). Trống ngực Kisame đập dữ dội, biết rõ đây chỉ là ảo ảnh, lại không cách nào thoát ra. Hơn thế, khi vừa quay đầu nhìn lại, trước mắt Kisame không còn là người đồng đội của hắn nữa, mà hình bóng đó dần dần biến thành bộ dáng của những kẻ hấn từng giết. Bước chân không tự chủ tiến tới gần, thanh đao to lớn dứt khoát theo sau như tùy thời đều có thể tấn công người khác.

Đừng có nhìn ta bằng ánh mắt đó! Đây là nhiệm vụ ta cần làm mà thôi!

Chết đi!

Itachi đứng phía sau luôn chú ý quan sát, cũng đã nhận ra sự khác thường của Kisame. Chỉ tiếc, loại thuật cô gái kia sử dụng không thể giải bằng cách thông thường, chakra của cô ta lại quá khủng khiếp, hấn căn bản không có chỗ xen ngang. Tinh thể bây giờ quá bất lợi, ai cũng không thể ngờ năng lực đối phương lại khó lường như thế.

Nghiêng người tránh đi một đòn của Kisame, Itachi ngẩng đầu, trông mắt hẹp dài không giấu được kinh ngạc, đáy lòng vốn tĩnh lặng như dâng trào từng đợt sóng lớn. Bởi lẽ, trước mắt anh là Sasuke. Đứa em trai yêu quý vì anh mà sống trong đau khổ thù hận. Itachi rất muốn tiến lên ôm cậu vào lòng, nhưng nghĩ tới thân phận của mình cùng những việc còn phải che giấu, hấn chỉ có thể nén lại, bàn tay khẽ nắm, chuẩn bị sẵn sàng cho một vở kịch giáo huấn như lần hội ngộ vô tình ở khách sạn cách đây không lâu (ep 84 dattebayo).

Yukino đứng phía sau bức tường nhìn hai người đang dần mất hết lý trí mà lao vào nhau, khoe môi cười lên một nụ cười lãnh khốc. Đánh đi, cứ đánh đi. Tốt nhất là cả hai người cùng giết chết nhau rồi ra đi trong thống khổ. Những kẻ dám đánh chủ ý lên sự bình yên của nơi này, là ai ta cũng không tha! "Ma Áo Thuật: Phược Sát."

Không hổ danh kẻ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú và là bậc thầy về ảo thuật, Uchiha Itachi sau một thời gian ngắn bị mê hoặc đã tự bức mình tỉnh táo lại. Hấn tiến tới đánh một đòn vào người Kisame, cắt đứt liên hệ chakra của anh ta với không gian xung quanh, bản thân nhanh chóng nhắm mắt lại, khi mở ra, hoa văn ba câu ngọc trong con ngươi đã biến thành hình dạng như chiếc chong chóng, quỹ đạo đến cực điểm.

Yukino thấy cảnh này, có chút bất ngờ nhưng tuyệt không sợ hãi, khoe môi nhấp nháy vài từ, loạt rẽ cây từ khu rừng xanh ngắt gần đó đột nhiên vươn tới quán quanh, trói cả Kisame và Itachi lại. Đối với loại ma ảo thuật này, Kurenai trong trận chiến tương tự cũng đã dùng với hấn (ep 81 dattebayo), nên Itachi càng không có lý do gì để chần chừ, trong chớp mắt đã giải được tất cả.

Giờ chuẩn thôi! Yukino trộm nghĩ, mắt vẫn nhìn bộ dạng tuần tú đang ẩn ẩn có dấu hiệu tức giận của tên Itachi mặt than vạn năm cùng Kisame vẫn hơi choáng váng sau khi giải thuật, trong lòng thầm tính toán thời gian. Cái hoa văn trong con mắt kia, không thể nhắm được, chính là Mangekyou Sharingan – loại nhãn lực đặc biệt mang tới sức mạnh tối cao cho gia tộc quạ tròn. Vẫn là không nên chọc tới một thứ nguy hiểm như vậy.

Itachi vừa kích hoạt con mắt vừa không ngừng thăm dò vị trí của Yukino. Lần này, hấn cũng không dài dòng lời thôi, con mắt trái vừa nhắm chặt lại, một dòng máu đỏ chảy xuống, thời điểm mở ra lần nữa, một ngọn lửa đen quái dị đã xuất hiện, cắn nuốt lấy không gian, buộc Yukino phải giải thuật và trả mọi thứ về thực tế vốn có.

Thế nhưng, vẫn chưa đủ.

Ngọn lửa đen sau khi đốt cháy mấy thứ ở gần, tiếp tục tiến hành một cuộc rượt đuổi với Yukino. Mắt thấy lửa đã lan sát tới gần khu nhà của họ, Yukino toát mồ hôi, vận lực thi triển một đòn Thủy độn cấp cao chống trả, nhưng vẫn không mấy may ảnh hưởng gì. Đang lúc ngọn lửa sắp tràn tới thân mình, nó cảm thấy một cỗ lực hút rất lớn bất ngờ xuất hiện, đè ép bản thân đến không cử động được. Trước khi hoàn toàn chìm vào vòng xoáy vô hình đó, Yukino chỉ kịp nhìn thấy một cuốn trục từ trong nhà bay ra, trực tiếp nghênh đón ngọn lửa hung hãn. Đồng thời, trong đầu nó vang lên một giọng nói dứt khoát.

[Phong Hóa Pháp Ấn.]

oOo

"Người ngồi xuống đó, bình tĩnh nói rõ mọi chuyện."

Trong văn phòng Hokage, Tsunade ngồi trên ghế, nghiêm giọng ra lệnh cho tên ninja đang quỳ trước mặt. Hàng lông mày chau lại của bà tiết lộ tâm tình hiện tại vô cùng không kiên nhẫn.

"Vâng, Hokage – sama." Đối phương tinh thần vẫn rất hoảng loạn, nhưng dưới ánh mắt chăm chú của mọi người cùng uy áp mạnh mẽ đến từ người đứng đầu làng, cõi lòng sợ hãi không yên mấy ngày nay rốt cuộc cũng tìm được chút trấn an, chậm rãi bình tĩnh lại, nhưng vẫn kiên trì quỳ ở dưới, từng câu từng chữ kể lại mọi chuyện.

"Không giấu gì ngài, tôi vốn là một shinobi lãnh nhiệm vụ trông coi nhà giam Sokiru, năng lực ở mức trung đẳng, đã thật lâu rồi không đột phá được." Hấn hít một hơi, tiếp tục. "Vào ngày xảy ra vụ cháy đó, tôi cùng hai người bạn có lịch trực, nhưng vì tối hôm trước lỡ uống quá nhiều rượu, tôi đã lên tạo một ảnh phân thân đi cùng bọn họ, còn làm như không có chuyện gì đứng vào vị trí của mình ở phòng giam cuối cùng nằm sâu trong hành lang."

Hấn bắt đầu hồi tưởng, cặp mắt không giấu nổi sợ hãi. "Phòng mà tôi chịu trách nhiệm cùng với phòng của ma nữ đó gần như đối diện nhau. Trước cửa bên đó có rất đông người canh giữ, hoàn cảnh bên trong tôi cũng không thấy được gì. Nhưng đến tầm xế chiều, có một đám người áo đen về mặt hung thần ác sát tìm tới, ra lệnh cho người canh giữ mở cửa. Tôi không biết bọn họ đã làm cái gì ở trong, nhưng một lúc lâu sau nghe được một tiếng hét rất thảm thiết. Cho tới lúc đám người kia rời đi toàn bộ, cửa nhà giam cũng đóng lại hết, bên trong liên không truyền ra âm thanh gì nữa. Nhưng..."

Nhớ tới con ác mộng kinh hoàng mà bản thân vô tình chứng kiến, cơ thể hắn không khống chế được run rẩy điên cuồng, cảnh tượng huyết tinh tàn nhẫn đó cho dù là thời buổi chiến tranh cũng chưa từng xảy ra, kích thích thật mạnh vào trí óc, có chết hắn cũng không thể nào quên được. "Ma nữ đó toàn thân phủ đầy máu, bộ váy trắng nhuộm đỏ lố chỗ, bộ dạng như một cái xác sống bò dậy, hai tay cô ta buông thõng bên người, mất chảy rất nhiều máu, lại không biết bằng cách nào phá vỡ được tầng kết giới bao xung quanh nhà giam."

Nghe đến đây, sắc mặt mọi người không hẹn cùng trở nên cổ quái. Tsunade nâng môi, lời muốn hỏi đã lên tới miệng, lại thấy bộ dạng hoảng loạn của hắn, không muốn cắt đứt mạch mỗi quan trọng này, nắm chặt tay kiên nhẫn nghe tiếp.

"Xung quanh lúc đó vốn đã đông người, một ít ninja ở khu bên kia nghe được âm thanh báo động liền chạy tới, còn chưa lại gần đã bị ma nữ đó đánh văng, mà một lần ngã xuống chính là yên lặng vĩnh viễn. Cô ta cướp được một cây kiếm, ngấm chuôi trong miệng, máu chảy đầm đìa cũng nhất định không thả ra, một lượt đâm chết mấy người. Tôi may mắn dùng phân thân chứng kiến cảnh đó, nhưng cô ta đã biết rồi. Cô ta chắc chắn sẽ quay lại! Ma nữ đó sẽ quay lại!"

Người kia vừa nói xong mấy lời này, hai mắt như dại đi, một đường ngã phịch xuống mặt đất. Guy tiến lên kiểm tra một chút, cau mày. "Anh ta ngất rồi."

"Gọi Inoichi tới đây." Gần như lập tức, Tsunade buông mệnh lệnh. Bà thoáng nhìn xuống tên ninja phía dưới, lại nghĩ tới chuyện vừa nghe, sắc mặt dần trở nên âm trầm.

Nếu quả thật như hắn nói thì hung thủ gây ra vụ thảm sát và đám cháy kinh hoàng đó không ai khác ngoài cô bé tên Uri, vậy thì thực lực người này thật không thể tưởng tượng. Một đứa trẻ, cho dù có là thiên tài học một hiểu mười gì đó, cũng tuyệt đối không có khả năng nghịch thiên như vậy. Shinobi làng Lá là ai chứ? Không phải chiến binh tinh nhuệ được đào tạo bài bản thì cũng là binh lính từng vào sinh ra tử trên chiến trường, kinh nghiệm chiến đấu nhiều không đếm xuể. Huống hồ, đám người bọn họ đều được tuyển chọn đặc biệt để làm công việc canh giữ tử tù, trọng trách đó không phải chỉ hai chữ "quan trọng" là có thể hình dung.

Mà cũng chính điểm này làm bà vô cùng băn khoăn. Trong tình trạng hai tay bị phế, mắt chịu tổn thương tới xuất huyết lại vẫn có thể mở được cổng trại giam, còn giết chết nhiều người và dùng một mồi lửa thiêu rụi tất cả. Loại trình độ này, ngay cả các jonin cũng không dám tự tin mình có thể làm được.

Sở hữu loại sức mạnh khó tin như vậy, tại sao lại để rơi vào bẫy?

Tsunade không ngốc, qua thái độ của Jiraiya và cả diễn biến trận chiến ngày đó, bà có thể khẳng định việc cô bé này cầm dao tự tay đâm vào tim Đệ Tam chi là bất đắc dĩ, cũng là mục đích của người bày ra mọi chuyện. Mấu chốt là... hắn đã làm thế nào? Có thể hắn thắng khi chọn đúng người và tiến hành một kế hoạch tinh vi như vậy, nhưng bà không tin ngay cả người trong cuộc cũng có thể qua mặt. Chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra.

Nghĩ một hồi, cái trán Tsunade đã nhăn thành mấy đường. Nhìn sang ông bạn già vẫn trầm mặc ngồi bên cạnh, bà khẽ thở dài.

Thôi, đã có một nhân chứng tốt như vậy, sớm muộn gì cũng tìm ra chân tướng. Cứ chờ Inoichi tới xem sao.

oOo

Bầu trời hôm nay rất tuyệt. Trong, xanh và không có mây.

Kakashi ít khi ngắm mây, hôm nay cũng vậy. Mọi ngày là vì anh không có thời gian, còn bây giờ thì vì trời không muốn.

Nằm trên bãi cỏ xanh mướt, Kakashi chậm rãi thả lỏng thân mình, suy nghĩ về những tin tức mình nghe được.

Cô học trò của anh, chết rồi.

Đối với sinh tử của những người xung quanh, từ lâu Kakashi đã cho rằng chúng không còn có thể tác động đến mình nữa. Lẽ tự nhiên, con người khi gặp một sự kiện nào đó cứ lặp đi lặp lại, họ sẽ không còn cảm thấy kinh ngạc. Rất vinh hạnh mà nói rằng, Hatake Kakashi chính là một kẻ như vậy.

Mẹ anh mất từ khi anh còn nhỏ, toàn bộ tình yêu thương anh đều nhận từ cha. Ông dạy cho anh rất nhiều điều, từ những quy củ trong giao tiếp với mọi người, đến kỹ năng sinh tồn trong cuộc sống của một ninja. Cuộc sống cứ êm đềm trôi qua như vậy, cho tới khi ông ấy tự sát trong phòng và để lại cho anh một cái xác lạnh lẽo.

Tên Obito ngốc nghếch luôn làm trễ rất nhiều thời gian và thường xuyên lấp liếm bằng lý do giúp đỡ người già. Với một người tôn trọng các quy tắc đến cứng nhắc như anh, đó hiển nhiên là một điều đáng bị lên án. Anh muốn phê bình cậu ta rất nhiều lần, và thực sự thì anh đã làm thế. Một nhiệm vụ đặc biệt vô tình giúp anh và Obito trở nên hiểu nhau hơn. Cả hai dường như đã đạt được nhận thức chung và cùng vui vì điều đó, cho tới khi xác cậu ta bị chôn vùi dưới lớp đất đá, để lại một con mắt sharingan làm quà cùng lời hứa bảo vệ Rin cho anh.

Cậu ta thích Rin, anh biết. Cũng không có gì lạ khi cô kunoichi dịu dàng ấy luôn đối xử rất công bằng và quan tâm tới mọi người xung quanh. Y thuật của Rin tiến bộ qua từng ngày, tính cách cũng tốt, luôn là người dành nhiều bất ngờ đến thầy và đồng đội... cho tới khi cô ấy chết không nhắm mắt vì trực tiếp đón nhận một nhẫn thuật hệ Lôi lúc bọn họ đối mặt với đám ninja truy sát làng Sương Mù.

Anh không nhớ chuyện gì đã xảy ra sau đó, không nhớ mình đã về nhà bằng cách nào. Số người thân ít ỏi xung quanh cứ chậm rãi rời đi như vậy. Thầy Minato – với cương vị là Hokage Đệ Tứ, đã ra lệnh cho anh vào Anbu, sau đó thì đi theo bảo vệ cô Kushina đang mang thai, cốt chỉ để anh thoát được những bóng ma đó. Nhưng sau đó thì sao? Chưa kịp chờ được kết quả thì cả hai người ấy đã cùng nhau bỏ đi rồi.

Ừ, như vậy... anh còn người thân hay không?

Sống trong một thế giới riêng của bản thân, chỉ có lãnh đạm, thờ ơ và tàn nhẫn, quả thật trớ trêu khi Đệ Tam kiên trì giao cho anh nhiệm vụ hướng dẫn đội 7. Trước bọn chúng, anh từng gặp qua nhiều đội genin, nhưng chưa có ai đạt đủ tiêu chuẩn vượt qua. Tất cả đều chỉ biết nghe lời và lo giữ an toàn một mình. Chỉ có đội 7, tổ hợp bốn đứa nhóc tưởng chừng không hợp nhau, lại có được thứ anh cần nhất – tinh thần đồng đội.

Và giờ cái tinh thần đó đã bị phá nát nát vì thứ tình yêu mù quáng của đám con gái, ganh đua khốc liệt của bọn con trai và bất cần chủ quan của kẻ làm thầy. Nghiêm trọng hơn, nó thậm chí đã lấy đi danh dự và mạng sống của đứa học trò anh yêu quý nhất.

Kakashi có hận không? Hận! Chưa bao giờ anh thực sự bình tĩnh trước cái chết của người thân cả. Chỉ là, những cái chết trước kia, anh không thể làm gì được. Cha anh vì tự ý rời bỏ nhiệm vụ, gây tổn thất nghiêm trọng mới bị người dân phỉ báng dẫn tới trầm cảm mà tự sát. Obito vì cố chấp đẩy anh khỏi đồng đất đá mà bị chấn nát nửa thân người. Rin vì muốn bảo vệ cho làng khỏi nguy hiểm đã không chút do dự xông vào đòn Chidori của anh. Thầy Minato cũng vứt bỏ tính mạng vì ngôi làng, quyết tử phong ấn Cửu Vĩ. Anh biết hận ai đây? Hận chính mình? Hận dân làng bạc bẽo? Hận ninja phe đối thủ? Hay hận cả làng Lá này? Sau cái chết của thầy, anh thậm chí suýt bị Danzo dụ dỗ mà quay lại phản bội Đệ Tam.

Giờ thì khác, những ràng buộc xung quanh không là gì nữa cả. Một khi chân tướng được phơi bày, kẻ đứng sau màn kịch ám sát Đệ Tam và dồn Uri vào chỗ chết, anh tuyệt đối không tha.

Một lần thôi, hãy để ta được sống đúng với bản chất của mình, làm những việc mà một con người bình thường sẽ làm khi nghe tin người thân bị ám hại.

"Chờ ta nhé, Uri." Kakashi đứng dậy, lẩm bẩm.

"Không. Là thầy chờ em mới đúng."

Một giọng nói êm ái trong trẻo vang bên tai, ngữ điệu cùng lời lẽ quen thuộc đến từng chữ khiến Kakashi ngây ra mắt mấy giây. Trong đầu anh nhớ lại một buổi chiều không lâu sau khi Uri bị tống vào tù, anh đã nói với con bé như vậy, đáp lại cũng chính là câu trả lời dứt khoát đó. Chờ sao? Phải rồi.

"Ta sẽ chờ em. Nhất định."

Làn gió mát thổi qua, cả bãi cỏ xanh mướt đồng thời chuyển động, như hòa một nhịp với gió, lại như reo hò một bài ca cổ vũ với người con trai cao lớn vừa đứng ở nơi này...

oOo

Zabuza vừa bước chân vào nhà đã cảm thấy có gì đó không đúng. Hắn hôm nay đi giao được liệu với Haku, nửa đường lại có người nhờ giúp chút chuyện nên về muộn, lẽ ra hiện tại mọi người đều có mặt đầy đủ ở đây rồi chứ? Loại không khí yên lặng này, tựa hồ có chút không ổn.

Mang theo tâm trạng vừa nóng nảy vừa lo lắng chạy vụt vào nhà, vừa đến phòng bếp, bóng dáng nhỏ nhắn của Haku ngay lập tức trấn an cõi lòng kích động của hắn.

"Anh về rồi." Haku nhẹ gạt đầu, lại nói. "Em đã chuẩn bị nước, anh vào tắm rửa trước đi."

"Hai người kia đâu rồi?" Zabuza không nhận được, hỏi.

"Có chút chuyện." Về mặt Haku thoáng phức tạp, xua tay ra hiệu cho Zabuza đi trước, mình thì lo xử lý bữa tối.

Cùng lúc đó, bên trong phòng, Uri nằm trên chiếc giường bông hô ly được mang từ Konoha tới nhờ thuật trừ đồ, sắc mặt nghiêm nghị. Đối diện nàng, Yukino ngồi trên ghế, đủ loại vẻ mặt tức giận, ủy khuất, hối hận, áy náy lần lượt hiện trên khuôn mặt, hết sức đặc sắc.

"Ta biết lỗi rồi. Lần sau nhất định sẽ không như vậy." Im lặng một lúc lâu, Yukino vẫn quyết định lên tiếng.

[Người biết lỗi? Lỗi gì?] Uri hỏi, đầu cũng không ngẩng lên.

"Là ta quá chủ quan, hấp tấp, không điều tra kỹ kẻ địch."

[Hừ.] Uri không nói, nổi tức giận quả thực không gì có thể hình dung, nhưng nhiều hơn lại là lo lắng. Trời mới biết được tâm trạng kích động hỗn loạn của nàng khi vừa mơ màng tỉnh dậy đã cảm nhận được dao động chakra mãnh liệt xảy ra cách mình chỉ một chút, mà càng đáng sợ hơn khi hai người bên phe đối phương lại là những nukenin cấp S bị các nước e dè nhất – Uchiha Itachi và Hoshigaki Kisame của tổ chức Akatsuki! Nếu như lúc đó nàng không tỉnh dậy kịp? Nếu như lúc đó lệnh cưỡng chế triệu hồi không được thi hành? Nếu như lúc đó cuốn trục phong ấn ném không chính xác? Nếu như lúc đó thay vì cùng nhau bỏ đi thì Itachi lại bất chấp bị tổn thương thị giác mà thi triển một thứ nguy hiểm tương tự? Nếu...

Đủ loại giả thiết hiện lên trong đầu, Uri sợ đến không dám nghĩ, sắc mặt càng thêm u ám.

[Tuyệt đối không được có lần sau.]

Nghẹn một lúc lâu, nàng mới thốt ra một câu như vậy.

Yukino lập tức lên tiếng đáp ứng, lại tiến sát tới gần nàng, đáng thương hề hề nói. "Mọi chuyện đều đã qua rồi, ta cũng vẫn bình an đứng ở đây. Người đừng tức giận nữa, ra ăn tối. Nha?" Nó cố tình kéo dài âm cuối, lại chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ đang nhăn thành một đoàn kia, ý niệm trở nên cường

đại âm thâm búng nổ trong lòng.

Haku thấy hai người kia cùng nhau ra ngoài, vẻ mặt hòa hoãn, dường như đã giải quyết xong mọi chuyện, trong lòng thầm thở phào. Zabuza không hiểu đầu cua tai nheo gì cả, thấy bọn họ không có ý nói nhiều, cũng thuận theo không hỏi gì nữa. Bữa cơm cứ thế diễn ra trong yên lặng, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ. Mà cũng chính thời khắc đó, trong đầu Uri đã hình thành một quyết định quan trọng, ảnh hưởng đến cả tương lai của nàng sau này.

[Ta sẽ thực hiện một cuộc phẫu thuật.] Khi tất cả đang ngồi trong phòng khách ăn trái cây, Uri bất ngờ lên tiếng.

"Phẫu thuật? Phẫu thuật cái gì? Ai sẽ làm cho người?" Yukino gấp gấp hỏi.

[Không phải kiểu phẫu thuật đó đâu. Người... biết cái gọi là Băng Hóa Thuật chứ?]

Con dao trên tay Yukino cạch một tiếng rơi xuống mặt đất, chỉ cách bàn chân một chút. Nhưng giờ khắc này, nó không còn tâm trí đâu mà để tâm tới, chỉ mở to mắt nhìn Uri, hi vọng sẽ tìm thấy một dấu hiệu đùa giỡn nào đó trên mặt nàng. "Người... tính dùng thuật đó sao?"

[Phải.] Giọng nói Uri mang theo nỗi sợ hãi khó phát giác. [Giúp ta báo cho Haku và Zabuza nữa. Cảm ơn họ rất nhiều.]

oOo

"Dừng lại đi! Naruto, Sasuke, các cậu làm sao vậy?"

Trên tầng thượng bệnh viện, Sakura hoảng loạn nhìn hai cậu bạn của mình gương mặt đờ đẫn sát khí, không nhìn được hết lên.

"Đừng cản trở bọn tớ." Naruto không quay mặt, đôi mắt chỉ nhìn chằm chằm Sasuke ở đối diện.

Sasuke trầm mặc không nói, nhưng ánh mắt không kiên nhẫn của cậu thoáng liếc sang Sakura cũng đủ tiết lộ ý tứ mình chính là giống với Naruto.

Nhìn thấy cảnh đó, Sakura chỉ còn biết đứng như trời trồng, một cảm giác vừa xấu hổ vừa tủi thân lan từ lòng bàn chân lên tận đỉnh đầu. Sasuke luôn đối xử lạnh lùng với mọi người, điều này cô đã sớm biết. Nhưng còn Naruto? Không thể tin được lại có ngày cậu ta nói được với cô những lời như vậy! Cậu ta không còn thích cô nữa ư? Tại sao?

Trong một thoáng, Sakura nhận ra, cho dù Uri không còn trên đời này nữa, ánh mắt bọn họ cũng sẽ không bao giờ đặt trên người cô.

Phía bên kia, hai tên con trai đã bắt đầu cuộc chiến, đồng loạt lao vào nhau, vận dụng đủ mọi khả năng của mình đối phó người còn lại, ngoài miệng cũng không ngừng buông lời công kích.

"Đừng có ngạo mạn nữa." Sasuke mới được chữa khỏi vào chiều qua, hiện tại bộ dạng có chút điên cuồng, kích hoạt sharingan hai phẩy gào lên với Naruto. "Tên gốc như người mà đòi ngang tài ngang sức với ta sao?"

"Chứ sao?" Naruto không chút yếu thế. "Tớ chưa bao giờ nghĩ mình thấp kém hơn cậu cả."

"Nhìn người giờ chóng mặt thật."

"Đó là do cậu cứ mãi yếu kém thế thôi, Sasuke – chan!"

"Câm miệng! Đừng tự cho mình là tài giỏi nữa. Chẳng phải người luôn mồm tuyên bố sẽ thành Hokage sao? Sẽ bảo vệ được Uri sao? Giờ thì cậu ta đang ở đâu? Buồn cười thật."

Sai lầm của Sasuke chính là khi cậu nhắc tới điều này.

"Tên khốn!" Naruto tạo ra thêm mấy phân thân, tích tụ một đòn rasengan cực lớn. Sasuke đồng dạng vung tay kết ấn, chiêu Chidori với âm thanh đặc trưng nhanh chóng được hình thành. Cả hai cùng mang khuôn mặt đờ đẫn sát khí, vút hết lý trí mà lao vào nhau.

"Người quả thật điên rồi!" Naruto giận dữ hét. "Lời cái chết của Uri – chan ra chỉ để giễu cợt ta. Người có còn tính người không? Cậu ấy không phải đồng đội của người sao?"

"Cái gì?" Âm thanh của Chidori nhanh chóng át đi tiếng lăm bầm kinh ngạc của Sasuke. Cậu muốn khựng lại hỏi một chút Naruto nói vậy là có ý gì, nhưng đòn đã ra, không cách nào thu lại được nữa.

Đúng lúc này, Sakura đứng một bên đột nhiên xông vào chắn giữa hai người, nhắm mắt thét chói tai. "Các cậu mau dừng lại đi mà!"

Ầm Ầm.

Hai tiếng động long trời lở đất vang lên. Thùng nước sau lưng hai người bị thùng do trực tiếp đón nhận nhả thuật mạnh nhất của cả hai. Đối với người vừa tới làm ra tình huống bất ngờ này, cả Naruto và Sasuke đều có chút ngoài ý muốn, nhưng nhiều hơn là nhẹ nhõm. Thế nhưng, vừa nghĩ tới nguyên nhân chính khiến bọn họ suýt gây ra chuyện, sắc mặt cả hai liền không khỏi ảm đạm.

Kakashi âm trầm nhìn ba đứa học trò, giọng nói lạnh lẽo vang lên. "Mấy đứa làm gì trên sân thượng bệnh viện thế hả? Cãi nhau mà thế này là hơi quá rồi"

đấy. Cả hai đứa."

Nói rồi, anh tiến về phía Sasuke. Nhìn nụ cười hà hê của cậu khi chứng kiến thùng nước bị chọc thủng, Kakashi nghiêm giọng. "Sasuke, em đang lún sâu vào mặc cảm quá đấy. Đòn Chidori ban nãy quá thô bạo để nhắm vào đồng đội cùng làng mình. Em định giết Naruto luôn sao?"

Sasuke nghe lời chất vấn, chỉ phát ra một tiếng hừ lạnh, không nói không rằng nhảy khỏi lan can. Cậu bắt giác ngược mặt nhìn lên, hai mắt mở to. Chuyện, chuyện gì đã xảy ra với thùng nước bên phía Naruto vậy?

Nghĩ tới thực lực của người cậu luôn xem thường lại đột ngột tăng nhanh tới mức này, Sasuke nghiêng răng, quên luôn thắc mắc của bản thân về chuyện Uri lúc nãy, xoay người rời khỏi. Kakashi thấy thế, im lặng một chút, cũng rời đi.

Cả sân thượng chỉ còn lại hai người. Sakura đưa tay lau đi khuôn mặt còn vương nước mắt, chưa kịp nói gì, Naruto đã bước tới trước mặt cô.

Đây là lần đầu tiên Sakura thấy biểu cảm lạnh lùng này của cậu. Cặp mắt xanh biển luôn tươi cười nhìn cô giờ đây lạnh như có thể kết băng. Gân xanh trên trán cậu giật giật, ần ần có dấu hiệu phát tác. Lại một khoảng im lặng. Đang lúc Sakura cho rằng cậu sẽ không nói gì, phía trước liền truyền tới một câu.

"Tớ đã nói cậu không được cản trở kia mà?"

oOo

"Đã tìm được đủ thứ nguoi cần."

Đứng trước cửa phòng, Yukino có chút chần chừ nói vọng vào. Trước mặt nó đặt một khay nguyên liệu rất lớn, phía trên là đủ thứ dược liệu, còn có mười tám đóa tuyết liên. Tuyết liên chỉ mọc ở nơi có khí hậu lạnh như đỉnh núi tuyết, mỗi lần lại ra hoa không nhiều, hiển nhiên vô cùng trân quý. Vài tháng trước, Uri tình cờ tìm được một gốc cây, dùng băng thuật nhỏ bỏ cả rễ, sau đó bảo quản cẩn thận, đem về nuôi trong lồng kính. Sống trong môi trường lạnh giá cùng chất dinh dưỡng được cung cấp không ngừng nghỉ, chẳng bao lâu, tuyết liên đã nở thêm rất nhiều đóa khác. Uri vốn định giữ chúng lại làm dược liệu, không ngờ hiện tại lại phát huy tác dụng triệt để. Giờ khắc này, mười tám bông cùng tỏa ánh sáng nhàn nhạt, hương thơm lan tỏa khắp căn phòng.

[Mang vào đây.]

Nghe được tiếng nói, Yukino nhẹ nhàng đem theo cả khay bước vào, cố gắng để mình không run rẩy, từng bước tiến tới chiếc giường ở trung tâm.

Ở đó, Haku đã đứng sẵn, đang hết sức chuyên chú tạo lập một căn nhà bằng băng. Nói là nhà, không bằng chính xác hơn là một tòa không gian kín có cấu trúc hình hộp. Xung quanh nó tỏa ra từng trận hàn khí rét lạnh, dần thu nhỏ lại bằng kích cỡ một bốn tám rộng, điểm đặc biệt duy nhất là trên nắp có một phần băng nhỏ lồi lên, được bao quanh bởi một trận pháp trấn hồn cực kỳ mạnh mẽ.

Uri vừa tắm rửa xong, trên người chỉ khoác một kiện áo mỏng, mái tóc dài đã bị nàng cắt bỏ, toàn bộ vật trang sức tháo xuống, băng mắt cũng gỡ ra, để lộ một mảng huyết nhục đáng sợ. Bước tới trước chiếc hộp băng, nàng dùng chakra khắc vài đường lên tấm vải găng sẵn, muốn một lần tự mình gửi tiếng cảm ơn với Haku và Zabuza.

Một dòng chữ dần hiện trên tấm vải. Haku nhìn thấy, cười gượng, tiến tới ôm lấy tấm vải, phức tạp nói. "Nhất định phải bình an trở ra."

Uri cười gật đầu, lại theo trực giác quay mặt về phía người vẫn đang im lặng. Khóe môi khẽ nhếch. [Lại đây, Yukino.]

[Thật sự phải làm tới mức này sao?] Yukino sau cùng vẫn là không nhận được, rung rung nước mắt hỏi.

[Ngoan, đừng khóc. Ta nhất định sẽ vượt qua.] Uri không trả lời câu hỏi này, cứng rắn khẳng định, không biết là an ủi Yukino, hay là an ủi chính mình. Trước khi bước vào chiếc hộp băng kia, nàng tiến tới áp trán vào trán Yukino, trong đầu không ngừng niệm chú ngữ, sau đó dứt khoát quay đầu, trút đi lớp y phục cuối cùng, bước hẳn vào trong. [Cố gắng sống tốt. Cẩn thận với mọi chuyện.]

Yukino mở to mắt nhìn người kia biến mất sau lớp băng dày, thật lâu không thể hoàn hồn được. Cái chạm trán kia... Uri đã truyền gần như toàn bộ chakra của mình cho nó. Vậy chẳng phải...

Nghĩ tới chuyện nàng chuẩn bị làm, tầm mắt Yukino muốn mờ đi. Băng Hóa Thuật, cái đó nhưng là Băng Hóa Thuật a!

Tình trạng của Uri, nói đơn giản chính là không thể tự mất nhìn đường, không thể tự tay cầm vật, không thể tự tiếng trò chuyện, còn có đau đớn âm ỉ lâu dài ở vết thương do chưa loại bỏ được căn nguyên. Với một con người bình thường, đây không khác gì cắt đứt toàn bộ phương tiện giao tiếp. Bởi nếu như chưa ký giao ước với linh thú hay gì đó tương tự, thì việc truyền âm qua thần giao cách cảm căn bản là không thể xảy ra. Như vậy, Uri sẽ là một phế nhân vừa mù vừa câm, đến viết chữ để diễn đạt ý nghĩ cũng không thể, vì cả tay và mắt nàng đều không dùng được cái nào nữa. Lại nói, một ninja không thể kết ấn tay thì làm sao được xem là một ninja đúng nghĩa? Bọn người kia không hề biết đến chuyện Uri là một ngoại lệ cho việc kết ấn, vậy chẳng phải trong mắt bọn chúng, nàng đã là một kẻ sống dở chết dở, hoàn toàn không làm gì được nữa hay sao?

Đó là lý do, lần đầu tiên kiểm tra thương thế của nàng, Haku từng có suy nghĩ thà rằng bọn người đó giết Uri, đối với nàng vẫn sẽ là một sự giải thoát.

Yukino biết rõ nàng sống trong một cơ thể như vậy rất khó chịu, cũng rất thống khổ, nhưng cái gọi là Băng Hóa Thuật kia còn đáng sợ hơn nhiều.

Không chỉ Yukino, ngay cả Uri mỗi khi nghĩ tới việc sẽ trải qua nó cũng khó nên được nỗi sợ hãi.

Băng Hóa Thuật – một cái tên đơn giản, nghe qua chỉ như một nhãn thuật Băng độn bình thường, thực tế lại là cấm thuật kinh khủng nhất của gia tộc Yuki.

Nói về công dụng, đây quả thực là phương pháp chữa thương tuyệt vời nhất. Không chỉ tái tạo lại toàn bộ xương cốt, người sử dụng còn có thể xóa bỏ hoàn toàn các tổn thương có trước đó, hơn nữa vì nó kích thích ý chí rất cao, trải qua chuyện này may mắn còn có thể gặp được kỳ ngộ, linh hội được gì đó. Với tình trạng của Uri hiện tại, sau khi hoàn thành quá trình chữa trị đặc biệt này, không chỉ mắt, tay và cổ họng hoàn toàn hồi phục, mà tàn dư độc vật tích lũy trong người nàng cũng sẽ biến mất. Da thịt, xương cốt trải qua tẩy kinh phạt tùy càng thêm linh hoạt cứng cáp, hoàn toàn sẽ khắc phục được nhược điểm trí mạng trên người một tộc nhân Yonehara.

Thế nhưng, nhìn vào quá trình thực hiện nó, cho dù là ai cũng phải chùn bước.

Đầu tiên là không gian thi triển. Để thực hiện quá trình này, người dùng thuật buộc phải nằm trong một "thùng chứa" bằng băng, bên dưới thùng đặt bảy trận pháp bảo hộ, vừa có tác dụng phòng trừ người ngoài những tay can thiệp, vừa để ngăn cản người bên trong không chịu nổi mà thoát ra.

Sau khi tiến vào ngâm mình trong khí lạnh đủ 72 tiếng – tức 3 ngày, linh hồn người dùng thuật sẽ bị buộc tách rời khỏi thân xác và được bảo hộ trong ma trận trấn hồn đặt ở hộp nhỏ trên nắp thùng chứa. Tới đây, công cuộc tái tạo mới chân chính bắt đầu.

Ở phút cuối cùng của ngày thứ ba, người bên ngoài có nhiệm vụ hỗ trợ hòa tan được liệu cần thiết cùng chất dinh dưỡng bổ sung máu vào thùng chứa, về phía người dùng thuật sẽ phải trải qua chuỗi ngày kinh khủng nhất trong đời – lãng trí. Da thịt cùng xương cốt tước dần ra, bị cắt thành từng mảnh nhỏ, sau đó hòa với được liệu, dần tái tạo lại cơ thể như một bào thai mới hình thành. Chỉ khác ở chỗ, "bào thai" này đã có đủ ý thức, và phải cảm nhận loại thống khổ tra tấn thời thời khắc khắc hành hạ bản thân. Trong thời gian này, ý chí sẽ bị mài mòn đến cạn kiệt, loại đau đớn vượt qua mọi giới hạn không phải thứ con người có thể chịu đựng được. Đặc biệt, một khi bắt đầu sang giai đoạn hai, băng sẽ tự động giảm nhiệt độ, đồng thời độ cứng cũng tăng, cho dù là người bên ngoài có ý tấn công thùng chứa cũng vô ích. Muốn dùng thuật, chỉ có một cách – tự bạo linh hồn, hồi phi yên diệt.

Dĩ vãng từng có nhiều người thử loại thuật này, sau cùng đều không chịu nổi mà rơi vào kết cục hồn phi phách tán, vì theo thời gian, thống khổ ở cơ thể và tinh thần đều ngày càng ác liệt, từng giây từng phút tra tấn người sử dụng. Mà đáng sợ hơn, thời gian để hoàn thành quá trình tái tạo cơ thể này...

Là tròn một năm.

Nước mắt trào ra dữ dội, Yukino chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như vậy. Đến phút cuối cùng, Uri còn nghĩ tới cả chuyện truyền chakra! Rốt cuộc là có ý gì chứ?

"Oa..."

Nó không nhịn được khóc thành tiếng. Bên dưới lớp băng, bảy trận pháp thủ hộ đã khởi động, ma trận trấn hồn cũng tiến hành phân tích cơ thể và ý thức của Uri.

Băng Hóa Thuật, bắt đầu.

Lời tác giả:

Hôm nay là sinh nhật ta, đăng chương mới 8k5 chữ tặng các nàng

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Băng Hóa Thuật

Một đêm trăng sáng.

Giữa lúc các vị trong hội đồng cấp cao Konoha đang loạn thành một đoàn vì những thông tin mà Inoichi tìm được, không ai chú ý tới, ở một góc tối, Uchiha Sasuke đang phải đối mặt với nhóm bốn tên thuộc hạ của Orochimaru trong một tâm trạng vô cùng phiền não khi phải suy nghĩ về mối hận với người anh Itachi và tình cảm đồng đội hiếm có qua những lời Kakashi vừa giáo huấn.

Sau một hồi lâu vật lộn, dẫu cho năng lực của cậu tốt đến đâu, cùng lúc đối mặt với cả đám bọn chúng cũng làm Sasuke kiệt sức. Nheo mắt nhìn bốn kẻ nghênh ngang đứng trước mặt mình, còn có cái chân đang bị Sakon nắm lấy lộn ngược cả người lên, Sasuke cảm thấy đầu vầng mắt hoa, máu như dồn xuống não. Tại sao? Rõ ràng tên kia đã đánh hết đòn liên đạn, vậy mà vẫn không hề có một vết thương nào?

“Có ở lại cái làng rác rưởi này thì ngươi cũng giống như bọn người kia, chả mạnh lên được đâu. Chơi cái trò ninja con nít ấy chỉ tổ làm ngươi mục rữa.”

Nghe lời này, trong đầu Sasuke thoáng hiện lên hình ảnh đội 7 cùng nhau luyện tập. Mặc dù từ lúc diễn ra vòng thi thứ ba chủ yếu là thầy Kakashi huấn luyện riêng cho cậu, nhưng trước đó cũng rất nhiều lần đội họ tập cùng nhau. Sakura luôn ở bên cổ vũ mỗi lần cậu đối chiến với Naruto, hoặc Uri. Bản thân Sasuke biết, Uri rất mạnh, thực lực của cậu ấy luôn khiến cậu ngạc nhiên. Nhưng Uri là con gái, thể thuật lại tệ đến thảm hại, lực chân tay của cậu ấy đôi khi còn yếu hơn Sakura. Nếu không phải như vậy, thầy Kakashi cũng đã dạy Chidori cho cậu ấy.

Còn chưa kịp suy nghĩ hết mọi chuyện, một trong bốn tên phía trước đột nhiên lên tiếng, cắt đứt tia sáng vừa lóe lên trong đầu Sasuke, lại khơi dậy khao khát sức mạnh cùng thù hận mãnh liệt trong lòng cậu, chặt đứt toàn bộ ảo tưởng về đội 7.

“Hãy đi với bọn ta. Nếu làm thế, Orochimaru – sama sẽ ban sức mạnh cho ngươi. Nhớ lại mục đích của ngươi xem, là trả thù Uchiha Itachi.” Sakon nhẹ giọng dụ dỗ. “Ngôi làng này chỉ trói buộc ngươi mà thôi. Phải biết vứt bỏ những mối liên hệ không cần thiết. Làm được thế, ngươi có thể đạt được sức mạnh khủng khiếp hơn nhiều. Huống hồ...”

oOo

“Ta không nghĩ lại có chuyện như vậy.” Tsunade nhăn mày nhìn Inoichi, cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Không nói tới những người như bà, đến kẻ trực tiếp nhìn thấy những hình ảnh đó qua bí thuật đọc tâm là Inoichi cũng không khỏi lạnh xương sống. Một đứa trẻ, tâm phải cứng rắn tới mức nào mới làm ra được chuyện tàn nhẫn như vậy? Tên ninja kia bị dọa sợ cũng không phải hẳn nhu nhược, mà là tình cảnh đó quả thật bọn họ còn chưa bao giờ tưởng tượng đến.

Cô bé đó thân thể mảnh mai, hai cánh tay gầy yếu từ lúc vào ngục lại vẫn không khá hơn, buông thõng ở hai bên, trong miệng cắn chặt chuỗi kiếm vừa cướp được, dùng một loại tốc độ quỷ dị cầm thanh kiếm xuyên thủng tìm những kẻ cản bước. Máu từ mắt, miệng trào ra, thấm ướt cả một vùng, mà những kẻ có ý định chạy đi báo tin đều bị một sợi dây mảnh như tơ chọc đúng từ huyết, chết tại chỗ.

Về mặt hoảng sợ tột cùng của họ như in vào mắt Inoichi. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, không ai nghĩ cô bé đó lại có thể thoát ra ngoài dễ dàng như vậy.

Như ma quỷ lướt qua, cô bé đi đến đâu máu chảy đến đấy, quần ngục dưới áp lực của lôi điện ngay cả não cũng bị chấn nát, rơi đầy trên mặt đất, những mảnh thịt vụn văng khắp nơi, hai chân cô bé dể trần, dẫm lên máu, bộ váy trắng trên người đã sớm nhuộm đậm một màu đỏ, da thịt bị máu tươi bao trùm, nhưng vẫn không ngăn được bước chân từng chút một tiến tới như ác quỷ đòi mạng.

Máu chảy thành sông, thân thể thành đồng, toàn bộ đều bị một đám mây phát ra tia sét trên đỉnh đầu cô bé thiêu rụi. Cứ như vậy, cả từ từ lẫn lén lén, toàn bộ tạng thân dưới loạt sát chiêu dứt khoát quyết tuyệt đó. Mà tên ninja may mắn dùng phân thân thuật kia cũng bị một tiễn xuyên tim, biến mất. Sở dĩ hắn ám ảnh như vậy là vì thời điểm thu được ký ức từ phân thân, hắn thấy rõ cô bé nở một nụ cười thị huyết hướng thẳng về mình, đại biểu – hắn đã bị phát hiện.

“Kẻ dẫn đầu đám người đó, chắc chắn là một tộc nhân Aburame.” Inoichi sau một hồi nhớ lại cũng thấy nổi da gà, lắc lắc đầu phân tích kỹ đám bọn họ nhìn thấy, lên tiếng khẳng định. “Loại bỏ đó, tôi chỉ từng gặp trên một người, là Aburame Shikuro.”

“Aburame Shikuro?” Tsunade lẩm bẩm nhắc lại. Cái tên này, đối với bà cũng không xa lạ gì. Aburame Shikuro là kẻ duy nhất mang kháng thể có khả năng giữ loại côn trùng nano cực độc ngay trên người, nhưng hắn đã chết từ rất lâu. Vậy lần này... là kẻ nào ra tay?

oOo

Uri nằm trong hầm băng đến ngày thứ hai, mặc cho dòng khí lạnh lẽo điên cuồng chui vào thân thể, trực tiếp bao trùm toàn bộ khí mạch. Nàng chỉ cảm thấy giờ phút này giống như đang rơi vào một thế giới hàn băng, tứ chi đã dần chết lặng, thân mình cứng ngắt, toàn thân run rẩy không ngừng, đôi môi trắng bệch, ngay cả máu cũng như không còn lưu thông nữa.

Lạnh! Một cảm giác buốt lạnh đến tận xương tủy!

Cảm nhận được những dòng máu đỏ chảy trên mắt đã dần khô cứng, Uri cố gắng lắc lắc đầu xua đi cảm giác băng hàn đang lan đến từng chân tơ kẽ tóc và thấm vào cả linh hồn kia. Không lâu nữa, nàng sẽ còn trải qua chuỗi ngày thống khổ hơn nhiều. Vừa nghĩ tới quãng thời gian tiếp theo, dầu cho tâm địa cứng rắn đến đâu, Uri cũng không khỏi sợ hãi. Nhưng bây giờ, thật sự không thể lui được. Chỉ một năm, một năm thôi, nàng sẽ chịu đựng, và chân chính sử dụng một cơ thể thuộc về mình.

Qua thời gian, hàn khí xung quanh phát ra ngày càng thịnh, bên trong thùng chứa xuất hiện thêm từng luồng lốc xoáy mạnh mẽ, tản ra từng trận ác hàn như muốn đông băng người khác. Uri rất muốn ngất đi, nhưng không thể, chỉ phải trơ người đón nhận từng luồng gió lạnh xộc thẳng vào mặt, vào người. Nàng thật sự cho rằng bản thân sẽ chết rét ngay tại đây.

Thần trí dần trở nên mơ hồ, lại thủy chung không ngăn cản được cơn gió thổi tới từ bốn phương tám hướng, Uri dứt khoát mặc kệ, như một khối thi thể băng băng nằm ngay ngắn, trên người dần bao phủ một lớp tuyết nhạt, trong thâm tâm điên cuồng lặp lại một câu nói ‘không bỏ cuộc’.

Thời gian chậm chạp trôi, rốt cuộc kỳ hạn ba ngày cũng hết. Bên ngoài căn phòng nơi Uri đang ở, Haku và Yukino chăm chú nghiền nát dược liệu cùng mười tám đóa tuyết liên có được, Zabuzza bên cạnh sử dụng Thủy thuật mở một màn sương hạ thấp nhiệt độ xung quanh, tiện tay nguy trang cho căn nhà biến mất. Quá trình hòa tan dược liệu này rất quan trọng, lại mất thời gian, bọn họ tuyệt đối không muốn xảy ra sai sót gì.

“Bắt đầu thôi.”

Sau khi chiếc đồng hồ điểm đúng phút cuối, cả ba người thần kinh căng thẳng. Ngón tay Haku nhẹ gấp, một chuỗi động tác phức tạp xuất hiện, phía dưới sàn nhà hiện lên một đồ án trắng tuyết, khay đựng liệu chất thành đồng đã được nghiền thật nhỏ đặt bên cạnh, dần nhích về phía nắp thùng, nghiêng một góc, toàn bộ được thảo và tuyết liên trượt dần xuống, không tiếng động dung hòa vào trong, hương hoa sen thơm ngát lan tỏa khắp căn phòng.

Yukino và Zabuzza cùng nhau truyền chakra vào trận pháp, được liệu từng chút một đổ vào thùng, lại chậm rãi dung hòa vào trong. Qua thời gian, cả khay lớn voi đi, voi đi, cho đến thời điểm xong hoàn toàn đã là tròn mười hai tiếng.

“Tạm ổn rồi.” Haku vuốt mồ hôi, nói. “Phần còn lại, toàn bộ đều dựa vào ý chí của cô ấy.”

Yukino gật đầu không đáp, cùng hai người thu dọn lại căn phòng, cẩn thận sắp xếp mọi thứ mới miễn cưỡng rời khỏi. Nó cảm thấy chakra trong cơ thể đang cuộn cuộn không ngừng, mặc dù đã truyền vào duy trì trận pháp kia, lại vẫn sôi trào mãnh liệt, tưởng chừng một cú phát tay cũng có thể gây ra bạo động. Hiện tại, tốt nhất là tranh thủ tu luyện và đột phá trong thời gian sớm nhất. Mấy tên trong Akatsuki có thể quay lại bất cứ lúc nào. Lần trước, nếu không phải Uri từng nhắc qua về ngoại hình và năng lực của mấy kẻ đó, nó cũng không nhận ra Itachi và Kisame dễ như vậy.

Trên đồi Kanto ngoài chỗ này còn một vài nơi vắng vẻ, rất thích hợp để tu luyện lại không sợ vì thăng cấp mà ảnh hưởng xung quanh. Sau hai ngày nghỉ ngơi không chế tốt chakra, Yukino tạm biệt Haku và Zabuzza, sắp xếp một phần thân ở lại, áp chế cỗ năng lượng đang muốn bùng nổ trong người, dùng bản thể đi tới địa điểm đã chọn mà tiến hành bế quan thăng cấp.

oOo

Cạch.

Giữa không gian tĩnh lặng, Uchiha Sasuke trầm mặc nhìn vào bức ảnh năm thầy trò đội 7, trong mắt lóe lên một tia mỉa mai, đưa tay úp sập nó xuống mặt bàn, đeo ba lô rồi đi trong yên lặng.

Nhớ tới những thông tin mình nghe được trước khi tách khỏi nhóm Âm Tứ Nhân, Sasuke ngoài cảm giác bàng hoàng tức giận, cũng chỉ còn lại nỗi căm hận cùng mỉa mai tột cùng dành cho ngôi làng, cho mối quan hệ bạn bè và thậm chí là cả một gia đình mình đã từng có.

Rốt cuộc trong lúc cậu hôn mê nằm ở bệnh viện, bao nhiêu chuyện đã xảy ra? Đệ Tam chết, Đệ Ngũ về làng, Uri bị nhốt trong nhà giam với một tội danh ám sát động trời, và giờ thậm chí nghiêm trọng tới mức đánh mất mạng sống? Vậy mà lúc cậu tỉnh lại thì gần như cả đội 7 đều đang có mặt trong bệnh viện. Cứ cho là Kakashi cũng bị thương và Naruto thì mới tìm được người chữa trị trở lại. Vậy Sakura thì sao? Cậu ta chỉ trực suốt ở phòng bệnh và đem hoa tới mỗi ngày. Chẳng lẽ cậu ta cho rằng việc cậu bị thương vẫn quan trọng hơn sống chết của Uri?

Đối với Uri – cô bạn chung đội làm gì cũng giỏi này, Sasuke có một cảm nhận rất khác. Nếu như cậu với Kakashi là quan hệ thầy trò, Sakura là quan hệ đồng đội, Naruto là quan hệ đối thủ, thì với Uri, cậu chưa thể xác định được mối liên kết giữa hai người và cảm xúc của mình dành cho cậu ấy. Uri gần như hoàn hảo trong mọi chuyện, ngay cả khi đầu thế thuật thua mọi người, cậu ấy cũng không có vẻ mất bình tĩnh hay lúng túng, ngược lại, thái độ thân nhiên và khả năng quan sát tinh tế khi chỉ ra sai sót trong tấn công của cả đội khiến hình tượng cậu ấy càng trở nên hoàn hảo trong mắt mọi người. Đặc biệt, Uri là một trong số ít cô gái không có hứng thú với ngoại hình của cậu, điều đó khiến hai người ở chung tự nhiên rất nhiều so với những người khác, cũng khiến cậu thấy dễ thở hơn. Có thể nói, quan hệ giữa cậu với Uri nằm giữa khoảng đồng đội và đối thủ. Thân thiết hơn đồng đội thông thường, và không ganh đua gay gắt như đối thủ. Đặc biệt, cả hai lại cùng là hậu nhân cuối cùng của gia tộc mình. Cậu còn nghe nói, nguyên nhân khiến Yonehara diệt tộc cũng là do bị người đuổi cùng giết tận. Về phía tại sao Uri còn sống, đó không phải chuyện cậu quan tâm. Dù sao, trên đời này, không có gì là không thể.

Trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh, Sasuke vẫn vững vàng bước tới trước. Hiện tại cậu đã không thể trở về nữa rồi. Vốn lúc nghe tin cũng muốn tới viếng mộ Uri từ biệt lần cuối, nhưng thật cay đắng làm sao, cậu ấy còn chưa được xây mộ từ tể. Chẳng lẽ đúng như mấy tên kia nói, ngôi làng này đã mất hết nhân tính và sẵn sàng loại bỏ những quân cờ không còn giá trị rồi?

Giấu đi một tia ưu thương nhàn nhạt, Sasuke lạnh lùng nhìn người vừa xuất hiện trước mặt mình.

“Khuya thế này, sao còn lang thang ở đây?”

Sakura liếc mắt nhìn chiếc ba lô trên vai cậu, buồn bã đáp. “Muốn ra khỏi làng, phải đi qua con đường này. Lúc nào tớ cũng đợi ở đây.”

“Về ngủ đi.” Không nhìn thẳng cô, Sasuke bỏ lại một câu lạnh nhạt, bước vượt lên trước.

“Tại sao không nói gì với tớ?” Nước mắt Sakura không khống chế được, rơi lã chã, gọi với theo. “Sao lúc nào cậu cũng im lặng như vậy, chẳng chịu nói một lời nào?”

“Tớ đã nói cậu lo lắng vô ích rồi còn gì, đừng xía vào chuyện của tớ.” Sasuke dừng lại, cũng không quay đầu, giọng nói bình tĩnh thản nhiên.

Sakura cười khổ. “Tớ lúc nào cũng chỉ toàn bị Sasuke – kun ghét bỏ nhỉ? Cậu còn nhớ chứ? Lúc thành genin, ngày đầu khi chúng ta được lập đội 7. Ngay tại chỗ này, lúc đó chỉ có hai chúng ta, Sasuke đã nổi nóng với tớ (ep 3 dattebayo).”

Một khoảng im lặng.

“Chả nhớ gì cả.”

“Ha, cũng đúng thôi.” Sakura cười gương. “Chuyện cũng lâu rồi còn gì. Nhưng ngày hôm đó cũng chính là ngày bắt đầu của Sasuke – kun, tớ, Naruto, thầy Kakashi... và cả Uri – chan. Năm người chúng ta đã làm rất nhiều nhiệm vụ, đúng là rất vất vả và khó khăn, nhưng hơn tất cả, tớ thật sự cảm thấy rất hạnh phúc.”

Không nhắc tới thì thôi, vừa nghe cái tên ‘Uri – chan’, sắc mặt Sasuke lập tức lạnh xuống. Cậu quay đầu, trừng mắt nhìn thẳng Sakura. “Năm người? Cậu còn nhớ đội chúng ta có năm người cơ đấy? Vậy tôi hỏi, trong lúc cậu ở bệnh viện chăm sóc tôi, ở sân thượng can thiệp trận đấu của tôi, ở công làng ngăn cản tôi, thì Uri ở đâu?”

Không dự đoán được Sasuke đột nhiên nói những lời này, hai mắt Sakura mở to, cắn cắn môi, lại không tìm được lời nào đáp trả. Ở đâu? Còn nơi nào khác ngoài nhà giam nữa? Mà chỗ đó cô nghe nói trong một đêm đã bị đốt trụi. Từ sau khi Uri bị bắt, vì áy náy và xấu hổ, cô chưa hề ghé qua một lần. Cô sợ bị cậu ấy trách cứ, sợ phải đối mặt với cặp mắt pha lê sâu như mê cung kia, cũng sợ cậu ấy nói ra sự thật ngày hôm đó. Sakura hồi hận, rất hồi hận. Ngày đó đúng là bị quỷ ám rồi mới làm ra chuyện như vậy. Thấy Kakashi chỉ tóm lược một chút tình trạng, cũng không yêu cầu cô đi thăm, nhưng qua vài chi tiết nhỏ, cô cũng biết được hai tay của Uri sẽ không thể cử động một lần nữa.

“T-tớ xin lỗi.” Sakura lắp bắp, nghĩ tới viễn cảnh Sasuke rời làng, đội 7 của họ sẽ chỉ còn lại ba người, cô không không chế được cao giọng. “Tớ biết chuyện gia tộc của Sasuke – kun, nhưng trả thù không làm cho ta hạnh phúc được, Sasuke – kun sẽ đau buồn, và tớ cũng sẽ đau. . .”

“Đúng là tôi khác với các cậu, chúng ta ở trên hai con đường hoàn toàn khác nhau.” Sasuke đã bình tĩnh lại, không tiếp tục truy vấn chuyện Uri, mà quay lưng nói. “Nhóm năm người chúng ta, tôi cũng từng có ý định lấy nó làm con đường mới cho mình. Nhưng dù có cố làm thế, kết cục trong tim cũng chỉ có trả thù. Tôi sống chỉ để trả thù. Tôi không thể nào giống cậu hay Naruto được.”

“Vậy Sasuke – kun muốn cô đơn trở lại sao? Lúc đó, chính cậu đã dạy cho tớ cô đơn đau khổ thế nào! Tớ hiểu được tâm trạng hiện tại của cậu. Tớ có gia đình, có bạn bè. Nhưng nếu không có Sasuke – kun, đối với tớ, chẳng khác nào cô đơn cả.”

Nhìn Sakura nước mắt đầy mặt, bất giác, Sasuke lại nhớ tới Uri. “Cô đơn? Không! Cậu sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác mất đi tất cả những gì mình từng có, ngày ngày đối mặt với căn nhà lạnh lẽo không bóng người, sống vật vờ như một cái xác và chỉ bám lấy một mục tiêu là trả thù kẻ đã gây ra. Chỗ này, lại là nơi bắt đầu con đường mới của mỗi chúng ta. Đừng cố ngăn cản nữa.”

“Nhưng tớ rất thích Sasuke kun!” Sakura chợt khóc hét lên. “Nếu ở bên tớ, Sasuke – kun nhất định sẽ không hối hận. Mỗi ngày tớ sẽ làm cho cậu thật vui vẻ, cậu chắc chắn sẽ hạnh phúc! Vì Sasuke – kun, tớ có thể làm bất cứ điều gì. Vì thế, xin cậu hãy ở lại đây! Nếu muốn trả thù, tớ sẽ giúp cậu trả thù. Tớ sẽ cho cậu thấy tớ cũng giúp ích được cho cậu. Vì thế, xin cậu hãy ở lại đây. Còn nếu ở lại không được, cậu có thể dắt tớ theo kia mà!”

“Cậu đúng là... đáng ghét thật.”

Không hề dự đoán, không hề báo trước, khuôn mặt tuyệt mỹ của Sasuke dưới ánh trăng quay lại nhìn Sakura, cười nhạt nói một câu hết như ngày đầu họ chung đội. Trước khi Sakura kịp hét lên gọi người, Sasuke đã tiến tới sau lưng cô, điểm nhẹ một đòn vào gáy.

“Tạm biệt.”

oOo

Tsunade day day trán, cảm thấy đầu có chút đau nhức. Tại sao gần đây chuyện xấu cứ liên tục đổ tới thế này? Áp chế nỗi phiền muộn dưới đáy lòng, cặp mắt nâu của bà nhướn lên, thần sắc nghiêm túc nói với Shikamaru vừa tới đang ngồi ở trước mặt.

“Tôi hôm qua Uchiha Sasuke đã trốn khỏi làng, và chắc chắn đang đi tới làng Âm Thanh.”

“Hả? Trốn? Tại sao?”

“Bị tên Orochimaru lôi kéo.”

“Khoan, chờ một chút. Sao một tên nguy hiểm như vậy lại tìm đến Sasuke chứ?”

“Lý do gì cũng được nhưng thời gian không còn nhiều. Tóm lại, Shikamaru đúng không? Đây sẽ là nhiệm vụ đầu tiên cho cậu.”

“Chỉ cần dắt Sasuke về thôi sao?” Nếu không có kẻ địch thì cũng không phiền phức gì lắm. Shikamaru lén lút nghĩ thầm.

“Đúng vậy, nhưng nhiệm vụ lần này không chỉ khẩn cấp, mà còn rất nguy hiểm.” Tsunade nhìn thẳng vào mắt Shikamaru, thần sắc vô cùng nghiêm trọng. “Chuyện như vậy không phải lần đầu, trước đây cũng có xảy ra rồi. Khả năng bội tay chân của Orochimaru đang hộ tống cho Sasuke là rất cao.”

Shikamaru nhủ mảy, có chút suy nghĩ. “Nếu vậy thì nhiệm vụ lần này, hãy tổ chức một nhóm bốn người gồm jonin và chunin?”

“Điều này là không thể.” Tsunade lập tức phản bác.

“Tại sao?”

“Cậu biết rõ kia mà. Asuma, Kakashi và cả cha cậu,... hiện giờ, hầu hết các jonin đều ra khỏi làng làm nhiệm vụ, chỉ còn một số người quan trọng mới ở lại làng. Trong vòng 30 phút, hãy tập hợp những genin mà cậu cho là ưu tú nhất rồi lên đường đi.” Dừng một chút, Tsunade khẽ mỉm cười ân ý. “Có một đứa, ta nghĩ cậu nên dẫn theo.”

oOo

Naruto nhận được tin từ Shikamaru, lập tức tỉnh ngủ, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Hết chuyện Uri – chan, giờ lại tới Sasuke. Ông trời đang đùa giỡn đội 7 sao?

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, Naruto chỉ đành áp chế bất an trong lòng, vào phòng sắp xếp qua loa, chạy theo Shikamaru đi gọi mấy người nữa. Thời điểm thành công tập hợp xong, cả bọn đứng trước cổng làng, bao gồm sáu người : Uzumaki Naruto, Nara Shikamaru, Akimichi Choji, Rock Lee, Hyuga Neji, Inuzuka Kiba cùng chú chó nhỏ Akamaru.

“Vết thương của cậu ổn rồi chứ?” Nhìn thấy Lee vẻ mặt thoải mái đứng bên cạnh mình, Kiba nhướn mày lên tiếng.

“Rất tốt. Cả người tớ đang tràn đầy năng lượng, có thể sẵn sàng bất cứ lúc nào.” Lee duỗi duỗi tay, tự tin nói. Nhớ tới người góp công lớn nhất cho tình trạng hiện tại của mình, sắc mặt cậu không khỏi âm ỉ đau xót.

Shikamaru nhìn đội hình sáu người này, cau mày một chút, nhanh chóng sắp xếp vị trí căn cứ vào năng lực cùng sở trường từng cá nhân.

“Chúng ta sẽ di chuyển theo chiến thuật một hàng.” Cậu nói. “Kiba sẽ là người thứ nhất, chịu trách nhiệm dẫn đường và trinh sát, dựa vào khứu giác phát hiện được bất kỳ kẻ địch cùng mùi của Sasuke để đuổi theo.” Shikamaru chậm rãi giải thích. “Vị trí thứ hai là tớ – đội trưởng, vừa có thể ứng phó với tình hình diễn ra ngay phía trước, đồng thời truyền được mệnh lệnh trực tiếp ra sau bằng ám hiệu tay. Vị trí thứ ba và thứ tư lần lượt là Lee cùng Choji. Một người có ưu thế tốc độ tung ra đòn phản công trong chớp mắt, một người có sức tấn công mạnh nhất đội, có thể tung đòn quyết định ngay sau khi ba người trước tấn công bất ngờ. Vị trí tiếp theo là Naruto. Một kẻ tung ra sức mạnh kinh hồn trong chớp mắt như cậu có thể hỗ trợ cho cả trước và sau, mấu chốt của hỗ trợ cũng chính là Thuật Ảnh Phân Thân đấy. Cuối cùng là cậu, Neji. Nhờ cậu chú ý quan sát hết phía sau, cũng là khâu khó nhất. Cậu có thể dùng byakugan để kiểm tra sao cho đội ta không có góc chết.”

Sau khi Shikamaru dứt lời, không gian rơi vào im lặng. Lee lấy lại tinh thần đầu tiên, không chút keo kiệt bày tỏ sự ngưỡng mộ đối với năng lực lãnh đạo cùng bố trí đội hình của Shikamaru.

Đang lúc cả bọn chuẩn bị xuất phát, một bóng người đột nhiên đi tới trước mặt.

“Sakura – chan?” Lee ngạc nhiên nhìn cô gái vẻ mặt âm ỉ đau đớn đứng đối diện, lên tiếng.

“Tớ có nghe Hokage – sama nói rồi. Nhưng xin lỗi, không thể để cậu theo được.” Shikamaru dứt khoát phủ đầu. “Cả cậu cũng không thuyết phục được Sasuke kia mà. Giờ chỉ còn cách dùng vũ lực ép cậu ta mà thôi.”

Naruto nghe được lời này, thoáng hiểu ra một chút. “Nói vậy là... Sakura – chan! Sasuke và cậu?”

“Hu hu...” Trước mặt sáu người, Sakura chột bật khóc. Tiếng nức nở của cô quanh quẩn khiến bầu không khí mang một nét u buồn khó tả. Đang lúc mọi người không hiểu ra sao, Sakura khẽ mở miệng, giọng nói cầu khẩn. “Naruto, nguyện vọng lớn nhất đời tớ... là... xin cậu... hãy dắt... Sasuke – kun về đây giúp tớ. Tớ không làm được. Tớ không thể ngăn Sasuke – kun được. Nhưng, người làm được điều đó, người cứu được Sasuke – kun, chỉ có cậu. Chỉ có Naruto thôi...”

Một tiếng cười khẽ đánh gãy lời nói dở dang của Sakura. Qua tầng nước mắt mịt mờ, cô chỉ nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Naruto đang cười. Khác với những nụ cười ngây ngô có phần ngu ngốc của lúc trước, nụ cười này đơn giản là một cái nhếch môi, trông có chút gì đó kiêu khích, lại giễu cợt. Sakura chỉ biết một điều, nhìn thấy nó, trong lòng cô như bị thứ gì túm chặt, đau đến không thở nổi.

“Chúng tôi đang làm điều đó.” Naruto bước lại gần Sakura, giọng nói trầm ấm ngày thường mang một cảm giác lạnh lùng xa cách khó tin. “Đem Sasuke về, là nhiệm vụ nhất định phải hoàn thành. Nó được thực hiện vì làng, vì tôi, vì đội 7. Cho dù cậu không nói gì chẳng nữa, chúng tôi vẫn sẽ làm nó. Hiểu không, Sakura?” Cặp mắt xanh biển của cậu xoay sâu vào người phía trước. “Còn nữa, có một điều tôi cần nói với cậu, nếu tôi nhớ không lầm, từ chuyện lần trước, ‘lời cầu xin cuối cùng’ của cậu cũng đã dùng xong. Sau những chuyện xảy ra, người không có tư cách nói đến hai chữ ‘giúp đỡ’ với tôi nhất. Chính là cậu.”

“A...” Người đang đứng trước mặt mình thật sự là Naruto sao? Có kìm nén để không khóc òa lên trước mặt mọi người, Sakura cười trong nước mắt, gật mạnh đầu nói với Naruto. “Vì ai cũng được, vì ai cũng được! Chỉ cần cậu có thể đem Sasuke về đây, tớ vẫn sẽ biết ơn cậu.”

“Không cần.” Mím môi lùi lại, khuôn mặt Naruto khôi phục như thường, không nhìn tới Sakura, một đường rời khỏi cổng làng. Sau lưng cậu, năm người kia như có điều suy nghĩ, sau cũng lần lượt bỏ đi, để lại cô gái nhỏ với mái tóc hồng dài mượt, xinh đẹp mà bị thương đứng nhìn theo.

oOo

“Bọn chúng xuất phát rồi.” Tsunade ngẩng đầu nhìn Shizune, trong mắt ánh lên một tia mệt mỏi. “Có tin gì từ đội thám vấn không?”

“Không ạ, bọn họ trước mắt còn đang điều tra.” Shizune trả lời, đoạn đặt một tách trà lên bàn. “Nhưng chúng ta lại may mắn có được một nhân chứng trọng yếu, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ có kết quả. Quan trọng nhất bây giờ là ngài phải giữ sức khỏe thật tốt, không thể tới lúc mấu chốt đột nhiên lâm bệnh được.”

“Cái đó ta hiểu.” Tsunade cầm tách lên hớp một ngụm, sắc mặt trầm ngâm. Bà cảm thấy mọi chuyện càng ngày càng có chút khó kiểm soát. Loại cơn

trùng nano hiếm có kia đã được chính tộc trưởng Aburame Shibi xác nhận rằng trong tộc chỉ còn một người có khả năng điều khiển nó, là Aburame Torune – con trai Shikuro, hiện đang làm một thành viên trực thuộc Root dưới quyền Shimura Danzo. Không ngoài dự đoán, chuyện xảy ra ở làng Lá lần này lão già đó không thoát khỏi liên quan. Chỉ là hiện tại bọn họ còn chưa có bằng chứng. Hơn nữa, đây lại là một cuộc nội chiến đoạt quyền, nếu công khai ra ngoài thì danh dự bên nào cũng bị ảnh hưởng, tuyệt đối không thể hành động lỗ mãng.

Nhớ tới máu chốt trong vụ án lần này, Tsunade không khỏi lại trầm ngâm. Qua một thời gian suy nghĩ, khoe môi bà khẽ câu lên, không tiếng động thờ dài.

“Tộc nhân Yonehara, vẫn luôn khó lường như vậy.”

oOo

“Cậu nói thật sao?”

Naruto tiến đến lay vai Rock Lee, không ngừng hỏi lại. Cũng khó trách được tâm trạng kích động này của cậu, vì không riêng gì Naruto, cả bốn người kia nghe được tin từ Rock Lee cũng đều ngẩn người, trên mặt không giấu được vui vẻ.

“Tớ nói thật!” Cặp mắt to tròn của Lee lấp lánh một thứ ánh sáng tinh khiết, một lần nữa khẳng định với Naruto. “Chuyện này vốn là bí mật, Hokage – sama đã hạ lệnh phong tỏa tin tức trước khi có kết quả chính thức từ đội điều tra. Nhưng lần đó tớ cùng Guy – sensei tình cờ bắt gặp một ninja làm nhiệm vụ canh gác may mắn thoát nạn, hẳn khẳng định Uri còn sống.” Hơn nữa còn là thủ phạm gây ra thảm án. Mấy lời sau Lee không nói ra, nhìn sang Naruto hỏi thật điều mình khúc mắc này giờ. “Tớ đã thấy lạ từ lúc cậu nói mấy lời kia với Sakura – chan. Mặc dù không rõ vì sao thái độ cậu kỳ lạ như vậy, nhưng các cậu là bạn bè chung đội không phải sao? Hi vọng hai người nếu có hiểu lầm sớm cùng nhau hòa giải.”

“Đúng vậy.” Naruto chớp mắt trả lời. Uri – chan còn sống! Uri – chan còn sống! Chỉ dựa vào điểm này thì chuyện gì cậu cũng không cần so đo.

Neji, Shikamaru cùng Choji nghe được tin cũng vô cùng vui vẻ. Bọn họ quen biết Uri, lúc nhận được tin cô chết trong đám cháy cũng bàng hoàng thật lâu, nhưng không biết tìm ai để xác nhận. Hiện tại được chính miệng Lee cam đoan điều ngược lại, ba người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Mà khoan, Naruto.” Shikamaru sau một thoáng vui mừng, chợt nhận ra điều gì đó. “Nói như cậu, Uri xảy ra chuyện có liên quan tới Sakura sao?”

Nghe Shikamaru hỏi, ánh mắt mọi người nhất tề tập trung lại, cẩn thận suy nghĩ thái độ cùng lời nói của Naruto, đồng dạng nhận ra điều đó.

“Không.” Naruto nuốt khan. “Từ sau khi biết Uri – chan xảy ra chuyện, tính khí tớ có chút nóng nảy, xảy ra chút mâu thuẫn với cậu ấy nên lúc này không khống chế được mới nặng lời như vậy.”

Mọi người nghe được đáp án này, cũng không cố gắng truy cứu nữa, tập trung tinh thần tiếp tục di chuyển.

Naruto nén lại xúc động muốn hét lên, lần đầu tiên trải nghiệm loại cảm giác tưởng đã mất nay lại có được. Cậu thật sự rất biết ơn Lee khi đã chấp nhận nói ra bí mật này, cho dù là vì giúp Sakura chẳng nữa. Hiện tại cậu phải đưa được Sasuke về làng và đi tìm Uri, sớm để bà Tsunade chữa tay cho cậu ấy. Còn có... đi xin lỗi Sakura – chan. Đặt vào hoàn cảnh hiện tại, lời kia của cậu dường như rất quá đáng.

Bên này Naruto đang vỡ òa vì hạnh phúc, trong văn phòng Hokage, người mà cậu định xin lỗi kia nghiêm chỉnh đứng trước bàn làm việc, trịnh trọng nói.

“Hokage – sama, cháu có một thỉnh cầu. Xin ngài, nhận cháu làm đệ tử!”

oOo

Phập. Phập.

Âm thanh da thịt bị cắt rời cùng từng phiến máu đông cứng văng tung tóe như đâm vào mắt Uri.

Linh hồn nàng lúc này đã hoàn toàn tách rời thể xác, tồn tại trong một trạng thái mịt mờ như sương khói, lại cảm nhận không thiếu một ly những gì thân thể đang chịu đựng.

Cánh tay trái là nơi khai đao đầu tiên. Hàng trăm mũi tên bằng băng cùng gió sắc như dao quét trên da thịt, từng chút một cắt bỏ đi phần cơ thể trọng yếu này. Máu vốn bị đông cứng, hiện tại tan dần ra, nhuộm đỏ một vùng, mà những lưỡi dao đó không có chút dấu hiệu dừng lại, tiếp tục di chuyển lên xuống như đang cắt lát thịt mỏng, thậm chí đến cái móng tay của nàng cũng không biết đã bị nghiền tới mấy trăm phần. Máu đỏ từng chút trào ra, Uri vốn trải qua rất nhiều nỗi đau thể xác, lúc này cũng có chút không chịu nổi. Thân mình nàng liên tục run lên, nhìn da thịt bị chém nát, còn có đau đớn thống khổ đang chân thực trải nghiệm, nước mắt trong suốt không ngừng chảy xuống.

Liên tiếp như vậy, qua hai mươi tư giờ, cánh tay trái rốt cục được nghiền nhuyễn.

Chứng kiến thảm cảnh huyết nhục mờ hồ phía dưới, cặp mắt tím của Uri hần lên tơ máu, dấu hiệu của trận pháp âm dương mờ hồ hiện ra, lại thủy chung không thể ngăn cản được từng trận thống khổ đánh vào tận linh hồn. Được liệu hòa cùng máu làm cảm giác đau xót tăng lên gấp vạn. Khoe mắt nàng mờ hồ chảy xuống hai hàng lệ, chân chính trải nghiệm loại cảm giác sống không được chết không xong.

Lại qua một ngày nữa, hai cánh tay đã hoàn toàn bị nghiền nát. Cứ vậy, từng ngày trôi qua, cơ thể Uri dần mất đi một phần. Cho đến khi toàn bộ tứ chi được xử lý hết là tròn một tuần, nàng đã đau đến chết lặng, cặp mắt mờ to nhìn đồng được thảo đang hòa cùng máu tái tạo lại cơ thể, thật lâu không phản

ứng. Trong con mắt tím pha lê phản chiếu ánh ngược của cổ thi thể không trọn vẹn lạnh băng nằm dưới sàn.

Vị trí tiếp theo là đầu.

Hệ thống mạng neuron, tế bào thần kinh đậm và các mạch máu chịu cùng một số phận với tứ chi, đồng loạt bị chém tới nát bấy. Khoảnh khắc nhìn rõ mũi băng nhọn hoắt vừa cắt đứt tủy sống đang trực diện nghênh hướng mình tiến tới, Uri đột ngột nhắm chặt mắt hét lên, hai tay ôm đầu, sau đó lập tức lại dõng xuống đặt lên mặt, liều mạng che đi đôi mắt, thân mình liên tục run rẩy như có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Tình trạng này cứ duy trì như vậy, tầm mười phút sau, Uri mới bỏ tay xuống, nhưng vẫn không nhìn tới những mũi băng nhọn hoắt kia, im lặng cúi đầu. Tới khi nhận ra hành động của mình, trong mắt nàng chỉ còn nỗi kinh hoàng cùng đau đớn khó có thể chấp nhận được.

Mình, thế nhưng lại bị mũi băng đó dọa sợ?

Một kẻ dùng nửa đời tiếp xúc với dao mổ, kim tiêm, giờ lại bị một mũi băng dọa sợ?

[Hu hu...] Uri nâng hai tay che mặt, khóc không thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Ba Thành Viên Akatsuki

"Sasuke – sama, chỗ này được chứ?" Sakon lên tiếng khi họ vừa tiến tới một khu rừng tương đối rậm rạp. "Chúng ta đã ra khỏi làng Lá rồi."

"Có chuyện gì?" Sasuke lạnh nhạt hỏi.

"Thực ra trước khi đi, Orochimaru – sama có ra lệnh cho chúng tôi làm một chuyện rất quan trọng."

"Bối vậy ta mới hỏi người là chuyện gì."

Nhận thấy giọng điệu không kiên nhẫn của Sasuke, Sakon cười cười, thân nhiên đáp. "Chúng tôi muốn ngài, phải chết một lần."

Về sừng sốt thoáng hiện trên gương mặt lạnh băng cổ hữu của Sasuke. Cậu nghi hoặc hỏi lại. "Chết một lần?"

Sakon gật đầu, đoạn lời từ trong người ra một lọ thuốc, nói. "Đây là tinh tâm hoàn, xin ngài hãy uống nó."

"Đó là thứ gì?"

"Một loại thuốc có thể kích hoạt tới đa sức mạnh của ấn chú lên trạng thái 2, giống như chúng tôi." Tayuya hiếm khi bỏ đi lời ăn nói xác xược, kiên nhẫn giải thích. "Chắc hẳn ngài cũng biết, trên người mình có một trận pháp phong ấn?"

Là cái mà thầy Kakashi đã thi triển? Sasuke thoáng nghĩ, gật gù đầu.

"Orochimaru – sama đã từng một vài lần lên giải trận pháp, nhưng ngài ấy nhận ra, trận pháp đó không đơn thuần là dùng chakra chặn lại liên kết của ấn chú, mà còn hòa với toàn bộ năng lượng của ngài, thiết lập một vòng chắn vô hình quanh cổ, chặn đứng mọi đường phát tác của nguyên ấn. Cho dù chính ngài muốn dùng tới sức mạnh của ấn chú cũng không được." Sakon nhú mày tiếp lời. Không thể không nói, kẻ làm ra phong ấn này tính toán rất kỹ đến mức độ ảnh hưởng, ngay cả Orochimaru – sama cũng không có biện pháp, bắt buộc dĩ phải công khai chuyện này và nhờ Sasuke – sama phối hợp. "Hiện tại, điều kiện tiên quyết để ngài sử dụng được sức mạnh từ ấn chú là phá bỏ đi trận pháp phong ấn. Quá trình này phải thực hiện sớm, lại mất nhiều thời gian, vì vậy mong ngài cố gắng hợp tác."

"Vậy viên thuốc này thì liên quan gì?" Sasuke nhú mày hỏi.

"Sau khi uống thuốc này, sức mạnh ấn chú sẽ trực tiếp bị đẩy lên trạng thái 2, tốc độ ăn mòn cũng tăng đột ngột và ngài sẽ chết ngay tức khắc. Lúc đó, chúng tôi sẽ dùng kết giới nhẫn thuật ngăn chặn tác dụng phụ của thuốc, và chuyển cái chết vĩnh viễn thành chết lâm sàng, trong thời gian ngắn nhất phá bỏ đi tầng phong ấn kia."

"Cái kết giới nhẫn thuật của các người... liệu có tin được không?" Sasuke hơi chần chừ.

"Sasuke – sama, chúng tôi chính là những người ưu tú nhất có nhiệm vụ hỗ trợ cho Orochimaru – sama đem ngài trở về." Kidomaru tự tin vung tay. "Vĩ thế, nhẫn thuật kết giới hay phòng thủ, ấn chú hay thuật phong ấn, chúng tôi đều làm được hết."

Nghe được hán khẳng định như vậy, lại thoáng nghĩ tới Itachi, Sasuke lấy lại tinh thần, cầm lọ thuốc đỏ một viên trên tay. "Trông cậy vào các ngươi." Dứt lời lập tức uống vào.

"Ngài nhớ thả lỏng chakra, tập trung nghĩ tới chuyện giải ẩn."

Ngay khi Sasuke ngã khụy, Sakon mở ra một quyền trực, triệu hồi một thùng gỗ, miệng không quên nhắc nhở lần cuối. Jirobo thân hình to lớn nhanh chóng tiến tới nâng Sasuke đặt vào trong. Cả bốn người đồng loạt tản ra đứng theo hướng đông tây nam bắc, song thủ không ngừng kết ấn.

"Tứ Hắc Vụ Trận."

Mây mù đen đặc bao xung quanh thùng tản ra một luồng năng lượng hắc ám. Chừng vài giây sau, nắp thùng được đóng lại. Sakon cắn ngón tay vẽ mấy chữ lên tấm bùa, dứt khoát ném về phía thùng gỗ.

"Phong Hắc Pháp Ấn."

Cả bốn tấm lần lượt hạ xuống, vững vàng đóng kín thùng gỗ.

"Tốt lắm, bước 1 coi như xong."

oOo

Kanto là ngọn núi duy nhất ở Thủy quốc. Khí hậu nơi này lạnh giá quanh năm, càng lên cao, sương mù càng dày đặc. Sờ dĩ ngày đó sau khi tách khỏi đám người Sóng quốc, Zabuza chọn nơi này làm địa điểm dừng chân cũng là vì nhìn trúng vị trí hoang vu cùng yên tĩnh của nó.

Từ sau khi Uri tiến hành phong ấn hồi phục và Yukino rời đi bế quan tu luyện để lại một phân thân trông coi, cuộc sống của hai người dần khôi phục như trước. Buổi sáng Zabuza sẽ vào rừng đi săn, chiều về cùng Haku hái thuốc. Ruộng thảo được bên ngoài vẫn được chăm sóc đều đặn, thi thoảng cũng có người bị thương tới nơi này xin thuốc. Thời gian cứ bình đạm trôi qua, rốt cuộc sau hơn ba tháng, bọn họ mới nhìn thấy bản thể Yukino một lần nữa.

"Không phải chứ?" Haku đánh giá từ trên xuống dưới người vừa xuất hiện, khuôn mặt không giấu nổi ngạc nhiên.

"Ngươi..." Zabuza đồng dạng mở to mắt, hiếm khi bày ra vẻ mặt thất thố.

Nhìn bộ dạng hai người trước mặt, Yukino nâng môi, khuôn mặt tuyệt mỹ nở một nụ cười yêu nghiệt, cả người như một đóa hoa kiêu diễm nháy mắt bùng sáng, suýt chút đem hồn hai người kia câu đi.

Zabuza lấy lại tinh thần, thấy Haku vẫn đang nhìn chăm chăm Yukino, không nói không rằng kéo cậu vào trong, lên tiếng cho Yukino tiến vào.

"Hừ, ai giành với ngươi chứ." Yukino bĩu môi nhìn hành động mờ ám đó của hắn, hất vãi sợi tóc bạch kim phủ trên mặt, nâng gót bước vào nhà. Không biết có phải do ảnh hưởng từ ấn tượng đầu tiên hay không, mà đến tận bây giờ, Yukino vẫn phải trấn định lắm mới ngăn được bản thân có ý niệm cho rằng Haku là nữ.

"Ta không nghĩ ngươi lại thành công sớm như vậy đây." Ngồi vào chiếc bàn đặt giữa phòng khách, Haku thành thật nói.

Quả thật, bộ dạng Yukino bây giờ làm cho người ta kinh ngạc không thôi. Khuôn mặt trẻ trung trắng nõn nà chọc người yêu thích, hiện tại vẫn giữ nguyên vẻ non nớt ngây thơ, nhưng một đôi mắt phượng với tròng mắt hổ phách phát sáng kia lại mang một loại khí thế khiến người e ngại. Thân hình nàng cao hơn, càng phát ra thành thực quyến rũ. Da trắng, môi đỏ, ngực lớn, eo thon, điển hình cho nữ nhân tiêu chuẩn.

Mà trọng điểm trong lần xuất hiện này cũng không hoàn toàn nằm ở ngoại hình xuất sắc, mà là năng lực vượt trội của Yukino. Uy áp phát ra từ người nó mặc dù đã thu liễm, lại vẫn như cũ không thể bỏ qua, mạnh mẽ mà cường đại đánh thẳng vào tâm trí mỗi người.

"Thần thú cấp ba?" Haku nhỏ giọng hỏi, ngữ khí lại tràn ngập khẳng định.

"Ừ." Yukino thẳng thắn đáp. "Mới thăng cấp hai ngày trước mà thôi. Vốn lúc rời đi ta định sau khi đột phá cấp hai liền trở về. Không nghĩ tới chakra bạo động, vừa đến nơi vài giờ liền đột phá, liền tiếp tục ở đó tu luyện vượt cấp. Một lần như vậy lại là ba tháng trôi qua." Đơn giản sơ lược lại xong, Yukino mỉm cười. "Ta vào xem Uri một chút."

oOo

"Tại sao lần này thủ lĩnh lại có chấp như vậy? Tình trạng tổ chức không phải đã duy trì như hiện tại suốt mấy năm qua rồi sao?" Trái ngược với thân hình cao lớn, hàm răng sắc nhọn lĩa chia cùng mấy cái vây trông như vây cá trên mặt, gờ khắc này bóng đen cao lớn lực lưỡng lại đang nhỏ giọng cầu nhàu, thanh âm có phần bất đắc dĩ.

Bên cạnh hắn, một đôi mắt đỏ rực với hoa văn kỳ lạ khẽ đảo, nhìn xuống mặt nước lăn tăn dưới chân, cùng với con thuyền đang tự động di chuyển, trầm mặc như không nghe thấy lời nói đó.

"Còn không phải vì tên Orochimaru lúc rời khỏi tổ chức đã cuốn luôn "thứ kia" đi sao? Hiện tại có cơ hội thu hồi, tất nhiên phải ra tay trước." Ngoài dự đoán, phía sau hai người truyền tới một giọng nói ồm ồm, mặc dù khó nghe nhưng sát ý trong đó lại không ai không cảm nhận được.

Kẻ vừa lên tiếng, bộ dạng quái dị, một cái đuôi dài bằng kim loại trông giống như đuôi bọ cạp lộ ra sau lớp áo choàng rộng lớn. Thân hình thấp lùn, khum khum như một ông già lớn tuổi. Nhưng cả hai người trước đều biết, ẩn dưới bộ dạng cồng kềnh chậm chạp đó là một sức mạnh khiến kẻ khác phải e dè.

Bộ ba này, theo thứ tự đứng là Kisame, Itachi và Sasori đang trên đường tới Thủy quốc.

"Cũng đúng." Kisame gật gù, nghĩ tới gì đó, lại nói. "Nhưng kẻ đang giữ 'thứ kia' cũng không phải hạng tầm thường. Muốn lấy lại, chỉ sợ phải tốn một phen công sức."

"Ừ, kẻ có thể kháng được ảo thuật của Itachi cũng không nhiều, lại còn bày ra ảo thuật phản hồi với cả hai người. Đúng là nên cẩn thận." Sasori nói tiếp. "Nhưng nếu vật kia thực sự đã nhận chủ, cho dù kẻ đó mạnh như vậy, cũng phải buộc hẳn gia nhập bằng mọi giá. Thủ lĩnh đã đặc biệt dặn dò chuyện này mà."

Itachi nghe đến đây, mắt lướt qua một tia trầm ngâm. Thủ lĩnh xác thực từng đề cập qua chuyện này với họ. Vật kia là một thứ khá có linh tính, lần này nó xuất hiện ở đồi Kanto cũng làm bọn họ rất kinh ngạc, vì theo như tính khí Orochimaru, không đời nào lão ta chủ động bỏ nó lưu lạc nơi khác, mà sẽ giữ khư khư bên mình để ngăn đường bọn họ.

Về phía cô gái tóc bạch kim lần trước, Itachi vẫn có một cảm giác mơ hồ. Trực giác của hắn nói lên một điều, mặc dù khó tin, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể. Đó là... cô ta không phải người. Nói đúng hơn, chỉ là một sinh vật nào đó mang hình dáng con người.

Lần trước giao thủ, hắn đã nhìn ra được chakra của cô ta rất khủng khiếp, khủng khiếp đến bất thường, mặc dù không tà ác như chakra Vỹ Thú, nhưng về độ lớn mạnh và sức ảnh hưởng thì tuyệt đối không thua. Ảo thuật kia căn bản không phải sử dụng chakra trong hệ thần kinh của đối thủ để tạo ra ảo giác như genjutsu thông thường, mà là dùng sức mạnh đánh vào tâm lý con người, cường chế nạn nhân nhớ về tâm ma trong quá khứ. Cái này, tuyệt đối không phải thứ thuật mà một con người có thể làm được.

Hơn nữa, nếu hắn đoán không lầm, kẻ chân chính đứng sau cô ta hiện đang bị thương khá nặng, sau khi cứng rắn dùng thuật phong ấn ngăn lại Hắc Hóa, e là càng thêm suy yếu, sẽ không có khả năng đối kháng trực diện với bọn họ. Lần trước tới đây vốn chỉ định xác nhận tung tích vật kia, không ngờ... lại gặp được hai nhân vật như vậy. Ba tháng trôi qua, cũng đã đến lúc nghiêm túc trở lại thu thập rồi.

"Đội hình này của chúng ta, khá giống lần đi tìm tên nhóc Deidara nhỉ?" Kisame nhìn qua lại giữa ba người, chọt lên tiếng.

"Thằng nhóc ồn ào đó." Sasori hừ lạnh. "Ta không hi vọng kẻ sắp tới cũng như vậy đâu. Tổ chức có hai thằng lăm mồm là quá đủ rồi."

"Yên tâm đi." Kisame bật cười. "Nếu có ồn ào, cũng là mỹ nữ ồn ào."

oOo

Uri cảm thấy mình như đang mơ.

Trong giấc mơ, nàng quay trở về hiện đại, tận mắt nhìn thấy sản nghiệp cả đời của bản thân từng bước phát triển, các công trình nghiên cứu, kỹ thuật được học mà nàng dùng tất cả thời gian cùng sức lực đánh đổi, giờ đây đã gặt hái được thành tựu, cứu mạng hàng nghìn người và chữa lành biết bao nhiêu căn bệnh tưởng như không thể cứu vãn. Ba chữ "viện trưởng Rose" được tung hô trên khắp các trang báo, các chương trình truyền hình cùng những bài diễn thuyết của hội học giả.

Từng có một phóng viên hỏi nàng, động lực từ đâu để đi tới được ngày hôm nay? Uri còn nhớ như in, ngày đó nàng đã nhìn thẳng vào vị phóng viên đó, mỉm cười.

"Tôi đã chứng kiến nhiều người phải trải qua nỗi đau dày vò vì bệnh tật cho đến chết, trong đó có cả người thân, bạn bè tôi. Các công trình nghiên cứu này sẽ góp phần ngăn cản điều đó, giúp những người gặp phải hoàn cảnh tương tự có thể có cuộc sống thoải mái, hạnh phúc."

"Như cô nói, chẳng lẽ người thân của cô đều..."

"Họ mất rồi!" Mặc dù không phải vì bệnh. Uri mỉm cười ngắt lời, thuận thế bước nhanh hơn. Cho đến khi đám phóng viên định thản lại, người đã đi từ lúc nào.

Thực tế, lời nàng nói không sai. Mục đích của nàng khi tiếp cận ngành y đúng là để chữa khỏi những căn bệnh dường như không tưởng. Nhưng dù sao, người được xem là thân thiết bên cạnh nàng đều đã không còn, lòng nhiệt huyết sau khi phát hiện ra vài chuyện cũng nguội lạnh. Rốt cuộc, sau hơn mười năm, những công trình nghiên cứu của nàng đều chỉ nhằm một mục tiêu duy nhất: kiếm tiền, gây dựng tên tuổi và nắm một thế lực đủ để nàng cảm thấy an toàn, cho tới khi chết.

Yonehara là một gia tộc kiếm đạo lâu đời ở Nhật Bản. Ông nội nàng – Yonehara Kisuchi là gia chủ đời thứ 39, nắm giữ không biết bao nhiêu cơ sở ngầm cùng sản nghiệp lớn nhỏ trên cả nước.

Trái với truyền thống võ học của gia tộc, ba nàng lại đi theo con đường thương mại, từ năm hai mươi tuổi đã tự tích góp được một số vốn, ra riêng mở một công ty kinh doanh bất động sản và cưới mẹ nàng hai năm sau đó.

Thời điểm Uri ra đời, vì là bé gái duy nhất trong thế hệ này nên có thể nói là nhận ngàn chiều vạn sủng. Ông nội nàng khi đó mới vừa tròn năm mươi, một đôi mắt tinh anh sáng quắc híp lại thành một đường chỉ, cười hiền nhìn nàng, không quản đường xa từ Mĩ bay về Nhật thăm cháu, gần như tuần nào Uri cũng được nhìn thấy ông.

Cuộc sống hạnh phúc của gia đình nhỏ ba người có lẽ sẽ còn duy trì tiếp nữa, nếu không có sự kiện kinh hoàng ngày hôm đó. Cái ngày định mệnh cướp đi tất cả của nàng, biến một tiểu thư ăn sung mặc sướng với tuổi thơ tràn màu hồng phấn thành đứa trẻ mồ côi bị cả gia tộc ruồng bỏ, chỉ trong một đêm.

Vào tối ngày đầu tiên khi gia đình họ chuyển tới căn biệt thự ở ngoại ô nghỉ hè, một đám người áo đen bịt kín mặt mũi đã đột nhập vào biệt thự, hạ sát ba mẹ nàng. Nức cười thay, vũ khí của bọn chúng đều là kiếm.

Uri có thiên phú từ nhỏ với kiếm, mặc dù ba mẹ không quá ủng hộ nàng đi theo con đường này, nhưng cũng cho nàng học phòng thân, trên người luôn đem theo một thanh kiếm gỗ. Mà lúc định thần lại, bọn người kia đều đã xong việc bỏ đi rồi. Ôm xác ba còn chưa lạnh cùng người mẹ đang hấp hối, nàng ngay cả ý muốn chết cũng đều có. Nhưng mọi chuyện còn chưa dừng lại. Căn biệt thự sau vài phút bất ngờ nổ bùng lên, tốc độ cháy nhanh đến không tưởng tượng được. Tủ, giường, ghế, các bức tranh, cả chiếc đàn piano trong phòng khách đều nhanh chóng phủ một màu đỏ, hơi nóng bốc lên mặt khiến người có cảm giác như trong lò thiêu.

"Rời khỏi đây, mau rời khỏi đây..." Mẹ nàng bị chém một nhát ngay phổi, hô hấp vô cùng khó khăn, giờ lại thêm khói độc từ đám cháy, sắc mặt tái mét thốc giục.

"Mẹ đi với con!" Hét lên một tiếng, Uri vút thanh kiếm gỗ qua một bên, nâng mẹ dậy, lại nhìn xác ba ba sắp tan thành tro do bị lửa bén tới, cắn răng lau nước mắt quay đi.

Hai người khó khăn chạy xuống lầu. Mắt thấy đám lửa càng lúc càng lan rộng, mức độ nghiêm trọng tới không thể cứu vãn, mẹ dứt khoát ôm nàng vào lòng, bảo bọc thật kỹ, đoạn dòn hết sức lực chạy ra.

Động tĩnh nơi này quá lớn, người bên ngoài sớm đã gọi cứu hỏa. Thời điểm họ tìm tới nơi, cả tòa biệt thự đã hoàn toàn biến thành một ngọn đuốc, sáng rực lên trong đêm tối. Sau khi phá cửa xông vào, ngoài dự đoán lại tìm được một đứa trẻ.

Đó, cũng là khởi đầu cho chuỗi ngày đen tối của Uri.

Sau hai tuần nằm ở bệnh viện, thứ chào đón nàng là một đồng tro tàn thảm không nở nhìn ở nơi từng được xem là nhà họ. Số tiền bảo hiểm ba mẹ để lại đều đã dùng chi trả viện phí và xây mộ, chỉ còn một khoản rất nhỏ đưa cho nàng. Uri không có tâm tình nghĩ thử xem người ta có tính toán đúng không, trong đầu nàng lúc đó chỉ vọng lại những lời cuối cùng của mẹ. Không cần trả thù? Tại sao? Vì đây là "lỗi của ba mẹ"? Uri thà rằng tin là mẹ lấy lý do đó gạt nàng để ngăn nàng sống trong thù hận còn hơn là tin hai người thật sự phạm phải tội lỗi lớn tới mức phải trả giá bằng cả mạng sống.

Bấm số gọi một cuộc điện thoại đường dài, trong lòng Uri dâng lên một nỗi nghi ngờ kỳ lạ. Trong suốt thời gian nằm ở bệnh viện, nàng không hề thấy bất cứ ai tới thăm, cho dù là người nhà hay người làm. Thế lực gia tộc gần như trải rộng khắp các nước, chuyện lần này không lý nào ông nội còn chưa biết.

Âm thanh máy móc của hệ thống tổng đài vang lên, Uri chán nản cúp điện thoại. Lão đạo dựa vào tường nhìn dòng người không ngừng di chuyển ngoài kia, khỏe mắt nàng trào ra một hàng lệ trong suốt.

Lại qua vài ngày nữa, thực tế chứng minh, nàng đoán đúng rồi.

"Từ giờ đây sẽ là nhà con."

Người phụ nữ trung niên vẻ mặt hiền từ dắt tay Uri bước vào sảnh chính cô nhi viện. Bên trong có rất nhiều người, những ánh mắt tò mò không ngừng chiếu tới chỗ nàng. Đám trẻ trong này phần lớn đều tầm bảy tám tuổi, cũng có vài đứa bằng nàng, tất cả đều đang dùng một loại ánh mắt hiếu kỳ đánh giá người mới.

Quảng thời gian sau đó thật sự nàng không bao giờ quên được. Ngay ngày đầu tiên xuất hiện trong phòng, năm người còn lại – toàn bộ đều lớn tuổi hơn nàng – khuôn mặt tươi cười nhiệt tình chỉ về chiếc giường ở góc phòng, nàng có năm mơ cũng không nghĩ mấy người này lại thu thập sâu róm giấu trong đó. Không có băng keo, không có lá cây, cũng không có nước nóng, thời điểm nàng nhận ra đám sâu đó đang ở trong chân mình cũng đã muộn, toàn thân bị đốt đến đỏ ửng, ngứa ngáy khó chịu, sau cùng phải cắn răng tự tay móc ruột những con sâu đó bôi lên chỗ bị đốt, tui thân đến phát khóc.

Qua một tháng, những trò đùa ngu xuẩn đó vẫn cứ tiếp diễn, Uri cũng dần tạo thành thói quen đề phòng, lần nào cũng tránh thoát. Không làm gì được nàng, chúng lại chuyển sang các phương pháp bắt nạt khác. Từ giấu đồ, cắt tóc đến đánh đập, mắng chửi. Chúng ghen tỵ với xuất thân của nàng, với những thứ nàng từng có, cảm giác được bắt nạt một cô tiểu thư nhà giàu – cho dù chỉ là "đã từng", cũng đủ để thỏa mãn lòng hư vinh bệnh hoạn của những kẻ không lên nổi mặt bàn này.

Trẻ trong viện mồ côi không được đi học. Để có chỗ ăn ở tại cô nhi viện, bọn chúng phải đánh đổi thời gian cả ngày trời cho những công việc làm thêm bên ngoài. Nhặt ve chai, phát tờ rơi, bán hàng rong, thuê tranh chữ, trực cửa hàng... đủ thứ việc từ dễ đến khó khiến cho tâm lý bọn chúng cũng có phần trưởng thành hơn so với những đứa trẻ bình thường khác. Sống ở đây ngót ngét hai năm, Uri cũng phải làm rất nhiều, đôi bàn tay nhỏ chuyên dùng nhấn phím đàn giờ đã chai sạn, khuôn mặt lấm lem, chỉ có cặp mắt càng ngày càng thâm trầm, sâu như một đầm nước không đáy.

Từ nửa năm trước, sau sự kiện dùng gậy sắt đập gãy chân hai thằng nhóc nổi tiếng hủ báo trong viện, đám trẻ còn lại một đứa cũng không dám tới trêu chọc nàng. Viện trưởng đối với việc nàng đánh người tỏ vẻ không hài lòng, nhưng cũng không đưa ra hình phạt nào quá lớn, chỉ yêu cầu nàng phải tăng giờ làm thêm.

Đối với thái độ của bà ta, Uri ngoài nghi hoặc cũng chỉ có cảnh giác. Quan sát cái viện này suốt hai năm, nàng đã nhận ra vài điểm rất lạ, tỷ như... đám trẻ ở đây không bao giờ vượt quá mười lăm tuổi. Những đứa tới tầm đó, toàn bộ đều được nhận nuôi. Trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy chứ?

Cho tới một ngày của hai năm sau, qua một lần tình cờ nghe lén mấy người lớn nói chuyện, rốt cục Uri cũng tự mình hiểu ra nguyên do.

Cái viện mở cõi chết tiết này, vậy mà lại là một lò mổ nội tạng trá hình!

Vừa biết được chuyện này, rất nhiều điều bí ẩn trước giờ như được khai sáng, toàn bộ đều có thể giải thích. Lý do nơi này chỉ tập trung những đứa trẻ mồ côi khỏe mạnh, không cần đi học, ngày ngày cầm đầu làm thêm kiếm tiền, khi đến tuổi thì được "nhận nuôi", và biến mất mãi mãi...

Biết được chuyện này, Uri bị dọa sợ đến toát mồ hôi, cũng không dám làm ra hành động gì bất thường. Sau khi lên kế hoạch tỉ mỉ, một tuần sau, nàng thành công thoát khỏi tầm mắt người giám sát, một đường trốn sang thành phố bên cạnh, dùng kinh nghiệm làm thêm bốn năm qua xin vào một tiệm đồ ăn nhanh làm chân rửa bát sau bếp.

Bà chủ nhà này là một góa phụ, mở cửa tiệm này đã lâu, cũng không phải loại cửa hàng quá đông khách, nhưng thấy Uri nhỏ tuổi đáng thương, liền đồng ý cho nàng vào phụ việc, còn dành riêng cho nàng một căn phòng nhỏ.

Mười sáu tuổi, mục đích duy nhất khiến Uri bám víu cuộc sống tới tận lúc này là vì muốn điều tra rõ ràng cái chết của ba mẹ, cùng với nguyên nhân mình bị gia tộc bỏ rơi.

Trình độ học vấn dừng lại ở bậc tiểu học không cản trở nàng am hiểu các kỹ năng sống. Vì lo sợ người ở cô nhi viện tình cờ tìm thấy mình, thời gian đầu Uri luôn trốn dưới bếp làm việc, không bao giờ bước lên nhà trên. Sau đó, khi cảm thấy đã an toàn hơn, nàng dùng số tiền tích góp được, đăng ký một lớp học ngoại ngữ. Vốn thông minh sẵn, lại chăm chỉ cùng quyết tâm cao, đến thời điểm này, sau hai năm điên cuồng vừa học vừa làm, Uri đã hoàn thành chương trình và thành công xin vào một công ty dịch thuật.

Sở thích của nàng là kiếm đạo và y dược, nhưng với điều kiện hiện tại, muốn lập tức học hai thứ đó là không thể. Bằng cấp không có, kỹ năng cũng không, chẳng có lý do gì để người ta chấp nhận một người như nàng.

Bắt đầu công việc dịch thuật, thời gian Uri về nhà ngày càng ít. Bà chủ nhà đã nhận nàng làm con gái, thi thoảng gọi điện đều nhắc tới chuyện muốn nàng trở về nhà một chuyến. Uri cũng rất biết ơn bà ấy, những đồ dùng cần thiết căn bản đã mua đủ, liền dứt khoát đem về nhà, toàn bộ văn bản, công việc cần thiết đều xử lý tại chỗ và gửi qua email.

Tiệm đồ ăn nhanh từ khi nàng trở về đã ngừng hoạt động. Với số tiền lương ngày càng nhiều mình kiếm được, Uri tự tin mình có thể nuôi được mẹ mà không cần bà phải chạy đôn chạy đáo làm đồ ăn.

Công việc phát triển rất thuận lợi, ngay cả các công ty nước ngoài cũng ngó ý muốn mời nàng làm việc cho họ. Uri chỉ cười từ chối. Đây không phải mục tiêu của nàng.

Khi đã tích lũy đủ vốn, Uri đăng ký theo học một trường y, lại qua đủ khâu kiểm tra năng lực mới được nhà trường đặc cách cho học mà không cần bằng tốt nghiệp trung học. Năm đó, nàng vừa tròn 18 tuổi.

Sở dĩ chọn đi theo con đường này, ngoài sở thích và năng khiếu ra, còn là vì mong muốn chữa khỏi những căn bệnh kỳ lạ mình từng chứng kiến.

Mẹ nàng mang trong mình một căn bệnh khiến bà có thể nghe được cả tiếng máu chảy trong tĩnh mạch, các vận động của não bộ, tiếng nhịp tim đập thình thịch suốt ngày đêm và những âm thanh lạ phát ra từ mắt. Các bác sĩ đã phát hiện ra bà mắc hội chứng nứt ống tai trên, do có nhiều lỗ rò rỉ ở tai trong khiến chất lỏng tràn vào dịch não gây ra các chứng đau đầu và có thể nghe được những âm thanh kỳ lạ của cơ thể, nhưng họ tuyệt nhiên không tìm ra được phương pháp chữa trị. Căn bệnh này xuất hiện rất đột ngột, cũng không phải di truyền, mỗi lần nhìn thấy mẹ khó chịu vì bị âm thanh tra tấn, Uri càng thêm củng cố quyết tâm theo ngành y. Hiện tại, mặc dù mẹ không còn, nhưng nàng cũng sẽ không bỏ cuộc.

Năm bảy tuổi, Uri từng có một người bạn. Cô ấy cũng có xuất thân hiển hách, sống ngay trong chuôi biệt thự cạnh nhà nàng, lại học cùng trường nên rất dễ thân. Ban đầu Uri không phát hiện ra bất thường, nhưng một lần tình cờ, nàng lại nhận ra, cô bạn đó không có cảm giác đau. Nhai ngón tay, vờ quai hàm, đập đầu vào các vật sắc nhọn,... tất cả đều không khiến cô ấy sợ hãi, vì cho dù có làm hơn thế nữa, cô cũng không cảm thấy đau đớn. Kể từ khi biết chuyện này, Uri cùng người thân của cô bạn đều luôn cảnh giác đề mắt tới, miễn cho cô ấy tự tổn thương mình mà không hay biết. Thế nhưng, phòng tránh cỡ nào cũng không nghĩ tới cô ấy lại vì nhặt một quả cầu mà trèo lên cây, ngã xuống từ độ cao 3 mét, chấn thương sọ não và chết ngay sau đó.

Nhớ về những chuyện này, tâm trạng Uri tuyệt dốc thê thảm, lại thêm chuyện sắp phải tạm biệt mẹ nuôi chuyển lên học nội trú trong trường, nàng chỉ đành thờ dãi, thu dọn đồ đạc, dặn dò bà chăm sóc bản thân, sau đó mới tạm yên lòng rời đi.

Thấm thoát bốn năm trôi qua, Yonehara Uri dần trở thành một cái tên xuất hiện với tần suất dày đặc, không người không biết, không người không hiểu. Bắt đầu với việc thực tập, kiến tập tại bệnh viện, nhiều môn học cơ sở như giải phẫu, vi sinh y học, mô học, sinh hóa, dược lý học, sinh lý học, sinh lý bệnh học, giải phẫu bệnh học, phôi thai học, sinh học, lý sinh y học,... song song cả lý thuyết và thực hành, còn có thực tập lâm sàng, một ngày hai mươi tư giờ cầm tường như quá ít. Cho đến khi Uri tình cờ có cơ hội chữa khỏi những ca bệnh hiểm khó khăn nhất, giải thưởng nàng nhận được ngày càng nhiều, tên tuổi cũng vang xa, trở thành một trường hợp đặc biệt xuất sắc khi tốt nghiệp chỉ trong bốn năm học.

Nàng tham gia chữa trị trong rất nhiều lĩnh vực, từ nội đến ngoại, kiêm cả nghiên cứu Vaccine, trở thành một sự tồn tại đặc biệt nhất trong giới y học từ trước đến giờ.

Không chỉ thế, sau khi nhận được giấy phép công tác, Uri đã tiến hành mở một bệnh viện tư nhân, đích thân đào tạo một lớp người mới làm việc cho mình, còn hợp tác với rất nhiều nhà khoa học tiếp tục công trình nghiên cứu căn bệnh hô hấp MERS-CoV do một nhóm siêu vi gây ra. Danh tiếng của nàng cùng với uy tín từ các cuộc phẫu thuật làm cho bệnh viện phát triển nhanh chóng. Song song với nó, một thế lực ngầm cũng dần được tạo thành,

nhận nhiệm vụ thu thập tin tức. Cô nhi viện nàng từng sống trải qua một vài sơ hở cũng bị người ta nắm được, lòi ra ngoài ánh sáng và buộc giải thể, nhân chứng vật chứng đều không thể chối cãi. Chuyện này còn gây chấn động dư luận thật lâu.

Về phía gia tộc, từ đầu đến cuối đều không có bất cứ động tác nào, giống như đã hoàn toàn xóa tên nàng khỏi trí nhớ, chính thức trở thành người xa lạ vậy. Đối với chuyện này, Uri từ mười hai năm trước cũng đã nhận thức được, một chút cũng không bất ngờ nữa. Cái nàng quan tâm là nguyên nhân thực sự đằng sau cái chết của ba mẹ.

Và ngày tìm ra sự thật, nàng mới biết tầng lãnh đạm cùng bình tĩnh trước giờ của bản thân là lớp vỏ nguy trang yếu ớt đến chừng nào.

Kẻ đứng sau vụ việc đó, trực tiếp ra tay và chỉ đạo là bác cả – anh trai ruột của ba. Còn người ngầm chấp nhận, lại là ông nội! Rốt cuộc thì nàng phải khó khăn lắm mới giữ lại được chút lý trí để nhớ về lời trăng trối cuối cùng của mẹ thay vì phát điên lao tới nhà chính chất vấn đám người "đã từng" thân kia.

Tại sao một người cha có thể đồng ý cho con ruột của mình ra tay sát hại một đứa con khác? Sau một phen tìm hiểu, Uri lần nữa tìm ra câu trả lời.

Trong gia đình, ba nàng đứng thứ hai, phía trên còn một anh trai, dưới còn hai em gái. Truyền thống gia đình nghiêm khắc, tuyệt đối không có chuyện phế trưởng lập thứ nên ngay từ khi sinh ra, người thừa kế đã được chọn là bác cả. Chỉ tiếc, người bác này của nàng có lòng đa nghi rất nặng, dù biết trước bản thân sẽ nắm quyền trong tay, vẫn không nhin được đối với em mình ra tay chèn ép. Trước ác ý từ anh trai, ba nàng cũng không ngại trở mặt, anh em hai người mình tranh ám đấu một hồi, ngang tài ngang sức, lại không nghĩ tới một ngày kia, thuộc hạ thân tín của ba nàng đối phó với người bác gây ra tai nạn, lại nghiêm trọng tới liệt não. Vì chuyện này, ông nội rất tức giận, ra lệnh gạch tên ba khỏi mọi hoạt động ngầm của gia tộc cho tới khi bác cả hồi phục. Một lần chờ này, lại là tròn năm năm.

Mà ngày bác ấy từ chỗ chết sống lại, cũng là ngày chết của ba mẹ nàng.

"Là vậy sao..." Từng xấp tài liệu theo bàn tay trượt dần xuống, rải rác trên nền đất. Cẩn thận cảm lấy hai tấm bài vị trước mặt, đưa ngón tay vuốt ve từng đường nét đã sắp phai nhòa, nước mắt Uri ngăn không được rơi lã chã trên đất. "Nếu không có chuyện này, có phải bây giờ gia đình ta vẫn chung sống vui vẻ hay không?"

Cả căn phòng vắng lặng không hề có một tiếng trả lời. Uri trầm mặc ngồi dưới đất, thật lâu sau vẫn không có phản ứng. Cho đến khi một bóng đen đột ngột xuất hiện trong phòng, nàng mới thôi ngẩn người, đưa cặp mắt trống rỗng ra lệnh cho đối phương.

"Kết thúc điều tra. Từ giờ, không cần tham gia vào bất cứ chuyện gì nữa."

"Con nhớ lấy... cho dù sau này có tra được cái gì cũng không quan trọng... Đều tại ba mẹ cả... Phải cố gắng sống thật tốt, thay cả phần ba mẹ, lo cho bản thân đầy đủ. Có như thế, chúng ta rồi đi mới có thể yên lòng..."

"Con sẽ sống tốt!" Cũng sẽ không oán hận ai cả. Khi gặp lại, hai người sẽ tự hào vì con đấy.

Biết được toàn bộ chân tướng, gánh nặng trong lòng Uri suốt mười mấy năm cũng theo đó tan đi, rốt cuộc cũng có thể sống một cuộc sống tự do thanh thản. Lại không nghĩ tới một ngày mở mắt ra đã thấy bản thân ở trong một căn nhà gỗ xa lạ, tiếp nhận mớ ký ức xa lạ, còn có gương mặt giống mình đến bảy tám phần, cả tên họ cùng hoàn cảnh cũng tương tự.

Điều khiến nàng không ngờ tới là cặp mắt ở kiếp trước cũng theo tới tận đây. Kiếp trước, mỗi khi đêm đến, mắt nàng sẽ từ màu tím lưu ly chuyển sang một loại hoa văn rất lạ, tương tự Âm Dương Bát Quái Đồ với một vòng tròn gồm hai nửa đối xứng ôm trọn lấy nhau, trong mỗi phần đối xứng lại có một chấm tròn. Tác dụng của nó chưa từng được nhắc tới, ngay cả ba mẹ nàng cũng không biết, chỉ đành mua cho nàng rất nhiều kính áp tròng phòng ngừa trường hợp bất đắc dĩ phải gặp người khác. Lúc ở viện mồ côi, thời gian đeo kính gần như cả ngày.

Cho tới khi xuyên đến thế giới ninja, Uri phải nghiêm túc thừa nhận, nếu không có cặp mắt này, nàng có lẽ đã sớm chết.

Tộc Yonehara mang trong mình huyết kế Lăng độn, có thể tấn công cự ly xa, tính sát thương cao, lại tạo được vũ khí ngay từ trong cơ thể, nhưng bản thân tộc này lại không may mắc phải "xương thủy tinh" – một trong những căn bệnh di truyền nguy hiểm nhất. Thử tưởng tượng, một ninja khi làm nhiệm vụ lại không thể di chuyển linh hoạt, động chỗ này gãy chỗ kia thì sẽ nghiêm trọng tới mức nào? Đó là lý do tộc nhân luôn chủ trương chiến đấu theo dạng tĩnh trong phần lớn các cuộc chiến, sử dụng tọc che mắt nhược điểm trí mạng của tộc mình. Mà cùng thời điểm đó, tộc Kaguya làng Sương Mù lại gây chú ý với huyết kế Thi Cốt Mạch, có khả năng thao túng tế bào phát triển xương và tế bào tiêu hủy xương, thậm chí điều chỉnh được cả hàm lượng canxi cấu thành xương, biến chúng thành những thanh vũ khí chắc chắn nhất. Đặc điểm này, hoàn toàn khác với Yonehara. Nhưng Thi Cốt Mạch là thuật thuộc huyết kế giới hạn, chỉ di truyền trong phả hệ cấp cao, bộ tộc Kaguya lại quá hung hăng hiếu chiến. Sau mấy lần thử nghiệm, tộc Yonehara đành từ bỏ hi vọng trao đổi cách chữa trị với họ, chỉ đành tập trung xây dựng hệ thống phòng thủ vững chắc nhất trong chiến đấu.

Khởi thân thể nàng xuyên vào, đồng dạng chỉ còn một mình, sống trong căn nhà gỗ âm thấp nơi bia rừng, thân thể gầy yếu nhỏ con. Thoạt nhìn ngoại trừ hơi thấp so với bạn cùng lứa thì mọi thứ đều không khác gì người thường. Chỉ đến khi Uri chân chính trải qua cảm giác đau đớn từ chấn thương do va chạm với các vật dụng sinh hoạt, nàng mới tin khởi thân thể này thực sự có cấu trúc xương không bình thường.

Còn đang suy tư, một cảm giác đau nhức như kim châm kéo linh hồn Uri về thực tại. Khẽ mở cặp mắt mơ hồ, nàng kinh ngạc phát hiện thân xác mình đã hoàn toàn phân rã, xung quanh là những hạt băng nhỏ li ti chi bằng đầu kim, đang không ngừng dung hợp vào các tế bào với tốc độ nhanh đến chóng mặt. Cùng lúc đó, một ngọn lửa hai màu đen trắng không ngừng va chạm vào kinh mạch của nàng, thiêu đốt rồi tái tạo, lặp lại tuần hoàn. Kinh mạch bị phá vỡ nên thông thuận, lại rắn chắc gấp hai, ba lần so với lúc trước, dần cấu thành một hình dạng thực thể. Tạp chất cùng độc vật tràn ra chưa kịp rơi xuống đã bị ngọn lửa không mang theo độ ẩm hừng hực đốt trụi.

Uri thống khổ ôm đầu, lăn lộn qua lại trên mặt đất. Mỗi cảm giác trên cơ thể đều vô cùng chân thực, trong đầu lại như bị búa gõ vào, từng vòng từng vòng âm thanh lan rộng, những mảng ký ức chất chồng lên nhau, tạo nên chuỗi giấc mơ liên hoàn, toàn bộ đều là những hình ảnh kiếp trước.

oOo

Đã tròn ba tháng kể từ khi Sasuke quyết định rời đi. Làng Lá vẫn vậy, ảnh hưởng từ hoạt động buôn bán của người dân và nhiệm vụ lớn nhỏ của các ninja khiến cuộc sống dần quay trở lại quỹ đạo vốn có. Nhưng đối với một số người, xem mọi chuyện như chưa có gì xảy ra là một điều không tưởng.

Naruto vừa xuất viện vài ngày trước, xách theo một chiếc ba lô tạm biệt thầy Iruka, bước tới nơi Jiraiya đã dặn trước, suy nghĩ trong đầu dân phu đi tận nơi đầu.

Cậu, lại thất bại.

Ngày hôm đó, khi cả đội 6 người bọn họ cùng đi tìm Sasuke, lại không thể không tách ra đối phó với từng tên trong đám dẫn đường bọn chúng. Choji với Jirobo, Neji với Kidomaru, Kiba với Sakon, Shikamaru với Tayuya. Còn lại hai người cậu và Rock Lee, vốn tưởng có thể thành công cướp được cái thùng chứa Sasuke, không nghĩ tới lại xuất hiện một kẻ nguy hiểm tên Kimimaro ngăn đường, mà theo như thầy Kakashi nói, hắn là tộc nhân Kaguya, chuyên dùng xương để chiến đấu. Cả hai người cậu một lần nữa phải tách ra, nhưng càng không ngờ tới là, Sasuke nhảy ra từ thùng gỗ, lại cười một tràng như điên dại và cứ thế bỏ đi, thậm chí không quay lại lấy một lần để nhìn bọn họ.

Sau vụ hiểu lầm của Kazekage, làng Cát cùng làng Lá đã kết thành đồng minh và chính bà Tsunade gửi yêu cầu hỗ trợ tới làng Cát, đích thân nhóm ba người Gaara, Kankuro và Temari tới giải cứu. Những chuyện này cậu đều không biết, vì khi đó, cậu còn đang đuổi theo Sasuke, và có một trận tử chiến với cậu ấy.

"Không phải không có ý nghĩa. Đối với tớ, cậu là người bạn thân nhất. Và chính vì như vậy, cậu mới có giá trị để tớ giết."

"Cậu không có lấy nổi bố mẹ hay anh chị em, cậu thì biết cái gì? Đã cô độc ngay từ đầu thì làm thế quái nào hiểu được tâm trạng của tôi hả? Đau khổ là bởi vì đã từng có mối liên kết, làm sao biết được khi mất chúng thì đau đớn tới mức nào?"

"Tớ thừa nhận cậu mạnh thật đấy. Vì cậu và tớ đều giống nhau, đều là những kẻ biết được nỗi đau của sự cô độc là gì, và nỗi đau đó sẽ làm cho con người ta mạnh lên. Cho nên, nếu cắt đứt mối quan hệ đó, tớ sẽ có được sức mạnh khủng khiếp hơn nữa."

Cứ chờ đi, Sasuke! Tớ nhất định sẽ cố gắng luyện tập, tìm đưa được cậu và Uri – chan trở lại đây. Năm người chúng ta sẽ lại trở về là đội 7 một lần nữa.

Nhất định!

Cùng lúc đó, tại một nơi khác.

Sakura hết sức chăm chú nhìn con cá trên bàn được triệu ra từ cuốn trục, hai tay chấp lại, một luồng sáng xanh nhạt bao phủ lấy nó. Qua một thời gian, con cá nguyên bản nằm bất động, lúc này đột nhiên giãy lên, đôi lấy một nụ cười rạng rỡ của cô cùng cái gạt đầu hải long đến từ người phụ nữ tóc vàng đang ngồi quan sát phía trước.

Chỉ mới bắt đầu tập có ba tháng mà làm được đến vậy. Con bé này... cũng là một thiên tài giống Shizune. Tsunade trầm nghĩ, mỉm cười.

Phủ Yamanaka.

"Tốt lắm, hôm nay tập đến đây thôi." Inoichi gật đầu nhìn đứa con gái duy nhất, trong mắt không giấu nổi tự hào.

"Vâng." Ino nhanh nhẹn đáp, cặp mắt xanh ánh lên những tia sáng rực rỡ. Nhìn vào mái tóc vàng dài cùng đôi mắt trong veo đó, không khó để nhận ra ngoại hình vượt trội của cô được thừa hưởng từ chính cha mình.

Nhìn bóng con gái chạy vụt vào nhà, Inoichi nhẹ mỉm cười, có chút trầm tư.

Vụ án mạng nhà giam Sokiru đã kết thúc. Qua điều tra, bọn họ đã biết chính xác danh tính của kẻ cầm đầu nhóm người tiến vào nhà giam trước thời điểm xảy ra thảm án và ra tay với cô nhóc nhà Yonehara, chính là Aburame Torune – con trai Shikuro. Nhưng tên này lại là một thành viên trong Root, không có trách nhiệm gì với bọn họ. Hơn hết, chuyện lần này căn bản không tìm được chứng cứ nào chứng minh hắn có nhúng tay. Và nếu tiếp tục truy ra, không chỉ Danzo nghi ngờ tìm mọi cách xóa bỏ dấu vết, mà thanh danh của cô nhóc kia cũng không hay ho gì. Liên như vậy, vụ án này dần chìm vào quên lãng. Gia đình có người thân của những kẻ bị giết đều được Tsunade – sama cử người đến thu xếp, an ủi. Những nơi bị phá hoại bởi cuộc chiến đều đang được gây dựng lại. Đến thời điểm này, mọi người dường như đã thống nhất cho qua, không truy cứu chuyện này nữa. Chỉ không ngờ tới là, hậu nhân cuối cùng của tộc Uchiha lại quyết định bỏ đi, còn liên lụy một đám nhỏ suýt mất mạng trên đường tìm hắn.

oOo

Cốc cốc.

Một tiếng gõ cửa đòi sự chú ý của Inoichi khỏi trang sách trên bàn. Nhẹ ngẩng đầu lên, ông nói "Vào đi."

Cánh cửa bật mở, Ino trong tay ôm thứ gì đó, chậm rãi tiến về phía bàn đọc sách. "Cha không bận chứ? Con có chuyện này muốn hỏi."

Inoichi bật cười, ra hiệu cho cô ngồi xuống. "Chỉ cần là chuyện con muốn nhờ, cha luôn có thời gian."

"Vâng, là cái này ạ." Ino gật đầu, cẩn thận đặt một cuốn trục lên bàn, phía trên có vẽ một đồ án kỳ lạ đỏ như máu, góc phải còn khắc gia huy Yamanaka.

"Cái này..." Sắc mặt Inoichi thoáng chốc ngưng trọng, ngạc nhiên nhìn sang con gái. "Con lấy nó ở đâu?"

"Trong mật thất tộc ta." Ino nghiêm túc trả lời. Vài ngày trước, cha đã đồng ý cho cô vào trong đó xem qua các bí tịch gia tộc.

"Ồi không." Inoichi lắc đầu, trong mắt chứa đầy lo lắng. "Con chưa thực hiện thử đấy chứ?"

"Vâng."

"Tốt lắm." Inoichi thở phào. "Mà cha nhớ cuốn trục này đã được cất riêng ở một góc chỉ chứa cấm thuật thôi mà?"

"Con xin lỗi." Ino cúi đầu. Mặc dù biết cuốn trục này chỉ là bản mô phỏng hình dạng thực ẩn, nhưng đúng là cô đã tự ý lấy nó đi. "Con không biết vì sao, chỉ là có cảm giác đã thấy nó ở đâu rồi, nên muốn hỏi cha kỹ hơn về tác dụng và phương pháp thi triển."

"Ra là vậy." Mặt Inoichi lướt qua một tia hiểu rõ. Trước đây ông cũng từng giới thiệu sơ lược cho Ino các loại thuật thể này, hiện tại có lẽ con bé đột nhiên nhớ rồi to mò mà thôi. "Nói cho con cũng không phải không thể. Nhưng hứa với cha, đừng bao giờ sử dụng nó."

"Vâng." Ino gật mạnh đầu. Hiếm khi thấy vẻ mặt cha nghiêm trọng thế này, xem ra đây là loại thuật vô cùng nguy hiểm.

Inoichi đưa tay vuốt nhẹ lên hình vẽ trên cuốn trục, chậm rãi mở miệng.

"Các thuật chuyển tâm trong tộc ta, cơ bản đều là hoán đổi linh hồn với đối thủ, và trong thời gian đó, thân xác sẽ hoàn toàn mất khả năng phản kháng. Hiện tại con đang tập Tâm Loạn Thân, là một nhẫn thuật cao cấp, có thể điều khiển được cơ thể địch và khiến chúng tự đánh nhau mà bản thân không cần trực tiếp tham dự, thuật này khắc phục được nhược điểm của Tâm Chuyển Thân, nhưng nếu đối đầu với một ninja có ý chí vững chắc, hoặc chakra của con không đủ để áp chế đối phương, cũng sẽ gặp thất bại." Ngừng một chút, ông tiếp. "Tổ tiên của tộc Yamanaka đã nhận ra điều này, và đây cũng chính là nguyên nhân cho sự ra đời của các cấm thuật, mà điển hình là cái này – Tâm Hoại Thân."

Tâm Hoại Thân? Ino nhú nhú mày, im lặng nghe tiếp.

"Sở dĩ mang cái tên này là vì nó gây ra tác dụng vô cùng nghiêm trọng tới cơ thể nạn nhân. Thuật này được kích hoạt qua một phương tiện trung gian, chính là lá bùa khắc đồ án đỏ máu tương tự bản vẽ con đang thấy. Sau khi được kích hoạt, lá bùa sẽ tiết ra một loại độc tố gọi là hàn độc, ăn mòn nội tạng và hủy hoại các tế bào thần kinh. Đối thủ có thể ra tay hãm hại cho dù đang ở cách đó hàng trăm mét. Hơn thế, một khi đã dính phải thuật, cơ thể nạn nhân bằng mọi giá đều sẽ bị chiếm giữ."

"Bất kể đó là ai sao ạ?"

"Đúng, bất kể. Cho dù người có ý chí kiên cường tới đâu, cảnh giác tới đâu, hay kể cả những ninja cảm nhận xuất sắc nhất. Một khi bị lá bùa đó tiếp xúc trực tiếp, ý thức sẽ bị trí buộc, và hoàn toàn phụ thuộc vào hành động của kẻ thi triển."

"Vậy không có cách nào phá giải được nó sao?" Ino bối rối.

"Cho đến nay, chưa từng nghe nói có người thoát ra được." Inoichi nói tiếp. "Loại cấm thuật này thực sự vô cùng độc ác, họa chẳng chỉ đối phó với kẻ thù diệt quốc mới thôi ra sử dụng. Nhưng vì phương pháp chuẩn bị quá đặc biệt, nên để thi triển thành công cũng không phải chuyện dễ dàng."

"Còn có quy định nào sao ạ?"

"Con biết đấy, mấu chốt để kích hoạt thuật này là phải để lá bùa tiếp xúc với cơ thể nạn nhân." Inoichi thấp giọng giảng giải. "Mà để làm được điều này, bắt buộc phải là người quen thuộc với nạn nhân. Tự tay cầm lá bùa, tiếp cận, gọi tên và dán lên cơ thể đối phương là bốn bước quan trọng nhất giúp cho cấm thuật được kích hoạt."

"Không thể nào!" Ino ngạc nhiên mở to mắt. "Đã là người thân quen, làm sao có thể ra tay làm chuyện đó?"

"Cho nên đây mới được xem là bước khó nhất đấy." Inoichi cười cười. "Sát khí trong một lá bùa hoàn chỉnh là rất mạnh mẽ, chỉ khi cầm trong tay một người tương đối quen thuộc với nạn nhân mới có thể áp chế được mà không bị nghi ngờ. Và lại, sở dĩ nó được liệt vào hàng cấm thuật bởi vì mức độ nguy hiểm cùng rủi ro khá cao. Quá tốn chakra, và phải có người bên cạnh yểm trợ. Cũng lâu lắm rồi chưa có ai sử dụng được."

"Con hiểu rồi." Về mặt Ino nghiền ngẫm nhớ kỹ từng lời cha nói, cẩn thận xếp lại cuốn trục, đặt gọn trên bàn, sau đó cúi chào Inoichi.

Mỉm cười tạm biệt con gái, ngồi lại vào bàn, Inoichi nhìn chằm chằm vào đồ án đỏ rực trước mặt, suy nghĩ không tự chủ phiêu tới những đặc điểm cấm thuật mình vừa nói, lại thử xâu chuỗi các sự việc với nhau, trong đầu "oanh" một tiếng như có cái gì vỡ ra, kinh ngạc đến không nói nên lời. Một lúc sau, cửa phòng mở toang, bóng người trong đó đã không còn dấu vết.

oOo

Trở lại phòng mình, Ino ngồi trên giường suy nghĩ rất lâu, mới từ trong ngăn bàn lôi ra một quyển sổ nhỏ. Đây là thứ cô hay dùng để viết những mẩu chuyện ngắn thú vị, một sổ đặc điểm cần lưu ý về cách chăm sóc hoa, còn có ít công thức chế xuất thảo dược vừa học được.

Ngón tay thon dài lật qua từng trang giấy, rốt cuộc dừng lại ở tờ gần nhất. Bên trên chỉ vờn vện vài chữ, phân biệt viết ở ba dòng đầu tiên: kì thi, Yamanaka, lá bùa.

Ino không biết tại sao mình lại ghi ba chữ đó. Đầu cô là một mảnh trống rỗng, kể từ sau kỳ thi chunin, mọi người luôn nói rằng Orochimaru cùng thuộc hạ của hắn đã thi triển ảo thuật khiến tất cả mọi người ngủ say để tiện cho cuộc xâm lược, nhưng trực giác cô lại mách bảo mọi chuyện không đơn giản như vậy. Những mảnh ký ức rời rạc thi thoảng lại hiện lên như gợi dẫn đến một đoạn trí nhớ vô tình bị quên lãng.

Đoạn trí nhớ đó là gì? Nếu nói mình cũng trùng ảo thuật giống mọi người, vậy thì không thể có chuyện mở mắt ra lại đang nằm trên một bãi cỏ cách xa trung tâm làng. Hơn nữa, chuyện Uri đột nhiên xông tới ám sát ngài Đệ Tam cũng rất kỳ lạ. Ino không tài nào nhớ ra chút gì về chuyện ngày hôm đó, nhưng cô khẳng định, đoạn trí nhớ này, cùng với sự kiện ngày đó của Uri liên quan mật thiết với nhau.

Cũng chính vì chuyện này, sau một tuần tĩnh dưỡng, cô đã quyết tâm theo cha học hết các bí thuật trong tộc, còn được vào mật thất tìm hiểu. Khoảnh khắc nhìn thấy ký hiệu lá bùa vẽ trên một cuốn trục cấm thuật, Ino biết, mình đã tiến thêm một bước tới mảng ký ức bị mất đó rồi.

oOo

"Chà, lâu lắm rồi mới có một trận làm ta phấn khích thế này đây." Kisame giương cao thanh Samehada của mình, cười ha ha. "Ai nghĩ tôi được kẻ một thời xưng danh Ác Quỷ Làng Sương Mù như ngươi, giờ lại chui rúc ở cái xó núi hẻo lánh này chứ?"

"Ta cũng bất ngờ không kém đâu." Zabuza cầm thanh Kubikiribocho (Thủ Cấp Đoạt Dao), neho mắt nhìn kẻ vừa nói, hoàn toàn không có chút vui mừng của một người vô tình gặp lại bạn cũ. "Một kẻ như ngươi, tại sao lại tới đây?" Từ khi đảo chính Đệ Tứ bất thành và làm sát thủ cho Gato, đã rất lâu hắn chưa còn thấy Kisame. Tại sao đột nhiên lần này lại mò tới tận đây?

"Ngươi phải biết rõ điều này hơn ta chứ?" Kisame cười nhạt, nhắc bóng thanh đao chĩa về phía Zabuza, giọng điệu không cho phép phản bác. "Giao con bé tóc trắng ra đây."

Yukino sao? Zabuza hơi kinh ngạc, không tự chủ nhíu mày, thoáng liếc qua hai tên đang đứng phía sau Kisame, một trận nghi hoặc nổi lên trong lòng hắn. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, hắn chợt nhớ ra gì đó, trên một lộ một tia hiểu rõ, cười như không cười nhìn Kisame.

"Tại sao ta phải làm vậy?"

Rầm

"Vì ngươi không có lựa chọn khác." Kisame vung thanh đao đập thật mạnh xuống sàn. Ngay trước khi sàn gỗ chịu lực nứt toác, một vật gì đó lấp lánh hàn quang bỗng phi từ trong nhà ra, trực tiếp va sát với lưỡi đao lớn chồm tạo nên một âm thanh chói tai. Nhìn lại, không ngờ là một chiếc đĩa bạc.

Từ trong nhà bước ra hai người, mái tóc phân biệt một trắng một đen, đúng là Yukino và Haku. Khoảnh khắc nhìn thấy Yukino một thân bạch y xuất hiện, trong đầu cả ba thành viên Akatsuki như lóe lên một tia sáng, đồng loạt nâng cao cảnh giác. Loại khí tức gì thế này? Còn có chakra, Ngũ Vỹ lần trước bắt được e là cũng không có chakra khủng bố như vậy.

Yukino không quan tâm tới suy nghĩ của những người này, liếc qua Sasori, lông mày nhíu lại không dễ phát giác. "Lần trước hai tên kéo tới còn sợ chưa đủ phiền phức sao?" Rút kinh nghiệm, nó sẽ không mạnh động ra tay với bọn chúng trước.

"Chúng ta tới đây chỉ để lấy một vật." Itachi suy nghĩ một chút, lúc này mới bình tĩnh trả lời.

"Vật gì?" Yukino nghi hoặc hỏi.

"Một chiếc nhẫn."

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Năng Lực Của Lục Vỹ Hồ

"Còn có chuyện này sao?" Tsunade nghiêm túc ngấm lại những điều vừa nghe được, bất giác thì thầm, sắc mặt âm trầm nói với Inoichi. "Nếu ta nhớ không sai, tộc nhân của ngươi cũng có người được tuyển vào Root?"

"Vâng." Inoichi trình trọng xác nhận. "Xét theo tình hình lúc đó, kẻ thích hợp nhất có thể ra tay là Yamanaka Fui. Trùng hợp là ngay sau khi Đệ Tam mất, Root cũng đã truyền tin về cho tôi, nói rằng Fui đã không may qua đời khi đang làm nhiệm vụ."

"Qua đời khi đang làm nhiệm vụ?" Tsunade lẩm bẩm nhắc lại, cặp mắt nâu xẹt qua một tia sắc bén. "Trên đời thực sự có chuyện trùng hợp như vậy sao?"

Tình hình sau khi thầy qua đời bà không được chứng kiến, nhưng có thể khẳng định là vô cùng hỗn loạn. Với lực lượng anbu có mặt ở sân thi thời điểm đó, ngoài bảo vệ cho lãnh chúa, còn có một bộ phận phải phân tán khắp nơi cứu nguy cho người dân. Nhưng theo Jiraiya điều tra, trong suốt cuộc chiến, mặc cho tình hình xung quanh hung hiểm khôn đo lường, Root vẫn duy trì một thái độ bàng quan, hoàn toàn không có ý định ra tay giúp đỡ. Giờ lại xuất hiện một tên anbu chết vì làm nhiệm vụ, nói đó là nhiệm vụ dài ngày xa vắng vô tình chết đúng thời điểm này cũng quá gượng ép đi?

"Đây mới chỉ là phỏng đoán của tôi. Nếu thực sự chuyện này là do Danzo cùng Orochimaru dàn dựng để loại trừ cả hai mạng người, ngài cũng nên cẩn thận." Dù sao, mục đích của Danzo khi tạo ra vụ này là vì chiếc ghế Hokage, nay Tsunade – sama vừa về làng đã nhậm chức, tuyệt đối sẽ thành cái gai trong mắt lão.

"Ta biết rồi." Tsunade nghiêm túc trả lời, có chút suy tư. Đặc điểm của Tâm Hoại Thân làm bà nhớ tới bí thuật của một người – Kato Dan. Trong thời buổi chiến tranh, anh ấy đã dùng loại thuật đó lấy mạng vô số ninja phe địch. Thuật này cho phép người sử dụng thoát linh hồn khỏi xác và tự do điều khiển nó, thậm chí có thể trực tiếp xâm chiếm và điều khiển thân xác kẻ thù. Cơ thể bị chiếm sẽ chịu phân rã từ trong ra ngoài, và chỉ khi giam cầm người dùng thuật trong Tứ Tử Viêm Trận, nhẫn thuật này mới bị loại bỏ.

Cấm thuật của Yamanaka cũng có ảnh hưởng tương tự, dễ dàng điều khiển được cơ thể nạn nhân ở một khoảng cách xa, hủy hoại các cơ quan nội tạng cùng tế bào thần kinh, tự do điều khiển cơ thể bị chiếm. Nhưng quá trình chuẩn bị lại phức tạp hơn nhiều. Mấu chốt là Linh Hóa Thuật của Dan vẫn có phương pháp đối phó. Còn cái gọi là Tâm Hoại Thân, một khi kích hoạt rồi, đau đớn sẽ ăn vào tận xương, lại không thể gỡ được lá bùa xuống.

"Người trúng thuật này không có cách nào thoát được, vậy người bên ngoài thì sao? Có thể can thiệp không?" Tsunade nghĩ nghĩ, liền hỏi.

"Nếu một người khác dùng Tâm Chuyển Thân xâm nhập vào tâm trí nạn nhân và trực xuất được người dùng thuật, nhẫn thuật sẽ bị giải trừ." Inoichi thoáng nghĩ, bổ sung. "Còn một cách nữa, đó là tiêu diệt linh hồn của người thi triển."

"Bằng cách nào?"

"Dùng thuật phong ấn linh hồn."

Sau khi Inoichi rời đi, Tsunade vẫn im lặng ngồi bên bàn làm việc, cẩn thận suy nghĩ. Không biết qua bao lâu, ngoài cửa vang lên một hồi gõ, giọng nói Shizune nhỏ nhẹ truyền vào.

"Tsunade – sama, Sakura tìm cô ạ."

"Để con bé vào đi." Nhìn lướt qua chồng văn kiện đã được xử lý lúc sáng, sắc mặt Tsunade miễn cưỡng thả lỏng, đưa mắt nhìn cô học trò vừa bước vào.

"Sư phụ." Sakura nhẹ cúi người, ánh mắt nghiêm túc không kém phần cung kính nhìn Tsunade.

"Được rồi, bài tập hôm nay sẽ là với bạch tuộc." Nhẹ giọng nói một câu, Tsunade chỉ tay vào đồng trục thư xếp ngay ngắn ở góc phòng, ra hiệu cho Sakura đem theo một cái vào mật thất, trải ra ngay ngắn, bên trên là một con bạch tuộc đang nằm bất động.

"Thông thường, cách để làm một sinh vật bị ngạt tỉnh lại là kích thích vào tim, hoặc dùng chakra lên não." Tsunade hướng dẫn. "Khác với cá, bạch tuộc có một tim ở trung ương và hai tim ở bên mang, tách biệt với não bộ duy trì hoạt động cho tám hệ thống thần kinh quanh xúc tu, có rất nhiều cơ quan để kích thích nó tỉnh lại. Nói cách khác, sẽ phải lo rất nhiều công đoạn đấy."

"Vâng." Sakura chăm chú lắng nghe, trên tay chậm rãi ngưng tụ một luồng chakra mỏng bao xung quanh bạch tuộc. Thầy trò hai người một thực hành một quan sát. Cho tới khi Sakura dùng tới cuốn trục thứ mười, rốt cuộc thành công cứu sống bạch tuộc. Tsunade vẫn luôn chú ý đến cô, lúc này cười hài lòng ra hiệu bài tập kết thúc.

"Phải rồi, Sakura. Ta có chuyện này muốn hỏi em." Đang lúc Sakura chuẩn bị rời đi, Tsunade bất ngờ gọi cô lại.

"Vâng?" Sakura nghi hoặc.

"Là chuyện hôm thi chunin."

Nghe đến đây, sống lưng Sakura hơi cứng lại. Cố gắng để mình không lộ ra hành động gì bất thường, cô im lặng nhìn Tsunade, chờ đợi câu nói kế tiếp.

"Ngày hôm đó trước lúc Uri xông tới chỗ Đệ Tam, có chuyện gì bất thường xảy ra không?"

Quả nhiên là hỏi cái này! Sắc mặt Sakura thoáng căng thẳng, mấp máy môi, ra vẻ trấn định trả lời. "Chuyện này em cũng không rõ ạ. Ngày hôm đó có rất nhiều ninja đột nhập, thời điểm em giải được ảo thuật chạy đi tìm Kakashi – sensei và các jonin thì chuyện kia đã xảy ra. Đến giờ... cũng không hiểu được rốt cuộc là có chuyện gì."

"Vậy sao?" Tsunade nhìn kỹ sắc mặt Sakura, thoáng nhăn mày. Nghĩ tới gì đó, bà lại hỏi. "Em ở cùng một đội với cô bé, có lẽ cũng biết không ít. Ngày thường cô bé đó có thân thiết với ai không?"

Tại sao sư phụ lại hỏi cái này? Sakura hơi mở to mắt, vội vã khẳng định. "Không đâu ạ! Ngoại trừ lúc đi làm nhiệm vụ với đội, rất ít khi em thấy Uri đi

cùng người khác. Nghe thầy Kakashi nói cậu ấy ở một mình. Mặc dù vậy, ngày thường cũng rất ít khi cậu ấy chủ động nói chuyện với em "

Tsunade nghe câu trả lời này, thoáng trầm ngâm. Đang lúc Sakura cho là bà sẽ không mở miệng nữa, một câu hỏi lại vang lên. "Được rồi, Sakura. Em có từng nhìn thấy một lá bùa màu đỏ chưa?"

Thích!

Tim Sakura như nhảy lên tới cổ họng, nội tâm điên cuồng gào thét chuyện gì đang xảy ra, ngoài mặt lại trấn định như thường. "Bùa đỏ? Em chỉ từng nhìn thấy mấy lá bùa may mắn ở đền thôi ạ."

"Ta hiểu rồi." Tsunade thoáng cười, gật gật đầu. "Giờ cũng đã muộn, em về đi. Nhớ tập luyện thêm ở nhà, rút ngắn thời gian trị liệu hết mức có thể. Tuần sau chúng ta sẽ bắt đầu luyện thể lực."

"Vâng ạ."

Nhìn bóng cô nhóc với mái tóc màu hoa anh đào đang dần rời khỏi, cặp mắt Tsunade híp lại, một tia hàn quang sắc bén lóe lên trong mắt, cánh môi gât gao mím chặt.

"Haruno Sakura, tốt nhất, đừng làm ta thất vọng."

oOo

Uỳnh. Uỳnh. Rầm.

Hàng loạt con địa chấn xuất hiện ở đồi Kanto khiến cả tòa núi lớn này như rung chuyển. Bầu trời tối sầm lại, mây đen tích tụ từng cụm trên đỉnh đầu thì thoáng nhả ra vài tia sét mang tới cho người ta một cảm giác bất an kỳ lạ.

Mà lúc này, ở vị trí trung tâm ngọn núi đang diễn ra ba trận chiến ác liệt, đến từ ba cặp đối thủ bất đắc dĩ.

Hai cự thành viên Thất Kiếm Làng Sương Mù – Kisame và Zabuza giương cao thanh đao của mình, đồng loạt lao vào đối phương. Song kiếm va chạm tạo nên từng tia lửa điện xám trắng, còn có âm thanh kim loại ma sát chói tai. Hai người đàn ông lực lưỡng đã thật lâu chưa có dịp đối chiến, dùng cả sức mạnh cơ bắp lẫn ưu thế vũ khí tạo nên hàng loạt chấn động. Cây cối đổ rạp, đất đá văng khắp nơi càng làm nổi bật sự hỗn loạn của nơi này.

Mà ở một vị trí cách đó không xa, Haku và Sasori cũng đang mặt đối mặt. Giấu mình trong lớp rối Hiruko không làm Sasori bị cản trở động tác. Đuôi kim loại vừa vung, hàng loạt băng chùy liền bị đánh bật. Mà đồng âm tiền nhọn hoắt tẩm độc được hất phun ra từ miệng cũng bị Haku dùng Băng thuật không chế. Trong nhất thời, hai bên lâm vào giằng co, bất phân thắng bại.

Đây là một con rối ư?

Haku kinh ngạc nhìn khớp miệng đang thu lại của người phía trước, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc. Mình nghe nói người dùng Khối Lữ Thuật thường đứng ngay phía sau con rối để tiện điều khiển. Vậy tên này... cơ thể thật của hắn ở đâu?

Không để cậu kịp nghĩ nhiều, Sasori vung một cánh tay lên, nắp ống tay bật mở, một tròng khí màu tím đen theo đó truyền ra. Vừa nhìn thấy nó, trong đầu Haku vang lên một hồi chuông cảnh báo mãnh liệt. Tay vừa phát, luồng khí đen lập tức bị vây trong một băng cầu trắng mờ, từng mảng đồng cứng rơi trên mặt đất.

"Khá lắm " Giọng nói trầm thấp khàn khàn mang theo tia tấn thương vang lên. Cặp mắt Sasori gât gao nhìn toàn bộ âm khí của mình đều bị vô hiệu hóa, trong lòng nổi lên chút hứng thú. Thăng nhóc phía trước vậy mà lại là truyền nhân của tộc Yuki. Băng độn tộc này nổi tiếng mạnh mẽ, vừa công vừa thủ, thăng nhóc này lại điều khiển nhuần nhuyễn như vậy, xem ra cũng là một đối thủ khó chơi.

Thoáng liếc qua hai người còn lại, Sasori hài lòng gật gù. Bọn chúng có lẽ chưa thể dứt điểm ngay được, trận của hắn có lâu cũng sẽ không ảnh hưởng gì. Đã vậy, cứ mặc sức đấu một trận thôi.

Vừa nghĩ, hắn liền lôi từ trong tay áo ra một cuốn trục. Màn khói trắng của thuật triệu hồi vừa tiêu biến, nơi đó đã xuất hiện thêm một người. Không chính xác hơn là một con rối người.

Kazekage Đệ Tam

"Đẹp ngay mấy trò ảo thuật trẻ con đó đi!" Yukino nghiêng răng găm lên với người phía trước. "Ta phải nói bao nhiêu lần, ta không biết chiếc nhẫn nào cả."

"Không đúng." Con người đỏ rực của Itachi nhẹ chuyển, vô cùng nghiêm túc nói với Yukino. "Chiếc nhẫn đó rất quan trọng với bọn ta. Chỉ cần người giao ra, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì phát sinh nữa."

"Người đang hù ai vậy chứ?" Yukino cười lạnh. "Đừng nghĩ tới chuyện gây bất lợi ở nơi này. Nếu không, dù có chết, ta cũng phải lôi cả đám các người theo."

Itachi nghe vậy, trầm mặc chốc lát, cặp mắt mang một loại hoa văn kỳ quái nhìn chằm chằm Yukino. Giờ phút này, đôi đồng tử màu hổ phách của cô ta

tràn ngập sát khí. Dễ nhận ra, lời nói kia không phải đùa.

Nhưng... biết làm sao được? Nhiệm vụ vẫn phải hoàn thành thôi.

Vụt.

Ngay khi xác định được chuyện này, Itachi nháy mắt thu hồi Tsukuyomi, chỉ trong khoảnh khắc thân mình đã xuất hiện bên cạnh cửa vào, vung chân hạ một cước lên cánh cửa, chạy vụt vào trong.

"Tên khốn này!" Sắc mặt Yukino trắng bệch, uy áp của thần thú cấp ba hoàn toàn bộc phát. Những ngọn lửa sắc nhọn ở trong mắt nó tập trung thành hình dáng của vô số mũi tên nhỏ, xoay tròn, chậm rãi tổ hợp thành một tiền trận hình tam giác, đồng loạt tản ra bám theo Itachi.

"Thủy độn: Thủy Nha Đạn."

Một cột nước cao hơn chục mét xuất hiện, hình thành nên một bức tường ngăn cản hỏa tiễn của Yukino. Itachi thăm cảnh giác trước cỗ năng lượng khủng khiếp đang rượt sau mình, cặp mắt nhanh chóng đảo qua các nơi, bất ngờ dừng lại trước một cánh cửa.

Chiếc nhẫn, ở trong này!

Xác định được mục tiêu, hần lập tức vận Thuận Thân Thuật di chuyển. Thời điểm thành công xuất hiện trong phòng, ngoài ý muốn lại chỉ nhìn thấy một hộp băng lớn, phía dưới đặt rất nhiều trận pháp.

Àm. Âm.

"Chuyện gì thế?" Bốn người bên ngoài đang đối chiến hăng say, căn bản không để ý tình hình nơi khác, nghe được tiếng động này không khỏi ngẩn người. Lời còn chưa dứt, một cỗ năng lượng khổng lồ ngưng tụ thành từng khối tia chớp trắng xóa từ trên trời bổ xuống, tiếng nổ ầm ầm vang lên.

Itachi nhảy lùi lại vài bước, vừa mới di chuyển, sau lưng đã vang lên một đạo âm thanh chấn động màng nhĩ. Vị trí hần vừa đứng lúc trước bị sét đánh trúng, tạo nên một lỗ hổng sâu hoắm, trông rất dữ tợn.

"Cút ra ngoài mau!" Yukino gầm lên, cặp mắt tràn đầy lửa giận. Từng đợt tia chớp đánh xuống, cái sau mạnh hơn hung hãn hơn cái trước, như muốn xé rách bầu trời, hủy diệt mọi thứ.

"Amaterasu." Đúng lúc này, con mắt phải của Itachi bất ngờ mở ra, ngọn lửa đen mang theo độ nóng của mặt trời trực tiếp đối kháng với chuỗi sét trắng xóa cùng hỏa tiễn xuất từ Yukino. Cả không gian chấn động mãnh liệt, bốn người bên ngoài nhận thức được nguy hiểm buộc phải ngừng chiến. Zabuza nhảy tới bên Haku, cả hai nhất trí xông vào căn nhà. Mà phía bên kia, Kisame và Sasori cũng thu hồi vũ khí, trong nháy mắt di chuyển tới trung tâm vụ nổ.

Itachi trực tiếp đối đầu với nhẫn thuật của Yukino, cảnh giác trong lòng dâng lên tới đỉnh điểm. Cô gái này... quá mạnh! Không thể tin được lại có người chỉ đơn thuần dùng chakra bọc quanh cơ thể cũng có thể ngăn lại, thậm chí triệt tiêu hoàn toàn hỏa hỏa.

Đối mặt với cái nhìn mãnh liệt của người phía trước, Itachi có chút thất thần. Hần không biết chính xác tại sao cô ta lại nổi điên, nhưng có thể đoán được, nguyên nhân không nhỏ là vì người đang nằm trong thùng băng trước mặt hần.

Với con mắt Mangekyou Sharingan, Itachi có thể cảm nhận một luồng năng lượng mạnh mẽ đang không ngừng dao động, còn có phân nhỏ chakra mờ hồ tán mát. Phối với thái độ khác thường của cô gái kia, người nằm bên trong chiếc thùng này chắc hẳn rất quan trọng.

Thời điểm bốn người kia tới nơi, quang cảnh xung quanh không khác gì bãi chiến trường. Kisame và Sasori nhanh chóng chạy tới cạnh Itachi. Yukino không để ý tới bọn hần, chỉ nhìn chăm chăm thùng băng bên tay Itachi, vài tiếng gầm phát ra từ cổ họng.

"Chiếc nhẫn ở trong này." Sasori quan sát kỹ chiếc thùng, ngửi khí tràn ngập khẳng định.

Ba người liếc mắt nhìn nhau. Kisame không nói hai lời, bàn tay vừa nhấc, trực tiếp đem cả thùng băng lớn nâng lên, Sasori vươn tay hủy đi bảy trận pháp dưới đáy. Ngay khi ràng buộc chấm dứt, một thực thể sống mang hình dáng con người với đầy đủ áo giáp và vũ khí xuất hiện, bao quanh bảo hộ cả ba.

"Đem về tổ chức." Giọng nói Itachi bình tĩnh vang lên, không hề tỏ ra chút khó khăn khi phải liên tục dùng tới cấm thuật. Susanoo màu đỏ chống lại chuỗi sét chakra từ Yukino vang lên tiếng va chạm chói tai.

"Không được!" Mắt thấy đám người đang có ý định bỏ đi, Haku vội hét lên, trong mắt tràn ngập lo lắng. Đây chính là Akatsuki sao? Bọn chúng muốn gì ở Uri chứ? Từ khi vào kết giới mọi đồ trang sức đều tháo ra, làm sao chiếc nhẫn của bọn chúng có thể ở bên trong?

Rầm.

Đang lúc cả ba chuẩn bị bước qua lỗ thùng khổng lồ do các tia sét gây ra bên cửa chính, một luồng sức mạnh dồi dào núp ẩn đột ngột bùng nổ, đem cả Susanoo lẫn ba người bọn họ hất trở lại căn phòng. Thân mình Yukino trong chớp mắt đã hiện ngay bên cửa chính, cặp mắt hổ phách tràn ngập sát khí. Đáng chú ý nhất là phía sau lưng, sáu chiếc đuôi hồ ly tung bay, màu trắng tinh khiết tương phản với khung cảnh đỏ nát cùng sát khí âm u, quả thực là hai loại màu sắc đối lập hoàn toàn.

"Lục võ hồ ly tinh!" Cả ba người kia chấn động nhìn một màn trước mặt.

Không đợi bọn họ hiểu ra chuyện gì, Yukino rút xuống một chiếc móng vuốt ở ngón út tay phải. Chiếc móng mảnh nhỏ lại cứng như đá, vào tay nó chạm rã hóa thành một cây sáo. Nâng lên đặt bên môi, âm thanh từ sáo chĩa thẳng vào thực thể đỏ cam đang bao lấy thùng băng kia, điên cuồng công kích.

"Ma dịch: Huyền Mộng Âm Tỏa."

Một loại ma âm với tần số lớn từ chiếc sáo phát ra đánh thẳng vào màng nhĩ mấy người. Dây thần kinh như bị kéo căng, cảm giác choáng váng đau đầu không ngừng đánh úp lại, còn kinh khủng hơn khi dính phải ảo thuật. Trên trán Itachi toát ra một tầng mồ hôi, hô hấp có chút hỗn loạn.

"Không thể nào..." Kisame lâm bầm, đầu đau nhức như bị búa gõ. Cơ thể hắn chuyển động rất khó khăn, toàn bộ giác quan đều tê liệt. Sasori bên cạnh cũng không khá hơn, lớp vỏ rồi hoàn toàn ngăn không được loại ma âm quái dị đó.

Theo thời gian, chuỗi sóng âm vẫn liên tục phát ra, dần dần còn có xu hướng mãnh liệt hơn, công kích trực tiếp vào thực thể cam đỏ đang bảo vệ mấy người, năng lượng khủng khiếp đến không thể tưởng tượng. Sau một lát, trên mình Susanoo bất ngờ xuất hiện vết nứt, ngày càng nhiều, lan rộng, sau cùng đột ngột nứt toác ra.

Chớp đúng thời gian, Yukino chạy như bay tới hạ một cước lên bụng Kisame, tốc độ ra đòn nhanh, chuẩn, ngoan, lại mạnh tới mức Kisame phải nhúm mày, nội tạng một trận sôi sục, buộc phải buông tha cho ý niệm cướp lại thùng băng. Chưa dừng ở đó, Yukino vung đuôi quật hai cái vào đám người, đuôi hồ ly không lồ mang theo sức mạnh không tưởng trực tiếp làm con rối Hiruko đang bọc lấy Sasori văng ra xa. Mắt Itachi chảy xuống một dòng máu, sử dụng chakra liên tục làm hắn có chút chịu không nổi, vội nghiêng người tránh khỏi ma trảo của Yukino.

Haku và Zabuza nhìn một màn từ đầu đến cuối, không giấu nổi kinh ngạc. Từ khi bọn họ gặp lại Yukino còn chưa thấy nó xuất thủ lần nào, không ngờ lần này ra tay lại hung mãnh như vậy. Sóng âm vừa rồi cũng không cố ý công kích bọn họ, nên toàn bộ sự việc hai người đều được chứng kiến. Nhìn bộ dạng điên cuồng kia của Yukino, họ cũng hiểu. An nguy của Uri đối với Yukino là quan trọng nhất. Lần này cho dù có chết, nó cũng sẽ không để đám người kia đem Uri đi. Thế nhưng...

Không hổ danh là những bạt nhún khét tiếng khắp cả Ngũ Đại Cường Quốc, chỉ trong một thoáng thất thần, Sasori lần nữa triệu ra Kazekage Đệ Tam, ngưng tụ Thiết Sa thành một chỗ đứng vững chắc, đỡ lấy con rối Hiruko. Kisame đem theo Itachi đáp xuống đất, nhìn Yukino đứng đối diện, hàm răng nhọn hoắt nhếch lên, cầm Samehada tiến vài bước về phía trước.

Zabuza nhìn thấy hành động này của Kisame, nhanh chóng hiểu ra ý đồ. Lúc này giao thủ với Samehada, quả thật hắn chịu bất lợi không ít. Thủ Cấp Đoạt Dao cho phép hắn sử dụng vòng tròn trên lưỡi đao để chặt đầu của đối thủ, còn có khả năng tự mài lại độ bén khi hấp thụ sắt trong máu kẻ thù. Trong khi đó, Sa Bì Đao (Samehada) lại hút chakra của đối thủ và truyền chakra đó lại cho chủ nhân của nó. Đối kháng trực tiếp với một thứ như vậy là vô cùng bất lợi.

"Cẩn thận đấy, thanh đao đó có thể hút chakra!" Lớn tiếng cảnh báo cho Yukino, hai người cùng nhau lùi lại một vị trí an toàn. Ở chỗ này, họ có thể xông ra yểm trợ lúc nguy cấp, cũng có thể tự phòng thủ, không để đám người kia có cơ hội lấy họ gây sức ép cho Yukino.

"Phốc."

Một ngụm máu tươi bất ngờ phun ra từ miệng Haku. Thân mình cậu lung lay, tưởng chừng sẽ ngã khụy xuống đất nếu không có Zabuza vờn tay đỡ kịp.

"Làm sao thế?" Zabuza hét hoảng hốt, nhìn sắc mặt trắng bệch cùng đôi môi đang dần biến thành màu tím đen của Haku, đáy lòng trầm xuống. "Trúng độc?"

"Có lẽ vậy." Haku thì thào, lồng ngực như bị kim châm, đau đến khó thở. Thoáng ngược mắt nhìn sang Sasori, tầm mắt cậu tập trung vào cái đuôi kim loại đang phát phơ của hắn. "Tầm độc ở đó sao?" Nhưng... từ khi nào chứ? Trong suốt trận chiến cậu đều không tiếp xúc trực tiếp với hắn mà. Là khi nào trúng độc?

Linh quang chợt lóe, Haku nhất thời hiểu ra. Là đám khói tím hắn dùng che mắt lúc này!

Lại học ra thêm một ngụm máu, tầm mắt Haku mờ đi, cơ thể dần có xu hướng bất động. Minh chứng là quá sơ ý! Chất độc tẩm trong đó đến giờ mới phát tác, hẳn là do ngày thường cậu thường xuyên nghiền cứu tiếp xúc các loại dược giải độc, cơ thể mới ngăn cản được độc tố phát tác trong một thời gian.

"Mau đưa cậu ấy ra khỏi nơi này!" Yukino cũng nhận ra tình hình của bọn họ, nghiêm giọng quát lên với Zabuza. Một khối chakra mang hình dạng đôi cánh bay tới chỗ hai người, thiết lập một kết giới bảo hộ màu trắng bạc.

"Được." Zabuza lo lắng ôm lấy Haku, không nhiều lời, thuận theo con đường bị phá hủy chạy ra ngoài. Xung quanh nơi này đều bị ảnh hưởng từ cuộc chiến, một số nơi vẫn còn dính độc do lưỡi đao của Sasori cào qua, đồng thảo được bên ngoài cũng không ngoại lệ. Nhìn Haku đã bất tỉnh, Zabuza cắn răng, vận chakra phi như bay xuống ngôi làng ở chân núi.

Yukino, đừng liều mạng quá đấy!

"Đây không phải võ thú đấy chứ?" Sasori lười biếng nhìn hai người kia đã thoát khỏi tầm mắt, lại quay sang nhìn Yukino, thanh âm khàn khàn vang lên.

"Không phải." Kisame đáp. "Nhưng cũng chẳng thua gì võ thú."

"Nhìn là biết." Sasori cười nhạt. "Chẳng cần quan tâm cô ta là thứ quái quỷ gì. Dám ngăn cản chúng ta, kết cục đều là do cô ta giành lấy."

Ầm

Ngay sau câu nói này, một tràng tiếng nổ vang lên. Khóp tay Kazekage Đệ Tam xuất ra hàng trăm hàng ngàn cánh tay kỳ quái đâm thẳng tới. Khói bụi bốc lên mù mịt, lẫn trong đó là tiếng kim loại va chạm nhau. Yukino ôm theo thùng băng nhảy ra xa, huy động lõi điện chấn nát toàn bộ đám cánh tay quái dị cùng với lưỡi cưa ẩn giấu.

"Người đứng đây tạm nghỉ đi." Kisame lên tiếng nói với người bên cạnh, mắt nhìn chăm chăm Yukino. Vóc người con nhóc này nhỏ hơn hẳn nhiều, ôm theo cái thùng nhìn rõ chật vật, vậy mà động tác lại vẫn linh hoạt như không. Hơn nữa, nó dường như không hề bị hàn khí dày đặc quanh thùng ảnh hưởng. Ngay cả Kisame hẳn thường xuyên tiếp xúc với nhiệt độ thấp cũng có chút chán ghét cảm giác băng hàn từ chiếc thùng.

Itachi trầm mặc không nói, trong đầu nhanh chóng sắp xếp lại thông tin về Yukino. Một hồ ly tinh đủ khả năng hóa thành người, lượng chakra khổng lồ, thông thạo cả thể thuật, ảo thuật và nhẫn thuật, chống lại chiêu thức từ Mangekyou Sharingan mà không bị tổn thương. Người như vậy... có thể có điểm yếu gì chứ?

Trong lúc Itachi suy nghĩ, Kisame đã vác theo Samehada tiến tới đối chiến với Yukino. Trước nguồn năng lượng mạnh mẽ này, vảy trên thân Samehada liên tục nhúc nhích, dường như đang rất hưng phấn.

Yukino nhớ lại lời nhắc nhở về Sa Bì Dao, trong mắt lóe lên ý cười tàn khốc, ngưng tụ một dải phong nhận cỡ lớn phóng tới công kích cả người cả kiếm. Ba tên phía trước này đều có thực lực rất kinh khủng, nếu đơn thương độc mã đối chiến, trường hợp tệ nhất sẽ là cùng chết. Nhưng nó không thể không nghĩ tới hậu quả. Bọn này cần chiếc nhẫn kia như vậy, không loại trừ khả năng sẽ còn quay lại đây. Một khi nó chết đi rồi, ai sẽ bảo vệ cho Uri?

"Thùy đoàn: Sa Ngư Vũ Trận."

Một đàn cá mập nước theo tiếng hô của Kisame hiện ra, mở hàm răng nhọn hoắt lao tới tấn công Yukino. Đang lúc nghiêng người né tránh, một chuỗi ám khí từ trên không trung phóng tới, khi còn cách người Yukino vài mét, bất chợt nổ tung.

Cả căn nhà rung chuyển, đất đá bụi bặm văng tán loạn, Sasori từ xa bình tĩnh trải ra một cuốn trục, giọng điệu trầm ngâm dứt khoát.

"Xích Bì Kì: Bách Cơ Thao Diễn."

Một đoàn rối trên dưới trăm con trường bào màu đỏ từ trong cuốn trục bay ra, một vùng trời phía trên Yukino tối sầm lại. Nó căn môi rút ra hàng đồng bùa nổ ném vào đám cá mập, nhìn lên đàn rối trên trời, lại nhìn vào trong thùng băng, chỉ thấy một mảnh trắng xóa, tâm tình vừa lo lắng vừa tức giận.

Không để Yukino có thời gian nghĩ nhiều, một trăm con rối phía trên đồng loạt phóng ra hàng đồng ám tiễn. Yukino dùng móng vuốt làm kiếm, tư thế sẵn sàng hất bay toàn bộ. Lại không nghĩ tới một nửa số đó khi sắp tới gần đột nhiên chuyển hướng, đâm thẳng vào thùng băng phía sau.

Đứng cách đó không xa, Sasori giương môi nở một nụ cười tàn nhẫn, lại không nghĩ tới bộ mặt hoảng sợ mà hắn tưởng tượng lại không xuất hiện. Chỉ thấy Yukino thoáng nhăn mày, trực tiếp vung đuôi quật thùng băng bay về phía sau, tránh đi toàn bộ ám khí tầm độc, một đường va thẳng vào vách tường. Căn nhà vốn bừa bộn lổ chổ, sau cú quật đuôi này càng thêm chấn động, lung lay như sắp đổ.

Không chỉ Sasori, cả Kisame và Itachi đều không ngờ tới hành động đó của Yukino. Qua thái độ của hồ ly này, cái thùng đó hẳn phải rất quan trọng. Cô ta không sợ sẽ phá hỏng nó sao?

Chỉ tiếc, bọn họ lo lắng thừa rồi. Thùng băng sau khi trải qua hàng loạt chấn động đó, vẫn cứng rắn không sút mẻ. Thậm chí một chiếc bàn gỗ bị nó va đập qua trên đường di chuyển còn vỡ tan tành. Có thể thấy, lực đạo Yukino dùng lúc đó không hề nhẹ, cũng biểu thị nó hoàn toàn không lo tới chuyện chiếc thùng chịu tác động vật lý.

Itachi quan sát một lúc, xâu chuỗi lại toàn bộ cử chỉ lời nói của Yukino, trong lòng nhanh chóng nảy ra một suy đoán. Cái thùng này lập kết giới rất bền vững, bề ngoài còn cấu thành từ chakra hệ Băng, như vậy, sở dĩ yêu hồ kia phản ứng dữ dội khi hắn tiếp cận chiếc thùng không phải vì sợ hắn sẽ phá hủy hoặc gây chuyện gì xấu với nó, mà chỉ đơn thuần muốn ngăn hắn đem nó đi. Nói cách khác, chỉ cần cái thùng này an toàn ở lại, cô ta sẽ không trực tiếp đối đầu với bọn hắn. Đám rối trăm con của Sasori một lần nữa liên hợp vây thành một vòng lớn phía trên Yukino, bắt đầu triệu vũ khí lao xuống công kích. Đối mặt với trận thế lớn như vậy, Yukino mất lạnh vận chakra bao bọc toàn thân. Đuôi vừa phất, trực tiếp quật nát vài con rối đang đứng gần đó. Trước khi Kisame kịp vác Samehada tới can thiệp, nó đưa tay nắm chặt khóp nối của hình nhân gần nhất, một tia lửa điện xuất hiện, dùng tốc độ ánh sáng xâm nhập vào sợi chỉ chakra.

Hồ!

Gần như lập tức, Sasori cắt đứt liên hệ với hình nhân bị thao túng. Hắn hơi mở to mắt nhìn Yukino. Lợi dụng chỉ chakra truyền lõi điện vào, con bé này... có vẻ không chỉ có sức mạnh bên ngoài, đầu óc cũng không vừa đâu.

Thấy hắn thoát được, Yukino cũng không bất ngờ. Nó nhìn nhìn mảnh đất bị tan chảy bởi độc từ ám khí của Sasori, lại liếc tới chiếc đuôi kim loại nhọn hoắt đang nhẹ vung, đôi mày nhíu lại không dễ phát giác.

"Thùy đoàn: Đại Bộc Thùy Xung Ba."

Làn nước như thủy triều theo tiếng gọi này xuất hiện, tạo thành từng lốc xoáy lớn tấn công Yukino. Kisame mang theo thanh đao to lớn của mình lao vút tới, liền hợp ra tay với đám rối trên trời.

"..." Đối mặt với công kích từ bốn phương tám hướng, Yukino cho dù đã vận chakra bảo vệ toàn thân cũng khó thoát khỏi toàn bộ ám khí. Theo thời gian, số lượng rối rơi trên mặt đất ngày càng nhiều, mà trên trán nó cũng chảy xuống một tầng mồ hôi mỏng, hô hấp dần nặng nề, lông đuôi trắng mịn đã dính một lớp bùn đất.

Sasori thấy tình hình này, cảm giác không kiên nhẫn dồn nén này giờ lập tức dịu bớt. "Bây giờ tới màn chính đây." Từ trong lớp áo rộng thùng thình xuất hiện một hộp chakra cỡ nhỏ. Nấp bật mở, từng luồng chakra màu xanh nhạt liên tục tràn ra, tiến tới nối với toàn bộ những con rối đang nằm dưới đất, kể cả những con bị Yukino chém nát cũng dần được ghép lại các bộ phận. Giọng nói Sasori vẫn ồm ồm khó nghe, nhưng giờ phút này lại mang theo một tia hưng phấn hiếm có.

"Thuật Khối Lũy: Nghĩa Thủ Thiên Bản."

Toàn bộ rối lấy Yukino làm trung tâm, dùng một loại tốc độ nhanh nhất hồi phục lại, xoay tròn, một lần nữa lao thẳng về phía nó, phóng ra một màn mưa châm dày đặc.

Bùa nổ! Thoáng nhìn thấy thứ được ngụy trang giấu kín sau khớp cánh tay của các con rối, Yukino giật mình, nhanh chóng hiểu ra ý định của Sasori. Chi tiết, còn chưa để nó kịp di chuyển, thủy phân thân của Kisame đột ngột lao tới trước mặt, nhanh như chớp khóa trụ hai tay.

Khốn kiếp! Yukino rửa thầm, cặp mắt màu hổ phách ánh lên một tia giận dữ nhìn về nơi đặt thùng băng, bàn tay nắm chặt lại. Ước chừng chỉ trong khoảnh khắc, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên giữa căn nhà.

Kurama đang nằm yên bên trong Naruto chợt mở bừng mắt. Cảm giác này là sao đây?

Con nhỏ đó... xảy ra chuyện?

oOo

"Không thể nào..."

Sasori không nhớ lần cuối mình kinh ngạc thế này đã là khi nào. Cặp mắt hấn tròn trừng nhìn đám rối của mình bị nổ tung bởi thứ âm thanh quen thuộc hay nghe từ Deidara, thật lâu chưa thể hoàn hồn.

"Ngạc nhiên lắm phải không? Chấp nhận hi sinh kiệt tác của mình để loại bỏ ta, kết cục như vậy mới xứng với người đấy." Yukino đứng đối diện mở miệng châm chọc, thanh âm có chút khàn khàn, trên người vương vãi khối thuốc nổ cùng những mảnh vụn rối, cánh tay bị bóng một mảng, nhìn qua khá chật vật, nhưng đôi mắt vàng kim vẫn lấp lánh một loại ánh sáng kiên cường, đẹp hơn cả bầu trời sao.

Nơi bọn họ đang đứng lúc này đã hoàn toàn không thể nhận ra được nữa. Cây cối xung quanh đứt rễ đổ rạp, các mảnh vụn căn nhà trải qua vụ nổ hoàn toàn tiêu biến, phóng tầm mắt nhìn ra, cả một vùng đều đã bị san thành bình địa. Mà tình trạng hai bên lúc này đều không mấy khả quan.

Sasori vẫn giấu mình trong con rối Hiruko suốt từ đầu trận chiến. Đuôi kim loại vừa nảy lên phải nhận thuật liên hoàn của Yukino đã đứt đoạn, áo choàng thùng lỗ chỗ, hộp chakra điều khiển trăm con rối bị phá nát, cả Kazekage Đệ Tam cũng đã bị thu trở lại cuộn trục. Vốn hấn cho rằng mình cùng Kisame liên thủ tấn công, thấp nhất cũng là làm trọng thương yêu hồ trước mặt, lại không nghĩ cô ta trải qua bao nhiêu nhẫn thuật đó vẫn còn đủ chakra tấn công thủy phân thân của Kisame, thậm chí còn bảo hộ được an toàn thùng băng sau lưng mà không bị trúng lấy một chút ám khí. Quả nhiên... không phải người mà!

Kisame đứng cạnh cũng sốc không kém. Hắn là kẻ có chakra nhiều nhất trong Akatsuki, được mệnh danh "vĩ thú không đuôi", nhưng đứng trước mặt con nhóc này, lượng chakra kia hoàn toàn không đáng nhắc tới.

"Đủ rồi."

Đang lúc Kisame nổi lên chiến ý muốn tấn công một lần nữa, Itachi im lặng này giờ đột nhiên lên tiếng ngăn cản. Hắn nhìn tàn dư trận chiến xung quanh mình, mảnh vụn rối vỡ tan tã, còn có vẻ mặt thâm trầm khó lường của cả ba người còn lại, cân nhắc một chút, quay đầu nói với Yukino.

"Tại sao chúng ta không làm một cuộc thỏa thuận nhỉ?"

"Sẽ không có chuyện ta giao vật này cho các người." Yukino thần nhiên phủ đầu.

"Không, ý ta không phải vậy." Itachi khép hờ mắt, thông thả giải thích. "Như đã nói, bọn ta là người của tổ chức Akatsuki..."

"Cái đó ta biết." Yukino cắt lời. Chính vì các người đến từ Akatsuki nên ta mới cảnh giác như vậy đấy chứ.

"Sở dĩ nhắm vào cái thùng đó, là vì bên trong có chiếc nhẫn của tổ chức. Ta đoán người quen của người đã tình cờ có được nó, và có thể còn được chiếc nhẫn thừa nhận. Hiện tại bọn ta có nhiệm vụ phải đem chiếc nhẫn cùng với người được chọn trở về, kẻ đó sẽ là thành viên thứ mười của tổ chức."

"Tại sao các người khẳng định nó ở trong thùng?" Yukino chần chừ hỏi.

"Vi chúng có liên kết với nhau." Itachi nói, giờ bàn tay phải lên, nơi ngón áp út có một chiếc nhẫn màu đỏ máu, bên trên khắc một chữ "Shu". "Các thành viên trong Akatsuki đều có một chiếc nhẫn thế này, tùy vào từng người mà chữ viết cùng màu sắc khác nhau. Thứ bọn ta đang tìm là chiếc nhẫn có màu tím sẫm, phía trên khắc một chữ "Sora"."

"Vậy ta cũng nói thật với các ngươi, trong thùng ngoài một người ra, không hề có bất cứ vật gì khác. Trang sức, quần áo, thậm chí cả mái tóc đều đã bị loại bỏ." Yukino thoáng bình tĩnh lại, kiên nhẫn giải thích. "Không thể chỉ vì các ngươi cảm nhận được mà dám khẳng định nó ở trong đó. Hơn nữa, đây là một kết giới dài hạn, không phải muốn mở là mở được."

"Ta biết." Itachi vẫn bình tĩnh trả lời. "Tình cảnh hiện tại của mình, ngươi hẳn cũng hiểu được? Ngươi có thể ngăn cản chúng ta một lần, hai lần, nhưng ngươi không thể ngăn bọn ta mãi. Hiện tại, bọn ta chỉ muốn điều tra thêm về tình trạng chiếc nhẫn. Nếu người quen của ngươi thực sự đã trở thành chủ nhân của chiếc nhẫn, hẳn sẽ được công nhận là thành viên của Akatsuki. Trong thời gian phong ấn này kết thúc, ngươi có thể thay hẳn làm nhiệm vụ và hưởng thụ mọi quyền hạn của một thành viên chính thức."

Yukino nghe lời này, im lặng thật lâu, bàn tay nắm chặt một lọn tóc bạch kim dài, cân nhắc thật kỹ. Akatsuki là một tổ chức tội phạm rất nguy hiểm, từng tên trong này đều không phải loại người dễ đối phó. Đòn sòng âm lúc này, để phá vỡ được vật thể khổng lồ kia đã làm nó tiêu hao quá nhiều chakra. Nếu ngày hôm nay cả ba người bọn hắn thật sự muốn ra tay tàn sát, nó không chết cũng trọng thương. Đúng như tên đó nói, cho dù hôm nay nó thoát được, vậy lần sau, sau nữa thì sao? Cũng không thể đặt tính mạng của bản thân và những người xung quanh vào nguy hiểm được, tình huống này buộc phải tự chịu trách nhiệm. Hơn nữa... Cặp mắt Yukino lóe lên một tia sát ý. Bọn khốn Konoha đã gạch tên Uri khỏi danh sách ninja của làng. Với tội danh phá hủy nhà giam Sokiru, không sớm thì muộn, Uri sẽ bị chụp cái danh bại nhử. Đã vậy, không bằng đầu quân cho tổ chức này, làm một bại nhử thực sự.

"Được, nhưng ta có ba yêu cầu." Sau khi cân nhắc kỹ càng, Yukino nhìn thẳng vào mắt Itachi, đồng ý nói. "Thứ nhất, không được can thiệp vào quyết định của ta trong mọi trường hợp liên quan đến người nằm trong kết giới." Nó cúi mắt nhìn xuống hướng Uri, tiếp tục. "Thứ hai, khi thời hạn phong ấn kết thúc, nếu như chiếc nhẫn được xác định không có trong thùng, và cũng chưa từng nhận chủ, cả hai bọn ta sẽ thoát ly tổ chức, tự do hành động. Trước thời gian đó, ta sẽ ra mặt làm thay những nhiệm vụ cần thiết."

"Được." Itachi thoáng suy nghĩ, gật gù đầu. "Yêu cầu thứ ba?"

Yukino không vội đáp, ánh mắt nhẹ chuyển một vòng, dừng trên người Sasori. "Thứ ba, giải độc cho Haku."

"Ồ." Sasori thấp giọng cười. "Dễ thôi."

Bốn người như đạt thành nhận thức chung, đều không nói gì nữa. Yukino từ chối đề nghị giúp đỡ của Kisame, tự mình ôm lấy thùng băng, dẫn đầu đi chuyển xuống chân núi.

oOo

"Ngươi chắc chứ?"

Trong căn nhà đơn sơ của một vị thầy thuốc nào đó, Haku uống xong thuốc giải độc đã tỉnh lại, nghe được quyết định của Yukino, cùng Zabuza kinh ngạc nhìn mấy người trước mắt.

"Ta đã suy nghĩ rất kỹ rồi." Yukino cười chân thành, trịnh trọng bước tới trước. "Haku, Zabuza, thời gian vừa qua ta và Uri được các ngươi giúp đỡ rất nhiều. Sắp tới không còn ở đây nữa, hi vọng hai người cẩn thận sống tốt. Có chuyện gì cần cứ liên lạc, ta nhất định sẽ giúp hết sức mình."

Cẩn thận dặn dò xong mấy điều và xin lỗi về chuyện căn nhà bị phá, Yukino cười nhìn hai người họ, vẫy vẫy tay, sau đó một đường trở ra, cùng ba người kia lên đường về căn cứ.

oOo

Đêm khuya.

Trong một mật thất tối tăm, Orochimaru trong bộ dạng vật chứa mới vì sử dụng Bất Thi Chuyển Sinh cả người quần đầy băng, im lặng ngồi trên ghế. Bên cạnh hắn, Kabuto đứng bất động, cặp kính tròn che đi những suy nghĩ thỉnh thoảng lóe lên trong đôi mắt.

"Với đà này, nó sẽ trở thành cơ thể tuyệt vời nhất của ta." Im lặng một lúc lâu, Orochimaru chợt lên tiếng, giọng nói cảm thán đầy tự hào. "Ngươi có nghĩ thế không?"

Kabuto tất nhiên biết người trong lời hắn là ai, nhếch nhếch khóe miệng, đáp. "Chuyện đó là hiển nhiên. Với nhãn thuật đặc biệt của thằng nhóc này, cộng với sự chỉ dạy của ngài. Chẳng bao lâu nữa, nó nhất định sẽ vượt qua cả Itachi."

Orochimaru gật đầu không đáp. Nghĩ tới viễn cảnh có được thân xác Sasuke, trong mắt hắn tràn ngập hưng phấn. Thằng nhóc tộc Uchiha này cả về trí tuệ, năng lực và ý chí đều rất hoàn hảo, đích thị là một thiên tài. Với những khả năng ưu việt của nó, cộng với động lực từ thù hận sâu sắc nó dành cho Itachi, nhất định qua mấy năm dạy dỗ, nó sẽ trở thành cơ thể vật chứa tuyệt vời nhất. Hiện tại chỉ cần kiên nhẫn chờ qua thời gian này, dốc sức chỉ bảo, hẳn sẽ có thể tái sinh trong một trạng thái hoàn mỹ.

Hưng phấn qua đi, Orochimaru dần bình tĩnh lại. Nhớ tới diễn biến trận chiến ở làng Lá mấy tháng trước, hắn chợt có chút thất thần.

"Kabuto..."

"Vâng?"

"Tình hình con nhóc kia thế nào?"

Kabuto hơi sững sốt, trong đầu nhanh chóng tìm kiếm thông tin về "con nhóc" trong lời Orochimaru. Hắn không xác định hỏi.

"Ý ngài là... Yonehara Uri?"

"Ừ."

"Theo thông tin tôi thu thập được từ nội bộ làng Lá, cô ta đã mất tích trong trận hỏa hoạn ở nhà giam Sokiru. Tình hình sau đó không ai biết được."

"Vậy sao? Đáng tiếc." Orochimaru lẩm bẩm. "Người biết không? Nếu ta là bọn Konoha, việc đầu tiên ta làm sẽ là tìm giết bằng được con nhóc đó."

Nhớ tới cặp mắt tím lãnh liệt từng chạm trán với mình trong rừng, hắn nhếch nhếch môi, thanh âm thân nhiên vang vọng khắp căn phòng.

"Loại người như con bé đó, chỉ có thể một là làm bạn, hai là tử thù. Với những gì nó đã phải chịu, nếu để nó sống sót trở về, không chỉ Danzo mà cả làng Lá nhất định đều sống không yên."

Kabuto nghe lời này, thận trọng nhớ lại lần thi chunin đó, sát chiêu liên hoàn ẩn sau bộ dạng hiền lành đáng yêu bộc phát khi bị chọc giận của cô ta đã suýt lấy mạng hắn, nhúm mày hỏi Orochimaru.

"Có chuyện này tôi không hiểu lắm, vì sao Danzo lại muốn trừ khử cô ta đến vậy?"

"Ha ha." Orochimaru cười nhạt. "Tộc Yonehara bán mạng vì Hỏa quốc làng Lá. Trong thế chiến thứ hai, huyết kế giới hạn của tộc này gần như tiêu diệt một phần tư lực lượng bốn làng còn lại trong Ngũ Đại Cường Quốc." Tầm mắt hắn dần trở nên xa xăm, chậm rãi hồi tưởng. "Yonehara có cả nhân lực và tài lực, chẳng qua về sức mạnh quân sự vẫn không thể so với Senju cùng Uchiha nên mới bị lãnh chúa chèn ép, rốt cuộc tộc trưởng phải chủ động xin đưa cả tộc lui về thung lũng ẩn cư. Ai biết được tới lúc phát động chiến tranh lần thứ ba, bọn họ vẫn phải huy động một phần nhân lực tham chiến." Ngày đó, khi thầy Sarutobi tới tìm tộc trưởng tộc này yêu cầu chi viện, hắn cũng có nghe qua. Giao tình giữa hai người đó vốn tốt, thầy cũng là bắt buộc phải làm theo yêu cầu. Cả làng Cát, làng Đá, làng Mây và làng Sương Mù đều tham gia chống lại Konoha. Làng Sương thậm chí đề ra cả một kế hoạch chống lại làng Lá khi biến Nohara Rin thành vật chủ Tam Vỹ. Mà Namikaze Minato cũng nổi danh sau trận chiến này nhờ những chiến công oanh liệt của hắn khi đối đầu với bộ đôi AB làng Mây, hay khi hủy diệt cầu Kannabi và đánh bại cuộc xâm lược của hàng nghìn ninja làng Đá vào làng Cỏ, sau cùng còn được bổ nhiệm làm Hokage Đệ Tứ.

"Kết thúc cuộc chiến, mặc dù cũng có khá nhiều thương vong, nhưng tình hình Konoha vẫn tốt nhất trong các nước." Orochimaru thân nhiên bình luận.

"Sau trận chiến này, tộc Yonehara một lần nữa lui về ở ẩn. Ai biết được bè lũ thua trận mang chung mối hận với gia tộc đó lại một lần nữa cấu kết với nhau, một kích diệt toàn gia. Thế trận bất ngờ đến trở tay không kịp, ngay cả có muốn giúp cũng đã muộn. Rốt cuộc sau vụ thăm sát đó, tung tích cả một gia tộc hoàn toàn biến mất. Cho tới tận kỳ thi chunin mới có người biết dư nghiệt Yonehara vẫn còn sót lại một thiên tài như vậy. Chỉ tội cho lão già Danzo." Orochimaru nhếch mép cười mỉa. "Suốt ngày treo trên miệng cái tuyên ngôn hòa bình, lão ta biện hộ cho toàn bộ hành động độc tài ích kỷ đó bằng mấy chữ hi sinh vì lợi ích làng. Mục tiêu của lão cũng rất đơn giản, trước khi con nhóc đó trở nên cường đại, phải hủy diệt nó. Kỳ thực với đoạn quá khứ kia, chuyện con nhóc quay lại phản bội làng Lá cũng rất có khả năng. Chỉ là... kế hoạch chuẩn bị chu đáo tỉ mỉ lại vẫn không giết được nó, còn chọn phải một tên bất tài vô dụng, tới tận khi lão Đệ Tam dùng Thi Quỷ Phong Tận xong xuôi rồi mới lao ra." Nói đến đây, Orochimaru có chút nghiêng răng nghiêng lợi. "Kế hoạch bị hủy nửa chừng, còn được Jiraiya và Tsunade đứng ra làm chứng, kết quả tệ nhất cũng chỉ là bị đuổi khỏi làng. Giờ thì hay rồi, lại để nó trốn thoát, thế này cho dù có muốn ra tay ám sát bên ngoài làng cũng không được."

"Nếu vậy, hiện giờ Danzo sẽ là kẻ gấp nhất." Kabuto hỏi. "Mà rốt cuộc thế lực thù địch kia lớn mạnh tới mức nào, trong một lần ra tay lại tiêu diệt được cả một gia tộc như Yonehara? Một tộc lớn như vậy, theo lý thường không thể bị thất bại nhanh chóng như thế, còn là vì "bất ngờ đến trở tay không kịp"?"

"Người đứng là nhạ bển đấy." Orochimaru liếc mắt tán thưởng. "Tương tự với Uchiha, sở dĩ tộc này bị thăm sát thành công dễ dàng như vậy là vì có nội phản. Chỉ khác, kẻ này cấu kết với các ninja lưu vong bên ngoài, nội ứng ngoại hợp, trong một đêm im lặng hạ sát toàn bộ tộc nhân, cả người già và trẻ em, lão tộc trưởng cũng không ngoại lệ."

"Hừm, bất hạnh thật." Kabuto cười mỉm, chợt nhớ tới gì đó. "Trong kỳ thi chunin tôi tình cờ phát hiện ra một chuyện, cô nhóc đó khá yếu với thể thuật, và còn có cấu trúc xương rất kỳ quái. Dường như cô ta cũng đang cố che giấu chuyện này."

"Vậy sao?" Orochimaru nhướn mi. "Kẻ mạnh đến đâu cũng sẽ có nhược điểm. Dù sao con bé đó cũng không còn liên quan tới chúng ta. Cứ ngồi xem kịch là được rồi."

"Ngài nói phải."

oOo

Yukino đi theo ba người Itachi, Kisame và Sasori, qua rất nhiều con đường, từ thuyền sang bộ, từ đêm sang ngày, lại mấy lần dừng lại nghỉ ngơi, rốt cuộc vào ngày thứ tư thành công đặt chân tới biên giới làng Cỏ.

Dừng lại trước một thân cây to lớn, Itachi nâng tay tạo một thủ ấn phức tạp. Trong thoáng chốc, một lỗ đen từ thân cây hiện ra trước mặt họ, ngày càng lớn dần.

"Đi thôi." Itachi lạnh nhạt nói, dẫn đầu nhảy vào.

Ba người còn lại làm tương tự, cho tới khi tất cả đã biến mất, một luồng gió thổi qua, thân cây như cũ trở lại hình dạng ban đầu, lỗ đen trên đó đã biến mất không dấu vết, hết như chưa từng xuất hiện.

Yukino đã thăm tường tượng bộ dạng của căn cứ Akatsuki – nơi chứa đựng toàn những tội phạm cấp S bị cả thế giới kiêng dè trong đầu vô số lần trên đường tới, nhưng nó tuyệt không ngờ, căn nhà sạch sẽ khang trang trước mặt lại là một trong những căn cứ chính của tổ chức.

Sau khi về tới, Sasori và Itachi đồng loạt biến mất, chỉ để lại mình Kisame đưa Yukino dạo quanh toàn bộ căn nhà, các phòng cùng với chỗ ở.

Căn nhà này nếu không tính phòng họp dưới hầm thì có tổng cộng năm tầng. Tầng 1 là phòng khách, chính giữa đặt một bộ bàn ghế khá lớn, xung quanh trang trí vài chậu cây, trên tường còn có kệ sách cùng mấy bức tranh nhỏ. Theo lời Kisame, nơi này căn bản chỉ tạo ra cho có, là nơi ít được để ý tới nhất, cũng ít dùng đến nhất.

Tầng 2 là nhà bếp và phòng ăn. Với một tổ chức quái dị như Akatsuki, việc các thành viên ngồi chung một mâm hầu như không xảy ra. Bọn họ không cố định chỗ ở, thường phân tán khắp nơi tùy theo từng nhiệm vụ, do đó, nhà bếp cùng phòng ăn cũng rất ít khi được nhớ tới.

Toàn bộ các phòng sinh hoạt và nghỉ ngơi được thiết kế ở ba tầng còn lại, trong đó tầng cao nhất là dành cho đội của thủ lĩnh. Tám thành viên còn lại phân biệt ở hai tầng tiếp theo, mỗi người một phòng, thứ tự vị trí vẫn xếp theo tên cấp khi họ làm nhiệm vụ. Theo đó, Itachi & Kisame, Hidan & Kakuzu ở tầng bốn. Sasori & Deidara, Zetsu ở tầng ba.

Cho tới khi Kisame hoàn thành việc giới thiệu sơ lược và dẫn Yukino qua hành lang để phân biệt từng phòng dựa vào chữ cái trên cánh cửa, hai người bọn họ vẫn chưa đụng mặt bất kỳ ai khác.

Chỉ vào một căn phòng với biển chữ "Sora" ở tầng ba, Kisame ôn tồn giải thích. "Từ giờ đây sẽ là phòng của cô. Chúng tôi sẽ thông báo chuyện chiếc nhẫn đang bị phong ấn với thủ lĩnh. Cho tới khi có lệnh triệu tập, cô có thể tùy ý vào thăm bất cứ đâu, ngoại trừ phòng của các thành viên khác."

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc vô cùng của hắn, Yukino khóe miệng giật giật. Nơi này có chỗ nào để thăm thú quan sát? Căn bản chỉ là một cái khách sạn vắng tanh của mấy kẻ lăm tiền nhiều của xây xong bỏ đó mà thôi!

Không để ý tới vẻ mặt vụn vặt của Yukino, Kisame lôi từ đâu ra một chiếc áo choàng. "Đây là đồng phục của tổ chức. Lát nữa nếu có lệnh triệu tập, hãy mặc nó ra ngoài."

Gật gật đầu ôm theo mấy thứ bước vào, Yukino nhìn diện tích căn phòng, có chút yên tâm. Rộng thế này, tuyệt đối không lo tới chuyện không đủ chỗ cho Uri. Cho dù hiện tại bề ngoài Uri chỉ là một khối băng kín không kẻ hở, nhưng nó thả đệm thùng băng bỏ lên giường chứ tuyệt đối không cất vào trực trữ đồ để tiết kiệm diện tích. Hơn nữa, với kết giới dày đặc trong thùng và lượng chakra đang dần được hình thành, để không chế chi với thuật trừ đồ cũng không phải chuyện dễ.

Loay hoay một hồi, thời điểm Yukino vừa sắp xếp xong những đồ vật cơ bản, ngoài cửa vang lên một tiếng gõ.

"Thủ lĩnh gọi cô." Là giọng Itachi.

"Tôi biết rồi." Nhẹ đáp một tiếng, Yukino cảm thấy có chút áp lực khó hiểu, lôi ra chiếc áo mà Kisame đưa. Đó là một áo choàng dài màu đen với họa tiết mây đỏ, mặt trong của áo cũng màu đỏ và cổ áo dựng cao đến cằm. Thu xếp xong xuôi, nó bước ra theo sau Itachi đi xuống tầng hầm dưới phòng khách.

"Không tiết lộ chút gì cho tôi được sao, danna? Dù gì cũng nhờ tôi xung phong làm nhiệm vụ vừa rồi một mình nên ông mới được tự do đi tìm thành viên mới đây chứ."

"Ta không muốn nhắc tới chuyện này nữa và tốt nhất là ngươi nên im miệng lại Deidara. Bộ sưu tập của ta tổn thất mất một phần ba và hiện tại ta đang rất muốn tìm nguyên liệu mới thay thế chúng đấy." Giọng nói Sasori không giấu sự bức dọc, dường như đang vô cùng không kiên nhẫn.

Trước khi giữa hai người bọn họ xảy ra một cuộc cãi vã, thân ảnh Yukino xuất hiện ở chân cầu thang đã thu hút sự chú ý của toàn bộ mọi người, cũng ngăn lại lời trêu chọc chuẩn bị xuất phát từ Deidara.

"Ta là Pain, thủ lĩnh của tổ chức." Người đầu tiên lên tiếng là một thanh niên có mái tóc cam, đôi mắt mang họa tiết hình vân sóng tròn lan tỏa trong tròng mắt cùng với con ngươi và màng cứng màu tím xám nhạt, khuôn mặt lạnh băng nói với Yukino, đoạn quay sang những người khác. "Vì một số lý do, chiếc nhẫn thứ mười của tổ chức đang bị phong ấn. Hiện tại, đây sẽ là thành viên mới cùng làm chung nhiệm vụ với chúng ta."

"Ngươi chính là kẻ đã phá hủy kiệt tác của Sasori – danna sao?" Giọng nói hưng phấn mà Yukino nghe thấy lúc nãy lại vang lên. Nó dời mắt khỏi thân ảnh của thủ lĩnh, nhìn sang người vừa lên tiếng. Đó là một thiếu niên rất trẻ tuổi, chỉ tầm mười lăm mười sáu, có một đôi mắt xéch màu xanh và mái tóc vàng hoe rất dài buộc lại kiểu đuôi ngựa, để mái che hắt một bên mặt.

"Im lặng chút đi Deidara." Pain lạnh nhạt nói, quay sang nhìn Yukino. "Ta đã nghe Itachi kể lại mọi chuyện. Năng lực của ngươi rất ấn tượng, trong thời gian này, ngươi sẽ hoạt động chung với Zetsu."

"Hoan nghênh đồng đội mới."

Ngay khi Pain dứt lời, một giọng nói bất thành linh vang lên từ phía sau. Yukino quay đầu, đập vào mắt là một vật thể quái dị đang trôi lên từ mặt đất. Nếu không phải xác định được tiếng nói vừa rồi chính xác là từ hân phát ra qua những lời tiếp theo, Yukino sẽ không nghĩ đây là một con người.

"Tôi là Zetsu." Đối phương hoàn toàn thoát ly khỏi mặt đất, lộ ra diện mạo hoàn chỉnh, trông như một loài thực vật với cơ thể được bao phủ hoàn toàn bởi hai phiến lá cây. Khi nói chuyện, hai phiến lá mở ra để lộ phần đầu với mái tóc ngắn màu xanh lá và đôi mắt màu vàng. Cơ thể hân chia làm hai nửa với hai màu khác nhau. Nửa bên trái hoàn toàn là màu trắng, còn nửa bên phải thì gần như đen tuyền.

"Yukino." Bất động thanh sắc đánh giá kẻ được gọi là đồng đội tương lai, Yukino mở miệng xưng tên, trong lòng thầm nâng cao cảnh giác. Sáu người trước mặt, ngoài Itachi, Kisame và Sasori đã biết thì cả ba người Pain, Zetsu và Deidara cũng đều rất bí ẩn. Đặc biệt là Pain. Nhìn vào đôi mắt lạnh băng kia, Yukino thậm chí cảm thấy may mắn vì đã đưa ra quyết định. Thà rằng sống chung với một đám nguy hiểm thế này còn hơn trực diện đối đầu với chúng. Nó không biết tại sao bọn chúng lại khẳng định chiếc nhẫn có trong thùng băng – khi mà trạng sức Uri dùng trước giờ chỉ có hai sợi dây chuyền, và cả hai đều đang được nó cất giữ – nhưng nếu chúng đã đáp ứng sẽ bỏ qua nếu không tìm ra chiếc nhẫn, thì việc sống ở đây trong thời gian chờ Uri thức tỉnh cũng không là vấn đề.

"Tổ chức chúng ta còn ba người nữa, nhưng hiện tại bọn họ đang làm nhiệm vụ ở nơi khác. Có cơ hội các người sẽ gặp mặt." Sau khi mọi người giới thiệu xong, Pain lạnh nhạt nói. Yukino gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cùng những người khác ra khỏi căn phòng.

"Hey, Yukino phải không? Đợi ta với nào."

Giọng nói của Deidara vang lên từ phía sau. Anh chàng hưng phấn chạy tới trước mặt Yukino. "Người thật sự đã phá hủy đám rối của Sasori – danna sao?"

"Chuyện đó đáng ngạc nhiên lắm à?" Yukino nhướn mày. "Và lại, không phải ta phá, là hân tự gắn bùa nổ vào đó thôi."

"Cái gì?" Tông giọng của Deidara còn cao hơn lúc nãy. Về mặt hân hiện rõ ba chữ "không thể tin" nhìn thẳng vào mắt Yukino. "Ông ấy thật sự gắn bùa nổ vào đám rối của mình ư?" Nhận được cái gật đầu khẳng định, cậu ta dường như càng kích động hơn. "Đây thật sự là một chuyện đáng kinh hoàng! Ôi không! Sasori – danna gắn bùa nổ vào rối của mình? Phải chăng ông ấy đã nhận ra nét đẹp của nghệ thuật chân chính?"

Hân đang nói cái quỷ gì thế? Yukino méo mặt nhìn tên tóc vàng bên cạnh đang trợn ngược mắt gào to, im lặng bỏ lên lầu.

Một lúc sau, ngoài cửa phòng của Sasori, Deidara trong bộ dạng như vừa bị tâm quất bực bội lẩn về phòng, trong miệng lầm bầm vài chữ "nghệ thuật" và "bùa nổ"...

Lời tác giả:

- Xin chào ^o^

- Ngoài nội dung chương 49 (dài tới 10.000 chữ >

bản cũng hiểu được vì sao bọn người kia lại coi trọng chiếc nhẫn như vậy.

Tổ chức Akatsuki luôn quy định giới hạn số lượng mười thành viên, trong đó, thứ cơ bản quyết định vị trí của mỗi người là chiếc nhẫn họ đeo trên ngón tay. Trước đây nhẫn Sora thuộc quyền sở hữu của Orochimaru, nhưng sau đó hắn đã rời khỏi tổ chức, lại cầm luôn theo nhẫn nên Akatsuki không thể kết nạp thành viên thay thế. Yukino không quá rõ lý do chúng không tìm tới Orochimaru cưỡng chế thu lại nhẫn, nhưng dựa vào tình hình hiện tại, có vẻ người đang giữ chiếc nhẫn lại là Uri.

Trong những ngày qua, ngoài việc sắp xếp trang trí căn phòng và thỉnh thoảng để ý thăm dò tình hình trong kết giới, Yukino chưa phải làm việc gì khác. Ngoài sáu thành viên đã gặp trong ngày đầu tiên tới căn cứ, vài hôm sau đó nó cũng đã có dịp diện kiến nữ ninja duy nhất của tổ chức – Konan. Cô gái với mái tóc xanh dương và đôi mắt hồ phách cài một bông hoa to bằng giấy màu xanh nhạt trên đầu, khuôn mặt xinh đẹp không biểu lộ một tia cảm xúc. Là người duy nhất tiếp xúc trực tiếp với thủ lĩnh trong các nhiệm vụ, hiển nhiên, đây cũng là một ninja rất mạnh mẽ.

“Nhớ kỹ này.” Dừng lại trước một tảng đá lớn gần biên giới Thổ quốc, nửa màu trắng của Zetsu – cũng là kẻ lên tiếng phần lớn trong các cuộc trò chuyện, quay sang nói với Yukino. “Đây là nhiệm vụ đầu tiên của ngươi, cố gắng lên nhé.”

“Ta biết rồi.” Yukino mỉm cười gật đầu, âm thầm đánh giá tên đồng đội này. Khác với Hắc Zetsu thâm trầm, kỹ tính, Bạch Zetsu là một kẻ hồn nhiên, vô tư và thích trêu chọc mọi người. Hai loại tính cách khá đối lập lại cùng tồn tại trên một cơ thể, nhưng không khó để phân biệt hai nửa với nhau, bởi chúng gần như độc lập về suy nghĩ.

Thổ Quốc là một trong Ngũ Đại Cường Quốc, bao gồm chủ yếu các khu vực hoang và nhiều đá, biên giới của nó chạy dọc theo dãy núi đá, ngăn liên lạc với các nước khác. Gió bắc thổi qua rừng núi này, mang những viên đá nhỏ tới các nước lân cận tạo nên một hiện tượng thiên nhiên kì thú gọi là Ganu. Nhiệm vụ lần này của bọn họ là tìm kiếm binh thư tuyệt mật của Tsuchikage Đệ Nhất – cuốn trục chứa đựng nhiều cấm thuật dành cho những ninja sử dụng côn trùng.

“Dựa vào thông tin ta tìm được, ba đứa nhãi tộc Kamizuru đang giữ nó.” Hắc Zetsu thông thả nói.

“Kamizuru?” Yukino nghiêng đầu. “Gia tộc khiến ông à?”

“Chính xác.” Bạch Zetsu hào hứng tiếp lời. “Ngươi còn trẻ như vậy cũng biết tới tộc này sao?”

“Có chuyện gì đã xảy ra với nó?” Yukino tự động bỏ qua hiểu lầm nghiêm trọng của Bạch Zetsu về số tuổi của mình, nghiêm túc hỏi ra thắc mắc. Cách đây vài trăm năm nó từng gặp qua thành viên tộc này rồi, sử dụng một loài động vật có sức sát thương lớn như ong, năng lực cũng không thấp, hiện tại lại suy tàn tới mức khó biết tên sao?

“Cách đây rất lâu, tộc này đã thất bại thảm hại trong một cuộc chiến với làng Lá.” Hắc Zetsu giải thích. “Không chỉ mất tư cách và sự tôn trọng của cả làng, sau trận chiến, số lượng thành viên trong tộc cũng suy giảm nghiêm trọng, hiện tại chỉ còn ba người mà thôi. Bọn chúng giữ cuốn trục vì muốn gây dựng lại thanh thế.”

“Ồ.” Yukino gật gù. “Chúng đã đấu với ai ở Konoha?”

“Một gia tộc cũng dùng bọ làm phương thức chiến đấu.” Hắc Zetsu trả lời. “Aburame.”

“Sao?” Yukino thấy tim mình như nghẹn lại, môi mớ hồ thốt ra một chữ. Cái tên nó muốn tạm quên đi khỏi đầu từ lâu bây giờ lại đột ngột được nhắc tới. Aburame? Thắng khốn đầu sỏ hủy đi mất và cỗ hòng của Uri trong nhà giam chính là một kẻ tộc Aburame. Sớm muộn gì, nó cũng bắt bọn người đó phải trả giá!

Sát ý trong mắt Yukino bùng phát, mãnh liệt tới mức Zetsu bên cạnh cũng cảm nhận được. Hai nửa Hắc Bạch đồng dạng mờ mịt nhìn nhau, cũng không tùy tiện lên tiếng.

Ước chừng chục giây sau, Yukino dần khôi phục bình thần, nét mặt không có một tia gọn sóng, hết như người vừa kích động ban nãy không phải nó.

“Chúng ở đâu?” Quay sang nhìn Zetsu, Yukino cất giọng thanh lãnh hỏi.

“Một thị trấn cũ nát sát ranh giới làng Đá.” Bạch Zetsu trả lời, thuận tay ném một cuốn trục cho Yukino. “Đây là bản đồ khu vực gần đó, nhiệm vụ đầu tiên cũng là nhiệm vụ để thử năng lực, ngươi sẽ tự mình giải quyết. Nếu gặp rắc rối phát sinh thì báo cho ta.”

Gật gật đầu nhìn Zetsu sử dụng thuật Phù Du hòa mình với mặt đất biến mất, Yukino cảm chắc cuốn trục, kéo chiếc mũ rom hình chóp với dải dây lục lạc xuống trước mặt, che đi dung mạo, thân hình thoáng chốc như một mũi tên rời cung, lao vụt vào lãnh địa Thổ quốc.

oOo

Kakashi đứng trước một căn hộ nhỏ, nhìn lên bảng tên mang chữ ‘Yonehara’ trước cửa nhà, thất thần thật lâu.

Ba tháng trước, ngay sau khi biết chuyện Uri còn sống, anh đã xin phép Đệ Ngũ gác lại tất cả nhiệm vụ trong vòng mười ngày, một mình rời làng đi tìm Uri. Với tình trạng cô bé tại nhà giam khi đó, những tướng kiên trì tìm thật nhanh sẽ có tung tích, nhưng sự thật lại khiến người ta không thể không thất vọng. Cô bé hoàn toàn không để lại chút dấu vết dù anh đã gần như vận dụng hết sức lực lật tung mọi góc ngách trong Konoha bằng ảnh phân thân và Bát Cầu. Kể cả nơi phát sinh mọi chuyện là nhà giam Sokiru – nơi chỉ còn là bình địa, tất cả những vùng đất khả nghi đều không có chút manh mối, hết như cô bé đã bốc hơi khỏi thế gian này.

Loại cảm giác tưởng chừng tìm lại được thứ đã mất, nay mới phát hiện mọi chuyện vẫn lâm vào ngõ cụt làm cho tâm hồn Kakashi một lần nữa bị đục khoét thật sâu. Chuyện hứa với Sakura anh vẫn nhớ, nên tuyệt nhiên không đề cập chút gì việc cô nhóc đã làm với bất kỳ ai khác. Anh cũng khá bất ngờ khi Sakura lại chủ động xin làm đệ tử của Hokage – sama, và nhận được khá nhiều lời khen từ bà ấy. Naruto cũng đã theo Jiraiya – sama rời làng luyện tập. Đội genin đầu tiên anh nhận dẫn dắt nay tan hoang mỗi người một ngả. Đây là viễn cảnh Kakashi chưa bao giờ mong muốn.

Bước chân vào căn nhà đã bỏ trống từ lâu, anh đưa mắt quan sát từng thứ một. Bàn, ghế, nhà bếp, tủ quần áo, giường... rất nhiều vật dụng sinh hoạt đều được xếp ngay ngắn từng nơi, ngăn nắp gọn gàng như chính chủ nhân nó. Vì không có người ở suốt từ khi xảy ra chuyện, khắp nơi trong nhà đều bao phủ một lớp bụi mỏng. Ánh sáng mặt trời từ khe hở cửa sổ chiếu vào, lại không thể làm Kakashi cảm thấy ấm áp.

Bước chân nhẹ nhàng di chuyển qua các nơi, tầm mắt anh dừng lại trước một tấm ảnh. Đó đúng là ảnh chụp chung của năm thành viên đội 7 bọn họ. Có anh, Naruto, Sasuke, Sakura, và... hô hấp Kakashi ngừng lại khi nhìn tới vị trí người cuối cùng. Trước mắt anh như hiện ra từng lời nói hành động của cô học trò nhỏ này trong những ngày bình yên còn hoạt động với đội. Mọi thứ vốn rất tốt kia mà, tại sao... lại tới mức này chứ?

Cạch.

Bàn tay vô thức nhắc tấm ảnh lên, lại chạm phải một vật gì đó. Kakashi cúi đầu nhìn bốn hộp gỗ nhỏ xếp ngay ngắn đằng sau khung hình, một trong số đó vừa trượt tới tầm tay anh.

“Đây là...” Nhìn nét chữ thanh thoát đẹp để ghi vài chữ trên tờ giấy dán ngoài hộp, Kakashi ngây ra, khi định thần lại, bàn tay đã mở nắp hộp gỗ.

[Gửi Sakura.

Lọ thủy tinh này là tinh dầu tở tự chiết, hương hoa anh đào cậu thích nhất đấy, coi như quà tở tặng cậu sau kì thi chunin. Ngoài công dụng làm đẹp, nó còn rất hiệu quả trong chữa thương ngoài da, nếu không may bị thương, cậu chỉ cần hòa vài giọt với nước, sau đó dùng bông thấm lên bề mặt, cho dù vết thương sâu tới đâu cũng tuyệt đối không để lại sẹo.

Vòng loại vừa rồi, mặc dù kết quả không cao nhưng cậu đã làm rất tốt. Còn nhiều kì thi năng lực khác, hãy tự tin vào khả năng của mình và kiên trì luyện tập. Tin tở đi, cậu sẽ trở thành một ninja rất tuyệt vời.

Yonehara Uri.]

Đôi mắt lướt nhanh qua những dòng chữ trong tờ giấy được gấp gọn gàng, lại nhìn tới bình thủy tinh màu hồng nhạt đặt trong hộp, Kakashi nhanh chóng đoán được mốc thời gian Uri chuẩn bị những thứ này.

Đã biết bên trong đều là thư và quà tặng riêng cho các thành viên đội 7, Kakashi liền trực tiếp bỏ qua hai hộp gỗ viết tên Naruto và Sasuke, cầm lấy chiếc hộp ghi tên mình.

Giống với của Sakura, bên trong chiếc hộp đề tên Kakashi cũng có một tờ giấy được gấp gọn và một lọ thủy tinh nhỏ, màu xanh thẫm. Kakashi hồi hộp mở lá thư, tâm tình vừa căng thẳng vừa kích động.

[Gửi Kakashi – sensei.

Em không chắc sau kì thi này mình có được lên chunin hay không, nhưng cho dù thế nào, thầy vẫn sẽ là người thầy giáo tuyệt vời của em, của đội 7. Thời gian này thầy ôn tập cho Sasuke, hi vọng tuần sau hai người sẽ kịp về xem tất cả trận đấu, đặc biệt là trận đầu tiên của Naruto...]

Ánh mắt Kakashi lóe lên một tia ưu thương, nhớ về quãng thời gian rời đi huấn luyện cho Sasuke trước lúc thi. Những thứ này hẳn là được Uri chuẩn bị trong một tháng sắp diễn ra vòng thi thứ ba, nhưng lại vĩnh viễn không còn cơ hội tự mình đưa cho họ.

Tầm mắt Kakashi nhẹ chuyển, nội dung của phần sau lá thư là điều anh chưa bao giờ ngờ tới.

[Từ sau lần thầy bị thương ở Sóng quốc, em đã xem qua tình trạng con mắt sharingan của thầy, sau khi về làng cũng tranh thủ nghiên cứu điều chế loại thuốc có thể khắc phục nhược điểm khác biệt dòng máu, nhưng tiếc là vẫn chưa tìm được dược liệu phù hợp. Lọ thuốc này là em dùng những loại dược khác thay thế, chưa thể chữa trị hoàn toàn nhưng vẫn sẽ hỗ trợ giảm bớt tác dụng phụ khi sử dụng. Mỗi ngày thầy nhỏ đều đặn một giọt vào mắt trái, sau hai tháng sẽ tốt hơn.

Yonehara Uri.]

“...” Mắt Kakashi không chớp nhìn chăm chăm từng chữ một, tay cầm tờ giấy run lên, trong lòng như có thứ gì đó vỡ òa.

oOo

“Người...” Kamizuru Kurobachi kinh ngạc nhìn bóng dáng như quý mị vừa xuất hiện trước mặt, tiếng hét thất thanh nghẹn lại trong cổ họng.

“Người hẳn là một trong ba kẻ cuối cùng tộc Kamizuru?” Yukino đưa tay nâng chiếc mũ rom lên cao, lộ ra khuôn mặt nhỏ cùng cặp mắt sáng rõ. Hành động này triệt để dọa Kurobachi ngây người. Hẳn cứ đứng yên đó, trong mắt trong đầu chỉ còn phản chiếu hình ảnh Yukino, phảng phất như gặp được thiên tiên.

Thiếu nữ trước mắt tầm mười bảy mười tám tuổi, cả thân mình giấu trong chiếc áo choàng rộng lớn, chỉ để lộ đôi bàn tay trắng nõn nhai cùng khuôn mặt đẹp như trăng rằm. Vài sợi tóc bạch kim lưa thưa trước trán che đi hàng lông mày mảnh như lá liễu, phía dưới là một đôi mắt phượng trong suốt. Hai loại khí chất thanh lịch tao nhã cùng mị hoặc hoàn toàn khác nhau này vậy mà lại có thể xảo diệu trộn lẫn vào nhau, từng tia từng nét quyến rũ tràn ra từ sâu trong con ngươi thần bí, dưới chiếc mũi khéo léo là lướt là cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng đang mím lại, khuôn mặt lạnh lùng vẫn mang theo vẻ ngây thơ tinh khiết của thiếu nữ, khi mở miệng nói chuyện lại lộ đáng lộ ra vẻ xảo quyết linh động đặc hữu của con gái ở độ tuổi này, làm cho người ta không thể không bị hấp dẫn, thần hồn điên đảo.

Đúng là một mỹ nhân bại hoại!

Hai tròng mắt Kurobachi dán chặt vào người phía trước, vẻ mặt không giấu được sự hèn mọn. Chưa hề nói ra mấy lời thâm ngôn uế ngữ đang nghĩ trong lòng, bóng dáng phía trước sau một cái chớp mắt đã tiến sát lại gần. Một cảm giác lạnh lạnh xuất hiện trên cổ, thanh kunai sắc bén đã đặt ngay dưới yết hầu. Kurobachi nuốt khan nhìn đôi tay thon mịn cầm thứ vũ khí nguy hiểm đó không chế hân, mấy suy nghĩ kiểu điểm nhanh chóng bị đánh bay không còn một mảnh, run giọng chất vấn.

“Ngươi là ai? Mau buông dao xuống. Ch-chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Từ từ nói chuyện?” Yukino thích thú hỏi lại, bàn tay không do dự kéo một đường dưới cổ hân. “Ta là ai không liên quan tới ngươi. Thứ ta cần là mật thư của Tsuchikage Đệ Nhất. Một là giao, hai là chết.” Giọng nói lạnh tanh không có một tia cảm tình.

“Mật thư?” Vẻ mặt Kurobachi lập tức biến đổi. Hân vừa nghi hoặc vừa sợ hãi nhìn Yukino, bộ râu quái dị nhăn nhúm lại. “Làm sao ngươi biết bọn ta đang giữ nó?”

“Đừng phí lời.” Yukino không có kiên nhẫn giải đáp thắc mắc cho hân, nhún mày. “Ta nhắc lại lần nữa, mật thư ở đâu?”

Kurobachi dường như đã quên đi nỗi sợ hãi, hân trợn ngược mắt nhìn Yukino, nở một nụ cười như thách thức. Mỹ nhân này xem chừng không dễ ăn chút nào đâu. Nếu đây là kẻ biết tới bí mật của bọn họ, tự nhiên chỉ có im lặng vĩnh viễn mới là giải pháp an toàn. “Có bản lĩnh thì ngươi tự tìm đi.”

Vừa nói xong câu này, sau lưng Yukino vang lên một chuỗi âm thanh quái dị. Hàng chục bóng đen nhỏ bằng ngón tay cái bất thành linh xuất hiện, theo hiệu lệnh của Kurobachi đồng loạt lao về phía Yukino. “Thiên ơng châm.”

“Ngươi... không ý thức được hoàn cảnh của mình sao?” Yukino nghiêng đầu nhìn đám ong bay vụt tới chỗ mình, kinh ngạc nói một câu với Kurobachi. Ngay khi hân còn chưa kịp phản ứng, thanh dao đang đặt dưới cổ đã nhẹ chuyển, mũi nhọn đâm thật mạnh vào cổ họng. Hoàn toàn không có một tia do dự.

Phùng

Cột máu mãnh liệt từ cổ Kurobachi phối hợp với ngọn lửa Yukino vừa triệu ra từ bàn tay tạo nên một khung cảnh đỏ rực điểm lẹ, từng ngón tay như hỏa kiếm chém qua thân ong. Cả xác ong và mật ong đều bị thiêu đến tro bụi. Nhiệt độ trong phòng trải qua biến cố này lập tức tăng cao. Yukino hài lòng nhếch nhếch môi, ánh mắt chán ghét đảo qua xác người dưới chân, đang lúc chuẩn bị di chuyển, sau lưng bỗng truyền tới một giọng nói phẫn nộ.

“Ngươi là ai?”

Một cô gái sở hữu mái tóc nâu dài ngang vai với một lọn nhỏ rủ trước mặt, khoe mắt đầu mày đều là nét kiêu ngạo, tức giận gào lên với Yukino.

“Oh? Đứa thứ hai?” Yukino nghiêng ngẫm trên tức, cổ ý nâng cao thanh âm. Cảnh tượng này vào mắt cô gái càng như đang châm ngòi lửa giận. Ánh mắt cô ta đảo qua xác chết bị chém rách yết hầu, lộ ra nỗi căm thù sâu sắc.

Kanizuru Suzumebachi có mơ cũng không nghĩ tới anh em bọn họ vừa mới có hy vọng phục hưng gia tộc, chỉ tách khỏi một chuyến thôi, trở về đã là thế này.

“Ngươi là người tộc Aburame?” Chần chờ hỏi ra một câu, trong lòng cô ta cũng không quá xác định. Người trước mắt nhìn thế nào cũng không giống ninja điều khiển côn trùng, nhưng ngoài lũ người đó ra, cô ta không nghĩ được kẻ nào lại đi đánh chủ ý tới bí thuật của bọn họ.

“Đừng có đánh đồng ta với lũ đó.” Yukino trừng mắt, ý tứ cảnh cáo không chút che giấu nhắm tới Suzumebachi.

Âm thầm cười khẩy, cô ta bày ra một vẻ mặt vô tội đến đáng thương, mở lời đề nghị với Yukino. “Là ta đoán sai rồi. Thú thật với ngươi, ta rất hận bọn chúng. Chúng ta có thể hợp tác với nhau tiêu diệt đám người đó không?” Nếu như có thể lợi dụng con bé này tiêu diệt được Aburame, sau đó nhân lúc sơ hở cho nó một đòn kết liễu, vậy thì không có gì tốt hơn!

Yukino khinh thường nhếch môi, ánh mắt nhìn Suzumebachi như đang quan sát một trò hề. Con ranh này nghĩ nó đang tính kế ai vậy chứ?

“Đó là chuyện của ngươi.” Thản nhiên đáp một câu, không đợi người kia kịp nói gì, Yukino thẳng thừng tuyên bố. “Ta tới đây để tìm mật thư của Tsuchikage Đệ Nhất. Nếu ngươi yên phận giao ra, ta sẽ chữa cho một con đường sống.”

“Nực cười.” Vẻ hung ác trên mặt Suzumebachi sau câu này hoàn toàn bại lộ. Tốc độ kết án cũng nhanh chóng hết như tốc độ trở mặt, áp tay xuống mặt đất triệu hồi ra một đàn ong khổng lồ. Đây đều là những gì cô ta học được từ cuốn sách của ông nội. Những con ong này có hàm răng sắc như dao cạo, một cú chích có thể gây chết người, đôi cánh có khả năng tạo ra một cơn gió lớn khủng khiếp, là một đối thủ dữ dằn. Hơn nữa, nó còn có thể bắn một lượng lớn mật từ miệng để làm mất dính và sập bẫy nạn nhân.

“Chịu chết đi!” Hét lên một tiếng, đàn ong sau lưng theo hiệu lệnh này xông tới bao vây Yukino, cuồng phong cực đại cùng với ưu thế về số lượng nhanh chóng làm tình hình như nghịch chuyển. Chỉ tiếc, ngay khi thắng lợi nằm vững trong tay, cặp mắt xé rách của Suzumebachi chỉ kịp nhìn thấy một quả cầu ánh sáng chứa năng lượng cực đại vây thành một khối xung quanh cô gái lạ. Chân động không chỉ nghiêng nát bầy ong khổng lồ xung quanh, mà còn công kích vào thắt lưng cô ta, cơ thể như bị bẻ làm đôi, xương cột sống gãy nát. Trợn mắt nhìn Jibachi ẩn nấp này giờ bắt lực lao tới tấn công, chịu chung một số phận với mình, ánh mắt Suzumebachi càng thêm điên cuồng, dùng chút sức lực cuối cùng gào lên với Yukino. “Mày mãi mãi không biết được cuốn trục đó ở đâu đâu, con khốn...”

“Ya, vậy sao?” Yukino tàn nhẫn đập một cước xuống thi thể kunoichi dưới chân, khoe môi nhếch lên không một tia độ ảm. Nó nhìn thẳng vào cặp mắt trợn trừng của cô ta, trong miệng thì thầm một dòng chú ngữ bí ẩn, chỉ sau chốc lát, cái xác bất ngờ động đậy, đứng lên như một con rối, tiến tới gần chiếc bàn nhún xuống vài nút kích hoạt một thạch động cỡ nhỏ, lại lục tìm trong người một chiếc chìa khóa, mở thạch động lộ ra một trục thư màu xám nhạt được bao quanh bởi một sợi chỉ đỏ, trông hết sức cổ xưa.

“Cảm ơn.” Nhếch miệng để lại một câu, Yukino nâng bước rời khỏi căn nhà, để lại ba cái xác nằm tro trên nền đất.

oOo

“Tốt lắm.” Zetsu giương giọng tán thưởng nhìn cuốn trục xuất hiện trong tay chỉ sau mười phút, cười ha ha nói với Yukino. “Người không giết bọn chúng đây chứ?”

“Người nói xem?” Yukino không đáp hồi lại, trên mặt là ý cười thân thiện.

Zetsu lắc lắc đầu mở trục thư ra kiểm tra, xác định không có gì bất thường, cười ha ha tạm biệt Yukino, cả thân mình lặn sâu xuống lòng đất.

“Vây là xong?” Yukino thì thầm, đưa tay kéo vành mũ xuống thấp, suy nghĩ chốc lát liên niệm một phép biến hình nho nhỏ, tốc độ như quỷ mị bay tới Konoha.

oOo

Tiệm bánh Miura.

Trong các cửa hàng ăn uống ở Hỏa quốc, ngoài những chỗ phục vụ bữa chính, nhu cầu thường thức bánh ngọt của người dân cũng là một nguyên nhân lớn dẫn tới sự phát triển của các cửa hàng bánh phong cách mới, trong đó có Miura.

Không ai rõ chủ nhân của tiệm bánh này là ai, gia thế, xuất thân thế nào, thứ duy nhất họ biết là cửa hàng này được khai trương khoảng đầu năm trước, và chỉ sau một thời gian ngắn đã tạo nên một bước đột phá trong phong cách chế biến món ăn, cũng hoàn toàn thay đổi khẩu vị của họ.

Từ trước khi tới đây, Tsunade cũng nghe bóng thoáng về danh tiếng của tiệm bánh này, điều đó làm bà không khỏi hiếu kỳ. Từ khi về làng bà phải lo đủ thứ chuyện, đến ngày hôm nay rốt cuộc cũng miễn cưỡng xem như rảnh rỗi, liền quyết định tạm gác lại công việc, mang theo Shizune tới thăm quán ăn nổi tiếng này.

“Xin chào quý khách!”

Khác với Shushuya, Amaguriana hay Ichiraku và các cửa hàng truyền thống khác, kết cấu xây dựng của Miura khiến người tới có cảm nhận rất mới lạ. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, bảng hiệu chữ nổi in tên cửa hàng cùng giọng nói nhã nhặn dịu dàng đến từ hai cô gái mặc đồng phục đứng song song ở cửa đã làm mọi người chú ý. Tiến vào trong, không gian thoáng đảng cùng hình thức thiết kế lịch sự, tao nhã khiến tâm tình con người như bình tĩnh lại. Hóa tiết trên tường chủ yếu là những gam màu trung tính, đơn giản nhưng lại cuốn hút. Từng bộ bàn ghế tinh xảo xếp ngay ngắn theo hàng, đang là buổi chiều nhưng quán vẫn rất đông người, tiếng nói chuyện cười đùa vô cùng náo nhiệt.

“Cô chọn món đi ạ.” Yên vị tại một chiếc bàn dãy cuối, Shizune cầm quyển thực đơn đưa cho Tsunade.

“Người từng tới đây chưa?” Tsunade nhận lấy lật vài trang, không quá để ý hỏi.

“Rồi ạ, thỉnh thoảng em có đi với các chị em trong đội Y Nhãn.”

“Vây người thích ăn cái gì, chọn đi. Ta sao cũng được.”

“Vâng.” Shizune gật đầu, liếc qua danh sách các món ăn, nhanh chóng chọn ra hai phần.

“Này, người đằng kia là Hokage – sama phải không?”

“Người không nhìn lầm đấy chứ?”

“Chắc chắn mà, ta đã gặp ngài ấy.”

“Không thể nào, sao ngài ấy lại có mặt ở đây?”

Tiếng nghị luận nho nhỏ của mấy người bàn bên không thoát khỏi tai Tsunade. Nghiêng đầu nhìn sang họ, Tsunade gờ tay mỉm cười, động tác thân thiện

lại không kém phần cao quý. Vài ninja vừa thấy, ríu rít cúi đầu chào bà, vẻ mặt ngạc nhiên xen lẫn kính trọng.

Đưa mắt quan sát khắp nơi trong cửa hàng, Tsunade có chút tán thưởng. Không hổ là một trong những cửa hàng phát triển nhất Hỏa quốc, lượng khách ra vào Miura đông nghịt, lại rất có quy củ đứng xếp nghiêm chỉnh trước quầy hàng.

“Không chỉ có uy tín về chất lượng, an ninh nơi này cũng rất tốt.” Ánh mắt thích thú đảo qua từng nơi, Tsunade nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

“Vâng, nơi này chưa bao giờ dễ xảy ra tranh chấp. Ngài có thấy hai cô gái đứng trước cửa ra vào không?” Shizune nhỏ giọng. “Bất cứ ai gây rối trong cửa hàng đều sẽ bị hai người đó xử lý. Mà trình độ của bọn họ...” Thoáng ngập ngừng như đang cân nhắc, Shizune tiếp tục. “...Có thể đánh bại cả ninja cấp jonin.”

“Vậy sao?” Tsunade nhỏ giọng thì thầm, ánh mắt vẫn đặt trên khung cửa kính trong suốt. Bất chợt, một bóng dáng lọt vào tầm mắt bà.

Đó là một cô gái trẻ, trên người mặc bộ kimono màu trắng tuyết, suốt tóc bạch kim sáng lấp lánh tùy ý xõa sau lưng, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay chỉ mới nhìn sườn nghiêng đã đẹp đến nghẹt thở. Cô gái chậm rãi bước từng bước trên đường, giữa dòng người tấp nập xung quanh vẫn nổi bật đến kỳ lạ. Tsunade bất giác nhìn theo bóng dáng cô gái, cho tới khi người sắp thoát khỏi tầm mắt, bất thành linh, cô ta quay đầu nhìn về hướng bà.

“Tsunade – sama! Cô không sao chứ?”

Tiếng Shizune lo lắng vang lên thành công thức tính Tsunade. Bà hơi hồi hồn lại nhìn về mặt khẩn trương của cháu gái người yêu, trái tim cũng dần bình tĩnh lại. Vừa rồi, ánh mắt của cô gái kia quá mức mãnh liệt, như nhìn thấu tâm can bà.

Lắc lắc đầu nhìn xuống bàn, Tsunade lập tức bị thu hút bởi hai đĩa thức ăn tinh xảo hấp dẫn, cũng nhanh chóng ném chuyện kia ra sau đầu, chuyên tâm thưởng thức một buổi chiều hiếm hoi nhàn rồi.

oOo

Yukino thả chậm cước bộ, lang thang không mục đích di chuyển trên khắp các ngõ ngách Konoha. Chứng kiến cuộc sống yên bình của dân làng, còn có tiếng nói cười vui vẻ của cả người thường lẫn ninja, trong lòng nó nói không ra tư vị.

Bước chân tùy ý đi qua khắp nơi, ánh nắng buổi chiều rực rỡ chiếu vào người Yukino, lại không làm sáng được tâm hồn nó. Chân cứ đi, đi mãi, bất giác đã đứng trước căn nhà cũ của họ. Chậm rãi mở cửa bước vào, trái với dự đoán của Yukino, nơi đây sạch sẽ như được quét dọn cẩn thận thường xuyên. Các vận dụng, đồ dùng sinh hoạt đều giữ nguyên vị trí cũ, thoát nhìn giống hệt tình cảnh lúc họ còn ở làng.

Giờ đây? Konoha định xử lý căn nhà này thế nào? Mắt lạnh đảo qua từng góc ngách, Yukino cũng lờ mờ suy đoán mục đích của những kẻ này. Đồ vật cần lấy nó đều đã lấy rồi, còn lại những thứ này, muốn làm gì mặc chúng quyết định.

Rời khỏi căn nhà, Yukino không định quay về căn cứ ngay, tiếp tục đi thong thả trên đường cái. Mắt thấy trời tối rất nhanh, chẳng mấy chốc bóng tối đã muốn bao phủ, Yukino bước vào quán rượu Shushuya gọi ra một bình Sake cùng vài xâu Yakitori, tiến tới ngồi một mình ở chiếc bàn sát cửa sổ.

Âm thanh lao xạo của chén đĩa và mùi thơm thức ăn lan tỏa khắp quán. Trời tối rất nhanh, chẳng mấy chốc, không gian bên ngoài đã phủ một màu đen kịt. Nhìn từng nhóm người dắt tay nhau trở về, có lớn có nhỏ, tản ra một loại âm áp chỉ gia đình mới có, khỏe mắt Yukino xẹt qua một tia ăn hận.

Đã từng, nó cảm thấy không còn gì hạnh phúc hơn chuyện có thể hóa thành người, tâm trạng vui mừng tột độ báo tin này cho Uri, hứa hẹn chuyện cùng nàng đi dạo phố, nấu ăn, vui chơi, làm những chuyện chỉ con người mới có thể.

Đã từng, nó ao ước có một gia đình. Không cần đông người, chỉ cần có thể cảm nhận hơi ấm người thân, không phải đối mặt với thiên nhiên cô đơn nhàm chán, đã là một điều mãn nguyện.

Lần thi chunin đó, vốn dĩ tu luyện trong không gian hay trên chiếc giường chakra tác dụng cũng đều như nhau, nhưng vì nó đánh giá cao bản thân, nôn nóng muốn được xem trận đấu của Uri trong nhân dạng hóa hình ngay sau khi kết thúc phong ấn nên đã thuyết phục nàng đeo sợi dây chuyền tới khu vực thi đấu. Rốt cuộc... lại tạo điều kiện để rơi vào cạm bẫy kẻ thù.

Nghĩ tới mẩu chốt vấn đề, Yukino càng cảm thấy bản thân ngu xuẩn. Nó hít sâu vài hơi, rốt cuộc không chịu nổi loại không khí đầm ấm hạnh phúc xung quanh, liền ôm theo mấy bình rượu ra ngồi bên bờ sông, cũng là nơi vắng vẻ nhất.

Oán hận cộng với giận dữ tích lũy đã lâu khiến Yukino chẳng buồn để tâm tới hình tượng, cảm cả bình rượu uống như uống nước lã. Từng làn gió mạnh xốc vào mặt, vào người nhưng nó dường như chẳng cảm nhận được gì, chỉ muốn quên đi hết mọi sự. Không biết qua bao lâu, bị không khí lạnh lẽo xung quanh làm tỉnh giấc, Yukino mơ màng nhìn vô rượu lã lốc bên cạnh, lắc lắc đầu một chút, cặp mắt mơ hồ nhìn chăm chăm ra bên kia bờ sông.

Ở đó, có người đang nhìn nó.

oOo

“Nhiệm vụ xong rồi sao?”

Bạch Zetsu nhìn người vừa lên tiếng hỏi thăm mình, nhếch nhếch miệng, thanh âm hào hứng vang lên. “Trên cả tuyệt vời! Yukino hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên chỉ trong mười phút. Tôi còn không biết làm sao ba đứa nhãi kia lại đồng ý chỉ nơi cất mật thư cho cô ta.”

“Mười phút?” Kisame hơi kinh ngạc, nghĩ tới năng lực vượt trội của Yukino, ánh mắt hiểu rõ. “Vậy giờ cô ta đâu rồi?”

“Không biết, chắc đi dạo đâu đó thôi.” Hắc Zetsu không quá để ý trả lời, thân mình dần lặn sâu xuống lòng đất, biến mất khỏi tầm mắt Kisame.

oOo

“Người là ai? Tại sao lại xuất hiện trong làng?”

Tsunade nghiêm túc nhìn hồ ly trước mặt, trong lòng vô cùng cảnh giác. Konoha được bảo vệ bởi một kết giới cầu, bao lấy cả lòng đất và vùng không trung, bất cứ ngoại nhân nào xâm nhập mà không có sự cho phép đều sẽ bị phát hiện ngay lập tức. Tại sao đội cảm nhận lại không hề có chút tin tức gì về cô ta?

“Người là Senju Tsunade?” Yukino chớp mắt đánh giá người phụ nữ trước mặt, nhanh chóng đoán được thân phận đối phương. Liếc về phía cô gái mặc kimono đen nhạt phía sau, nó khẽ cười khê. “Cùng với... Kato Shizune, nhỉ?”

“Tsunade – sama, người này...” Shizune giật mình, có chút hoảng hốt khi đối phương nhận ra thân phận bọn họ nhanh như vậy. Thái độ tùy ý không chút tôn trọng đó là sao? Cô có thể cảm nhận một lượng chakra lớn khủng khiếp phát ra trên người hồ ly kia. Nếu thật sự đối đầu, bọn họ chưa chắc đã chiếm được lợi thế.

“Lùi lại mau, Shizune.” Tsunade mím môi ra lệnh, khóe mắt liếc qua vỏ rượu rải rác trên bãi cỏ, ngầm hiểu ra. Cô gái bà thấy lúc chiều vậy mà lại là hồ ly biến thân, hiện tại sơ suất uống rượu nên mới để lộ đuôi sao?

Yukino thấy hai người kia bất động, chớp chớp mắt nhìn xung quanh. Bờ sông rất vắng, hiện tại ban đêm gió mạnh, cả không gian chỉ có ba người đối mặt. Nó nhìn về cảnh giác của hai người kia, nghĩ tới mấy cái đuôi bị lộ của mình, cũng không thấy khó hiểu, đứng dậy vận chakra biến thân làm mất hết các đuôi, xong xuôi mới mỉm cười với hai người phía trước. “Thất lễ.”

“Người muốn gì?” Tsunade liếc thấy phép biến hình được thực hiện chỉ trong một cái chớp mắt, còn có tia hận ý lập lòe trong tròng mắt đối phương, lòng run lên một chút, nghiêm giọng hỏi ra thắc mắc.

Vụt.

Bóng người vốn cách xa bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt bà, một trận gió nhẹ phất qua, khuôn mặt tuyệt mỹ của cô ta đã kề ngay bên cạnh, giọng nói treu tức mang đôi chút mơ màng vang lên. “Ta chắc chắn sẽ bắt bọn Konoha khôn kiếp phải trả giá cho những hành động của mình.” Thoáng mỉm cười, nó hơi lùi lại. “Nhưng không phải bây giờ.”

“Vậy người nghĩ mình sẽ bình an ra khỏi đây sao?” Hét lên một tiếng, Tsunade dứt khoát lao tới trước mặt Yukino, vung chân hạ một cước xuống. Mặt đất tiếp nhận chấn động truyền tới từ bàn chân Tsunade, rung chuyển điên cuồng, không bao lâu liền xuất hiện vài vết nứt sâu hẹp, không ngừng mở rộng, kéo dài, tạo ra một khe hở hung ác, như muốn nuốt chửng mọi thứ.

Tsunade thuận thế lao tới, về mặt hoàn toàn nghiêm túc, ánh mắt gắt gao theo dõi bóng dáng Yukino. Yêu hồ này có thể vô thanh vô tức xuất hiện ở đây, còn mang hận ý rất nặng với làng bọn họ, khả năng cao đã từng là người trong làng. Nhất định hôm nay bà phải tìm hiểu rõ, không thể để cô ta cứ vậy rời đi. Cho dù có phải dùng tới bạo lực ép buộc, cũng tuyệt đối phải ngăn người lại.

Mất thấy Yukino sau vài lần né tránh lúc này bất chợt dừng chân, tư thế như sẵn sàng nghênh đón, trong lòng Shizune có chút hi vọng Tsunade có thể khống chế lực đạo của mình. Hồ ly này điên rồi sao? Lại dám đối đầu trực tiếp với Tsunade – sama ở khoảng cách đó.

“Người!” Ngoài dự đoán, một quyền hung mãnh của Tsunade hoàn toàn bị chặn đứng. Hai mắt bà không dám tin nhìn chằm chằm bàn tay nhỏ nhắn đang đưa ra của yêu hồ, nhất thời không thể làm ra hành động gì khác.

“Hokage Đệ Ngũ, ta nhớ người rồi.” Yukino cười khúc khích thu tay, đầu ngón tay vẫn còn hơi run rẩy. Thể lực người phụ nữ này thật không thể xem thường, một quyền vừa rồi, nếu như nó chưa kịp chuẩn bị, tuyệt đối sẽ nhận phải kết cục thịt nát xương tan. “Có dịp sẽ tái ngộ.” Bỏ lại một câu, bóng Yukino như ma quỷ lướt qua, chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt hai người. Shizune lo lắng chạy lên xem xét tay Tsunade, nhanh chóng đưa bà về chỗ ở.

Tsunade nắm nắm bàn tay, để mặc Shizune đỡ, trong lòng dâng lên một nỗi lo lắng mãnh liệt.

Kẻ đó... rốt cuộc là ai?

oOo

Trong tầng hầm căn cứ, bảy thành viên Akatsuki đứng vây thành một vòng tròn. Sau khi hoàn tất việc thu thập thành quả các đội, Pain nghiêm giọng phân phó nhiệm vụ mới. Đúng lúc này, hai bóng người bất ngờ xuất hiện, đứng là Kakuzu và Hidan vắng mặt đã lâu.

“Thế nào?” Pain nhìn biểu cảm âm trầm của cả hai, mơ hồ đoán được kết quả.

“Tên khốn đó sử dụng một loại nhẫn thuật rất kỳ quái.” Hidan cau mày lên tiếng. “Hắn triệu hồi ra một đám ninja trâu bò từ đủ các làng. Mà trong đó...” Có chút suy nghĩ liếc qua Sasori. “Có một tên trông rất giống con rối ưa thích của người.”

“Là Kazekage Đệ Tam.” Kakuzu bổ sung. “Mặc dù trông mất và cơ thể có vài điểm khác biệt, nhưng ta tuyệt đối không nhìn lầm. Không chỉ mình hắn, toàn bộ những ninja được triệu hồi đều là những kẻ được xem là đã chết. Đáng ngờ hơn, tất cả bọn chúng đều có thể sử dụng nhẫn thuật và huyết kế giới hạn riêng của mình.”

“Gì chứ?” Sasori có chút không bình tĩnh nổi. “Nghĩa là kẻ được cho là giống Đệ Tam đó cũng có thể dùng được Thiết Sa? Không thể có chuyện đó! Xác của ông ta vẫn đang nằm trong tay ta kia mà.”

“Ai mà biết được.” Hidan lầm bầm.

“Vậy các người đã đánh liên mấy ngày nay sao?” Konan lên tiếng.

“Không có, trận chiến chỉ kéo dài tầm hai tiếng, vì sau đó toàn bộ những kẻ được triệu hồi đã tự biến mất. Trước đó bọn ta mất thời gian chủ yếu là vì truy tìm hang ổ của hắn.” Hidan trả lời.

“Ta không biết nhiệm vụ này thành công hay thất bại.” Kakuzu ngẫm nghĩ. “Bọn ta đã tìm kiếm khắp nơi trong hang động sau khi cho nổ tung cả tòa nhà bằng bùa nổ, nhưng không tìm thấy xác của hắn. Thế nên ta vẫn chưa dám chắc là có giết được hắn hay chưa.”

“Nếu như tên mặt rắn đó còn sống, chính ta sẽ là người kết liễu hắn.” Hidan gào lên.

“Là ta mới đúng.” Hận thù của Sasori đối với tên đồng đội cũ Orochimaru này không hề có dấu hiệu giảm bớt. “Mà người có biết gì về loại thuật kia không, Itachi?”

“Đó là Uế Thổ Chuyển Sinh.” Itachi chậm rãi trả lời, hiển nhiên cũng đoán được sẽ có người hỏi như vậy. “Đó là cấm thuật được tạo ra bởi Hokage Đệ Nhị, cho phép mang người chết trở lại trần gian và điều khiển họ như những con rối. Người được hồi sinh không thể bị giết theo cách thông thường. Dù mất chân tay hay bị phân rã, họ vẫn có thể dễ dàng tái tạo lại.”

“Vậy nếu chúng ta giết Orochimaru?” Deidara hỏi.

“Không, cho dù giết được hắn, những xác sống đó vẫn sẽ hoạt động. Cần dùng thuật phong ấn lên những kẻ bị điều khiển, hoặc bất cứ cách gì ngăn cản chuyển động của chúng.”

“Vậy từ giờ hãy thận trọng hơn khi gặp Orochimaru.” Pain kết luận. “Nếu như hắn vẫn còn sống, chắc chắn sẽ có những âm mưu mới đối phó chúng ta. Chiếc nhẫn thứ mười của tổ chức đã tìm được, không cần thiết phải chủ động gây chiến với hắn, nhưng vẫn phải cảnh giác.” Nói rồi, Pain theo thứ tự phân phó nhiệm vụ. “Itachi, Kisame, các người sẽ tới Giang quốc ám sát Kurosuki Raiga.”

“Raiga? Không thành vấn đề.” Kisame sáng khoái đáp ứng, hoàn toàn không có ý kiến với việc phải ra tay với kẻ cũng từng là thành viên Thất Kiếm như mình.

“Sasori và Deidara, các người sẽ tới làng Takumi cướp lô vũ khí và độc được cấm chúng mới chế tạo.”

“Vũ khí và độc được sao?” Deidara hơi ngắc đầu.

“Tuyệt.” Sasori cười khẩy. Ngoài rồi, thứ khiến hắn hứng thú không kém chính là độc được.

“Hidan và Kakuzu sẽ bắt đầu nhiệm vụ ở làng Surong vào ngày mai. Còn Zetsu, người sẽ cùng với Yukino tiêu diệt đội Nokizaru đang hoành hành ở làng Tuyết.”

“Hê, Yukino là đứa nào thế?” Hidan đang gật gù, chợt ngắc đầu thắc mắc.

“Đó là thành viên mới của tổ chức.” Pain đáp. “Cô ta thủ hộ người giữ chiếc nhẫn Sora. Trong thời gian vài tháng nữa, chiếc nhẫn sẽ kết thúc phong ấn.”

“Ồ, thú vị đấy. Lần tới nếu gặp, tôi sẽ rủ cô ta gia nhập đạo Jashin.” Hidan khoái chí vung lưỡi hái trước khi Kakuzu lên tiếng đánh gãy màn làm nhảm của hắn như thường lệ.

Sau khi các đội đều đã đi, Pain quay sang Zetsu. “Không có nhẫn sẽ là một trở ngại trong liên lạc. Chỗ Yukino người hãy tự sắp xếp. Phải đảm bảo có thể triệu hồi đủ thành viên bất cứ khi nào có chuyện khẩn.”

“Cái đó khỏi lo.” Hắc Zetsu trả lời. “Ta đã sử dụng thuật Bào Tử lên người cô ta, có thể tiến hành giám sát hoặc hỗ trợ bất cứ lúc nào.”

“Vậy thì tốt.”

oOo

Sáu tháng sau.

Thời tiết ngày càng nóng nực oi bức. Ánh nắng mặt trời như thiêu đốt chiếu xuống mặt đất mang theo nhiệt độ nóng hừng hực, khiến người ta cảm giác như đang nằm trong lò thiêu.

Ở biên giới làng Mây, Yukino và Zetsu đang song song di chuyển. Bọn họ vừa hoàn thành một nhiệm vụ cấp cao kéo dài liên tiếp năm ngày, cả tinh thần và thể chất đều có chút mệt mỏi.

“Đây là nhiệm vụ cuối rồi, từ giờ đến hết tháng này chúng ta sẽ được nghỉ ngơi.” Bạch Zetsu hớn hờ nói. “Ngươi có kế hoạch gì không?”

“Kế hoạch?” Yukino nhướn mi. “Hiện tại ta chỉ muốn về nhà tắm rửa sạch sẽ thôi. Trốn trong đồng bột gỗ nguy trang đó thật là một điều kinh khủng.” Coi nào, hình như nó nhiễm chứng khiết phích của Uri mất rồi.

“Biết sao được, đối thủ là Raikage, không nghiêm túc là thương tật như chơi.” Zetsu gật gù, không nhịn được nói. “Mà ngươi làm ta bất ngờ đấy.”

“Về chuyện gì?” Yukino vẫn tiếp tục bước.

“Raikage Đệ Tứ, hẳn là một tên đầu gỗ sức trâu điển hình. Cả hình thể và sức mạnh của hắn đều tỏ rõ ưu thế thể thuật, vậy mà ngươi lại có thể đánh tay đôi với hắn.”

“Vậy sao.” Yukino nhạt nhẽo đáp, mắt lóe lên một tia sáng, bất giác nhớ về một quyền của Tsunade lúc trước. Thể lực của nó từ sau khi thành công chuyển hóa hình người đã tăng vượt trội, chỉ tính riêng thể thuật cũng có thể đối phó với mấy kẻ có vóc dáng cao gấp đôi mình, điển hình là tên Raikage Đệ Tứ. Điểm này, ngược lại khác hoàn toàn với Uri.

Đến thời điểm hiện tại – sau sáu tháng gia nhập, Yukino đã khá quen với các hoạt động trong tổ chức. Thông qua việc quan sát và tham gia vào các công việc bí mật, nó tạm hiểu được mục tiêu lớn nhất mà tổ chức đang hướng tới, là kiếm thật nhiều tiền.

Mỗi cặp thành viên được giao trung bình mười nhiệm vụ trong một tháng, có dễ có khó, số tiền thu được sau mỗi nhiệm vụ đều trao trả toàn bộ cho kẻ quản lý ngân sách là Kakuzu. Từ khi chính thức gia nhập, nó chỉ gặp Kakuzu cùng người làm chung nhiệm vụ với hắn – Hidan một lần duy nhất.

Kakuzu là một người đàn ông có làn da rám nắng và cao hơn tất cả các thành viên khác trừ Kisame. Hắn mang một khăn trùm trắng và mặt nạ đen, chi để lộ ra đôi mắt khác thường với tròng mắt màu xanh lá, không có con ngươi và màng mắt màu đỏ. Trang phục của hắn là áo choàng đặc trưng của Akatsuki và băng bảo vệ trán làng Thác Nước bị rạch chính giữa.

Hidan có mái tóc màu bạc, phần mái được vuốt ngược về phía sau. Mắt hắn màu tím, lấp lánh sáng rỡ và thậm chí không có vẻ thâm trầm như Uri. Hắn đeo băng bảo vệ trán của làng Nước Nóng trên cổ cùng với dây chuyền biểu tượng Jashin, sau lưng là một cây Liềm Ba Lưỡi. Khác với đồng đội của mình, tên này thường nói nhiều và hay gào thét, hắn cũng luôn miệng bảo rằng Kakuzu là một kẻ tham tiền cực độ – điều mà Yukino tương đối hoài nghi khi thấy bộ dạng không cảm xúc cùng cặp mắt lạnh băng thường trực trên mặt Kakuzu.

Kisame gọi hai kẻ này là ‘bộ đôi xác ướp’, và theo như Yukino quan sát, cặp đôi này thực sự có những ưu thế vượt trội về sinh mạng, không chắc là có thực sự bất tử hay không. Lần đầu thấy nó, Hidan còn đưa ra lời mời muốn nó gia nhập tôn giáo Jashin. Tất nhiên, với cấp bậc Tam Vỹ Yêu Hồ, điều đó hoàn toàn không cần thiết. Ngay từ khi thành công đột phá hóa hình cấp một, tu vi của nó đã đủ đảm bảo có thêm vài cái mạng.

Hồ ly tu luyện chia làm chín cấp, với ba giai đoạn cơ bản là Tam Vỹ Yêu Hồ, Lục Vỹ Ma Hồ và Cửu Vỹ Thiên Hồ. Càng đột phá lên cao, số đuôi hiện ra càng giảm, cho tới cấp bậc Thiên Hồ, trừ phi nó tình nguyện, nếu không cho dù có đánh nhau tới kiệt sức cũng sẽ không lộ đuôi, càng đừng nói tới chuyện có thể sơ suất vì uống rượu mà để lộ thân phận như lần gặp Tsunade nửa năm trước. Đặc biệt hơn, mỗi chiếc đuôi đại diện cho một sinh mạng của nó, nhưng nếu không chém được chính đuôi lộ ra trong lột nguyên hình thuần hồ ly, thì cho dù những đuôi khác có bị chặt bao nhiêu lần cũng có thể tái tạo lại.

Hiện tại nó đã lên tới thân thú cấp ba đỉnh, nói đơn giản, trong trường hợp không cẩn thận hoặc mất sức sẽ lộ hết sáu đuôi, khi đó kẻ địch phải chém liên tục sáu lần mới coi như tạm ổn, quá trình hồi phục đuôi cần một chút thời gian, nếu nhân cơ hội đó tổng công kích bức nó về nguyên hình cửu vỹ hồ, lại chém thêm chín lần nữa và hủy đi nội đan, khi đó Yukino mới chết thực sự.

Đuôi hồ ly là biểu tượng quyền năng nhưng đồng thời cũng là nhược điểm trí mạng. Chẳng nào còn để kẻ thù thấy được đuôi, tính mạng cũng càng bị đe dọa. Nếu thành công luyện tới cấp bậc Thiên Hồ, khi đó cho dù làm thế nào cũng không lộ đuôi ngoài ý muốn, như vậy cho dù kẻ thù có chém tới chết cũng không giết nó được. Đó là lý do cảnh giới Thiên Hồ mới là cao quý nhất, quyền lực nhất trong tất cả các cấp bậc tu vi mà hồ ly hướng tới.

Hiện tại, mục tiêu của Yukino là trong vài năm tiếp theo nhất định phải đột phá cấp bốn. Qua mỗi giai đoạn, khả năng thăng cấp càng thấp. Tam Vỹ Yêu Hồ chỉ mới được xem là bước căn bản để tự bảo vệ mình, muốn lên tới thân thú cấp bốn còn phải chăm chỉ hơn, tăng cường luyện tập và hấp thu linh khí trời đất.

Mất thấy cửa căn cứ đã ở ngay trước mặt, Yukino thờ phào nhẹ nhõm. Sau khi cùng Zetsu đi báo cáo nhiệm vụ với thủ lĩnh, nó trở về phòng tắm rửa sạch sẽ khoan khoái, sau đó nằm trên giường nghỉ ngơi.

Không biết qua bao lâu, cảm thấy sức lực đã hồi phục lên nhiều, Yukino mở mắt, duỗi duỗi thắt lưng bước xuống giường, theo thói quen nhìn qua kết giới kín mít trong thùng băng, mới chậm rì rì bước ra ngoài.

“Ngươi về rồi à?” Deidara đang loay hoay gì đó ở cửa phòng, nhìn thấy nó liền lên tiếng chào.

“Ừm. Khóa cửa hông sao?” Yukino gật đầu, thuận miệng hỏi thăm.

“Phải, ta thật muốn quăng vài viên C1 cho cái cửa chết tiệt này.”

“Ngươi có thể nhờ Sasori sửa nó.” Tên đó giỏi nhất là mấy việc lắp ráp này.

“Không sao, chuyện nhỏ thôi mà...” Deidara ngán ngẩm đáp, sức nhớ ra gì đó. “Phải rồi, Sasori – danna có nói khi nào ngươi hoàn thành nhiệm vụ thì tới phụ ông ấy thiết kế độc được lên mấy con rồi mới làm.”

“Ta biết rồi.” Yukino gật đầu, xác định không còn chuyện gì nữa, nhún vai đi tới phòng Sasori.

Cốc cốc.

“Vào đi.”

Tiếng nói trầm khàn của Sasori vọng ra sau cánh cửa. Yukino bình tĩnh bước vào, thu toàn bộ khung cảnh căn phòng trong tầm mắt.

Cũng giống như nơi nó ở, phòng Sasori có diện tích rất rộng, được hán theo thứ tự chia làm ba gian riêng biệt gồm nơi đựng rối, nơi chế tạo độc được và khu vực sinh hoạt cá nhân.

Giờ phút này, cả thân hình thấp lùn của hán đang lặn vào đám rối, nghe tiếng Yukino bước vào cũng không quay đầu lại, có vẻ rất chuyên tâm.

Yukino cũng để mặc hán, bước chân di chuyển qua gian đựng độc được, liếc thấy mấy chai lọ đủ màu sắc đặt ngay ngắn trên bàn gỗ, cười cười ngồi xuống, lôi từ trong ngực trữ đồ ra hai bình sứ màu xanh ngọc.

Đây không phải lần đầu tiên Yukino tham gia xử lý chuyện này. Vài tháng trước, khi tình cờ chứng kiến nó sử dụng chất độc với đám ninja đối nghịch khiến thân xác bọn chúng trong nháy mắt tan rã, Sasori đã vô cùng kích động truy hỏi nguồn gốc và phương pháp điều chế loại độc đó. Đáng tiếc, đây đều là một trong những thứ Uri tự điều chế đưa cho Yukino phòng thân sau khi đến Thủy quốc không lâu. Tất cả bao gồm hai mươi loại độc khác nhau cùng với thuốc giải cụ thể, công dụng từng cái từ nhẹ nhàng đến tàn nhẫn, nhưng điểm chung đều là nhằm tự vệ và đối phó kẻ thù.

Biết được thành viên tương lai của tổ chức có năng lực như vậy, ấn tượng của Sasori ngoài khâu phục cũng có đôi chút tò mò. Theo lời Yukino kể cho hán, tuổi của người kia còn nhỏ hơn tên nhóc Deidara, vậy nhưng kiến thức về y độc cùng với khả năng điều chế các loại độc này thật sự không thua gì kẻ dày dạn kinh nghiệm là hán. Hơn nữa, có thể làm một hồ ly mạnh như Yukino quy phục và trung thành tuyệt đối kể cả khi bản thân đã mất đi khả năng tự vệ, đây chắc chắn là một ninja rất mạnh.

Về lý do tại sao người kia rơi vào hoàn cảnh này, Yukino không nói, Sasori cũng không có ý định hỏi. Ai cũng có bí mật của riêng mình, hán không muốn can thiệp quá sâu vào những chuyện không liên quan.

“Ta đã xin ở chỗ Haku vài mẫu thuốc, ngươi giữ bên mình sẽ có lúc dùng tới.” Cẩn thận đặt hai bình sứ lên bàn, Yukino thấp giọng giải thích.

“Ta tưởng ngươi vừa làm nhiệm vụ ở Lôi quốc?” Sasori hỏi, hai tay nhanh chóng di chuyển ghép nối các bộ phận của con rối đang làm. Hán không muốn để người khác chờ đợi quá lâu.

“Ừm, nhiệm vụ phức tạp ngoài dự kiến.” Yukino đáp. “Nhưng hai lọ thuốc này là ta tới Thủy quốc lấy từ trước, hôm nay kết thúc nhiệm vụ thuận tiện đưa cho ngươi.”

Cạch.

Sau một tiếng động trầm đục, con rối của Sasori cũng hoàn tất. Hán ôm theo nó tới chỗ Yukino, giọng nói hiếm khi lộ ra chút vui vẻ. “Con thứ 298, bộ sưu tập của ta sắp hoàn thành rồi.”

“Số lượng ấn tượng đấy.” Yukino cười nhạt. “Nhưng cũng phải đảm bảo chất lượng. Đám rối lần trước đánh với ta trang bị vũ khí quá đơn giản.”

“Tất nhiên, ta sẽ không để ngươi đắc ý lần nữa.” Sasori khẳng định. “Với các cải tiến được bổ sung cho bộ sưu tập này, những kỹ thuật đơn giản nhất sẽ được thực hiện như một màn trình diễn nghệ thuật, và tuyệt đối sẽ không có chuyện ta cho chúng phát nổ như lần trước.” Hán thoáng dừng một chút, nói ra điều mình tâm đắc đã lâu. “Nghệ thuật đích thực phải trường tồn và lưu lại mãi mãi.”

“Sao cũng được.” Yukino nhún vai, hỏi ra mục đích ban đầu. “Cần lập bấy thêm bao nhiêu con nữa?”

“Tính cả con này là 24.” Sasori trả lời. “Ta đã lắp đặt xong vũ khí, giờ chỉ cần bổ trí thêm bom khói và độc.”

“Ừm.” Yukino đứng dậy theo Sasori qua gian đựng rối, thuận thực mở khớp nối và tiến hành lắp độc. “Kẻ bất hạnh nào sẽ được thử nghiệm hết lũ rối của ngươi nhỉ?”

“Sẽ không có kẻ như vậy.” Sasori trả lời tự tin. “Nếu thật sự có thể né tránh toàn bộ công kích mà bức ta triệu ra toàn bộ, vậy hán không chết vì khói độc cũng sẽ chết vì mưa ám khí.”

“Mong là thế.” Ánh mắt Yukino ánh lên ý cười.

Hai người vừa trò chuyện vừa trải độc lên toàn bộ những vị trí cần thiết, chẳng mấy chốc, mười mấy con rối đã được treo ngay ngắn qua một bên. Đang lúc Yukino vươn tay mở nắp lọ độc kế tiếp, trong não ‘oanh’ một tiếng như có gì đó nổ tung, lồng ngực đau thất lại, một ngụm máu cứ thế phun ra từ cổ.

họng.

“A...” Yukino ngã khụy xuống đất, máu nhiễm ướt một mảng áo trước ngực. Sasori thấy tình huống đột ngột này lập tức sững sốt, vươn tay đỡ nó ngồi tựa vào ghế.

Không ngờ, bàn tay chỉ vừa giờ ra, quanh thân Yukino lóe lên một luồng sáng, cả người như ảo ảnh biến mất, thay vào đó là một con hồ ly lông trắng muốt nhiễm máu, dù đang bị thương vẫn mơ hồ lộ ra sự cao quý khó tả. Dựa vào cặp mắt hồ phách yêu mị cùng khí thế cường đại, Sasori mới nhận ra đây chính là nguyên hình của Yukino.

Nhưng không dừng lại ở đó, ảo ảnh vẫn liên tục thay đổi, người trước mắt lúc thì là con người, lúc lại là hồ ly, luân phiên như vậy vài lần, Yukino càng ho lợi hại, thân mình run rẩy liên tục, đầu đau như muốn nứt ra.

“Có chuyện gì với người thế?” Sasori không nhịn được hỏi.

“Không... không ổn...” Yukino chợt nghĩ ra gì đó, thờ dốc. “Mau... đưa ta qua phòng bên kia. Xảy ra chuyện lớn rồi...”

Sasori không hỏi nhiều, trực tiếp đem Yukino trong bộ dạng cửu vĩ hồ sang căn phòng cuối tầng. Càng đi, hắn càng cảm nhận được một cỗ năng lượng hắc ám không ngừng từ nơi đó truyền ra, xuyên qua không khí dày đặc thấm vào tận linh hồn. Đạp mở cửa phòng, hắn dứt khoát bước vào trong, lại bị tình cảnh trước mặt làm ngây người.

“Cái gì?”

Chỉ thấy bên trong căn phòng rộng lớn là một mảnh hỗn độn không thể tả, hết như vừa bị một trận cuồng phong quét qua. Đáng chú ý hơn, vị trí đặt thùng băng xuất hiện một tầng sương mù đen ngòm quanh quẩn trên nắp thùng, ần ần có thể thấy vài tia sét lẩn bên trong.

“Có chuyện gì thế?” Động tĩnh nơi này không nhỏ, Deidara và Zetsu cảm nhận được bất thường từ trong phòng mình chạy vội sang.

“Có gì đó đã xảy ra với kết giới này.” Sasori nhả mày đáp.

Yukino ngồi một bên mở to mắt nhìn hắc vụ bao vây cả căn phòng, khó khăn triệu ra hai sợi dây chuyền bạc cắt kỹ lúc trước, bàng hoàng nhận ra trên mặt ổ khóa và chìa khóa đang dần xuất hiện vết nứt.

“Người... tỉnh rồi?” Nhận ra chuyện gì đang xảy ra, Yukino lâm bầm, nước mắt từng giọt rơi xuống như trên châu đứt dây. Nó không ngừng xoa vết nứt trên hai mặt đá, môi run rẩy, thật lâu không nói được lời nào.

‘Cửu vĩ hồ, từ giờ ta đã là chủ nhân của người, phải tuyệt đối nghe lời đây nhé.’

‘Tên ta là Yonehara Uri, nhớ kỹ lấy. Người không có tên, nhìn lại như nắm tuyết nhỏ, ta sẽ gọi người là Yukino. Kháng nghị bất thành ㄟ (▽) ㄟ’

‘Mặt dây chuyền này chứa không gian khế ước. Bộ dạng người như vậy đeo vào rất kỳ quái, ta sẽ giữ cho người.’

‘Yukino chết tiệt, người nghĩ quan hệ chúng ta là gì? Khế ước chủ tớ là loại khế ước bá đạo nhất, trừ phi ta chủ động muốn giải trừ khế ước với người, nếu không thì dù ta chết đi, người cũng sẽ phải chôn cùng.’

‘Nhưng đừng lo. Chủ nhân của người rất mạnh mẽ, sẽ không có khả năng để chuyện đó xảy ra đâu.’

Uỳnh.

Năng lượng cửu vĩ hồ theo từng câu nói trong ký ức, hoàn toàn bùng nổ. Chân thể của Yukino trong nháy mắt phát ra uy áp cường đại của một thần thú cấp ba cao nhất, đánh thẳng vào tầng sương mù đang lăm le xâm nhập kết giới.

“Muốn giải trừ khế ước sao? Đừng có mơ!”

oOo

Tối quá!

Uri mở to mắt nhìn màn đêm đen đặc xung quanh. Nàng đảo mắt khắp mọi hướng, hoàn toàn không tìm thấy được một tia ánh sáng dù là nhỏ nhất. Cả thế giới bao phủ một màu đen u ám, cảm giác mắt đang mờ nhưng lại chẳng khác gì vẫn nhắm lăm nàng sợ đến phát run. Đây là đâu? Chuyện gì đang xảy ra?

“Bao giờ mới có điện hả chị?”

“Chị không biết, nhưng các cô nói chúng ta ngủ một giấc, sáng mai tỉnh lại sẽ có.”

“...”

Tiếng thì thầm trong góc phòng thu hút sự chú ý của Uri. Giữa không gian tĩnh lặng này, âm thanh đó như một minh chứng hiếm hoi cho sự sống. Giọng

nói đó rất quen, đúng là của những đứa trẻ được xếp chung phòng với nàng.

Phải rồi, đây là viện mồ côi.

Tối qua, đang lúc mọi người ăn cơm, điện ở toàn huyện mất đột ngột. Toàn bộ đám trẻ nương theo ánh sáng từ nến đồng loạt được dắt về phòng. Phòng của nhóm Uri cũng được thắp một cây, nàng mơ mơ màng màng nằm trên giường ngủ từ rất sớm. Hiện tại có lẽ đã khuya, để phòng ngừa cháy nổ, các cô đã quy định thổi tắt toàn bộ nến.

Xác định được tình hình hiện tại, Uri cũng có phần bình tĩnh hơn, nhưng cảm giác bóng tối bủa vây vẫn làm nàng nhin không được kéo cao chân lên bất chấp trời đang rất nóng.

Làm ơn, ai đó hãy thắp đèn lên đi! Thầm nói một câu, nàng một lần nữa mở mắt. Xung quanh vẫn bao phủ một màn đêm vô tận, Uri thật sự rất hi vọng có một tia sáng nào đó giúp nàng phân biệt xem mình đang nhắm hay mở mắt.

Đang lúc chìm trong những suy nghĩ rối loạn, một luồng sáng mang theo hơi nóng hăm hập đập thẳng vào mặt nàng.

“Nhớ lời mẹ nói... Phải cố gắng sống tốt, cho dù sau này có tra được cái gì... cũng không quan trọng...”

Uri ngây ngốc nhìn thứ ánh sáng mình chờ đợi này giờ lại phát ra từ đám lửa đang đốt nhà mình. Nàng quỳ rạp xuống trước người mẹ, bàng hoàng sợ hãi đan xen. Khuôn mặt mẹ nàng bị cắt một đường sâu hoắm, máu trào ra không ngừng, dùng rất nhiều băng vải che đi vẫn không ngăn được máu đỏ từng chút nhuộm đậm khuôn mặt, kết hợp với biểu cảm thống khổ đau đớn, trông vô cùng dữ tợn. “Ba mẹ đã liên lụy con rồi, xin lỗi, xin lỗi...”

Ánh lửa vẫn tiếp tục lan ra khắp nơi, Uri nằm trong vòng tay của mẹ, cho tới lúc được người phát hiện nàng đã ngất từ lâu. Lần mở mắt tiếp theo, xung quanh đã tối om, gia đình hạnh phúc cũng thật sự biến mất vĩnh viễn.

Những mảng ký ức không bao giờ muốn nhớ lại đó, trong lúc này cứ lần lượt cái này nối tiếp cái kia tạo nên một chuỗi ác mộng liên hoàn không hồi kết. Ngày này qua ngày khác, nàng thậm chí không dám đặt niềm tin vào bất cứ hình ảnh gì khi mở mắt, vì chỉ một lát sau chúng sẽ biến thành những thứ nàng không muốn, thậm chí là sợ hãi nhìn thấy nhất.

Ở trong này không biết thời gian, cơ thể rồi cuộc cũng được tái tạo hoàn chỉnh, đại biểu nỗ lực chịu đựng của nàng đã tới lúc thành công. Uri cố xua đi những suy nghĩ tiêu cực bủa vây tâm trí nàng suốt mấy tháng nay, một lòng nghĩ tới chuyện hội ngộ Yukino.

Đáng tiếc, trên đời này, sự cố luôn xảy ra vào lúc ta không ngờ nhất.

[Người là ai?] Thi thảo vài chữ, Uri nhìn bóng đen lờ ra không thể xuất hiện ở đây, vô cùng kinh ngạc hỏi.

[Ta sao? Là chủ nhân chân chính của thân xác này.] Người phía trước có một mái tóc đen dài tới bắp chân, ánh mắt âm độc nhìn chằm chằm vào nàng. Còn chưa tiêu hóa xong lời cô ta nói, Uri càng sững sốt hơn khi nhìn rõ dung mạo này giờ bị che khuất.

[Người... là ‘Yonehara Uri’?] Khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da trắng mịn cùng mái tóc đen dài thực nữ. Đây rõ ràng là dung mạo của khối thân thể này khi nàng vừa mới xuyên tới đây.

[Chính xác.] Nguyên chủ mới mười hai tuổi, ngoại hình còn rất non nớt ngây thơ, lúc này lại lộ ra một tia độc ác không hợp với tuổi. [Người cướp cơ thể của ta bao lâu nay, giờ tới lúc trả lại rồi chứ?]

[Cái gì?] Uri nghe lời này, nhanh chóng hồi phục tinh thần, ánh mắt kiên định nhìn cô nhóc, lại nhìn xuống thân xác hoàn chỉnh đang nằm ngủ bên dưới, dứt khoát nói. [Trước khi tiến hành Băng Hóa, có thể nó thuộc về người. Nhưng hiện tại, ta mới là chủ nhân thực sự của cơ thể này.]

[Đừng không biết xấu hổ!] Nguyên chủ bức bối hét lên. [Người chỉ là một linh hồn xa lạ đến từ dị giới, tại sao không ở đó luôn đi, vì cái gì ngang nhiên chiếm cơ thể người khác như vậy? Người không thấy mình sống lỗi sao?]

[Như thế nào là sống lỗi?] Uri ghét nhất ai đó quát vào mặt mình, giọng điệu không nhanh không chậm hỏi ngược lại. [Lưu lạc tới thế giới này vốn không phải ý của ta, nhập vào thân xác người càng không phải ý của ta, vì cái gì lúc này quy cho ta tội cướp, chiếm? Xúc phạm nhân phẩm người khác như thể người hài lòng sao? Còn nữa, nếu linh hồn người chưa biến mất.] Uri gằn từng chữ, khóe môi nhếch lên cười như không cười. [Tại sao không xuất hiện sớm hơn?]

Cô nhóc hiển nhiên không nghĩ tới nàng đột nhiên hỏi như vậy, ngây ra thật lâu vẫn chưa nói được lời nào. Vì sao bây giờ mới xuất hiện? Bởi vì cô ta ngại đau a! Hơn một năm trước, thời điểm đối chết, hồn phách cô ta còn chưa tan biến hoàn toàn liền nhận ra cơ thể mình một lần nữa sống lại. Linh hồn kỳ lạ kia nhập vào không lâu liền biến mái tóc đen tuyền thành màu tím bạc xinh đẹp, cặp mắt tùy lúc còn có thể biến đổi, mang tới một sức mạnh cường đại, căn bệnh gãy xương khôn khổ hành hạ cô ta suốt bao năm cũng không còn đáng ngại nữa, vì kể từ khi có chakra, mọi thứ đều không cần cố sức thực hiện. Cứ như vậy, cô ta giữ lại chút hồn phách cuối cùng, che giấu thật kỹ, yên phận làm một người xem kịch chờ cơ hội tiến hành đoạt xá.

Cho tới khi xảy ra biến cố ở kỳ thi chunin, theo con hồ ly Yukino tới Thủy quốc trú ngụ và linh hồn quái dị này đòi thực hiện Băng Hóa Thuật, cô ta liền biết cơ hội của mình sắp tới rồi.

Nói gì thì nói, nhất định trước lúc phong ấn kết thúc, cô ta phải giết chết linh hồn từ dị giới này và đoạt lại thân xác, đường đường chính chính sống cuộc đời của một cường giả.

Nghĩ như vậy, cặp mắt nguyên chủ càng trở nên hung ác, thời gian ngu trong cơ thể này cũng làm cô ta tiếp nhận được không ít kiến thức từ linh hồn Uri, tư tưởng vì vậy mà trưởng thành lên nhiều. Dựa vào phản ứng của Uri trong quá trình tái tạo thân xác, cô ta có thể dễ dàng nhận ra điểm yếu lớn nhất mà mình có thể lợi dụng, đó là nỗi ám ảnh nghiêm trọng với các vật nhọn, cụ thể là kim châm mảnh – mà theo như ngôn ngữ của bọn người đó thì là hội chứng Aichmophobia. Không chỉ thế, phản ứng của Uri đối với côn trùng cũng tương tự như vậy, có thể lợi dụng tốt điểm này.

[Lý sự vô ích. Cơ thể đó vốn là của ta.] Cãi bừa một câu nhìn xuống thân xác hoàn chỉnh kia, ánh mắt nguyên chủ bộc lộ tia ngoan độc hoàn toàn tương phản với ngoại hình. [Đôi mắt, mái tóc, khuôn mặt, toàn bộ đều là của ta. Năng lực của khối cơ thể này cũng là của ta. Nếu ngươi đã muốn cướp, vậy...]

“Hộc...”

Uri choàng tỉnh giấc nhìn không gian tối đen quen thuộc, trán toát mồ hôi lạnh. Tại sao tự dưng mình lại gặp giấc mơ quái quỷ đó chứ? Đưa tay sờ sờ mặt, nàng bất an nghĩ về những lời vừa nghe được, chán nản suy đoán ngày phong ấn kết thúc, bàn tay thoáng vươn ra chạm nhẹ vào khoảng không trước mặt.

“A!!!!!!!!!!”

Tiếng hét chói tai đột ngột phát ra làm đám bọt xung quanh Uri nhao nhao bay lên. Hai mắt nàng tròn trũng nhìn màn đêm tối đen vậy mà thực ra lại là một biển bọt. Hàng nghìn con bọt nhỏ xếp sát vào nhau giăng nên một thể trận đen đặc, bám dính lấy người nàng. Không chỉ thế, giữa tầng tầng lớp lớp màu đen còn có ánh sáng bạc lấp vào. Nhìn kỹ lại, chính là mảnh kim châm.

“Không, dừng lại đây...” Cuộn người nhắm chặt mắt, Uri cố thu nhỏ sự tồn tại của mình hết mức có thể, thanh âm run rẩy mang nỗi hoảng loạn không sao tưởng được. Nhưng khác với thái độ trốn tránh khi đối mặt với những bị kịch kiếp trước, lần này, trong mắt Uri ngoài hoảng sợ còn có nỗi căm hận mãnh liệt. Nàng cảm nhận được đám bọt đang bao vây lấy, giống như lần ở nhà giam cầm xé cổ họng, giữ chặt mí mắt nàng. Những thanh kim châm nhọn hoắt chọc thủng tròng mắt nàng.

Suốt quãng thời gian ở trong này, nàng luôn cố để mình không nhớ tới những thứ đáng hận đó, hiện tại toàn bộ lại đều đang xuất hiện trước mắt.

Vì sao? Nàng sống tới giờ còn chưa chủ động kết thù với ai, có gì lại rơi vào hoàn cảnh này? Hai cánh tay bị hủy, cổ họng bị cắn nát, đến cặp mắt cũng phải chịu thương tật tra tấn tàn nhẫn nhất. Chỉ có những kẻ từng trải qua mới biết cảm giác đau đớn bất lực khi oan ức lại không thể làm gì thật sự thống khổ tới mức nào. Ai sẽ gánh cho nàng cái án oan này? Cho dù một ngày nào đó thanh danh thực sự được rửa sạch, ngài Đệ Tam có thể sống lại sao? Đến tận khi chấp nhận dày vò bởi thứ cấm thuật này, tới lúc sắp thành công lại vẫn bị cản trở? Đây là ông trời muốn bức tử nàng sao?

Càng nghĩ, bất mãn trong lòng Uri càng lớn. “Chết đi!” Vùng tay quất toàn bộ chakra tích tụ trong lòng bàn tay về phía đám bọt, mở ra được một lỗ hổng. Uri cố gạt nỗi sợ hãi qua công kích cả bọt cả kim, nhưng chúng dường như đông đến không có điểm dừng, lớp này rơi xuống lại có một lớp khác thay thế, từng tia ánh sáng trắng thỉnh thoảng lóe lên, rực rỡ mà vô tình.

Phập!

Đang lúc tập trung hết tinh thần chiến đấu với đám côn trùng ghê tởm, một tiếng động nhỏ vang lên, toàn bộ động tác của Uri lập tức đình chỉ, về mặt không thể tin nhìn người xuất hiện sau lưng mình.

“Cầm cự được lâu thế này, ấn tượng đấy.” Giọng nói nửa quen thuộc nửa xa lạ vang lên. Nàng hoảng hốt quay đầu, hình ảnh nguyên chủ với mái tóc đen dài đập thẳng vào mắt, trên tay cầm một thanh kim châm rất dài, đầu kim nhọn hoắt đã cắm vào tim nàng đến phân nửa.

“Ngươi...” Thốt ra được một chữ này, Uri lập tức cảm thấy tay chân bủn rủn, loại đau đớn so với Băng Hóa Thuật còn kinh khủng hơn lập tức làm nàng ngã quỵ xuống. Vị trí trái tim không hề có máu chảy ra, nhưng thay vào đó, nàng cảm thấy linh hồn mình như bị hút đi mất thứ gì, trống rỗng khó hiểu.

Bốp.

Lấy lại tinh thần xông tới đập một cước vào người nguyên chủ, sắc mặt Uri trắng bệch, biến cố chưa bao giờ ngờ tới này làm nàng vừa lo lắng vừa sợ hãi. “Ngươi đã làm cái gì hả?”

“Hừ.” Nguyên chủ hiển nhiên không nghĩ tới nàng bị như vậy lại vẫn còn có thể tấn công, nhưng nghĩ tới thứ mình vừa cướp được, cô ta cười như điên dại, lùi về phía sau, giọng nói tràn ngập đắc ý. “Dựa vào cái gì ngươi cho rằng ta sẽ trả lời câu hỏi này chứ...”

Bốp.

“Không muốn trả lời thì chết đi.” Ánh mắt Uri giờ phút này tròn lẩn rất nhiều cảm xúc. Tuyệt vọng, đau đớn, căm hận, điên cuồng... toàn bộ dồn vào một kích xông tới đánh thẳng vào linh hồn nguyên chủ. Chỉ nghe một tiếng hét thảm, về mặt nguyên chủ vận vẹo, ánh mắt không thể tin nhìn chăm chăm nàng, cho tới khi hoàn toàn không thấy tăm hơi nữa, thanh âm nguyên rủa cay độc vẫn liên tục vọng lại.

“Khụ...” Nằm lẩn xuống sàn nhà tối đen, Uri cảm thấy lục phủ ngũ tạng đau đến muốn nứt. Loại thống khổ này trực tiếp đánh vào linh hồn, theo thời gian, đau đớn ngày càng kịch liệt, nàng gần như hấp hối nằm co quắp dưới đất, thật sự cảm nhận được sinh mệnh của mình đang dần mất tại đây.

“Ha, không ngờ mình lại chết trong hoàn cảnh này...” Mím cười tự giễu một câu, ánh mắt Uri mệt mỏi nhắm lại. Cam chịu tra tấn suốt bao ngày qua, tới lúc sắp hoàn thành lại xảy ra chuyện như vậy. Đây có lẽ đã là định mệnh rồi...

Theo dòng suy nghĩ của nàng, bầu không gian xung quanh bao phủ một màu đen u tối. Từng luồng hắc khí dần tụ lại, vây lấy cả cơ thể và linh hồn Uri. Đặc biệt, cặp mắt âm dương với hai mảnh đen trắng rõ ràng dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được, dần rút đi phần màu trắng, chỉ còn lại mảnh hắc ám thống trị con người. Trong đầu nàng lướt qua từng ký ức về những chuyện đã xảy ra, suy nghĩ dừng lại ở hình ảnh hồ ly nhỏ, chột bưng bình, nhớ ra một chuyện nhất định phải hoàn thành.

Hai bàn tay khó khăn chấp lại tạo một chuỗi thủ ấn kỳ quái, theo thời gian, nàng cảm nhận được nơi sâu thẳm trong đầu như có gì đó sắp vỡ vụn. Ánh mắt Uri lóe lên một tia mắt mát, mỉm cười chờ đợi kẻ ước hoàn toàn bị phế bỏ. Trong đầu nàng không hiểu sao lại nhớ tới quãng thời gian hạnh phúc của mình ở kiếp này, lòng run lên.

Không cam lòng, thật sự không cam lòng! Trước không tới sau không tới, ngay lúc bản thân đã chịu đủ mọi tra tấn chết đi sống lại, những tưởng sắp hoàn thành chuỗi dây vô địa ngục này mà hưởng cuộc sống hạnh phúc với người thân, lại bại trong tay một đứa nhóc mười hai tuổi.

Uri không có tâm trí đầu nghĩ ngợi về lý do tại sao linh hồn nguyên chủ qua thời gian lâu như vậy vẫn còn tồn tại, dùng chút thời gian ít ỏi còn sót lại nhớ về những người thân thiết cả kiếp trước kiếp này. Trước lúc ý thức dần mất đi, không ngờ tới bên tai đột nhiên truyền tới một tiếng nổ mạnh, linh hồn suy yếu dần bị hút sâu vào, nhập hoàn toàn vào cơ thể hoàn chỉnh nằm bên dưới, từ nơi nào đó trong đầu vang lên một âm thanh vô cùng quen thuộc, lại tràn ngập giận dữ.

[Muốn giải trừ kẻ ước sao? Đừng có mơ!]

oOo

Động tĩnh trong phòng Uri ngày càng bất thường, lại có xu hướng lan rộng, không chỉ Sasori, Deidara và Zetsu, đến cả những người vừa mới trở về là Itachi và Kisame cũng xuất hiện. Tất cả bọn họ đều là những ninja giàu kinh nghiệm chiến đấu, từng chứng kiến không biết bao nhiêu chuyện lạ, nhưng tình huống trước mắt thật sự vẫn là lần đầu tiên.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Một bóng người vô thanh vô tức xuất hiện trong phòng. Mọi người nhất tề quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện thù lĩnh cũng đã tới đây.

“Có lẽ đã tới lúc kết thúc phong ấn.” Zetsu nghiêm mặt trả lời.

“Không phải nói còn ba tháng nữa sao?” Pain trầm giọng.

“Ta cũng không biết.” Zetsu đáp. “E rằng có biến cố gì đó.”

Đang lúc mọi người nơi này nghi hoặc trao đổi, phía bên kia, Yukino cảm nhận được một tia ý thức mãnh mẽ của chủ nhân kẻ ước, đuôi hồ ly kích động nâng lên, vận lực tung một đòn thật mạnh vào thùng băng.

Sau một tiếng động lớn, mọi thứ trong căn phòng lại một lần nữa rung chuyển, nhưng thùng băng vẫn như cũ yên vị tại chỗ, chỉ có từng tia hàn khí bất ngờ tản mát khiến nhiệt độ trong phòng càng giảm đi đáng kể.

“Mọi người.” Yukino quay lại thấy các thành viên đều đang đứng trong phòng, cặp mắt chột lóe lên một tia hi vọng, khẩn cầu nói. “Giúp ta phá vỡ cái thùng này, được không?”

“Lùi lại.” Đang lúc mọi người còn chưa kịp trả lời, giọng nói lãnh khốc của Pain đã vang lên trước. Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của hắn, những người khác cũng biết lần này thù lĩnh sẽ đích thân ra tay, đồng loạt lùi một bước. Yukino cũng di chuyển ra gần cửa, mắt không chớp nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Pain.

Không hổ là thù lĩnh của tổ chức tội phạm khét tiếng nhất, chỉ nghe âm một tiếng, chuỗi ánh sáng trắng chói mắt liên tục phát ra, Pain sử dụng năng lực ‘Đương’ trực tiếp tấn công vào kết giới. Liên tiếp vài đòn như vậy, thùng băng rốt cuộc có dấu hiệu nứt vỡ.

“Uri...” Cảm nhận được một tia sự sống quen thuộc, Yukino mừng rỡ thì thầm, hóa thành nhân dạng, bàn tay vô thức nắm chặt sợi dây chuyền. Ngay sau đó, thùng băng rung chuyển rồi hoàn toàn vỡ vụn, một làn khói trắng mang theo nhiệt độ âm hàn tỏa ra, bóng người phía trong cũng mơ hồ lọt vào tầm mắt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cuộc Hội Ngộ Bất Ngờ

Hắc ám

Đó là thứ đầu tiên mà những người chứng kiến cảm nhận được từ thân ảnh vừa xuất hiện.

Không phải vẻ đẹp thanh thuần yêu mị cùng song song như Yukino, cũng không phải vẻ lạnh nhạt không cảm xúc của Konan, thiếu nữ tầm mười ba tuổi trước mặt mang một vẻ đẹp làm cho người ta thất thần, nhưng cũng tà ác đến ớn lạnh.

Da thịt nhẵn nhụi, non mềm trắng như tuyết, suối tóc tím bạc lấp lánh dài tới tận thắt lưng thả tùy tiện trước ngực, vô tình che đi một phần cơ thể. Sắc mặt nàng đặc biệt trắng, một loại trắng đến nhợt nhạt, không có một tia huyết sắc, thiếu đi loại cảm giác khỏe mạnh do được ánh mặt trời chiếu vào. Đôi môi hồng nhạt hơi nhếch lên, sát khí tàn nhẫn nhuộm màu chết chóc bao phủ quanh người thiếu nữ, một loại hận ý làm người ta phát run triệt để lộ ra trước mặt mọi người.

Nhưng, đó còn chưa phải điều đáng chú ý nhất. Thứ làm các thành viên cảm thấy kinh ngạc hơn là đôi mắt ẩn dưới hàng lông mi dài như cánh quạt.

Đó là một đôi mắt như thế nào? Lạnh, lạnh đến tận xương tủy. Tròng mắt một mảnh đen ngòm không có bất kỳ một tia tình cảm dư thừa, tựa như một khối hắc ngọc đẹp đẽ nhất, lạnh lẽo nhất. Nhìn vào mảnh hắc ám đó, tâm người ta đều không nhìn được mà run rẩy. Giữa những tàn tích rải rác do mảnh vụn băng vỡ để lại, hàn khí phát ra từ thiếu nữ do ảnh hưởng từ đôi mắt này, dường như còn pha thêm chút tà ác quỷ dị.

Đây chính là chủ nhân của đám độc Yukino dùng sao? Sasori hơi ngược mắt quan sát, tò mò trong lòng càng tăng thêm.

Cô ta... Itachi nhăn mày nhìn người vừa xuất hiện, trong lòng dâng lên một cảm giác quen thuộc khó hiểu. Người này, mình từng gặp rồi sao?

"Uri à..." Yukino nhỏ giọng thì thầm, bàn chân thoáng nhấc lên, lại chân chừ hạ xuống.

"Đây là đâu?" Sau một thoáng im lặng, giọng nói bình tĩnh của Uri vang lên, phảng phất như âm thanh của tự nhiên, lạnh băng đánh vào lòng mỗi người.

Chakra của người này! Pain hơi kinh ngạc nhìn cặp mắt đen nhánh đối diện, cảm nhận được một loại chakra còn mạnh và nguy hiểm hơn nhiều so với Yukino, âm thầm suy đoán thân phận cụ thể của Uri. Nhưng nhìn thấy bộ dạng nàng hiện tại, còn có vẻ sùng sốt của mọi người, hẳn quay đầu, nói với Yukino. "Người lo cho cô ấy đi, một tiếng nữa tập hợp dưới tầng hầm." Nói xong liền xoay người, ra hiệu cho các thành viên giải tán. Trong thoáng chốc, căn phòng rộng lớn liền khôi phục yên tĩnh.

"Uri!" Yukino không cố kỵ gì nữa, một đường nhào tới chỗ Uri, kéo nàng đứng thẳng người dậy, đỡ tới bên giường. "Cảm thấy trong người thế nào?"

"À." Tròng mắt Uri đảo một vòng nhìn Yukino từ trên xuống dưới, không đáp mà hỏi ngược lại. "Đây là đâu?"

"Xin lỗi, ta tự chủ trương đưa người tới đây." Yukino vừa thấp giọng giải thích, vừa chạy tới túm lấy một bộ đưa cho Uri. "Nơi này là căn cứ của tổ chức Akatsuki. Người lên tiếng lúc này là thủ lĩnh, Pain. Chúng ta tới đây hơn nửa năm rồi."

"Hơn nửa năm?" Uri nhận lấy quần áo mặc vào, trong mắt lóe lên một tia sáng. "Ta đã tiến hành Băng Hóa được bao lâu?"

"Chín tháng." Yukino hơi lo lắng hỏi. "Có sự cố gì xảy ra trong đó sao?"

"Phải." Trầm mặc một lát, nàng gật gật đầu, đưa hai tay chạm lên từng đường nét khuôn mặt.

"Bộ dạng người thay đổi rất nhiều." Yukino nói, đem một cái gương đưa cho Uri.

Nhận lấy gương nhìn vào, phản chiếu trong đó là hình ảnh một đôi đồng tử lãnh khốc. Đường nét khuôn mặt thay đổi rất nhiều, lại càng có điểm giống với dung mạo nàng kiếp trước. Uri cười nhạt đặt gương xuống, vẫy tay ra hiệu cho Yukino lại gần. Hai bàn tay chấp lại kết một ấn đơn giản, đặt lên trán Yukino.

Từng dòng ký ức dần hiện ra trước mắt nàng. Tất cả mọi chuyện phảng phất như một cuộn phim, từ lúc rời Konoha tới Thủy quốc, tham gia chữa trị cánh tay bất thành, Yukino dần đột phá thần thủ cấp một, cấp hai, cấp ba. Kể cả quãng thời gian bọn họ đụng độ với nhóm người Itachi trong thời gian nàng tiến hành Băng Hóa cũng hiện rõ mồn một. Tất cả những mảng ký ức đó nhanh chóng khiến Uri hiểu được tình cảnh của bọn họ.

"Ra là vậy." Nhếch môi nhìn hai mặt dây chuyền nguyên vẹn trong tay Yukino, tròng mắt Uri bắt đầu xoay chuyển, mảng màu đen hắc ám dần biến mất, khôi phục một đôi đồng tử tím lấp lánh, nhưng loại khí chất tà ác bao quanh người lại không sao thay đổi được. Nàng quay đầu nhìn về mặt bất an của Yukino, tiến lên ôm chặt lấy nó, nở một nụ cười.

"Người đã làm rất tốt."

oOo

Phòng họp.

"Vậy là chúng ta đã tìm được đủ thành viên." Sau khi triệu tập tất cả mọi người và giới thiệu về sự có mặt của thành viên mới, kể cả lai lịch và những "chiến tích" trong ngực mà Uri đã gây ra, Pain dẫn đầu lên tiếng, mắt nhìn một vòng xung quanh. "Tình huống hiện tại khá đặc biệt nên sẽ có một chút thay đổi nhỏ trong việc phân nhóm. Cụ thể, từ bây giờ chúng ta sẽ hoạt động với sáu cặp khác nhau."

"Sáu cặp?" Deidara cau mày. "Không phải tính cả Yukino mới chỉ có mười một người sao?"

"Sai rồi." Giọng Bạch Zetsu vô cùng hồn hờ. "Đừng quên chúng tôi chứ."

Lời vừa dứt, ngay trước mắt mọi người, hai nửa của Zetsu dùng thuật Phân Tách tách làm đôi, các bộ phận bị khuyết thiếu cũng tự sản sinh trên người cả hai, thoát nhìn vừa buồn cười vừa quái dị.

"Danh sách nhóm hiện tại cơ bản vẫn như cũ, riêng Yukino sẽ cùng đội với Bạch Zetsu, còn Uri cùng với Hắc Zetsu. Trong vòng một năm nữa, ngoài việc kiếm tiền, tổ chức cũng sẽ bắt đầu nhiệm vụ truy tìm và bắt vĩ thú." Pain liếc mắt nhìn qua tất cả mọi người, xác nhận những điều cần nói toàn bộ đều đã nói xong, gật đầu ra hiệu giải tán, đoạn phân phó Uri đi theo mình.

Phòng thủ lĩnh ở tầng cao nhất của ngôi nhà, cả một dãy hành lang chỉ có phòng của hắn cùng Konan, thoát nhìn rộng lớn đến trống trải. Theo Pain bước vào căn phòng mang băng chữ "Rei", Uri mặt không biểu tình nhận lấy áo choàng, trầm mặc một lát, mở miệng.

"Ta biết chiếc nhẫn mà các ngươi nói." Về mặt năng vô cùng bình tĩnh, thanh âm lạnh như băng kể lại. "Dựa vào những gì được miêu tả, đó hẳn là thứ trong một lần giao chiến với Orochimaru ta tình cờ có được. Nhưng lần đó, ta vừa mới cầm lên thì nó đột ngột biến mất, đến tận sau này cũng không có dấu hiệu xuất hiện trở lại."

"Ra vậy." Pain cảm thán, nét mặt còn đơ hơn Uri. Hắn ngược cặp mắt đặc biệt của mình lên, ra hiệu cho nàng đưa tay trái ra trước, đoạn nhìn chăm chăm vào ngón út nhỏ nhắn không có gì trước mặt, hai tay chấp lại, chiếc nhẫn "Rei" đang đặt ngay ngắn trên ngón cái tay phải của hắn chợt sáng lên. Cùng lúc đó, Uri cũng cảm thấy ngón út mình như có gì đó ngưng tụ lại, nóng dần. Sau một luồng sáng tím, vị trí đó đã yên vị một chiếc nhẫn tinh xảo, chặt chẽ bao lấy ngón tay nàng.

"Orochimaru đã cài phong ấn lên chiếc nhẫn." Pain hài lòng thu tay lại, giải thích. "Một khi chiếc nhẫn rơi vào tay người khác, nó sẽ tự phong bế cắt đứt mọi nguồn chakra bên trong. Trùng hợp thay, chiếc nhẫn này lại chọn ngươi làm chủ nhân, mặc dù vẫn bị ảnh hưởng của phong ấn mà biến mất, nhưng một khi có ai đó cũng đeo nhẫn của tổ chức tiến tới gần trong một phạm vi nhất định, sẽ có thể cảm ứng được."

"Thật đúng là sắp đặt khổ tâm." Uri cười nhạt nhìn mặt nhẫn nhẫn bóng khắc ký tự kanji xinh đẹp, hỏi ra thắc mắc của mình. "Cái này có tác dụng gì? Còn có thể tự quyết định vị trí ngón tay sao?"

"Vì mười chiếc nhẫn này tương đương với mười ngón tay của Dị Ma Thần Tượng, vị trí tất nhiên bất đồng." Pain nói tiếp. "Về phần tác dụng của nó, ngươi sẽ sớm biết thôi. Hiện tại vừa mới kết thúc phong ấn, ngươi có ba ngày nghỉ ngơi trước khi bắt đầu làm nhiệm vụ."

"Có điều này ta cần nói trước." Uri trực tiếp nhìn vào mắt Pain. "Nếu đã xác định được chiếc nhẫn thực sự nằm trong tay ta, tự nhiên những điều kiện Yukino đưa ra trước kia không còn tác dụng. Hiện tại, ta chỉ có một yêu cầu."

"Nói đi."

"Các nhiệm vụ của ta trong ba tháng sắp tới, toàn bộ đều không dính dáng tới Konoha." Khi nói ra lời này, trong mắt Uri là lãnh ý dày đặc. Nàng chính là sợ bản thân sẽ không kìm được mà giết chết đám người làng đó trong lúc đang làm nhiệm vụ. Trước khi tìm ra kẻ chủ mưu, việc đầu tiên phải làm là phát triển Miura thành một tổ chức tình báo ngầm tốt nhất giới ninja này. Về phần sau đó, sẽ là tiến hành trả thù từng tên một.

"Được." Pain thoáng suy nghĩ, gật gật đầu.

oOo

"Yukino, ngươi vừa đi đâu vậy?"

Uri đuổi vai nhìn căn phòng sạch sẽ gọn gàng, hỏi Yukino vừa vào cửa.

"Này, cái này, ngươi một mình dọn hết sao?" Trợn mắt nhìn sàn nhà sạch đến bóng loáng, Yukino tràn đầy lo lắng hỏi.

"Ừm, đây sẽ là phòng của chúng ta, không phải sao?" Uri khó hiểu.

"Không phải, không phải ý đó." Yukino chạy vù tới nhìn Uri từ đầu tới chân. "Ngươi chỉ vừa mới tỉnh, mấy việc này cứ để ta làm chứ. Ngộ nhờ bị thương thì sao?" Nó còn chưa quên trước lúc mình rời đi căn phòng này vốn bừa bãi hỗn loạn như thế nào.

"Ngốc, hiện tại ta đâu còn yếu ớt như trước kia." Uri dờ khóc dờ cười nhìn bộ dạng như gà mẹ của Yukino, nhanh chóng đảo mắt dời đi lực chú ý. "Ngươi vừa rồi chưa có trả lời ta, vừa đi đâu vậy?"

"A, ta ra ngoài mua đồ ăn." Yukino lập tức hào hứng lôi ra mấy túi đồ, bên trong tỏa mùi hương thơm phức. "Ở nơi này thường không có đồ ăn sẵn, hôm nay mừng ngươi tỉnh lại, tất nhiên phải chuẩn bị thật tốt."

Không có đồ ăn sẵn? Uri nghe thế, vốn cho rằng Yukino đang nói tới vị trí hoang vắng ít người ở đây, nhưng đến khi nhìn thấy nhà bếp trống hoác cùng đồng dụng cụ làm bếp như chưa được sử dụng bao giờ, nàng mới vỡ lẽ.

"Bình thường ở đây các ngươi ăn cái gì chứ?" Vừa xếp thức ăn ra đĩa, Uri vừa nghi hoặc hỏi.

"Ở nơi này, bọn họ đa số đều không cần ăn cơm." Yukino ngẫm nghĩ. "Nhà bếp trong năm vừa qua hầu như chỉ được dùng vài lần, ta cũng chỉ mới thấy Deidara, Kisame và Itachi ăn ở đây thôi. Những người khác chưa từng thấy." Nói đến đây, hai mắt nó sáng ngời nhìn Uri. "Nhưng mặc kệ bọn họ đi, từ

bây giờ ta có thể được ăn món ngui nấu rồi. Oa, ta rất nhớ rất nhớ tempura!"

"Ngui đúng là..." Uri bắt đầu đi lắc đầu nhìn về mặt tham ăn của Yukino, cặp mắt hiếm khi lộ ra ý cười nhu hòa.

Sau khi cùng nhau xử lý bữa tối, Uri hơi mệt, quyết định tắm xong rồi ngủ một giấc thật ngon.

Nằm trong bồn tắm rộng lớn, nàng mở to mắt nhìn lên trần nhà, con ngui màu tím như phát sáng lấp lánh. Nhìn xuống cơ thể hiện tại của mình, lạnh lẽo, khỏe mạnh, hai tay cử động được, cổ họng nói được, mắt cũng có thể nhìn, tâm tình nàng trong chốc lát như muốn kết băng. Từng mảng ký ức dồn dập hiện lên, thứ nàng cho là chân lý lấy làm mục đích sống từ trước tới giờ, trải qua toàn bộ những chuyện đó, đã hoàn toàn sụp đổ.

"Chân thành sao?" Khóe môi hồng nhạt câu lên một nụ cười. Đưa tay chạm lên khóe mắt, nhìn bộ dạng tuyệt mỹ lại u ám của mình trong gương, thật lâu sau, Uri cười khẽ phun ra hai chữ.

"Rác rưởi."

oOo

Sáng hôm sau, trời rất đẹp.

Uri đang nằm trên chiếc giường lớn, chợt cảm nhận được một đạo ánh mắt chăm chú nhìn mình, theo phản xạ mở bừng mắt, liền nhìn thấy Yukino đã tỉnh từ lâu, đang nằm bên cạnh nhìn nàng chăm chăm.

"Yukino, ta nhớ từng nói qua rồi, không được nhìn ta ngủ." Sắc mặt nàng rất nghiêm nghị.

Yukino ngượng ngùng sờ sờ mũi, bắt đầu đi than thở. "Còn không phải vì ta lâu quá rồi không được thấy ngui, muốn nhìn kỹ dung mạo mới của ngui sao?"

"Vậy cũng phải gọi ta dậy trước." Uri không khách khí lườm nó một cái, nghĩ tới gì đó, đáy lòng chùng xuống. "Mà, có chuyện này... Yukino..."

"Hả?" Dáng vẻ nghiêm túc của nàng làm Yukino hơi bất an. Nó ngồi thẳng dậy, lo lắng chờ đợi câu nói tiếp theo.

"Có một chuyện, cho đến bây giờ ta vẫn giấu ngui." Uri hít sâu một hơi, nói. "Sự thật, ta không phải Yonehara Uri, cháu gái tộc trưởng sở hữu Lăng độn ở thế giới này."

"Không phải? Nghĩa là sao?" Yukino sững sờ.

"Ta vốn là linh hồn ở thế giới khác, một thế giới hoàn toàn tách biệt với nơi này. Ở chỗ ta, cuộc sống của các làng, các ninja và những nhẫn thuật đặc biệt toàn bộ chỉ tồn tại trong sách truyện. Nói đơn giản, cơ thể này vốn không phải của ta." Ngừng một chút, nàng tiếp. "Sở dĩ vừa rồi Băng Hóa Thuật gặp sự cố, kết thúc trước thời hạn vì ta bị linh hồn của chủ cũ cơ thể này tấn công bất ngờ. Lúc ta vừa xuyên tới, cơ thể này đã chết. Ta vốn không nghĩ cô bé đó vẫn tồn tại, còn đặc biệt lên kế hoạch chờ thời cơ đoạt xá."

"Ngui nói vậy..." Yukino kinh ngạc mở to mắt, sau khi đã tiêu hóa toàn bộ thông tin vừa nghe được, nó cúi đầu, hỏi lại một câu như xác nhận. "Chủ nhân của ta trước giờ, chỉ có ngui, đúng không?"

"Phải." Uri cười yếu ớt. "Khế ước của chúng ta liên kết không phải bằng thể xác, mà là linh hồn. Điều này cũng có nghĩa, nếu một ngày nào đó linh hồn ta bị hủy hoại, ngui cũng sẽ phải chết cùng. Ta đang nghĩ, hiện tại có phải nên... giải trừ..."

"Sẽ không có chuyện đó!" Yukino đột ngột ngắt lời, sắc mặt vô cùng khó coi. "Mặc kệ có chuyện gì, ta cũng sẽ không đồng ý giải trừ khế ước."

"Đừng cố chấp." Uri thở dài, đưa tay xoa đầu nó, lại chợt nhận ra bộ dạng bây giờ của mình còn nhỏ hơn Yukino, bắt đầu đi thu tay lại. "Ta không dám đảm bảo một ngày nào đó linh hồn này sẽ không biến mất."

"Vậy lúc đó ta đi cùng ngui." Yukino lập tức đáp. "Khế ước của chúng ta liên kết linh hồn, không phải sao? Mặc kệ có chuyện gì, chúng ta vẫn sẽ đi cùng nhau." Ánh mắt nó vô cùng kiên định. "Ta có thể tồn tại tới giờ phút này đều là nhờ ngui che chở. Nếu như linh hồn kia còn dám xuất hiện quấy phá, ta sẽ là người giải quyết. Hứa với ta, không bao giờ được nghĩ tới chuyện tự ý giải trừ." Ánh mắt nó chăm chăm nhìn Uri, từng câu từng chữ nói ra như tuyên thệ. "Một khi ngui làm chuyện đó, ta sẽ tự-sát."

"Được, ta hứa." Nhìn về mặt nghiêm túc của nó, hai mắt Uri cay cay, vốn rất muốn cười nhưng nước mắt lại nhịn không được chảy xuống. "Cho dù có chuyện gì, ta cũng sẽ không nghĩ tới chuyện tự ý hành động như vậy." Đời này có thể có một người thân cùng sinh cùng tử thế này, nàng còn mong chờ gì nữa đây?

Vươn tay lau đi khuôn mặt lấm lem, Uri bước xuống giường. "Nào, dậy thôi, hôm nay ngui còn phải làm nhiệm vụ."

"Phải rồi." Yukino chép miệng. "Tại sao thủ lĩnh không xếp chúng ta chung một nhóm? Như vậy không phải dễ phối hợp hơn sao?"

"Ngốc, cả chúng ta và Zetsu, mặc dù đều mang danh nghĩa là hai ý thức độc lập, nhưng bản chất vẫn gần như một thể, nếu đi cùng nhau thì còn gì là nhóm hai người?" Uri cười khẽ, trông mất tâm thúy. "Và lại, mục đích còn là tiện giám sát nữa."

"Hừ." Yukino cau mày, thoáng liếc xuống chiếc nhẫn trên tay Uri. "Chúng ta ở đây, có tốt không?"

"Rất tốt." Uri thừa biết nó vừa nghĩ tới cái gì, nhanh chóng đáp. "Chúng ta bây giờ đã xem như bật nhẫn của Konoha, thay vì lang thang khắp nơi, gia nhập vào một tổ chức hoạt động tự do thế này là rất phù hợp. Về chuyện giám sát, đó là lẽ tất nhiên."

"Cũng đúng." Yukino gật gù đầu, chợt nhớ ra một chuyện. "Uri, hội đồng Konoha đã biết chuyện ngươi còn sống."

"Humm?" Cặp mắt Uri thoáng qua một tia sáng lạnh. "Chúng biết?"

"Ừm, ta vừa nghe được chuyện đó khi giải trừ phân thân ở Miura tối qua, một người trong hội đồng vô tình tiết lộ tin đó cho bạn của hắn trong lúc ăn uống. Nhưng có vẻ... chúng còn biết từ trước đó rồi."

"Vậy sao?" Uri nhướn mày, vẻ mặt nhìn không ra biểu cảm. Nếu nàng nhớ không lầm, một trong số những kẻ bị giết ở nhà giam Sokiru, thời điểm thiên tâm ti cắt qua người, chakra của hắn đã biến mất, lại không có âm thanh xác rơi xuống. Phải rồi, chính là kẻ đã dùng ảnh phân thân. "Chuyện này không cần lo. Biết hay không cũng chẳng ảnh hưởng tới ta."

Nhưng... thật đúng là xem thường ngươi rồi. Uri cười khế, lãnh ý trong mắt như muốn kết thành băng.

oOo

"Ta đi nhé, Uri." Yukino vẫy tay trước khi bước ra cửa. Bên cạnh nó, Bạch Zetsu cười ngốc nghếch cũng đang nhiệt tình chào tạm biệt. Vì chuyện thêm một cặp thành viên, số lượng nhiệm vụ tổ chức tiếp nhận cũng nhiều hơn, Yukino và Zetsu phải làm thêm hai nhiệm vụ nữa mới được xem như tạm nghỉ.

Nhìn hai người bọn họ biến mất trong tầm mắt, Uri mỉm cười quay lại phòng bếp, ánh mắt dừng trên đĩa bánh taiyaki mua lúc sáng đặt tro troi trên bàn, suy nghĩ một lát, quyết định ra ngoài một chuyến bổ sung nguyên liệu mới cho nhà bếp.

Về cơ bản, Akatsuki dường như không hề keo kiệt trong vấn đề mua sắm dụng cụ và vật trang trí. Dù nhà bếp là nơi gần như không được dùng tới trong suốt mấy năm qua, các vật dụng cơ bản như bát, đĩa, xoong, chảo, dao, thớt, máy thái, khuôn làm bánh, hũ gia vị, còn có hộp đựng thức ăn và nồi hấp,... rất nhiều thứ đều được chuẩn bị đầy đủ, lại vì diện tích thoải mái nên không hề có cảm giác chật chội, từng thứ từng thứ đều sắp đặt ngay ngắn, xung quanh còn bao phủ một kết giới trong suốt có tác dụng giữ cho mọi thứ không bị thời gian làm hư. Đứng trước một nhà bếp tiện nghi sạch sẽ như vậy, Uri vui vẻ mỉm cười. Xem tình hình này, trong tổ chức, người thích nấu ăn có lẽ không chỉ mình nàng đâu. Trong các thành viên còn lại, có lẽ Konan là người có khả năng cao nhất phụ trách sắp xếp nơi này. Hôm nào đó rảnh rồi, nàng sẽ rủ cô ấy cùng nấu một bữa.

Căn cứ hiện tại rất im lặng, cửa phòng những người khác đều đóng chặt nên Uri cũng không chắc họ có trong đó hay không. Thay một bộ váy đơn giản và khoác thêm chiếc áo mỏng bên ngoài, nàng cầm theo một số tiền lớn trích ra từ thu nhập của Miura, đi thẳng tới một khu chợ náo nhiệt.

Làng Cỏ là làng ninja thuộc Thảo quốc. Kỳ thi chunin tổ chức ở Konoha năm ngoái bọn họ cũng có tham gia, quan hệ hai bên ngoài mặt là liên minh, thực tế cũng ẩn chứa không ít sóng ngầm. Nơi đây có rất nhiều rừng, trong một vài khu rừng còn có nấm khổng lồ và tre, ở một số nơi hoang vắng cũng tồn tại cả những khe núi sâu hun hút. Trong đại chiến ninja lần thứ ba, làng Cỏ đã bị làng Đá xâm lược và trở thành chiến trường chính giữa làng Đá và làng Lá.

Dựa vào trí nhớ của Yukino, Uri dễ dàng tìm được vị trí chính xác của khu chợ. Mặc dù không tiện nghi như ở Konoha, nhưng hàng hóa nơi này cũng có đủ những món cần thiết. Sau khi dạo qua vài vòng, nàng nhanh chóng mua xong nguyên liệu nấu ăn đủ cho một tuần sắp tới, và bỏ toàn bộ chúng vào một cuộn trúc trữ đồ.

"Chị ơi." Một giọng nói non nớt ngây thơ vang lên ngay sau lưng. Uri mặt không biểu tình quay đầu lại, thấy ngay một đứa bé trai khoảng mười tuổi, quần áo rách rưới, mặt mũi lem lem bùn thiu, duy chỉ có cặp mắt rực rỡ như ánh sáng sao đang nhìn chăm chăm nàng.

"Có chuyện gì?" Hờ hững nhìn bộ dạng thảm hại của nó, Uri khép mắt hỏi.

Đứa bé chìa đôi tay gầy gò ra trước mặt nàng, vẻ mặt vô cùng đáng thương. "Chị có thể cho em chút đồ ăn không?" Thở dốc vài hơi, nó nói tiếp. "Em đã nhịn đói ba ngày rồi."

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân dồn dập từ cuối chợ truyền tới, một đoàn tùy tùng khoảng mười người hộ tống một gã đàn ông đi đầu đội khăn trùm màu trắng, không ngừng vung kiếm xua đuổi người dân. Những người xung quanh thấy bọn chúng thanh thế lớn như vậy, còn có ánh sáng lạnh lùng phát ra từ hàn kiếm, đều tự bảo nhau tránh qua một bên.

"A." Đứa bé cũng quay đầu nhìn về hướng đám người, khi nhận ra dung mạo kẻ dẫn đầu, vẻ mặt đại biến, tay chân run lẩy bẩy, vội vàng chạy tới sau lưng Uri.

Đoàn người kia vẫn tiếp tục di chuyển, khi ra đến giữa chợ, chợt, kẻ dẫn đầu ra hiệu dừng lại, giắt theo một thanh kiếm tiến tới chỗ Uri, ánh mắt lại nhìn vào thân ảnh nhỏ nhỏ phía sau nàng.

"Cuối cùng ta cũng tìm thấy cháu." Hắn nở một nụ cười hiền từ, trong mắt lại giấu giếm sát khí, nhìn chòng chọc vào thằng nhóc đang cố thu mình ngồi bệt xuống đất.

"Chị ơi!" Đứa bé vươn tay kéo lấy mép váy nàng, cặp mắt sợ hãi nhìn người đàn ông, nói năng cũng lộn xộn. "Em không biết ông ta."

"Coi kìa, cháu hư thật đấy." Gosunkugi là tên của kẻ dẫn đầu đoàn người, hần thoảng liếc xuống thẳng bé, lại quay sang nhìn Uri. "Cô nhóc có quan hệ thế nào với đứa bé này vậy?"

"Đó là chị gái của cháu!" Còn chưa đợi Uri trả lời, giọng nói hốt hoảng của đứa bé đã vang lên trước. Cặp mắt sáng rực của nó nhìn chăm chăm vào Uri, giọng nói ân chứa van xin nồng đậm, lặp lại. "Đó là chị gái của cháu."

"Phải không?" Gosunkugi đảo mắt nhìn mọi người xung quanh đang vây thành một vòng lớn đều nhất loạt chú ý động tĩnh bên này, nhất thời cũng không vội làm ra hành động gì khác, chỉ có thể bất đắc dĩ hỏi Uri. "Cô bé, đó là em trai cháu sao?"

Cặp mắt Uri sáng lấp lánh, khuôn miệng xinh đẹp hé ra một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành. Đón nhận ánh mắt van nài của đứa bé đang quỳ rạp dưới đất, nàng thật vui vẻ cười ra tiếng, trả lời Gosunkugi.

"Tất nhiên không phải."

Trước vẻ mặt bàng hoàng tuyệt vọng của đứa bé xa lạ, Uri vẫn cười đến ôn hòa, xoa nhẹ đầu nó, động tác vô cùng dịu dàng, lời nói ra lại làm người ta như rơi vào hầm băng. "Chúng ta gặp nhau chưa tới mười phút, làm sao đã biến thành chị em rồi? Cậu bé, sống trên đời này, có muốn trao niềm tin cũng phải trao đúng chỗ."

"Không..." Vẻ mặt thẳng bé không giấu được nỗi kinh hoàng, nhìn Gosunkugi, lại nhìn Uri, một cảm giác lạnh lẽo chạy từ bàn chân lên đỉnh đầu. Chị gái đang cười ôn nhu này vừa dứt khoát chặt bỏ đi cọng rom cứu mạng của nó. Con người, còn có thể tàn nhẫn theo cách này sao? Nỗi sợ hãi khi bị dồn vào đường cùng chợt hóa thành sức lực, thẳng bé đứng phắt dậy, bất chấp thể lực đã cạn kiệt, chạy thục mạng vào giữa đám người.

Gosunkugi thấy cảnh này, cũng không vội tỏ thái độ, đánh mắt nhìn đám thuộc hạ phía sau. Hơn mười tùy tùng trang bị vũ khí đồng loạt di chuyển rời khỏi khu chợ, nhìn phương hướng, rõ ràng là đang đuổi theo đứa bé kia. Cứ vậy, chỉ sau vài phút, cả khu chợ lại khôi phục bình thường, phảng phất như sự kiện vừa rồi chưa từng xuất hiện.

"Tại sao cô không giúp thẳng bé?" Đang lúc Uri chuẩn bị xoay người, một bóng đen vụt tới trước mặt nàng. Đó là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt cũng được xem là hiền hòa nếu như không có ba vết sẹo trải dài trên má. Giờ phút này, cặp mắt ông ta tràn đầy lửa giận nhìn Uri, buông giọng chất vấn. "Ồ, tại sao tôi phải giúp?" Đối với lời nói vô lý của người đàn ông lạ, Uri cảm thấy rất buồn cười. "Muốn thì ông giúp đi?"

"Trường hợp vừa rồi, cô chỉ cần nhận đó là em trai cô thôi mà." Sazanami nửa bất bình nửa phẫn nộ. "Cô có biết lão già kia là ai không? Một tên trộm độc ác mất tính người. Hần sẵn sàng giết bất kì ai cản trở hần trong việc trộm thứ gì đó. Một kẻ tàn nhẫn vô đạo đức như thế, đứa bé đó rơi vào tay hần chắc chắn sẽ bị giết. Tình huống vừa rồi, chỉ có cô mới có thể giúp được, chỉ cần cô..."

"Một câu nữa là ăn tát nhé?"

"Hả?" Tâm trạng kích động của Sazanami sau khi nghe câu này hết như bị dội một gáo nước lạnh, không khỏi ngẩn ra một lúc. Trước mắt ông vẫn là nụ cười yếu ớt của thiếu nữ xinh đẹp trẻ tuổi, nhưng cảm giác lạnh lẽo trên cổ lại nhắc nhở nơi đó đang có một thanh vũ khí hiện diện. Càng làm Sazanami kinh hãi là, đó nào phải thứ gì xa lạ, lại chính là thanh kiếm vốn được ông giữ cẩn thận sau lưng. Nhìn vào đôi mắt rét lạnh kia, Sazanami sâu sắc cảm nhận được hành động và lời nói của cô gái phía trước không hề thống nhất. Đùng nói là "tát" đơn giản thế, với tình hình này, không biết khi nào đầu ông ta sẽ rời khỏi cổ.

"Xen vào chuyện của người khác rất dễ chết sớm đó. Người có phẫn nộ căm ghét thù hằn gì với gã đàn ông kia, ta không quan tâm. Nhưng như vậy không có nghĩa người có quyền chất vấn ta về chuyện của một đứa trẻ hoàn toàn xa lạ." Uri nâng lưỡi kiếm lên ngang mặt người đàn ông, quanh thân tản ra một loại sát khí tà ác. Rõ ràng là đang cười, lại khiến người ta cảm thấy lạnh đến tận xương tủy. "Ta không có thời gian đùa giỡn với các người. Nếu muốn làm người tốt, cứ tự đi làm." Nói xong câu này, nàng vút thanh kiếm xuống đất, đưa tay sửa lại áo khoác, dứt khoát rời đi.

"Cô có biết dùng kiếm không?"

Một câu hỏi tưởng chừng chẳng liên quan được Sazanami thốt ra trong vô thức. Bước chân Uri hơi khựng lại, trong mắt lóe lên một tia sáng, không nói lời nào, biến mất.

"Cô ta chắc chắn rất am hiểu về kiếm." Sazanami thất thần nhìn về hướng Uri rời đi. Bản thân là một người rèn kiếm và cũng là người dùng kiếm, ông có thể khẳng định người vừa rồi là một cao thủ kiếm đạo. Chỉ là, ánh mắt cô ta khi nhìn lưỡi kiếm có một sự trốn tránh kỳ lạ. Như căm thù, mà lại như... sợ hãi?

oOo

"Người lại thất thần, Itachi." Kisame nói khi nhận ra sự bất thường của tên đồng đội. "Mệt sao?"

"Không." Itachi thu lại biểu cảm, giọng nói vẫn bình tĩnh như thường.

"Ha ha, giấu làm gì chứ." Kisame nhe hàm răng nhọn hoắt, nhìn thẳng vào mắt Itachi. "Để ta đoán, vì con bé mới gia nhập tổ chức."

"Có lẽ." Itachi cũng không phủ nhận. "Chúng ta đã từng gặp qua người đó chưa?"

"Nếu ta đoán không sai, cô ta chính là con nhóc đã tấn công chúng ta ở nhiệm vụ Kyoko một năm trước." Kisame hoi phân vân, trả lời. "Nhưng cũng không chắc có phải cùng một người hay không."

"Ta cũng thấy vậy." Itachi lầm bầm, ánh mắt trở nên sâu xa. Cô bé kích động vì đánh phải ảo thuật, cùng với kẻ mang hơi thở như ma quỷ kia, cho dù là dung mạo hay khí chất đều có sự khác biệt rất lớn. Khoảnh khắc thấy người đó xuất hiện sau lớp băng vỡ, Itachi thực sự có cảm giác như đang gặp được từ thần. Nếu như lần bị vây trong ảo thuật một năm trước, cô bé để lộ sát khí cùng sự thương tâm khi nhìn thấy những sự việc đáng buồn trong quá khứ, thì lần này, loại huyết tinh tàn nhẫn cùng khí chất tĩnh mịch lạnh như băng phản chiếu qua cặp mắt đen ngòm lại càng làm cho người khiếp sợ, phảng phất như cả trái tim cô ta đều đã biến thành một màu đen rồi. Có lẽ, tác nhân khiến cô ta trở nên như bây giờ, không đơn thuần là vì bị vu oan trong kỳ thi chunin nữa. Một người, phải trải qua những chuyện thế nào mới có thể có biến hóa lớn như vậy đây? Itachi âm thầm tự hỏi.

Về phần đáp án của câu trả lời, hẳn không biết, Kisame không biết, cả tổ chức cũng không ai biết...

oOo

Uri ngồi trong một quán trà, im lặng suy nghĩ về những việc cần làm trong thời gian sắp tới.

Đầu tiên là tiệm bánh Miura. Với tình hình hiện tại, nàng dự định sẽ tìm một người có khả năng để giao cho việc phụ trách quản lý cửa hàng, thay vì dùng toàn bộ nhân viên đều là phần thân của Yukino. Trong đầu nàng đã có một kế hoạch riêng về việc đầu tư mở chi nhánh trên khắp các nước, vì thế, việc tìm kiếm những người thích hợp có khả năng giúp đỡ là rất cần thiết.

Hiện tại Yukino đang là thần thú cấp ba, năng lực tất nhiên không thấp, nhưng nếu hai người các nàng cứ dùng chakra phân tán ở khắp nơi, ngoài khả năng bị phát hiện, cũng rất bất tiện trong việc bố trí nhân thủ trong toàn bộ chi nhánh cửa hàng.

Uri cảm tách trà lên nhấp một ngụm. Nhìn hai bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn, còn có luồng sức mạnh dồi dào đang dâng trào trong toàn cơ thể, nàng mới chân chính cảm nhận được cuộc sống địa ngục tra tấn mình mấy tháng qua đã thật sự chấm dứt. Từ giờ, nàng tuyệt đối sẽ không để bất cứ kẻ nào gây thương tổn đến mình cùng người yêu quý bên cạnh nữa.

Về phần nguyên chủ... Uri có chút mệt mỏi khép mắt. Chuyện xảy ra ngày hôm qua làm nàng vô cùng thất vọng. Quả thực có mơ nàng cũng không ngờ tới việc linh hồn nguyên chủ lại là một kẻ có dã tâm và ham mê sức mạnh bất chấp đạo đức như thế. Ký ức tuổi thơ và ước muốn được công nhận của cô bé vô cùng mãnh liệt, cảm giác tuyệt vọng khi chứng kiến thân tộc bị tàn sát, kẻ ác vẫn nhón nhơ và bản thân phải trốn chui trốn nhủi sống cuộc sống thâm hại kéo chút hơi tàn đã triệt để làm Uri cho rằng đây là một cô bé hồn nhiên và tội nghiệp, để rồi cố gắng thực hiện mong ước đó, thay cô bé biểu diễn Lăng độn, xác minh thân phận là một truyền nhân của Yonehara, sau cùng lại vì mất cảnh giác mà suýt nữa mất đi cả thể xác và linh hồn.

Một đứa trẻ mười hai tuổi bốc đồng thẳng thắn, đứng trước sức mạnh vượt trội, đều sẽ có loại phản ứng đó sao?

Vậy... nàng còn tin được ai bây giờ?

Trong một thoáng thất thần, Uri bất giác nhớ tới câu hỏi của gã đàn ông lúc này.

"Cô có biết dùng kiếm không?"

Kể từ sau ngày định mệnh năm mười tuổi, đã không còn ai nhắc tới thứ đó với nàng. Dù cho những kỷ niệm gắn với nó đều rất đau thương, nhưng Uri biết, tình yêu của nàng với loại vũ khí này vô cùng mãnh liệt. Nàng đã được tiếp xúc với nó từ khi mới hai tuổi. Ban đầu là một thanh kiếm gỗ cỡ nhỏ, sau đó kích thước dần lớn hơn, cho đến khi xảy ra biến cố, nàng liền chôn sâu nó như một kỷ niệm đẹp trong ký ức.

Khi mới xuyên tới đây, Uri trong thân xác trẻ con gầy yếu đã từng hi vọng có thể đường hoàng xử lý những kẻ gây hại tới mình bằng chính thứ vũ khí đã theo bản thân từ nhỏ kia, nhưng sau vài lần bị thương do cử động mạnh, nàng đã nhận ra cơ thể này không cho phép mình làm được điều đó.

Giờ thì hay rồi, trải qua một quá trình tái tạo chết đi sống lại, cơ thể này thật sự hoàn hảo, kể cả sức mạnh lẫn dáng người. Nàng sẽ không còn phải dùng chakra chỉ để mở một chai nước, hay đập một cánh cửa cùng vài hành động tương tự vậy. Chỉ là... lại không thể sử dụng kiếm.

Bản thân là một bác sĩ kiêm nhà khoa học chuyên nghiên cứu những căn bệnh kỳ lạ nhất, Uri đương nhiên biết rõ tình trạng hiện tại của bản thân. Nỗi ám ảnh của nàng đối với cơn trùng và dụng cụ nhọn đã là một căn bệnh tâm lý không thể kiểm soát. Với những hành động mà bọn khốn đó làm với nàng, chuyện này kỳ thực rất dễ hiểu. Nàng còn nhớ như in cảm giác mũi kim mảnh nhỏ đó chọc từ từ vào mắt mình, hủy đi giác mạc, vồng mạc và thủy tinh thể. Chất lỏng đỏ tươi tràn ra, nàng thậm chí còn không thể nhắm mắt vì bị lũ bọ ghê tởm đó bám lấy.

Vừa nghĩ đến chuyện này, bàn tay Uri nắm chặt, nàng hít sâu mấy hơi, cực lực ép bản thân bình tĩnh lại, nỗi căm hận tốt cùng dành cho những kẻ đẩy mình tới bước đường này dần hóa thành một nụ cười lạnh tanh. Yonehara Uri này đối với kẻ địch chưa bao giờ là một người nhân từ, chưa bao giờ! Đã dám làm ra loại chuyện như vậy, thì phải chuẩn bị tinh thần lãnh nhận hậu quả đi.

Gaara vừa bước vào quán trà, như có linh tính mà hướng về phía bóng người đang ngồi một mình bên khung cửa sổ.

Người con gái ấy, hết như một pho tượng điêu khắc lạnh băng không cảm xúc, cả người bao phủ bởi hơi thở cô độc, trong thoáng chốc, Gaara cảm thấy chẳng kẻ nào trên cõi đời này có thể bước chân vào thế giới của cô ta. Gương mặt tái nhợt với nước da trắng xanh càng làm nổi bật đôi môi đỏ tươi đang thoáng nhếch lên một độ cung nhật nhèo. Cặp mắt trong suốt của cô mang một ánh nhìn như vô định, làm người ta không thể đoán được tâm tư.

Trong vô thức, Gaara cứ nhìn chăm chăm cô gái đó. Một cảm giác quen thuộc kỳ lạ len lỏi trong lòng cậu. Mái tóc tím bạc lấp lánh, cùng cặp mắt màu pha lê tím trong suốt, dường như cậu chỉ từng thấy một người như vậy.

Nhưng... Nhớ tới cô gái mang nụ cười nhàn nhạt ngồi cạnh mình trong vòng thi viết, sẵn sàng đối đầu với mình để bảo vệ đồng đội Thất Vỹ trong vòng thi

sinh tồn, dùng ảnh phân thân theo dõi trận đấu động viên Naruto trong vòng loại đối kháng, còn chữa thương cho Rock Lee, khẳng định với cậu về tầm quan trọng của sự chân thành, đồng thời, cũng là người đầu tiên chọc thủng được phòng ngự được cho là tuyệt đối của cậu.

Một người hết mình vì bạn bè như vậy, không thể nào có loại khí chất hắc ám như người trước mặt. Gaara vừa đi tới một bàn gần cuối, vừa nghĩ. Sát khí âm tàn phảng phất như sẵn sàng giết chết đối thủ làm cậu không tự chủ nhớ lại bản thân ngày trước. Phải rồi, nếu không có người thiếu niên rạng rỡ như ánh mặt trời kia, hiện tại phải chăng mình vẫn còn là một tên cuồng sát mất nhân tính? Vừa nghĩ như thế, bước chân cậu đột ngột chuyển hướng, trong đầu hiện lên một suy nghĩ táo bạo.

"Tôi có thể ngồi ở đây không?" Một lần thôi, Gaara, cứ thử xem nào. Nếu là Naruto, cậu ấy cũng sẽ làm như vậy.

Uri cảm nhận được một bóng người đang đứng trước mặt mình, đuôi mày nhú lại, chậm rì rì ngẩng đầu lên.

Gaara?

Ánh mắt nàng vẫn mang một tia cười nhàn nhạt, gật đầu ý bảo cậu ngồi xuống. Mới có vài tháng, chiều cao tên này được cải thiện đáng kể rồi. Nàng còn nhớ trong kỳ thi chunin, hấn chỉ cao cỡ Naruto.

Đối mặt với ánh mắt mang tia cười của cô gái, Gaara có chút hoảng hốt, tổng cảm thấy người này rất quen. Nhưng trước không nói tới khí chất khác biệt, chỉ riêng dung mạo cô ta, ngoại trừ mái tóc và cặp mắt thì đều khác đi rất nhiều so với gương mặt trong ký ức. Có lẽ... chỉ là trùng hợp thôi.

Khoảng cách hai người rất gần, đối xứng qua một chiếc bàn hình chữ nhật, Gaara có thể cảm nhận trên người cô gái này có một mùi hương dịu nhẹ như sen trắng ngấm nước, lãng đãng, mát rượi và thanh thoát, làm người ta cảm thấy rất bình yên.

Mặc dù hơi ngạc nhiên vì một kẻ tàn bạo như Gaara trong thời gian ngắn đã thay đổi đến mức này, chủ động bắt chuyện với kẻ khác, nhưng Uri cũng không quá quan tâm. Nàng lơ đãng nhìn qua bình hồ lô cát sau lưng hấn, cười như không cười.

"Thứ đó, giết chết bao nhiêu người rồi?"

Đối với câu hỏi đột ngột này, Gaara hiển nhiên không ngờ tới. Cặp mắt màu ngọc lam của cậu giương lên, trực tiếp chống lại đôi con ngươi màu tím. Bốn mắt nhìn nhau chằm chằm, phản chiếu trong đó đều là ảnh ngược của đối phương. Bất đồng là, một bên tĩnh lặng như gương, một bên lại hàm chứa ý cười hủy diệt.

"Tôi không chắc." Về mặt Gaara rất坦然. "Tôi đã từng dùng nó để giết người. Còn bây giờ, là để bảo vệ những người xung quanh."

"Ha ha." Uri cười khẽ, tiếng cười thanh thúy trong vắt, lại không làm người ta cảm nhận được chút vui vẻ nào. "Tại sao lại thay đổi như vậy?"

"Vì tôi nhận ra vẫn còn người quan tâm mình." Gaara trả lời vô cùng dứt khoát. "Tôi sẽ bảo vệ họ, sẽ đối xử chân thành với mọi người."

Câu trả lời này làm cho nụ cười nhợt nhạt của Uri dần cứng đờ, rồi biến mất. Nàng nheo mắt nhìn kỹ bộ dạng hiện tại của Gaara, ngoài ý muốn phát hiện về mặt cậu ta thật sự nghiêm túc.

"Vậy thì chúc cậu may mắn." Híp mắt cười như không có chuyện gì xảy ra, Uri nhớ tới những lời cậu ta từng nói trong bệnh viện, về cách mà Kazekage Đệ Tứ, dân làng và cả người chú Yashamaru đã đối xử với cậu ta, lại liên hệ với người thiếu niên bình tĩnh lãnh đạm trước mặt, cảm thấy rất buồn cười.

Rầm

Một tiếng động lớn vang lên ở cửa quán trà khiến toàn thể mọi người quay đầu lại. Một đoàn người toàn thân trang bị đao thương chính tề đồng loạt xông vào quán.

"Các người là ai?" Chủ quán giật mình nhìn biến cố đột ngột, về mặt không giấu được lo sợ.

Trong đám người có một tên bộ dáng giống như đội trưởng, bước tới trước mặt chủ quán giờ ra một xấp giấy in chằng chịt hình và chữ. "Chúng tôi là ninja Thạch quốc, theo lệnh trưởng làng tới đây phát lệnh truy nã đối với hai tên tội phạm vừa trốn khỏi làng."

"Lệnh truy nã?" Mọi người trong quán vừa hoảng hốt vừa kinh ngạc. Xóm dân nhỏ này cũng có thể ẩn tàng tội phạm từ nơi khác sao? Vậy bọn họ phải làm thế nào bây giờ?

"Cả hai kẻ này đều có tiền án giết người. Đặc biệt, lão già tên Gosunkugi còn là một tên cướp thực hiện hàng trăm vụ giết người cướp của, số nạn nhân trong tay lão nhiều không kể xiết, mọi người phải hết sức cẩn thận. Còn nữa, nếu ai bắt được lão và đem tới chỗ trưởng làng Thạch quốc, sẽ được thưởng 3 triệu ryo." Tên đội trưởng phân phó những người khác đem giấy truy nã dán lên tường. "Còn Tokichi, hấn vốn là một tay rèn kiếm, trong một đêm đã giết cả nhà ba mạng người, bị bắt tại trận cũng không chịu nhận tội, còn đã thương mọi người và bỏ trốn. Ai bắt được hấn sẽ nhận thưởng 1 triệu ryo."

Ở thế giới ninja tồn tại một thứ nghề gọi là thợ săn tiền thưởng, mục tiêu chuyên nhắm vào những cái đầu cao giá. Khu dân nghèo ở rìa làng Cỏ này vốn không có mấy ninja, nghe tới số tiền lên tới hàng triệu, mặc dù có kinh ngạc, nhưng hầu hết đều không có ý định mạo hiểm. Tất cả đều chỉ tự bảo nhau ghi nhớ bộ dạng hai kẻ sát nhân ngoại quốc đó vào đầu để kịp tránh.

Gaara nhận được hai tờ giấy truy nã từ bàn bên cạnh, nhìn vào gương mặt xa lạ trong ảnh, không có mấy ấn tượng. Thạch quốc là một nước nhỏ nằm

giữa Phong quốc và Thổ quốc, được cai trị bởi các thầy tu, vì thế, có rất nhiều ngôi chùa tại thủ đô. Đất nước này cũng nổi tiếng là nơi tụ tập của nhiều tên trộm khét tiếng. Người dân ở đây sử dụng kiếm thuật rất giỏi. Từ sau khi nhậm chức, đôi khi cậu cũng phải đi qua các nước láng giềng tham gia vài hội nghị ngoại giao, cũng đã có lần tới Thạch quốc. Chẳng qua, vẫn là không biết tới tên sát nhân hàng loạt này.

"Cô xem qua đi." Nhìn cô gái trước mặt một bộ biểu tình âm lãnh, Gaara cũng không để ý, vươn tay đưa hai tờ giấy qua.

"..." Là bọn chúng? Uri nhướn mày nhìn qua hai bức chân dung, cười nhạt. Trái đất này cũng thật nhỏ.

Ánh mắt nàng lướt qua phần chú thích được ghi bên dưới tờ giấy. Tên Gosunkugi này không nói, còn Tokichi, trong ảnh không có mấy vết sẹo, có vẻ hần bỏ làng đã khá lâu rồi.

Nhớ tới vẻ mặt gấp gáp của hần khi chất vấn mình tại sao không cứu đứa trẻ, Uri có chút trầm ngâm. Một tên sát nhân giết cả gia đình ba mạng người, có thể có loại biểu tình yêu quý sinh mạng người khác như thế sao? Trường hợp này, một là hần đã hoàn lương, quyết chí tu tâm tích đức, còn hai là... ngay từ đầu, hần vốn không phải thủ phạm.

Nhìn tờ giấy in rõ chân dung cùng thông tin cá nhân của kẻ được truy nã, cuối hàng còn liệt kê cụ thể số tiền sẽ được nhận, Uri bất giác nhớ tới bản thân. Trải qua những chuyện đã làm ở kỳ thi chunin và nhà giam Sokiru, bọn chúng sẽ gán cho nàng bao nhiêu tội danh nhỉ? Có lẽ sáng mai nàng sẽ ghé qua đó một chuyến thăm dò, thuận tiện phân tích hướng phát triển cụ thể cho Miura.

"Chào cậu." Đứng dậy kéo lại vạt áo, Uri nhìn Gaara, nhẹ gật đầu, trong nháy mắt đã biến mất vô tung.

"..." Gaara trầm mặc nhìn vị trí đối diện đã không còn một bóng người, giờ tay uống cạn ly trà, không lâu sau cũng rời đi.

Lần này cậu tới đây một chuyến để xử lý công việc, không nghĩ tới trước lúc về làng lại gặp được một người bí ẩn thế này. Trực giác Gaara biết đây là một đối thủ không hề dễ đối phó. Hi vọng lần gặp tiếp theo, bọn họ không trở thành kẻ thù.

oOo

Uri trở về căn cứ, trên đường đi cũng thấy thêm vài tờ giấy truy nã rải rác khắp nơi. Theo quan sát của nàng, tên Tokichi kia mặc dù tính cách vẫn còn mềm yếu lo chuyện bao đồng, nhưng năng lực cũng không tệ. Đặc biệt, hần lại là một tay kiếm lang bạt hành động đơn lẻ. Nếu như có duyên gặp lại, nàng sẽ thử đề nghị hần đầu quân làm một quân sự chính cho trụ sở tại Konoha. Về vấn đề hần có thực sự là kẻ giết ba mạng người kia hay không, nàng hoàn toàn không có ý định quản tới.

Cạch.

Cánh cửa lớn của căn cứ được mở ra, phòng khách vẫn hệt như lúc đi, không có một bóng người. Hiện tại đã tầm gần trưa, Uri về phòng thay một thân trang phục thoải mái, buộc gọn lại tóc, sau đó mới xuống phòng bếp lôi đồng nguyên liệu trong trữ đồ ra, cẩn thận xếp đầy vào chiếc tủ lạnh trống rỗng.

"Hửm?" Liếc mắt nhìn xuống một hộp thức ăn đặt ở góc tủ, nàng nghi hoặc mở nắp, liền thấy trong đó là vài xâu Hanami Dango.

Ôi trời, là tên nào đã bỏ thứ này ở đây vậy? Nhìn hộp dango lạnh ngắt chỉ còn vài xâu lơ lửng nằm ở đáy tủ, Uri thật sự không biết nói gì. Có lẽ ai đó đã mua về và để quên khá lâu rồi. Hương vị và hình dáng của chúng thật sự chẳng còn chút hấp dẫn.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Uri vẫn cẩn thận đậy nắp lại, cất vào chỗ cũ. Dù sao đây cũng là đồ riêng, nếu chưa chắc chắn, vẫn là để tự người đó xử lý đi.

Lôi các loại gia vị vừa mua ra đổ đầy vào hũ đựng, lại cắt nốt những nguyên liệu khác sau khi đã trừ ra những thứ sẽ dùng cho hôm nay, Uri lấy ra một chiếc tạp dề họa tiết hình hoa son trà, nhanh nhẹn buộc dây vào sau lưng, bắt đầu làm bữa trưa.

Nhìn bộ dao sắc bén để ngay ngắn một bên, nàng hơi ngần ngại, đấu tranh tư tưởng hồi lâu liền chọn lấy con dao đa dụng, mang bộ dạng thấy chết không còn tiến hành xử lý nguyên liệu. Động tác của nàng không nhanh, nhưng đều rất trôi chảy.

Thịt bò băm nhuyễn, trộn đều với muối, dầu ăn và hạt tiêu. Cà chua rửa sạch, trần qua nước sôi, cắt đôi bỏ sạch hạt, cho vào máy xay sinh tố xay nhuyễn. Hành tây, tỏi, dưa chuột cũng rửa sạch, lần lượt lột vỏ, băm nhỏ, thái lát.

Cần một lượng vừa đủ, Uri bỏ bột mì, trứng gà, muối và dầu oliu vào một bát lớn. Dùng nĩa khuấy tròn, đảo đều, từ từ vun bột vào tới khi trứng thấm hết vào bột. Bữa trưa hôm nay nàng định làm Spaghetti, nhưng vì nơi này không có sợi mì bán sẵn, nên giờ nàng mới bắt đầu xử lý phần nguyên liệu này.

Loay hoay trong bếp một lúc, để tiết kiệm thời gian, Uri còn trực tiếp vận dụng cả phong thuật và hỏa thuật cấp thấp làm khô mì, triệt toàn bộ những động tác thừa không cần thiết. Chỉ trong chốc lát, từng khối mì sợi vàng ươm đã hình thành, trực tiếp được bỏ vào nồi luộc chín.

Bắc chảo, cho dầu ăn và tỏi băm vào phi thơm. Lần lượt thêm hành tây, cà chua xay và muối. Đợi cà chua sệt lại, cho tiếp thịt bò băm vào đảo đều. Tiếng dầu tí tách cùng hương thơm tuyệt vời của các loại gia vị lập tức lan tỏa trong cả khu bếp. Lại đợi một chút cho thịt bò chín, nàng tắt bếp, mỉm cười nhìn thành quả.

Ừm, không tệ.

"Mùi gì thơm thế?"

Một tiếng cảm thán vọng tới từ tầng trên, Uri vừa múc đồ ăn ra đĩa, vừa nhớ lại giọng nói của từng người, nhanh chóng nhận ra kẻ vừa lên tiếng là Deidara. Quả nhiên, chưa đầy chục giây sau, một cái bóng có mái tóc vàng như ánh mặt trời bước xuống. Deidara mặc một bộ đồ thường ngày chui từ trong phòng ra, bộ dạng như vừa mới ngủ dậy, nhìn thấy người trong bếp là nàng, hơi ngây ra. "Người đang nấu ăn sao?" Về mặt hân hứng sốt, vô cùng hưng phấn nhìn đĩa mì thơm phức vừa được bung ra bàn. "Ta có thể ăn chung không vậy?"

"Được." Uri gật đầu. Khuôn mặt nàng vì nhiệt độ trong phòng mà bớt đi vẻ trắng bệch, thay vào đó là hai gò má ửng hồng, đôi môi đỏ tươi hơi nhếch lên, trên trán còn lấm tấm một tầng mồ hôi mỏng, nhìn rất ra dáng một quý cô nội trợ.

Deidara cười vui vẻ bước xuống, mái tóc vàng óng theo động tác của hắn mà bay lên. Tối qua thức khuya nặn cho xong mô hình đất sét mới, sau đó ngủ một lèo tới gần trưa, hân quả thực rất đói bụng. Đang định như thường lệ mà vác xác sang khu chợ bên cạnh ăn tạm bánh mì khô, không nghĩ tới vừa bước ra cửa liền ngửi được mùi đồ ăn thơm ngát. Xem ra, những lời sùng bái của Yukino với vị chủ nhân này đều không phải lời nói suông.

Cho mì đã trộn dầu olive vào đĩa, rưới nước sốt thịt bò lên trên, rắc thêm chút tiêu, Uri đẩy về phía Deidara, về mặt từ đầu đến cuối đều rất ôn hòa. Vì không biết Yukino khi nào sẽ trở về nên sau khi lấy ra hai phần mì, nàng đã tạo một kết giới giữ nhiệt cho chỗ còn lại, Yukino về đến nhà sẽ lập tức ăn được.

"Người bao nhiêu tuổi rồi?" Deidara vẫn chỉ là một cậu thiếu niên tròn mười sáu, bản tính vốn năng động ranh mãnh lại phải chung đội với một ông già kiếm lời như Sasori, thật muốn nghẹn chết. Tất cả các thành viên còn lại, kể cả Yukino cũng đều lớn tuổi hơn hắn, may sao xuất hiện một người mới, thoát nhìn dường như rất nguy hiểm, nhưng hóa ra không khó gần như hắn nghĩ, liền hỏi ra thắc mắc của mình.

"Mười ba." Uri thân nhiên trả lời, làm như không nhìn thấy vẻ mặt nửa kinh ngạc nửa hưng phấn của hắn, rót ra hai ly rượu trái cây.

"Đây là món gì thế?" Cúi xuống nhìn đĩa mì trên bàn, Deidara không xác định hỏi. Hắn trước giờ chưa từng thấy qua loại đồ ăn kiểu này.

"Mì Spaghetti." Giọng nói Uri rất thân nhiên, chuẩn bị đầy đủ dao nĩa cho cả hai, cúi đầu ưu nhã dùng bữa.

"Spaghetti?" Deidara nghi hoặc lặp lại cái tên kỳ quái này, lắc lắc đầu, cũng học theo Uri bắt đầu ăn.

Vài phút sau.

"Người nhìn ta như vậy làm gì?" Uri vẻ mặt khó lòng nuốt xuống một miếng mì, cặp mắt chớp lóe từ quang.

"Cái này, cái này..." Hai mắt Deidara sáng rực, không quan tâm tới luồng khí lạnh đến từ người đối diện, vẻ mặt kích động ngập tràn. "Ta có thể đăng ký một suất cơm dài kỳ ở đây không?"

"Đổi lại ta được gì chứ?" Uri cao ngạo nâng cằm.

"Ta sẽ bảo vệ người." Nói xong lời này, dường như chính Deidara cũng thấy không ổn, lập tức sửa miệng. "Bất cứ chuyện gì người cần, ta sẽ giúp."

Uri bật cười, tiếng cười trong trẻo mà lạnh lẽo. Nàng liếc mắt nhìn chòm tóc mái che mắt nửa bên mặt của Deidara, chợt thấy rất giống một người. "Nấu nướng chỉ là tiện tay. Sau này, mỗi lần làm gì đó, ta sẽ để thêm một phần cho người."

"Tuyệt!" Hai mắt Deidara nheo lại. "Sasori – danna mà biết đồ ăn người nấu ngon thế nào, sẽ ghen tỵ chết mất." Dù sao, với cơ thể rồi kia, toàn bộ nhu cầu sinh hoạt ăn uống gì đó đều giản lược đi rồi. Trước đó có lúc hắn còn phân vân, nhưng bây giờ chỉ cảm thấy làm người bình thường vẫn tốt lắm.

Hai người nhanh chóng ăn xong bữa trưa, Deidara xung phong nhận nhiệm vụ thu dọn bát đĩa, Uri cũng không phản đối. Về tới phòng, nàng cởi giày leo lên giường, âm thầm suy nghĩ về những chuyện vừa qua.

Sự cố xảy ra đối với Băng Hóa Thuật, nàng không nghĩ nó sẽ kết thúc đơn giản như vậy. Ngày hôm nay, nàng có thể cảm nhận rõ lượng chakra dồi dào cùng năng lực thể chất đã tốt hơn rất nhiều so với khi trước, nhưng cảm giác thiếu hụt thứ gì đó vẫn làm nàng bất an vô cùng. Một đòn cuối kia của nguyên chủ là đánh vào linh hồn, ảnh hưởng tuyệt đối không đơn giản như thương tổn thể xác. Nhưng dù sao chuyện cũng đã xảy ra, hiện tại, chỉ còn cách tùy cơ ứng biến, bồi dưỡng năng lực thật tốt.

Đúng như những gì người ta gọi là khổ tận cam lai, trải qua chuỗi ngày sống không bằng chết trong kết giới, mặc dù đến cuối cùng vẫn có sự cố không tốt xảy ra, nhưng năng lực hiện tại của Uri vẫn đủ giúp nàng đứng trên người khác.

Trải qua Băng Hóa hơn chín tháng, toàn bộ cơ thể được tái tạo hoàn chỉnh, từ cấu trúc bên trong đến ngoại hình bên ngoài đều đạt ngưỡng hoàn hảo. Đặc biệt, vì chất dinh dưỡng được cung cấp vào kết giới là thảo dược tốt nhất cùng mười tám đóa tuyết liên có nhiệt độ âm hàn, nên hiện tại, máu trong người Uri cũng chính là thuốc dưỡng thương cực phẩm mang vị thảo dược và mùi thơm của hoa sen, bài xích hoàn toàn các loại độc tố, kẻ nào mang ý đồ hạ độc với nàng hoàn toàn sẽ là phí công vô ích.

"Phải rồi, Haku và Zabuza." Nghĩ tới hai người họ, ánh mắt Uri thoáng lộ ý cười. Ngày mai nàng sẽ ghé thăm Konoha, còn lát nữa, phải đích thân đi một chuyến tới Thủy quốc gặp hai người họ.

Uri phải thừa nhận, sự xuất hiện của mình ở thế giới này đã đem tới những thay đổi bất ngờ, liên quan tới cả sinh tử của những người khác, tiêu biểu là sự tồn tại của Haku và Zabuza. Đây có lẽ là thứ người ta gọi "hiệu ứng hồ điệp" đi? Bất quá, vẫn rất tốt. Lần này nàng sẽ có thể đích thân cảm ơn họ.

Còn Konoha? Các ngươi cứ từ từ mà hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc hiện giờ. Khóe môi giương lên một độ cong tà ác, Uri mỉm cười điểm qua từng khuôn mặt trong ký ức, lãnh khí trong đôi mắt làm sao cũng không xóa được.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Kế Hoạch Trả Thù

“Con đi đây ạ.”

Bước chân tới trước cửa nhà, Sakura ngoái đầu hô một tiếng với người bên trong. Buổi sáng hôm nay cô sẽ được sư phụ cho thực hành bài tập chính thức về thể lực sau chuỗi thời gian dài làm quen với điều khiển chakra và nhẫn thuật trị liệu.

Bước đi trên con đường quen thuộc dẫn tới tòa tháp Hokage, Sakura tràn đầy phấn khích. Mặc dù hiện tại đội 7 tạm thời không ở cùng nhau, và Sasuke lại bỏ làng ra đi, nhưng ít nhất, Naruto đã chịu giảng hòa và tha thứ cho cô.

Sakura cười tự tin, cô biết thừa mà, tên ngốc đó làm sao có thể giận cô lâu được. Hiện tại, ba người bọn họ đều ở với những huyền thoại nổi danh nhất của Konoha. Và Haruno Sakura này, lại là học trò duy nhất của Hokage Đệ Ngũ. A, với đà này, khi đội 7 tái hợp, cô sẽ chứng minh cho mọi người thấy, mình hoàn toàn có thể sánh vai với Naruto và Sasuke – kun!

Mang một giấc mộng tràn ngập màu hồng về tương lai của đội 7, Sakura rảo bước trên đường, tâm tình kích động chỉ muốn nhảy cẫng lên, cũng vì thế mà không hề chú ý tới hòn đá phía dưới.

Bộp.

Sau một cú va chạm khiến đầu ngón chân tê dại, toàn thân Sakura đổ nhào về trước. Mắt thấy sẽ ngã đè lên bóng người đang đi trước mặt mà biến người ta thành đệm thịt, cô cau mày, nhắm chặt mắt lại.

Phịch.

Đời không như mơ.

Bóng người trùm áo đen đó dùng một loại thủ pháp vô cùng quý dị, trong chớp mắt đã nhảy ra xa, từ đầu đến cuối đều không quay lại nhìn người phía sau lấy một cái. Sakura trực tiếp úp mặt xuống đất, đến góc áo người ta còn không chạm được, mái tóc hồng dài tới thắt lưng cùng một thân thiếu nữ sửa soạn kỹ lưỡng cứ vậy nhuộm đầy bụi bẩn, thoạt nhìn vô cùng thảm hại.

“Sakura?” Đang lúc mang một tâm trạng bức bối đứng dậy phải đi bụi bặm trên người, một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng khiến cô cứng ngắc xoay người lại.

“Ino?” Đối với kẻ được xem là ‘tình địch’ và cũng là bạn-từng-thân này, Sakura tuyệt nhiên không muốn bày ra một vẻ mặt dễ chịu, nhất là sau khi đề đối phương chứng kiến một màn mất mặt vừa rồi.

“Không sao đấy chứ?” Trong tay Ino ôm một bó hoa tươi, gật đầu xem như chào hỏi. “Tối chỗ Hokage – sama sao?”

“Đúng vậy.” Sakura bình tĩnh vuốt vuốt lại tóc, cười đắc ý. “Nhẫn thuật trị liệu tớ đã học tốt cơ bản rồi, hôm nay sẽ được luyện bài tập mới.”

“Ồ, vậy chúc may mắn.” Ino không quá để ý, liếc thấy Sakura không có vấn đề gì, ôm bó hoa một mạch đi thẳng.

Gì chứ? Sakura nghệt mặt. Như vậy là xong rồi sao? Con heo này hôm nay làm sao vậy? Nếu như bình thường, không phải châm chọc cũng sẽ là ganh tỵ khiêu khích, nào có chuyện im lặng như vậy. Mới vài tháng không gặp, giờ đã xem mình như người xa lạ rồi?

Đối với phản ứng kỳ quái của Ino, Sakura cảm thấy không thể lý giải, nhưng tuyệt nhiên không hề có ý liên hệ với những chuyện mình đã làm. Nguyên nhân cũng bởi vì cô biết được sau khi Ino bị buộc trục xuất khỏi cơ thể Uri, đã bị người ta phong ấn ký ức, cho dù là bậc thầy về tâm thuật như bác Inoichi cũng không thể biết được. Một khi Ino quên hết mọi chuyện, những tội lỗi xấu xa cô làm ra trong lúc thần trí không tỉnh táo đó toàn bộ sẽ biến mất. Naruto và thầy Kakashi cũng đã hứa sẽ giữ bí mật chuyện này. Nửa năm trôi qua, mọi người đều không nhắc gì tới nó nữa, mọi chuyện liền cứ thế qua. Đối với cái chết của Uri, cô tất nhiên là vẫn áy náy, nhưng cho dù thế nào, người chết cũng không thể sống lại.

Sakura sẽ không bao giờ ngờ tới, cái ‘người chết’ kia chính là kẻ vừa gián tiếp khiến cô nhào xuống lòng đất mẹ, và cô cũng thực sự nên tự thấy may mắn, vì người đó đã không quay lại nhìn cô.

oOo

[Tiệm bánh Miura xin đóng cửa một thời gian để tu sửa lại. Mong quý khách thông cảm cho sự bất tiện này.]

Nhìn dòng người đang thất vọng rời đi, Uri chỉ cười nhạt. Từ sáng sớm hôm nay, nàng đã cử vài phân thân của Yukino tới đây thông báo, nhưng quả thực sức hấp dẫn của cửa hàng này theo thời gian chỉ tăng không giảm, người biết tới ngày càng nhiều, cả trong làng lẫn bên ngoài, ai nấy đều rất hứng thú với công thức làm bánh có một không ai ở đây, thành ra hôm nay cho dù bảng hiệu đóng cửa đã treo rõ, mọi người vẫn là nhìn không được tới tận nơi xác nhận.

Uri ngồi ở khu làm bánh, ném thử một ít Tartufo, hài lòng cười. Từ khi nắm rõ toàn bộ tình hình cửa hàng thông qua ký ức của Yukino, nàng có thể khẳng định phương pháp kiếm tiền từ nơi này tuyệt đối an toàn và lâu dài, lợi nhuận một ngày thậm chí có thể so với một nhiệm vụ cấp thấp mà Akatsuki thực hiện. Với số tiền kiếm được suốt thời gian qua, trừ đi nguyên liệu cùng những chi phí vật khác, bọn họ vẫn còn dư rất nhiều. Số vốn này tuyệt đối đủ để xây dựng thêm mấy chi nhánh nữa. Nhưng trước hết, nàng sẽ ưu tiên tập trung cho địa điểm chính ở Konoha.

Đầu tiên là không gian. Ngoài nhu cầu mua về, số lượng người muốn thưởng thức đồ ăn tại chỗ cũng ngày càng nhiều, một tầng lầu căn bản là không đủ. Miura có một vị trí vô cùng thuận lợi, nằm ở trung tâm mạch giao thông, bên cạnh còn là học viện Konoha cùng tòa tháp Hokage, không chỉ dân thường mà cả các ninja cũng thường xuyên ghé qua nơi này. Như vậy, việc xây dựng mở rộng quy mô là rất cần thiết.

Tiếp theo là nhân thủ. Trong thời gian sớm nhất, nàng phải tìm được đủ số lượng người thay thế cho Yukino trong việc quản lý cửa hàng. Với yêu cầu nghiêm khắc của nàng đối với chất lượng sản phẩm, Uri tất nhiên sẽ không cho phép những người mới này can thiệp vào khâu chế biến, nên có lẽ công việc của bọn họ trước tiên sẽ là bung bê, dọn dẹp và xử lý những mảng khác.

“Mộc độn thật sự hiếm vậy sao?” Cắn một ngum bánh, Uri nhũm mảy lẩm bẩm. Từ trước đến giờ, loại huyết kế giới hạn kết hợp Thủy và Thổ này chỉ có những thành viên đặc biệt của tộc Senju, tiêu biểu là Hokage Đệ Nhất – Senju Hashirama mới có khả năng sử dụng, đến giờ thì không còn nghe nói kẻ nào thừa hưởng được nó nữa. Vấn đề tu sửa cửa hàng và mở rộng diện tích không phải chuyện ngày một ngày hai, với độ hiếm gần như tuyệt chủng của Mộc độn, nàng không thể tùy tiện sử dụng năng lực của mình được, nếu không sẽ tạo nên oanh động lớn và đem tới những tra xét phiền phức không cần thiết.

Được rồi, vậy thì bắt đầu từ bây giờ luôn đi! Uri phui phui tay, đứng dậy.

oOo

“Ngươi nghe gì không, Miura treo bảng tuyển người làm đấy.”

“Cái gì? Tiệm bánh thần kỳ đó tuyển người sao? Ngươi không đùa đấy chứ?”

“Hắn nói thật đó! Sáng nay ta cũng vừa đi ngang qua, nhân viên ở đó nói sau khi quán tu sửa xong, liền tuyển người vào, số lượng còn không giới hạn. Chỉ cần ngươi có năng lực, liền được tham gia.”

“Nhưng mấy chuyện nấu nướng gì đó, chúng ta làm sao làm được?”

“Ai bảo ngươi nơi đó chỉ tuyển người nấu ăn? Bọn họ là cần chân bung bê và chạy việc vặt. Lương trả tới 100.000 ryo một tháng đó.”

“Tuyệt quá, ta sẽ tham gia!”

“Ta cũng vậy.”

“Khi nào có thể bắt đầu đây?”

“Nghe nói là sau khi đội xây dựng hoàn thành xong tầng bốn của tiệm. Lần khai trương trở lại này, tuyệt đối oanh động hơn trước nhiều.”

“Tuyệt quá, con gái ta rất thích bánh ở đó. Nếu ta được nhận vào làm, tốt xấu gì cũng có công việc tử tế rồi, làm tốt còn có thể tăng lương.”

Tiếng bàn luận sôi nổi của một đám người cả nam lẫn nữ với chủ đề chính là Miura khiến những người đang nghe ngóng xung quanh lập tức sôi trào. Tiệm bánh này chỉ mới xuất hiện được một năm, nhưng danh tiếng quả thật không thua kém bất kỳ nơi nào khác, cả người trong làng lẫn người ngoại quốc một khi đến đây đều rất thích ghé qua. Chất lượng đồ ăn tốt, hương vị phong phú, an ninh lại đảm bảo, không thể nghi ngờ chính là một địa phương hoàn hảo cho bọn họ dừng chân, kẻ cả có để con nhỏ tới một mình cũng không lo lắng.

Konoha mặc dù là một trong những làng lớn nhất và có lực lượng quân sự mạnh nhất, nhưng không phải tất cả mọi người đều là ninja. Bên cạnh các tộc nhân thuộc gia tộc lớn mang huyết kế giới hạn, cùng các chunin, jonin mang năng lực đặc trưng riêng lẻ, dân thường trong làng cũng không hề ít. Những người này không thể làm nhiệm vụ nên phần lớn thời gian, họ đầu tư vào gieo trồng, mở trang trại hoặc tiến hành các hoạt động kinh doanh buôn bán, người không có vốn thì xin làm thuê. Dưới sự quản lý của các đời Hokage, cuộc sống mọi người trôi qua rất yên bình, sự kiện chiến tranh đáng buồn ở kỳ thi chunin cũng dần bị quên lãng.

Hiện tại Uri đang cần nhân lực, hiển nhiên muốn bắt đầu ở chỗ này, tuyển những dân thường, bắt đầu hướng dẫn và phân công tỉ mỉ công việc cho họ. Vì biến cố ở kỳ thi chunin mà thời gian phát triển cửa hàng đã chậm chân tại chỗ khá lâu, hiện tại nàng coi như tự do, toàn bộ những việc muốn làm đều có thể tự làm được.

Sau khi suy nghĩ chu đáo, Uri quyết định tìm tới đội xây dựng của Konoha, tất nhiên trong một dáng vẻ đã nguy trang tốt. Nàng đưa bản vẽ kiến trúc cho họ, bên trong còn tỉ mỉ ghi ra toàn bộ các yêu cầu cơ bản, phá bỏ tòa nhà cũ và xây lại một cửa tiệm hoành tráng hoàn chỉnh ngay tại đó.

Đội xây dựng của Konoha năng lực làm việc cũng rất được, thời gian ước hẹn là hai tháng sau. Uri gật đầu hài lòng. Với trình độ của thế giới này, mặc dù không có khoa học kỹ thuật cấp cao giúp đỡ, nhưng bù lại, nhẫn thuật cùng chakra vận dụng trong đó lại không thể khinh thường, quá trình xây dựng sẽ được rút ngắn đáng kể.

Bàn giao xong mọi chuyện, Uri lên đường trở về căn cứ. Nàng đã ra ngoài cả một ngày, thu hoạch cũng coi như tạm ổn. Điều làm nàng không ngờ nhất là Konoha lại phát lệnh giải oan cho nàng, với nhân chứng là y nhẫn bậc nhất Senju Tsunade – Hokage Đệ Ngũ.

Đối với Uri, hành động này tuyệt đối là dư thừa. Quảng thời gian bị tra tấn trong kết giới, có những lúc nàng cảm thấy tinh thần đã sắp bị bức điên, ý nghĩ tự sát cũng từng có, nhưng đều cố chống đỡ ngày này qua ngày khác, cốt chỉ để một lần nữa đứng dậy, trừng phạt tất cả những kẻ tham gia hãm hại mình.

Đối với ngôi làng này, cảm xúc của nàng vô cùng phức tạp. Vui vẻ, hạnh phúc, thất vọng, biết ơn, hoài niệm... nhưng nhiều nhất vẫn là hận ý.

Chuyện xảy ra ngày đó, kẻ có mắt đều thấy là Orochimaru đầu sỏ, gây rối giữa kỳ thi, giả mạo Kazekage Đệ Tứ, ám sát Hokage Đệ Tam, nhưng sau cùng thì chuyện gì xảy ra với hắn? Nếu không phải Đệ Tam hạ quyết tâm thi triển Thi Quỷ Phong Tận, hai cánh tay của hắn cũng không mất đi, kết quả tệ nhất cũng chỉ là không đón ngã được cây đại thụ Konoha này mà thôi, những ninja trong làng tuyệt đối không thể đụng tới một cọng tóc của hắn. Như vậy, chỉ vì Orochimaru có sức mạnh và đã công khai đối đầu với làng, nên chuyện hắn gây ra đều không cần chịu trách nhiệm, thay vào đó đổ hết lên đầu con nhóc genin ‘tội ác tày trời’ này hay sao?

Sự thật là, cảnh tượng nàng xông tới kết liễu một dao vào tim Đệ Tam ở trong kết giới đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần, cảm xúc của Uri đối với chuyện này đã bị mài đến chai sạn. Hối hận, đau thương, tội lỗi, tự trách... trải qua quãng thời gian dài đằng đẳng đó, tình cảm chân thành nhất cũng đã bị biến dạng, trở nên lãnh cảm mất rồi.

Đây là cái giá phải trả cho sự tin tưởng sao? Với cách đối xử bất công đến độc ác đó, hiện tại nàng hành động còn cần quản ai nghĩ gì?

Cả kiếp trước lẫn kiếp này, cuộc sống của nàng đều không yên ổn. Ngày đó, khi được phân vào đội 7, tận mắt nhìn thấy Naruto, còn được nói chuyện và làm quen với cậu ấy, nàng cảm thấy rất hạnh phúc. Cuộc sống ở đội 7 còn có Sasuke, thầy Kakashi, và... Sakura, từng nhiệm vụ trôi qua đều tràn ngập tiếng cười. Đến kỳ thi chunin, mặc dù có những lúc đối mặt với sinh tử, mọi người vẫn cùng nhau trải qua, không hề xuất hiện thứ gọi là khoảng cách. Vậy mà chẳng biết từ khi nào, một kế hoạch trừ khử tàn nhẫn lại được sắp đặt, người đồng đội hiền lành kia của nàng... lại góp một phần không nhỏ.

Nếu như nói Uri hận Konoha, hận những kẻ đã tra tấn cơ thể nàng, phá hoại danh dự của nàng và muốn bọn chúng trải qua thống khổ sống không bằng chết, thì đối với Haruno Sakura, điều duy nhất Uri muốn làm là chặt phăng đầu cô ta xuống.

Chỉ một cái chớp mắt, tuyệt đối sẽ không kịp cảm nhận đau đớn đâu.

Tạm thời nàng không có nhiệm vụ chính thức ở Konoha, mọi việc cần làm ở ngôi làng này chỉ xoay quanh Miura, khả năng chạm mặt Sakura không lớn. Nhưng nếu có ngày đó, Uri thề, nàng nhất định sẽ cho cô ta một cái chết nhanh chóng nhất.

Đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất nàng dành cho cô ta rồi.

oOo

Kỳ nghỉ ba ngày rất nhanh đã kết thúc. Buổi sáng hôm đó, sau khi tỉnh dậy, chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ và khoác lên mình chiếc áo choàng đặc trưng thuộc về Akatsuki, Uri cùng Hắc Zetsu song song bước tới phòng thủ lĩnh.

“Nhiệm vụ đầu tiên của đội các ngươi.” Pain – với một vẻ mặt lạnh băng không đổi, trầm giọng phân phó. “Tiêu diệt nhóm ‘Tứ Thiên Tượng Nhân’ của làng Takumi.”

“Đó là nhóm bốn người?” Uri lên tiếng.

“Phải.” Pain gật đầu. “Nhiệm vụ diệt trừ này được chính trưởng làng Takumi gửi tới. Vài ngày trước, bốn thành viên nhóm này đã đào mộ của Seimei – người sáng lập làng, âm mưu tạo ra một vũ khí tối thượng.”

“Và nhiệm vụ này yêu cầu giết hết bọn chúng?”

“Phải, những vấn đề phát sinh khác, chúng ta không cần quan tâm.”

“Được.”

Rời khỏi căn cứ, hai người cũng không nói gì thêm, đi thẳng tới làng Takumi thuộc Giang quốc.

Takumi là một ngôi làng được biết đến với kỹ năng chế tạo vũ khí, nhiều trong số đó được bán cho các làng ninja trên thế giới. Nhưng theo thời gian, khách hàng của họ từ các làng khác đã tự phát triển kỹ năng, khiến cho những vũ khí chế tác này dần trở nên lỗi thời, mặc dù vậy, cũng không phải hoàn toàn không được nhớ tới. Nghe Deidara nói, nửa năm trước, đội của hắn đã tới đây cướp một lô vũ khí mới và độc dược.

“Ta đã liên lạc với các phân thân ở căn cứ tổ chức tại Giang quốc.” Hắc Zetsu chột lên tiếng. “Hiện tại, bọn chúng không có trong làng.”

“Ồ.” Uri không có phản ứng gì quá lớn, chỉ thoáng liếc nhìn Hắc Zetsu. Trong một thời gian ngắn như vậy đã liên lạc xong nhân thủ bố trí các nơi, hiển nhiên tìm ra vị trí hiện tại của chúng cũng không có gì khó. “Chúng ở đâu?”

“Làng Cát.” Hắc Zetsu nhếch miệng, để lộ một hàm răng nhọn hoắt thoát nhìn khá giống Kisame. “Bọn chúng bắt cóc học trò của Kazekage Đệ Ngũ, có vẻ đang âm mưu như hần tôi, dùng Nhất Vũ làm vật dẫn hồi sinh Seimei.”

Kazekage Đệ Ngũ? Là Gaara sao? Uri hơi nhưn mày. Người như cậu ta lại nhận học trò, xem ra thực sự đã thay đổi.

“Kỹ năng đặc trưng của người là gì thế?” Chuyển hướng di chuyển, nhìn gương mặt vẫn trầm như nước của Uri, Hắc Zetsu lại hỏi.

“Có lẽ là độc.” Uri hơi suy nghĩ, trả lời. Ngày hôm qua nàng đã dành khá nhiều thời gian chế tạo độc dược phòng thân, nếu như đối thủ lần này không quá lợi hại, có lẽ chẳng cần tốn nhiều sức dùng nhẫn thuật.

“Thủ lĩnh có vẻ rất tin tưởng người.” Hắc Zetsu trầm ngâm. “Từ trước đến nay, nhiệm vụ đầu tiên luôn là để thử năng lực, do đó, khi bố trí thường tránh đi các loại nhiệm vụ ám sát. Không ngờ lần này, hần lại đặc biệt giao tính mạng bốn tên ninja đó cho người.”

“Nghĩa là lần này chỉ mình ta ra tay?” Uri bắt ngay trọng điểm.

“Phải, ta chỉ hỗ trợ cung cấp thông tin.” Hắc Zetsu cười nhạt.

“Sao cũng được.”

Hai người vừa di chuyển tới làng Cát, vừa trao đổi tin tức. Khả năng thu thập thông tin của Zetsu rất tốt, sau khi nghe hần nói qua, Uri cơ bản cũng xác định xong đặc điểm cơ bản về bốn đối tượng chính trong nhiệm vụ lần này.

Hoki – trưởng nhóm ‘Tứ Thiên Tượng Nhân’, đại diện hệ Hỏa, sở hữu thanh trường kiếm màu đen có khả năng thao túng một lượng lớn lửa, thiêu đốt bất cứ thứ gì đang ở trong phạm vi của nó.

Kujaku – thành viên nữ duy nhất của nhóm, đại diện hệ Phong, sử dụng hai thanh kiếm đặc biệt cho phép tự do kiểm soát và biến đổi gió, nhờ đó có thể tận dụng các nhẫn thuật Phong độn với một lượng tối thiểu chakra, còn có thể trung hòa và hoàn nguyên tất cả các đòn tấn công thuộc về Phong độn trong phạm vi không chế.

Ryugan – vẻ ngoài non nớt trẻ tuổi, đại diện hệ Thủy, thành thạo trong việc sử dụng một thanh kiếm màu xanh, có thể điều khiển nó tấn công từ khoảng cách ngắn đến dài. Bằng cách đưa chakra của mình vào lưỡi kiếm, thanh kiếm này có thể tự khuếch đại nó gấp 10 lần, và giải phóng chakra trên lưỡi dao dưới dạng một cơn sóng nước.

Suiko – kẻ có sức mạnh thể chất cao nhất đội, đại diện hệ Thổ, sở hữu một bộ giáp vô hạn có khả năng hấp thụ chakra của bất cứ ai tấn công hần. Vũ khí của hần là một cây gậy lớn có tốc độ và lực phá hoại cao.

Uri hí hóp tổng kết một lượt năng lực từng người, trông mắt tím lấp lánh rạng rỡ, đối lập hoàn toàn với loại khí chất hắc ám như chìm trong địa ngục, thoát nhìn vô cùng kinh khủng.

Bốn tên này, vậy mà lại có tới ba kẻ dùng kiếm, người còn lại công thủ toàn diện, sức mạnh thể chất đáng gờm. Nếu như để chúng hợp lực lại, muốn giết chết sẽ không đơn giản.

Vậy thì... lấy mạng từng đứa một trước khi chúng kịp liên thủ đi.

Hắc Zetsu âm thầm đánh giá phản ứng của người bên cạnh, trông mắt màu vàng hơi lóe lên. Quả thực, hần đang rất tò mò trình độ của con bé này. Có thể được một kẻ mạnh như Yukino tôn trọng và phục tùng tuyệt đối, năng lực sẽ tới mức nào đây?

“Chỗ này là biên giới.” Đứng trước một vùng đất trống trải, Hắc Zetsu lên tiếng. Nơi bọn họ đang đứng đúng là rìa địa bàn làng Cát trực thuộc Phong quốc.

Phong quốc – một trong Ngũ Đại Cường Quốc, là một đất nước rộng lớn, khô cằn và hoang vắng với đặc điểm tự nhiên tràn ngập cát sa mạc. Từ sau sự kiện Kazekage Đệ Tứ bị Orochimaru ám sát, quan hệ giữa làng Cát và làng Lá từ đối đầu trở thành liên minh, không lâu sau đó thì hội đồng làng này bổ nhiệm con trai Đệ Tứ là Gaara lên làm Kazekage Đệ Ngũ.

“Dựa vào vị trí hiện tại, có vẻ cả bốn người bọn chúng đều đang ở cùng nhau.” Hắc Zetsu nhanh chóng liên hệ với các rãnh ngầm, nói.

“Cũng tốt.” Uri thân nhiên trả lời. Yêu cầu của nhiệm vụ này là giết người, đối với nàng mà nói, quả thực vô cùng thuận lợi. Nếu bọn chúng phân tán sẽ đỡ tốn sức, còn nếu đang tụ họp, phiền phức hơn một chút nhưng sẽ đỡ mất thời gian tìm kiếm. Kiểu nào cũng được.

“Đi thôi.”

oOo

“Tại sao giờ này chúng còn chưa tới?” Ở một bìa rừng sát ranh giới làng Cát, bốn bóng người đang đứng nói chuyện. Trong đó, kẻ vừa lên tiếng đeo trên

lưng một thùng gỗ lớn, bên trong nhốt một cô bé có mái tóc nâu và làn da trắng muốt, cả người bị chôn chặt trong thùng, chỉ để lộ phần đầu.

“Đừng lo, chúng ta đã để lại thư rồi mà, không lý nào một tên Kazekage như hắn lại bỏ mặc sống chết của dân làng, đặc biệt còn là con bé học trò duy nhất.” Người phụ nữ mang mái tóc hai màu nhếch môi cười lạnh, ánh mắt đảo tới khuôn mặt ngập tràn sợ hãi của cô bé đang bị nhốt kia.

“Hi vọng người nói đúng, Kujaku.” Thanh niên lùn tịt liếc cặp mắt sắc bén về phía người phụ nữ. “Cái chúng ta cần là bọn chúng đuổi theo.”

“Hê, tới rồi.” Còn chưa để hắn nói xong, Kujaku cảm nhận được gì đó, chợt nói. “Có hai luồng chakra rất lộ liễu đang hướng tới nơi này.”

“Chỉ có hai thôi sao?” Người đàn ông có hình thể cao lớn nhất bọn tỏ ra khá kinh ngạc.

“Ta chỉ cảm nhận được hai luồng, nói không chừng còn có vài kẻ nữa ẩn thân.” Kujaku nheo mắt cười khẩy, lôi ra hai thanh trường kiếm sắc bén. “Các người đi đi, ta sẽ ở đây canh đường, loại trừ từng tên một và cô lập một mình Gaara.”

“Được, nhớ dụ hắn vào kết giới.” Ba người kia cũng thống nhất với ý kiến này, đồng loạt rời khỏi.

“Bọn chúng tản ra rồi, chỉ còn một tên ở lại.” Hắc Zetsu đang di chuyển, bắt ngờ lên tiếng.

“Ồ.” Uri khẽ đáp, không có quá nhiều biểu tình. Nàng chẳng cần biết đám người đó âm mưu cái gì, muốn hợp muốn tan sao cứ tùy ý đi. Kiểu gì cũng chết thôi mà?

Vù.

Một luồng gió cực mạnh bất ngờ từ phía trước truyền tới làm cả khu rừng như rung chuyển, cây cối nghiêng ngả ào ào, một số còn trực tiếp mất hết cành lá. Uri tung người nhảy vọt lên một ngọn cây cao, cặp mắt lạnh băng liếc về nguồn gốc ngọn gió.

“Ồ, các người?” Kujaku hơi ngạc nhiên nhìn hai người trước mặt. Một con nhóc da dẻ trắng bệch cùng một tên không phân rõ phải người hay không toàn thân đen thui, mặc áo choàng giống nhau.

Đây là thuộc hạ của Gaara sao? Thoạt nhìn không giống chút nào, nhưng bọn chúng rõ ràng nhắm tới hướng này mà. Hay là... làng Cát mới đổi đồng phục?

“Người là một trong ‘Tứ Thiên Tượng Nhân’ làng Takumi?” Uri liếc mắt đánh giá người phụ nữ đang trầm mặc cùng hai thanh trường kiếm sáng loáng trong tay cô ta, đuôi mày hơi nhếch lên.

“Thì sao? Các người là ai?” Kujaku hơi cảnh giác nhìn con nhóc phía trước. Đối với năng lực của mình, cô ta trước giờ luôn rất tự tin, nhưng khi đối mặt với người này, đặc biệt là cặp mắt sáng rực kia, cảm giác như đang phải chịu một luồng áp lực vô hình vậy, ngột ngạt đến khó thở, tưởng chừng có thể chết bất cứ lúc nào. Đối với một kẻ luôn tự tin như Kujaku, đây quả thực là một sự sỉ nhục.

“Chờ một lát sẽ biết, không phải sao?” Giọng nói Uri như gió thoảng, trong chớp mắt, bóng người treo trên ngọn cây đã biến mất. Kujaku nghiêng răng quét hai lưỡi kiếm tung ra một luồng gió sắc như dao, cần quét sạch một vùng cây.

Hắc Zetsu đảo mắt tìm một gốc đại thụ vững chắc, nhe răng cười, cả người trực tiếp lao tới tiến nhập vào thân cây, chỉ để lộ ra một vòng tròn màu đen với con mắt vàng hướng bên này quan sát.

Kujaku thấy hắn chủ động tránh sang một bên như vậy, cũng không có chút tâm tư thả lỏng, tinh thần cảnh giác cao độ tập trung cảm nhận vị trí của Uri.

Con nhóc đó biến đi đâu rồi? Đảo mắt tìm kiếm khắp mọi nơi vẫn không thấy tung tích, Kujaku nghiêng răng. Được rồi, ta đồn ngã toàn bộ cây ở đây, xem người còn trốn được không!

“Phong Thiết Thuật.”

Nghĩ là làm, cô ta nâng hai thanh trường kiếm chéo nhau, dùng lực phát thật mạnh. Tức thì cuồng phong bạo loạn, chakra trải rộng cả một khoảng trời, toàn bộ cây cối trong rừng bị chém đứt ngang thân, ầm ầm đổ xuống. Đang lúc Hắc Zetsu thâm hiểm ngược khi nào cái cây chỗ mình ra đi, cảnh tượng trước mắt lập tức làm hắn ngây ngẩn.

Uỳnh. Uỳnh.

Một vòi rồng màu đen ngưng tụ từ trung tâm khu rừng đang lao tới nơi này với vận tốc cực đại. Âm thanh đùng đùng liên tục phát ra từ nó làm người nghe cảm thấy như sét đánh ngang tai, ngay cả tiếng ồn của thác nước bên cạnh cũng lập tức bị lấn át. Toàn bộ gỗ và thân cây gãy vụn, đất đá sâu bên dưới trực tiếp bị cuốn lên, cuồng phong mang theo uy áp như hủy thiên diệt địa xé nát cả khu rừng. Những gốc cây bị Kujaku chém gãy cũng đồng loạt bứt rễ, rơi vào vòng xoáy vô tận.

“Giờ chứ...” Kujaku cảm nhận được cỗ năng lượng khổng lồ tới từ vòi rồng, hai tay cầm kiếm không khống chế được liên tục run rẩy. Không thể nào, đây không thể là sức mạnh của một con người được!

Mình đã đối đầu với thứ gì thế này?

Không hề có ta kịp hồi hận, con lốc khổng lồ cuốn theo hàng ngàn thứ trong rừng đã tới trước mặt. Kujaku hốt hoảng thu kiếm, vận chakra dưới chân, hai hàm răng nghiền chặt chống lại nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng.

Phập.

Âm thanh da thịt bị xé nát hòa cùng tiếng gió rít tạo nên một thứ tạp âm tàn nhẫn. Kujaku rơi vào trung tâm lốc xoáy, cơ thể trực tiếp bị lưỡi gió phanh thây, những chiếc lá, vụn gỗ mỏng manh nay lại trở thành thứ vũ khí sắc bén nhất, cắt cơ thể cô ta đến không còn hình người.

Hắc Zetsu trơ mắt nhìn vòi rồng đen ngòm vừa nuốt chửng tất cả, trong lòng ngoài bàng hoàng cũng chỉ còn kinh sợ. Hai mắt hần nhìn chăm chăm bóng người nhỏ bé ẩn sau chiếc áo choàng của tổ chức, thật lâu không nói nên lời. Luồng sức mạnh quen thuộc này... là sao chứ?

Uri tụ chakra lơ lửng trên không trung, liếc mắt nhìn qua tình cảnh bên trong vòi rồng, phát tay, con cuồng phong kinh hoàng dần thả chậm tốc độ, thu nhỏ rồi biến mất, để lại một mảnh tan hoang. Biểu tình trên mặt nàng vẫn bình thản đến đáng sợ, thoáng liếc qua vị trí Hắc Zetsu, thanh âm trong vắt không mang một tia độ ẩm. “Mục tiêu tiếp theo.”

oOo

“Này, có chuyện gì ở kia vậy?”

Temari, Gaara và Kankuro trang bị đầy đủ vũ khí, rời khỏi văn phòng Kazekage đi ứng cứu cho Matsuri, từ đằng xa chợt thấy một mảng lửa đỏ rực phủ kín cả vùng trời, thấp thoáng còn có từng chuỗi lam quang lạnh lẽo và bức tường đất luân phiên hiện ra. Âm thanh rung động chân thật tới mức cảm giác như mọi thứ đang diễn ra ngay bên cạnh.

“Là bọn chúng sao?” Temari giật mình. Có thể gây chấn động rõ rệt bất chấp khoảng cách xa thế này, đối phương có bao nhiêu người vậy chứ?

“Mau đi báo cho các trưởng lão.” Kankuro quay mặt nói với một jonin đang đứng gần. “Thứ năng lượng đó xuất hiện ngay sát lãnh thổ làng ta, nơi đó còn có một khu rừng lớn. Nếu như bị hủy, lửa rất có thể sẽ lan thẳng tới khu nhà dân trong làng.”

Gaara vừa nghe, sắc mặt không khỏi nghiêm trọng. Bây giờ đang là tháng sáu, thời tiết ở sa mạc vốn rất nóng nực oi bức. Nếu thật sự cháy rừng, lại cộng với địa thế hoang vu toàn cát xung quanh, hậu quả thật không thể tưởng tượng.

“Đi thôi.” Nhanh chóng bỏ lại một câu, Gaara cũng bắt chập bọn chúng đang nhắm tới mình, bước chân vội vã di chuyển. Vốn dĩ các nhiệm vụ kiểu này không nhất thiết đích thân Kazekage phải ra tay, nhưng vì các trưởng lão vẫn chưa tin nhiệm cậu, cũng không thật sự tin rằng cậu đã thay đổi nên lấy lý do làng thiếu nhân thủ, để ba chị em cậu đơn độc rời làng. Đối với chuyện này, Gaara cũng không trách. Hơn nữa, người bị bắt cóc lại là Matsuri, nguyên nhân cũng chỉ vì cô bé có mối liên hệ với cậu, cậu phải đi cũng là điều dễ hiểu. Chỉ mong mọi chuyện chưa quá muộn.

Mang theo tâm trạng lo lắng bất an chạy tới trung tâm nơi diễn ra dị biến, khi thấy được cảnh tượng bên trong, cả Gaara, Temari và Kankuro đều không thể tin vào mắt mình.

Chỉ thấy ở chính giữa nơi từng được xem là một khu rừng, bốn bóng người chia làm hai phe đang đứng đối diện nhau, chính xác hơn, một người khoác áo choàng đang một mình đối đầu với ba kẻ còn lại. Cả ba kẻ kia đều là nam, trên tay mỗi tên cầm một thanh vũ khí hình thù khác nhau, tỏa ra quang mang rực rỡ. Nhìn vào tia ánh sáng đặc trưng phát ra trên mỗi người, Gaara nhanh chóng nhận ra luồng sáng bọn họ thấy lúc còn trong làng chính là từ ba kẻ này. Đáng chú ý, trên người cả ba đều rải rác vết thương, máu liên tục chảy ra, nhiễm đỏ cả tay chân và vũ khí.

Như vậy, kẻ đang đánh với bọn chúng là ai?

Ánh mắt Gaara xuyên qua tầng hơi nước mù mịt đang dần tụ trong không khí, khi thấy rõ họa tiết mây đỏ trên nền áo đen, đồng tử không không chế được co rụt lại.

Akatsuki?

Kẻ này, vậy mà lại là một thành viên Akatsuki?

Nhớ tới những lời tiên nhân Jiraiya của Konoha từng cảnh báo với cậu về độ tàn bạo và năng lực khủng khiếp của tổ chức này, trong lòng Gaara không khỏi dâng trào một cảm giác nguy cơ. Một thành viên Akatsuki làm gì ở sa mạc này chứ? Mục đích của bọn chúng là gì?

Hắc Zetsu đảo mắt nhìn mấy kẻ lạ mặt vừa tới, nhận ra là đám người Kazekage, cũng không rảnh quan tâm, hai mắt chăm chăm nhìn Uri đang tiến tới kết liễu ba kẻ còn lại của nhóm tứ thiên tượng sau một chuỗi đùa cợt tàn ác.

Hoki, Ryugan và Suiko chặt vật tránh né công kích liên hoàn của thiếu nữ ác ma trước mặt. Bọn hắc vốn để Kujaku ở lại đối phó, còn mình chuẩn bị phân tán đi ba nơi khác nhau, chuẩn bị lập kết giới giải phóng chakra Shukaku khi Gaara tới gần. Nào ngờ, người còn chưa thấy đâu, từ xa lại nhìn thấy một vòi rồng đen ngòm cắn nuốt tất cả mọi thứ. Không lâu sau thì con nhóc mặt trắng bệch này xông tới lôi cả ba người bọn hắc vào một kết giới kỳ lạ, không cách nào thoát ra được. Vốn dĩ ban đầu còn ôm chút hi vọng có thể liên hợp chống lại, nhưng tới tận lúc này, ý nghĩ đó thật sự đã bị đánh không còn một mảnh.

“Băng độn : Thiên Sát Thủy Phi.”

Thanh âm trong trẻo dứt khoát, trực tiếp tuyền án từ cho ba kẻ đang chặt vật đứng trong kết giới. Hơi nước trong không khí ngày càng dày đặc, khắp

không trung đột nhiên xuất hiện hàng trăm mũi tên băng, đâm thẳng vào tim ba kẻ bên dưới.

Uri đứng trên đỉnh kết giới, ngạo nghễ nhìn xuống đám người đang dần trút hơi thở cuối cùng, ánh mắt lạnh lẽo đến cực điểm, không che giấu được sự khát máu từ trong tâm hồn.

Dưới mặt đất, xác của ba ninja bị băng tiễn đâm vô cùng thảm thương, máu thịt lẫn lộn, nhận lấy cùng một kết cục với thành viên nữ đã đi trước.

Hắc Zetsu gật đầu nhìn kết quả cuộc chiến, lòng thầm kinh ngạc trước sức mạnh khủng khiếp của Uri, nhưng cũng có chút khó hiểu. Hắn tổng cảm thấy Uri vốn định kết liễu bọn này nhanh chóng như lúc đối phó Kujaku, nhưng sau đó giống như bị kích thích sát ý, lại quyết định tra tấn chúng lâu như vậy. Mà... nhớ không lầm thì cô ta bảo năng lực sở trường của mình là dùng độc mà nhỉ? Hắc Zetsu nuốt khan. Dù sao đi nữa, cái phong cách chiến đấu điên cuồng mất hết lý trí này thật giống Kakuzu. Chỉ hi vọng cô ta đừng có học tính xấu của lão già tham tiền đó, hơi tý là ra tay với đồng đội, nếu không mạng nhỏ của hắn thật sự đáng lo. Chắc.

Matsuri bị nhốt vào thùng gỗ trên lưng Hoki. May sao, sau khi vào kết giới không lâu, hắn cùng hai tên đồng bọn liên hợp phản đòn Uri, lại thấy không tiện di chuyển nên đã gỡ cái thùng quăng xuống đất. Matsuri trong tư thế chỉ chừa mỗi đầu, lăn vài vòng tới thành kết giới, lại không cách nào tự thoát ra.

“Gaara – sensei!” Ánh mắt cô bé chứng kiến cảnh tượng đầm máu xảy ra với ba người kia, hoảng loạn tột cùng, liếc thấy nhóm người Gaara như gặp được cứu tinh, vội hét.

Uri dời mắt khỏi ba cái xác bị đâm thủng, lạnh lùng nhìn Matsuri.

Trên khuôn mặt trắng nõn của Matsuri đã có vài vết thương do băng tiễn tung hoành trong kết giới, vài lọn tóc còn bị cắt, nhưng nhìn chung thương tật không quá nghiêm trọng. Đối diện với ánh mắt của Uri, cô bé cảm thấy sống lưng nổi lên từng cơn lạnh buốt. Loại khí tức rét căm nguy hiểm của cô gái mặc áo choàng vừa ra tay tàn sát đám người làm Matsuri lần đầu tiên cảm nhận được ranh giới giữa sống và chết thì ra lại mong manh như vậy. Cô ngậm chặt miệng, cặp mắt nhanh chóng sụp xuống, tránh đi ánh nhìn khát máu kia.

Kết giới được giải trừ, Hắc Zetsu cũng rời khỏi vị trí của mình, nhảy tới bên cạnh Uri. Đối với mạng sống của con bé học trò Kazekage này, hắn không có quá nhiều quan tâm. Nếu như Uri thực sự muốn giết nó, cũng tùy cô ta thôi, cùng lắm nếu tên Kazekage này không biết sống chết muốn gây sự, bọn hắn không ngại tiến hành thu hoạch Nhất Vỹ cho tổ chức ngay bây giờ.

“Đi thôi.” Ngoài dự đoán, Uri đưa tay nắm chặt mép áo choàng, nén lại xúc động muốn bắt đầu một cuộc huyết tẩy, gằn giọng nói với Hắc Zetsu.

“Gaara – sensei!” Matsuri òa khóc ngay khi vừa được thoát khỏi thùng gỗ. Cặp mắt đen láy của cô bé ngập tràn hoảng loạn, vừa mừng vừa sợ, cũng không quan tâm tới bộ dạng lấm lem thảm hại của mình, ánh mắt nhìn theo hai bóng người vừa đi khỏi mang một nỗi sợ hãi không gì có thể hình dung. Khoảnh khắc vừa rồi, cô thật sự nghĩ mình sẽ chết.

Ba người Gaara cũng không nghĩ tới tình huống đột ngột thay đổi như vậy, nhanh chóng đưa Matsuri về làng. Mặc dù không rõ Akatsuki ra tay với đám người kia vì nhiệm vụ hay vì chướng mắt, nhưng dù sao, chuyện lần này lại vô tình giúp bọn họ trừ đi đám người đó, còn cứu được Matsuri về. Có điều... Gaara nhớ lại giọng nói lạnh lạnh của kẻ ra tay, cảm thấy như đã từng nghe ở đâu đó.

Temari trầm mặc nhìn nơi vốn từng là một khu rừng, nay đã bị san thành bình địa, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

oOo

“Ta sẽ quay về báo cáo nhiệm vụ.” Hắc Zetsu liếc qua vẻ mặt hồ hởi của người bên cạnh, lên tiếng.

“Được.” Gật gật đầu, Uri tiếp tục di chuyển. Tên của những kẻ làm mục tiêu trong nhiệm vụ ám sát đều được gắn một bài vị sinh tử đặc biệt. Khi chúng tắt thở, tên trên bài vị sẽ tự động biến mất, đây được xem là bằng chứng thuyết phục nhất cho các nhiệm vụ ám sát, tránh trường hợp đối phương lật lọng không công nhận nhiệm vụ hoàn tất. Và các nhiệm vụ ám sát, cũng phải có bài vị sinh tử, bọn họ mới nhận làm.

Kỳ thực, nếu không phải tên Ruygan phóng mũi kiếm nước mãnh như đầu kim vào mặt nàng, Uri cũng không định ra tay độc ác như vậy. Khoảnh khắc đó, nàng thật sự không bình tĩnh nổi, dây thần kinh căng thẳng muốn đứt, vừa hận vừa sợ, chỉ còn suy nghĩ muốn hủy diệt tất cả.

Xem ra, nàng vẫn là đánh giá cao khả năng kiềm chế của mình rồi.

Nhắm mắt hít sâu một hơi, hoàn thành xong nhiệm vụ đầu tiên, Uri thoạt nhìn cũng không có gì khác so với lúc mới rời khỏi nhà. Hiện tại còn chưa đến buổi trưa, nàng quyết định dạo qua chợ một lát.

Leng keng.

Một chuỗi âm thanh thanh thúy từ gian hàng đầu tiên vang lên. Uri hơi nghiêng đầu, thấy ngay một loạt chuông gió được treo ngay ngắn, đủ mọi kiểu dáng chất liệu. Một trận gió thổi qua, âm thanh trong như tiếng nhạc rơi vào tai mọi người, một cảm giác bình yên ngập tràn tâm trí.

Cặp mắt Uri lóe lên một tia cảm xúc kỳ lạ, nâng chân bước tới gian hàng kia.

Chủ cửa hàng là một người phụ nữ trung niên, trông thấy nàng liền hồ hởi giới thiệu. Uri nhìn qua từng dãy Furin xinh đẹp in họa tiết khác nhau, còn có âm thanh trong vắt như từng nhịp gõ vào lòng mình, cảm thấy rất bình yên.

Dường như rất lâu trước kia, nàng cũng đã từng thích thứ này.

Ngẩng đầu nhìn quanh, sau một hồi chọn lựa, Uri mua được hai cái, đồng dạng họa tiết cửu vĩ hồ, chỉ khác là một con màu cam đỏ, một con màu trắng tuyết.

Cũng không có ý gì đâu, đơn giản chỉ là vì thuận mắt (≡ ≡ ◆)

Tâm tình viên mãn cảm theo hai hộp chuông gió được gói nhỏ gọn xinh xinh, Uri mặt không biểu tình lên đường về căn cứ, sát khí âm trầm nhờ chuyển ghé thăm vô tình vừa rồi mà gần như hoàn toàn tiêu biến.

Băng qua cánh rừng quen thuộc dẫn vào kết giới nối với cửa chính, đang lúc còn cách vài gốc cây, nàng chợt nghe thấy tiếng đao kiếm va chạm.

Một nhóm người trang bị đao thương sắc bén vây quanh một người đơn độc đứng ở giữa. Ngoại trừ tên thủ lĩnh, tất cả những kẻ còn lại đều sử dụng thuần kenjutsu. Mà...

Nhìn rõ bộ dạng hung ác của kẻ đứng đầu đám người đang bao vây tấn công, Uri nâng môi cười nhạt. Đây chẳng phải lão Gosunkugi vừa gặp vài ngày trước hay sao?

Nhìn động tác kết ấn của lão, không khó để Uri khẳng định tên này là một ninja, còn chuyên về nhẫn thuật thao tác với đỉnh. Liếc mắt sang, nàng không ngoài dự đoán nhìn rõ khuôn mặt của kẻ đang bị tấn công đứng là Tokichi. Trên tay hắn cầm một thanh kiếm ngắn, động tác di chuyển sau khi trúng mấy đòn từ đám người bên cạnh đã dần chậm xuống, lại thêm luồng đỉnh nhỏ đánh lên từ bốn phương tám hướng, chẳng mấy chốc quanh thân đã chật vật vết thương.

Ấn tượng của Uri với tên này là một kẻ thích can thiệp vào chuyện người khác, lại dám vì một thằng nhóc xa lạ mà thẳng mặt chất vấn nàng. Nếu không phải hôm đó mới tỉnh lại ngày đầu tiên, còn chưa muốn động sát chiêu, thì tên đó sớm đã là một đồng thịt vụn.

Nhớ tới thông tin về hắn trên tờ giấy truy nã, Uri có chút trầm ngâm. Không thể phủ nhận được, nàng chính là đang cảm thấy một chút tương đồng không mấy tích cực đối với chuyện của tên này đây.

Sazanami khó khăn chống đỡ thế tiến công ác liệt của đám người xung quanh, hai mắt tuyệt vọng tối sầm lại. Kiên trì tới ngày hôm nay, bị chính dân làng của mình truy đuổi, vướng phải một án oan đến không dám ngẩng đầu nhìn người, giấy truy nã mình dán ở khắp mọi nơi, thậm chí còn phải đổi tên, trốn chui trốn nhủi mà sống, cốt chỉ để có một ngày được tận tay đưa kẻ đã vu oan cho mình ra ngoài ánh sáng, lấy lại danh dự đã bị hiểu lầm suốt mấy năm qua. Nhưng với tình hình này, e là đến khi chết, hắn cũng không thể giải oan được.

Tơ mắt nhìn mũi đỉnh nhọn hoắt đang hướng thẳng tìm đâm tới, Sazanami chặt vật cúi người, thanh kiếm trên tay sớm đã bị đánh văng, chỉ đành bất lực nhận mệnh.

Keng.

Tràng âm thanh chói tai do va chạm vang lên làm cả hai phe đang đánh nhau không hẹn cùng dừng mọi động tác. Ánh mắt cả đám trợn trừng nhìn bóng dáng mang áo choàng đen đã đứng đó từ lúc nào, đầu ngón tay mảnh khảnh vẫn đang trong tư thế vươn ra, trên đó còn tụ một phiến băng lạnh toát.

“Tokichi.” Thanh âm trong vắt của người kia gọi lên cái tên Sazanami đã muốn quên từ lâu. Trong lòng hắn nhen nhóm một tia hi vọng, còn có khủng hoảng. Loại khí chất hắc ám lại nguy hiểm đến tột cùng này, dường như rất giống với...

“Làm thuộc hạ của ta, đổi lại ta giúp ngươi xử lý đám người này. Thế nào?”

Nghe được lời đề nghị không xem ai ra gì đó, đám người Gosunkugi trợn trắng mắt, không ai bảo ai đồng loạt tiến lên, cảm giác áp bách phát ra từ kẻ mặc áo choàng làm bọn hắn rất sợ hãi, nhưng nếu không tiến lên lúc này, kết cục chắc chắn chẳng có gì hay ho.

Đứng trước vẻ mặt hung thần ác sát của đám người, còn có bóng dáng bí ẩn đối diện, trong đầu Sazanami chỉ lóe lên khuôn mặt một cô gái. Hắn lao đảo lùi về phía sau, giọng nói tràn ngập tin tưởng.

“Thành giao.”

Uri hơi nhếch môi, cả người chỉ chờ câu này như một con gió lao vào giữa đám người, dây leo dưới mặt đất không biết vì sao đồng loạt bật dậy, như một thứ dây trời bền chắc nhất, không chế toàn bộ những kẻ đang có ý đồ tháo chạy.

Gosunkugi cũng không ngoại lệ, ngay khi lão muốn động thủ, một đám dây leo đã lao tới trói chặt tay chân lão, còn đặc biệt được khuyến mãi một cái vắt ngang cổ, tưởng chừng có thể siết lại bất cứ lúc nào. Đời này làm không biết bao nhiêu chuyện ác, cũng giết rất nhiều người, đây vẫn là lần đầu tiên có kẻ dám đối với lão như vậy. Ánh mắt đục ngầu nhìn chằm chằm bóng người, Gosunkugi vẫn lì lợm kết ấn.

“Ngư Lôi Châm.”

Tràng tiếng nổ như trong dự định không xuất hiện, ngược lại, thanh âm gào thét như bị chọc tiết heo vang lên giữa trời xanh. Hai cánh tay của Gosunkugi bị bẻ ngược trời chật ra sau, Uri lúc này mới trực tiếp động thủ, tay cầm một thanh kunai nâng cầm lão lên, ánh mắt hung ác như dã thú săn mồi.

“Đừng để ta chặt luôn hai cái tay đó của ngươi.”

Con bé này là ai? Rốt cuộc là ai? Nhìn vào cặp mắt hung tàn kia, đáy lòng Gosunkugi lần đầu tiên sợ hãi như vậy, tuyệt không nghi ngờ độ chân thật của câu nói, lập tức im lặng ngồi một bên. Uri lúc này mới thân nhiên đá bọn chúng lần qua một góc, đoạn liếc mắt nhìn Sazanami vẫn nín thinh quan sát từ nãy đến giờ.

“Ta nghe nói ngươi là kẻ đã sát hại một gia đình và bỏ chạy.”

“A.” Sazanami không nghĩ câu đầu tiên nàng nói với mình lại là chuyện này, nhất thời ngẩn ra, vẻ mặt ảm đạm xuống.

“Có thật là ngươi làm không?” Ánh mắt Uri xoáy sâu vào người đàn ông, rất bình tĩnh hỏi tiếp. Một câu này, lại làm Sazanami triệt để ngây người.

‘Có thật không’? Từ khi chuyện đó xảy ra, chưa có ai hỏi hắn như vậy. Mọi người chỉ nghe theo lời nhân chứng rằng chính hắn cầm thanh kiếm vậy máu đứng cạnh mấy cái xác mà tiến hành truy bắt, cho dù hắn có giải thích thế nào cũng không kẻ nào tin, vì lúc đó tên Gosunkugi sau khi đâm cho hắn một kiếm đã sớm cao chạy xa bay rồi. Bất đắc dĩ đã thương mấy lính canh và trốn thoát, đến tận bây giờ, mục tiêu của hắn chỉ là bắt Gosunkugi đền tội cho những việc lỗi đã làm mà thôi. Về phần tội ác của mình, đã bị người ta bắt tại trận như vậy, hắn không có tội cũng sẽ biến thành có.

Nhìn vào cặp mắt trong suốt không lẫn một tia tạp chất, phối với loại tà khí hắc ám trên người cô gái ngoài dự đoán lại hài hòa đến kỳ lạ, Sazanami cúi đầu, thành thật kể lại mọi chuyện.

Quá khứ xui xẻo đó của hắn thực sự càng làm Uri dấy lên một cảm giác tương đồng quái dị. Nhìn về mặt khổ sở của hắn khi nói tới chuyện bị ‘bắt quả tang’ một chuyện mình không làm, nàng chỉ còn biết cười nhạt. Trường hợp của hắn, chỉ là đứng cạnh mấy cái xác cũng đã đủ bị buộc tội, vậy cầm dao chọc xuyên tim trường làng trước hàng trăm con mắt lại là thế nào đây?

Có những thứ... mắt thấy tai nghe chưa hẳn đã là sự thật.

Sau khi giao đảm người Gosunkugi cho bên trường làng Thạch quốc và được minh oan mọi chuyện, Sazanami mang tâm tình kích động biết ơn tìm tới nơi Uri đã hẹn trước, không nói hai lời quỳ xuống.

“Có một chuyện ta cần nói trước với ngươi.” Uri mắt lạnh nhìn hắn, thấy ra một viên thuốc được bọc cẩn thận trong một lớp giấy bạc. “Đây là độc được kiểm soát tinh thần có hòa lẫn chakra của ta. Sau khi ngươi uống vào, yên phận thì không vấn đề, nhưng một khi có ý nghĩ phản bội, chất độc sẽ lan tới tra tấn lục phủ ngũ tạng cho tới khi chấm dứt loại ý nghĩ đó. Còn trong trường hợp ngươi trực tiếp làm ra hành động gây bất lợi tới ta, độc sẽ lan tới tim và tức khắc đột tử.”

Nghe lời giải thích xong, Sazanami vốn đang mang tâm tình chờ mong lập tức ngẩn người, ánh mắt khó tin nhìn lên, lại bắt gặp bộ dạng rét lạnh tàn nhẫn của nàng, hết như lần đầu tiên gặp mặt, một loại khí chất hắc ám như chìm trong đêm tối, bất kể đôi mắt nàng có lấp lánh thế nào, mái tóc nàng rực rỡ ra sao, vẫn không ngăn được hơi thở nguy hiểm không thuộc về con người đó. Nhưng chỉ thoáng suy nghĩ một chút, Sazanami nhìn viên thuốc tròn đen bóng trên tay, dứt khoát uống vào.

Dược hiệu của viên thuốc này nghe qua thì có vẻ tàn nhẫn, nhưng chỉ cần hắn không có loại tâm tư kia, liền bình yên mà sống không phải sao? Nếu như không có người đó can thiệp, hắn đã bị Gosunkugi tước đi cả danh dự và mạng sống, đến chết cũng vẫn dưới danh nghĩa một kẻ sát nhân rồi.

Uri hài lòng nhìn động tác dứt khoát của Sazanami, cảm nhận một tia chakra vừa lóe lên trong đầu, ra hiệu cho hắn đứng dậy, đoạn một trước một sau di chuyển tới ngôi nhà gỗ trong cánh rừng sâu tại biên giới Konoha.

“Ngươi từng rèn kiếm đúng chứ?” Nhận được cái gật đầu chắc nịch, nàng triệu ra một khối huyền thiết ngàn năm tìm được từ Yukino cách đây không lâu, còn có hai mảnh giấy vẽ rất chi tiết cấu tạo của vũ khí nàng muốn làm, nói với Sazanami. “Có thể đúc được thứ này không?”

Sazanami nhận lấy hai mảnh giấy, cẩn thận xem xét. Cái đầu tiên là trường kiếm, dài hơn dao, hẹp, nhẹ và mỏng hơn dao, hai cạnh sắc và chuôi bằng kim loại. Cái thứ hai ngắn hơn, kích thước chỉ bằng kunai cỡ trung, nhưng hình dáng giống như chùy nhật, thu nhỏ dần về phía lưỡi dao, phần lưỡi ngoác nhọn lên, vừa nhìn đã biết tính sát thương rất kinh khủng.

Sau khi ngắm nghía và hỏi Uri về một vài điểm, Sazanami tự tin gật đầu, đảm bảo sẽ tạo ra hai thanh vũ khí nàng vừa ý nhất.

Mấy ngày sau đó, Uri ngoài thời gian làm nhiệm vụ, thỉnh thoảng cũng sẽ ghé qua nơi này xem tiến độ rèn đúc. Đối với thái độ nghiêm túc của Sazanami, nàng hiển nhiên rất hài lòng. Tình trạng cơ thể sau khi tỉnh lại đến giờ vẫn chưa có dấu hiệu nào nguy hiểm, nhưng nàng cũng không nghĩ sẽ phụ thuộc hoàn toàn vào chakra. Cơ thể mới này trải qua tái tạo đã hoàn toàn giống một người bình thường, mặc dù vẫn không có lợi thế thể thuật, nhưng chỉ ít nếu kiên trì tập luyện, nàng sẽ có thể đối phó với những trường hợp không thể dùng tới chakra. Tất nhiên, đây chỉ là chuẩn bị bước dự phòng, nàng tất nhiên không hi vọng có ngày chuyện đó xảy ra được.

oOo

Trong căn phòng rộng lớn xa hoa, hai thiếu nữ tuyệt sắc một lớn một nhỏ ôm nhau ngủ. Thời tiết sáng hôm nay đột nhiên trở lạnh, Uri quả thực không muốn rời giường chút nào, khuôn mặt cứng nhắc hiếm khi hiện lên về trẻ con, cả người ôm chặt lấy Yukino, kéo chăn bọc kín cả hai người. Yukino thấy thế, rất bình tĩnh truyền âm qua thuật Bào Tử cho cả hai nửa Hắc Bạch, thông báo tri hoãn nhiệm vụ hôm nay. Zetsu nhận được tin, nhất thời cảm nín, nhưng nhìn tới thời tiết đúng là có chút lạnh, liền cũng không ý kiến gì, cùng nhau ở trong phòng nghỉ ngơi.

Khép hờ mắt nhìn dung nhan khi ngủ của Uri bớt đi một phần hắc ám, ngược lại mang nét dịu dàng ngây thơ đúng với độ tuổi, Yukino mỉm cười, lại không dám đặt ánh mắt trên người kia quá lâu. Uri khi ngủ đặc biệt nhạy với những ánh nhìn chăm chú, cũng rất ghét ai đó quan sát mình. Nếu nó còn có

chấp nhìn mãi, chẳng may đánh thức thì thật không tốt.

Lia mắt qua chiếc giường rộng lớn của hai người, còn có đủ thứ đồ dùng được Uri trang hoàng trong mấy ngày qua, con người màu hổ phách dừng lại trên hai chiếc chuồng gió treo ở cửa phòng. Đây là thứ mới được ‘gia nhập’ vào đội quân trang trí của bọn họ vài ngày trước. Nhìn hai chiếc chuồng tinh xảo khắc họa tiết hồ ly đặt cạnh nhau lại vô cùng hòa hợp, đáy lòng Yukino âm thầm phun trào. Cái thứ đồ cam kia, nhìn thế nào cũng giống tên hòa hồ ly cứng đầu mạnh mẽ kiêu ngạo khó ưa đó, quả thực vừa nghĩ tới đã muốn vứt quách đi. Vậy mà Uri lại khẳng định là thích cái này, nó cũng đành chịu.

Đúng lúc này, thanh âm mơ hồ của người bên cạnh vang lên. Hai tay Uri siết chặt lấy người Yukino, mái tóc tím bạc xõa tung trên gối, hai mắt vẫn nhắm chặt, lăm lăm không rõ nói. “Người người ấm quá, Yukino.” Lại dụi dụi đầu thêm một chút. “Giống như lò sưởi vậy.”

Biểu cảm trên mặt Yukino nghe xong câu này nhất thời đình trệ, thật lâu không nói được lời nào. Hít sâu một hơi, nó hồi phục tươi cười, hướng đến cơ thể nhỏ kia ôm chặt, hai tay vô thức siết chặt lại.

Ấm? Tuyệt hồ bẩm sinh đã là thể hàn, thân nhiệt luôn rất lạnh, cho dù ở hình dáng con người thì cơ thể cũng vẫn lạnh hơn người thường rất nhiều.

Rất nhiều.

oOo

Thời gian trôi nhanh, chẳng mấy chốc đã qua một tháng. Sau nhiệm vụ đầu tiên, đội của Uri và Hắc Zetsu tiếp tục nhận thêm các nhiệm vụ đủ thể loại, trong đó đa phần là nằng ra tay chính, Zetsu lo dẫn đường và xác định vị trí mục tiêu.

Hoàn thành xong nhiệm vụ cuối cùng của tháng này, Uri tâm tình khá tốt, quyết định dồn tâm tư nghiên cứu độc dược trong mấy ngày rảnh rỗi. Hiện tại nàng đang tìm nguyên liệu điều chế cho một loại kịch độc đặc biệt, biến cơ thể người sống thành nước và trực tiếp bốc hơi trong không khí, rất phù hợp với các nhiệm vụ yêu cầu hủy thi diệt tích.

Hôm nay đã gần cuối tháng, thành viên các đội cơ bản cũng hoàn thành xong nhiệm vụ của mình. Ngoại trừ Pain và Konan, những người còn lại đều lục tục xuất hiện trong căn cứ. Deidara vừa liếc thấy bóng Uri, hớn hờ chạy lại.

“Usagi, hôm nay người cũng ở nhà sao?”

Toàn thể mọi người có mặt không hẹn cùng liếc về phía này. Yukino vừa cùng Bạch Zetsu bước vào cửa, nghe câu này lập tức trừng mắt. “Người gọi ai đây?”

“Usagi, hay mà.” Deidara cười ha ha. Đây là cái tên cậu chợt nghĩ ra trong một lần cùng cô ta ăn cơm. “Một Usagi ghét cả rôt.”

Usagi? Thò con?

Ghét cả rôt?

Mọi người không theo kịp tư duy quái đản của Deidara, nhẹ lắc đầu, không quan tâm quá tới lời nói nhảm của hắn nữa. Uri đối với cái tên mang đầy ý giễu cợt này cũng đã nghe đến nhàm, vừa lúc cũng đang cần một danh xưng mới thay thế tên thật khi hoạt động trong tổ chức, liền tùy ý để hắn gọi như vậy.

Sasori trong lốt con rối Hiruko lê từng bước lên căn phòng trên lầu, cái đuôi sắt theo từng nhịp cử động mà vung lên, chất độc màu tím phủ trên đó cũng lấp lánh lóe sáng. Quá quen thuộc với việc Deidara thường lái nhai những chuyện không đầu, Sasori từ chối cho ý kiến. Nhiệm vụ hôm nay khá khó khăn, hắn phải về kiểm tra lại những con rối của mình.

Đang đi, khoe mắt Sasori liếc thấy trên tay Uri cầm một gốc cỏ, bước chân vô thức khựng lại. Nếu như khuôn mặt hắn vẫn còn có thể thể hiện biểu cảm, hẳn trên đó sẽ là một vẻ mặt rất ngạc nhiên.

“Đây là... Tomoshi?”

Uri vốn định quay đầu về phòng, nghe câu này cũng rất ngạc nhiên. “Người biết nó sao?”

Nhìn cọng cỏ chỉ dài bằng một đốt ngón tay, phía trên bao phủ một tầng lục sắc tươi sáng, vừa nhìn liền biết chỉ mới hái cách đây không lâu, đáy lòng Sasori không nén nổi kinh ngạc. Phải biết, cỏ Tomoshi là một trong những nguyên liệu tuyệt vời để chế độc bởi đặc tính kỳ lạ có một không hai của nó. Với hiệu quả tương tự thuật Thủy Hóa của tộc Hozuki, loại cỏ này khi kết hợp với các dược liệu phù hợp khác có thể trở thành kịch độc chết người, làm thân xác đang sống sờ sờ tan rã trong nháy mắt, vô cùng nguy hiểm.

Sasori vốn từ lâu đã muốn chế tạo loại độc đó, vừa có tính sát thương cao, lại không phiền hà khi xử lý hậu quả, nhưng nguyên liệu khó có nhất là cỏ Tomoshi lại mãi chưa tìm được. Không chỉ vì độ hiếm và địa hình sinh trưởng hiểm trở, nó còn rất dễ héo đi nếu không được nuôi dưỡng trong môi trường cực hàn. Do đó, tìm được rồi, muốn đem đi chỉ có thể đặt trong băng phiến bảo quản, rất khó để sở hữu một gốc cỏ tươi như vậy.

Thấy hắn đột nhiên ngẩn người, hai mắt nhìn chăm chăm vào gốc cỏ trong tay mình, Uri cũng lờ mờ đoán ra. Quãng thời gian một tháng vừa rồi nàng chủ yếu tập trung làm nhiệm vụ, thỉnh thoảng ghé qua Konoha xem tiến độ xây dựng và tình hình hai thanh vũ khí Sazanami đang đúc, còn lại không nhiều thời gian rảnh, cũng không nhớ ra trong tổ chức còn có một người rất có kinh nghiệm trong việc chế độc này. Cảm giác như gặp được người cùng sở thích, Uri chủ động lại gần, đặt gốc cỏ trong tay ngang tầm mắt Sasori. “Người biết cái này dùng để chế độc gì sao?”

Nhận được cái gật đầu dứt khoát của hắn, nàng nói tiếp. “Hiện tại ta còn thiếu vài thứ, chỗ ngươi có sẵn vỏ trúc đào không?”

“Dùng vỏ nhựa cây vạn thiên thanh chứ?”

“Vỏ trúc đào kết hợp với cỏ Tomoshi sẽ có độc tính mạnh hơn.”

“Nếu vậy cũng có thể thay bằng lá hoa thủy hương.”

“Thật sao?”

“Tất nhiên, lá hoa thủy hương gây xuất huyết trong mà.”

“Cũng phải, mà chỗ ngươi có nọc độc động vật không?”

“Có, lần trước về làng tiện tay bắt được vài con rắn đuôi chuông.”

“Ừm, nọc của nó chế độc hủy hệ thần kinh cũng rất tốt.”

“Còn có một ít ong và bọ cạp sa mạc.”

“Không, cái đó ngươi giữ lại dùng đi.” (￣▽￣)

“...”

Hai người vốn không hay chủ động mở miệng, bây giờ lại như chạm đúng mạch, ngươi một câu ta một câu lên tới tận trên tầng. Hai đội của bọn họ vốn ở cùng tầng ba, nhưng lúc này mới chân chính có một buổi trò chuyện thực sự. Bước qua nhìn gian chế độc được của Sasori, Uri ngờ ý đem nguyên liệu mình thu thập được mang hết sang bên này, hợp tác chế các loại độc khác, Sasori hiển nhiên đồng ý. Các thành viên khác cũng lần lượt về phòng, chỉ còn lại Yukino và Deidara về mặt ngơ ngác bị bỏ qua bữa trưa, tủi thân rủ nhau ra ngoài ăn cơm tiệm.

oOo

“Chiều ‘Anh Hoa Xung’ đó, nếu em vận dụng tốt, việc hủy cả một vùng đất chỉ với một nắm đấm hay một ngón tay hoàn toàn không thành vấn đề.”

Trên con đường lớn, người phụ nữ tóc vàng về mặt dịu dàng nói với cô bé mang mái tóc màu hồng phấn đang chăm chú lắng nghe. Đối với cô học trò nhỏ này, bà vẫn thực hài lòng, cả thiên phú lẫn lòng kiên trì quyết tâm của cô nhóc đều đáp ứng được yêu cầu cho một y nhân giỏi.

“Vâng, em nhất định sẽ tập luyện thật chăm chỉ, sớm ngày hoàn thiện chiêu này.” Cô bé cười tự tin, mái tóc hồng dài tới thắt lưng tung bay trong gió, dịu dàng mà xinh đẹp.

Hai người này, đúng là thầy trò Tsunade và Sakura cùng nhau tập luyện đã lâu. Từ khi chính thức nhận Sakura làm đệ tử, Tsunade dành rất nhiều thời gian và công sức dạy dỗ, hiện tại, Sakura đã có thể chữa được ngoại thương cơ bản, còn bắt đầu được tiếp xúc với thuật công kích. Vốn đã có khả năng điều khiển chakra tỉ mỉ, lại thêm trí nhớ tốt cùng lòng quyết tâm kiên trì, Sakura đã hoàn thành xuất sắc các bài tập Tsunade giao cho. Tsunade đôi lúc cảm thấy cô bé có những điểm tương đồng với mình ngày trước, càng dốc sức dạy dỗ, quan hệ hai người ngày càng thân thiết, cũng không có kỳ điều gì. Chỉ là có một số việc bà vẫn không nói. Tỷ như chuyện... Yonehara Uri còn sống.

Kỳ thực, từ lúc biết được đặc điểm kích hoạt của Tâm Hoại Thân, trong lòng bà cũng từng suy nghĩ, đặt giả thuyết rất nhiều, nhưng thủy chung không muốn nói ra, vì nhân vật tình nghi cũng chỉ nằm trong những người bên cạnh. Cô bé nhà Yonehara đó bà chưa từng tiếp xúc, chỉ thấy được qua ảnh chụp và những lời Jiraiya kể lại, tất nhiên không thể mạo hiểm vì thế mà đổ hiểm nghi lên người xung quanh, nhưng âm thầm điều tra không phải không thể.

Nói bà không nghi ngờ Sakura là nói dối, nhưng dù sao đó là học trò của bà, nhân cách con bé trong thời gian qua cũng thể hiện rõ, hơn nữa cũng không có chứng cứ gì chứng minh nó có liên quan. Không một ai ở hiện trường có được bất cứ bằng chứng nào cho thấy danh tính kẻ đã dán lá bùa đó lên người Yonehara, cho dù có hoài nghi, điếm qua tên vài người cũng chỉ còn các thành viên trong đội 7 là đủ thân thiết để cô nhóc gỡ bỏ phòng bị. Mấu chốt là bọn họ thậm chí không dám chắc sự kiện lần đó có thật sự là do cấm thuật nhà Yamanaka gây ra hay không. Qua lần thẩm dò trước, Tsunade tình tế nhận ra Sakura có chút tránh né, thậm chí là hoảng hốt khi bà hỏi tới chuyện kỳ thi, nhưng trước mắt chưa có gì chắc chắn cả, Yonehara cũng không thấy tung tích, mọi chuyện tạm thời cứ trôi qua như vậy. Chuyện hung thủ hỏa thiêu nhà giam Sokiru đều không được công bố, việc Yonehara Uri còn sống cũng không lan truyền nhiều, đến bây giờ có lẽ chỉ có thầy trò Lee, mấy đứa genin tham gia trận truy tìm Sasuke và một ít thành viên trong hội đồng biết. Về phần Sakura, nếu con bé đã không hỏi gì về chuyện này, bà cũng sẽ không chủ động nói.

“Chờ ta một chút nhé.” Dừng chân trước quán rượu Shushuya, Tsunade nháy nháy mắt, bước chân thẳng tắp hướng vào. Hiếm có một hôm ra ngoài, nhất định phải vào đây mua Sake chứ.

“Vâng.” Sakura cười bắt đầu đi, ôm giỏ đồ đứng bên ngoài chờ đợi.

oOo

Sáng hôm nay, Uri như thường lệ rời khỏi nhà, nhân dịp mấy ngày rảnh rỗi này dồn hết tâm tư cho việc chế độc phòng thân. Từ khi chính thức hợp tác với Sasori, nàng phát hiện kiến thức về độc của hắn rất tốt, cũng cực kỳ am hiểu về dược liệu, chỉ có điều đa số các loại độc hắn chế ra đều không

nghe nghiên cứu làm thuốc giải. Đối với chuyện này, Uri hiển nhiên là không đồng ý, quyết định sẽ điều chế phối phương giải toàn bộ những loại độc mà nàng và Sasori đã làm, khi nào cần dùng sẽ lập tức có thể đưa tới. Mỗi kiểu độc đều có một cách giải riêng biệt khác nhau, dùng luyện tập cũng rất tốt.

Mặc dù nơi này là làng Cỏ thuộc Thảo quốc, nhưng vì người dân ở đây đều không tìm hiểu chuyên sâu về y dược, nên dược liệu trong các cửa hàng đều không có đủ với yêu cầu của Uri. Sau khi điểm lại danh sách những thứ còn thiếu, suy nghĩ trong chốc lát, nàng quyết định đi một chuyến tới Konoha.

Dừng chân ở một trong những cửa hàng dược liệu tốt nhất, như dự đoán, Uri tìm được đủ những thứ mình cần. Đang lúc thu xếp chúng bỏ vào trực trữ đồ, khỏe mắt nàng lơ đãng nhìn qua làn đường bên kia, toàn bộ động tác lập tức đình chỉ, cặp mắt tím lưu ly vốn đang phản chiếu một hình bóng màu hồng, trong khoảnh khắc biến thành một mảng đen ngòm quý dị, hệt như một đám nước không đáy.

Kẻ đang đứng ở kia, là Haruno Sakura.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Thế Nào Là Tàn Nhẫn?

Cặp mắt Uri lóe lên một tia âm ngoan. Bàn tay vừa phát, một lưỡi dao bằng băng tàn ra hàn khí kinh người đã xuất hiện. Loại chakra hắc ám cùng sát khí tiêu điều lập tức bao phủ quanh người, không có chút ý tứ muốn che giấu, nhắm thẳng tới cô thiếu nữ tóc hồng đang hồn nhiên đứng ở kia.

Bốp!

Một cổ chưởng lực cực mạnh đột ngột xuất hiện đánh vào tay Uri, làm nàng buộc phải lui về sau một bước. Một người phụ nữ tóc vàng với ấn ký hình thoi tím trên trán bất ngờ xông tới, đem cô gái tóc hồng hoàn toàn bảo hộ phía sau, đôi mắt nâu sắc bén gắt gao theo dõi từng cử động của người trước mặt.

Gì đây? Uri khước môi hơi động nhìn chường ngại vật đột ngột xuất hiện, cặp mắt như hắc thạch liếc qua cô gái đang hốt hoảng núp phía sau người phụ nữ, còn có năm đầm chưa kịp thu lại của bà ta, về mặt không một tia gọn sóng.

"Xen vào chuyện của người khác..." Ánh mắt nàng thẳng tắp chống lại hai con ngươi của Tsunade. "Rất dễ chết sớm đó."

"Người là ai?" Đối diện với hai hốc mắt đen ngòm hoàn toàn không phân được đồng tử, Tsunade dần xuống cảm giác rung mình, chất vấn.

Thiếu nữ trước mắt toàn thân bao phủ một cỗ hàn khí lạnh thấu xương, làn da nhẵn nhụi trắng bệch, đối lập hoàn toàn với một thân kimono đen tuyền, tạo nên hai loại màu sắc trái ngược vô cùng kích thích thị giác. Khuôn mặt trái xoan nhỏ bằng bàn tay, sống mũi thẳng tắp, cánh môi đỏ tươi nhếch lên một độ cong nhợt nhạt, phụ trợ cho đôi mắt kỳ lạ kia thêm phần quý dị. Nhưng, thứ khiến Tsunade chú ý hơn cả là khí thế bức người của cô ta.

Đó là một loại khí thể hắc ám, trộn lẫn giữa sát khí được tắm trong máu cùng uy áp cường đại chỉ thuộc về kẻ mạnh. Trong đôi mắt đen ngòm kia không có một tia cảm tình, cứng nhắc như một cỗ máy nhắm toàn lực chú ý về phía mục tiêu.

Hokage Đệ Ngũ, phải không? Uri cười nhạt, tùy ý để Tsunade dò xét, đồng dạng híp nửa mắt đánh giá bộ dạng bảo hộ sẵn sàng của bà ta đối với Sakura, hai tay nâng lên làm một thủ ấn đơn giản. Tức thì, một luồng chakra đen thuần xuất hiện, bao phủ lấy cả người nàng, biểu tình trên mặt vẫn lạnh nhạt thản nhiên, không có bất kỳ một tia e ngại nào khi đứng trước mặt người vẫn luôn được mệnh danh là một trong Tam Nin huyền thoại, lưỡi dao bằng băng dưới ánh mặt trời lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

"Sur phụ." Sakura có chút bất an nhìn luồng chakra màu đen quanh thân người kia đang dần ngưng tụ thành một trường tiên dài hơn 2 mét, tổng cảm thấy thứ này rất quý dị, nhìn Tsunade đang đứng chắn phía trước, có chút không yên tâm kéo kéo góc áo bà.

"Dừng hoảng, Sakura. Ta sẽ bảo vệ con." Tsunade kiên định nói, ánh mắt lợi hại nhìn về người phía trước. Là người ra đòn, bà tất nhiên biết một chiêu vừa rồi của mình uy lực mạnh ra sao, lại thêm yếu tố bất ngờ và ưu thế tốc độ, gần như chưa từng có ai tránh được đòn tấn công ở hoàn cảnh như thế. Vậy mà cô bé trông tuổi tác chỉ tầm Sakura này lại trong nháy mắt như một bóng ma lao vụt đi, hoàn hảo vô thương đứng trước mặt bà, biểu tình lại âm lãnh như người chết. Hơn nữa, chakra màu đen sao?

Là người có kinh nghiệm lâu năm trải qua bao trận chiến, đối đầu với đủ loại người, đây vẫn là lần đầu tiên Tsunade thấy có kẻ dùng loại chakra với màu sắc đặc biệt như vậy.

Máu chốt là... tại sao người này lại cố giết Sakura chứ? Con bé gây thù chuốc oán với cường giả nơi nào sao?

"Gì cơ? Bảo vệ cô ta?" Uri ở phía đối diện nghe Tsunade nói câu này, giống như nghe được chuyện gì hài hước lắm, tiếng cười giễu cợt trực tiếp biểu lộ tâm trạng mỉa mai của nàng đối với cặp sư đồ tình thâm. Ngẩng cao đầu, về mặt Uri vẫn mang theo tia cười, lời nói ra lại thập phần nghiêm túc, bao hàm ý tứ cảnh cáo. "Không biết gì thì tránh sang một bên. Ta không rảnh đôi co với kẻ thích lo chuyện bao đồng."

"Ta là sư phụ của nó." Tsunade nhủ thầm. "Nếu như con bé có làm ra hành động gì không phải, ta cũng có một phần trách nhiệm."

"Vậy thì bà chết thay cô ta đi?" Uri nhếch môi cười tức, ánh mắt giễu cợt nhìn vị trưởng làng sau khi nghe xong câu này đã có chút tức giận, cặp mắt như có như không đảo một lượt qua đám người đứng xung quanh. Đám đông đang vây xem sau khi bắt gặp ánh quang sắc không thấy đáy của đôi đồng tử như ma quỷ kia, toàn bộ đều rơi vào trạng thái đông cứng, chỉ cảm thấy toàn thân rét lạnh, một loại sát ý chạm tới tận linh hồn lan tỏa khắp những người ở đó, từng người một vô thức lùi lại, còn có không ít chạy tới dinh thự Hokage báo tin.

Không quan tâm tới phản ứng của những kẻ này, Uri vung tay, trường tiên màu đen đập vụt xuống đất. Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, toàn bộ đất đá lấy tốc độ mắt thường có thể thấy bị chấn nát vụn, không ngừng sụp xuống, tạo thành một hố trũng dạng lòng chảo ngay trước mắt mọi người. Tsunade rủa thầm, lập tức quát lên yêu cầu tất cả mọi người lập tức di tản khỏi đó.

Ngưng tụ chakra làm vũ khí? Phải có năng lực và trình độ điều khiển ti mĩ thế nào mới có thể ngưng tụ chakra làm vũ khí?!

Kẻ này... rốt cuộc là ai?

Uri hừ lạnh nhìn đám người đang không ngừng chạy tán loạn, cũng không có ý định lôi chúng ra gây sức ép với Tsunade. Nàng nhìn phạm vi hố sâu đang ngày càng lan rộng, ánh mắt như dao chĩa tới bóng dáng màu hồng bị che khuất phía trước.

Thời gian Tsunade nhậm chức không lâu, nhưng tình yêu làng của bà tuyệt đối không thua kém bất cứ vị Hokage nào khác. Nhìn thấy an nguy dân làng bị uy hiếp ngay trước mắt mình, phần nóng tính trong người cũng triệt để bị kích thích. Sau khi xác định mọi người đều đã di chuyển đến nơi an toàn, bà nín nếm môi, tung một chưởng về phía mặt đất. Luồng đất như có linh tính, tạo nên một khe hở hướng thẳng về nơi Uri đang đứng.

Àm

Uri vung roi quát mạnh xuống, mặt đất lại một lần nữa rung chuyển, khói bụi bốc lên mù mịt, chỉ có cặp mắt giao nhau của hai người là gắt gao theo dõi từng cử động của đối phương. Toàn thân Uri bao phủ bởi chakra, trong nháy mắt thuần thần tới trước mặt Tsunade, dung nhan tuyệt mỹ câu lên một nụ cười kinh tâm động phách, lưỡi dao trên tay lại nhắm thẳng cổ họng Tsunade lao tới.

Keng

Mọi người chỉ kịp nhìn thấy một tia sáng màu băng lam lóe lên, lưỡi dao trong tay Uri đã bị Tsunade một cước đá văng, chính thức mở đầu cho cuộc chiến giữa hai người.

Sakura cắn cắn môi, tầm mắt từ phía sau Tsunade thu toàn bộ tình cảnh hỗn loạn vào đáy mắt, con ngươi không tự chủ rơi trên mái tóc tím bạc nổi bật trên nền kimono đen tuyền kia, cả người như phát lạnh. Nếu như nói màu tóc hồng này của cô là rất đặc biệt, như vậy, sắc tím xinh đẹp phối với bạch kim lấp lánh của người đồng đội cũ đồng dạng là một loại màu tóc cô chưa từng thấy trên bất cứ kẻ nào khác. Ánh tím xinh đẹp như trộn với loại bạch kim rạng rỡ nhất, thuần khiết nhất, tạo nên một màu tím bạc dịu dàng, sạch sẽ, lại khiến người ta không thể nào quên.

Đây là... "cậu ấy" sao?

Nhận thức được suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu mình, Sakura nuốt cắn lưỡi, mờ to mắt cẩn thận xem xét lại bộ dáng người kia.

Không phải, ngoại trừ mái tóc thì toàn bộ đều khác. Cả gương mặt, dáng người, chiều cao, khí chất... và cả cặp mắt kia. Một cặp mắt không có đồng tử.

Quan trọng nhất, Uri cậu ấy đã chết rồi!

Àm! Đất đá xung quanh khu vực trải qua trận hỗn chiến dần bị phá đến nát báy. Tsunade chế đôi mặt đất chỉ với một ngón tay, Uri phía đối diện vung roi như mũi tên mang theo lực sát thương đáng nể. Khói bụi mù mịt, người dân xung quanh sớm đã trốn đi rất xa. Cả hiện trường chỉ còn lại hai kẻ đang gắt gao đối chiến, cùng với Sakura được bảo hộ chặt chẽ phía sau.

"Ta không có thời gian đùa giỡn với bà, Đệ Ngũ." Cặp mắt Uri ánh lên một tia từ khí, giọng nói không phải lạnh bình thường. "Đừng ép ta. Hậu quả, không phải thứ bà có thể tưởng tượng."

"Muốn giết học trò của ta, nghĩ cũng đừng nghĩ." Tsunade sắc mặt không đổi nói một câu, thân hình mang theo sức mạnh to lớn, trực tiếp xông tới tấn công Uri.

So về thể lực, Tsunade tuyệt đối là một bậc thầy trong cận chiến. Mang trong mình dòng máu của cả Senju lẫn Uchiha, bà thừa hưởng sức sống mãnh liệt và nguồn năng lượng gần như vô tận. Khả năng chịu đòn tốt, sức bền đáng khâm phục và thể lực khó ai sánh kịp, mỗi đòn Tsunade tung ra đều ẩn chứa sức nặng ngàn cân cùng lực sát thương cực đại. Có thể nói ở khắp Konoha này, người đủ sức đơn đầu một chọi một với bà chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Trái ngược với những đòn đánh đầy sức mạnh đó, động tác của Uri rất nhẹ nhàng, nhưng từng chiêu từng chiêu đều là đoạt mạng, tốc độ nhanh như thiểm điện, ngoan độc dứt khoát nhắm tới tử huyết đối phương. Hai người lao vào đánh đến long trời lở đất, qua hơn trăm hiệp vẫn bất phân thắng bại, không bên nào chiếm được ưu thế. Uri nheo mắt nhìn đám người có cả jonin lẫn chunin đang dần tiếp cận khu vực này, tránh đi một quyền của Tsunade, nháy mắt lùi lại, tia sát ý cuồng bạo trong mắt càng thêm mãnh liệt.

Tsunade bên này cầm một thanh dao chakra, thờ dốc một hơi, cũng lùi lại. Nhìn khung cảnh đồ nát xung quanh, bà hơi có chút ảo não, nhưng càng nhiều hơn là cảnh giác. Cô gái phía trước thực lực quả thật rất mạnh, ra tay cũng vô cùng ngoan độc, rõ ràng mục tiêu ban đầu không phải bà, nhưng đối với vật cản đường này cũng không có một tia khoan nhượng. Có thể tưởng tượng được, nếu như hôm nay Sakura một mình gặp phải cô ta, tuyệt đối sẽ chết không thể nghi ngờ.

Nhìn các tiểu đội ninja đang tiến tới bao vây khu vực này, còn có người dân đã sớm rời đi, Tsunade âm thầm thở phào. Ban đầu bà vốn định để Sakura nhân lúc hỗn loạn bỏ đi trước, nhưng thật sự nói dễ hơn làm, bất cứ khi nào khoảng cách giữa bà và Sakura giãn ra, cô gái phía trước lập tức sẽ triệu tập nhẫn thuật công kích cự ly rộng. Sau vài lần như vậy, khu vực quanh đây gần như bị san bằng, bản thân bà cũng không nghĩ tới thực lực cô ta lại cao như vậy, bất tri bất giác đã xem đây như một trận chiến nghiêm túc, lại vẫn không thể hoàn toàn chế ngự đối phương.

"Hokage – sama." Một jonin đại diện đám người bước tới trước mặt Tsunade, thanh âm trầm ngập cung kính. Theo sau hắn còn trên dưới ba mươi người, không hẹn mà cùng vây xung quanh, vẻ mặt nghiêm túc sẵn sàng đội chỉ thị.

Đứng trước tình cảnh đối diện với thêm hàng chục ninja cấp cao, vẻ mặt Uri vẫn bình thản đến khó hiểu, nhìn đám người đang ngăn giữa mình với Tsunade, còn có thân ảnh được bảo hộ cẩn mật của học trò hai người, đầy mắt đen ngòm không có một tia ánh sáng, khí tràng quanh thân dần biến đổi, trong không khí phảng phất một cỗ huyết tinh làm người ta nổi da gà. Vừa rồi đấu một trận với Tsunade, cảm giác mục tiêu ngay trước mắt lại hết lần này tới lần khác bị ngáng chân thực sự vô cùng khó chịu, cũng triệt để mài sạch kiên nhẫn vốn không nhiều lắm của nàng. Được rồi, Đệ Ngũ, nếu bà đã kiên quyết bảo vệ tính mạng cho học trò của mình, ta sẽ thành toàn cho.

Bất quá, đừng hỏi hận.

Đám ninja tiếp ứng kia ngay sau khi Tsunade lùi lại một khoảng cách an toàn, theo chỉ thị lập tức chia làm hai nhóm, một bảo vệ bà, một thi triển nhẫn thuật vây bắt Uri.

Tsunade ôm lấy cô học trò vẫn luôn ngăn người đứng sau lưng mình, ánh mắt phức tạp không rõ. Bất quá, hiện giờ không phải lúc để nói chuyện. Liếc mắt ra hiệu cho năm ninja bên cạnh, ý bảo họ đưa Sakura rời đi trước.

"Người... nhớ cẩn thận." Sakura nhìn xuống xúc động muốn ra mặt, lòng tự trọng trải qua chứng kiến trận vừa rồi đã bị tổn thương nặng nề, chưa bao giờ cảm thấy sức mạnh lại cần thiết đến vậy. Cô từng mất nhìn về phía đối phương lần cuối, trong mắt rực lên một ngọn lửa. Lần gặp tiếp theo, ta nhất định sẽ không trốn chạy!

Đáng tiếc, còn chưa để Sakura kịp thu hồi tầm mắt, vị trí dưới chân bọn họ bất ngờ trồi lên một cột nước lạnh ngắt, thẳng tắp phá đất chui lên. Tiếp theo đó, những địa phương bên cạnh cũng lần lượt gặp phải hoàn cảnh tương tự, tổng cộng có tới mười tám cột nước ở khắp các nơi, phá vỡ toàn bộ đất đá, thể nước như dao nhọn, chân chính biến thành một cơn đại hồng thủy ngập tràn tính sát thương, tràn qua nuốt lấy đám người.

"Thỏ đột: Thổ Lưu Bích."

Đứng trước biến cố bất ngờ này, mọi người nhanh chóng phản ứng lại. Các ninja dùng được Thổ thuật lập tức triệu ra tường đất ngăn cản phạm vi công kích của những giọt nước sắc như dao kia, một số khác trực tiếp dùng nhẫn thuật bao vây tấn công. Trong nháy mắt, từng nguyên tố chakra tung bay hòa quện trên nền trời. Hỏa, Phong, Lôi, Thổ sắc sỡ đến lóa mắt.

Uri vốn không thích cận chiến, nãy giờ bị Tsunade kèm chặt đã rất mất kiên nhẫn, hiện tại nhìn đám người dùng nhẫn thuật múa may trước mặt mình, cảm thấy máu trong người như sôi lên. Đám ninja xung quanh chỉ kịp nhìn thấy một tàn ảnh lướt qua, còn có hơi thở từ vong tiến đến gần, cắn răng tiếp tục phát động công kích.

Xoẹt. Xoẹt.

Âm thanh lưỡi dao cắt vào da thịt rõ mồn một vang lên. Hai ninja dùng Hỏa thuật đang chuyên tâm công kích chỉ cảm thấy một trận hàn khí xâm nhập vào người mình. Nhìn lại, vị trí cánh tay không biết từ bao giờ bị cắm vào hai lưỡi dao màu xanh lam, lúc này đang dần bốc hơi, chỉ để một lại miệng vết thương tràn ngập máu tươi từng giọt nhỏ xuống đất. Tsunade nhìn thấy máu, kìm nén xúc động muốn trốn chạy, đưa Sakura đi chuyển tới một khoảng đất trống, bản thân định quay lại chữa trị cho hai người kia.

"Hokage – sama, ngài nên rời đi với chúng tôi trước, chuyện ở đây bọn họ sẽ xử lý được." Một jonin bước tới bên cạnh Tsunade, lo lắng đề nghị. Đối với bọn họ, an toàn của Hokage luôn là quan trọng nhất, chuyện xảy ra ngày hôm nay bọn họ cũng có một phần trách nhiệm, hiện tại tuyệt đối không thể để ngài ấy gặp chuyện gì không may.

Tsunade hơi chần chừ, cũng biết tính nghiêm trọng của chuyện này, nhưng mắt thấy các ninja ngày một nhiều người ngã xuống, hiện tại nếu bà tránh đi, bọn họ thiệt mạng hết thì phải làm thế nào? Còn có, cô gái kia sẽ chịu buông tha sao?

Dường như đã hạ quyết tâm, Tsunade quay sang nhìn người nọ, cùng với Sakura toàn thân ướt sũng do đòn Thủy thuật bất ngờ lúc này, trên tay ngưng tụ hai lưỡi dao chakra, dứt khoát xông vào gia nhập cuộc chiến.

Uri đối phó với hơn hai mươi người một lúc, đã hạ quyết tâm giữ lại mạng cho Sakura nên cũng không muốn tốn thời gian dây dưa nữa, đang tính toán hạ sát chiêu cho nổ chết toàn bộ lũ người này, chợt, khỏe mắt liếc thấy một đoàn màu đen cấp tốc di chuyển tới đây.

A! Vẻ mặt tái nhợt của nàng hiếm khi xuất hiện một tia hoảng hốt. Loại cảm giác ghê tởm quen thuộc choán lấy tâm trí khiến động tác Uri trong khoảnh khắc hơi khựng lại. Dưới chân vừa hụt một bước, một tia ánh sáng lạnh thẳng băng ghim vào người nàng.

Pháp.

Sau một tiếng động trầm đục, con dao trong tay Tsunade trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người – bao gồm chính bà, không chút trở ngại đâm vào bả vai của thiếu nữ vẫn luôn công thủ toàn diện phía trước. Từng giọt máu đỏ tươi lách tách rơi xuống mặt đất, nở rộ như những đóa hoa. Về mặt Uri vốn trắng bệch, lúc này gần như biến thành trong suốt, ánh mắt lại hoàn toàn không nhìn tới vết thương vừa xuất hiện trên người mình cùng thủ phạm gây ra, chỉ chăm chăm nhìn về kẻ trùm áo khoác che kín mặt mũi cùng đồng bọn lúc nhúc trên tay hắn.

Bạo ngược trên người tán ra tán loạn, gió lốc không biết từ đâu nổi lên bốn phía, giữa không trung hình thành một lốc xoáy đen ngòm, thẳng tắp xông tới phanh thây kẻ vừa ra tay.

Aburame Muta ngăn người nhìn cổ khí tức điên cuồng công kích mình, trong chớp mắt, trước sự chứng kiến của mọi người, đầu hắn trực tiếp bị chém nát bét, đi liền với đó là tứ chi và toàn thân thể, cơ thể bị chém không một chỗ nào lành lặn, máu và nội tạng văng tung tóe, một số còn trực tiếp bắn lên mặt Tsunade đang đứng không xa. Có lẽ cho tới lúc chết, Muta cũng không biết tại sao mình lại thảm như vậy.

Toàn thể mọi người da đầu run lên nhìn cái xác không toàn vẹn mới vài phút trước còn tham gia chiến đấu, nay đã là một đồng thịt vụn theo đúng nghĩa đen, suy nghĩ cùng động tác tức khắc đình chỉ, một cảm giác buốt tới tận óc tràn qua khắp tứ chi, muốn nôn cũng không nôn được.

Đôi môi đỏ mọng của Uri mím thành một đường thẳng, ánh mắt bạo ngược như dã thú cùng loại hơi thở không thuộc về con người triệt để bại lộ, người xung quanh chỉ cảm nhận được một loại áp bách đến khó có thể hô hấp, đánh thẳng vào tâm trí mỗi người. Nàng nghiêng đầu nhìn Tsunade vẫn đang cầm con dao chakra đầm máu trên tay, trong mắt hoàn toàn không còn chút nhân tính, bàn tay nâng lên thì triển một chuỗi thủ ấn phức tạp, thanh âm trong vút lúc này như nghiêng răng mà thốt ra.

"Lôi điện: Vong Linh Sát."

Một đoàn âm thanh như tiếng khóc vọng tới từ cõi âm ti tràn qua màng nhĩ từng người. Chưa để bất cứ ai kịp phản ứng, hàng chục lưỡi dao bằng lôi điện lấy cơ thể Uri làm tâm đồng loạt hình thành, tán ra khắp mọi hướng, không sai lấy một li ghim vào ngực phải đám ninja cứu viện. Ngoại trừ thầy trò Tsunade, toàn bộ những kẻ vừa tham gia tấn công đều trúng phải lưỡi dao này. Cùng lúc đó, bóng dáng Uri như quỷ mị lướt qua, bàn tay thanh mảnh mang theo sức mạnh được chakra cường hóa túm chặt lấy cổ Sakura, trên tay là một luồng gió đen hội tụ thành phong nhận sắc bén, di chuyển từ cổ xuống cánh tay trái của Sakura, biểu tình trên mặt nàng vẫn bình thản như lúc ban đầu, ánh mắt lại tràn ngập băng hàn nhìn vào kẻ mình đã từng xem là đồng đội.

"A!!!!!"

Tiếng thét chói tai mang theo cực hạn thống khổ vang lên làm người nghe sợ đến dựng tóc gáy. Động tác của Uri quá nhanh, mọi người xung quanh không kịp làm ra bất kỳ hành động nào can thiệp. Định thần lại, Sakura đã nằm xụi lơ trên nền đất, cánh tay trái bị cắt đứt lìa, hoàn toàn rời khỏi cơ thể. Tsunade trong tay vẫn cầm dao chakra dính máu, chứng kiến cảnh tượng thê thảm xảy ra với đám người kia vốn đã rất sợ hãi, bây giờ lại thấy cô học trò bị tấn công ngay trước mặt mình, ký ức ngày xưa một lần nữa quay lại, như muốn đóng băng cả người bà tại chỗ.

"Usagi!"

Giữa lúc bầu không khí chết chóc đang dần bao phủ, một tiếng gọi mang theo lo lắng bất ngờ phát ra từ trên cao. Mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy một người thanh niên mang mái tóc vàng óng cười trên lưng bạch điều bay vút tới. Thấy cảnh này, tất cả đồng loạt ngậy ra, riêng Tsunade gần như thất thần đứng tại chỗ.

Áo choàng họa tiết mây đỏ trên nền đen? Không thể nào...

"Người không sao chứ?" Deidara đáp xuống, bước tới cạnh Uri như vào giữa chốn không người, cặp mắt mang theo lo lắng dò hỏi. "Tại sao không tiếp liên lạc của ta?"

Uri nghe vậy, hơi hồi thần nhìn xuống chiếc nhẫn trên tay. "Ta không để ý."

"Sasori – danna nói hôm nay người ra ngoài mua được liệu, nhưng lâu quá chưa thấy về, lại không liên lạc được nên nhờ ta đi tìm người." Deidara giải thích ngắn gọn. Với sự trợ giúp từ đất sét đặc biệt, hắn có thể bay rất dễ dàng, việc tìm kiếm hiển nhiên thuận lợi hơn nhiều so với một người rời như Sasori.

"Được, đi thôi." Uri nhỏ giọng đáp, hô hấp dần bình tĩnh lại, không xem ai ra gì bước lên đứng cạnh Deidara. Sau một động tác nhỏ, điều đất sét bay lên, nháy mắt đã rời khỏi tầm mắt đám người.

Tsunade hít sâu mấy hơi, phát tay ngăn cản vài người vừa tới đang định đuổi theo, cố gắng giữ vững lý trí xâu chuỗi thật chính xác những chuyện vừa xảy ra. Bất quá, không có thời gian để bà nghĩ nhiều, sau khi đội Y Nhân tiến tới sơ cứu cho những ninja trúng lôi điện kia, lại hoảng loạn nhận ra một điều, máu từ vết thương của bọn họ làm cách nào cũng không dừng được.

Tsunade giật mình, bất chấp nỗi ám ảnh kinh hoàng của mình với máu, lao tới cạnh một ninja xem kỹ vết thương. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn, toàn thân bà như phát lạnh. Mang theo một tia hi vọng chạy tới bên cạnh những người khác, lại chỉ nhận được cùng một kết quả, Tsunade gần như không tin vào mắt mình.

"Khẩu Ký Thuật."

Giọng nói mang theo vội vã vang lên, một con ốc sên khổng lồ màu trắng với ba đường xanh chạy dọc theo thân mình tức khắc hiện ra, nhìn thấy Tsunade, rất cung kính gọi một tiếng.

"Katsuyu, đến chỗ những người bị thương đi, ta sẽ tiến hành trị liệu ngay bây giờ." Giọng nói Tsunade có chút run rẩy.

Nghe được lời này, trước mắt mọi người, ốc sên khổng lồ thoáng chốc như tan chảy. Nhìn kỹ lại, thay thế nơi đó là hàng ngàn con ốc sên nhỏ hơn, không chút chậm trễ bò lên vị trí vết thương của những người trúng đòn. Tsunade khoanh chân ngồi xuống, tiến hành phục hồi khóa chặt miệng vết thương. Bà nhắm mắt lại, cố gắng không nhìn tới thứ chất lỏng mang sắc đỏ chói mắt, trong lòng một lần nữa cảm nhận sâu sắc độ tàn ác của kẻ vừa rồi.

Thủ pháp ra tay của cô ta vô cùng ngoan độc, toàn bộ những người trúng đòn đều chỉ bị đâm một nhát, nhưng những mũi dao đó lại truyền sóng điện vào hệ thần kinh của nạn nhân, khiến xung điện trong cơ thể họ rối loạn và đảo lộn cách cơ thể vận hành, kích thích máu chảy liên tục. Hơn thế nữa, tuy lưỡi dao chỉ cắm một nhát, nhưng miệng vết thương lại bị xoắn tròn thêm nửa vòng, rách toạc ra, dẫn đến không thể cầm máu. Vị trí đâm dao lại không phải tìm, rõ ràng ngay từ đầu, cô ta là muốn những người này trải qua đau đớn và mất máu đến chết!

Thật sự là một phương pháp tra tấn vô cùng ngoan độc!

Đội Y Nhân thấy Hokage đích thân ra tay, đồng loạt im lặng đứng bên cạnh. Shizune lúc này cũng đã chạy tới, hướng ánh mắt lo lắng về phía Tsunade – sama đang thông qua Katsuyu chữa trị cho những người kia. Sáng hôm nay cô ấy cùng Sakura rõ ràng chỉ là đi dạo phố, vì sao hiện tại đã trở thành thế này?

Khóe mắt cô đảo một vòng, kinh hoàng phát hiện tình trạng máu tươi đầm đìa của Sakura, vội vã chạy tới, ánh mắt chứa đầy lo lắng cùng hoảng hốt. Nhìn phân thân của Katsuyu đang phân biệt vết ngang cổ và đầu vai Sakura, Shizune toát mồ hôi lạnh, cũng không dám loạn can thiệp, chỉ đành đưa mắt về phía Tsunade, lòng thầm mong những người ở đây toàn bộ đều vô sự.

Không khí xung quanh bao phủ một loại nghiêm trọng đến khó có thể hô hấp, ai nấy đều hết sức khẩn trương nhìn từng giọt mồ hôi chảy trên trán Đệ Ngũ, không dám phát ra một tiếng động nào. Bầu không khí xung quanh chưa bao giờ căng thẳng đến thế. Một lúc lâu sau, trong ánh mắt tràn ngập hi vọng của mọi người, Tsunade chậm rãi thu tay, trên mặt khó giấu một tia nhẹ nhõm.

oOo

"Có muốn đi đâu không?" Deidara nhìn đôi mắt của người bên cạnh đã khôi phục lại sắc tím lưu ly rạng rỡ, khóe miệng âm thầm nhếch lên, hỏi.

"Về căn cứ." Uri mắt nhìn thẳng phía trước, biểu lộ bình tĩnh thong dong. Thực tế, hai bàn tay nắm đến trắng bệch cùng tia sát khí hủy diệt trong mắt nàng lại bán đứng tâm trạng điên cuồng đang được cực lực áp chế.

Phải nhanh chóng tìm cách, tuyệt đối không thể để tình trạng này tiếp tục duy trì! Uri nghiêng răng, bên tai dường như vẫn còn vang lên âm thanh ghê rợn của lũ bọ. Nỗi ám ảnh này không thể nghi ngờ sẽ trở thành chứng ngại tâm lý vững chắc trong tương lai, phá hỏng lý trí nàng như một điểm yếu lớn nhất. Chuyện như vậy, nàng tuyệt đối không cho phép!

Nhớ tới thảm trạng khi chết của Aburame Muta, đáy mắt Uri lóe lên một tia sáng lạnh. Qua điều tra của nàng, côn trùng tộc Aburame cũng phân ra mấy loại, trong đó đặc biệt nhất là loại mang kích thước nano chỉ duy nhất hai thành viên có khả năng sử dụng. Mà nàng còn nhớ rõ ngày đó trong nhà giam, thứ tấn công nàng, chính là bọ nano...

Theo suy nghĩ dần khuếch trương, tâm trạng Uri ngoài dự đoán dần có xu hướng bình tĩnh lại. Cảm giác chán ghét với Konoha vẫn còn đó, nhưng hiện tại lại nhiều hơn một phần giễu cợt mỉa mai. Đã xác định được vài điểm đặc biệt của kẻ thù, phạm vi tìm kiếm hiển nhiên sẽ rút ngắn đáng kể, việc tóm được kẻ chủ mưu chỉ còn là vấn đề thời gian.

Điều làm nàng không ngờ là trải qua hơn một năm, Haruno Sakura giờ lại trở thành học trò của Hokage Đệ Ngũ. Thật là có lỗi quá, vốn định cho người chết trong âm thầm không cảm nhận được gì gọi là thống khổ, nhưng các người đã tự tìm ngược như vậy, cũng nên chuẩn bị tinh thần đón nhận hậu quả chứ ha?

Nghĩ tới những thứ mình vừa gây ra ở Konoha, Uri cúi đầu cười gằn, tà khí quanh người theo tiếng cười này càng nhuộm thêm một tầng quỷ dị, phảng phất như tâm hồn nàng đều đã là một màu đen. Hắc ám. Lạnh lùng. Không khoan nhượng.

Hokage Đệ Ngũ, tiếp theo bà sẽ biết, ngáng đường ta bất chấp mọi hoàn cảnh sẽ có kết cục thế nào. Chớ trách ta không báo trước...

Deidara thấy tâm trạng người bên cạnh không ngừng biến hóa, ban đầu chỉ là lạnh lùng vô cảm, sau đó đột nhiên một thân sát khí chết chóc, giờ lại bày ra tươi cười âm trầm ác độc, sâu sắc cảm nhận được tinh thần cô ta đang cực kỳ không bình thường, thức thời ngậm miệng, ánh mắt đảo qua nhìn biên giới Konoha càng lúc càng xa, chẳng cần đoán cũng biết hiện trạng thảm thương ở khu vực kia là do ai khởi xướng. Hắn chuyên tâm điều khiển điều đất sét di chuyển, qua vài phút, chợt người thấy một cổ mùi hương thơm ngát, rất giống hương hoa sen thường thấy trên người Uri, nhưng lúc này còn nồng hơn rất nhiều.

"Người..." Khóe mắt vừa liếc sang bên cạnh, Deidara giật mình nhìn mảng đất sét trắng tinh dưới chân người kia đã nhuộm lên một tầng màu đỏ chói mắt, cùng với cánh tay dưới vạt kimono hiện ra một đường máu đỏ, mọi suy nghĩ đề phòng cảnh giác vừa xuất hiện lập tức tan sạch, thanh âm bất giác cao lên. "Người bị thương?"

Uri đưa mắt nhìn vết máu đang chảy dài, đồng dạng nghi hoặc nhíu mày. Lúc này đúng là nàng có bị Tsunade đâm một nhát, nhưng hiện tại hẳn là vết thương đã khôi phục rồi chứ? Vì sao nơi này vẫn có máu tươi?

Nhận thức được điều gì không đúng, Uri tái mặt kéo tay áo lên. Bên dưới lớp vải đen là một chuỗi những vết thương không biết vì sao đang bục ra liên tiếp, cái này nối tiếp cái kia, cảm giác đau nhói chân thật cùng chất lỏng ấm nóng khiến nàng biết đây không phải ảo giác, không khỏi âm thầm kinh hãi. Những vết thương này... từ đâu ra?

Rút trong vạt áo một chiếc khăn tay, Uri cũng không quản đau đớn, trực tiếp phủ lên lau sạch sẽ đường máu đang chảy, để lộ miệng vết thương, cẩn thận ghé mắt quan sát. Bề mặt của chúng trông hết như vết cắt của vật sắc, nhưng lại không có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy có ngoại lực tác động lên da thịt. Nàng khẳng định vừa rồi mình chỉ trúng một đòn từ dao chakra trên tay Tsunade, vết thương lại ở vai trái, hiện tại cánh tay vì sao có thể bị như vậy? Uri mím môi nghi hoặc nhìn những vết thương trên tay đang vì thể chất đặc thù mà tự động khép lại, mảy mui thật sâu.

Đang lúc nàng nhìn chăm chăm hai tay, "phụt", một đường máu tươi trắng tấp phun ra, chính giữa lòng bàn tay trắng nõn là một lỗ thủng lớn, thẳng tắp xuyên qua, phá đi cả cơ và lộ ra xương trắng, toàn bộ quá trình từ lúc bắt đầu tới khi vết thương hoàn toàn nứt toác chỉ mất không quá vài giây, lại chân chính diễn ra ngay trước mắt hai người. Lần này, cả Uri và Deidara đều quay mặt nhìn nhau, khó có lúc kinh hãi như vậy.

Nửa giờ trước. Căn cứ Akatsuki.

Thời điểm cuối tháng luôn là lúc căn cứ có thêm chút sinh khí do các thành viên tụ tập lại. Hidan bước ra từ căn phòng mang biển chữ "San" ở tầng bốn, đối diện là phòng "Shu" của Itachi, liếc qua hành lang trống rỗng, hừ lạnh một tiếng, vừa ngáp vừa nện bước xuống nhà bếp.

"Hừ, gì đây?" Uống xong một ngụm nước lọc, khoe mắt hấn đảo tới một bát chất lỏng đỏ tươi đặt trên bàn ăn, hiếu kỳ nhìn chăm chăm. Một mùi hương thơm ngát lại nồng đậm vị thảo dược cùng hoa sen hòa quyện vào nhau khiến một kẻ vốn ưa thích máu tươi như Hidan cảm thấy rất mới mẻ, lần đầu tiên để ý tới thứ đồ uống có hương thơm thanh nhã này. Định thần lại, hấn đã cầm cái bát kia lên uống phân nửa.

"Ngon quá! Đây chẳng lẽ là 'canh hạt sen' mà người ta hay nói sao?" Đặt bát xuống, Hidan cảm thán, lại có chút dăm chiêu, ánh mắt liếc qua nhà bếp sạch đến mức cái bàn cũng có thể soi gương được, nhủ mảy suy đoán. Thời gian trước nhà bếp vốn như cái chùa hoang vắng mấy khi nghĩa tới, nhưng từ khi thành viên cuối cùng, tên gì nhỉ, Usagi – hấn chẳng còn nhớ nổi tên thật của cô ta nữa, tới đây, thì toàn bộ tầng hai này hàng ngày đều trở về là một cái nhà bếp đúng nghĩa. Chắc, cái bát nhỏ này có lẽ cũng của cô ta, lát nếu cô ta hỏi thì nên làm thế nào?

Nghĩ nghĩ một chút, đầu óc đơn giản của Hidan trực tiếp bỏ qua tất, quyết đoán cầm bát lên, uống cạn.

Lỡ rồi, lỡ luôn vậy!

"Mây vừa xử lý đũa nào thế?"

Bước lên phòng, còn chưa kịp mở cửa, một câu hỏi bất thành linh từ phòng bên cạnh truyền tới. Hidan chép miệng, tỏ vẻ chẳng hiểu Kakuzu đang nói gì. Đôi mắt Kakuzu tối sầm lại nhìn về mặt ngu ra của Hidan, hắt cằm chỉ về phía dưới hấn.

"Hê, cái gì thế này?" Cặp mắt tím sẫm của Hidan trợn trừng lên nhìn làn da quanh thân đã biến đổi thành một màu đen tuyền, còn có bộ xương trắng đang lộ rõ qua mạch máu. Trạng thái này rất quen thuộc với hấn, nhưng vấn đề là, cả ngày hôm nay hấn chưa ra khỏi căn cứ lần nào cả!

Mang theo nghi hoặc cùng khó hiểu, Hidan chẳng thèm để ý tới Kakuzu, một đường phi thẳng vào phòng, cẩn thận suy nghĩ. Qua vài phút, hai mắt hấn lóe lên, đầu lưỡi dường như vẫn còn vương lại hương vị ngon lành của "canh hạt sen".

Sẽ không phải... thứ đó là máu chứ?

Nghĩ tới khả năng này, trên mặt Hidan hiện lên một loại biểu tình quái dị. Chú thuật của hấn chỉ có tác dụng với con người, trên thế giới này thực sự có kẻ có máu mang hương vị như vậy sao?

Nhìn xuống cơ thể mình với loại trạng thái chỉ dùng để tra tấn đối thủ, Hidan cảm thấy tay chân ngứa ngáy, với lấy ngọn giáo thu gọn đặt ở góc phòng, một nhát đâm thẳng vào bắp chân.

Con mẹ nó đau quá!

Nghiến răng nhìn mũi giáo nhọn hoắt ghim vào da thịt tạo nên một vệt máu đỏ chảy dài, Hidan chán ghét nhủ mảy, vung tay rút giáo ra, ánh mắt phân vân nhìn bộ dạng của mình hiện tại.

A, thực muốn biết là kẻ nào có máu đặc biệt như vậy.

Ủ rũ ngồi xuống bên cạnh giường, hấn lăm vào đầu tranh tư tưởng thật lâu. Nhìn máu trên người chảy không ngừng, còn có mũi giáo nhọn hoắt đầy hấp dẫn, Hidan nhếch miệng. Đau đớn một mình không có gì vui cả, chỉ ít cũng phải rủ thêm người đau cùng chứ?

Tự hỏi tự trả lời xem như thông suốt được chuyện này, hấn lại đâm mình thêm vài nhát, dùng chân quét đồng máu tươi trải khắp phòng về nên biểu tượng Jashin, dứt khoát bước vào đứng ở giữa.

"A, tội lỗi thật, Jashin – sama!" Ngoài miệng nói thế, ngọn giáo trên tay Hidan lại không chút sai lệch đâm thẳng vào bả vai. Nghiêng tai lắng nghe động tĩnh, qua vài phút cũng không thấy có gì bất thường, hấn càng bạo gan hơn, quét liên tục mấy nhát vào cánh tay, cho đến khi một mảng da thịt tràn đầy máu tươi, mới hài lòng dừng lại.

Đây là lần đầu tiên hắn thực hiện chú thuật nguyên rửa lên một kẻ còn chưa bao giờ thấy mặt, thậm chí không rõ tình trạng đối phương hiện tại là sống hay chết, cảm giác vô cùng mới lạ, cũng kích thích ham muốn tra tấn bệnh hoạn mà hắn thường chỉ áp dụng với địch nhân.

Nhưng Hidan không ngốc. Gia nhập vào tổ chức này, mặc dù thường ngày hành động vẫn thoải mái đến tùy tiện, không cần quan tâm tới sinh mạng của bất cứ kẻ nào, nhưng hắn biết gã thủ lĩnh đầu bùn kia sẽ không bỏ qua nếu hắn vô cớ tiêu diệt thành viên trong tổ chức. Mặc dù trước đó có nghe lão Kakuzu lải nhải về việc lão từng kết liễu vài tên đồng đội, nhưng những kẻ đó có thể bị Kakuzu giết ngay trước mặt đều là do chúng yếu kém, còn như tình hình hiện tại, các thành viên khác cơ bản đều đã hoạt động khá ăn ý trong một thời gian dài, lại không có thù oán gì với hắn, nếu hiện tại hắn vô duyên vô cớ âm thầm giết chúng, không dám chắc Pain có nổi khùng làm ra hành động gì hay không. Hidan không sợ chết, tất nhiên, nhưng hắn hiểu rõ, Pain có nhiều cách trừng trị hắn mà không nhất định phải giết.

"Tuyệt vời!" Hidan sung sướng kêu lên khi lòng bàn tay bị đâm một lỗ thủng lớn, máu ồ ạt chảy ra, gạt bay toàn bộ suy nghĩ của hắn. Được rồi, chỉ cần không đâm vào tử huyệt, còn lại cứ chơi đùa thoải mái đi, cũng còn chưa chắc máu này có phải của thành viên trong tổ chức hay không mà. Hắn tự an ủi.

Cứ thế, sau cánh tay và bàn tay, Hidan lại vùng giáo đâm lỗ chỗ, đứng giữa đồng máu tươi và cười như một thằng bệnh. Hắn tất nhiên sẽ không dành thời gian nghĩ về hậu quả nữa, cũng không thêm suy đoán máu này có thể của kẻ nào. Đang lúc chuẩn bị tấn công lên vùng bụng, một chuỗi tiếng đập cửa dồn dập bên ngoài ngăn cản động tác hắn.

"Chuyện quái gì?" Cúi đầu nhìn lão già thấp bé vốn rất ít khi nói chuyện từ khi vào tổ chức, Hidan có chút ngạc nhiên.

"Mây..." Sasori liếc qua cả thân hình đầm máu cùng cây giáo vẫn còn trong tay Hidan, cố gắng giữ vững bình tĩnh, vẫn không ngăn được âm thanh khàn khàn nhuộm đậm sát khí. "Mây uống bát máu ở phòng bếp?"

"Hử? Của ông à?" Cảm nhận được Sasori đang mất bình tĩnh, còn có một thân sát khí nóng rực, Hidan vẫn là lần đầu tiên thấy ông ta có bộ dáng này, không hiểu sao hơi chột dạ, lúng túng gãi đầu. "Tôi thấy nó thơm, nên tưởng là đồ ăn..."

"Con mẹ nó đồ ăn đồ uống gì mà y hệt xong hết rồi thấy như vậy còn có tình giả ngu sao?" Sasori tức giận gầm lên, lần đầu tiên nói liền một câu dài như vậy, cặp mắt sắc bén như muốn băm Hidan ra làm trăm mảnh. "Bộ dạng này của mây, có phải dùng chú thuật với chủ nhân đồng máu đó rồi không?"

"Thì sao chứ?" Hidan rất bất mãn với thái độ hùng hổ của Sasori, ngấm thấy mình đuối lý, nhưng bản tính vốn kiêu ngạo hung hăng không cho phép hắn cúi mình, lập tức hất cằm hỏi.

Rầm!

Một mảng tường lớn trước phòng hắn sau câu hỏi này lập tức nứt ra, lớp kim loại trên đuôi Sasori vẫn chưa thu lại, hộp chất màu tím tán ra hương vị nguy hiểm dừng ngay trước mũi Hidan, hàm ý cảnh cáo không cần nói cũng biết.

Kakuzu ở phòng bên cạnh nghe động tĩnh cũng bước ra, sắc mặt âm trầm nhìn hai người một cao một thấp đang giằng co, đồng tử xanh lá chuyển tới bộ dạng góm ghếc của Hidan, lại nhìn Sasori đang vùng đuôi tức giận, trầm mặc không nói gì.

"Deidara, mây đi tới đâu rồi? Tìm thấy người chưa?" Không nhìn tới hai kẻ làm người ta khó chịu kia, Sasori một bên phát tiết với bức tường trước cửa phòng, một bên nâng tay chuyển động vài cái, nói với chiếc nhẫn trên ngón tay.

"Sasori – danna, chúng tôi đang tăng tốc trở về, trên người Usagi đột nhiên xuất hiện rất nhiều vết thương lạ..." Bên trong chiếc nhẫn nhanh chóng truyền tới giọng nói lo lắng của Deidara.

"Tao biết rồi, lập tức đưa cô ta về đây." Sasori không đợi Deidara nói hết câu đã cắt lời, quay sang lờm Hidan một cái, lần này không chút khách khí vùng đuôi quất vào người hắn. Hidan ăn đau, lại không biết nên nói cái gì, bản tính hung hăng đứng trước mặt Sasori cũng không có chỗ thể hiện, chỉ đành trừng mắt nhìn hắn, quay vào đóng sập cửa phòng, lau đi biểu tượng Jashin trên mặt đất, làn da cũng dần khôi phục bình thường, chui vào phòng tắm cọ rửa một phen.

Sasori một bụng lửa giận bay thẳng xuống phòng khách, cảm thấy vô cùng hối hận bản thân đăng trí không nhớ ra trong tổ chức còn một phần tử như Hidan. Hai ngày trước, hắn tình cờ phát hiện ra máu của Usagi có tác dụng tương tự thánh dược cực phẩm, rất có ích trong nghiên cứu y độc dược, tùy theo phương pháp điều chế mà có thể phân biệt tạo ra cả thuốc giải bách độc lẫn kịch độc chết người. Usagi cũng không giấu diếm, lần này nghiên cứu thuốc mới còn chủ động trích ra một bát máu nhỏ để lại cho hắn nghiên cứu, bản thân thì ra ngoài mua thêm dược liệu.

Lại không ngờ tới, hắn ở căn cứ rất lâu, điều chế được thêm ba bình độc mới vẫn không thấy người quay về. Trải qua một thời gian tiếp xúc thân thiết, Sasori biết Usagi cũng giống như hắn – cực kỳ coi trọng thời gian, trước giờ chưa từng có chuyện chậm trễ như vậy, nhẫn nội bộ lại không có tín hiệu liên lạc, cảm theo bát máu vừa vận đứng ở phòng bếp, hắn nhờ Deidara ra ngoài tìm người về, theo tên nhóc đó ra tới tận cổng căn cứ, lại thuận tiện tưới nước cho vài gốc Thực Cốt Đằng mà Usagi trồng bên ngoài, vừa mới đi vào, lại không nhìn thấy cái bát đó đâu. Lục tung khắp cả khu phòng bếp cũng không thấy tung tích, cho tới khi hắn tỉnh táo nghĩ tới chuyện tìm hỏi đám người kia, thì tên Hidan chết tiệt đã kịp dùng chú thuật nguyên rửa hết tứ chi rồi.

Nghĩ tới về mặt Usagi khi biết mình đột nhiên bị đánh thương chỉ vì sơ sót của hắn, Sasori không khỏi ảo não. Hơn ai hết, bản thân hắn hiểu rõ luồng sát khí hắc ám của Usagi không phải chỉ trung cho vui. Nếu chọc cô ta nổi giận thật sự, cái căn cứ này đảm bảo sẽ bị nháo đến gà bay chó sủa.

Giờ thì hắn nên cầu phúc cho Hidan, hay cho chính mình đây? Sasori phân vân nghĩ.

oOo

Minh... còn sống ư?

Sakura tỉnh dậy, lọt vào mắt là trần nhà màu trắng cùng khung cảnh bài trí quen thuộc ở bệnh viện. Liếc một lượt qua toàn thân, ánh mắt cô dừng lại ở cánh tay trái cùng bả vai đang được cố định, ký ức như thủy triều tràn về, cảm giác đau đớn khi cánh tay hoàn toàn bị cắt khỏi cơ thể khiến người cô run rẩy liên tục.

Không được! Phải tới chỗ sư phụ ngay! Sakura hoảng loạn bước xuống giường. Nhìn qua cánh tay trái vẫn chưa thể cử động, cô mặc kệ tất cả, lao ra khỏi phòng bệnh đi tìm Tsunade.

Tầm mắt đảo qua khắp mọi nơi, Sakura cũng không có tâm trạng chào hỏi những y tá đang đi lại xung quanh. Nhớ lại khoảnh khắc bàn tay cô gái kia chạm vào mình, cô cảm thấy cả người muốn run lên. Bàn tay đó hoàn toàn không có một tia độ ấm, lạnh như một xác chết vậy. Nghĩ lại, với cặp mắt ma quỷ kia, có khi nào cô gái đó thật sự là một cái xác không? Một cái xác biết đi!

Mang theo suy nghĩ tràn ngập rối loạn, khoe mắt Sakura liếc thấy một bóng người quen thuộc đang đứng ngoài cửa căn phòng. Nhìn kỹ lại, đúng là Shizune.

Chị Shizune!

Chị Shizune!!!

Sakura kinh ngạc tròn to mắt, một cơn đau buốt từ cổ họng lan ra khắp toàn thân hóa toàn bộ thanh âm của cô thành trong suốt. Sakura hoảng loạn, cố gắng mấp máy môi mong thoát ra được một lời nào đó, nhưng kết quả lại chỉ là một mảng tĩnh lặng đến đáng sợ. Hai chân cô nhún ra đứng đờ tại chỗ, trong mắt là nỗi khiếp sợ không gì có thể hình dung.

Chuyện gì... đang xảy ra thế này?

oOo

Tsunade ngồi một mình tại văn phòng, bận rộn từ sáng đến giờ khiến bà chẳng còn bụng dạ nào ăn cơm trưa, cầm trong tay danh sách bại nhân làng Đá, vẻ mặt nghiêm túc lật giờ từng trang một, không ngoài dự đoán nhìn thấy ảnh cùng thông tin của người thanh niên vừa xuất hiện ở làng sáng nay.

Deidara – từng là thành viên Đội Bộc Phá và là học trò của Tsuchikage Đệ Tam, hiện tại là bại nhân cấp S, bị truy nã vì sử dụng cấm thuật trái phép, trốn khỏi làng giúp quân nổi dậy ở nhiều nước khác nhau như một kẻ đánh bom khủng bố, không lâu sau đó thì gia nhập Akatsuki.

Nhớ tới vết rạch trên băng đeo trán của hắn, Tsunade nhàu mày. Thân phận của Deidara ít nhiều gì vẫn còn có thể dựa vào trang phục và ngoại hình mà điều tra được, còn cô gái đi cùng hắn, nhìn thế nào cũng không liên hệ nổi bọn chúng là đồng đảng cùng một tổ chức. Nếu không phải cô ta công khai tấn công Sakura thì chỉ bằng khuôn mặt xinh đẹp cùng bộ kimono nữ tính đó, tuyệt đối sẽ không ai nghĩ đó lại là kẻ có quan hệ với một tổ chức tội phạm quy tụ những bại nhân khét tiếng nhất. Nhưng những điều này cũng chỉ mới là suy đoán của bà dựa trên thái độ và mức thân thiết trong cách chúng nói chuyện, chưa có bằng chứng gì xác nhận cô ta là thành viên trong đó cả. Hiện tại, thứ duy nhất bà biết về cô ta chỉ là cái tên "Usagi" mà Deidara đã gọi, cùng vài kỹ năng đặc trưng được thể hiện trong lúc chiến đấu.

Nhớ về đoạn đối thoại của hai người, trong đầu Tsunade chợt lóe lên một cái tên.

Sasori?

Phải rồi, tên tóc vàng có nhắc tới "Sasori – danna", chẳng lẽ chính là kẻ được mệnh danh Xích Sa Sasori, bại nhân cấp S, hai mươi năm trước đã rời khỏi làng Cát sao?

Nhận ra điều này, gân xanh trên trán Tsunade giật giật, một bên tiếp tục lục tìm tư liệu tội phạm truy nã phạm vi thế giới, một bên dựa vào trí nhớ điểm lại thông tin về cô gái lạ mặt kia.

Nhớ tới cuộc đụng độ với cô ta sáng nay, sắc mặt Tsunade không khỏi trầm xuống. Chiêu thức của cô ta hoàn toàn là dùng để giết người, nếu lực đạo kia mạnh hơn một chút, muốn không chế hay cầm chân thật sự là mơ tưởng. Điều bà còn đang suy nghĩ là phút cuối cùng, tại sao cô ta không né chiêu đó? Hơn nữa lại đặc biệt ra tay ác độc với Aburame Muta. Cô ta bị cái gì kích thích sao?

Mà nhớ tới chuyện này, Tsunade lại một phen nhăn mặt. Nếu quả thật Usagi này là thành viên Akatsuki, với năng lực khủng khiếp của đám thành viên trong tổ chức đó, nay lại có thêm một ninja sát thủ thông thạo y thuật, chẳng khác nào hồ mọt thêm cánh, sẽ càng khó đối phó.

Không sai, trải qua việc xem xét các vết thương cùng phương pháp ra tay, Tsunade có thể khẳng định người kia là một ninja cực kỳ am hiểu về y thuật. Chiêu thức gây rối loạn xung điện đó chính là Loạn Thân Xung – một trong những chiêu thức về y thuật đòi hỏi kiến thức uyên thâm đối với cơ thể con người và khả năng biến đổi chakra thành luồng điện. Đặc biệt, chiêu mà cô ta dùng còn có thể tấn công nhiều người cùng lúc, là một đòn đánh đáng nể được phát triển từ hiểu biết về y thuật, so với Loạn Thân Xung thông thường mạnh hơn rất nhiều.

Với sự trợ giúp của Katsuyu, thương tật trên người những ninja kia đã không còn đáng ngại, nhưng Tsunade tổng cảm thấy mọi chuyện không kết thúc đơn giản như thế. Ánh mắt khi rời đi của cô gái kia mang tới cho bà một cảm giác bất an rất mãnh liệt. Giống như... có chuyện gì đó sắp xảy ra.

"Tsunade – sama!"

Tiếng Shizune vội vã vang lên. Cửa phòng bật mở, đi cùng cô là một bóng dáng nhỏ nhắn với mái tóc màu hồng. Vừa nhìn thấy đối phương đã tỉnh, Tsunade hơi thở phào, chuyển mắt qua Shizune.

"Có chuyện gì?"

"Dạ, cổ họng của Sakura!" Shizune lo lắng nói. "Không nói được."

"Gì chứ?" Ánh mắt Tsunade mở lớn, mang theo nghi hoặc cùng khó hiểu, kéo tay người vẫn im lặng suốt từ nãy, cẩn thận dùng chakra thăm dò đối phương.

"Sao rồi ạ?" Mồ hôi Shizune không tiếng động rơi xuống. Cũng không thể trách cô gấp gáp như vậy, vết thương ở cổ và cánh tay Sakura vốn được chính Tsunade – sama dùng chakra thông qua Katsuyu chữa khỏi, vốn đã không có chuyện gì, hiện tại đột nhiên lại giữ nguyên tồn thương, vậy những người khác...

Đang lúc không khí trong phòng lâm vào căng thẳng, một thanh âm dồn dập truyền tới từ phía ngoài. Cửa mở, người tới mang vẻ mặt hoảng hốt nói với ba kẻ đang đứng phía trong.

"Hokage – sama, xảy ra chuyện lớn rồi! Những ninja được đưa vào bệnh viện hôm nay, toàn bộ đều tắt thở!"

Trong nháy mắt, Tsunade cảm thấy máu cả người như đông lại.

oOo

"Kakuzu cứu ta, ta hứa sau này khi làm nhiệm vụ tuyệt đối không cầu nguyện dong dài nữa!"

Trong phòng khách căn cứ Akatsuki đang diễn ra một tràng gào thét kinh dị. Hidan bản tính ngông cuồng lần đầu tiên sợ hãi như thế, cái đầu nằm lơ lửng không ngừng hét lên, trợn mắt nhìn đám người vô tâm phía trước. Ngoài hẳn ra, xung quanh còn bốn người Sasori, Deidara, Kakuzu và Uri, tất cả đều đang dùng vẻ mặt bình tĩnh nhìn hắn. Trong đó, Uri một thân trang phục sạch sẽ gọn gàng, mái tóc buộc cao, trong tay cầm một con dao dính máu. Hidan thề, hẳn chưa bao giờ thấy kẻ nào có thể chặt phăng đầu người khác với biểu tình bình tĩnh như vậy.

"Sasori – danna." Deidara đứng bên cạnh Sasori, nhỏ giọng thì thầm. "Usagi sẽ không thật sự thực hành mấy phương pháp kia với Hidan chứ?"

"Ai biết." Sasori nhìn mấy người đang giằng co, tiếng cười trầm thấp khàn khàn từ sau lốt rồi truyền ra. "Cũng do hắn hành động quá mức tùy ý, lần này nhận một bài học cũng tốt."

"Đúng vậy." Nhắc tới chuyện này, Deidara cũng lập tức gạt bay một tia thương cảm vừa chớm xuất hiện, ánh mắt vui sướng khi người gặp họa nhìn về phía cái đầu đang đặt ngay ngắn trên chiếc bàn tại phòng khách của Hidan.

Buổi sáng lúc rời khỏi Konoha, tình cảnh trên người Usagi thật sự dọa hắn sợ hết hồn. Cứ thử tưởng tượng người đang đi bình thường, khắp chân tay đột nhiên bực ra một đồng vết thương máu thịt lẫn lộn, còn có thể bình tĩnh được sao? Ủ, mặc dù những vết thương này không phải xuất hiện trên người hắn, nhưng tận mắt chứng kiến cũng quá kinh dị đi.

Sau khi phát hiện chuyện không ổn, hắn cùng Usagi tăng tốc quay về căn cứ, trên đường còn nhận được liên lạc của Sasori – danna. Phải biết, lúc đó toàn thân Usagi đã nhiễm đầy máu, vết thương dồn dập trải khắp đầu vai, cánh tay, bàn tay, bắp đùi, gần như toàn bộ tứ chi đều xuất hiện thương tích, nhiễm ướt cả bộ quần áo, chỉ nhìn thôi cũng thấy đau.

Vừa đến nơi, cô ta chẳng nói chẳng rằng chui vào phòng, đến khi lần nữa xuất hiện, bộ dạng chật vật đã biến mất không dấu vết, cả người nhẹ nhàng khoan khoái đứng trước mặt hắn và Sasori – danna hỏi về nguyên nhân chuyện xảy ra. Chắc, tiếp theo là tên Hidan chưa kịp phòng bị gì đã một nhát bay đầu đây. Ban đầu tên đó còn hùng hổ gào thét, ỷ vào mình bất tử, nghênh cổ không sợ chết chửi bới Usagi, lại bị cô ta xách đầu đặt lên bàn, về mặt hung ác liệt ra hàng loạt biện pháp khiến hắn biến mất khỏi cõi đời, tình cảnh mới dần chuyển sang hiện tại.

"Kakuzu, người có nghe ta nói gì không!" Hidan đảo mắt nhìn qua cặp đôi nghệ thuật đang dùng ánh mắt cười nhạo nhìn mình, chỉ đành bất lực, lần nữa đánh mắt về phía Kakuzu. "Ta thề đấy, nếu lần này người giúp ta, sau này làm nhiệm vụ ta tuyệt đối không cầu nguyện dài dòng nữa." Ôi Jashin – sama, con thật sự rất đau lòng!

Thế nhưng, trong khi Hidan cho rằng mình đã xuống nước cực kỳ, biểu tình Kakuzu vẫn thản nhiên, một chút cũng không giống muốn thỏa thuận, ánh mắt như xem kịch vui nhìn hắn đang một thân chật vật.

"Mẹ nó Kakuzu, ta là đồng đội của người đấy!" Hidan nóng đầu lần nữa gào lên, lại nghĩ tới gì đó, vội chuyển giọng nài nỉ. "Làm ơn đi Kakuzu, được rồi, ta sẽ giúp người săn lùng mấy cái đầu đắt giá, cũng không than phiền tấc mề tiền của người, khi làm nhiệm vụ sẽ chủ động đưa hết tiền cho người."

Lông mày Kakuzu hơi động, liếc nhìn bộ dạng thảm hại của Hidan, thanh âm có chút hứng thú. "Thật sao?"

"Thật!" Hidan vô cùng vui mừng khẳng định. "Hôm qua không phải người mới tìm được một cái đầu mười triệu ryo sao? Ta sẽ xử lý đem xác hắn về, toàn bộ tiền người giữ."

"Mười triệu ryo?" Ngay lúc ánh mắt Kakuzu hiện lên một tia dao động – hiển nhiên Hidan đã đánh trúng cái hắn muốn, Uri đứng im lặng một bên vung

mạnh dao, lạnh giọng hỏi một câu. Ánh mắt nàng âm lãnh nhìn cuộc trò chuyện giữa hai người, khóe môi thoáng nhếch, trông mắt hung ác nham hiểm chĩa thẳng về phía Hidan, lại quay sang Kakuzu, thanh âm dứt khoát không một tia do dự. "Ta đưa ngươi hai mươi triệu ryo, ngay tại đây, ngay bây giờ, điều kiện là ngươi không can thiệp chuyện này."

Lần này không chỉ Hidan, Kakuzu, mà cả Deidara và Sasori đang đứng bên xem cũng lộ ra một biểu tình kinh ngạc. Hai mươi triệu ryo? Số tiền này đâu phải muốn là giao ngay được chứ! Phải biết, một trong thập nhị ninja hộ vệ của lãnh chúa Hỏa quốc – Chiriku nổi tiếng toàn thế giới đứng top chợ đen, giá tiền cũng chỉ ba mươi triệu. Usagi này không phải tức giận nói bừa đi?

Rất tiếc, hành động tiếp theo của Uri triệt để đập tan hoài nghi của bọn họ. Chỉ thấy nàng vừa phát tay, một rương gỗ lớn cất trong trục trờ đồ thẳng tắp đáp xuống trước mặt Kakuzu. Nắp khóa bật mở, từng hàng tiền giấy xinh đẹp đập vào mắt. Con ngươi Kakuzu sáng lờ lờ, quay đầu nhìn Uri thật sâu, ôm theo rương tiền một đường biến mất. Hidan thân mến, thấy cũng tội mà thôi cũng kệ, lần này nhờ ngươi mà kiếm được món hời, ngày mai ta sẽ rủ ngươi đi ăn.

"Kakuzu chết tiệt, ngươi sao có thể thấy tiền quên bạn! Giúp ta lần này, ta đưa ngươi một trăm triệu!" Hidan thấy tình cảnh nghịch chuyển nhanh như vậy, trợn mắt gào lên. Đáng tiếc, bóng dáng đồng đội của hắn vẫn rời đi vô cùng quyết tuyệt dứt khoát, đến một cái liếc mắt cũng lười ném lại.

"Đồ ngốc, ngươi chẳng lẽ không biết nói suông và thực hiện bằng hành động, bên nào thuyết phục hơn à?" Ngay lúc Hidan còn đang chửi rủa, Uri nháy mắt xuất hiện trước mặt hắn, vươn bàn tay trắng nõn túm lấy mái tóc bạch kim, nhìn thẳng vào hai con ngươi màu tím của Hidan.

Ban nãy sau khi tắm rửa xong, nàng mặc một chiếc đầm ren màu lam nhạt dài tới đầu gối, lộ ra cẳng chân non mềm nhẵn nhụi, thoát nhìn tuyệt đối không nghĩ ra mới chục phút trước đây chính là một huyết nhân. Nếu không phải đã nhìn qua bộ dạng thương tích đầy mình của Uri lúc mới về căn cứ, cùng với hương hoa sen thanh nhã đang vờn quanh chớp mũi, Hidan còn cho rằng bản thân đã thực hiện chú thuật lên một người khác.

Sinh ý của Miura ngày càng cao, mặc dù trải qua hơn một tháng tạm dừng hoạt động, nhưng số tiền tích được trước đó đã đủ để Uri ăn đến mấy chục năm không hết. Nàng trước giờ không phải người keo kiệt, nhưng cũng chưa từng có ý định hoang phí tiền bạc vào những chuyện không đâu. Lần này có thể mất không chớp lòi ra tới hai mươi triệu chỉ để chặn đứt đường lui của Hidan, có thể thấy đang thật sự muốn nghiêm túc trừng trị hắn.

Đang lúc những người còn lại đều nghĩ Hidan chuẩn bị chịu một trận đòn phương hành hạ, một sợi dây cước mảnh như tơ từ dưới tay áo Uri phóng ra. Nàng mặt không chút thay đổi xách đầu của Hidan lên, đặt cùng một chỗ với thân hắn. Tiếp đó, sợi dây trong tay áo đâm thẳng vào vết cắt, từng vòng từng vòng chạy quanh cổ. Tới khi dừng lại, đầu của Hidan đã không chút sai lệch được nối lại hoàn toàn.

"Đứng lên." Lạnh giọng phun ra một câu, Uri lùi lại, trên tay vẫn cầm thanh dao đã chặt đầu Hidan lúc nãy. "Đầu một trận công bằng."

"Ngươi chắc chứ?" Về mặt Hidan không xác định hỏi lại, giọng nói lộ rõ sự hưng phấn, đối với yêu cầu đột ngột này hiển nhiên rất tán thành, cũng không chú ý tới chuyện nàng có thể thực hiện kỹ năng nối liền cơ thể giống như Kakuzu.

"Ta khuyên ngươi nên đánh nghiêm túc, nếu để ta lấy được đầu ngươi lần nữa..." Uri nhìn về mặt hưng phấn của hắn, nhếch môi. "Ta đánh cho cả tổ chức này không nhận ra ngươi."

"Làm được vậy ta cũng mừng!" Hidan gào lên, cầm Liềm Ba Lưỡi trực tiếp xông tới. Phòng khách nhất thời biến thành nơi quyết đấu của cả hai. Sasori và Deidara đứng một bên, rất ăn ý im lặng quan sát.

Uri trải qua mấy chuyện không vui ngày hôm nay đã đủ bực mình, hiện tại có một tên không sợ chết trước mắt, quả thật là dụng cụ luyện tập không gì tốt hơn. Nàng vung lưỡi dao quét hàng chục phong nhận chém lên người Hidan, từng nhát từng nhát lại đồng loạt chỉ cắt phần ngoài, vừa đủ cho hắn cảm nhận đau đớn.

Trong khi Uri chủ yếu sử dụng chakra kết hợp với nhẫn thuật tra tấn hắn từng chút một, Hidan lại thể hiện một trình độ thể thuật điều luyện. Hắn sử dụng Liềm Ba Lưỡi làm vũ khí chiến đấu cả tầm xa và tầm gần, bắt chấp bề ngoài công kênh của nó, dùng tốc độ nhanh nhất đánh văng một loạt phong nhận phóng về phía mình, lúc đánh còn một tạt không thừa, liên tục huỳnh hoang năng lực bản thân.

Hai người đánh nhau hết trong nhà, lại bay ra tới ngoài cổng, gần như phá tan hoang cả một mảng đất trống cùng vài sợi dây leo Thực Cốt Đằng. Trận chiến ba mươi phút lấy kết quả Hidan lần nữa bay đầu, kết thúc.

"A, dừng tay!" Hidan trợn mắt hét lên khi thấy Uri mang về mặt âm tà vùng một đám xuống mặt hắn.

"Ta nói rồi mà không nghe." Uri cười khẩy, lực đạo trên tay không dùng tới chakra, nhưng dồn hết sức vẫn tạo nên thương tích đáng kể. Nàng quăng một đám xuống mũi hắn, hài lòng nhìn về mặt tức giận mà không làm gì được của đối phương. "Tốc độ tấn công của ngươi quá chậm." Một đám nữa hạ xuống. "Đánh nhau thì đánh đi, luôn mồm gào thét cái gì? Ngươi không mệt hòng nhưng ta thì rất mệt tai." Một đám tiếp nữa. "Đừng nghĩ ngươi bắt từ là có thể lên mặt. Bắt từ gì chứ, không phải chỉ là đâm vào tim cũng không chết sao?" Bốp. "Ta nói rồi, đơn giản như tình trạng này của ngươi, ta đem đầu ngươi cắt làm tám miếng dùng liệt diễm hỏa thiêu xem ngươi còn gào thét được không?" Dường như đám mệt, nàng chuyển qua tát. "Hoặc ta vút cơ thể ngươi đi, giữ lại cái đầu bỏ hộp kính làm vật trang trí trong phòng khách cũng được đây." Thêm một cái tát vang dội. "Mỗi người có một con bài tẩy riêng che giấu còn không kịp, ngươi thì ngại người khác không biết, luôn mồm khoe khoang, để làm gì? Giết ngươi mau hơn?"

Sau mỗi câu nói, tiếng chửi rủa của Hidan ngày càng nhỏ, sau cùng quả thật khuôn mặt đẹp trai đã hoàn toàn biến dạng, không còn sức mở miệng, hơi động chút đã rách toạc môi. Uri quả thật biết giữ lời, nhìn khóe mắt đầu mày cùng với tình trạng khuôn mặt Hidan hiện tại, đến Kakuzu cũng không nhận ra nổi hắn.

"Usagi chết tiệt, con ranh bạo lực độc ác! Sớm muộn gì cũng có ngày ta lấy mạng ngươi!" Xoa gương mặt thâm sau khi được Kakuzu nối lại đầu,

Hidean khóc không ra nước mắt, luôn mồm chửi bới.

Kakuzu bước tới cửa phòng, nghe hân huyền thuyên không dứt như vậy, khoe mắt khê lờm, trước khi bỏ đi chợt thâm thúy nói một câu. "Cô ta nói không sai gì cả, người tự ngẫm lại đi."

"Gì chứ?" Hidean úp mặt xuống gối, lời chửi rửa lần này chuyển qua cả Kakuzu. "Thằng già ham tiền chết tiệt, không phải chỉ là hai mươi triệu sao? Sớm muộn gì ta cũng giết người luôn."

Một lúc sau, dường như chửi rửa chán chê rồi, Hidean bực bội ngửa mặt nhìn trần nhà, lần đầu tiên nghiêm túc nhớ lại những lời Uri nói với hắn. Một lúc lâu sau, giận dữ trên khuôn mặt bầm tím dần rút đi, thay vào đó là vẻ trầm ngâm cùng bùng tình đại ngộ.

oOo

Kakashi vừa hoàn thành một nhiệm vụ, về tới cửa nhà, ngoài ý muốn nhìn thấy Sakura.

"Có chuyện gì thế?" Bước vào phòng khách và rót một cốc trà đặt trước mặt cô học trò cũ, khoe mắt anh thoáng liếc qua cánh tay được băng bó trắng xóa của cô, có chút kinh ngạc.

[Kakashi – sensei.] Sakura chỉ vào cổ họng mình, cố gắng mấp máy môi. [Em không nói được.]

Dựa vào thị lực chuẩn xác cùng tư duy nhạy bén, không khó để Kakashi hiểu được ý của Sakura. Anh nhướn mày, biểu tình vẫn có chút lo lắng, nhưng không hề còn sự quan tâm thật lòng như trước kia. "Chuyện gì đã xảy ra với em?"

[Sensei, em phải làm sao đây?] Cổ động đau rất không thể phát ra một tiếng động, ngay cả khóc cũng chỉ có thể khóc trong yên lặng, Sakura bắt lực cản môi. [Sáng nay, có một thành viên Akatsuki tới làng ta.] Nhớ tới những điều vừa nghe được từ Tsunade, Sakura cảm thấy ngực như nghẹn lại, vô cùng khó thở. [Kẻ đó, ngoại trừ mái tóc tím bạc thì mọi thứ khác đều thay đổi, nhưng em khẳng định... đó là Uri.]

oOo

Lễ tang của hai mươi tám ninja được tổ chức cùng ngày trong sự kinh ngạc bàng hoàng của người dân. Tsunade im lặng đứng trước bài vị của họ, ánh mắt rã rời nhìn từng gương mặt trên tấm ảnh mới vài ngày trước còn nằm trong phòng hồi sức, hiện tại chỉ còn là những cỗ thi thể lạnh băng sắp được đưa vào đàn hỏa thiêu thực hiện nghi thức mai táng. Sống hơn năm mươi năm trên đời, trải qua bao vết thương, tâm hồn tưởng chừng đã chai sạn nay lại tiếp tục nhận phải đả kích, Tsunade thực sự muốn sụp đổ.

"Cô Tsunade, không phải lỗi của cô." Đứng bên cạnh bà, Shizune rót nước mắt, nghẹn ngào nói. "Chuyện lần này cô đã cố gắng hết sức rồi."

"Cố gắng hết sức?" Tsunade lẩm bẩm, khoe mắt khô ráo không ngừng mở to, cố gắng giữ cho bản thân bình tĩnh. "Chính vì ta cố gắng hết sức nên họ mới chết sao?"

"Con không có ý đó!" Shizune nắm lấy cánh tay Tsunade, nhỏ giọng lập lại. "Cô hãy tỉnh táo nghĩ kỹ lại, tình huống khi đó, chỉ có một mình cô đủ khả năng kiểm soát, chỉ một mình cô có năng lực chữa trị cho bọn họ. Chuyện chakra của cô nhiễm độc không ai mong muốn cả, cô đã làm hết sức rồi. Cho dù có giúp đỡ hay không, người kia đã nhất định muốn dồn bọn họ vào chỗ chết. Nếu biết Hokage họ luôn kính trọng lại khổ sở thế này, bọn họ cũng sẽ rất buồn."

Nghe từng lời khuyên nhủ dịu dàng của Shizune, lại cúi người lần cuối trước dãy bài vị, Tsunade thất hồn lạc phách rời khỏi nhà tang lễ. Sinh lý tử biệt vốn là chuyện rất quen thuộc với một y nhân. Từ trước đến giờ, từ người lạ đến người quen, thậm chí cả những người bà yêu thương nhất đều không ít lần rời đi ngay trước mắt bà, tâm lý đã luyện đủ cứng rắn, điều khiến Tsunade cảm thấy đau khổ hơn là nỗi thất vọng đối với niềm tin bà dành cho cô học trò.

Sakura... thực sự đã ra tay hãm hại đồng đội cũ!

Lúc biết được điều này, Tsunade thật sự muốn khóc. Hai mươi tám mạng người ra đi vì sự cố chấp của bà, cho tới phút cuối, bà vẫn hi vọng mình đã làm đúng. Nhưng sự thật thế nào?

Nghĩ tới cái gật đầu xác nhận cùng vẻ mặt ỳ khướt chỉ chực khóc kia, Tsunade nhắm mắt lại, cố gắng ổn định hô hấp. Giờ phút này, bà ngược lại không hề trách kẻ đã ra tay kia. Nếu như đó thật sự là Yonehara Uri, với những việc Sakura đã làm, cô ta trả thù là chuyện hiển nhiên, chung quy vẫn là tại bà không chịu điều tra kỹ chân tướng.

Naruto, cảm xúc của thằng bé khi biết chuyện này thế nào nhỉ? Có phải cũng giống như bà hiện giờ? Không, có lẽ nó còn đau khổ hơn nhiều lắm. Jiraiya từng nói nó rất thích Uri, rất thích.

Nhớ tới cặp mắt đen ngòm mang lãnh ý dày đặc kia, Tsunade không tiếng động thở dài. Tương lai bọn chúng sẽ đối mặt nhau thế nào đây?

Một mỗi bước tới văn phòng, không ngoài dự đoán, một bóng đen đang cuộn tròn ngồi trước cửa. Đã mấy ngày liền, kể từ lúc Sakura thú nhận mọi chuyện với bà, con bé luôn đến tìm gặp bất chấp việc mỗi lần đều bị đuổi về.

Liếc qua Sakura, Tsunade khôi phục vẻ lạnh nhạt, quyết định không để ý tới cô, bước thẳng vào văn phòng.

Rầm.

Nhìn cánh cửa đóng lại ngay trước mắt, Sakura lệ rơi đầy mặt, mang về hồi lỗi vô cùng đáng thương, kiên trì mở cửa bước vào theo Tsunade.

[Sư phụ.] Mập máy môi gọi một tiếng, Sakura bước tới trước bàn làm việc của Tsunade, quỳ xuống, không ngừng xin lỗi. Cô thật sự không nghĩ sư phụ lại tức giận đến mức này.

Ngày đó, sau khi biết chuyện Uri còn sống cùng với năng lực y nhần trác tuyệt của kẻ lạ mặt, cô lập tức đoán được kẻ đó cùng Uri chính là một người, hơn nữa được tất tiếng mà cô ta hạ cũng rất giống phong cách dụng độc xuất quỷ nhập thần của Uri. Lúc đó cô quả thực vừa sợ hãi vừa oán trách tại sao sư phụ giấu cô chuyện lớn như vậy, liền chạy đi tìm thầy Kakashi. Nhưng kết quả thì sao? Khi nghe chuyện, điều thầy ấy kích động quan tâm nhất vẫn là chuyện Uri đã quay về làng, lúc biết cậu ấy ra tay sát hại đến mấy chục ninja cấp cao mới lộ về sừng sỏ một chút. Đây đại biểu cho cái gì chứ? Điều thầy ấy nên quan tâm nhất không phải là Uri muốn giết cô sao? Đây là hành động tàn sát đồng đội cũ đó! Khoảnh khắc ấy cô mới nhận ra, chỉ có sư phụ mới có thể bảo vệ an toàn cho mình. Đi theo bên cạnh người, cô mới có thể nâng cao thực lực, trở thành một người mạnh mẽ như sư phụ.

Nhớ tới năng lực khủng khiếp của Uri, Sakura một trận run rẩy. Ngày trước mỗi lần Uri bảo vệ cô, cô thấy may mắn bao nhiêu thì hiện tại lại sợ hãi bấy nhiêu. Hơn nữa, trải qua chuyện kia, dường như Uri đã không còn là cô đồng đội hết mình vì bạn bè mà cô biết nữa rồi.

Nhớ tới đôi mắt như hắc thạch vạn năm nhìn chằm chằm mình, Sakura lạnh người, cũng bất chấp tất cả quỳ xuống dập đầu trước bàn làm việc của Tsunade. Qua thái độ của thầy Kakashi, cô biết thầy ấy rất áy náy với Uri, cũng lo lắng thầy ấy không giữ lời hứa, sẽ đưa tấm ảnh đó cho sư phụ, nên mới tự thú mong nhận được thông cảm. Ai mà biết sư phụ lại giận dữ thế này?

"Đứng lên." Tsunade liếc xuống bóng người đang dập đầu, giọng nói không giận tự uy, khí thế của một Hokage hoàn toàn triển lộ, lần đầu tiên dùng thân phận người đứng đầu làng nói chuyện với cấp dưới, thay vì mối quan hệ sư đồ thân thiết. "Tạm thời ta không muốn gặp ngươi. Trong một tuần tới, an phận ở nhà suy nghĩ cho tốt, không có việc gì tuyệt đối không được tới đây quấy rầy. Người kia cũng không còn hứng thú với mạng của ngươi." Bà nhắm mắt lại, thanh âm khô khốc. "Một tuần sau tới đây, ta sẽ cho ngươi biết quyết định cuối cùng. Trong thời gian này... ghé qua đền cầu nguyện cho hai mươi tám người kia."

[Vâng, con nhất định sẽ làm!] Sakura gạt mạnh đầu, kìm nén trước mắt, xoa xoa cái trán sưng đỏ đứng lên, lại cúi người một cái thật sâu, vội vã rời khỏi phòng.

Còn lại một mình, Tsunade ngả người nằm trên bàn làm việc, ánh mắt mờ mịt nhìn về phương hướng người vừa đi. Qua một lúc lâu, bà mở khóa ngăn kéo lôi ra một bức thư chưa gửi. Nhìn kỹ, không khó để thấy thư đề người nhận là trưởng lão làng Cát – Chiyo, cũng là người am hiểu nhất về các loại độc.

Mà nội dung của bức thư, là hỏi về phương pháp điều chế thuốc giải cho được tất tiếng.

oOo

Uri hai mắt lấp lánh nhìn thanh bảo kiếm tinh xảo khảm từ ngọc trong suốt, cùng với đoản đao sắc bén được thiết kế theo kiểu dao quân dụng, khoe môi thoáng nhếch, tặng một cái gật đầu hài lòng cho Sazanami.

"Tiếp theo tôi phải làm gì ạ?" Đứng đối diện nàng, Sazanami quy củ hỏi.

"Tạm thời ngươi cứ nghỉ ngơi, nhiệm vụ quản lý sẽ bắt đầu sau gần một tháng nữa. Ta sẽ cho ngươi xem qua kế hoạch chi tiết cùng phương pháp quản lý kinh doanh của cửa hàng. Còn về địa điểm làm việc..." Uri hơi dừng, dường như có chút phân vân.

Ban đầu, nàng vốn định bỏ qua cổ chán ghét với Konoha mà tập trung bành trướng thế lực, mang danh nghĩa tiệm bánh để ngầm thu thập thông tin, cùng với đó là phát triển Miura tới một mức độ có khả năng lung đoạn cả mạch máu kinh tế và là nơi tạo việc làm cho hàng trăm người trong đám dân thường.

Kế hoạch vốn định như vậy, nhưng trải qua chuyến viếng thăm lần trước, nàng sâu sắc nhận ra chuyện đó rất mạo hiểm. Konoha nắm giữ Cửu Vĩ, sớm muộn gì cũng bị Akatsuki rờ tới, mà nếu thực sự nghiêm túc đánh một trận, với năng lực của Pain, nghiền nát ngôi làng trong nháy mắt là chuyện hoàn toàn có khả năng xảy ra. Như vậy, bao công sức của nàng không phải kiếm cùi ba năm thiếu một giờ sao? Miura nằm gần học viện cùng tòa tháp, nếu làng xảy ra chuyện, đảm bảo đó sẽ là một trong những nơi ra đi đầu tiên.

Nghĩ tới Cửu Vĩ, sắc mặt Uri thoáng ngưng lại, đáy mắt hiện lên một tia sáng mơ hồ. Kế hoạch truy bắt vũ thú của Akatsuki vì vấn đề tài chính của tổ chức mà tạm thời chưa đá động, suốt mấy năm qua chỉ mới bắt được Ngũ Vĩ, còn thiếu đến tám con. Cuộc họp tối qua Pain đã khẳng định rõ, sau khi kỳ thi chunin lần thứ hai được làng Cát liên kết với làng Lá tổ chức tại Sa Mạc Ma kết thúc, đối tượng bọn họ nhắm tới sẽ lần lượt từng con một, đầu tiên là Nhất Vĩ.

Thời gian từ giờ đến lúc đó còn khoảng hơn một năm, Uri nhắm tính, hơi suy tư nhìn Sazanami vẫn nghiêm chỉnh đứng trước mặt. Thất thanh bảo kiếm vào dây lưng buộc ngang hông, cùng với đoản đao siết trong ống tay áo rộng lớn, Uri vỗ vỗ tay, quyết định nói. "Địa điểm làm việc của ngươi trước hết sẽ là ở Konoha, Hòa quốc. Một tháng sau đội xây dựng sẽ hoàn tất công việc, trong thời gian đó, ngươi chỉ cần luyện lại thân thủ và đọc qua kế hoạch quản lý. Chuyện sắp xếp đồ đạc và lựa chọn người làm sẽ do ta phụ trách. Khi chính thức mở cửa, ta cũng sẽ cử vài phân thân tới giúp đỡ ngươi."

"Vâng." Sazanami nghiêm túc lắng nghe, gật gật đầu.

"Còn một chuyện này." Ánh mắt Uri lóe lên một tia sắc bén, biểu tình không còn thoải mái như vừa rồi. "Trên đời này có rất nhiều kẻ đáng thương. Ta biết ngươi là người tốt, cũng sẽ không ngăn cản ngươi giúp người. Nhưng phải nhớ rõ, xen vào chuyện người khác là tối kỵ. Một khi có ý định giúp đỡ ai,

ngươi phải xác định bản thân có loại năng lực đó, và cũng sẵn sàng lãnh chịu mọi trách nhiệm. Mạng của ngươi là do ta lấy về, đừng để những hành động vội vàng tùy tiện cướp đi tính mạng. Ta sẽ không tha." Nói đến bốn chữ cuối, trong mắt nàng chồng chất hàn ý lạnh băng.

Sazanami nhìn thiếu nữ vẻ mặt không có một tia đùa cợt, cũng nghiêm túc gật đầu đáp lại. Hắn biết, nàng là đang nói tới lần hắn chất vấn nàng kia. Nhưng nhớ tới vẻ mặt tội nghiệp của đứa bé đó, cùng với bộ dạng tàn nhẫn của Gosunkugi, Sazanami khó khăn giải thích. "Tôi xin lỗi, lần đó nhất thời vì xúc động không khống chế được tâm tình, còn nói lời khó nghe. Tôi cam đoan không có lần sau."

"Thằng bé đó trốn một lần cũng không trốn được cả đời." Uri sâu xa nói, ngữ khí thần nhiên. "Trên người nó có bột truy tung."

"Sao?" Nhớ tới hành động không ngừng kéo mép áo Uri của đứa bé, đồng tử Sazanami co rút.

"Tất nhiên nó không biết điều này." Uri như hiểu hắn nghĩ gì, thông thả nói. "Với một kẻ hành động cẩn thận như Gosunkugi, cho dù đã có tên trên bảng truy nã không biết bao nhiêu lần, nhưng trường hợp nào có thể tránh thì tránh, có thể vu oan thì vu oan. Nếu không phải vậy..." Uri liếc qua Sazanami. "Lão cũng không tốn công đồ tội giết người kia cho ngươi. Ta đoán, đứa bé này đã chứng kiến hoặc nắm trong tay bằng chứng gì đó khi Gosunkugi thực hiện tội ác." Nhìn Sazanami lâm vào trầm mặc, Uri khép hờ mắt, thông thả nói một câu. "Dù thế nào, ta cũng chỉ muốn nhắc ngươi, cứu người không phải xấu, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có năng lực lãnh nhận hậu quả. Ngươi là thuộc hạ đầu tiên của ta, năng lực cũng không tệ, ta không hi vọng ngươi vì chút tình cảm ủy mị dễ xúc động này mà mất đi mạng sống."

"Vâng, tôi hiểu rồi." Sazanami gật mạnh đầu, nhìn thân hình Uri chợt lóe, trong nháy mắt tan vào hư không.

oOo

"Uri, tặng ngươi cái này."

Yukino cười híp mắt ngồi trên giường, trong tay cầm một hộp gỗ màu đen, vẻ mặt thần bí nói với thân ảnh phía trước.

Uri đứng trước gương vừa chải xong mái tóc mềm mại, nghe giọng điệu vui vẻ của Yukino, nghiêng đầu cười bước về phía nó.

"Gì vậy?" Nhận lấy hộp gỗ vuông vức tản ra mùi thơm nhàn nhạt, nàng có chút tò mò. Chỉ thấy bên trong hộp là một khối ngọc bội màu tím khảm họa tiết lưu vân chìm, hình ảnh rõ nét sống động, vô cùng tinh xảo. Uri cầm khối ngọc lên, cảm nhận từ nó truyền ra một luồng nhiệt ấm áp dễ chịu, đưa cặp mắt trong suốt nhìn Yukino. "Noãn ngọc?"

"Phải." Nụ cười trên mặt Yukino càng thêm rực rỡ. Nó nhìn chuỗi vòng cổ gắn mặt dây ô khóa Uri đang đeo, chậm rãi lại gần gỡ xuống, lại cầm lấy khối ngọc lồng thêm vào, xong xuôi đầu dây mới hải lòng lùi lại. "Ta tình cờ tìm được, màu sắc rất hợp với ngươi, đeo bên người cũng có thể giữ ấm, rất tốt."

Tình cờ sao? Uri nhướn mày, cũng không nói gì, tùy ý để nó sắp xếp. Suốt mấy ngày nay, Yukino cùng Hắc Bạch Zetsu rủ nhau đi một chuyến tới chợ hải sản nổi tiếng nhất Thủy quốc, nói là để mua tôm về cho nàng làm tempura, cũng vừa mới trở về tối qua. Chuyện xảy ra ở căn cứ với Hidan vài ngày trước sớm đã truyền tới tai tất cả thành viên, Pain trong cuộc họp tổng kết nhìn cái đầu heo đang dần hồi phục của Hidan đã nghiêm túc dặn dò các thành viên phải chung sống hòa bình. Chắc, vẻ mặt Hidan lúc đó quả thực rất đáng xem.

"Bữa sáng này ngươi làm tempura cho ta luôn được không?" Yukino chớp chớp mắt làm nũng. "Đi Thủy quốc một chuyến, toàn phải ăn đồ ven đường, không dễ nuốt chút nào cả. Còn có hai tên Zetsu biến thái, bọn chúng cứ nhìn người nào cũng muốn ăn, ta mua được rất nhiều tôm ngon, trên đường vận chuyển về cũng bị chúng nuốt sống không ít."

"Lần sau không cần thiết phải đi xa như vậy." Uri cười khề, vỗ vỗ má Yukino. "Được rồi, ngươi mới về không lâu, cứ ngủ thêm đi. Ta làm đồ ăn xong sẽ gọi đây."

"Được." Cực kỳ tán thành với ý kiến này, Yukino không nói hai lời, kéo chăn trùm kín người, ánh mắt cười đến cong thành một vầng trăng.

Uri nhẹ nhàng đóng cửa lại, thân ảnh như bóng ma lướt một vòng xuống phòng khách, nhìn bộ bàn ghế đã khôi phục như cũ cùng mảnh vườn với đàn bầy thực vật trồng bên ngoài một lần nữa xanh tươi, trông mắt lóe lên tia cười nghiền ngẫm, quay người trở lại phòng bếp.

Ngày mai là đầu tháng bảy, bọn họ sẽ lại bắt đầu nhận nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Mối Quan Hệ Mới

"Hidan, mày đang muốn chọc tức tao phải không?" Kakuzu nhìn tên đồng đội sùng đạo đã nằm cầu nguyện đến gần một tiếng trong vũng máu, bực bội gầm lên.

"Đồ tham tiền quên bạn không có tư cách lên tiếng." Hidan ngáp một cái, vẻ mặt thỏa mãn nhìn ngọn giáo đang đâm xuyên tim mình, lại liếc qua bóng

đáng cao ngất của Kakuzu. "Vội vàng làm gì? Tiền kiếm được từ mấy nhiệm vụ tay trái của ngươi còn không đủ sao?"

"Chẳng có ai chê tiền nhiều đâu, đồ ngốc."

"Kiếm cho lắm vào rồi chết cũng chẳng mang theo được."

"Địa ngục cũng cần tiền kia mà." Kakuzu nói chắc nịch. "Và lại, ta không biết bao giờ mới có cơ hội "chết" đây."

"Ta cá là nếu ngươi dám đứng trước mặt Usagi nói câu này, cô ta sẽ có hàng trăm biện pháp khiến ngươi chết không kịp ngáp." Hidan cười mỉa.

"Đừng cố khích tướng, cả tổ chức này ngoài ngươi thì chẳng ai nghe vào loại lời ly gián vụng về kiểu đó đâu." Kakuzu vẫn rất bình tĩnh.

"Cái gì mà ly gián? Ngươi với cô ta giao dịch xong vài lần liền quên mất ai mới là đồng đội mình rồi sao?"

"Ngươi không nói ta cũng quên, hay nhân đây ta đề nghị thủ lĩnh xếp lại nhóm nhé? Làm việc với một người hào phóng dứt khoát lại không rườm rà như Usagi tốt hơn nhiều tên sùng đạo lắm mồm như ngươi đấy."

"Cút đi Kakuzu!!!"

oOo

"Mang thiếu đất sét rồi chứ gì?"

"Hê, sao ông biết?"

"Với tính cách mạnh động của ngươi, cũng chỉ có thiếu đất sét mới khiến ngươi chậm chạp không nổ chết đám người này." Sasori vẫn giấu mình trong con rối, giọng nói già dặn thản nhiên.

"Cũng nhờ thế mà ông có dịp thí nghiệm đồng thuốc độc kinh khủng kia còn gì?" Deidara bĩu môi, liếc nhìn túi đất sét trống rỗng bên hông, thầm cảm thán bản thân quá sơ suất.

"Ngươi muốn dùng thử không?" Cái đuôi sau lưng Sasori khẽ vung, trên đó còn vương một ít bột phấn trắng xóa, quay đầu hỏi Deidara.

"Thôi xin, tôi còn yêu đời lắm." Deidara nhìn những cái xác phía trước do tiếp xúc với độc mà tan chảy, thậm chí nuốt khan. Kể từ khi hai kẻ cuồng nghiên cứu trong tổ chức này bắt tay hợp tác với nhau, chất lượng giết người càng được nâng cao đến đáng sợ. Hắn vẫn chưa muốn ra đi sớm vậy đâu.

"Xung quanh đây có không ít thực vật, có lẽ ta sẽ ở lại tìm nguyên liệu mới. Ngươi về trước đi."

"Được."

oOo

"Tiểu Bạch, ngươi xem này, đây có phải là hoa đăng tiêu không?"

"Đã bảo đừng có gọi ta như thế, cái tên buồn nôn như vậy, không hiểu sao ngươi với Usagi có thể nghĩ ra được?"

"Tiểu Bạch Tiểu Hắc nghe dễ thương vậy còn gì, ngươi là đồ không có óc cảm nhận." Yukino phát tay, hưng trí bưng bưng chỉ vào mấy dây leo màu sắc sặc sỡ phía trước. "Cái này đem về phối với Thực Cốt Đăng của Uri thì đẹp hết biết!" Nói dứt lời, tay không xống tới chỗ một bó rễ to.

"Ngươi..." Bạch Zetsu khoé môi co giật nhìn lùm cây đáng thương trong nháy mắt đã trụi một mảng, lòng thoáng cân nhắc lại ngôi vị nữ vương bạo lực của tổ chức.

Trong khi các thành viên Akatsuki đang vô cùng sôi nổi giải quyết nhiệm vụ, tại tòa tháp Kazekage, ba người Gaara, Kankuro, Temari về mặt ngưng trọng nhìn phong thư trên tay người đang đứng giữa phòng. Kẻ cầm nó là một bà lão đã sáu bảy chục tuổi, trên khuôn mặt già nua tràn đầy nếp nhăn, nhưng một đôi mắt đen tuyền gắt gao nhìn chằm chằm từng chữ trên giấy lại khiến người ta cảm nhận được một loại sắc bén không thể xem nhẹ.

"Đùa gì chứ, con nhỏ sên đó thực sự đi hỏi ta phương pháp giải độc? Đây là cố tình muốn giễu cợt ta phải không?" Chiyo về mặt quái dị nhìn phong thư trên tay. Nếu không phải muốn xác nhận lời Temari là thật, về chuyện kẻ luôn chôn mũi giải toàn bộ những loại độc bà chế ra trong thế chiến thứ hai, giờ lại quay ngược lại hỏi bà phương pháp giải cái thứ được tất tiếng đồn hơi nào đó, Chiyo mới không bỏ thời gian câu cá chạy tới nơi này. "Nói ra thì đúng là mất mặt, nhưng kẻ nào cũng biết trình độ giải độc của con nhỏ đó vốn hơn ta, nếu như nó đã chịu thua, vậy làm sao ta giải được?" Nói rồi quay sang nhìn thẳng Gaara. "Kazekage Đệ Ngũ, ngài cứ trả lời lại cho công chúa Tsunade như vậy đi."

"Chiyo – baasan..." Gaara ngồi trên ghế, có chút ngập ngừng. Chiyo cùng Ebizo là hai chị em trưởng lão cố vấn lâu đời, mặc dù hiện tại đã nghỉ hưu nhưng vẫn rất có uy tín ở làng Cát. Sau sự kiện Orochimaru giả mạo Kazekage Đệ Tứ gây rối ở làng Lá vào tháng tám năm ngoái, bọn họ tổng cảm thấy bên mình có phần lỗi không nhỏ. Hiện tại hai làng đã chính thức là đồng minh với nhau, chuyện giải cứu nhóm genin đuổi theo Sasuke lần trước bọn họ đã giúp. Hiện tại, Hokage Đệ Ngũ một thân y thuật trác tuyệt cố tình lại tự tay viết thư chỉ đích danh bà Chiyo giúp nghiên cứu thuốc giải độc, hẳn là có lý do riêng. "Y thuật của chúng ta vốn không sánh được với Konoha, nhưng lần này Hokage lại đích thân tìm kiếm trợ giúp, cho dù thật sự không biết, vẫn có thể thể hiện ra chút thành ý mà."

Cặp mắt màu ngọc lam của Gaara khi nói câu này chứa đựng thành khẩn vô cùng chân thực. Chiyo nhìn đứa trẻ đáng thương mang trong mình con quái vật chính bà tự tay cấy vào, giờ đã có dáng dấp của một Kazekage, nếp nhăn trên khóe miệng hơi động, tay nắm lấy tờ giấy một lần nữa mở ra, đọc kỹ.

Một lúc lâu sau, ngay khi ba người kia cho rằng bầu không khí này sẽ duy trì mãi mãi, Chiyo chợt ngừng đầu, và mặt có chút đăm chiêu.

"Ta sẽ đi một chuyến tới Konoha."

oOo

"Usagi, sắc mặt ngươi tệ thật đấy. Có chuyện gì với lũ bọ đó sao?"

Bên một dòng suối, Hắc Zetsu nghỉ hoặc nhìn thiếu nữ đang trầm mặc ngồi dựa vào thân cây, trước mặt là chiếc lọ thủy tinh đựng một đồng bọ đen ngòm. Ban nãy bọn họ đã hoàn thành xong nhiệm vụ ngày hôm nay, nhưng Usagi lại bất ngờ đề nghị muốn nán lại bắt giữ một ít côn trùng. Ngay khi hắn túm được một đám chừng hai mươi con nhỏ xíu ném tới trước mặt cô ta, rồi cuộc lần đầu tiên hắn thấy vẻ mặt lạnh băng của Usagi có chút thay đổi, nhưng dường như... không được tích cực lắm.

"Không có gì, chúng ta về thôi."

Ôm lọ thủy tinh vào lòng, Uri đứng lên, khớp tay hơi trắng bệch.

Yonehara Uri, huyền thoại của giới y học, từ trước đến giờ chưa từng bị căn bệnh nào làm khó. Khối thân thể này mắc phải chứng gãy xương bẩm sinh, điều kiện khi đó chưa đủ để đáp ứng trị liệu tận gốc nên mới phải tạm thời duy trì. Trải qua một trận tra tấn sống không bằng chết, cơ thể hiện tại đã được xem như hoàn mỹ, vấn đề ngoài ý muốn lại là căn bệnh tâm lý mất kiểm soát của nàng khi đối đầu với côn trùng và vật nhện.

Đây đã hoàn toàn không phải thứ bản thân nàng có thể khống chế. Khi nhìn thấy chúng, phản ứng đầu tiên là căm hận đến muốn tiêu diệt tất cả ngay lập tức! Sau đó mới là sợ hãi, cơ thể run liên tục và đủ loại ký ức xuất hiện đan xen nhau, nhiều loạn toàn bộ khả năng phòng bị và phán đoán. Mà Uri, tuyệt đối không chấp nhận được chuyện bản thân lại có ngày mắc phải bệnh tâm lý. Nàng từ năm hai tuổi đã tập kiếm, mười tuổi trong cô nhi viện tay không móc ruột sâu róm, hiện tại vì cái gì cam tâm hoảng loạn trước những thứ này chứ?

"Ngươi có quan hệ gì với gia tộc Otsutsuki không, Usagi?" Đang lúc chìm vào suy nghĩ, tiếng Hắc Zetsu vang lên bên cạnh đánh thức nàng.

"Otsutsuki? Không có." Uri không biết tại sao Hắc Zetsu đột nhiên hỏi vậy, thoáng suy nghĩ, trả lời. Cái họ này nàng đã từng nghe qua một lần từ miệng trưởng tộc Hyuga – Hiashi.

Ngày đó, sau trận đấu của Neji với Naruto ở kỳ thi chunin vòng đối kháng cuối, Uri vì chuyện nhìn thấy bát quái đồ dưới chân Neji khi cậu ta dùng Bát Quái Lục Thập Tứ Chương hiện ra trông giống hệt với cặp mắt kia của mình, nên đã đi tìm Hiashi hỏi chuyện, liền nghe được cái họ này. Có điều, lần đó Hiashi cũng phát hiện ra ở nàng một bí mật, rằng trên cơ thể của tộc nhân cuối cùng tộc Yonehara hoàn toàn không có huyết chakra!

Đúng vậy, cơ thể này từ khi sinh ra đã định là một phế vật, mang danh cháu gái tộc trưởng tồn tại giữa một đám người tài năng, nổi bật đến đáng thương cảm, hoàn toàn không thể sử dụng nhẫn thuật, ảo thuật hay bất cứ thứ gì dùng tới chakra. Phương diện thể chất lại bẩm sinh mang bệnh, chưa nói tới những thứ vũ khí lạnh hay thể thuật phức tạp gì đó, chỉ tính riêng những việc như khiêng đồ hay dọn dẹp đều đã muốn gãy vài cái xương. Quả thực là một phế vật toàn diện.

Ngày đó, sau trận chiến với Kabuto ở vòng đấu loại, Uri theo ý nguyện của nguyên chủ dùng danh tiếng người kế thừa gia tộc Yonehara biểu diễn huyết kế Lăng độn, khiến tên tuổi của nàng khắc sâu trong tâm trí mỗi người, nhưng sau đó, tộc trưởng Hyuga lại dùng Byakugan thử kiểm tra nguyên nhân nàng nhìn thấy đồ án dưới chân Neji, liền phát hiện ra một sự thật khó tin rằng cơ thể nàng không hề tồn tại huyết chakra. Như vậy, nguyên nhân từ đâu nàng có thể thi triển nhẫn thuật?

Đáp án rất đơn giản, là nhờ đôi mắt lạ đã theo Uri từ thế giới hiện đại tới đây.

Kiếp trước, nàng vì che giấu chuyện mắt mình biến đổi, tùy thời tùy lúc đều đeo lên kính áp tròng, dẫn tới mắt có chút tổn thương. Sau khi xuyên tới đây, Uri vô tình phát hiện đôi mắt đó giống như được trở về nơi vốn thuộc về nó, phát huy công dụng triệt để, mang tới nguồn chakra lớn đến không thấy điểm dừng, kết hợp với sức mạnh tinh thần, khiến Uri thực hiện được đủ các loại thuật khác nhau, bao gồm cả rào cản huyết kế giới hạn. Nói cách khác, chakra từ đôi mắt đó mang đủ thành phần nguyên tố, giống như một bảng màu mà nàng là họa sĩ, tùy thời pha trộn các loại nguyên tố khác biệt với nhau. Đó cũng là lý do nàng sử dụng được Băng độn đặc trưng của tộc Yuki trong lần phối hợp với Haku ở Sóng quốc, hay Lăng độn huyết kế đặc trưng của Yonehara trong kỳ thi chunin, thậm chí là Mộc độn của Senju Hokage Đệ Nhất...

Sau khi Hiashi phát hiện ra điều bất thường này trong huyết đạo cơ thể, Uri cũng không cố gắng giải thích hay nói thêm gì với ông ta, lấy có trận đấu của mình sắp tới, lễ phép cáo từ. Ngay sau đó lại xảy ra sự cố kia, hiện tại chuyện ông ta có tiết lộ điều đó với người khác hay không, đối với nàng cũng đã không còn quan trọng nữa.

"Tại sao ngươi đột nhiên hỏi ta chuyện này?" Uri liếc qua Hắc Zetsu. Trong quá trình làm nhiệm vụ, bọn họ ngẫu nhiên cũng nói chuyện phiếm với nhau, nhưng loại chủ đề này, có vẻ hơi kỳ lạ.

"Chỉ là tò mò thôi." Hắc Zetsu có chút trầm mặc. "Ngươi... có gì đó làm ta nhớ tới mẹ."

"Mẹ?" Uri ngẩn người. Nàng không tưởng tượng ra được bộ dạng của mẹ hắn. Đó là một tộc nhân Otsutsuki sao?

"Này, nếu như mẹ của người bị người thân của bà ấy giết hại, người sẽ làm gì?" Hắc Zetsu uyển chuyển cân nhắc từ ngữ.

"Điều tra nguyên nhân." Uri mím môi, trí nhớ kiếp trước dội về làm tâm tình nàng có chút đi xuống.

"Nếu như lỗi là do mẹ của người?"

Không khí giữa hai người sau câu này vô cùng quỷ dị. Uri nhú mày không lên tiếng, Hắc Zetsu nhìn về mặt lãnh khốc của nàng, dường như cũng đã đoán được đáp án, cười nhạt. "Câu cuối, nếu có cơ hội hồi sinh cho mẹ của người, người có làm không?"

"..." Đã quen với những điều ảo diệu hết như phép thuật thân tiên ở thế giới ninja này, Uri cũng không thấy câu hỏi này quá dở hơi. Nàng cúi mặt, còn thật sự suy nghĩ, trong đầu bất giác hiện lên tấm ảnh gia đình của ba người, trên mặt mang theo tia cười yếu ớt.

"Nếu có thể, ta sẽ."

Nghe thấy người bên cạnh nói ra đáp án này, Hắc Zetsu hí mắt, trong lòng nảy lên một tia tính toán. Vốn hắn cũng chẳng định hỏi những điều này với một con nhóc âm trầm như Usagi, nhưng chakra của cô ta đem tới một cảm giác vô cùng quen thuộc, thật sự rất giống với "mẹ". Sự thật về chuyện này, hắn sẽ lưu ý điều tra.

Về tới căn cứ, Uri ôm theo lọ thủy tinh trực tiếp bước lên phòng. Bộ đen cánh cứng này có vẻ ngoài khá giống với kikaichuu mà Aburame sử dụng, và đối với nàng thì chúng cũng tầm không khác gì các loại côn trùng khác. Nhiệm vụ trước mắt là phải khắc phục tất cả ngoại lệ tiêu cực khi đối mặt với thứ này. Nàng cũng không tin... bản thân sẽ bị thứ bệnh khốn kiếp này trói buộc.

Nghĩ thì nghĩ thế, đối mặt với thân hình đen thui cùng mấy cái chân nho nhỏ đang bò qua bò lại quanh thành bình, Uri nuốt khan, vẫn không có can đảm mở nắp. Nàng dám đảm bảo, nếu như chúng chạy tới trên người nàng, kết quả nhận được tuyệt đối sẽ là miếng sát a!

Còn đang rối rắm, phía cửa chính chợt truyền tới một chuỗi âm thanh lạ. Uri tiến lại mở cửa, đập vào mắt nàng là dải màu trắng xóa của một thứ gì đó nhỏ xíu đang bay lượn. Thấy nàng lộ diện, cả đám như có linh tính lập tức nhào tới.

"A!!!"

Giật mình hét một tiếng, mắt thấy vật thể lạ sắp tràn tới tập kích mình, Uri phản xạ có điều kiện vung tay, một ngọn lửa trắng bạc bùng lên, thiêu sạch toàn bộ vật thể trước mắt.

"Xin lỗi, làm em sợ rồi?"

Một giọng nói lạnh lẽo đến vô cảm vang lên. Nàng theo tiếng quay đầu, đập vào mắt là khuôn mặt không cảm xúc của người con gái xinh đẹp cài một bông hoa to bằng giấy trên mái tóc ngắn màu xanh biển.

"Chị... Konan?" Xuất phát từ phép lịch sự với thành viên nữ duy nhất của tổ chức, Uri nén lại kinh ngạc dưới đáy lòng, gật đầu chào hỏi. Suốt từ khi tỉnh lại đến nay, nàng chỉ gặp Konan vài lần trong các buổi họp. Và cũng chỉ đơn thuần là gặp mặt mà thôi, vì nàng chưa thấy cô ấy phát biểu bất cứ lời nào trong những dịp như vậy.

Nhìn xuống con bướm bướm bằng giấy đang nằm yên vị trong lòng bàn tay Konan, Uri hơi sùng sốt, nhanh chóng liên hệ tới đám vật thể vừa rồi lúc này không còn dư đến một mảnh xác, hơi bối rối. "Thật xin lỗi, em có chút nhạy cảm với những con vật nhỏ, nhất thời mất bình tĩnh... liền tấn công."

"Không sao đâu, là do chị đường đột." Konan trả lời, lòng thầm than lực cảnh giác của cô bé này quá mạnh. Đàn bướm vừa rồi cô vốn cũng không phải muốn thăm dò gì, nhưng phản ứng của thành viên thứ mười này đúng là ngoài sức tưởng tượng. Nếu như vừa rồi thật sự có thứ muốn gây bất lợi xuất hiện ở khoảng cách gần như thế, tin rằng hiện tại cũng đã bị thiêu đến bốc hơi.

"Chị tìm em có chuyện gì không?" Uri không đoán được mục đích Konan tới tận nơi này, liền mở miệng hỏi thẳng.

"À, đúng vậy, chị muốn nhờ em giúp một chuyện." Konan cúi thấp đầu, hơi cắn cắn môi, vẻ mặt lạnh lùng lúc này pha thêm vài tia bối rối. "Chị muốn... học nấu ăn."

oOo

Sakura kiểm chế nội tâm kích động của mình, ngồi trên ghế cần một khối bánh hoa đào, lỗ tai vênh lên theo dõi cuộc trò chuyện của hai vị trưởng bối đang nghiên cứu gần đó.

Buổi sáng hôm nay cô nhận được lệnh triệu tập từ tòa tháp Hokage, lòng thấp thỏm đi tới văn phòng sư phụ, không ngờ bên trong còn có thêm một bà lão, nghe nói là cố vấn cấp cao của làng Cát, nổi danh với năng lực chế tạo độc dược trong suốt thời kỳ chiến tranh.

"Những triệu chứng trên người cô bé này không giống với hiệu quả khi dùng được tất tiếng thông thường đâu." Chiyo nhìn bảng nghiên cứu, nói với Tsunade. "Ta nghĩ cô cũng đoán được rồi chứ, tình trạng cô nhóc hiện tại là do có ngoại lực tác động, khả năng cao là trị liệu sai cách rồi."

Tsunade thấy Chiyo nói ngay điểm mấu chốt, trong lòng phức tạp đến khó thở. Chuyện chakra của bà nhiễm độc quả thực là một bí mật quá nghiêm trọng, không thể tùy tiện phơi bày trước mặt người làng khác. Sau nhiều ngày suy nghĩ, Tsunade rốt cuộc cũng hiểu được hành động của Yonehara Uri

khi cố tình bỏ qua Sakura. Một chiêu "Vong Linh Sát" kia nhắm vào tất cả các ninja hỗ trợ cùng lúc, lại không lập tức giết chết bọn họ, ngoài lý do muốn tra tấn, còn nhằm mục đích để bà phải tự thân ra tay xử lý vết thương, dùng chính thứ chakra nhiễm độc của mình thông qua Katsuyu mà gián tiếp giết chết bọn họ. Thậm chí, cô ta còn tính xa đến cả chuyện Katsuyu sẽ phát hiện và lập thêm một tầng ảo giác, khiến vết thương của các ninja ban đầu thoát nhìn như đã xử lý xong hết, thành công đánh lừa tất cả mọi người. Với tư cách là một ninja sống hơn nửa thế kỷ và trải qua trăm nghìn trận chiến, Tsunade phải thừa nhận, làm địch nhân với một kẻ tâm cơ thâm trầm lại có cả năng lực lẫn đầu óc là một chuyện vô cùng đáng sợ. Cô nhóc đó thật sự chỉ mới mười ba tuổi sao?

"Công chúa Tsunade?" Chiyo thấy Tsunade đột nhiên ngẩn người, nhũn mày hỏi. "Lần này ta quyết định vác cái thân già này tới đây, ngoài việc bày tỏ hảo ý của làng Cát, còn lại chỉ vì muốn xác nhận tung tích cháu trai. Hiện tại xem ra, đây không phải độc hãn điều chế."

"Cháu trai của bà sao?" Tsunade hoàn hồn, vô thức hỏi lại.

"Phải, nó cũng rất am hiểu chế độc." Về mặt Chiyo thoáng một tia hoài niệm, lại không có ý nói thêm nữa. "Cô bé này là học trò của cô à?"

"Đúng vậy." Trong ánh mắt mong chờ của Sakura, Tsunade hơi gật đầu. Bà vốn cũng rất tức giận hành động nông nổi của Sakura, nhưng chung quy đã là sư đồ một thời gian dài, tốt xấu gì cũng có tình cảm. Hơn nữa, những điều bà biết về Yonehara Uri chỉ thông qua tường thuật của mọi người, chưa hề có một cuộc gặp gỡ chính thức, nay ấn tượng đầu tiên lại tệ như vậy, Tsunade muốn tăng hảo cảm với Uri cũng khó.

"Nhìn qua cũng rất xinh xắn, cố gắng học tập sư phụ con." Chiyo gật đầu động viên. Thằng bé Sasori lúc rời làng cũng mới mười lăm tuổi, chỉ lớn hơn cô bé này một chút, cho đến bây giờ bà vẫn nuôi hi vọng được gặp lại nó, cũng không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội nào – cho dù có phải đặt chân tới Konoha cái ngôi làng đáng hận này.

"Tay con bé bị thương à?" Bà quay sang Tsunade.

"Đúng vậy, là bị chặt đứt." Tsunade trả lời, ánh mắt lướt qua phần cánh tay được nối lại của Sakura thoáng qua một tia u ám. Kể từ khi Yonehara Uri thần không biết quỷ không hay hạ độc vào kinh mạch chakra của bà, Tsunade đối với việc trị liệu quả thực càng cẩn thận gấp bội. Cánh tay của Sakura nay đã được nối lại hoàn chỉnh, việc vận động ban đầu tuy còn chút khó khăn, nhưng không lâu sau sẽ tốt.

"Được tất tiếng này ta cũng không biết giải, nhưng cứ thử một lần xem sao." Chiyo nhớ tới cách mình từng giải độc của Hỏa Long Hanzo, nói, đoạn cầm lấy một tờ giấy trên bàn. "Ta viết cho cô phối phương điều chế loại độc này, cô cầm nghiên cứu tạm, không chừng có thể nghĩ ra gì đó."

"Cảm ơn bà."

oOo

Phòng bếp căn cứ Akatsuki, Uri một bên phụ xắt nguyên liệu, một bên hướng dẫn Konan từng bước làm súp thịt bò.

"Nhiệm vụ của em hôm nay xong rồi à?" Konan cẩn thận đánh tan trứng gà, khuấy đều bột bắp, nhìn Uri đứng bên cạnh thuần thục băm nhỏ nấm và hành khô, hơi thất thần. Từ ngày thành lập căn cứ tới nay, cô đã dành riêng một tầng cho phòng ăn và nhà bếp, trang hoàng mọi thứ chu đáo đầy đủ, nhưng quả thật chưa từng có cơ hội dùng tới.

Konan không biết nấu ăn. Từ rất lâu trước đây, khi còn ở cùng Nagato và Yahiko trong căn nhà gỗ với thầy Jiraiya, cô có ao ước mãnh liệt rằng mình sẽ trở thành một kunoichi tài giỏi, đồng thời cũng thầm mong muốn có thể tự tay làm ra nhiều món ngon cho mọi người. Nhưng theo thời gian trôi qua, suy nghĩ đó dần chìm vào quên lãng. Trải qua đủ thứ chuyện, hiện tại cô chỉ còn quan tâm và trung thành với một mình Nagato. Đến khi thiết lập căn cứ chính thức này, đối mặt với một thân xác Pain không cảm xúc cùng Uzumaki Nagato bộ dạng người không ra người quý không ra quý, Konan như nhớ lại ước nguyện ngày xưa, nhưng ngại thân phận cùng trách nhiệm hiện tại, vẫn trì hoãn tới tận bây giờ.

"Nhiệm vụ buổi sáng không khó lắm, Tiểu Hắc dò đường, em giải quyết, một chút liền xong." Uri trả lời. Tiếp xúc gần với Konan mới phát hiện người này không lạnh lùng như nàng nghĩ, cùng là nữ giới với nhau, còn cùng chung sở thích nấu ăn, thoáng chốc trò chuyện cũng thoải mái hơn hẳn.

oOo

Sakura ngồi một bên nghe sư phụ cảnh báo về năng lực cùng mức độ tàn bạo của Uri sau một năm không gặp, nghĩ tới chính kẻ đó đã từng cười ôn nhu làm đồ ăn cho mình, một ngum bánh hoa đào nhất thời nghẹn ở cổ, cúi đầu ho đến chảy nước mắt.

"Ta cảm thấy chuyện xảy ra với Yonehara ở nhà giam ngày đó không đơn giản đâu." Tsunade thoáng lờm Sakura đang liếc mòng uống nước, nhớ tới những thông tin Inoichi từng thu được từ tên ninja cai ngục, nhũn mày. Đám người áo đen đó đã được xác nhận là người của Root, do Aburame Torune dẫn đầu, nhưng mục đích của chúng là gì? Hành hạ Yonehara Uri sao? Đây là ý của Danzo hay do bọn chúng tùy tiện hành động? Chắc chắn bên trong chuyện này còn ẩn giấu rất nhiều bí mật bà chưa khám phá ra.

[Sư phụ.] Sakura ổn định hơi thở xong, cũng không có ý định tiếp lời chuyện về Uri, kéo kéo áo Tsunade hỏi. [Bà Chiyo vừa rời tại sao lại tấn công thầy Kakashi vậy ạ?]

"Bà ta nhảm người." Tsunade nhớ tới bộ dạng hung ác của Chiyo khi nhìn thấy Kakashi lúc nãy, thoáng thờ dãi, căn bản ngay từ đầu bà cũng không nghĩ Chiyo lại đích thân tới đây. "Cha của Kakashi đã giết con trai và con dâu bà ấy."

[Cái gì?] Sakura tròn mắt. [Nanh Trắng Hatake Sakumo ấy à?]

"Phải." Tsunade thở dài. "Biết làm sao được, hồi đó làng Lá và làng Cát vẫn đang đối đầu nhau. Phải rồi, bọn họ có để lại một đứa con trai cho Chiyo chăm sóc, nhưng không lâu sau đó người này cũng bỏ làng mà đi." Nói đến đây, bà hơi nhủ mày, tổng cảm thấy có gì đó là lạ. Đứa cháu nội này của Chiyo...

"Về nhà nghỉ ngơi đi, chuyện nghiên cứu nếu có kết quả ta sẽ thông báo." Phất tay ra hiệu cho Sakura rời đi, Tsunade ngồi lại bên bàn, ngón tay thon dài nhanh chóng vạch ra những sự vụ quan trọng trong làng tháng này, mặt khác tiếp tục nghiên cứu các nguyên liệu điều chế được tắt tiếng. Ban nãy sau khi tấn công Kakashi bất thành, Chiyo có lẽ nhớ lại chuyện không vui năm xưa, liền rời khỏi văn phòng, nói rằng sẽ nghiên cứu tiếp ở căn nhà mà bà đã chuẩn bị, cách tòa tháp này không xa.

Từ khi lên làm Hokage đến nay, Tsunade cũng không hay gặp những chuyện thế này. Dựa lưng vào ghế, suy nghĩ của bà bắt giác phiêu về cuộc đụng độ nửa năm trước với một hồ ly tinh xuất hiện ngay trong làng. Từ sau ngày đó cũng không lần nào thấy cô ta nữa, cho đến gần đây thì xuất hiện một Yonehara Uri. Liên tưởng đến chuyện cả hai đều có thể xâm nhập kết giới, Tsunade thoáng chốc nhăn mi, không xác định lắm về mối liên quan giữa hai người này.

Mà trong lúc bà đang nhốt mình tại văn phòng vò đầu bứt tai vì đủ thứ chuyện, bên ngoài lại là một mảnh náo nhiệt.

"Người nghe gì chưa, hung thủ sát hại bảy tiểu đội ninja lần trước là cái cô tiểu thư bị trục xuất nhà Yonehara đấy."

"Chính là tội đồ câu kết với Orochimaru ám sát ngài Đệ Tam? Ta tưởng cô ta chết cháy trong vụ Sokiru rồi cơ mà?"

"Không có, cô ta chẳng những không chết, bây giờ còn quay lại báo thù làng ta. Hơn nữa, có người còn nói chuyện ở nhà giam cũng do một tay cô ta làm."

"Gi? Người nghĩ cô ta có trình độ jonin hay Hokage vậy? Các anbu đã phé đi hai cánh tay cô ta trước mặt tất cả mọi người, làm sao còn năng lực gây được tai họa cỡ đó?"

"Chỉ là tạm thời bẻ gãy xương tay mà thôi, khi vào nhà giam cũng sẽ được điều trị tốt."

"Vậy làm sao cô ta có thể phá được kết giới? Đó là thứ do chính tay trưởng lão Koharu Uatatane sắp đặt."

"Ai biết được, người ta đang đồn khắp nơi rồi, đủ loại dị bản, nhưng có một điều chắc chắn là cái mầm tai họa ác độc này vẫn còn sống."

"Ngày đó chính nhờ Hokage – sama và Jiraiya – sama đứng ra bảo chứng ngài Đệ Tam tắt thở trước khi lưỡi dao đâm vào nên cô ta mới thoát án tử. Hiện tại còn dám quay lại gây họa, đúng là không biết điều!"

"Đến ngài Đệ Tam luôn chiếu cố quan tâm như thế mà cô ta còn xuống tay được, nói gì tới người xa lạ chứ?"

"Phải phải, hôm Đệ Tam xảy ra chuyện ta cũng có ở hiện trường, cô ta tay cầm dao mặt lại đầy nước mắt, thật là giả tạo không chịu nổi."

"Đúng vậy, ta nghe nói Yonehara là một tộc rất trung thành với làng, tại sao lại sinh ra thứ phản nghịch thế này chứ?"

"Lần tới nếu cô ta còn dám xuất hiện, ta dù liều cái mạng này cũng phải giết cho được ác nữ đó."

"Đúng vậy, chúng ta cùng hợp sức, không tin không giết được cô ta."

"Thật là một sự sỉ nhục của Konoha, uống công lúc trước ta còn sùng bái người như vậy, nghĩ lại thật ghê tởm."

"..."

Lời đồn đại như mọc cánh, chẳng mấy chốc đã bay khắp mọi ngõ ngách Konoha, lan sang toàn Hòa quốc. Trong nhất thời, chuyện xưa của Yonehara Uri lại bị đào lên, thanh danh thối nát đến cực điểm. Nơi nơi đều vang lên tiếng chửi rủa của cả người thường lẫn ninja, sự kiện Đệ Tam bị ám sát ngay trước mắt mọi người lúc này lại là một bằng chứng rõ ràng nhất. Cho đến lúc Tsunade kịp phát hiện, mọi nỗ lực đè ép trước kia cũng đã hoàn toàn tan thành mây khói. "Phản nghịch câu kết với bại nhân ám sát trưởng làng", "tội phạm không biết hối cải vô cớ giết người trong nhà giam", "vong ân bội nghĩa trở mặt đối đầu với Đệ Ngũ", "sát nhân máu lạnh một lúc giết hai mươi tám người", còn có "công khai phản bội gia nhập Akatsuki", "trả thù làng Lá",... đủ mọi loại tội danh động trời được quy kết, không nơi nào không vang lên đầy đặc tiếng chửi rủa đối với Yonehara Uri. Thuận theo đó là yêu cầu xuất đơn truy nã toàn thế giới với danh hiệu bại nhân cấp S.

Rầm!

"Kẻ nào lên truyền ra tin này?"

Trong văn phòng, Tsunade một quyền đập nát bàn làm việc. Giấy tờ văng tứ tung, mảnh gỗ cùng toàn bộ những thứ có trên bàn nháy mắt rơi xuống, một số còn bắn tới trước mặt Shizune.

"Cô... bình tĩnh lại đã, chuyện này bọn họ sẽ điều tra ra ngay thôi." Shizune cố gắng trấn an, đẩy lòng lại sợ đến không dám thở mạnh.

Tsunade không đáp, bước tới bên cửa sổ nhìn xuống mặt đường, cực lực áp chế cỗ lửa giận cùng thất vọng không thể nói nên lời đang dâng trào trong lồng ngực. Qua một lúc thật lâu, bà mới quay lại ngồi xuống ghế, hai tay ôm lấy mặt, giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ.

"Shizune, bản thân em cũng biết kia mà? Chuyện Usagi của Akatsuki có khả năng là Yonehara Uri vẫn chỉ là suy đoán, chưa hề được công bố chính thức. Ngoài hai người chúng ta, cũng chỉ còn Kakashi và... một người nữa biết mà thôi."

Bà không nói tiếp, nhưng cả hai người đều thừa hiểu chuyện này đại biểu cho điều gì. Shizune cúi mặt, thật lâu cũng không nói thêm gì nữa.

oOo

Trong một góc phố nhỏ, Uri vừa mới làm xong nhiệm vụ, cùng Hắc Zetsu dạo quanh qua biên giới làng Mura. Đây cũng chính là quê hương của Konan và thủ lĩnh.

"Tự nhiên lại muốn tới cái nơi ẩm thấp ướt át này?" Hắc Zetsu đảo mắt nhìn các khu kiến trúc ngập trong mưa, không dấu vết nhũn nhũn.

"Nhiệm vụ kết thúc rồi, người về trước đi." Uri mặt vô biểu tình, bình tĩnh phát phát tay. "Ta muốn ngắm mưa một lát. Nếu mệt, ta sẽ nghỉ lại ở đây."

"Cũng được." Hắc Zetsu khẽ gật đầu, cả người trực tiếp dung nhập vào lòng đất, trong nháy mắt đã vô tung vô ảnh.

Uri nhàn nhạt liếc hắt một cái, nâng chân tiến vào làng Mura, bóng dáng nhỏ nhắn trùm áo choàng của tổ chức, cũng không đội thêm bất cứ thứ gì, thẳng tắp để từng giọt nước nặng trĩu nện trên mặt, trên người, che giấu toàn bộ cảm xúc thực sự.

Từ trước đến giờ, Uri luôn thích ngắm mưa. Nhưng chỉ đơn thuần là ngắm, chứ không phải tự thân trải nghiệm loại cảm giác nước lạnh giội trực tiếp thế này. Cơ thể ở thế giới trước kia nếu không may thấm mưa, có lẽ chỉ hơi lạnh một chút, nghiêm trọng thì cảm mạo vài ngày. Còn với cơ thể mới này, nàng có cảm giác rất mong manh, cũng đặc biệt sợ lạnh. Chỉ là hôm nay, nàng muốn thử cảm giác sinh hoạt dưới mưa một lần.

Bước qua đội cảnh vệ đang canh gác nghiêm ngặt, Uri một đường tiến vào làng. Căn cứ của Akatsuki được bố trí ngầm ở khắp mọi nơi, làng Mura này cũng tồn tại một cái. Nơi này thực hiện giám sát chặt chẽ với tất cả dân ngoại bang trong suốt thời gian họ ở trong làng, và không ai chủ động di chuyển tùy tiện, biến ngôi làng trở thành một cấm địa khép kín, các tin đồn hoặc thậm chí là sự tồn tại của một tổ chức như Akatsuki cũng không được phổ biến tại đây. Tuy nhiên, nếu thành viên trong tổ chức muốn tiến vào làm nhiệm vụ hoặc nghỉ tại nơi này, chỉ cần xuất trình nhãn dưới máy kiểm định đặc biệt dành riêng cho người của "Chúa Pain", cơ bản sẽ được tự do hành động.

"Sora – sama, ở đây chúng tôi có rất nhiều áo khoác chống thấm, ngài không cần chúng thật sao?" Một tên ninja nhiệt tình hỏi.

"Không, cảm ơn." Uri bình tĩnh đáp, vừa định bước đi, nghĩ tới gì đó lại hỏi. "Ở đây có nơi nào vắng người không?"

"Dạ?" Đối phương sững sốt, định thần lại hơi suy nghĩ, trả lời. "Có một nơi cũng gần đây, thường không có mấy người qua lại, nằm ở khu nhà xưởng bỏ hoang phía tây nam tòa tháp cao nhất. Ngài có cần tôi dẫn đường không?"

"Không, cảm ơn." Uri nhàn nhạt lắc đầu, theo chỉ dẫn của hắn, cất bước đi thẳng.

Bầu trời ở làng Mura luôn là một màu xám đen u ám. Những đám mây tụ thành từng chùm, tuôn xuống vạn vật thứ chất lỏng trong vắt mà buốt lạnh. Uri đảo mắt nhìn khắp nơi, bây giờ mới là buổi chiều, nhưng ở nơi này ánh sáng mặt trời ít đến đáng thương, các khu phố đều đã lên đèn, trước một số hàng quán ngẫu nhiên còn có thể trông thấy vài mô hình origami được xếp thành thiên thần với đôi cánh màu trắng. Họ tin rằng chúng có thể ban phúc lành.

Càng đi đến gần khu nhà xưởng, bóng người trên đường dần ít lại. Cho đến khi Uri dừng chân trước một bãi đất trống rộng lớn chất từng đồng phế thải cùng nhiên liệu cũ, xung quanh đã chẳng còn bất cứ kẻ nào. Đưa đôi tay lạnh băng vuốt qua khuôn mặt lúc này đã ướt sũng, nàng rút bên hông ra thanh Garian – thanh trường kiếm vừa được Sazanami đúc không lâu, vung mấy đường thật mạnh.

Kiểm quang lóe lên, dưới ánh mưa lộ ra tầng hàn khí dày đặc. Dưới chân nàng, dòng nước đang len lỏi nháy mắt động lại, trực tiếp ngưng kết thành băng. Chỉ trong giây lát, nguyên một mảng đất chìm trong lớp băng dày màu xanh lam. Uri đứng trên băng, mũi giày khẽ chuyển, trong cơn mưa lạnh giá vung lên thanh kiếm chạm tứ ngọc, đôi mắt tím lưu ly im lặng chảy ra hai dòng nước, hòa lẫn với cơn mưa thấm đẫm mặt băng.

Động tác của nàng không theo bất cứ quy luật nào, chỉ đơn giản là vung kiếm, nhưng mỗi chiêu lại ngày càng nhanh, cũng ngày càng ngoạn mục. Nhớ tới những thông tin vừa nghe được khi giải trừ phân thân sáng nay, trong lòng nàng ghen đố, lại không biết phải dùng thái độ gì đối mặt với những chuyện này, liền mượn cơn mưa xóa đi tất cả những cảm xúc tiêu cực, cũng như kiềm chế xúc động muốn xông tới hủy diệt đám người kia.

Dòng nước mưa dày đặc hoàn toàn bị mũi kiếm điều khiển, hóa thành vô số mũi tên tản ra khắp mọi hướng, ẩn chứa sát khí không gì có thể hình dung. Thân ảnh nhỏ nhắn lướt như bay trên băng, như đang trình diễn một điệu nhảy tuyệt đẹp, trong cao quý có mạnh mẽ, trong nhu hòa có cứng cỏi, trong dịu dàng lại giấu giếm sát khí, tạo nên một sức hấp dẫn độc nhất.

Khoảnh khắc Itachi bước ra, nhìn thấy chính là một cảnh như vậy.

Thiếu nữ một thân áo choàng đen mây đỏ, dưới màn mưa nhuốm thêm một tầng cô độc lạnh giá. Lớp băng mỏng dưới chân như phát quang, chiết xạ tầng tầng lớp lớp ánh sáng trắng mờ lung lực rờ. Khuôn mặt thiếu nữ do màn mưa mà thêm một phần quyến rũ bí ẩn, động tác cả người nổi lên liên tục. Xoay tròn, vung kiếm, bước chân, thuần thục như nước chảy mây trôi, xinh đẹp như thiên tiên hạ phàm. Khoảnh khắc đó, Itachi cảm giác mình như đã lâm vào ảo thuật, đôi mắt dõi theo thân ảnh bé nhỏ đang cứng rắn đối nghịch với mưa kia, thật lâu không thể dời mắt. Cho đến mãi về sau, cảnh tượng này vẫn luôn là một trong những khoảnh khắc đẹp nhất hắn từng chứng kiến...

"Người nhìn đủ chưa?"

Một giọng nói trong vắt lạnh lẽo lẫn át cả tiếng mưa vang bên tai. Itachi hoàn hồn, kinh ngạc nhận ra bóng người đã dừng lại từ khi nào, đang hướng cặp mắt trong suốt nhìn sang đây. Khoảng cách rất xa, nhưng qua giọng nói kia lại có cảm giác đối phương gần ngay trước mắt. Từ khi nào... hẳn lại mất cảnh giác như vậy?

Uri phát tiết tâm trạng xong, vẻ mặt bình tĩnh như mọi ngày thu lại kiếm, cũng lười tìm hiểu tại sao Itachi lại xuất hiện ở đó, quay đầu thẳng tắp tiến về căn cứ làng Mưa. Hiện tại nàng chỉ muốn được ngâm nước nóng và ngủ một giấc thôi. Ngày mai mọi thứ sẽ ổn.

Itachi nhìn thân hình nhỏ bé đang mặc kệ cơn mưa như trút nước mà hướng tới phía căn cứ, trong mắt lóe lên một tia khó hiểu, nhưng cũng không làm ra hành động gì khác. Cứ thế, hai bóng người, một đi một đứng, một quay lưng một nhìn thẳng, dần dần kéo giãn khoảng cách với nhau, khuất sau màn mưa ngày càng dày, phẳng phất như vừa rồi chưa từng có chuyện gì xảy ra.

"Đó là Usagi?" Trên đỉnh tòa tháp cao nhất, hai bóng người âm thầm chứng kiến tất cả. Kẻ vừa lên tiếng mặc trang phục đặc trưng của Akatsuki, phía trên đeo một chiếc mặt nạ màu cam với những đường vân xoắn ốc chỉ để lộ mắt phải. Giọng nói hẳn trầm thấp, lộ ra một cỗ khí tức cảnh giác cùng nghi hoặc.

"Phải." Đứng bên cạnh hẳn là Pain, người vẫn luôn được các thành viên gọi là "thủ lĩnh". Giờ phút này, vẻ mặt Pain vẫn lạnh băng, lại mơ hồ không có sự uy nghiêm như lúc đối mặt các thành viên trong tổ chức.

"Cô ta và Itachi cùng có nhiệm vụ ở làng Mưa hôm nay sao?"

"Không, dường như chỉ là tùy hứng ghé qua thôi."

"Chắc, có đủ thành viên cũng tốt." Kẻ kia như nghĩ tới gì đó, bật cười. "Thời gian này tăng tần suất nhiệm vụ lên đi, sau khi tiến sang giai đoạn hai, với số thành viên hoàn chỉnh của tổ chức, thời hạn phong ấn một vĩ thú cũng chỉ còn lại một ngày, rút ngắn đáng kể so với lần phong ấn Ngũ Vỹ. Về phần tên phản bội Orochimaru..." Khóe môi hẳn nở một nụ cười nhợt nhạt. "Tên Sasori vẫn chưa buông tha ý định giết chết hẳn đầu, chuyện sau này cứ để mặc. Chú ý hơn tới kẻ gọi là Usagi này cùng con hồ ly của cô ta."

"Được."

oOo

"Không sao, chuyện này không liên quan đến em." Tsunade lắc đầu nhìn cô học trò đang ủ rũ ngồi trước mặt. Chuyện Usagi và Uri là một đúng là từ Sakura mà bại lộ, nhưng cũng chỉ là bất đắc dĩ. Con bé trúng phải ảo thuật và bị moi lấy toàn bộ thông tin. Khi biết được chuyện này, bà thật sự rất bất ngờ, nhưng ân ân cũng có chút may mắn. Chỉ ít, nếu như tâm lý của Sakura dám sinh ra thứ ý nghĩ vụn vặt ác độc kia, bà dám chắc chính tay bà sẽ trừng trị con bé, và tuyệt đối không để nó tiếp tục học làm y nhảm. Hiện tại mọi chuyện sáng tỏ, mạch chakra hỗn loạn của Sakura cũng đã được điều trị tốt, chuyện cần làm bây giờ là chuyển tâm đối phó với Danzo – kẻ đứng sau chuyện này đang nằm lần bảy lượt bảy kẻ diệt trừ Yonehara thôi.

Mặc dù đã điều tra rõ mọi chuyện và xác định Sakura không có chủ ý trong chuyện này, Tsunade vẫn khó nén được cảm giác phiền chán. Bà nhún mày, phát tay đuổi hết mọi người ra ngoài, ánh mắt thoáng liếc xuống thông tin đội 7.

Mọi thứ càng ngày càng phức tạp lên rồi...

"Vậy con về trước đây, người nhớ giữ gìn sức khỏe." Sakura liếc mắt nhìn đồng giấy tờ trên bàn Tsunade, ánh mắt hơi lóe. Cổ họng của cô mấy hôm nay đã nói được trở lại, nhưng thuốc mà bà Chiyo cùng sư phụ nghiên cứu chỉ có thể xem như thuốc giải tạm thời, cách vài ngày phải uống một lần. Nước thuốc đắng, mỗi lần uống cô họng lại đau như bị kim châm, khiến oán khí của Sakura đối với Uri chỉ tăng không giảm. Cô nghe sư phụ nói trong nhà giam Uri còn bị thương ở mắt, nhưng chuyện đó thì liên quan gì tới cô? Hơn nữa, hiện tại Uri cũng đã có một đôi mắt mới thay thế, lại vẫn khăng khăng đòi lấy mạng cô cái người đồng đội cũ này, thậm chí không tiếc đắc tội sư phụ?

Lúc biết được thanh danh Uri trong làng đang bị hủy đến thế thảm, nói thật, sâu thẳm trong lòng Sakura ít nhiều gì cũng có chút cảm ơn với kẻ đứng phía sau kia. Với những gì người khác đang nghĩ về Uri, cho dù sau này cậu ta có nói ra chuyện chính cô là kẻ dấn lá bùa nguyên rửa đó, cũng chẳng còn ai tin tưởng. Nhưng những suy nghĩ này, cô tuyệt đối không thể để sư phụ biết được, cũng chẳng tin Kakashi – sensei nữa. Bí mật, tốt nhất chỉ mình mình biết thôi.

oOo

Căn cứ tổ chức tại làng Mưa không được tiện nghi như ở làng Cỏ, nhưng nhìn chung đồ dùng cần thiết đều có. Uri nằm trong bồn tắm, nhắm mắt lại vận chuyển chakra điều hòa khắp toàn thân.

Bây giờ là tháng bảy, sắp tới sang tháng tám đội xây dựng ở Konoha sẽ hoàn thành việc tu sửa cửa hàng, và sau đó đúng một năm, kỳ thi chunin ở Sa Mạc Ma cũng bắt đầu. Từ giờ đến lúc đó vẫn còn khá nhiều việc phải làm. Nhưng hiện tại nàng rất mệt, mọi chuyện vẫn là để mai tính thôi... Uri lười biếng nghĩ, hai mắt mơ màng nhắm lại.

Đạo gần đây nàng cảm giác mỗi lần mình cảm giận hay bực lộ gì đó tiêu cực, đầu sẽ thoáng đau. Mặc dù chuyện này chỉ diễn ra trong thoáng chốc và mơ hồ như ảo ảnh, nhưng nàng vẫn thấy rất khó chịu. Biện pháp tốt nhất để tránh đi tình trạng này là giải tỏa căng thẳng và tuyệt đối không để tâm tư dồn nén thành bệnh, tránh cho kẻ thù chui chỗ trống.

Cùng lúc đó, bên ngoài căn cứ, một nhóm người đồng dạng áo đen mũ đen, trên đầu đeo băng trán mang biểu tượng làng Mưa đang chụm đầu âm thầm

bàn luận.

"Ta vừa thấy một kẻ thuộc phe thân tín của Pain bước vào đây, nếu nhân lúc nó sơ hở mất cảnh giác mà ra đòn trước, chúng ta có thể điều tra thêm thông tin của Pain."

"Có dễ vậy không, ta xem đám người có được loại nhẫn kia không kẻ nào tầm thường cả, sơ sẩy là toi mạng như chơi."

"Liều thôi, chúng ta không còn cách nào khác, ngôi làng này vì tên Pain mà thay đổi tất cả, hần còn tàn sát toàn bộ thân tín của ngài Hanzo."

"Các người cũng đừng lo quá, kẻ vừa bước vào đây chỉ là một con bé non nớt, có lẽ là con gái của Pain đi."

"Hần có con gái sao?"

"Ta đoán thôi, nếu không phải thì làm sao một đứa nhóc lại có chiếc nhẫn đó?"

"Mặc kệ, hiện tại nhân lúc nó đang ở một mình, xông lên bắt luôn đi."

Cả thầy sáu người nhanh chóng nhất trí ý kiến, vận dụng thuật ẩn thân chậm rãi mò vào khu nhà. Căn cứ làng Mura cũng có năm tầng như làng Cỏ, nhưng vì các thành viên tổ chức không thường xuyên xuất hiện tại đây nên bài trí bên trong cũng không phức tạp lắm, căn phòng ở tầng ba là nơi duy nhất sáng đèn. Dựa vào hướng ánh sáng, đám người dễ dàng xác định được vị trí của Uri. Không chút trở ngại vượt qua hai tầng dưới và lên đến nơi có mục tiêu, đang lúc đám người sắp mở cửa phòng, một nắm bột phấn không chút dự đoán chọt tung ra. Đám người chỉ kịp hét lên một tiếng, cơ thể đã bị phấn đánh vào, lập tức tay chân rã rời, toàn bộ ngã xuống sàn rơi vào tình trạng tê liệt.

Itachi sững sốt, động tác trên tay vừa định xuất ra nháy mắt khựng lại. Không để hần kịp kinh ngạc, Uri từ trong phòng đi ra, trên tay cầm một chiếc khăn bông lau khô mái tóc, vẻ mặt không có một tia biểu tình dư thừa. Nhìn thấy Itachi, nàng hơi nhướn mày hỏi.

"Người cũng định nghỉ ở đây?"

"..." Giờ nên nói gì nhỉ? Suy nghĩ chuyển một vòng, Itachi mặt than quyết định bảo trì im lặng, trầm mặc gật gật đầu.

Uri không quá để ý, một cước đá lên người tên ninja gần nhất, giọng nói lạnh lẽo thản nhiên. "Các người tự ý xông vào đây, có ý đồ gì?"

"Ý đồ gì?" Kẻ bị đá cũng là tên thủ lĩnh, mặc dù toàn thân tê cứng nhưng vẫn rất ngạo mạn, hung hăng trừng Uri một cái, cười mỉa. "Nếu ta nói là muốn vào đây giết người thì sao?"

Rắc.

Gần như ngay sau khi hần nói xong lời này, khớp xương hàm bị một lực thật mạnh tác động. Cho tới khi tên thủ lĩnh nhận ra chuyện gì vừa xảy đến với mình, hần đã không thể cử động được miệng, chỉ có thể cảm nhận từng trận đau rất nơi khớp hàm, nói không nên lời nhìn đồng bạn đang liên tục cầu xin với Uri.

"Không phải, hần vừa rồi chỉ là nói đùa thôi!" Đám người chứng kiến một màn chakra màu đen quý dị xuất hiện từ tay Uri, hơi hoảng loạn. "Chúng ta vào đây là để giết Pain, không có ý đồ gì khác."

Uri nghe lý do này, cũng lười mở miệng, trực tiếp đem chúng đá tới một góc, lại rải thêm ít bột thuốc mê, quay đầu đi vào phòng. Ngày mai nàng sẽ liên lạc với cảnh vệ làng Mura xử lý đám người này, còn giờ phải đi ngủ đã. Phiền phức thật!

Đang muốn đóng cửa, khoé mắt lại liếc thấy bóng người vẫn đứng lặng từ nãy đến giờ. Uri đưa lưng về phía Itachi, khăn bông trên tay không dừng lại. "Người muốn nói gì?"

"Chuyện hạ độc Đệ Ngũ." Itachi liếc qua sáu kẻ thuộc phe thân tín làng Mura trước kia lúc này đã bất tỉnh, hơi phân vân, vẫn quyết định mở miệng. "Tại sao?"

"Biết rõ còn cố hỏi?" Chiếc khăn bông mềm lần lượt trượt qua từng lọn tóc, Uri nhếch môi. "Tất cả mọi chuyện xảy ra ở Konoha suốt mấy năm qua, trong tổ chức này người chính là người rõ nhất đấy chứ?"

"Tin tưởng vào mớ thông tin tình báo, không bằng trực tiếp hỏi người trong cuộc." Đáy lòng Itachi nghe xong lời kia không khỏi dậy sóng, nhưng khả năng khống chế của hần vẫn luôn rất tốt, gương mặt lãnh đạm hoàn toàn không để lộ chút hoảng hốt nào.

"Nếu người cho rằng ta với người giống nhau, gia nhập tổ chức chỉ vì muốn che mắt người khác mà thực hiện vai trò gián điệp cho làng, thì dừng ở đây được rồi." Uri thờ ơ, không chút ngại nói thẳng. Trước kia nàng xem Itachi là đại thần, từng yêu thích hần không thua gì Naruto. Nhưng thế sự khó lường, hiện tại nàng chẳng còn cái tâm tình đó, niềm kích động khi lần đầu được gặp mặt thần tượng cũng đã bị một màn ảo thuật không hay ho dập tắt. "Người có thể hi sinh tất cả vì làng, nhưng thứ lỗi, ta thì không cao thượng được như vậy. Ta sẽ không vô cớ gây sự mà ra tay hạ sát bất kỳ kẻ nào ở Konoha, nhưng nếu chúng có ý định chọc tức ta, Yonehara Uri này tuyệt đối không ngại tay dính máu." Nói xong câu này, trước mặt Itachi, Uri đóng sầm cửa lại, bỏ mặc sáu kẻ lạ mặt đang bất tỉnh nhân sự cùng một bóng người thanh niên thật lâu vẫn chưa thể hoàn hồn.

Cô ta... đã biết những gì rồi? Ánh mắt Itachi đỏ rực, bên trong thoáng hiện sát ý, lại cưỡng chế đè ép xuống, tự nhắc nhở bản thân nơi này là cấm địa làng Mura, không thể tùy tiện hành động.

Về phía Uri, sau khi vào phòng, nàng vút chiếc khăn sang một bên mở tung cửa sổ, giải phóng chakra xác định động tĩnh quanh khu nhà. Sau chừng một phút, cửa chậm rãi đóng lại, mà người trong phòng cũng thu hồi cảm ứng, bước lên giường, trầm mặc đi vào giấc ngủ.

oOo

Những tháng ngày sau đó là chuỗi thời gian bận rộn nhất của Uri từ khi gia nhập tổ chức. Tiệm bánh Miura được xây dựng hoàn chỉnh, rộng lớn khang trang, lại thêm sự góp mặt của một đám người mới hăng hái vào làm khiến không khí trong quán thời gian đầu quả thật vô cùng náo nhiệt. Trải qua một tháng tiếp nhận hướng dẫn từ đại quản lý Sazanami, mọi người cũng đã hình thành kỷ luật cơ bản, ai vào việc nấy chăm sóc từng khu trong cả bốn tầng cửa hàng. Thời điểm quán khai trương trở lại, người tới cơ hồ xếp hàng kín cả một khu phố, náo nhiệt như trẩy hội, cũng khiến người trong quán bận đến không ngời tay. Các chính sách khuyến mãi cùng danh sách thực đơn mở rộng với hàng tá món mới lạ đầy đủ sắc hương vị thành công khiến Miura một lần nữa đạt được tiếng vang trong Ngũ Đại Cường Quốc, thậm chí át đi cả chuỗi tin đồn liên tục rộ lên về Yonehara Uri trong một tháng qua, chính thức chiếm vị trí đầu tiên trong top những thông tin được người dân chú ý nhất, trở thành một bước đệm quan trọng cho việc mở thêm chi nhánh tại các nước khác.

Mà nhắc tới chuyện này, sở dĩ Uri có thể thực hiện vấn đề mở rộng nhanh chóng như vậy, cũng vì thường tham gia mấy nhiệm vụ tay trái với Kakuzu. Hắn là một ninja rất mạnh, cũng rất tàn nhẫn, thứ duy nhất đã động được hắn chỉ có tiền. Do đó, hai người cũng thường tranh thủ thời gian tới chợ đen nhận nhiệm vụ, tiền thưởng chia nàng bốn phần sáu, và đặc điểm chung của hai người là đặc biệt thích nhắm vào những cái đầu cao giá, với Kakuzu thì vì chúng mang lại nhiều lợi nhuận, với Uri thì đơn giản vì muốn rút gọn số lần phải ra tay. Để mở được chi nhánh tại làng Sương Mù Thủy quốc và làng Cát Phong quốc, Uri đã cùng Kakuzu hợp tác đánh bại Fukuda Kiyomu, một tên sát thủ ninja thực sự đáng gờm với cái giá đầu cao nhất trong bảng xếp hạng – 7,8 tỷ ryo. Chuyến đi lần đó khá nguy hiểm khi Uri bị chém đến ba nhát ở bụng, và Kakuzu thì đánh mất cả một trái tim Lôi hệ. Bù lại, sau trận chiến hắn đã săn lùng rất nhiều tim khác thay thế, Uri cũng bày tỏ rằng thể chất đặc thù của hắn nên chuẩn bị càng nhiều tim càng tốt.

Ngoài các nhiệm vụ ngoài lề đó, thời gian làm nhiệm vụ chính thức do thủ lĩnh phân phó cũng không hề ít, có một số nhiệm vụ còn trực tiếp thực hiện tại Konoha. Các thành viên trong Akatsuki không biết Uri là chủ nhân bí ẩn đứng phía sau thế lực Miura, nhưng bọn họ cũng mơ hồ đoán được nàng có một kế hoạch riêng tư bên ngoài tổ chức. Trong Akatsuki, mỗi thành viên đều được phát tiền tiêu hàng tháng, về phần tiền thưởng sau nhiệm vụ toàn bộ đều giao nộp cho thủ lĩnh. Tuy nhiên, nếu như ai đó muốn làm thêm gì ngoài lề, số tiền đó sẽ do họ toàn quyền sở hữu định đoạt. Đó cũng là lý do Uri và Kakuzu có thể thoải mái thực hiện mục tiêu của mình.

Thời gian gấp rút trôi qua, càng đến gần thời điểm bắt vĩ thú, áp lực trong lòng Uri càng tăng lên, cũng càng thêm bận rộn. Sasori thường xuyên thấy nàng loay hoay giữa một đồng chai lọ trong phòng thí nghiệm, vẻ mặt nghiêm túc dị thường, còn rất chuyên tâm điều chế từ hỗn hợp này đến dung dịch khác, thậm chí hòa vào cả máu và chakra của mình, điệu bộ rất bí ẩn, mỗi lần hắn hỏi đều chỉ nhận được một nụ cười mỉm cùng câu nói "ngươi sẽ sớm biết thôi."

Ngoài những việc này, Uri còn phải chú tâm luyện tập tâm lý cùng tăng cường sức chịu đựng và lực tấn công của cơ thể. Thành viên Akatsuki đa phần đều có thể thuật rất cừ, tiêu biểu nhất là Kisame và Yukino, nhưng thời gian trước Yukino tiến hành phong ấn tấn chức thần thú cấp bốn, nên hai nửa Hắc Bạch Zetsu nhập thể, cùng Uri đi làm nhiệm vụ. Trải qua một thời gian dài luyện tập, nỗi kích động sợ hãi của nàng đối với bọn chúng giảm bớt, đã có thể bình tĩnh nhìn chúng ở khoảng cách gần. Về phần thể lực, tệ nhất cũng đỡ được mười chiêu của Kisame.

Hidan và Deidara trong thời gian này đều đang chú tâm khắc phục điểm yếu và phát triển thuật mới, động lực để cố gắng của cả hai giống nhau, nhưng đối tượng phục thù thì khác. Hidan sau lần bị chặt đầu vẫn vô cùng âm ỉ, cương quyết không chấp nhận nỗi chuyện mình lại có thể vô dụng như vậy. Hắn tập trung nghiên cứu một loại thuật mới cho phép bản thân có thể tự nối lại đầu hoặc bất kỳ bộ phận cơ thể nào – kể cả nội tạng, mỗi khi bị tấn công hoặc cắt đứt lìa. Còn Deidara, hắn gia nhập tổ chức sau khi thua ảo thuật của Itachi nên hiện tại vẫn đang dốc sức nghiên cứu một con mắt điện tử có thể kháng ảo thuật, còn có rút ngắn thời gian nhào đất sét nổ. Hai kẻ này luôn nói nhiều nhất, hiện tại nổi lên quyết tâm liền không quản tới thứ gì, rất nghiêm túc tiến hành "bế quan tu luyện".

Konan ngoài thời gian làm nhiệm vụ cũng vào phòng bếp nấu được khá nhiều món, đa số đều có giá trị dinh dưỡng cao, còn dựa vào sở thích của Nagato mà thực hiện. Chứng kiến người bạn của mình chỉ có thể bất động một chỗ, cơ thể gầy rộc, vốn nên là một nam nhân cao ráo khỏe mạnh lúc này cân nặng lại chỉ hơn 40 kg, Konan thật sự cũng chỉ còn cách này giúp hắn. Đứng trước sự quan tâm của người đồng đội đã bên cạnh mình từ nhỏ, Nagato cũng không từ chối. Không biết có phải vì tâm lý khá hơn không, sau một thời gian, sức khỏe Nagato lại có cải thiện rõ rệt, lượng chakra vốn dồi dào cũng được tăng thêm không ít.

oOo

Thời gian cứ vậy trôi qua, một tháng lại một tháng, chẳng mấy chốc, kỳ thi chunin ở Sa Mạc Ma cũng bắt đầu, diễn ra, rồi kết thúc. Trong khi các genin từ khắp mọi nơi đang vui buồn lẫn lộn quay về làng của mình, bầu không khí bên trong căn cứ Akatsuki – nơi vẫn được mệnh danh là hang ổ của những tội phạm cấp S đa quốc tịch, lại là một mảnh hải hòa ảm áp. Bởi lẽ, bọn họ đang cùng nhau tổ chức một bữa tiệc trước khi chính thức tiến hành giai đoạn săn vĩ thú.

Quanh bàn ăn lớn ở tầng hai, mười thành viên Akatsuki – ngoại trừ Pain và Sasori, nghiêm chỉnh ngồi vào chỗ của mình. Trước mặt bọn họ là những đĩa đồ ăn thơm phức với đủ các món phong phú đa dạng, đều là căn cứ vào thực đơn khoái khẩu của từng người. Có sashimi gan và gan cá vây chân của Kakuzu, sườn róc thịt của Hidan, trứng luộc gói surimi của Deidara, bắp cải và cơm nắm rong biển của Itachi, salad tôm hùm của Kisame, thịt chân giò của Zetsu, tempura của Yukino, cá hồi nướng của Konan,...

Ngoài những món yêu thích riêng biệt đó, còn có không ít đồ ăn hấp dẫn khác. Deidara cùng Yukino đề xuất uống thêm sake, ý kiến này tức thì được các thành viên nhất trí ủng hộ.

Itachi nhìn com nắm trang trí tinh xảo, ánh mắt lại đảo tới người con gái mang mái tóc tím bạc đang cười khê nói chuyện với Yukino, trong phút chốc thất

thần.

Kể từ lần gặp nhau ở làng Mura, vốn nên là đối địch, hai người bọn họ lại kết giữa một mối quan hệ rất kỳ quái, không phải đồng bạn, cũng chẳng phải kẻ thù. Usagi thật sự thực hiện đúng với lời nói của mình, không chủ động giết bất kỳ ai trong làng ngoại trừ các đối tượng có trong nhiệm vụ. Đáng ngạc nhiên hơn là chuyện hấn gia nhập tổ chức với mục tiêu riêng cho tới tận bây giờ cũng vẫn chưa bị lộ ra. Đứng trước một Usagi chỉ bằng tuổi em trai hấn, cư xử lại hoàn toàn không theo lẽ thường, bí ẩn, khó đoán, Itachi cũng có chút chịu thua. Nhưng tiếp xúc với nàng một thời gian, hấn cũng nhận ra người con gái này có một sức hút rất kỳ lạ, những hình ảnh gặp gỡ giữa hai người trong quá khứ lại lần lượt hiện ra. Từ khi còn là một cô nhóc dễ xúc động, đến nhân vật hắc ám biến đổi nghiêng trời lệch đất như bây giờ, đều để lại trong hấn một ấn tượng sâu sắc.

Nhưng còn... tổ chức Akatsuki lại là chuyện gì xảy ra? Đây thực sự vẫn là căn cứ tội phạm hấn tham gia sao?

Nhận lấy chén rượu từ Konan, lại cùng các thành viên nâng ly, Itachi vẫn có chút không thể tin nổi. Nhưng sâu thẳm trong lòng hấn, tựa hồ vang lên một ý nghĩ.

Cuộc sống thế này... không tệ chút nào cả.

"Này này Usagi, người như vậy là ăn gian nhé!" Deidara tỉnh mắt nhìn thấy ly rượu gần như còn nguyên của Uri, bĩu môi kháng nghị.

"Tửu lượng ta không tốt, thông cảm đi." Uri bình tĩnh nói, liếc qua vẻ mặt đỏ hồng của Yukino bên cạnh. Tổ chức này có ba nữ, thì nàng với Yukino đặc biệt không uống được rượu. Nhưng trái ngược với nàng luôn né xa chúng ra, Yukino lại rất thích, mặc cho lúc uống xong sẽ chẳng biết trời đất là gì và lộ ra tất cả đuôi, nó vẫn kiên trì đòi uống. Hôm nay coi như hiếm khi có buổi tiệc chung, cũng vừa lúc ăn mừng chuyện nó tấn chức cấp bốn, nàng cũng không cản. Còn Konan...

Liếc qua vẻ mặt bình tĩnh như không có chuyện gì của người đang ngồi ghé chủ tọa, Uri mím môi, từ chối cho ý kiến.

Bữa ăn kết thúc không lâu, vào buổi tối, Pain triệu tập mọi người xuống tầng hầm căn cứ, chính thức tuyên bố nhiệm vụ săn bắt của từng đội. Trước đó tổ chức đã có được Ngũ Vỹ nên theo lịch phân công mới, Sasori – Deidara phụ trách Nhất Vỹ; Hidan – Kakuzu phụ trách Nhị Vỹ; Yukino – Bạch Zetsu phụ trách Tam Vỹ; Itachi – Kisame phụ trách Tứ Vỹ; Pain – Konan phụ trách Lục Vỹ; còn lại Bát Vỹ và Cửu Vỹ, sau khi có được những vỹ thú kia rồi sẽ do tổ chức cùng nhau đi bắt.

Uri trầm mặc nghe phân phó, ánh mắt thoáng liếc sang Hắc Zetsu.

Đội của bọn họ lần này, phụ trách Thất Vỹ.

oOo

Ban đêm, trong một căn phòng tối thuộc tòa tháp Raikage, một cô gái trẻ có làn da ngăm đen cùng mái tóc xám đang nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền lại, móng tay bầu chặt vào da thịt cổ áp chế con đầu đầu dữ dội cùng mớ thông tin dày đặc đang không ngừng tra tấn mình. Qua một lúc lâu, động tĩnh trên giường dần biến mất, cô gái ngồi thẳng dậy, hô hấp dần đều, cặp mắt xanh lá lộ ra một tia hung quang, nửa kinh ngạc nửa nghi hoặc đánh giá bài trí quanh phòng.

"Cái quỷ gì đây?"

Sắc mặt vẫn tái nhợt do vừa dung hợp xong dữ liệu, người trên giường khẽ lẩm bẩm, đứng dậy quan sát đồ vật khắp nơi, khuôn mặt luôn duy trì biểu tình lạnh lẽo cũng không kim được mà lộ ra kinh ngạc. Nhưng trải qua vô số huấn luyện tàn khốc, chuyện khó tin tới đâu cũng chỉ đến thế, cô ta rất nhanh bình tĩnh lại, hơi mím môi, chạy vào phòng tắm đứng trước tấm gương lớn đánh giá bộ dạng của mình.

Quả nhiên... loại chuyện quái dị này vậy mà thực sự xảy ra trên người mình? Nhìn bộ dạng mới kém xa so với hình tượng kiếp trước, cô gái hơi bĩu môi, vươn tay gạt phẳng đôi khuyên tai dài vương vãi, cặp mắt xanh lá híp lại, lộ ra một tia khí tức nguy hiểm.

Vừa nghĩ tới kẻ khiến bản thân – kim bài sát thủ thế giới ngăm khiên kẻ địch nghe tên liền sợ mất mật phải tự sát mà lưu lạc tới thế giới quỷ quái này, quanh thân cô ta tràn ra một luồng sát khí lạnh khốc. Nghiêng răng ngọc, thanh âm do lâu không mở miệng mà có phần khàn khàn, lại giấu không được hận ý đối với kẻ được nhắc tới kia.

"Rose, con ả khốn kiếp ưa đóng kịch! Ta nguyện rửa người chết không được từ tề!"

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Sasori Tử Trận

Naruto đứng trên nóc tòa nhà cao nhất, đưa mắt nhìn xuống toàn cảnh mọi thứ xung quanh làng, còn có bức tượng Hokage Đệ Ngũ đã khắc xong, khuôn mặt sớm mất đi nét trẻ con lúc này cũng cười đến rạn rờ.

“Phô trương quá đấy.” Trước cửa một quán trà ở tít bên dưới, Jiraiya ngán ngẩm lắm lắm, nhưng gương mặt đầy nét cười lại bán đứng tâm tình của ông.

“Thầy Kakashi!” Khóe mắt nhanh chóng liếc thấy một bóng người đang đọc sách ở tòa nhà đối diện, Naruto phấn khích reo lên, thân hình chớp nhoáng lao tới. “Thầy đúng là không thay đổi gì cả.”

“Em về làng rồi à.” Kakashi nhìn cậu học trò sau hơn hai năm không gặp đã lớn lên trông thấy, hơi gật đầu.

“Em có quà cho thầy đó!” Naruto vươn tay lục trong túi đồ đeo sau lưng, chìa ra một quyển sách. “Đây là cuốn mới nhất của bộ truyện Icha Icha trong ba năm gần đây, coi chán thấy mồ nhưng chắc là thầy thích lắm hả?”

Kakashi giật mình nhìn chằm chằm quyển sách, cũng không để ý tới lời Naruto. Phía sau hai người, Jiraiya khinh thường bĩu môi. Thằng ngốc Naruto này làm sao hiểu được giá trị của nó chứ, cuốn này trên thị trường còn chưa có bán đâu!

“Giờ thì thẳng tiến tới tiệm Ichiraku của bác Teuchi thôi!”

Đang lúc Naruto hưng phấn bỏ lại hai người mà đáp thoăn thoắt qua các mái nhà quanh làng, một bóng dáng màu đỏ hồng đang đi bộ dưới đường đập vào mắt cậu. Dừng chân lại, giọng nói đầy nhiệt huyết vang vọng cả một khu phố.

“Sakura – chan!” Nói rồi cũng phi thân nhào tới.

“Naruto?” Kinh ngạc nhận ra người bạn cũ đã lâu không gặp, Sakura ngẩn người, có chút không xác định. “Cậu cao hơn tớ rồi này?”

“Ha ha, là cậu lùn đi đấy chứ.” Bỏ qua vẻ mặt méo xệch của Sakura, ánh mắt Naruto lia tới người phụ nữ tóc vàng vừa xuất hiện, tươi cười chào hỏi. “Tsunade – baachan, bà cũng không thay đổi gì hết.”

“Còn người vẫn nhí nhố như ngày nào.” Tsunade cười khê, trong lòng âm thầm đổ mồ hôi. Thằng nhóc này... chắc vẫn chưa biết gì về mấy tin đồn đầu nhí?

Hướng một ánh mắt ra hiệu cho Kakashi, Tsunade bước tới đứng cạnh Jiraiya, cười ẩn ý cùng ông rời khỏi.

“Có một nhiệm vụ cho hai em.” Kakashi cất đi quyển sách vừa nhận được, biểu tình nghiêm túc kéo lại sự chú ý của hai người. “Từ giờ hai đứa sẽ trở thành một đội cùng giải quyết nhiệm vụ với ta. Giờ đã khác xưa, chúng ta không phải thầy giáo và học trò nữa, mà là các ninja đồng đẳng nhau.” Anh hơi dừng lại, trên tay xuất hiện hai chiếc chuông nhỏ, ra hiệu cho Naruto và Sakura theo mình tới sân tập. “Luật như cũ, các em sẽ tìm cách cướp chuông trên tay ta, thời hạn là từ chiều nay đến bình minh ngày mai.”

“Cảm giác... thật quen thuộc.” Sakura nhìn bãi đất trống, hơi ngẩn người.

“Quên nói nhỉ, đây là nơi đội 7 ngày xưa thường luyện tập. Lần cướp chuông trước cũng là ở đây.” Kakashi bình tĩnh nhắc lại.

“Chỗ đó...” Ánh mắt Naruto mơ hồ nhìn chằm chằm một hướng. Đó là một khu đất khá bằng phẳng, phía trước có hai gốc đại thụ, bóng cây trải xuống râm mát cả một vùng trời. Trước mắt cậu như hiện lên hình ảnh năm con người có lớn có nhỏ tùy tiện ngồi bệt xuống, xung quanh bày la liệt đồ ăn, thỉnh thoảng vang lên tiếng cười nói đậm đặc, trong phút chốc toàn bộ hóa thành ảo ảnh.

Nắm tay Naruto siết lại, trong cặp mắt màu xanh da trời rực lên một cổ quyết tâm như lửa cháy, mạnh mẽ thiêu đốt cậu. Sasuke và Uri – chan, tớ nhất định sẽ tìm được hai người trở về, chúng ta một lần nữa là đội 7!

“Bắt đầu được chưa?” Kakashi hỏi, tay khẽ nâng chiếc băng đeo trán làm lộ ra con mắt sharingan.

“Luôn sẵn sàng!” Trần đầy khí thế, Naruto cao giọng đáp lại. Bên cạnh cậu, Sakura cười phấn khích, hiển nhiên cũng rất mong đợi bài kiểm tra năng lực này.

oOo

“Akatsuki đã bắt đầu hành động rồi.”

Trong văn phòng Hokage, Jiraiya đứng trước bàn làm việc mới tinh, giọng nói thập phần nghiêm túc hướng tới người phụ nữ tóc vàng đang im lặng ngồi đối diện. “Gần đây bọn chúng đã từ chối toàn bộ yêu cầu nhiệm vụ từ các nước, bất kể giá cao cỡ nào cũng không nhận, chỉ lo điều tra thông tin về các jinchuuriki mà thôi.”

“Sau sự cố ở kỳ thi chunin làng ta, Itachi và Kisame của tổ chức này đã tới đây tìm Naruto một lần, đúng chứ?” Tsunade nhớ lại.

“Phải, lần đó tôi dẫn Naruto đi tìm cô thì đụng mặt chúng ở một quán trọ, tôi đã nhốt cả hai vào bao tử của cóc đá, nhưng Itachi lại kích hoạt Mangekyou Sharingan, thành công đục thủng và thoát được.” Jiraiya nghiêm giọng nói. “Tổ chức này cho tới giờ vẫn luôn hoạt động quỷ dị bí ẩn, danh tính các thành viên trong đó cũng chỉ mới biết được vài người mà thôi.”

“Có một kẻ tên Usagi phải không?” Tsunade khê giọng hỏi.

“Đúng vậy.” Jiraiya gật đầu. “Tôi chưa từng gặp cô ta, nhưng đã tận mắt thấy kết cục của vài kẻ bị cô ta nhảm tới. Phong cách hành sự của người này so với Itachi hay Kisame thì tàn nhẫn hơn nhiều. Các vụ ám sát ở bất cứ nơi nào có cô ta tham gia, nạn nhân đều phải trải qua một chuỗi thời gian chờ chết cực kỳ thống khổ.” Nói rồi, như có điều suy nghĩ liếc qua Tsunade. “Căn cứ vào lực đạo và độ chuẩn xác khi vận mở vết thương, kẻ này rất am hiểu cấu tạo cơ thể người. Nếu như đó từng là một y nhân chuyên nghiệp hay đại loại thế, vậy cũng thật đáng ngại.”

“Còn có chuyện đáng ngại hơn đây, anh có biết thân phận thực sự của cô ta là gì không?” Tsunade hít sâu một hơi.

“Là gì?” Jiraiya nhìn biểu tình phức tạp của Tsunade, nhún mày suy đoán. “Một... bật nhả làng Lá?”

“Đúng, nhưng không chỉ vậy, kẻ này anh cũng biết.” Tsunade nín thở. “Cô ta chính là hậu nhân cuối cùng của Yonehara – Yonehara Uri.”

Trong ánh mắt không thể tin nổi của Jiraiya, Tsunade trầm giọng kể lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra suốt từ khi ông cùng Naruto rời làng huấn luyện. Cả chuyện bà từng đụng độ với một yêu hồ vô thanh vô tức xâm nhập kết giới, cho đến những chuyện Usagi đã làm, như tấn công Sakura, hạ độc thầy trò hai người, kết liễu các tiểu đội cứu viện, thi hành nhiệm vụ trong làng với một chuỗi hành động quỷ dị tàn ác. Sau cùng, chốt lại bằng chuyện Haruno Sakura đã từng phạm sai lầm khi nghe lời Yamanaka Fuu mà dấn bùa nguyên rủa lên Uri trong sự cò lẩn đó.

“Nói như vậy, mục tiêu của con bé trong trận chiến với bà lần trước là giết Sakura sao?” Căn thận thông suốt toàn bộ mớ thông tin này, Jiraiya cũng khó nén nổi kinh ngạc.

“Phải, tôi có thể khẳng định lần đó cô ta thực sự muốn giết Sakura, còn là kiểu nhất kích tất sát, nhưng sau đó vì bị can thiệp nên mới bỏ đi ý này, ngược lại hạ được tất tiếng và chặt đứt một cánh tay con bé.” Tsunade nói. “Tôi đã điều tra thông tin Yonehara Uri hỏi cô ta còn là genin trong làng, nếu so sánh với người gặp lần trước quả thật một trời một vực, cũng chỉ hiểu biết gần gũi lắm như mấy thành viên đội 7 mới nhận diện được mà thôi.” Nói rồi, bà chia ra một bức tranh phác họa đại khái dung mạo của Uri hiện tại. “Mấy năm nay hành động của Akatsuki ngày càng tùy tiện, điên cuồng thu thập tài nguyên từ nhiệm vụ ở khắp các nơi, cho đến bây giờ mới bắt đầu nghiêm túc săn vỹ thú. Một tổ chức tà ác như vậy không lý nào chuyện Yonehara Uri gia nhập lại là tình cờ. Với nỗi căm hận của cô ta với làng Lá, cho dù bây giờ tự tay cô ta xuất hiện đón Naruto – Jinchuuriki Cửu Vĩ vào chỗ chết, tôi cũng không thấy bất ngờ đâu.”

“Không, Tsunade.” Cảm lấy bức tranh, ánh mắt Jiraiya dừng lại ở đôi đồng tử vốn nên là một màu tím lưu ly tuyệt đẹp, hiện tại lại biến thành hai lỗ hổng đen ngòm không cảm xúc, giọng nói trầm khàn có chút dao động. “Cô chưa từng tiếp xúc với con bé, nên sẽ không hiểu được tính tình của nó. Uri, nó là một đứa bé tốt.” Nhớ tới nguyên nhân lớn nhất mở đầu cho chuỗi bi kịch hiện tại, Jiraiya hơi thất thần. “Ít nhất là... đã từng như vậy.”

Trong lúc hai người ở văn phòng Hokage thảo luận mọi chuyện, tại sân tập, Naruto và Sakura lại đang bị Kakashi hành một trận thâm thâm.

“Các em sao vậy? Đừng có nhường ta chứ.” Vẫn là chiếc mặt nạ quen thuộc, vẫn là con mắt đen nhánh luôn trong trạng thái nửa híp. Chỉ khác ở chỗ, băng đeo trán của Kakashi lúc này đã được kéo lên, lộ ra một con mắt sharingan đỏ rực với ba câu ngọc bí ẩn, vẫn giống như lần đầu tiên nó xuất hiện ở Sóng quốc, nhưng lúc này lại mang thêm một cảm giác nguy hiểm kỳ lạ.

“Trình độ sử dụng sharingan của thầy ấy đã đạt tới đỉnh cao của nhuần nhuyễn rồi.” Sakura thờ dốc nói, liếc qua khu đất gần như đã bị phá tan tành nhờ nắm đấm của mình, hơi ảo não. Có vẻ trong hơn hai năm qua, không chỉ bọn họ mà cả thầy Kakashi cũng rất chăm chỉ luyện tập. Bao nhiêu chiêu thức tấn công cô học được từ sư phụ vẫn chưa mấy may đụng được một sợi tóc thầy, nói gì đến lấy chuông đây?

Ở một phía khác, Naruto cũng đang nhìn chăm chăm động tĩnh bên này. Dưới ánh sáng mờ hồ của vầng trăng trên cao, khuôn mặt cậu chau lại, lộ ra một vẻ suy tư đầy nghiêm túc. Suốt từ chiều đến giờ, cả cậu và Sakura – chan đều lần lượt dùng hết mọi cách tấn công thầy Kakashi, nhưng lần nào cũng bị thầy tránh né, thuận tiện tung ra mấy đòn phản công rất nguy hiểm. Đáng chú ý, thầy ấy đã sử dụng con mắt sharingan gần như suốt từ đầu trận tới giờ, lại vẫn chưa có dấu hiệu xuống sức. Cậu không hiểu biết quá nhiều về loại nhãn lực này nhưng cũng từng nghe nói qua, sử dụng con mắt đó nhiều sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới thể lực, đặc biệt là khi thầy Kakashi lại không mang dòng máu Uchiha trong người.

Kakashi cười nhạt nhìn hai đứa học trò cũ dù năng lực tăng tiến nhưng đã dần quên đi bài học quan trọng nhất anh từng dạy, cũng không cảm thấy quá bất ngờ. Suốt từ lúc bắt đầu, anh đã nhận ra một điều là Naruto hoàn toàn không hề muốn phối hợp cùng tấn công với Sakura. Dẫu cho thái độ thẳng bẻ vẫn vậy, cười ngốc nghếch và thi thoảng phát ngôn những câu làm cho người ta thấy ngứa ngáy tay chân, nhưng hiển nhiên, không dễ gì có thể tùy tiện vỗ đầu hay thậm chí là đánh phạt thẳng bẻ nữa. Sakura có vẻ cũng đã nhận ra điều này. Nhìn chung, quan hệ hai đứa không gay gắt, nhưng cũng không thể xem là thân thiện. Lý do thì có lẽ cả ba người đều hiểu. Đối với việc này, Hatake Kakashi bày tỏ – anh không có ý định can thiệp.

“Thầy... học... thắng rồi đấy...”

Naruto nằm rạp trên bãi cỏ thờ dốc, cặp mắt xanh da trời nhìn về phía Kakashi mang theo một nỗi tức giận bất đắc dĩ. Có bình ổn hơi thở, cậu nheo mắt nhìn những tia sáng đầu tiên của ngày mới đang đan qua kẽ lá xanh mượt. “Bọn em... vô dụng lắm phải không?”

Ở một vị trí khác, Sakura cũng đang mệt mỏi ngồi bệt xuống. Chiến đấu suốt đêm làm cả tinh thần và thể xác cô đều rã rời. Cặp mắt lục bảo chậm chạp liếc qua hai chiếc chuông không chút tổn hao treo bên hông Kakashi, Sakura cắn môi, thật sự không biết phải nói gì khi bản thân gần như đã dùng hết năng lực để chiến đấu.

“Không, các em thật sự rất tiến bộ.” Kakashi híp nửa mắt, chiếc băng đeo trán đã được kéo xuống, chỉ còn lộ ra một con mắt đen nhánh nhìn chăm chăm hai người. “Cả Naruto và Sakura đều đã tìm ra thể mạnh riêng của mình và phát triển nó rất tốt. Khả năng phòng thủ và tấn công đều tăng cao, kỹ năng sử dụng ảnh phân thân của Naruto tiến bộ đáng kể, thể thuật và phản xạ của Sakura cũng vậy.”

Có thể không tiến bộ sao? Sakura âm thầm cười nhạo. Được sư phụ chỉ dạy suốt hai năm qua, cô đã sớm không còn là con bé hèn nhát yếu đuối núp sau lưng người khác rồi. Bằng cách tập trung và phóng chakra của mình vào thời điểm chính xác, chỉ với chiêu Anh Hoa Xung, cô hoàn toàn có thể dễ

dàng phá hủy hoặc đập vụn đối tượng thông qua các đòn đâm hoặc đá. Sự phụ cũng đã nói qua, nếu dùng những chiêu này với con người, đối thủ bị cô tấn công sẽ hứng chịu thương tích nặng từ gãy xương, vỡ nát nội tạng đến tử vong. Thông qua rèn luyện thường xuyên, hiện tại cô thậm chí đã có thể thôi động uy lực kinh hồn trong nháy mắt mà không cần phải để ý đến cách thức thi triển. Chẳng qua lần này lại xui xẻo đối đầu với một cao thủ toàn diện như thầy Kakashi, thể lực của thầy ấy còn hơn cả bọn họ.

Một ý nghĩ phát triển theo con đường vận dụng cơ bắp sẽ khá kỳ quái, nhưng đặt vào trường hợp là đệ tử của Hokage Đệ Ngũ, sẽ chẳng có ai ý kiến gì. Đến cả sự phụ cũng cho rằng cô chăm chỉ quyết tâm như vậy là vì có tiềm năng và điều kiện học tập, nhưng chỉ Sakura biết, nguyên nhân sâu xa khiến cô kiên trì tới mức này, là vì kẻ cô muốn đối phó... rất yếu thể thuật!

Không nhìn tới ánh mắt quý dị của Sakura, Kakashi đứng bên cạnh nghiêm túc nói. “Thiếu sót lớn nhất của các em là ý chí chiến thắng và tinh thần phối hợp. Nhưng nhìn chung, năng lực của hai đứa thật sự tiến bộ rất nhiều, lần này thua cuộc một phần cũng vì đối thủ của các em là ta.” Anh nhếch môi cười khê. “Chúng ta là ninja, và sẽ luôn cố gắng nâng cao năng lực qua từng ngày không phải sao? Có lẽ các em cũng cảm nhận được, sức mạnh của sharingan bây giờ đã tốt hơn nhiều so với ngày trước. Không chiếm được lợi thế cũng là điều dễ hiểu.” Nói đến đây, ánh mắt anh rời khỏi hai người, đi tới túi hành lý vẫn luôn để một góc, từ bên trong lôi ra hai chiếc hộp nhỏ. “Có một thứ vốn thuộc về các em mà ta vẫn giữ mấy năm nay. Hiện tại, có lẽ đã tới lúc trả lại nó.”

Naruto đang chán nản nằm rạp dưới đất, nghe câu này tò mò ngẩng đầu lên. Sakura đồng dạng một biểu tình hiếu kỳ, đứng dậy nhận lấy chiếc hộp nhỏ Kakashi đưa cho.

“Về nhà hãy mở nó.” Kakashi nói khi thấy bọn họ định mở hộp ra xem ngay tại chỗ. “Ta sẽ tới chỗ ngài Hokage báo cáo tình hình luyện tập của hai đứa. Nhiệm vụ đầu tiên cho chúng ta có lẽ cũng sẽ sớm bắt đầu. Tạm biệt.” Nói xong lời này, người cũng lập tức rời khỏi.

“Naruto muốn đi ăn ramen với tớ không?” Sakura cất chiếc hộp nhỏ vào túi vũ khí, quay sang hỏi. Phải tham gia trận đấu này với thầy Kakashi suốt từ chiều qua, đến cô còn thấy rất đói, huống chi là Naruto vừa mới về làng.

“Cảm ơn Sakura – chan, tớ muốn về nhà trước.” Naruto mím môi đáp, ngón tay cái miết nhẹ dòng chữ nhỏ viết tên mình bên ngoài hộp gỗ, tìm không hiểu sao đập rất nhanh. Cảm giác hộp khó hiểu thoáng chốc bao trùm cậu, nỗi thất vọng khi không lấy được chuông đã hoàn toàn bị chiếc hộp này dòi đi sự chú ý, cũng không nhìn tới vẻ mặt tái nhợt của Sakura, nhanh chóng thu xếp đồ đạc rời khỏi.

oOo

“Ông không tính vào thăm quê hương à, Sasori – danna?”

Trước biên giới làng Cát, hai bóng người khoác áo choàng Akatsuki, trên đầu đội mũ rom hình chóp với dải dây lục lạc nhỏ trang trí ở vành mũ buông xuống trước mặt. Nhìn biểu tình lạnh lùng của Sasori, Deidara không nhận được mở miệng trêu chọc.

“Người làm một mình được sao?” Không để ý tới vẻ mặt ngu ngốc của Deidara, Sasori trầm giọng lên tiếng.

“Này, ông hỏi thế là có ý gì?” Deidara ngẩn người. “Không phải ông nghĩ tôi đang cần giúp đỡ đấy chứ? Tuyệt đối không có chuyện đó đâu!”

“Thế thì câm miệng lại và đi mau đi, Nhất Vỹ là đứa lên thốt đầu tiên trong đám vỹ thú đấy.” Sasori bước chậm rì rì, thân rồi cồng kênh để lại trên nền cát một dấu vết kỳ lạ, song song với vết dấu chân của Deidara. “Ta có cài gián điệp trong nội bộ làng Cát, hoạt động tại tổ chức đầu não cũng hơn bốn năm rồi. Nó sẽ giúp chúng ta vượt qua trạm an ninh ở lối vào và xác định vị trí mục tiêu.”

“Việc còn lại cứ để tôi giải quyết.” Deidara hăng hái.

“Chớ để ta chờ lâu.” Sasori nghiêm túc cảnh cáo. “Và nếu có chuyện không ổn thì cứ liên lạc. Ta cũng không phải như người, trộm canh thời thời khắc khắc để có cơ cười nhạo.”

“Chết tiệt, ông đang nghi ngờ năng lực của tôi đấy! Tuyệt đối không có chuyện tôi cầu cứu ông đâu.” Deidara nghiêm mặt khẳng định.

“Sao cũng được.” Sasori nhạt nhẽo đáp, hai tay chấp lại niệm ấn giải. Cùng lúc đó, một ninja thuộc hội đồng cấp cao vừa tham gia cuộc họp tại làng Cát – Yura, chỉ cảm thấy trong đầu như có gì vỡ ra, lập tức thông suốt mọi sự. Không nhận ra vẻ khác thường của hắn, các thành viên khác trong hội đồng ai nấy đều chuyên tâm đi làm việc của mình, hết lòng cảnh giác với mớ thông tin về Akatsuki mà tiền nhân Jiraiya của Konoha đã thu thập.

Thời điểm Sasori và Deidara đặt chân tới trước khu vực cảnh vệ bên ngoài làng, toàn bộ các ninja lo nhiệm vụ canh giữ đã bị Yura một tay tiêu diệt. Nhìn thấy hai người, hắn lập tức chạy tới, cung kính quỳ xuống gọi.

“Sasori – sama!”

“Vất vả cho người rồi.” Sasori liếc qua đồng xác chết ngổn ngang phía sau, cười đến tàn nhẫn.

“Giờ thì cứ chờ tôi đi, danna.” Deidara triệu ra một điều đất sét cỡ lớn, tung người nhảy lên, về mặt tự tin mười phần hướng thẳng vào lãnh địa làng Cát.

“Các người biết được bao nhiêu về Akatsuki rồi?” Nhìn theo bóng hắn biến mất, Sasori hướng sang Yura hỏi.

“Thưa ngài, toàn bộ thông tin về tổ chức này đều do sannin Jiraiya cung cấp. Theo đó, Akatsuki được thiết lập bởi mười ninja, và toàn bộ đều là tội phạm cấp S trong sách Bingo các làng.”

“Danh tính từng người thì sao?”

“Theo nguồn tin từ ông ấy thì chỉ mới xác định được ba người. Một là Uchiha Itachi – phản đồ diệt tộc ở làng Lá, hai là Hoshigaki Kisame – cựu Thất Kiếm Làng Sương Mù. Người còn lại là Orochimaru – kẻ từng lên kế hoạch xâm lược Konoha và giết chết Kazekage Đệ Tứ, hiện tại đã thoát ly tổ chức.”

Vậy là chúng tính cả Orochimaru? Biểu tình của Sasori vẫn thản nhiên, ánh mắt hơi lóe lên một tia nghiền ngẫm. Tổ chức Akatsuki cho đến nay vẫn là một sự tồn tại bí ẩn với chính quyền các làng, những chuyện nội bộ như phải có nhân mới kết nạp được thành viên hiển nhiên chúng không được biết. Như vậy, danh tính của Usagi ở làng Lá đã bị lộ hay chưa? Lần trước trong một chuyến đi làm nhiệm vụ hẳn nghe được vài tin đồn không mấy hay ho, chứ rủa trực tiếp vào danh nghĩa tên thật của cô ta, lời lẽ còn hết sức khó nghe.

Thật muốn cho lũ đó nếm thử ít độc...

“Nhất Vỹ, à không, thằng Kazekage đó đang ở đâu?”

“Hắn vừa kết thúc cuộc họp, hiện tại có lẽ đang ở trong văn phòng tại tòa tháp.” Yura kính cẩn cúi đầu.

Đúng như hẳn suy nghĩ, phía bên trong, Gaara khoác trên mình trang phục Kazekage tiêu chuẩn ngồi trước bàn làm việc, hai mắt nhìn chăm chăm vào một bức tranh đặt ngay ngắn trên bàn. Bức tranh này có lẽ đã được vẽ từ rất lâu, bề mặt giấy do thường xuyên ma sát mà có phần nhàu đi, nhưng đường nét hình vẽ trên đó vẫn không khó để nhận ra khuôn mặt của một thiếu nữ trẻ tuổi. Xinh đẹp và hắc ám – một miêu tả ngoại hình, một hình dung khí chất. Nhìn vào hốc mắt đen ngòm kia, dường như mọi suy nghĩ tính toán của người ta đều sẽ vì sợ hãi mà đình chỉ.

Nhưng Gaara đã nhìn rất lâu rồi. Cậu gần như đã nhìn bức tranh này mỗi ngày trong suốt hai năm nay.

Buồn cười làm sao, người mà cậu luôn tâm niệm muốn gặp lại, trong nháy mắt bất tri bất giác lại biến thành kẻ thù khắp nơi đều muốn tiêu diệt, thành một thành viên trong tổ chức Akatsuki nổi danh tàn ác.

Chìm trong mớ cảm xúc hỗn loạn, Gaara không thể không cưỡng ép bản thân tỉnh táo, suy nghĩ cho đại cục. Bất kể lúc trước Uri là người thế nào, thân phận hiện tại của cậu ta đã định trước bọn họ sẽ là đối thủ, thậm chí rơi vào tình cảnh người chết ta sống. Với cương vị Kazekage, cậu tuyệt đối không thể vì hảo cảm riêng tư mà để làng rơi vào tình cảnh nguy hiểm được.

Đang suy nghĩ, cặp mắt màu ngọc lam chợt liếc qua một vật thể kỳ lạ vừa bay vút qua bên ngoài, cả người trong nháy mắt đứng phắt dậy, neho mắt bước lại gần ô cửa sổ.

Thứ đó... là gì?

Deidara cười điều lượn vài vòng, tiện tay cho nổ chết mấy tên ninja đang quan sát bầu trời, thân mình hiên ngang hạ xuống một nóc nhà dân.

“Thiết kế của ngôi làng này chẳng có tí gì nghệ thuật, còn tệ hơn Konoha.” Deidara nhếch nhếch môi. “Nhưng điểm chung của bọn chúng là đều đáng bị hủy diệt.”

Ngay lúc hẳn đang cười tự mãn, một bóng đen bất ngờ chắn phía trước. Deidara ngẩng đầu, híp mắt đánh giá chàng thiếu niên mười lăm tuổi mang trên người chức vụ cao quý nhất làng Cát. Sau lưng cậu ta đeo một bình hồ lô cỡ lớn, vẻ mặt trắng bệch vô cảm đánh giá kẻ địch vừa xuất hiện.

“Hê, nhảy phét đấy chứ?” Deidara nhe răng cười, lòng bàn tay nắm chặt một khối đất sét trắng tinh. Sasori – danna đã liên tục dẫn dò hẳn phải chuẩn bị kỹ càng khi đối thủ là một trong những kẻ đang đứng đầu Ngũ Đại Cường Quốc, nhưng với những gì đã rèn luyện trong suốt mấy năm nay, hẳn tin rằng bản thân có thể thuận lợi xử lý tên này.

Điều khiển điều đất sét bay vút lên thoát khỏi một đòn tấn công bằng cát trong thoáng chốc, Deidara nhướn mày hỏi. “Vi sao người phát hiện ra ta?”

“Ồ sa mạc này không có loại chim như thế.” Gaara trầm giọng đáp, cặp mắt ngọc lam vẫn chăm chú quan sát Deidara. Trên trán cậu, hình xăm màu đỏ đối lập với nước da nhợt nhạt, dưới ánh nắng chiều như lóe lên một vầng sáng rực rỡ. Nấp hồ lô bật mở, luồng cát hòa lẫn chakra thuần thực tấn công, không chút nao núng trước kẻ địch xâm nhập bất ngờ này.

“Vậy là kế hoạch hành động bí mật thất bại rồi, tiếc thật.” Khuôn mặt Deidara tràn ngập tia cười ranh mãnh, một chút cũng không ăn khớp với giọng điệu uể oải của hắn. Phía trong lòng bàn tay, vài mô hình đất sét nhỏ xíu đã được nặn hoàn chỉnh, không chút do dự đáp về phía Gaara đang ngưng tụ cát làm đệm bay. “Nhưng thế này, ngược lại đỡ phải tốn thời gian tìm người.”

oOo

Căn hộ nhỏ của Naruto được dọn sạch đến đáng kinh ngạc. Quần áo đồ đạc gọn gàng, trên mặt bàn mặt ghế không có lấy một hạt bụi, những chiếc áo khoác treo trên móc đều đã được giặt ủi phẳng phiu. Nhưng lúc này, chủ nhân căn phòng chẳng còn tâm trí gì nghĩ về chuyện đó. Thu mình lại một góc tối tăm để mặc rèm cửa ngăn cách toàn bộ ánh sáng của ngày mới, cậu chỉ đơn độc ngồi một chỗ, hai tay ôm lấy mặt, mái tóc vàng óng rũ xuống.

Naruto không biết mình đã ngồi thế này bao lâu. Cậu có cảm giác đầu mình đang nhói từng trận, và tim thì đau đến không thở nổi. Ánh mắt liếc xuống bức thư với nét chữ xinh xắn quen thuộc, chưa bao giờ Naruto cảm thấy cảm hận kỳ thi chunin lần trước tới mức này.

[Gửi Naruto.

Chuyến huấn luyện vừa rồi cậu có kể cho tớ chuyện mình đã gặp được cừu vĩ hồ và trao đổi điều kiện với nó, nhờ đó triệu hồi cóc lão đại phải không? Có chuyện này tớ muốn nói với cậu. Cái vòng đeo tay màu đỏ cam gắn mặt đá nhỏ lần trước tớ đưa thực ra là một chiếc vòng phong ấn đặc biệt, bên trong có hòa lẫn chakra của tớ và Yukino. Năng lượng cừu vĩ trong người cậu một khi bùng phát quá mạnh sẽ dễ dàng dẫn tới trạng thái mất kiểm soát, mà Yukino lại đặc biệt làm tốt những thứ liên quan tới phong ấn này. Về phần chakra của tớ, nó sẽ giúp cậu chữa lành tổn thương khi gặp phải những đòn tấn công trí mạng.

Sắp tới vòng đấu chính rồi. Đối thủ của cậu lần này là Hyuga – san, tớ từng thấy qua năng lực của anh ấy, đó thật sự là một ninja rất mạnh. Nhưng cậu cũng không kém chút nào đâu, cứ chiến đấu hết sức mình, cậu chắc chắn sẽ làm được!

Phải rồi, không biết tớ nói chưa nhỉ, cái vòng cậu tặng tớ rất dễ thương đấy, màu tím cũng đẹp nữa. Cảm ơn cậu!

Yonehara Uri.]

Đó là toàn bộ những thứ được viết trong thư – những sự thật mà chính cậu cùng thầy Jiraiya đã vô tình khám phá ra trong các buổi luyện tập.

Bao nhiêu ký ức quá khứ dội về, hốc mắt Naruto đọng đầy nước trong suốt, lại cứng rắn không để chúng rơi xuống. Cẩn thận gấp gọn lá thư đặt vào hộp gỗ, cậu thất hồn lạc phách ngồi thật lâu trong phòng, cũng không biết qua bao lâu, ngoài cửa vang lên một chuỗi tiếng gọi dồn dập.

“Naruto – niichan! Naruto – niichan!”

Chậm chạp đứng dậy ra mở cửa, trước mắt Naruto là một cậu nhóc tóc nâu, mặc trên người quần dài, áo khoác xanh nhạt kẻ sọc cùng một chiếc khăn choàng cổ. Vừa thấy cậu, hai mắt thẳng bé sáng rực lên.

“Đã lâu không gặp, Konohamaru.” Nhìn nụ cười vẫn hồn nhiên tinh nghịch hết như trước khi cậu rời làng, Naruto muốn trung ra về mặt ủ dột cũng khó, gật đầu chào.

“Em mỗi ngày đều sang nhà anh dọn dẹp, chỉ để đợi một ngày này đấy.” Konohamaru mừng rỡ reo lên, chạy tới kéo tay Naruto. “Đi nào, chúng ta có rất nhiều chuyện để nói đấy, tới quán Ichiraku nha?”

“...Được.”

oOo

Sakura tái mặt đọc từng chữ trên tờ giấy, lồng ngực đập phồng, thật lâu cũng chưa thể bình tĩnh lại.

Tinh dầu hoa anh đào? Làm đẹp? Chữa thương?

Chết cười mất thôi, tặng cái này mỗi lần dùng sợ là cũng phải để phòng bên trong có độc đấy. Hơn nữa, chế ra một thứ như thế làm quà tặng, có phải cô ta đang muốn mỉa mai Haruno Sakura này là một con bé yếu đuối xấu xí và hay bị thương không?

Nỗi sợ hãi cùng căm ghét tội đình dành cho Uri khiến Sakura mặc định mọi thứ theo chiều hướng xấu xa nhất có thể. Nhìn lọ thủy tinh hồng phấn đặt trong hộp gỗ, cô theo bản năng muốn đập nát ngay lập tức, nghĩ tới gì đó, lại cẩn thận cầm trong tay, híp mắt chạy tới văn phòng Hokage.

“Có chuyện gì thế?” Tsunade đang uống một tách trà nóng Shizune vừa pha, thấy Sakura tới, nhướn mày hỏi.

“Sư phụ.” Sakura cúi người chào, cẩn thận đặt lọ thủy tinh lên bàn làm việc. “Người từng nói qua, muốn giải được một loại độc lạ cần căn cứ vào thói quen và phong cách điều chế của người làm ra phải không ạ? Ở đây có một lọ tinh dầu hoa anh đào mà Yonehara Uri từng chiết, nghe nói còn có tác dụng làm đẹp và điều trị ngoại thương. Có thể từ đây nghiên cứu ra thuốc giải tận gốc cho cô hòng của em không?” Từng chữ từng chữ nói xong, Sakura im lặng chờ đáp án. Suốt hai năm qua cả cô và sư phụ đều không ngừng tìm cách chữa trị dứt điểm cho được tất tiếng ở cô hòng, nhưng đến giờ vẫn chưa có tiến triển. Thậm chí còn bắt đầu sinh ra hiện tượng kháng thuốc. Mỗi lần phải nuốt thứ chất lỏng đắng nghét đó xuống, Sakura càng thêm sâu sắc cảm nhận được Uri độc ác thế nào, cũng càng hạ quyết tâm phải có ngày đánh bại được cậu ta.

“Yonehara Uri sao?” Tsunade cầm lấy lọ thủy tinh, kinh ngạc hỏi. “Em tìm được ở đâu vậy?”

“Là hồi còn ở trong làng cậu ấy từng cho em.” Sakura mím môi đáp.

“Được, ta sẽ nghiên cứu sau.” Tsunade gật gật đầu, ra hiệu cho Sakura rời đi trước.

oOo

“Haizz... di chuyển có tạo cát thôi mà lè mề quá.” Deidara ngáp dài nhìn cảnh tượng vô cùng đáng cảm động đang diễn ra trước mắt. Quả bom C3 lẽ ra sẽ nổ banh cái làng Cát xấu xí này bất ngờ bị chặn lại bởi đồng cát mà tên Kazekage cố gắng triệu tập. Lượng cát khổng lồ hoàn toàn che khuất dân chúng cùng nhà cửa, ngăn cản toàn bộ sức công phá của vụ nổ khủng khiếp, và tên Kazekage thì đang dùng chút hơi tàn cố di chuyển hết cát vào sa mạc, ngăn cho làng khỏi phạm vi tổn thương. Nói sao đây, Deidara hẳn cũng không phải người không biết lý lẽ, đành bất đắc dĩ dành ra chút thời gian ăn com chiều để chờ cho cái thằng trưởng làng đầy trách nhiệm này thực hiện nghĩa vụ cuối cùng của nó đi.

Mình thật là tốt bụng! Deidara vì đức tính đáng quý này của mình mà âm thầm chăm sóc mắt, nhưng ngay sau đó lại lâm vào rối rắm. Tại sao hắn lại phải hi sinh thời gian ngồi ngốc ở đây bất chấp việc sẽ phải nghe Sasori – danna cần nhắc chỉ vì chờ cái thắng đã nghiền nát cánh tay mình bảo vệ dân làng của nó chứ?

Tự kỷ một lúc lâu, tới khi hạt cát cuối cùng bay ra khỏi phạm vi làng, Deidara mới hài lòng đem Gaara đã hấp hối quần lên đuôi của điều đất sét, vận dụng mười tám thành công lực bay tới điểm hẹn. Vừa đau tay vừa đói bụng, chắc hẳn phải hốt Sasori – danna lên đây mà bay về thôi, đợi ông ấy lết với cái thân rồi đó hẳn không một chết cũng sẽ đói chết.

“Ngay từ đầu bọn chúng đã nhắm vào Gaara!” Kankuro chứng kiến trận đấu từ đầu đến cuối, kích động gầm lên, đoạn giắt trên lưng vài cuộn trục, tức tốc đuổi theo dấu vết Deidara vừa rời khỏi.

“Đứng lại mau Kankuro!” Baki lo lắng gọi. “Bọn chúng hạ được cả Gaara đấy, một mình con không thể làm gì được.”

“Nhưng chẳng lẽ lại bỏ mặc Gaara?” Kankuro ngoái đầu hỏi, tốc độ dưới chân không hề chậm.

“Ý ta không phải thế.” Baki suy nghĩ thật nhanh, nói. “Nghe đây, chỉ bám theo chúng thôi, tuyệt đối không được manh động. Chỉ cần nắm được nơi ẩn nấp của chúng, ta có thể dẫn quân tới bắt chúng sau.”

“Con biết rồi.” Kankuro bỏ lại một câu, thân mình tức tốc rời khỏi.

“Chết tiệt.” Đứng trước tình cảnh nguy hiểm đến không kịp trở tay này, Baki rửa thầm. “Lập tức cho đội truy tìm đuổi theo Kankuro. Đồng thời liên lạc với Konoha, nói là tình huống khẩn cấp.”

“Rõ.”

Kankuro đuổi theo bóng điều trắng của Deidara ra tới tận cổng làng, ánh mắt dè chừng nhìn qua đám xác chết thê thảm rải khắp lối đi. Mắt thấy Deidara đang mang theo Gaara hạ xuống, cậu càng thêm tăng tốc.

“Chậm quá, ta đã nói là đừng để ta chờ lâu mà.” Không làm Deidara thất vọng, vừa mở miệng, câu đầu tiên của Sasori đã là phê bình về thời gian.

“Vì tên này cũng khá mạnh.” Deidara nhún vai, cánh tay trái bị nghiền nát thì thoải mái lên làm hắn khẽ nhíu mày.

“Tốt thôi, dù sao thì người cũng không tới mức phải cầu cứu.” Sasori nói một câu không biết là khen hay mỉa. Đang lúc chuẩn bị nhảy lên chỗ trống phía sau Deidara, một giọng nói gằn dữ vang lên từ phía sau ngăn cản động tác hắn.

“Trả Gaara lại cho ta!”

Vừa dứt lời, không để hai người kia nói gì, Kankuro vừa đuổi kịp tới đã rút ra ba cuộn trục sau lưng, trải đều trên mặt đất. Sau một lần khói trắng, nơi đó đã xuất hiện ba con rối khác nhau, theo thứ tự đứng là Karasu, Kuroari và Sanshou – những con rối cậu thường dùng nhất.

“Ha ha, thuật khôi lỗi sao?” Deidara kinh ngạc nhìn về mặt tràn đầy quyết tâm của chàng thiếu niên ngây thơ, quay sang hỏi Sasori. “Ông định thế nào?”

“Chẳng thế nào cả. Ta ghét chờ đợi, và cũng ghét để người khác chờ đợi.” Sasori lạnh lùng nói, thân rối cồng kềnh tiến về phía Kankuro, trước ánh mắt không thể tin của cậu, đuôi kim loại vung lên đập tan toàn bộ các con rối. Khớp rối chịu lực lập tức gãy nát, rơi lộp bộp xuống nền cát nóng bỏng. Chưa để Kankuro kịp suy nghĩ gì, Sasori đã tiến tới ngay trước cậu, đuôi kim loại một lần nữa hạ xuống, đánh gãy xương chân Kankuro, buộc cậu quỳ rạp trước mặt mình.

“Có biết mày đang đối đầu với ai không thằng nhãi?” Giọng nói một câu, Sasori tùy tiện lôi một nắm bột trắng vứt trên người Kankuro, khinh miệt quay đầu lại. “Ta là kẻ chế tạo ra đám rối đó, và giờ lại có một tên dám dùng đám rối đó tấn công ta. Chuyện hải hước nhất trên đời cũng chỉ đến thế.”

Không, chuyện gì đang xảy ra thế này? Kankuro chịu đựng đau nhức dưới chân, suy nghĩ trong đầu chông chênh tán loạn. Tại sao hắn lại là kẻ chế tạo ra chúng? Chẳng lẽ... đó chính là Xích Sa Sasori, thiên tài dùng rối nổi tiếng trong quân đội? Không thể nào, mình còn chưa kịp làm gì cả. Đuổi tới tận đây rồi còn để chúng đem Gaara đi, thật vô dụng. Vô dụng...

“Ông cho thằng nhóc đó ném thứ gì thế?” Deidara liếc xéo bóng Kankuro đang lâm vào mê sảng mà thống khổ vật lộn phía sau, quay sang Sasori hiểu kỳ hỏi.

“Một lọ thuốc độc hết hạn.” Sasori có chút thương cảm. “Usagi cô ta ném toàn bộ độc hết hạn vào một chỗ, và ta thì quá lười để xếp chúng ra.”

Mặt Deidara như nuốt phải ruồi. Thuốc độc hết hạn? “Một lọ thuốc độc hết hạn thì sẽ độc hơn hay là hết độc đây?”

“Hên xui.” Sasori cười khoái trá. “Độc tính có sẵn giảm đi, và sẽ phát sinh độc tính mới. Kiểu gì thằng đó cũng chết.”

“Sasori, ông muốn mượn tiền không?” Deidara bất chợt nói một câu chẳng liên quan. “Ở đây tôi còn mấy trăm ryo.”

“Kệ người chứ.” Sasori khó hiểu. “Nhìn mặt ta giống thiếu tiền lắm à?”

“Nhưng ông phải dùng tới cả thuốc độc hết hạn.” Deidara vô tội nói.

“Muốn ném thử không?” Về mặt già nua của thân rồi Sasori đang đeo trong mắt Deidara chợt trở nên vô cùng dữ tợn. “Một khi phát sinh độc tính mới, đến kẻ điều chế cũng sẽ không cách nào tìm ra thuốc giải, tới lúc đó đừng có cầu ta đấy.”

“Thôi cho xin, không đùa nữa.” Deidara nhích ra xa. “Ông càng ngày càng bạo lực.”

“Còn người càng ngày càng thích ăn đòn.” Sasori hừ lạnh, đảo mắt nhìn đồng phế tích cùng mảnh vụn rồi đang dần xa, không nói thêm gì nữa.

oOo

“Mấy người làm gì ở đây vậy?”

Trước cửa văn phòng Raikage vang lên một giọng nói lạnh lùng đầy nghiêm túc. Kẻ lên tiếng là một cô gái cao ráo, có làn da trắng mịn màng và mái tóc vàng cắt ngắn ôm trọn khuôn mặt. Cô ta mặc một bộ đồ ngắn với áo xẻ ngực để lộ ra một lớp áo lưới mỏng bên trong, một chiếc váy ngắn cùng áo giáp thông dụng của làng Mây buộc ngang bụng. Giờ phút này, hai tay cô khoanh trước ngực, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc nhìn đám người đang tụm năm tụm ba đứng ngoài cửa.

“Samui?” Một người trong đó nhận ra cô, ngạc nhiên hỏi. “Cô làm nhiệm vụ xong rồi à?”

“Phải.” Samui gật đầu. “Có chuyện gì trong đó sao?”

“Cô về đúng lúc quá.” Mấy người thờ dài. “Ngày hôm nay Raikage – sama có việc nên đã cùng Darui rời làng từ sớm, chuyện lẽ ra chẳng có gì đâu, nhưng mà...” Ánh mắt người nọ có chút dè chừng nhìn vào hướng căn phòng, như muốn xuyên qua cửa mà quan sát tình cảnh bên trong. “Không biết Mabui bị làm sao, từ sáng đến giờ giống như nhìn chuyện gì cũng không vừa mắt vậy, liên tục bắt lỗi chúng tôi, quát tháo, chửi mắng, bộ dạng vô cùng dữ tợn.”

“Sao?” Đuôi mày Samui nhếch lên. “Anh chắc người trong miệng anh đúng là Mabui?” Cô ấy từ trước đến giờ luôn là người biết giữ bình tĩnh kia mà?

“Chắc chắn, tất cả chúng tôi đều bị cô ấy mắng qua rồi!” Mấy người gật đầu lia lịa. Bọn họ vốn chỉ là ninja trông coi mấy chuyện nhỏ, đối với trợ lý của Raikage trước giờ không có quá nhiều thân cận, nhưng cũng không xa lạ gì tính cách cô ấy. Người trong ấn tượng luôn bình tĩnh dịu dàng, nói năng khôn khéo lễ độ, có điểm nào giống với kẻ mang về mặt hận không thể giết chết bọn họ như hiện tại không?

“Được rồi, để tôi vào xem sao.” Samui không nhiều lời, gật đầu phân phó bọn họ giải tán trước, chân thẳng tắp hướng phía cửa.

Kết...

Bên trong văn phòng, cô gái tóc xám im lặng viết gì đó trên mớ tài liệu dày cộm, mái tóc phía sau như thường lệ được búi cao, để lại chòm tóc mai hai bên má. Mọi thứ trong phòng thoạt nhìn vẫn rất bình thường – gọn gàng, ngăn nắp, ngoại trừ một ô cửa kính vỡ toang do chịu lực từ phía trong.

“Ồn chứ, Mabui?” Thấy người kia ngược cặp mắt xanh lá lên nhìn mình, Samui nhướn mày hỏi.

“Cậu làm xong nhiệm vụ rồi à.” Mabui nhún vai, làm như lơ đãng hỏi. “Bọn họ nói xấu tớ nhiều lắm phải không?”

“Cũng bình thường.” Samui ngồi xuống ghế. “Theo miêu tả của họ thì sáng nay cậu như người khó ở.”

Mẹ kiếp!

“Haizz, cậu biết đấy, Raikage – sama luôn không chịu ra ngoài bằng cửa chính, tớ đã nhắc nhở bao nhiêu lần rồi...”

“Chúng ta không có tư cách phê bình hành động của ngài ấy.” Samui nghiêm túc lắc đầu, nghi hoặc hỏi. “Có vẻ họ nói cũng không sai hoàn toàn nhỉ?”

Con ranh lão toét này! Lồng ngực Mabui phập phồng, lại không dám để lộ sát ý, nhếch miệng cười. “Được rồi, một phần cũng do mấy hôm nay tớ bị cảm, cả người luôn thấy khó chịu nên nhất thời lỗ mãng. Tớ sẽ xin lỗi bọn họ sau.”

“Cậu là trợ lý thân cận của Raikage – sama, cũng xem như một nửa đại diện của ngài ấy, hành xử phải cẩn trọng.” Samui nói xong, về mặt lạnh lùng cũng dịu bớt. “Cuối tuần này Yugito sẽ tới đây thăm chúng ta.”

“Yugito?” Cẩn thận lục tìm trong mớ ký ức về thông tin người này, Mabui cười. “Cậu ấy kết thúc khóa huấn luyện rồi sao?”

“Phải.” Samui gật đầu, liếc qua mớ tài liệu vẫn chất đống, nói. “Cậu ở đây nhớ chú ý sức khỏe, tớ sẽ báo cáo nhiệm vụ sau.”

“Được.”

Đưa mắt nhìn cô gái tóc vàng hoàn toàn khuất bóng sau cánh cửa, Mabui đặt bút xuống, sắc mặt cực kỳ âm trầm. Quả thật bây giờ cô ta đang rất muốn giết người đấy.

Từ khi tiếp nhận mớ ký ức mà thân thể này để lại, cô ta chân chính hiểu được thế giới mình đang sống thật sự điên cuồng cỡ nào. Cái gì mà nhẫn thuật? Ảo thuật? Nguyên tố? Rồi chakra? Nếu không phải từng trải qua ngàn vạn phương pháp huấn luyện tàn khốc như địa ngục, cô ta thật sự không tưởng

tượng được mình sẽ tiếp tục sống sót như thế nào.

Trùng hợp thay, cổ thân thể cô ta xuyên vào lại là trợ lý của Raikage Đệ Tứ – một trong năm người có sức ảnh hưởng nhất hiện nay và là lãnh đạo làng Mây thuộc Ngũ Đại Cường Quốc, một gã đàn ông to xác cục mịch da đen thui. Mà sự thật là cũng không chỉ mình ông ta, từ sáng tới giờ lũ người mà cô ta gặp ai ai cũng đen như châu Phi vậy, nhìn một lượt là tối sầm con mắt, kể cả bản thân cô ta hiện tại da cũng đen thui, họa chăng ở cái ngôi làng này chỉ có vài thành phần cá biệt như con nhỏ Samui vừa tới, hay Yugito thì còn trắng trẻo bình thường thôi.

Thân phận mới của cô ta có tên Mabui, năm nay hai mươi bảy tuổi – bằng Samui và Yugito, ba người vốn qua lại khá thân, hiện tại vì công việc đặc thù mà ít gặp nhau hơn trước. Mabui vốn là trẻ mồ côi và được Raikage thu làm trợ lý nhờ một năng lực đặc biệt, đó là dịch chuyển đồ vật xuyên không gian với vận tốc ánh sáng. Cô ta thực sự cảm thấy vô cùng may mắn khi bản thân xuyên tới lại có được kỷ ức cơ thể cũ mà nhớ cách sử dụng thuật này. Nhưng dù vậy, cô ta cũng không có ý định mãi mãi ở đây làm trợ lý cho gã đầu bò kia.

“Nhàm chán thật...”

“Cô đang rảnh?”

Một giọng nam trầm bắt ngờ vang lên làm Mabui giật mình ngẩng đầu dậy. Chỉ thấy ở phía đối diện, một người thanh niên da đen cao lớn có mái tóc trắng xù xì che đi một bên mắt, con ngươi đen nhánh luôn lười biếng mở một nửa, lúc này đang nhìn chằm chằm cô. Cái kiểu di chuyển không ra một tiếng động này là sở thích của lũ ninja đấy, bực mình chết mất!

“Darui?” Sau một thoáng kinh ngạc, Mabui rất tự nhiên cười. “Có chuyện gì sao?”

“Tôi đến để chuyển lời thôi, Raikage – sama hôm nay sẽ không về làng, cô sắp xếp những tài liệu quan trọng nhất cần giải quyết và gửi tới chỗ ngài ấy nhé.”

Năng lực của tao là để làm những chuyện này sao? Mabui một lần nữa nghiêng rằng, lại tuyệt không dám quăng sắc mặt với tên này giống như lũ người hạ đẳng kia, đành nhún vai, hai mắt đầy ý cười. “Cảm ơn đã chuyển lời, đó là trách nhiệm của tôi.”

“Được, vậy nhé.” Nhìn cơ mặt cứng đờ của người phụ nữ phía trước, hai mắt Darui lóe qua một tia sáng, quay lưng thẳng tắp rời khỏi.

oOo

Akatsuki tấn công làng Cát, Kazekage bị bắt giữ – tin tức này như một hòn đá ném vào mặt hồ, chính thức phá tan thế cục giằng co suốt bao lâu nay.

Trên quảng đường nối từ làng Lá tới làng Cát, bốn bóng người trước sau di chuyển, theo thứ tự đúng là Naruto, Sakura, Temari và Kakashi.

“Tôi đã có linh cảm không hay rồi.” Temari di chuyển nhanh nhẹn qua các nhánh cây, thấp giọng thì thầm, khuôn mặt nghiêm túc từ khi nhận được tin đến giờ vẫn chưa từng buông lỏng. Mấy ngày nay cô luôn ở Konoha cùng Shikamaru phụ trách công việc liên quan tới nội bộ hai làng, hôm nay vừa mới xong, không nghĩ tới ngay trước khi trở về lại nghe được tin em trai mình bị bắt.

“Bằng mọi giá tôi phải cứu được Gaara!” Naruto đi ở đầu, vẻ mặt bất an chưa từng có. Chỉ mới hôm qua, trong cuộc gặp mặt với Konohamaru, thằng bé đã kể cho cậu toàn bộ những chuyện xảy ra trong làng mấy năm này, trong đó có cả chuyện của Uri.

Naruto không nhớ mình làm thế nào để về được nhà, chỉ biết, sau khi cậu tỉnh táo lại, điều đầu tiên là tới văn phòng Hokage xác nhận với Đệ Ngũ. Đáp án... quả thật làm người ta không muốn tin tưởng. Sau đó lại biết được chuyện Gaara bị bắt, cậu phải cam đoan khấn cổ rằng mình sẽ hành động theo đúng chỉ thị của đội trưởng là thầy Kakashi, bà ấy mới chấp nhận cho đội 7 tham gia nhiệm vụ giải cứu.

“Trong Akatsuki có một người từng là thành viên nhóm các cậu phải không?” Temari chợt lên tiếng. “Người đó cũng từng tới làng tôi một lần.”

“Có chuyện này sao?” Kakashi vẫn im lặng suốt từ đầu, nghe câu này không khỏi giật mình hỏi.

“Theo như miêu tả thì rất khớp với kẻ tấn công Konoha hai năm trước, ngoại trừ đôi mắt lần đó là màu tím.” Temari thấp giọng nói. “Phương pháp tra tấn mà cô ta sử dụng với địch nhân rất hung tàn, không chỉ đơn thuần dùng nhẫn thuật tra tấn công mà còn lợi dụng địa thế xung quanh làm vũ khí, đánh đến chết.” Nhớ lại khung cảnh khu rừng bìa làng hoàn toàn bị san thành bình địa, Temari cũng thấy lạnh người. “Tôi không biết các cậu có thể ngăn cản được Usagi không, nhưng tuyệt đối nên cẩn thận, cô ấy hoàn toàn không giống trước kia nữa rồi. Dựa vào cách thức hành sự của cô ta...”

Kakashi lâm vào trầm mặc, Sakura thức thời không lên tiếng. Liền sau đó, từ phía trước lập tức vang lên một giọng nói giận dữ.

“Không được nói xấu Uri – chan!”

Naruto quay đầu trừng Temari, hô hấp dồn dập, trong cặp mắt xanh lơ ngập tràn phẫn nộ cùng đau đớn. “Tôi nhất định sẽ cứu được Gaara về, nên... làm ơn, đừng nói về cậu ấy như vậy.”

Trước khi bầu không khí hoàn toàn bị đông cứng, Kakashi nén lại khó chịu trong lòng, lên tiếng thúc giục bọn họ nhanh chân. Bốn người suốt đoạn đường sau đó hoàn toàn không nói gì nữa, một lòng tập trung hướng tới biên giới làng Cát.

Cùng lúc này, Kankuro toàn thân trúng kịch độc đã được tìm thấy, đưa về làng điều trị. Trong khi đội Y Nhẫn làng Cát gặp phải khó khăn trong việc xác định thuộc tính chất độc, trước một địa điểm căn cứ tổ chức đặt tại Xuyên quốc, Deidara và Sasori đã khoan thai dừng lại.

“Nhiệm vụ bắt giữ Nhất Vũ hoàn tất, yêu cầu triệu tập.” Pain phát mệnh lệnh với toàn bộ thành viên sau khi nhận được báo cáo, đồng thời bắt đầu sử dụng một kỹ thuật dò ra sóng suy nghĩ của họ và chiếu chúng dưới dạng hình ảnh phát quang – Huyền Đăng Thân Thuật.

“Bọn họ hành động nhanh đấy chứ?” Trong phòng thí nghiệm, Uri nhìn chiếc nhẫn Sora lóe ánh sáng tím, động tác trên tay không dừng lại, nhanh chóng từ giữa đồng chai lọ phức tạp lấy ra một ống kim tiêm chứa chất lỏng màu lục nhạt, môi đỏ nhẹ cười, rất hài lòng với thành quả nghiên cứu cùng thời gian bỏ ra bao lâu nay.

Nắm chặt ống tiêm, nàng bước vào căn phòng của mình ở tầng ba, ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu thông qua sóng chakra nhìn được toàn cảnh khu vực phong ấn.

Căn cứ ở Xuyên quốc nằm trên một con sông đặt giữa làng Lá và làng Cát, không phân chia các phòng, đơn giản chỉ như một nơi dừng chân khi vô tình làm nhiệm vụ. Bên trong tối om, chính giữa khu đất trống xuất hiện một thực thể hình người khổng lồ màu nâu đất với phần lớn cơ thể đã bị mục nát được triệu hồi bởi Pain, gọi là Dị Ma Thần Tượng. Nó có chín con mắt màu xanh đồng loạt nhắm chặt, lưng có nhiều chỗ lồi ra trông như những gai nhọn. Hai bàn tay với mười ngón rõ ràng được nối nhau bằng xích, còn miệng nó thì ngậm một cuộn giấy được cố định bằng hai sợi dây thừng kéo dài từ dưới bị mất ở hai bên đầu.

Uri nhìn xung quanh, ngoại trừ Deidara và Sasori thì tám thành viên còn lại đã ổn định vị trí của mình, và nơi mà nàng đang đứng đúng là ngón út tay trái của ma tượng, tương ứng với vị trí đeo nhẫn. Bàn tay trái này theo thứ tự có nàng, Kisame, Kakuzu, Hidan và Sasori.

“Muộn quá đấy.” Pain nói khi thấy cặp đôi nghệ thuật mang theo Gaara bước qua tảng đá lớn trước cổng căn cứ.

“Có một chút phiền phức nho nhỏ.” Deidara cười xòa.

“Mất cả tay thế kia, Sasori bỏ rơi người đấy à?” Hidan không tha cho cơ hội cười nhạo này, giọng nói đầy khiêu khích vang vọng cả căn cứ.

“Chỉ là tai nạn nghề nghiệp thôi.” Deidara bĩu môi, ánh mắt lướt một vòng qua các thành viên, sau cùng dừng lại ở Uri, điều khiển điều đất sét đem Gaara tới gần chỗ nàng. “Đây, cho người xử trí.”

“Được.” Không để mất thời gian, bóng Uri nhảy từ trên ma tượng xuống, lồi ra một ống tiêm nhỏ, chuẩn xác cắm vào mô cơ tim của Gaara.

Các thành viên chứng kiến cảnh này đều có chút giật mình, nhưng đều không ai lên tiếng chất vấn. Sau khi thuốc trong ống hoàn toàn rút cạn, cơ thể ảo của Uri về lại đúng vị trí, Gaara cũng từ trên đuôi điều đất sét rơi thẳng xuống trung tâm khu vực diễn ra nghi thức.

“Thuật phong ấn : Áo Long Cửu Phong Tận.”

Cùng với tiếng hô của Pain, mười thành viên đồng loạt kết ấn. Dưới chân họ, vị trí móng tay trên từng ngón ma tượng cũng phát sáng, hiện trên đó đúng là ký tự thường thấy ở chiếc nhẫn của mỗi người. Cùng lúc này, chín thực thể có dạng như những con rồng đồng loạt nở ra từ miệng bức tượng, xông thẳng về phía Gaara đang nằm đó.

Nghi thức rút vĩ thú, bắt đầu.

oOo

“Đã chọn được đội tiếp viện chưa?” Tsunade sắp xếp công việc cả một ngày, giờ mới có thời gian nghiên cứu lọ thủy tinh Sakura đưa, hai mắt chăm chú quan sát bản phân tích thành phần phối được, miệng hỏi Shizune đứng bên cạnh.

“Rồi ạ.” Shizune gật đầu. “Đội của Might Guy là phù hợp nhất với tình huống hiện tại, bọn họ lại vừa hoàn thành xong nhiệm vụ, mới này liền xuất phát.”

“Vậy thì tốt.” Tsunade trả lời, có chút thả lỏng bắt đầu tiến hành thí nghiệm phân tách. Đổ một giọt chất lỏng trong bình vào cuộn trục chuyên dùng nghiên cứu phối phương, hai mắt bà chăm chú quan sát hiện tượng.

Cùng lúc đó, ở một khu vực bên ngoài làng, một nhóm bốn người đang tăng tốc di chuyển.

“Các em, chúng ta hãy đến làng Cát trong vòng một ngày nào!” Giọng nói trung niên phấn khích và bộ đồ da màu xanh đậm, đây đích thị là Guy – sensei.

“Không thầy ơi, chỉ nửa ngày thôi.” Như một bản sao thu nhỏ, Rock Lee nhảy thoăn thoắt qua các ngọn cây, biểu cảm vô cùng nghiêm túc.

“Họ đang nói cái gì thế?” Da trắng, mắt trắng, áo trắng, giờ phút này gương mặt lạnh lùng của Hyuga Neji cũng muốn đỏ vồ. “Đi từ làng Lá tới làng Cát phải mất ba ngày đấy.”

“Hai người mau thôi trò nói giỡn kiểu này đi.” Tóc búi tròn, áo cánh dài tay và quần hakama đỏ, Tenten nhìn hai thầy trò đang chẳng còn chút hình tượng, ngán ngẩm lắc đầu.

Trong lúc hai đội Guy và Kakashi như đang đuổi bắt mà cùng lấy việc đến làng Cát làm mục tiêu, tại căn cứ Akatsuki, nghi thức rút vĩ thú trải qua thời gian một ngày, không chút trở ngại hoàn tất.

“A, cuối cùng cũng xong.” Deidara vron vai nhảy khỏi ma tượng, đối diện hoa cả mắt, bước chân xiêu vẹo loạng choạng sút một cú vào xác Gaara.

“Không phải chứ?” Kinh ngạc nhận ra nhịp tim yếu ớt của đối phương, Deidara có chút mơ hồ. “Jinchuuriki bị rút vũ thú sẽ chết ngay không phải sao?” Lão Han làng Đá – chủ thể Ngũ Vũ cũng vì bị họ rút vũ thú mà chết kia mà?

Các thành viên ngay sau khi Pain thu hồi ma tượng đều đã giải tán, cả căn cứ trống rỗng chỉ còn lại hai người. Sasori tiến tới cạnh Gaara, như có điều suy nghĩ, ngẩng đầu nói. “Đem theo hắn về căn cứ đi.”

“Để làm gì?” Deidara nghi hoặc.

“Giờ thì ta đã hiểu tại sao Usagi lại vui đầu nghiên cứu suốt hai năm qua. Cô ta muốn cứu sống bọn chủ thể, ngay cả khi chúng bị rút vũ thú.”

“Cứu sống?” Deidara cười nhạt. “Liên tưởng hành động nhân đạo thể này với một người như Usagi, ông không thấy quá khó tin sao?” Từ khi biết Usagi tới giờ, hắn từng thấy cô ta giết người, hại người, thậm chí tra tấn người đến chết, nhưng còn chưa bao giờ thấy cô ta cứu người đâu.

“Dù sao thì cứ đem về tổ chức, cô ta tốn nhiều tâm tư cho vụ này như vậy, hẳn là có mục đích riêng.”

Sasori vừa nói xong, cửa căn cứ xuất hiện dị trạng. Uri một thân đầu tóc nghiêm chỉnh xuất hiện trước mặt hai người. Nhìn thấy Gaara nằm ngã dưới đất, nàng cũng không có quá nhiều biểu cảm, quay đầu nói với Deidara. “Người tìm Kakuzu khâu lại cánh tay đi.”

“Tại sao phải tìm hắn?” Deidara chớp mắt.

“Người muốn tàn tật suốt đời?”

“Tất nhiên không.” Deidara trả lời ngay. “Ý ta là đâu phải chỉ Kakuzu có khả năng, người cũng làm được kia mà?”

Trầm mặc như suy nghĩ gì đó, Uri gật đầu. “Cũng được, vậy giờ quay về căn cứ đi.”

Thống nhất xong, Deidara dùng điều sét lần nữa ôm lấy Gaara, ba người nhanh chóng quay về làng Cỏ.

oOo

“Chuẩn bị đi, tiếp theo là chúng ta đấy.” Kakuzu nói khi thấy Hidan vùng lười hái lượm qua.

Từ khi bắt đầu kế hoạch săn vũ thú, tổ chức đã ngừng nhận nhiệm vụ bên ngoài, thời gian rảnh rỗi của bọn họ cũng nhiều lên, việc duy nhất các đội cần quan tâm là tung tích jinchuuriki các làng. Nhằm cân bằng chakra, các vũ thú sẽ được phong ấn theo thứ tự, và như lịch phân công đã nhận, sau Nhất Vũ sẽ là Nhị Vũ, hắn cùng Hidan nội trong mấy ngày tới phải đi bắt jinchuuriki này, sau đó sẽ được nghỉ ngơi hoàn toàn cho tới khi tổ chức tiến hành thu thập hai vũ thú cuối cùng.

“Con nhỏ Nhị Vũ này mình tôi ra tay cũng quá đủ, ông chỉ cần đứng đó đợi mạng xác nó đi thôi.” Hidan cười tự tin.

“Tùy mày, nhưng nên nhớ chừa lại cho nó một hơi thở, jinchuuriki là phải bắt sống.” Kakuzu nhắc, thầm nghĩ có lẽ lúc bắt Nhất Vũ về mặt Deidara cũng y chang thằng Hidan lúc này.

“Cái kiểu đánh giết nửa vờ này đúng là đi ngược lại với đức tin của tôi.” Hidan thờ dãi trước khi bước vào phòng. “May mà chỉ cần thực hiện một lần.” Chợt hắn sực nhớ ra gì đó. “Thuốc Usagi tiêm cho thằng Nhất Vũ là gì vậy?”

“Không biết.” Kakuzu bình tĩnh trả lời. “Người có thể hỏi thằng cô ta.”

“Ừm, dù gì bây giờ cũng không có gì làm.” Hidan nhướn mày, lao vào phòng cất đi lưỡi hái, đoạn tìm xuống tầng ba. Còn chưa đến nơi đã nghe thấy thanh âm Yukino tràn ngập ỳ khướt.

“Uri, người định để cho hắn ở phòng chúng ta thật sao?”

“Đúng đúng, người định để hắn ở phòng đó thật sao?” Deidara đứng bên nhại lại giọng điệu Yukino, mắt nhìn chăm chăm vào người thanh niên lẽ ra đã phải chết, lúc này lại hồ hạp ổn định, nhắm cặp mắt thâm quầng yên tĩnh nằm trên thảm.

“Chuyện gì cơ? Usagi người thật sự để cho hắn ở trong phòng?” Hidan nghe đến đây, lập tức tăng tốc chạy tới góp vui.

Uri im lặng nhìn ba kẻ trước mặt tự biến tự diễn, cũng không có biểu cảm gì, xách Gaara toàn thân lạnh băng cùng tấm thảm bên dưới hắn tới góc phòng, hạ lệnh đuổi khách với cả Hidan và Deidara, đoạn quay sang Yukino.

“Không lâu đâu, nếu trong ba ngày nữa làng Cát còn chưa tới đòi người, ta sẽ vứt hắn ra bãi tha ma.”

“Vậy trong ba ngày này hắn đều sẽ ở đây sao?” Yukino mở to mắt hỏi.

Uri gật đầu. “Ta muốn quan sát hiệu quả của thuốc. Phòng chúng ta cũng rất rộng mà, sẽ không sao đâu.”

Bên ngoài, Hidan và Deidara hai mặt nhìn nhau.

“Ta đã đứng ở đây rất lâu rồi và khi ngươi vừa xuất hiện thì cô ta đóng sầm cửa trước mũi ta.” Deidara lên tiếng trước, cặp mắt xanh tràn ngập bất mãn.

“Cái quái gì? Chứ không phải tại ngươi nói nhiều quá sao?” Hidan trừng lại.

“Không hề, trước đó mấy phút cô ta còn định khâu lại cánh tay cho ta.” Deidara giờ lên một bên tay bị cát nghiền nát. “Ngươi đúng là thằng đàn phá bình.”

“Khốn thật, hôm nay ngươi lại dám nói chuyện với ta kiểu đó? Cút ra ngoài đầu đi thằng nhãi!”

“Hai đứa mày có im ngay không?” Một giọng nói già nua kịp thời vang lên trước khi nơi này xảy ra một trận hỗn chiến. “Rảnh rồi sinh nông nổi à?”

“Ta nhớ ngươi nói ngươi không ăn mấy ngày rồi, sao bây giờ vẫn dư thừa tinh lực thế?” Uri lộ đầu khỏi phòng, thanh âm không mấy vui vẻ.

“Hắn nổ y như bom đất sét của hắn vậy.” Yukino bước ra, cặp mắt hổ phách sáng ngời nhìn Deidara từ trên xuống dưới.

Sau đó, như thường lệ, kết quả của các cuộc cãi vã lại là cả bọn cùng nhau xuống nhà ăn. Đối với chuyện này, Uri bày tỏ – chính nàng cũng không biết tại sao mọi thứ lại chuyển biến nhanh như vậy.

oOo

Gaara cảm thấy mình như vừa trải qua một giấc ngủ dài.

Kể từ lúc dùng chút ý thức còn sót lại xác nhận làng đã an toàn, cậu cảm nhận rõ sức lực bản thân đã cạn kiệt, mệt mỏi đến không mở nổi mắt. Sau khi cảm giác lơ lửng trên không trung hoàn toàn biến mất, cậu bị đưa vào một nơi tối om, tiếp nhận một thứ chất lỏng kỳ lạ tiêm vào cơ thể, và sau đó thì bị vây giữa những luồng chakra mạnh kinh hoàng cùng cơn đau đớn như bị nghiền nát. Theo thời gian trôi qua, Gaara thật sự cảm nhận được sinh mạng mình đang dần tàn lụi.

Nhưng kỳ lạ, ngay lúc cậu sắp tắt thở, vị trí tim bị tiêm vào lúc này đột nhiên nóng lên, một cảm giác ấm áp như được tái sinh bao phủ toàn thân, sưởi ấm cả thể xác và linh hồn, thành công kéo cậu về từ cõi chết.

Những ngày sau đó, các giác quan của cậu dần hồi phục – ngoại trừ mí mắt vẫn rất nặng nề. Gaara thường xuyên nghe được hai giọng nói ở gần mình, một lạnh lùng trong trẻo, một hăng hái vui tươi. Cậu nhận ra được giọng nói lạnh lùng kia đúng là của người mình luôn tâm niệm, nhất thời cảm thấy vô cùng phức tạp.

Buổi sáng ngày thứ ba, vào lúc Uri vừa truyền xong dịch dinh dưỡng, cặp mắt vẫn luôn nhắm chặt của thiếu niên rốt cuộc cũng mở.

“Cảm ơn.” Câu đầu tiên cậu thốt ra, thành công làm thiếu nữ tóc tím bạc sững sờ trong phút chốc.

oOo

Sakura run rẩy nhìn bằng nghiên cứu, trong lòng vừa thất vọng vừa xấu hổ. Đối diện với ánh mắt mong chờ của các y nhĩn làng Cát, cô cười gượng, nhất thời không biết phải nói thế nào.

“Tôi chưa từng gặp loại độc nào như vậy cả, chỉ có thể cố hết sức hút độc ra mà thôi. Về phần thuốc giải...”

“Không sao đâu, cô đã làm hết sức rồi.” Baki lên tiếng, ánh mắt âm trầm nhìn Kankuro vẫn nửa tỉnh nửa mê. “Mọi chuyện còn lại chỉ có thể trông chờ vào mệnh thắng nhóc này thôi.”

Sakura cười gượng gạo, cũng không biết tiếp theo nên nói gì. Nửa ngày trước bọn họ vừa mới đến được làng Cát, lại phát hiện không chỉ Gaara bị bắt đi, mà cả Kankuro cũng trúng phải độc do thành viên Akatsuki hạ. Mang theo kiến thức cùng kinh nghiệm được sư phụ truyền dạy, cô xung phong vào khám cho Kankuro, lại thất vọng ê chề nhận ra một sự thật rằng loại độc này thật sự vô cùng quái đản, độc tính cũng phức tạp khó dò, cả bà Chiyo cũng hết cách.

Đang lúc bầu không khí trong phòng ngày càng trở nên xấu hổ, Pakkun – một trong Bát Khuyển Ninja của Kakashi bất ngờ đem về một tin tức đáng kinh ngạc.

“Chúng tôi đã tìm ra nơi Akatsuki đem Gaara tới rồi.”

“Là nơi nào?” Baki kích động hỏi.

“Dựa theo mùi cát để lại, bọn chúng đã cùng Gaara dừng chân khá lâu trong một hang động lớn ở Xuyên quốc.” Pakkun trả lời. “Konoha đã gửi thêm một đội cứu viện tới trợ giúp giải cứu, hiện giờ Kakashi và Naruto đang nói chuyện với họ bên ngoài, sẽ xuất phát sau ít phút nữa. Làng Cát các vị có định cử ai đi cùng không?”

Sakura tháo găng tay, mái tóc hồng dài ngang lưng vốn được búi gọn lúc này cũng thả xuống. Cô nhìn nhóm y nhĩn trong phòng, nói. “Tạm thời tôi đã hút độc ra, nếu qua được hôm nay tính mạng cậu ấy sẽ an toàn. Về phần thuốc giải, tôi sẽ nghiên cứu thêm về phương pháp điều chế và nhờ sư phụ giúp đỡ.”

“Được, cảm ơn cô.” Nhìn cô gái tóc hồng nhanh chóng biến mất ở cửa, các y nhần lần nữa vây quanh Kankuro tìm thuốc giảm đau.

“Ta sẽ đi.” Chiyo trầm ngâm một lát, giọng nói so với hai năm trước đã thêm một phần già nua, nhưng vẫn vô cùng tỉnh táo. “Nguyên vọng lớn nhất của ta là muốn nhìn mặt đứa cháu duy nhất trước khi chết, lời thề bé Kankuro này nói mơ hồ như vậy, nhưng chung quy vẫn rất có khả năng. Và lại, lần này nhất định phải cứu được Kazekage, coi như đền tạ chuộc lại lỗi lầm ngày trước.”

Ngăn lại vài jonin trẻ tuổi đang kích động muốn theo – điển hình là Temari, Chiyo bước ra đứng cùng nhóm Kakashi và nhóm Guy vừa mới tới. Hai bên chào hỏi lẫn nhau, liền đi về hướng Xuyên quốc.

“Từ lúc Kazakage bị bắt đi tới giờ đã bao lâu?” Guy đứng song song Kakashi, hỏi.

“Vừa tròn ba ngày. Ngay sau khi trận chiến kết thúc làng Cát đã gửi thư tới, ngài Đệ Ngũ liền phân phó nhiệm vụ này cho chúng tôi. Tăng tốc đến thể rồi, vẫn mất tới hai ngày rưỡi.” Kakashi đáp.

“Mùi của Gaara đến nơi này thì dừng lại.” Pakkun nhìn tảng đá thật lớn bên bờ sông, quay đầu nói. “Dựa vào độ nhạt, khả năng cao là bọn chúng đã rời đi khá lâu rồi.”

Neji nghe thế, không chút chậm trễ kích hoạt Byakugan nhìn vào trong, lại chỉ thấy một khoảng đất rộng lớn đến trống trải. “Bên trong không có người, cũng không có bất cứ thứ gì cả.”

“Đi rồi?” Một người đồng loạt nhún mày.

“Không sao, chúng ta có thể tìm cách vào đó, rồi dựa theo manh mối chúng để lại tiếp tục truy tìm.” Kakashi cân nhắc.

“Trực tiếp phá cửa là xong.” Guy lùi lại lấy đà, lướt như bay trên mặt nước, vung tay hạ một đám vào tảng đá lớn nhất.

Ầm! Ầm!

Sau một loạt tiếng đổ vỡ, cửa vào căn cứ hoàn toàn bị phá nát. Tám người một cầu theo thứ tự xông vào, hiện ra trước mắt đúng là một mảnh trống trải. Ngoại trừ bọn họ, không có chút dấu vết nào cho thấy một nhóm người từng tụ tập ở đây.

“Có ít nhất bốn kẻ từng xuất hiện trong này.” Pakkun cẩn thận dùng khứu giác linh mẫn lượn một vòng căn cứ, đưa ra kết luận. “Trong đó có một là của Gaara.”

“Sẽ không có chuyện bọn chúng tiến hành tước vũ khí chỉ với ba thành viên phải không?” Guy trầm ngâm. “Hắn là đã đổi địa điểm rồi. Pakkun, người có thể truy tiếp chứ?”

“Có thể.” Pakkun gật đầu. “Ngoài mùi của Gaara, trong ba kẻ kia có một người mang hương hoa sen rất đậm.”

Hương hoa sen?

Trong khi những người còn lại cảm thấy rất may mắn, mặt Sakura lại vì sợ hãi mà trắng bệch. Cô vĩnh viễn không quên được cổ hương thơm thanh nhã tỏa ra từ bàn tay nhỏ nhắn đã túm chặt cổ mình hôm đó. Đã biết sẽ có ngày bọn họ phải đối mặt trên lập trường kẻ thù, nhưng mà khi ngày đó thật sự tới... vì sao cô vẫn không thể ngăn nổi nỗi sợ hãi này chứ?

Không chú ý tới dị thường của Sakura, mọi người ai nấy đều theo chỉ dẫn của Pakkun, dùng tốc độ nhanh nhất tìm tới nơi Gaara đang bị giam giữ.

oOo

“Có một nhóm chương ngại vật sắp tiến tới căn cứ chính.” Uri đang cùng Kakuzu thảo luận giá cả cho mấy nhiệm vụ họ sẽ thực hiện sau khi Nhị Vỹ bị bắt, chiếc nhẫn trên tay cả hai chợt sáng, đi cùng nó là giọng nói cứng nhắc của Pain. “Kisame, Deidara và Sasori sẽ phụ trách đối phó chúng. Di chuyển mục tiêu tới khu rừng bên cạnh kết giới, ngoại trừ Jinchuuriki Cửu Vỹ, còn lại xử trí thế nào tùy các người.”

“Gì đây? Lũ jinchuuriki bây giờ làm bạn với nhau hết rồi à?” Kakuzu nghe thông báo, đồng tử xanh lá thoáng nhếch lên, giọng nói sau lớp mặt nạ mang một cỗ khinh thường rõ rệt.

“Chuyện này để sau nhé. Ta đi tìm thủ lĩnh một lát.” Uri bất ngờ đứng dậy, khuôn mặt vẫn là một biểu tình lạnh lùng, nắm tay bên người lại dần siết chặt.

“Người muốn tham gia đón đầu bọn chúng?” Pain lặp lại yêu cầu của Uri, sau vài giây mới bình thản trả lời. “Lần này thì không được.”

“Tại sao?”

“Đám người sắp tới căn cứ chúng ta gần như toàn bộ đều là ninja làng Lá, còn có vài đồng đội cũ của người, ta sắp xếp đều có lý do cả rồi. Về phần Kazekage, người có thể giao cho Sasori đem trả lại chúng. Chuyện lần này, người không cần quản.”

Uri nhìn đôi mắt vô hồn của Pain, tổng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cũng không kiên trì nhất quyết đòi ra mặt. Gật nhẹ đầu, bước chân nàng nhanh chóng chuyển hướng tới phòng Sasori.

“Có chuyện gì thế?” Vẫn với lối rồi quen thuộc, Sasori vung nhẹ đuôi kim loại, nhìn nàng hỏi.

“Người chuẩn bị xong chưa?” Uri mím mím môi.

“Ta luôn mang đủ vũ khí và độc bên người, bất cứ khi nào cũng có thể xuất phát.”

Đang lúc Sasori tự hỏi chẳng lẽ mục đích nàng tìm hắn chỉ để nói cái này, Uri đột nhiên chia ra một lọ thuốc nhỏ bằng ngón tay cái, về mặt nghiêm túc. “Thứ này sẽ làm tê liệt hoàn toàn bất kỳ vật sống nào ngửi phải trong phạm vi một trăm mét, mang theo phòng thân.” Dừng một chút, nàng trịnh trọng lặp lại. “Đám người này không yếu. Người phải cẩn thận.”

“Được.” Mặc dù khá nghi hoặc trước thái độ Uri, Sasori vẫn cầm lấy lọ thuốc, nghiêm túc gật đầu. “Thực tế thì người cũng biết, bọn người đó tới tìm Kazekage. Hắn bây giờ mặc dù còn suy yếu nhưng tính mạng đã giữ được, trường hợp đánh nhau chỉ có thể vì lũ đó trở mặt khi phát hiện Nhất Vỹ bị rút ra rồi mà thôi.”

“Mong là vậy.” Uri cười nhợt nhạt, nâng gót trở về phòng.

Sau khi ba thành viên được điểm tên cùng Gaara đang bất tỉnh được mang đi bởi Deidara trước sau rời khỏi căn cứ, không gian liền rơi vào im lặng. Uri ngồi một mình trong phòng, trên tay cầm quyển sổ nhỏ bằng bàn tay, về mặt tập trung cực độ nhìn từng dòng chữ trên giấy.

Uri còn nhớ, tình tiết cuối cùng khi nàng đọc bộ truyện Naruto là lúc Sasuke quyết định phản lảng và trở thành tội phạm quốc tế. Nàng không thể nhớ được chi tiết các sự kiện xảy ra, nhưng có một điều đáng chú ý, vào thời điểm đó, tổ chức Akatsuki gần như đã hi sinh toàn bộ thành viên rồi. Không còn Sasori, Deidara, cũng không còn Hidan, Kakuzu, thậm chí cả Itachi và Orochimaru cũng đều đã chết. Về phần nguyên nhân bọn họ tử trận, gần đây nàng luôn suy nghĩ và viết lại những điều mình còn nhớ trong nguyên tác trước khi chúng hoàn toàn rơi vào quên lãng. Chỉ tiếc, thời gian đã xóa đi rất nhiều thứ, nàng chỉ biết sau khi bắt Nhất Vỹ không lâu, Sasori sẽ bại trận, còn nguyên nhân cụ thể thì đành chịu thua.

Trải qua một quãng thời gian chung sống, nàng nhận ra Akatsuki không hoàn toàn là những tội phạm mất tính người, mà ngược lại họ đang dần chấp nhận nhau như một gia đình vậy. Tuy nhiên, lý do thực sự khiến nàng muốn đảm bảo tính mạng họ an toàn cũng không phải vì thứ tình thương mến thương này.

Uri thừa nhận, kể từ khi gặp chuyện đến nay, bao nhiêu nỗi phản cảm cực đoan của nàng với hai chữ ‘chân thành’ thực sự được đẩy tới đỉnh điểm. Công việc của một bác sĩ vốn luôn là cứu người, phải không? Nhưng giờ phút này, nàng hoàn toàn không còn suy nghĩ ra tay vì người khác, mỗi lần cứu người của nàng cũng đều cất chứa mục đích riêng tư khác nhau. Nàng nghiên cứu điều chế thuốc cứu sống vỹ chủ từ máu và chakra của mình chỉ để tiêu diệt đi cái cơ cho lũ người luôn hò hét làm việc vì chính nghĩa đó phải cảm miệng, vì thực ra thì đồng bạn của chúng vẫn còn sống, thứ bị tước đi là vỹ thú kia mà? Đúng như lời Sasori nói, vật cản đường lần này tìm tới đây với danh nghĩa đòi lại Kazekage, thì việc trả cho chúng một Kazekage khỏe mạnh là quá tốt rồi.

Về phần Akatsuki, nàng không muốn bất kỳ ai trong họ phải chết cả.

Một đại gia đình không có bất-cứ thể lực nào dám đụng tới, rất tốt phải không?

Hơi mỉm cười, tay Uri thoảng lật, một cái tên được viết thật to trên trang giấy đập vào mắt. Vừa nhìn thấy nó, ý cười trên mặt nàng chậm rãi ngưng lại, từ màu lóe lên một tia âm trầm. Bởi lẽ, đây chính là kẻ thù lớn nhất mà nàng đang lên kế hoạch xử lý.

Cảm nhận được một cơn chóng mặt cùng đau nhức chớp nhoáng xuất hiện, Uri gấp sổ lại, nhủ mày. Những ngày gần đây nàng có cảm giác rất bất an, tần suất đau nhức cũng ngày càng dày. Vốn cho rằng mình mắc chứng đau nửa đầu, nhưng sau nhiều lần kiểm tra, xác định không phải. Cơn đau này giống như chỉ nhằm vào cảm xúc tiêu cực vậy, cũng vì thế mà nàng luôn hạn chế bày tỏ tức giận hay buồn bực với những chuyện không đáng.

[Tại sao nó nhạy vậy?]

Im lặng ẩn một góc trong đầu Uri, nguyên chủ toát mồ hôi lạnh nghĩ thầm, vạn lần không ngờ bản thân đã hành động cẩn thận như vậy rồi mà vẫn bị phát hiện. Lần đó ả đâm vào tim kẻ này, thành công rút được một phách, do đó vẫn tồn tại được đến giờ mà lên kế hoạch chờ thời cơ đoạt xá. Nhưng sự thật nói dễ hơn làm, năng lượng linh hồn của kẻ này còn mạnh gấp trăm ngàn lần thân xác, phối với sức mạnh tinh thần cùng cơn mất kỳ lạ kia, ả thật không phải đối thủ. Nhưng ả luôn là một người kiên nhẫn, hơn hai năm qua, ả luôn cố gắng thời thời khắc khắc trộm lợi dụng cảm xúc tiêu cực của cái linh hồn quái dị này, mỗi lần một ít, đến bây giờ mặc dù chưa xong, nhưng năng lượng tích được cũng không nhỏ. Bây giờ chỉ cần một cú sốc tương đối lớn, ả sẽ thành công chiếm lại thân xác nhờ một phách lấy được kia. Hiện tại chỉ cầu mong cho Sasori cái lão già xấu xí kia chết luôn, hoặc trong căn cứ xảy ra chuyện kinh thiên gì đó là hoàn hảo.

Toàn bộ tính toán của nguyên chủ, Uri không hề hay biết.

oOo

“Shimura Danzo?”

Trong hầm tối, ánh sáng le lói từ những ngọn đèn vàng chiếu lên bóng người cao ngất đang quay lưng về phía cửa sổ. Sasuke đối mặt với Orochimaru, trải qua mấy năm cậu đã cao lên rõ rệt, trên người mặc áo trắng dài tay và mở phanh ngực, với biểu tượng Uchiha nhỏ thêu sau cổ áo.

“Chính ông cùng kẻ đó đã lên kế hoạch đặt bẫy Uri?”

“Đừng nói khó nghe thế.” Orochimaru ngồi trên ghế, sắc mặt so với khi mới sử dụng Bất Thi Chuyển Sinh đã suy yếu hơn nhiều. “Lần đó ta chỉ định giết Đệ Tam, là chính Danzo đề nghị tương kế tựu kế gài bẫy con bé đó, còn lợi dụng Haruno Sakura đồng đội của người tham gia mới thành công dân được cảm thuật.”

Haruno Sakura? Nghe tới cái tên này, Sasuke hơi nhú mày, căn bản khó mà liên hệ nổi người thiếu nữ suốt ngày đeo bám mình, thậm chí chặn cả đường ra ngoài làng để huyền thoại với cậu về tình bạn, lại có thể làm được chuyện như thế.

Nhớ tới những tin tức mình nghe được về Uri những năm gần đây, Sasuke quay đầu nhìn ra cửa sổ, cười nhạt, thanh âm lạnh lẽo trong đêm tối càng thêm phần quỷ dị.

“Sau khi giết được Itachi rồi, nếu như Shimura Danzo còn chưa bị cậu xử lý... tớ sẽ làm thay cho cậu.”

oOo

“Không đúng.”

Trên khuôn mặt cứng đờ của Uri vẫn là vẻ lạnh băng thường trực, cặp mắt tím lúc này lại sắc như dao nhìn thẳng vào Deidara, dứt khoát nói ra suy nghĩ của mình sau tin tức vừa nghe được.

“Ta nói đều là sự thật.” Vẻ mặt Deidara không còn tia đùa giỡn như mọi ngày, cánh tay trái vốn đã được Uri nối lại mấy ngày trước lúc này đã biến mất, còn tay phải thì đứt lìa ra, ánh mắt buồn bã kể lại. “Sasori – danna vốn không có ưu thế thể thuật, lại bị kẻ địch trực tiếp dùng nắm đấm tấn công, cả cơ thể đều bị đập nát...”

“Tốt nhất là người nên nói thật, Deidara.” Hai mắt Uri ngưng tụ hàn khí lạnh thấu xương, theo bản năng cho rằng người phía trước đang đùa.

Sasori, hẳn đã chuẩn bị rất nhiều độc dược và ám khí cho trận chiến này, làm sao có thể thua dễ dàng như vậy? Cả con rối Hiruko lẫn Kazekage Đệ Tam đều được tu sửa lại và cải thiện khả năng chiến đấu. Còn có bộ sưu tập 500 con rối, tuyệt chiêu Xích Bì Kĩ, chưa kể tới lọ thuốc được điều chế đặc biệt nàng đưa cho hắn kia. Sao có thể thua?

Ngàn vạn lời tự hỏi dồn dập xuất hiện. Hai mắt Uri hoa lên, một cảm giác đau nhức từ não chọt thủng vào tận tim, kích thích tầm nhìn như bị rung lên liên tục.

Lời Deidara nói cũng không hẳn là vô lý. Cấu tạo cơ thể của Sasori luôn không thích hợp đánh cận chiến, nếu như thật sự có kẻ phá được tất cả tầng phòng thủ bằng ám khí và độc dược mà tiếp cận được tới người hắn, khó đảm bảo Sasori sẽ không vì chịu ngoại lực quá lớn mà vỡ tung.

Nhìn tới bộ dạng thê thảm của Deidara, Uri chợt bừng tỉnh. Căn bản năng lực của đám người này cũng không hề thấp. Nhưng mấu chốt là... Gaara còn sống, bọn khốn đó vì cái gì vẫn đánh nhau?

Deidara thấy biểu tình tàn khốc quen thuộc của Uri, trong lòng chợt có chút chần chờ.

“Kẻ nào?”

“Hả?” Deidara không hiểu.

“Là kẻ nào giết hắn?” Giọng nói Uri trở nên mềm nhẹ kỳ lạ, ánh mắt nhìn Deidara lại lạnh đến mức hắn muốn nổi da gà.

“Là... bà nội của hắn – cô vãn lang Cát Chiyo, cùng với một con bé làng Lá, tên là... Haruno Sakura.”

“Sao?” Thanh âm Uri sắc bén vang lên, đáp án này làm nổi lo ngại của nàng khi nghe tin có vật cản đường hoàn toàn bùng nổ, tinh thần tiếp nhận đã kích rớt cuộc không chống đỡ được, cả người lao thẳng xuống đất. Sakura? Thế nhưng lại là Haruno Sakura?

Phịch.

“Usagi, người làm sao vậy?!”

“Tỉnh lại, Usagi!”

“Chuyện gì vừa xảy ra thế?”

“Tóc cô ta sao đột nhiên lại biến thành màu đen?”

“Hidan, mau đi gọi Konan, hoặc Yukino cũng được! Chuyện lớn rồi!”

“Usagi, ta xin lỗi! Mau tỉnh lại!”

